

Kế Hoạch Chia Tay Của Tổng Tài Bá Đạo

Contents

Kế Hoạch Chia Tay Của Tổng Tài Bá Đạo	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15	32
16. Chương 16	34
17. Chương 17	36
18. Chương 18	38
19. Chương 19	40
20. Chương 20	42
21. Chương 21	44
22. Chương 22	46
23. Chương 23	48
24. Chương 24	51
25. Chương 25	53
26. Chương 26	55
27. Chương 27	57
28. Chương 28	59
29. Chương 29	61
30. Chương 30	63
31. Chương 31	66
32. Chương 32	68
33. Chương 33	70
34. Chương 34	75
35. Chương 35	80
36. Chương 36	82
37. Chương 37	84
38. Chương 38	85
39. Chương 39	88
40. Chương 40	90
41. Chương 41	92

42. Chương 42	97
43. Chương 43	99
44. Chương 44	101
45. Chương 45	103
46. Chương 46	107
47. Chương 47	111
48. Chương 48	113
49. Chương 49	119
50. Chương 50	124
51. Chương 51	127
52. Chương 52	129
53. Chương 53	139
54. Chương 54	142
55. Chương 55	144
56. Chương 56	149
57. Chương 57	152
58. Chương 58	153
59. Chương 59	157
60. Chương 60	160
61. Chương 61	163
62. Chương 62	167
63. Chương 63	169
64. Chương 64	172
65. Chương 65	176
66. Chương 66	179
67. Chương 67	182
68. Chương 68	185
69. Chương 69	188
70. Chương 70	191
71. Chương 71	193
72. Chương 72	197
73. Chương 73	199
74. Chương 74	202
75. Chương 75	205
76. Chương 76	209
77. Chương 77	212
78. Chương 78	215
79. Chương 79	217
80. Chương 80	221
81. Chương 81: Chương Kết Thúc	223

Kế Hoạch Chia Tay Của Tổng Tài Bá Đạo

Giới thiệu

Tình trạng bản gốc: hoàn 81 chươngEditor: LeeThể loại: Đô thị tình duyên, hào môn thế gia. Một câu chuyện về thất n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-hoach-chia-tay-cua-tong-tai-ba-dao>

1. Chương 1

Hôm nay thời tiết rất tốt, đã bước sang tháng 10 nên cũng không quá nóng, hơn nữa lại là thứ bảy cuối tuần là một ngày rất thích hợp cho hẹn hò gặp mặt.

Thẩm Ninh đang ở trong phòng vẽ tranh, cậu đang nghĩ đến đã bao lâu rồi cậu không cùng anh hẹn hò đi chơi. Hai người ở cùng nhau đã bảy năm, nhớ lại trước kia, cuối tuần nào cũng đi ra ngoài dạo chơi, chứng tỏ giữa hai người có sự ăn ý, cho dù đã ở chung với nhau nhưng vẫn rất tình tứ như thuở ban đầu.

Nhưng bắt đầu từ mùa xuân năm nay, sự ăn ý này dần dần bị đánh vỡ. Số lần hẹn hò của hai người càng ngày càng ít, đặc biệt là mấy tháng gần đây không còn cùng nhau đi ra đường. Quan trọng nhất là hai người tuy rằng ngủ chung ở trên một chiếc giường nhưng không làm gì cả. Số lần yêu lại càng ngày càng ít, hai tháng nay chỉ là đơn thuần cùng giường chung gối, người ta là trong sáng đắp chăn bông nói chuyện phiếm, hai người lại là cùng đắp chăn bông nhưng không tán gẫu.

Thẩm Ninh là một họa sĩ có chút danh tiếng. Nhưng mà cậu nổi danh phần lớn không phải vì những bức tranh cậu vẽ mà bởi vì người yêu của cậu.

Người yêu của Thẩm Ninh là một siêu cấp kim cương Vương lão ngũ, là chủ tịch tập đoàn Hạ thị đứng trong top 500 công ty lớn nhất thế giới, tên là Hạ Lập Nhân. Người này lạnh lùng như một núi băng, dáng người lại rất chuẩn, khuôn mặt có thể so với các minh tinh trên TV. Tính cách tuy rằng rất tỉ mỉ hơi điên điên có phần tự cao nhưng được ở năng lực xuất chúng đáng vẻ đẹp trai, hơn nữa lại có quyền thế, không phải là minh tinh cũng không thiếu fan hâm mộ.

Cùng người như vậy sống chung áp lực rất lớn, bởi vì thân phận chênh lệch và với tính cách không hợp cũng là vấn đề khó khăn của hai người. Thẩm Ninh đã không biết nghe qua bao nhiêu lời đồn đãi nhảm nhí nhưng cũng không ảnh hưởng tới tình cảm của cậu và Hạ Lập Nhân. Hai người tin tưởng thời gian có thể chứng minh tất cả, hai người sẽ vĩnh viễn nắm tay nhau cùng một chỗ, mọi người nghĩ họ ra sao cũng không quan trọng.

Nghĩ đến đây Thẩm Ninh hơi giấu cợt một chút, cậu nhìn đồng hồ trên tường. Bây giờ đã 11 giờ, hôm nay là ngày Hạ Lập Nhân xem mắt, hiện tại... lúc này hẳn là đã cùng nhà gái gặp mặt rồi đi?

Thẩm Ninh không biết đối phương là thiên kim nhà ai, nhưng chắc chắn là xuất thân rất tốt, diện mạo cũng sẽ không kém. Phải biết rằng Hạ Lập Nhân là nổi danh kén chọn, không cần phải nói nhiều diện mạo là tiêu chí hàng đầu nếu không anh ta sẽ không tiếp xúc.

Thẩm Ninh tự giễu, quả nhiên người như Hạ Lập Nhân thì chỉ có danh môn thiên kim mới có thể xứng đôi.

Cậu thở dài, sau đó tiếp tục vẽ tranh.

Không đầy một lát sau điện thoại di động của cậu vang lên, Thẩm Ninh nhìn màn hình, là Liễu Dật.

“Alo.”

“Có rảnh không, đi ra ăn cơm đi.”

“Không rảnh.”

“Phốc, Hạ Lập Nhân hôm nay đi xem mắt, sao mà cậu không rảnh? Tôi biết cậu đang ở nhà.”

“...”

“Đi đi, tôi ở chỗ cũ chờ cậu, quên đi, vẫn là để tôi tới đón cậu, cậu lái xe làm tôi lo lắng.”

“...”

Nửa giờ sau Liễu Dật lái xe đến đón, anh ta nhìn thấy Thẩm Ninh ngồi ở ghế phụ vẻ mặt hồ hững bèn cười nói: “Cậu cũng rất bình thản, người yêu đi xem mắt cậu không thèm để ý sao?”

Thẩm Ninh quay đầu nhìn thoáng qua Liễu Dật: “Anh đang vui sướng khi người gặp họa sao?”

Liều Dật buông tay: “Cậu thật đúng là không nhìn thấy lòng tốt của người khác. Tôi chỉ cảm thấy khó chịu thay cậu, anh ta muốn đi xem mắt cũng đúng, có thể hai người nên nhanh chóng chia tay đi. Nếu kéo dài là vô đạo đức!”

Thẩm Ninh cũng không cùng anh ta tranh luận. Liều Dật biết gì về đạo đức a, anh ta là một Hoa Hoa Công Tử (Play Boy) chân đạp n chiếc thuyền, thời gian dài như thế không biết có còn nhớ cái gì gọi là đạo đức.

Liều Dật là người của tập đoàn Liều thị, tên tuổi cũng không nhỏ, nhưng phần lớn tin tức không liên quan đến công việc tất cả đều là những tin tức vĩa hè linh tinh. Đa số tin về anh ta là các vụ tai tiếng tình dục đối tượng phần lớn là nữ minh tinh trong giới điện ảnh. Mọi người đều biết anh ta là Hoa Hoa Công Tử (Play Boy), nhưng anh ta có tiền ra tay hào phóng lại có chỗ dựa vững chắc bộ dạng lại anh tuấn người nguyên ý cùng anh kết giao thật là nhiều không kể xiết.

Đúng rồi, anh ta và Hạ Lập Nhân còn là bạn học lâu năm.

“Tôi đã giúp cậu hẹn với Fukushima tiên sinh, ngày mai buổi sáng gặp mặt, hôm nay cậu ở lại chỗ tôi chuẩn bị cho tốt đi không cần trở về nhà để ngày mai có trạng thái tốt nhất mà gặp mặt.” Liều Dật nhìn cậu thấy cậu tâm tình vẫn bình thản, thậm chí còn mở nhạc nghe.

Nghe được Fukushima tiên sinh mấy chữ này Thẩm Ninh lập tức khẩn trương, trong lòng không phải không sợ hãi, chỉ là cậu thật sự không thể khống chế được tâm trạng của mình.

“Tôi đã biết, hôm nay tôi sẽ ở tạm nhà anh vậy.”

“Thật hay đùa vậy?!” Liều Dật có chút ngoài ý muốn, nói: “Tôi tùy tiện nói cậu lại thật sự đồng ý rồi?” Anh ta bị cậu cự tuyệt qua rất nhiều lần đã thành thói quen, không nghĩ tới nói mấy lời này lại thành công, xem ra Hạ Lập Nhân đi xem mắt thật sự ảnh hưởng rất lớn đối với Thẩm Ninh.

“Đúng.” Thẩm Ninh nghiêng đầu nhìn cảnh sắc ngoài cửa xe, phỏng chừng đêm nay Hạ Lập Nhân sẽ không trở về...

- - -

Bên kia Hạ Lập Nhân đang ở trung tâm thành phố, trong một nhà hàng cao cấp kiểu Pháp đang xem mắt. Đối tượng xem mắt là thiên kim Hàn gia Hàn Văn Quân, hôm nay người lớn hai bên gia đình đều có mặt tham dự.

Thật ra vốn cũng không cần phải chính thức như vậy bởi vì hai người vốn đã quen thuộc cũng coi là thanh mai trúc mã đã là bạn bè hơn hai mươi năm. Bình thường qua lại cũng nhiều, nên cũng không cần phải chính thức giới thiệu với toàn bộ gia đình như vậy.

Chủ yếu nhất là lần xem mắt này là giả, Hạ Lập Nhân chẳng qua là gần đây nghe được rất nhiều tin đồn về Thẩm Ninh nói cậu đã thay lòng đi với người khác. Nên quan hệ của hai người chuyển biến xấu, vì thế anh mới nghĩ cách tìm người để kích thích đối phương. Anh biết hành vi này của mình là ngậy thơ, nhưng anh thật sự không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn nữa.

Trong lúc đang tìm người, thì Hàn Văn Quân chủ động nói sẽ giúp đỡ phối hợp, anh muốn tìm cũng tìm không được nên nhanh chóng đồng ý. Nếu như được bạn bè hỗ trợ không còn gì tốt hơn, sau này mọi chuyện giải quyết xong cũng kết thúc tốt đẹp gọn gàng. Hơn nữa Hàn Văn Quân đã có người trong lòng, anh căn bản không cần lo lắng sau này gặp phiền toái.

“Không được hai người chúng ta đi ra ăn cơm sao có thể gọi là xem mắt? Chúng ta bình thường không đi ăn cùng nhau sao? Mọi người có thể tin tưởng sao? Không có cha mẹ ở đây sao có thể được.” Đây là lý do Hàn Văn Quân nói phải mời người lớn hai bên gia đình, Hạ Lập Nhân thấy như vậy cũng có lý, vì thế mới có cuộc gặp mặt ngày hôm nay.

Lúc ăn cơm trưa coi như cũng vui vẻ hai người cũng giả bộ đóng kịch cho giống, song mọi người bên Hạ gia cũng biết Hạ Lập Nhân còn chưa cùng Thẩm Ninh chia tay, nhưng đều ăn ý không có nói ra sợ phá hư không khí.

Cơm trưa sau khi kết thúc hai bên gia đình đương nhiên đều đi về để lại không gian cho hai người trẻ tuổi. Mọi người đều nghĩ lần này xem mắt là thật sự nghiêm túc.

Mọi người đi rồi một lúc sau Hạ Lập Nhân mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, anh kéo kéo cà- vạt nói: “Hôm nay thật sự là phải cảm ơn em đã chịu thiệt thòi.” Anh là nam nhân cũng không có ý kiến gì, loại chuyện này để một cô gái phối hợp cần phải có dũng khí, sau khi mọi việc đã an bài cô cũng có thể bị mất mặt xem như anh có lỗi với Hàn Văn Quân đã lợi dụng cô, mặc dù đối phương là tự nguyện.

Hàn Văn Quân cười khê: “Giữa chúng ta còn nói cái gì cảm tạ với không cảm tạ, gần đây các anh vẫn như cũ chứ?”

Hạ Lập Nhân lấy tay chống lên trán, anh không muốn nói đến chuyện này. Cái gì như cũ, là càng ngày càng hồngбет, một ngày không thể nói với nhau được ba câu.

Vốn theo như nước chảy bình thường thì hai người còn phải hẹn hò dạo phố nhưng buổi xem mắt là giả nước chảy liền miễn đi. Hai người tán gẫu trong chốc lát, sau đó Hạ Lập Nhân rời đi. Anh nghĩ bây giờ trở về có lẽ Thẩm Ninh sẽ chất vấn, sẽ ghen, hiện giờ anh không sợ Thẩm Ninh giận dữ, chỉ sợ đối phương không phản ứng thì quan hệ của hai người thật sự hết thuốc chữa!

Hàn Văn Quân nhìn thấy bóng lưng Hạ Lập Nhân rời đi khóe miệng mới chậm rãi hạ xuống. Gia đình cô có danh tiếng, diện mạo lại xinh đẹp là một tiểu thư khuê các hoàn hảo đầu óc có vấn đề mới chịu đáp ứng làm loại chuyện không có chỗ nào tốt này. Nhà cô lại không thiếu tiền có đáng dùng thanh danh của mình để giúp bạn bè giải quyết chuyện tình cảm sao? Người đang yêu đương quả nhiên chỉ số thông minh không có. Cũng chỉ có Hạ Lập Nhân mới tin lời nói dối của cô. Bằng không cô thật đúng là không có cơ hội đâu...

Hiện tại có được sự cho phép của cha mẹ đối phương hôm nào phải tìm cơ hội đi gặp người họ Thẩm kia mới được.

Hết chương 01.

2. Chương 2

Hạ Lập Nhân về đến nhà tìm mấy lần cũng không tìm được Thẩm Ninh. Anh đặc biệt gấp trở về để cho Thẩm Ninh chất vấn, anh nghĩ kỹ đợi đến lúc đó mình miệng mồm sẽ cãi láo một phen đề cao giá trị bản thân, sau đó như vậy...như vậy... Ý tưởng tốt đẹp thế mà nhân vật chính lại đi vắng, vậy anh làm điều này tất cả gây sức ép cho ai.

Hạ Lập Nhân lấy điện thoại di động ra muốn gọi điện thoại cho Thẩm Ninh, nhưng ngẫm lại anh cũng đã có hơn một tháng chưa gọi điện thoại cho Thẩm Ninh bây giờ đột nhiên gọi điện thoại cũng không biết nói cái gì để cho cậu nhanh chóng trở về? Vậy mục đích hôm nay đi xem mắt chẳng phải là uống phí sao?

Vậy chờ một chút đi, Hạ Lập Nhân ở nhà đem việc ở công ty ra làm giết thời gian, vì anh cũng không có hứng thú ham mê gì khác. Lúc trước khi rảnh rỗi còn có thể cùng Thẩm Ninh hẹn hò, hiện giờ Thẩm Ninh không vui anh cũng chỉ có thể làm việc công ty thôi.

Hạ Lập Nhân đợi đến bầu trời tối đen cũng không thấy cậu về nhà, anh tự an ủi mình là không có chuyện gì, không phải là chỉ đi ra ngoài sao? Có lẽ cùng bạn bè đi ăn cơm rồi dạo chơi thôi.

Nhưng nói đến bạn bè của Thẩm Ninh, Hạ Lập Nhân lại bắt đầu thấy khó chịu, mấy tháng gần đây anh nghe nói rất nhiều điều không hay về Thẩm Ninh, tất cả đều là bạn của anh nói cho anh biết. Bọn họ nói ở đâu đó chứng kiến Thẩm Ninh cùng người khác kẻ vai sát cánh chẳng hạn, còn kém không nói rõ Thẩm Ninh bên ngoài... Lúc trước Thẩm Ninh ở cùng anh một chỗ, thời gian đó có rất nhiều người nhìn không thích nói Thẩm Ninh tham tiền của anh.

Hạ Lập Nhân căn bản không tin tưởng loại chuyện này, anh cảm thấy Thẩm Ninh không phải loại người như vậy. Có thể sau này anh phát hiện Thẩm Ninh tính tình càng ngày càng không tốt, đối với anh cũng càng ngày càng lạnh nhạt, số lần về muộn càng ngày càng nhiều, nhưng mà chủ yếu mỗi buổi tối sẽ trở về, cho nên anh vẫn an ủi mình nói là Thẩm Ninh tuy có quen bạn mới, nhưng vẫn còn thương mình.

Có thể là trong lòng anh không phục, Hạ Lập Nhân là một người gần như tự kỷ, anh cảm thấy Thẩm Ninh không có lý do nào mà không thương anh. Trên thế giới này làm sao có thể tìm được người yêu nào hoàn mỹ hơn anh! Vì thế sau khi bị lạnh nhạt anh bắt đầu nổi nóng với Thẩm Ninh. Anh hoàn toàn không muốn cúi đầu, anh cảm thấy mình không sai, không cần đi chủ động làm hòa, anh đợi đến lúc Thẩm Ninh phải hối hận.

Tính ra hai người cùng một chỗ cũng đã bảy năm, Hạ Lập Nhân có đôi khi nghĩ thầm, không phải là gặp thất niên chi dương chứ? Chẳng lẽ là Thẩm Ninh ghét bỏ anh đã lớn tuổi?

Không thể nào Hạ Lập Nhân cảm thấy mình cái gì cũng có thể có vấn đề nhưng khuôn mặt nhất định là không có vấn đề. Gia đình anh có gien cường đại, cha mẹ gần sáu mươi mà nhìn như hơn bốn mươi tuổi. Mọi người trong nhà anh tất cả đều là mỹ nhân!

Một bên nói thầm một bên ăn cơm chiều, một người ăn cơm thật là cô đơn tịch mịch. Trong nhà có không ít người, nhưng Thẩm Ninh đi vắng anh cảm thấy rất cô đơn.

Hạ Lập Nhân khó nhọc ăn cơm nước xong mà Thẩm Ninh vẫn chưa về nên anh có chút khấn nguyện. Lúc này đã chín giờ mà vẫn chưa trở về, lúc trước cũng không trở về muộn như vậy, không phải xảy ra chuyện gì đi? Cũng không gọi điện thoại về nói một tiếng, nhắn một cái tin ngắn cũng tốt a.

Trong lòng thật sự càng nghĩ càng lo lắng, anh vừa cầm lấy điện thoại lại do dự, ban ngày còn đi xem mắt hiện tại gọi điện thoại chắc không tốt?

Thấy quần gia đang đi qua phòng khách, Hạ Lập Nhân vẫy tay bảo quần gia Chú Chu lại, nói: “Ông gọi điện thoại cho A Ninh hỏi khi nào thì trở về, cơm chiều có ăn không, có muốn ăn món gì hay không để làm thêm cho cậu ấy.”

Chú Chu thầm nói thiếu gia sao cậu không tự mình gọi điện thoại a, nhìn dạng này thì biết cậu lo lắng muốn chết, ai... Hiện giờ mấy người thanh niên cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, gần đây trong nhà không khí thật tình không tốt, mà cậu lại can đảm bày ra trò xem mắt, không phải làm cho chuyện càng rối rắm hơn sao.

Chú Chu bấm điện thoại gọi Thẩm Ninh nghe được đầu bên kia điện thoại có tiếng liên cho rằng đó là Thẩm Ninh nên nhanh chóng nói: “Ninh thiếu gia, cậu hôm nay khi nào thì trở về, muốn tôi cho xe đi đón cậu không? Cơm chiều có ăn không, muốn ăn gì tôi cho người làm chuẩn bị cho cậu?” Ông bên cạnh chăm lo cho Thẩm Ninh đã bảy năm, nên đối với Thẩm Ninh rất thân thiết.

“À, không phải.. tôi không phải Thẩm Ninh, cậu ta tối hôm nay không quay về, ngại quá không có chào hỏi ông trước.” Trong điện thoại truyền đến một giọng nam xa lạ.

Chú Chu sửng sốt, sau đó ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hạ Lập Nhân: “Lập Nhân thiếu gia, người nghe điện thoại không phải là Ninh thiếu gia.”

Hạ Lập Nhân bật người túm lấy di động: “Anh là ai?!” Tại sao canh ba nửa đêm ai lại ở cùng Thẩm Ninh, mà còn dùng điện thoại di động của cậu ấy!

“Tôi là Liễu Dật.”

Hạ Lập Nhân cả mặt đều đen: “Cậu cùng Thẩm Ninh hiện tại ở nơi nào?!” Gần đây cũng có tin đồn Thẩm Ninh với Liễu Dật, anh không rõ Liễu Dật vì cái gì bức ép anh vào góc tường. Rõ ràng hai người là bạn bè, tên hỗn đản này sao có thể chiếm đoạt người yêu của bạn? Còn có liêm sỉ hay không đây!?

“Cậu ấy đang ở nhà của tôi hiện tại đang tắm, tối nay sẽ không trở về.” Đầu bên kia điện thoại Liễu Dật tâm tình rõ ràng rất tốt, ngữ khí rất nhẹ nhàng.

“Em ấy đang ở nhà cậu! Cậu đối với em ấy làm cái gì?! Tôi cảnh cáo cậu, cậu cách xa em ấy một chút!”

Hạ Lập Nhân vừa nghĩ tới Liễu Dật thuộc tính là Hoa Hoa Công Tử thì lông tóc dựng đứng, Thẩm Ninh cùng loại này một chỗ có thể sẽ bị chiếm tiện nghi, hỗn đản này nam nữ đều ăn hết!

“Uy uy, Hạ Lập Nhân, anh cũng không có hiên. Anh đã đi xem mắt thì cũng không có tư cách để quản cậu ấy. Đừng có bưng bát ăn xong rồi nhìn lại trong nồi, huống hồ trong lòng cậu cũng biết rõ, cậu ấy đối với

cậu cũng không còn ý tứ như xưa. Tôi là người đứng xem thấy nhất thanh nhị sở, các cậu cũng sắp chính thức nói chia tay thôi, tôi làm sao lại không thể tiếp cận cậu ta?” Liễu Dật cảm giận nói tiếp: “Hai người còn có cảm tình tốt tôi khẳng định không chen chân, Liễu Dật tôi một chút đạo đức vẫn phải có, nói như thế nào chúng ta cũng là bạn bè nhiều năm. Bây giờ hai người là bằng mặt không bằng lòng, cậu không biết bên ngoài truyền những tin tức gì sao? Muốn người ta không nói, các cậu nên nhanh chóng chia tay đi đừng do dự, làm vậy thanh danh càng xấu chứ được cái gì đâu, đừng làm chậm trễ việc của nhau nữa.”

Nói xong cũng không đợi Hạ Lập Nhân phản ứng cúp điện thoại luôn.

“Tôi biểu hiện thế nào?” Liễu Dật ngồi ở bên cạnh Thẩm Ninh nhú mồm mở to mắt. Điện thoại là Thẩm Ninh để cho anh ta bắt máy, anh thấy mình biểu hiện cũng rất tốt có thể làm vừa ý của Thẩm Ninh.

“Cám ơn anh.” Thẩm Ninh nhìn chằm chằm di động đến gần người.

“Cậu nếu thật muốn cảm ơn thì cùng với tôi làm một lần đi.” Liễu Dật nửa thật nửa giả nói một câu như vậy.

Thẩm Ninh vẫn nhìn di động gần người, giống như không có nghe Liễu Dật nói gì cả.

Liễu Dật thở dài một hơi, anh ta nhún vai cười nói: “Tôi hay nói giỡn, cậu đừng coi là thật, đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn gặp Fukushima tiên sinh.” Nói xong anh ta chuẩn bị đứng dậy trở về phòng của mình.

“... Anh ấy hôm nay cùng ai xem mắt?” Thẩm Ninh đột nhiên mở miệng.

Liễu Dật thở dài, sau đó gãi gãi đầu nói: “Hàn Văn Quân.”

Hàn Văn Quân, Thẩm Ninh có biết, không cần Liễu Dật nói thêm cậu cũng biết đối phương là dạng người gì. Cô ta quả thật cùng Hạ Lập Nhân rất xứng đôi.

Liễu Dật nhìn thấy Thẩm Ninh bộ dạng có chút khó chịu mà anh ta cũng không biết an ủi thế nào mới tốt, sau cùng lúc rời đi mới nói một câu: “Người cậu yêu thích là tôi thì tốt rồi, dù sao tôi cũng là tên hôn đản, cậu làm cái gì cũng không cần áy náy.”

Thẩm Ninh đang khó chịu trong lòng nghe Liễu Dật nói những lời này bật cười. Lúc này cậu cũng không biết nên khóc hay cười nào có ai nói lời tổn hại mình như thế.

“Chúc ngủ ngon.” Liễu Dật nhúc nhủ đầu, ai, mình như vậy coi như cũng có chút tác dụng đi...

“Chúc ngủ ngon.”

- —

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: —

Truyện này có thể nói là ngược đi, vốn muốn viết chủ thụ mà không biết sao lại cảm thấy tính cách của thụ có chút khó mô tả, nếu như viết về công dài quá các bạn thứ lỗi a

~Hết chương 02.

3. Chương 3

Cúp điện thoại Hạ Lập Nhân cũng không đi đến nhà Liễu Dật, đến cũng không giải quyết được gì chỉ có thể làm Thẩm Ninh thêm khó chịu mà thôi. Hơn nữa anh chưa giải thích rõ ràng cho Thẩm Ninh, coi như anh thật sự đi tìm thì Thẩm Ninh cũng sẽ không cùng anh trở về.

Anh không sợ Thẩm Ninh bắt cả hai tay, anh biết Thẩm Ninh không phải loại người như vậy, anh tin tưởng nhân phẩm của Thẩm Ninh, cho dù thật sự thay lòng đổi dạ cậu cũng sẽ nói chia tay trước. Bây giờ cậu vẫn không nói chia tay, chắc chắn sẽ không cùng Liễu Dật phát sinh cái gì ngoại trừ quan hệ bạn bè.

Nhưng mà ở trong lòng Hạ Lập Nhân vẫn không thể nào tin tưởng Liễu Dật được, làm bạn bè hoặc là trở thành đối tác làm ăn thì không thành vấn đề, nhưng sinh hoạt cá nhân của anh ta thật sự chẳng ra gì, nam nữ ăn hết, Thẩm Ninh bất hạnh lại là mẫu người anh ta thích nhất. Nếu anh ta không kìm chế được động tay động chân thì làm sao bây giờ. Anh ta là cao thủ Taekwondo, Thẩm Ninh chỉ biết vẽ tranh có thể đánh không lại anh ta!

Hạ Lập Nhân lăn qua lộn lại ở trên giường ngủ không được, anh cũng không nghĩ ra Thẩm Ninh và Liễu Dật rốt cuộc quan hệ như thế nào, vì sao Thẩm Ninh cả đêm không về nhà ngủ?

Không thể nhịn được nữa, cuối cùng Hạ Lập Nhân tức giận gửi một tin nhắn cho Liễu Dật: “Tôi không cùng cậu nói chuyện dư thừa, chúng ta là bạn bè nhiều năm như vậy, cậu gần đây lén lút làm gì, Thẩm Ninh hôm nay vì sao lại ở chỗ của cậu?”

Gửi tin rồi Hạ Lập Nhân vẫn tiếp tục ở trên giường lăn qua lộn lại, trong lòng anh tự hỏi chẳng lẽ đây là hiệu quả của việc xem mắt sao? Thẩm Ninh vì vậy tức giận sao? Ai... Rốt cuộc là như thế nào a!

Vốn tưởng rằng Liễu Dật sẽ không phản ứng với tin nhắn của mình, nhưng vừa mới cúp điện thoại không đầy một phút có tin nhắn trả lời: “Tôi đã cùng anh nói bao nhiêu lần rồi, cậu ấy đã không còn thích anh thì anh quản cậu ấy qua đêm ở nơi nào làm gì. Cậu ấy có tự do của mình, hơn nữa tôi nào có lén lút, anh biết tôi thích cậu ấy, bây giờ hai người muốn chia tay vậy tôi theo đuổi cậu ấy là sai sao? Không thể vì chúng ta là bạn bè thì tôi phải nhường cậu, như vậy là không có đạo lý a. Lúc cậu và cậu ấy bên nhau vui vẻ tôi không có chen chân, hiện giờ hai người chia tay còn không cho tôi cơ hội? Vậy là không có thiên lý nha. Mặt khác, cậu cũng đã đi xem mắt, sau này khi cùng với Hàn Văn Quân kết hôn tôi sẽ gửi cho bao tiền lì xì lớn, cậu yên tâm đi.”

Hạ Lập Nhân: “...”

Anh nhìn thấy tin nhắn trên di động tức một bụng khí, nếu sớm biết như vậy sẽ không gửi tin nhắn cho anh ta! Liễu Dật tên trướng thối này đúng là không biết xấu hổ!

...

Liễu Dật ngồi ở phòng khách nhìn di động đến gần người, Hạ Lập Nhân là bạn của anh hai người cho tới bây giờ chưa từng cãi nhau gần đây lại vì Thẩm Ninh bắt đầu bất hoà. Rất nhiều người khuyên anh nói chơi với hạng người gì cũng được sao phải chơi với cậu ta, đây không phải là cùng với Hạ Lập Nhân xé rách mặt hay sao.

Liễu Dật cũng không hiểu mình vì cái gì, nói anh rất yêu thích Thẩm Ninh thật ra cũng không có, nhưng chứng kiến vẻ mặt của Thẩm Ninh lại không thể nói nên lời cự tuyệt cũng không biết là mình bị cái gì nữa.

Đang gần người thì điện thoại lại có cuộc gọi đến, Liễu Dật vừa nhìn thấy số điện thoại của mẹ gọi đến thì da đầu run lên, cái gì anh cũng không sợ, chỉ sợ nước mắt của mẹ mình, phụ nữ được làm bằng nước mà trên người mẹ anh là nghiệm chứng hoàn mỹ nhất.

“Uy.”

“Tiểu Dật a, là mẹ.”

“Mẹ, sao giờ này mẹ còn gọi điện thoại cho con, mẹ còn không ngủ?”

“Mẹ làm sao mà ngủ được, Thẩm Ninh có phải là đang ở chỗ của con hay không?”

“Ách... Ai nói với mẹ?”

“Con đừng quản ai nói, mẹ cũng không quản sinh hoạt cá nhân của con, con ba ngày thay đổi hai bạn tình mẹ cũng không quản đến. Nhưng Thẩm Ninh là người nào a, cậu ta và Lập Nhân là một đôi, con cũng không thể trêu chọc nó. Nhà chúng ta cùng Hạ gia nhiều năm giao tình con cũng không nên làm chuyện hồ đồ.”

“Mẹ, mẹ suy nghĩ nhiều rồi, Lập Nhân và Thẩm Ninh hai người bọn họ sắp chia tay.”

“Đây có phải là sự thật không? Mẹ nghe nói hai người bọn họ còn ở cùng một chỗ mà.”

“Mẹ không có nghe nói gì sao, Lập Nhân hôm nay đi xem mắt thiên kim Hàn gia.”

“Thiên kim Hàn gia? Con nói Văn Quân a? Văn Quân thì nói Văn Quân, làm cái gì lại nói thiên kim Hàn gia.”

“Dạ đúng, chính là Văn Quân.”

“À, vậy cũng không tệ lắm, Văn Quân cô gái kia là một đứa bé tốt, gương mặt đẹp lại xuất thân danh giá, mẹ nói con a, nên học Lập Nhân một ít, nó giằng co nhiều năm như vậy, rốt cục cải tà quy chính.”

“...”

“Nhưng mà coi như hai người bọn họ phải chia tay, con cũng không thể xen vào, tìm người nào cũng được sao lại phải tìm cậu ta. Hạ gia người ta thấy được sẽ đối phó với chúng ta.”

“Con biết, con chỉ là chơi đùa, không có thật sự, mẹ còn không biết con sao. Con cũng không phải là Lập Nhân, sẽ không vì một người đàn ông tự gây sức ép cho mình nên mẹ cứ yên tâm đi.”

“Vậy đi, con không gạt mẹ nha.”

“Con làm sao dám lừa mẹ, mẹ đi ngủ sớm một chút đi.”

...

Cúp điện thoại Liễu Dật thở dài nhẹ nhõm một hơi, anh ta thực sợ mình nói sai mẹ ở đầu bên kia điện thoại sẽ dậm chân kêu khóc vang trời, anh có thể chịu không nổi.

Đang cảm thấy mình may mắn thì anh ta ngẩng đầu lên nhìn thấy Thẩm Ninh.

Liễu Dật: “...”

Những lời vừa mới nói phổng chừng đều bị nghe được, anh bỗng nhiên cảm thấy chột dạ. Anh và Thẩm Ninh cũng không phải có quan hệ gì theo lý anh không nên chột dạ, cũng không biết sao anh cảm thấy phải nói gì đó để cứu vãn.

Thẩm Ninh quơ quơ ly nước trong tay: “Tôi khát nước, muốn đi ra lấy nước uống.” Cậu mang vẻ mặt tươi cười, hình như không nghe được gì cả.

Liễu Dật há miệng thở dốc, cuối cùng cái gì cũng chưa nói ra, xem chừng Thẩm Ninh căn bản không cần anh ta giải thích. Anh ta không dám nghĩ là ai cũng mê mình. Nhưng mà trong lòng vẫn có chút hối hận, sớm biết như vậy sẽ trở về phòng nghe điện thoại.

...

Hạ Lập Nhân một đêm không ngủ, ngày hôm sau ngủ nướng đã bị tiếng đập cửa đánh thức.

“Lập Nhân, là mẹ a.” Ngoài cửa vang lên một giọng nữ ôn nhu.

Hạ Lập Nhân hơi hơi mở to mắt, sau đó ngáp dài đi mở cửa: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?” Thông thường có khách đến là bác Chu khẳng định sẽ nói cho anh biết, chỉ có cha mẹ của anh là ngoại lệ.

Người phụ nữ đứng ở ngoài cửa chính là mẹ của Hạ Lập Nhân tên Diêu Nhiễm, chỉ nhìn bề ngoài thật sự nhìn không ra bà có một con trai gần ba mươi tuổi. Bà đúng là một thiếu phụ rất xinh đẹp khí chất xuất chúng, trên mặt cũng không có một nếp nhăn.

Về mặt bà tươi cười dịu dàng nói: “Hôm nay con không đi làm mẹ tới thăm con một chút, mẹ có việc riêng nên tới trễ không nghĩ là con chưa ngủ dậy. Đúng rồi, Văn Quân vừa lúc cũng rảnh rồi nên cùng đi với mẹ.”

Hạ Lập Nhân nhìn sang bên cạnh thấy Hàn Văn Quân đoan đoan chánh chánh đứng ở một bên, gương mặt cô trang điểm tinh xảo hoàn mỹ mỉm cười, anh hơi hơi nhú nhú mày, cảm giác rất kì lạ.

Kỳ thật hôm nay Diêu Nhiễm lại đây là do Hàn Văn Quân rủ rê, cô nhận được tin ngày hôm qua Thẩm Ninh không trở về nhà, cô cảm thấy cơ hội tốt đã tới cửa vừa lúc để mẹ Lập Nhân thấy rõ ràng Thẩm Ninh rốt cuộc là dạng người gì.

Hết chương 03.

4. Chương 4

Cha mẹ của Hạ Lập Nhân đối với quan hệ của Hạ Lập Nhân và Thẩm Ninh kỳ thật cũng rất cởi mở. Lúc trước con trai kiên trì cùng với Thẩm Ninh ở một chỗ, họ tuy rằng không ủng hộ nhưng cũng không phản đối, con trai đã lớn cũng có ý nghĩ của mình miễn nó vui là được họ cũng không phải là người cổ hủ.

Lại nói tiếp nhà họ Hạ ai cũng có vẻ ngoài rất đẹp, nên nhìn ai có diện mạo đẹp là họ rất thích. Thẩm Ninh diện mạo thực ôn hòa, rất có phong độ của người trí thức, tính cách cũng ổn trọng, Diêu Nhiễm và Hạ Văn Quân vừa nhìn là rất vừa lòng, là nam thì là nam, cũng không sao.

Nhưng nếu con trai thay đổi ý tưởng muốn cùng phụ nữ kết hôn, hai người họ cảm thấy cũng rất tốt, dù sao xã hội này khác giới yêu nhau mới là chân chính, có thể giảm đi không ít nhàn thoát.

Cho nên khi con trai nói chuẩn bị đi xem mắt họ lập tức đáp ứng, xem mắt tốt rồi nên kết hôn. Hơn nữa gần đây con mình cùng Thẩm Ninh có rất nhiều lời đồn tất cả tạp chí lá cải đều đưa tin, bên ngoài nghị luận sôi nổi thật sự là không dễ nghe.

Hạ Lập Nhân thấy mẹ mình đi cùng Hàn Văn Quân thì có chút nhức đầu, chuyện của anh và Hàn Văn Quân cũng không phải là thật vậy họ cùng nhau tới đây là làm cái gì?

“Mẹ, mẹ xuống lầu ngồi trong chốc lát đi, con và Văn Quân nói chuyện một chút.” Hạ Lập Nhân kéo Hàn Văn Quân vào phòng, sau đó lập tức đóng cửa phòng lại.

Diêu Nhiễm: “...”

Trước kia cũng không thấy hai người có nhiều bí mật như vậy, quyết định kết hôn thì không giống với lúc trước sao?

Quên đi, chuyện của bọn nhỏ để bọn nhỏ làm chủ đi, Diêu Nhiễm chậm rì rì đi xuống lầu. Kỳ thật bà có chút lo lắng, nghe nói Thẩm Ninh còn ở nơi này, bà không biết rõ Lập Nhân đi xem mắt Văn Quân coi như chuẩn bị kết hôn, nó chưa chia tay với Thẩm Ninh sao? Như vậy thì không được.

Hôm nay bà tới cũng muốn cùng Thẩm Ninh nói chuyện, con bà đã quyết định kết hôn thì không thể tùy tiện, nếu đối với Thẩm Ninh không còn tình cảm thì phải sớm kêu cậu dọn đi, đứa bé kia còn trẻ, cũng là họa sĩ có chút danh tiếng nếu một mực ở cùng với Lập Nhân sẽ chậm trễ chuyện của cậu cũng không phải là biện pháp hay.

Tuy Diêu Nhiễm nghe rất nhiều lời đồn về Thẩm Ninh nhưng trực giác bà biết cậu không phải là người xấu, chắc là bị con trai mình lôi kéo, phỏng chừng vẫn là con mình tạo ác nghiệp, nói lời khó nghe. Con của bà cá tính rất “Bá vương”, phỏng chừng nói cái gì Thẩm Ninh cũng không dám phản kháng.

“Làm sao em và mẹ anh lại đi cùng nhau?” Hạ Lập Nhân cảm thấy Hàn Văn Quân thật là phiền phức bực tức nói: “Em nếu muốn tới thì một mình tới là được rồi, tại sao lại đi cùng mẹ của anh tới đây?” Như vậy thật quá đáng, Thẩm Ninh thấy được cũng không phải là ghen đơn giản như vậy, theo như tính cách của cậu làm trò trước mặt trưởng bối còn có thể gọi là đùa giỡn sao? Khăng định là không thể.

Như vậy còn kích thích cái rắm gì nữa kế hoạch của mình đều bị làm rối loạn rồi.

Hàn Văn Quân vẻ mặt vô tội: “Em không biết, hôm nay mẹ của em kêu em đến nhà anh, nói là để cho em với mẹ anh liên lạc tình cảm. Anh biết mẹ của em tính cách hơi điên cuồng nói gió chính là mưa, em không biết làm sao, phải qua nhà anh, trong lòng em nghĩ dù sao anh cũng không phải chủ nhà em đi cũng không sao cả, ai biết được trò chuyện một hồi bác nói muốn đến tới thăm anh.”

Hạ Lập Nhân nâng trán: “Em nên gọi điện thoại cho anh để cho anh kịp chuẩn bị, Thẩm Ninh ngày hôm qua không trở về, nếu mẹ của anh hỏi tới anh phải nói như thế nào.”

Hàn Văn Quân thầm nói tôi không phải là nghe được cậu ta không trở về mới đến đây một chuyến sao, nhưng trên mặt vẫn thật lo lắng: “Không trở về? Anh ấy đi nơi nào sao? Anh ấy không biết anh ngày hôm qua cùng em xem mắt sao? Có phải ghen rồi tức giận không?”

“Nếu như vậy thì tốt rồi.” Hạ Lập Nhân rất tin tưởng Hàn Văn Quân, hai người là bạn bè từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hai nhà quan hệ cũng rất tốt, bây giờ còn giúp anh biểu diễn xuất thần vai trò là đối tượng xem mắt, làm sao có thể đi tìm một người bạn tốt như vậy nên anh thật thà tâm sự: “Em ấy đi đến chỗ Liễu Dật, anh không biết Liễu Dật gần đây đang làm cái quỷ gì, em nếu có gặp thì giúp anh hỏi cậu ta rốt cuộc anh cùng cậu ấy có thù oán gì sao lại muốn ép anh vào góc tường.”

Hàn Văn Quân và Liễu Dật quan hệ tầm tạm, tuy rằng từ nhỏ đã quen biết nhưng cá tính của Liễu Dật là Hoa Hoa Công Tử, những cô gái trong sạch đối với anh ta đều nhượng bộ lui binh, Hàn Văn Quân đương nhiên cũng không ngoại lệ, có thể không cần tiếp xúc thì không qua lại.

“Anh yên tâm, em khẳng định giúp anh hỏi rõ anh ta.” Hàn Văn Quân làm ra một bộ dạng phi thường nghĩa khí như một người bạn chí cốt. Nhưng thật sự có nên hỏi hay không, hỏi như thế nào thì lại là chuyện cô không hề nghĩ đến.

Mới vừa xuống lầu Diêu Nhiễm nhìn chung quanh phòng khách một vòng, đã lâu không có tới nhà này vẫn như cũ.

Cũng không biết con mình và Thẩm Ninh có cùng nhau ăn cơm hay không, nghe Văn Quân nói Thẩm Ninh đã dọn ra ngoài, cho nên hôm nay bà đến xem, quả nhiên trong nhà không có cậu ta, xem ra là thật sự là đã chia tay, bằng không bà cũng rất áy náy, nếu không chẳng phải con trai mình bắt cả hai tay sao, nói ra rất khó nghe..

Bà mới vừa quay đầu lại, thấy trước cửa có đứng một người không phải là Thẩm Ninh sao, ách... Không phải đã dọn đi ra ngoài sao?

Thẩm Ninh đối với việc Diêu Nhiễm đến đây cũng có chút ngoài ý muốn: “Chào dì, dì tới chơi ạ.”

Vừa dứt lời cậu nhìn thấy ở thang lầu Hạ Lập Nhân và Hàn Văn Quân đang đi xuống trong lòng có chút đau đớn nhưng trên mặt vẫn mỉm cười nói: “Không thể tưởng được trước khi đi còn có thể cùng dì gặp mặt, con về đây để thu dọn đồ đạc, hôm nay không rảnh hôm nào mời dì đi uống trà.”

“Ôi chào.” Diêu Nhiễm thở ra một hơi, bà đang khấn trương muốn chết. Văn Quân sắp là con dâu tương lai, Thẩm Ninh lại cùng Lập Nhân chung sống bảy năm, gặp mặt nếu có tranh cãi bà có thể ăn không tiêu, cũng không biết nên thay ai nói cho đúng, bà đỡ lời: “Để Lập Nhân giúp đỡ con đi dù sao hôm nay nó cũng không đi làm.”

Thẩm Ninh biết phải nghe lời cậu ngẩng đầu nhìn Hạ Lập Nhân cười nói: “Vậy làm phiền anh đồ dùng này nợ của em hơi nhiều, em một người quả thật không thu thập hết em đi gọi một chiếc xe đã.”

Hạ Lập Nhân đứng ở cửa thang lầu hoàn toàn chết lặng, đây là lần đầu sau hơn hai ba tháng Thẩm Ninh nhìn anh cười nhưng anh không thể nào vui được! Anh nghĩ tới vô số tình huống, cũng không nghĩ tới chuyện này! Đi ra khỏi nhà? Ra khỏi nhà vậy hai ngày này rốt cuộc mình gây sức ép để làm cái gì!

Nhất định là Liễu Dật người này ở sau lưng phá rối rồi!

Diêu Nhiễm còn thật lo lắng: “Gọi xe làm gì, lúc trước tin tức nói có một công ty dọn nhà dọn hết sạch nhà người ta rồi mất tích luôn. Con đừng kêu xe để Lập Nhân nó lấy xe chở cho.” Tuy nói chia tay bà cũng muốn hảo tự hảo tán, Văn Quân là một người thấu tình đạt lý, cũng sẽ không vì chút chuyện này mà tức giận.

Hạ Lập Nhân còn đang ngần người, Hàn Văn Quân đẩy anh nhỏ giọng nói: “Anh đứng đó đừng sờ làm cái gì a.”

Thật ra đối với chuyện này cô cũng có chút ngoài ý muốn, từ trước đến nay cô không hiểu con người Thẩm Ninh cũng không biết cách nhìn của cậu với Hạ Lập Nhân như thế nào. Cô biết một người có thể chung sống được với Hạ Lập Nhân thì tâm phải rất đơn thuần, hôm nay cô lừa Diêu Nhiễm nói Thẩm Ninh dọn đi ra ngoài là muốn cho Diêu Nhiễm nhìn thấy Thẩm Ninh và Hạ Lập Nhân gây gổ làm trò hề, không thể tưởng tượng được đối phương lại khinh địch như vậy dọn đi luôn, thật làm cho cô không có cảm giác thành tựu.

Nhưng như vậy cũng tốt, cô đỡ phải tiếp tục nghĩ biện pháp đuổi người đi, hướng hồ hôm nay có Diêu Nhiễm chứng kiến, Thẩm Ninh phỏng chừng cũng ngượng ngùng dọn đi cũng không dám trở lại.

Thẩm Ninh lên lầu thu dọn đồ đạc, vừa đi qua người Hạ Lập Nhân nghe được Hạ Lập Nhân hỏi cậu: “Em thật sự phải đi sao?”

“Đúng, em dọn đi qua nhà Liễu Dật.” Thẩm Ninh chịu đựng không nhìn mặt Hạ Lập Nhân, kỳ thật cậu vốn không muốn dọn đi, cho dù là khó chịu cậu cũng muốn nhìn Hạ Lập Nhân thêm vài ngày. Nhưng hôm nay mẹ của Hạ Lập Nhân và Hàn Văn Quân đều đến đây, cậu tiếp tục kề cận không đi thì rất không hiểu chuyện. Ngay cả gia đình đối phương cũng không muốn cậu ở đây, cậu không muốn làm cho Hạ Lập Nhân khó xử cũng không muốn làm cho mình khó chịu.

Hết chương 04.

5. Chương 5

Phòng của Thẩm Ninh cũng chính là phòng của Hạ Lập Nhân, hai người tuy rằng chiến tranh lạnh nhưng vẫn ngủ chung một phòng. Đồ dùng linh tinh và quần áo của Thẩm Ninh đương nhiên cũng để trong phòng của Hạ Lập Nhân. Quần áo cậu muốn mang đi không nhiều lắm, bởi vì phần nhiều đều là Hạ Lập Nhân mua cho cậu, cậu chỉ mang theo mấy bộ mình mua. Còn nhiều dụng cụ vẽ tranh tác phẩm linh tinh ở phòng vẽ tranh cần dọn sạch cũng tốn không ít công phu, hơn nữa cần nhân viên chuyên nghiệp xử lý đóng gói mới được, cậu hôm nay cũng không có chuẩn bị, nghĩ trước hết lấy đi một ít, sau này tiếp tục cho người đến xử lý phần còn lại.

Những đồ vật có thể không mang sẽ không mang đi, rất nhiều thứ có thể mua mới cho dù như vậy cũng có nhiều thứ cần phải dọn, cậu cũng không già mồm cãi láo Hạ Lập Nhân nói đến giúp cậu nên cậu cũng không khách khí sai sử anh.

Hạ Lập Nhân không cam lòng, anh mặc dù giúp cậu nhưng trên căn bản càng giúp càng thêm phiền, anh hoàn toàn không muốn Thẩm Ninh dọn đi.

Thẩm Ninh nhìn thấy cũng không muốn tranh cãi chỉ nói: “Anh nếu không muốn giúp em thì đứng xem đi, em mới vừa thu dọn xong anh lại bỏ trở về, anh nếu muốn giúp thì giúp em thu thập cho nhanh, mẹ anh còn ở dưới lầu chờ, anh cũng không thể một mực ở nơi này với em. Anh giúp em tìm cái vali, đồ của em vali này không chứa hết nhiều như vậy mà.”

“Tại sao em đột nhiên nói phải ra đi?” Hạ Lập Nhân nắm tay Thẩm Ninh: “Liễu Dật không phải người tốt sẽ không đối xử tốt với em.”

Thẩm Ninh thở dài một hơi: “Lập Nhân, chúng ta chung sống nhiều năm như vậy em cảm thấy chúng ta vẫn có chút hiểu nhau. Em dọn đi không phải vì Liễu Dật thế nào mà là em đối với anh không còn cảm giác, mấy tháng này chúng ta là cái dạng gì chính anh cũng rất rõ ràng, em tiếp tục ở nơi này có ý nghĩa sao?”

“Hướng hồ hôm nay mẹ anh cùng Hàn tiểu thư đều đến đây, em không dọn đi thì ra bộ dáng gì nữa? Chỉ là lúc trước em cũng không ý này, nhưng bây giờ chứng kiến tình hình này cũng nên thức thời rồi đi.”

“Em ghen tị? Bởi vì chuyện của anh và Văn Quân tức giận sao?” Sóng điện não của Hạ Lập Nhân so sánh khá kỳ lạ, anh không muốn nhìn nhận sự thật này.

Thẩm Ninh liếc nhìn bộ dạng si ngốc của Hạ Lập Nhân: “Anh thích nói gì cứ nói đi, em đã nói đối với anh không còn cảm giác em ăn dấm chua làm cái gì a.”

Hạ Lập Nhân cảm thấy rất hụt hẫng, từ nhỏ đến lớn anh chỉ cùng với Thẩm Ninh duy nhất một người nói chuyện yêu đương nên có thể nói kinh nghiệm yêu đương không đủ, Thẩm Ninh nói cái gì anh đều tin.

“Anh không rõ, chúng ta lúc trước còn rất tốt, vì sao em đột nhiên không còn yêu anh.” Hạ Lập Nhân nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra, anh cảm giác mình phi thường hoàn mỹ, Thẩm Ninh làm sao có thể vứt anh sang một bên đi thích người khác.

“Chúng ta cùng một chỗ đã bao nhiêu năm?” Thẩm Ninh rút ra mình khỏi tay Hạ Lập Nhân ý bảo anh đi đến ghế sa lon ngồi nói chuyện.

Hạ Lập Nhân cùng đã đi qua ngồi xuống nói: “Bảy năm.”

“Đúng, bảy năm. Kỳ thật có chuyện em không muốn cùng anh nhiều lời, nhưng anh cũng đã hỏi, em cũng muốn nói lần cuối cùng cho anh hiểu được.” Thẩm Ninh ngẩng đầu nhớ lại: “Em còn nhớ rõ tình huống lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, khi đó em thật sự đặc biệt thích anh, nhưng bảy năm qua đi cảm tình cũng phai nhạt, đừng nói anh còn có đủ loại tật xấu, lúc em thích anh mặc kệ anh làm gì em cũng cảm thấy rất tốt, hiện tại không thích nhìn anh thế nào cũng không vừa mắt.”

Hạ Lập Nhân không rõ: “Em nói anh có tật xấu?” Anh tốt như vậy! Hoàn mỹ như vậy!

“Tính của anh rất khiết phích, thích bắt buộc người khác làm theo ý mình mắc bệnh ”bắt buộc chứng” rất trầm trọng, còn có khi làm việc thì quên hết tất cả. Em không thích như vậy, em thích người ôn hòa, anh như vậy làm cho em rất có áp lực, em sợ cuối cùng đến một ngày em phải nhìn sắc mặt của anh mà sống. Anh có biết trong công ty công nhân sợ anh bao nhiêu không? Anh có biết có bao nhiêu người muốn đánh chết anh không?!” Thẩm Ninh nhìn Hạ Lập Nhân nói tiếp: “Em là người, em cũng sẽ phạm sai lầm, em không hoàn mỹ, em ở cùng một chỗ với anh bảy năm cuối cùng cảm thấy rất là giả tạo, anh yêu thích cử chỉ, hành vi tính cách của em đủ loại, kỳ thật rất nhiều việc không phải em thích, em chỉ là phối hợp với anh thôi, anh hiểu không?”

“Mà bây giờ em mệt mỏi, em không muốn phối hợp với anh, em muốn cuộc sống tự do, em không muốn tiếp tục sống giả tạo. Em nghĩ lúc trước em lãnh đạm có thể làm anh hiểu được, nhưng hiển nhiên em sai lầm rồi, đối với anh em nên nói trắng ra một chút.”

“...”

Hạ Lập Nhân trợn mắt há hốc mồm, anh là lần đầu tiên biết mình có nhiều tật xấu như vậy.

Thật là không đúng nha, lần đầu tiên anh biết những tính cách đó cũng có thể bị gọi tật xấu! Quả thực là trời muốn sụp xuống, ba mươi mấy năm qua anh luôn luôn sống như vậy! Thì ra Thẩm Ninh không thích anh như vậy sao! Chỉ là... Chỉ là... anh cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Trong đầu dạo qua một vòng, anh lại nhớ tới nguyên nhân mà mình cho là quan trọng: “Nếu em là vì chuyện của anh và Văn Quân tức giận, kỳ thật là không cần, anh cùng cô ấy là giả, cô ấy thật ra là ủng hộ hai người chúng ta, chỉ là theo giúp anh diễn trò kích thích em thôi, em không nên tưởng thiết.”

Thẩm Ninh: “...”

Cậu biết Hạ Lập Nhân đầu óc có một chút vấn đề, nhưng không nghĩ tới anh thiếu suy nghĩ như vậy. Có cô gái nào lại quá tốt bụng phối hợp với anh như vậy, anh làm như ai cũng nghĩ như anh xem mắt có thể làm trò đùa sao. Anh có biết đây là tin tức lớn không? Có bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm không? Hàn Văn Quân là danh môn khuê tú, cô thiếu suy nghĩ không cần thanh danh phối hợp với anh như vậy sao? Tuy rằng rất nhiều người đang nói nam nữ ngang hàng, nhưng loại chuyện này tóm lại là nhà gái có hại, có anh ở phía trước, ai còn dám theo đuổi cô ấy! Cho đến người theo đuổi cô ấy không để ý nhưng gia đình đối phương kia có thể không cần danh dự?

“Quên đi, em lười cùng anh nói chuyện, em còn thu dọn đồ đạc nữa.” Thẩm Ninh đối với hành vi thiếu suy nghĩ này của Hạ Lập Nhân thật sự không lời nào để nói, cậu gọi điện thoại cho Liễu Dật, nhờ đối phương tới đón cậu, cậu không cần Hạ Lập Nhân đưa đi.

“Anh nói thật, anh và Văn Quân là giả, người anh thích là em, em đừng đi có được không. Lúc trước là anh không bỏ xuống mặt mũi được em nhất định là vì anh không để ý em còn đi xem mắt nên tức giận đúng hay không? Anh khẳng định sau này không như vậy, em đừng dọn đi có được không, Liễu Dật anh ta thật không phải là người tốt!” Thấy Thẩm Ninh gọi điện cho Liễu Dật, Hạ Lập Nhân cũng bất chấp sĩ diện. Liễu

Dật thật tình không phải người tốt, chơi đùa không biết bao nhiêu người làm sao có thể để Thẩm Ninh dọn qua đó được, như vậy khẳng định bị ăn đến xương cốt cũng không còn!

“Em biết anh ta không phải là người tốt gì.” Thẩm Ninh quay đầu lại nói tiếp: “Nhưng hiện tại là em thích anh ta, anh ta đối với em cũng không tồi, lúc trước em cũng không có quyết định cùng anh ta ở một chỗ, nhưng là hiện tại chúng ta đã nói chuyện thẳng thắn, em cũng không còn băn khoăn nữa.”

“Em thích vẽ tranh, em hướng tới liberdade, cùng anh ta một chỗ em cảm thấy rất tự do, em không cần băn khoăn cái gì cũng không cần trách nhiệm gì cả, không có tình cảm trói buộc đây mới là cuộc sống em muốn.”

“Lúc trước anh yêu thích em không phải bởi vì em là người tự do tiêu sái hay sao? Anh yêu thích những bức tranh của em trước rồi mới yêu con người của em.” Thẩm Ninh sờ sờ tay của mình: “Nhưng khi em chung sống với anh thời gian dài như vậy em không thể vẽ những bức tranh có hồn như trước nữa..”

Hết chương 05.

6. Chương 6

Nghe Thẩm Ninh nói xong Hạ Lập Nhân không còn tức giận, cho tới bây giờ anh không nghĩ cuộc sống của mình thói quen của mình lại mang đến cho Thẩm Ninh gánh nặng lớn như vậy. Bảy năm qua cả hai sống chung với nhau quả thật rất tốt, chẳng lẽ bảy năm này Thẩm Ninh luôn nhân nhượng mình sao?

Sẽ không, kỹ xảo biểu diễn dù cho giỏi đến đâu sẽ bị phát hiện. Bảy năm, không phải bảy ngày, cũng không phải bảy tháng. Lúc hai người mới quen Thẩm Ninh mới 18 tuổi, là một sinh viên đại học mới ra đời hào hoa phong nhã tiêu sái ngây thơ, sẽ không thể gạt người, làm sao có thể luôn luôn giả tạo!

Nhưng mà Hạ Lập Nhân cũng tìm không ra lý do Thẩm Ninh nói dối chẳng lẽ đôi phương thật sự không còn thương anh sao?

“A Ninh.” Hạ Lập Nhân kéo tay phải của Thẩm Ninh dán vào hai bên má nói: “Anh thật sự không biết thói quen của anh lại mang đến cho em phiền não lớn như vậy nhưng mà anh sẽ sửa. Chúng ta cùng một chỗ đã lâu như vậy, anh cảm thấy ở phương diện nào chúng ta cũng rất phù hợp, lúc trước anh vì muốn chọc tức em mới đi tìm Văn Quân, nhưng anh và cô ta thật sự không có gì, không tin anh có thể kêu cô ấy đến giải thích cho em, em không đi có được không? Chỉ cần em không dọn đi, cái gì anh cũng đáp ứng em.”

Anh là người luôn luôn không coi ai ra gì đây là lần đầu tiên anh nói khép nép như vậy. Hạ Lập Nhân cảm thấy nếu hôm nay để Thẩm Ninh đi vậy sau này bọn họ muốn hợp lại sẽ rất khó khăn. Lúc trước Thẩm Ninh lãnh đạm với anh, anh hờn dỗi chiến tranh lạnh sau đó lại diễn biến thành như bây giờ nên có chút hối hận, chỉ cần trước kia không quá sĩ diện thì tốt rồi, nói không chừng bây giờ mọi chuyện sẽ khác. Có lẽ tính nhẫn nại của Thẩm Ninh mấy tháng này đã bị ăn mòn hết rồi.

Thẩm Ninh không kiên nhẫn rút tay ra: “Đừng như vậy được chứ, chúng ta hảo tụ hảo tán, anh không nghe em đã nói như thế nào sao, lúc em thích anh cảm thấy anh làm gì cũng tốt, em hiện giờ không thích anh nữa thì dù anh tiếp tục sửa đổi em cũng không thích, anh hiểu không?”

“Anh không hiểu!” Hạ Lập Nhân đứng dậy dùng hai tay ngăn chặn bước đi của Thẩm Ninh, ngồi ở sofa cả người Thẩm Ninh đều bị Hạ Lập Nhân ôm gọn, hai người chiều cao vốn đã chênh lệch, hiện tại một người ngồi một người đứng càng rõ ràng. Anh từ trên cao đè xuống làm cho Thẩm Ninh khấn trương không thôi, bước đi cậu có chút đau, Hạ Lập Nhân rất ít khi đối với cậu thô bạo như vậy.

“Anh làm sao có thể hiểu được, chúng ta cùng một chỗ bảy năm, anh trước kia rất yêu em, hiện tại càng yêu hơn, phần cảm tình này cho tới bây giờ cũng không giảm đi, vì sao em lại có thể đột nhiên thích người khác hơn? Đúng, anh có rất nhiều khuyết điểm, nhưng em cùng với anh chung sống một thời gian như vậy em cũng biết rõ, vì sao bây giờ lại trở thành lý do chia tay? Vì sao trước kia thích bây giờ lại không thích?!”

“Liều Dật tốt lắm sao? Anh cho dù có nhiều khuyết điểm hơn nữa cũng tự nhận không thua kém anh ta! Em có biết anh ta chơi đùa bao nhiêu người sao, em có biết cuộc sống riêng tư của anh ta có bao nhiêu loạn sao, em có biết con người của anh ta có bao nhiêu đề tiện sao! Hơn nữa những điều anh ta làm được anh cũng có thể làm được, chỉ cần em nói, anh cũng có thể làm cho em! Em thích vẽ tranh, anh sẽ kêu người giúp em đặc biệt xây dựng phòng làm việc, anh có thể vì em lo liệu triển lãm tranh, anh cái gì cũng có thể giúp em lo liệu, em chỉ cần biết chỉ cần em yêu cầu nguyện vọng gì anh cũng nghĩ biện pháp giúp em thực hiện!”

“Em không thích anh như vậy anh sẽ sửa, nhưng tại sao ngay cả cơ hội cho anh sửa sai em cũng không cho?”

“Em không phải đã nói chỉ có anh mới có thể cho em linh cảm tốt nhất sao, chỉ có ở bên anh em mới có thể vẽ ra bức tranh lý tưởng nhất chẳng lẽ những lời này đều là gạt anh sao?”

Thẩm Ninh ngẩng đầu nhìn chằm chằm Hạ Lập Nhân, nói không cảm động là gạt người, anh ở trước mắt vừa anh tuấn vừa lại thật thà, cậu thật sự không đành lòng nói ra lời cự tuyệt.

Trong lòng hai người xuất hiện sự trầm mặc ngán ngùi, hai người cứ như vậy đối diện nhau. Hạ Lập Nhân chậm rãi cúi thân mình xuống, không khí bây giờ tốt lắm anh có thể nhân cơ hội này thay đổi ý của Thẩm Ninh có lẽ bắt đầu bằng một nụ hôn là thích hợp nhất.

Anh và Thẩm Ninh có đôi khi sẽ vì một vài chuyện nhỏ mà tranh luận, nhưng chủ yếu ở trên giường là có thể giải hòa. Tình yêu thật là một liều thuốc êm dịu lúc đó Thẩm Ninh rất là dễ nói chuyện, cả người mềm nhũn mặc kệ anh nói cái gì đều chỉ vâng dạ đáp ứng, phi thường đáng yêu, cũng phi thường mê người.

Một tay Hạ Lập Nhân vịn chặt ót của Thẩm Ninh một tay tiếp tục áp chế bả vai của Thẩm Ninh, đầu càng ngày càng tới gần, mắt thấy đôi môi hai người muốn chạm nhau.

Thẩm Ninh giống như bị làm “Định Thân Thuật” cậu căn bản không thể cự tuyệt Hạ Lập Nhân. Trước kia cũng như vậy, mỗi lần Hạ Lập Nhân muốn cùng cậu thân thiết cậu đều không thể cự tuyệt, thân thể đã thành thói quen Hạ Lập Nhân mà ôm cậu vuốt ve cậu không thể đẩy người này ra được.

Đang định nhắm mắt lại nhận nụ hôn này, đột nhiên trước mắt cậu tối sầm, trong nháy mắt Thẩm Ninh liền tỉnh táo lại!

Cậu dùng sức đẩy Hạ Lập Nhân ra, Hạ Lập Nhân không phòng bị bỗng chốc bị xô ngã xuống ghế sa lon, cả người anh giống như ở trong mộng không thể tưởng tượng Thẩm Ninh sẽ cự tuyệt mình, không khí đang thật là tốt, vì sao lại như vậy?!

Thẩm Ninh lấy tay đỡ trán, không cho Hạ Lập Nhân chứng kiến vẻ mặt của mình, cả người cậu đều run rẩy thở mạnh.

“... A Ninh.” Hạ Lập Nhân còn muốn tiến lên.

“Anh đừng tới đây! Anh cách em xa một chút!” Thẩm Ninh lấy điện thoại di động ra bắt đầu gọi điện thoại, tất nhiên là gọi cho Liều Dật: “Anh đang ở đâu vậy, nhanh chóng lại đây đón tôi.”

Về mặt Hạ Lập Nhân như bị tổn thương. “Anh đừng tới đây, anh cách xa em một chút”, lời này anh không phải là không có nghe qua, nhưng lúc trước những lời này cậu chỉ nói khi hờn dỗi ở trên giường mà thôi. Có đôi khi nhu cầu của anh quá mức Thẩm Ninh vì thế mà ghét bỏ anh, anh còn cảm thấy tự hào cho đó là lòng tự trọng của nam nhân.

Nhưng hôm nay không giống với trước kia Thẩm Ninh cự tuyệt anh hơn nữa còn gọi điện thoại cho Liều Dật. Lúc này cậu chọn Liều Dật làm Hạ Lập Nhân đau đớn không thôi, chẳng lẽ không thể cho...anh cơ hội một lần sao? Vì sao một người thay lòng đổi dạ lại dễ dàng như vậy?

Anh hoàn toàn không rõ, tại sao Thẩm Ninh đã quen biết Liều Dật từ lâu, vì sao bảy năm sau mới thích.

Nhưng anh không có cơ hội suy nghĩ nhiều, tốc độ lái xe của Liều Dật rất nhanh, không bao lâu đã lái xe đến đây, còn thuận tiện kêu thêm một chiếc xe tải nhỏ cùng nhiều công nhân, đem những gì Thẩm Ninh cần đều lấy đi hết, chỉ còn mấy bức tranh lớn nhỏ cùng mấy đồ mỹ nghệ dễ vỡ cậu nói sau này cho người đến dọn thêm một chuyến.

Thẩm Ninh không tiếp tục nói chuyện với Hạ Lập Nhân nữa, cậu nói cho Liễu Dật vài thứ muốn thu thập rồi lên xe, Liễu Dật thấy trạng thái tinh thần của cậu thực không thích hợp thấp giọng nói: “Có phải có chuyện gì không...”

“Trở về rồi hãy nói.” Thẩm Ninh xoa huyết Thái Dương, cậu chỉ nghĩ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Liễu Dật thở dài một hơi, dặn dò công nhân những thứ cần thu dọn xong rồi lái xe rời khỏi biệt thự, anh ta nhìn kính chiếu hậu có thể thấy bốn người Hạ Lập Nhân ở trước cửa lớn nhìn theo.

Anh ta cũng không biết mình làm như vậy rốt cuộc là đúng hay sai...

Hết chương 06.

7. Chương 7

“Tại sao cậu đột nhiên dọn đi, không phải nói đợi một khoản thời gian nữa sao?” Lúc đợi đèn đỏ Liễu Dật cầm một chai nước khoáng đưa cho Thẩm Ninh, anh cảm thấy trạng thái tinh thần Thẩm Ninh thật không tốt.

“Đi Diêu và Hàn Văn Quân cũng đến.”

Thẩm Ninh nói câu này Liễu Dật lập tức hiểu rõ. Thẩm Ninh cũng có lòng tự trọng, tình huống này cậu không đi sẽ không phải là cậu.

Nhưng lại nghe Thẩm Ninh tiếp tục nói: “Lập Nhân nói anh ta và Hàn Văn Quân xem mắt là giả, anh ấy chỉ muốn kích thích tôi.”

Liễu Dật trợn mắt há hốc mồm hồi lâu, một lúc sau mới nói: “Trong đầu anh ta có hồ phải không?”

“Nhưng theo ý của anh ta tình cảm của anh ta đối với cậu vẫn rất sâu, cậu... cậu có muốn đem chân tướng nói cho anh ta biết hay không? Tôi cảm thấy anh ta sẽ không vì vậy mà chia tay với cậu.” Liễu Dật sờ sờ tay lái: “Chuyện gần đây cậu cùng tôi qua lại, thanh danh của cậu bây giờ không dễ nghe, anh ta còn có thể nghĩ biện pháp vãn hồi với cậu thật sự cũng không dễ dàng. Thông thường đàn ông ai không chịu nổi điều này, anh ta thực rất yêu cậu, hay cậu nói thật với anh ta đi? Tôi nhìn cậu như vậy rất khó chịu cậu biết không?”

“Như vậy tôi đây một chút tôn nghiêm cũng không có...” Thẩm Ninh nắm chặt chai nước khoáng, ánh mắt dường như tan rã.

“Cậu làm như vậy thì rất có tôn nghiêm sao? Cậu đem thanh danh của mình hủy bỏ có biết hay không! Con người tôi như vậy có thể không cần, quay đầu lại tôi tìm một cô gái nhà khá giả kết hôn mọi người chỉ nói con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng, còn cậu thì sao?!” Liễu Dật lắc đầu cúi xuống: “Tôi thiếu nhân tình của cậu cho nên giúp cậu nhưng hiện tại ngấm lại thật sự hối hận, tôi là giúp cậu hay là hại cậu!”

“Nhưng mà tôi cái gì cũng không có, cái gì cũng không biết, tôi chỉ biết vẽ tranh mà thôi. Anh cho là một người sẽ yêu một người mà được bao lâu? Tôi với anh ta ban đầu bởi vì một bức họa mà quen biết, anh ấy yêu thích bức tranh của tôi. Bây giờ tôi nhìn không thấy gì nữa, tôi mất đi cái duy nhất mà tôi có được, anh muốn tôi không hề giữ tôn nghiêm cùng anh ta ở một chỗ sao? Anh ta hạ người gì mà tìm không được, vì sao phải cùng một người mà hao tổn cả đời? Tất cả mọi người sẽ thay anh ta đáng giá, một người kiên nhẫn có thể kiên trì bao lâu tất cả chúng ta cũng không biết.” Thẩm Ninh dùng đôi mắt tràn đầy nước mắt nhìn Liễu Dật: “Tôi tình nguyện anh ấy chán ghét đối với tôi thất vọng, cũng không muốn sau này trải qua cuộc sống không hề có tôn nghiêm! Anh hiểu không?!”

Liễu Dật đưa tay lau nước mắt trên mặt Thẩm Ninh đây là lần đầu anh ta chứng kiến Thẩm Ninh khóc. Người thiếu niên này luôn luôn đẹp, anh luôn cho rằng diện mạo đẹp đẽ của cậu không lấn áp người khác mà rất dịu dàng. Sự dịu dàng làm cho người ta thư thái, hôm nay cậu khóc bộ dạng cũng đẹp, tuy nhiên nó đã tràn ngập tuyệt vọng, trong ánh mắt không hề có sự tức giận.

Anh luôn cho rằng người này rất thích vẽ tranh, mỗi lần nhắc tới những bức tranh của mình thần thái đều rất là hưng phấn, nếu có một ngày biết mình bị mù làm sao có thể buông bỏ tất cả đây?

“VẬY... Có lẽ còn có cơ hội.” Liễu Dật thở dài: “Cậu phải chờ một chút, không cần sớm đưa phán đoán suy luận.”

“Ngay cả Fushiyama tiên sinh cũng không muốn làm phẫu thuật cho tôi, anh cảm thấy tôi còn có hi vọng sao?” Thẩm Ninh nhắm mắt lại: “Ông ta là trưởng khoa ngoại não quyền uy, ông phán quyết tôi chết tôi còn có thể làm sao...”

Đô đô ——

Phía sau xe truyền đến tiếng kèn, Liễu Dật ngẩng đầu nhìn, đèn xanh sáng, xe một lần nữa lao đi. Liễu Dật nhìn thấy Thẩm Ninh ngồi bên ghế phụ vẻ mặt đặc biệt khó chịu. Thẩm Ninh mấy tháng nay một mực tìm chuyên gia khoa ngoại não, nhưng thu được kết quả đều bị cự tuyệt, chuyên gia có kỹ thuật có danh tiếng không muốn làm phẫu thuật cho Thẩm Ninh bởi vì hệ số phiêu lưu thật sự quá lớn, máu bầm trong đầu Thẩm Ninh ở vị trí rất đặc biệt, không ai dám động dao kéo phẫu thuật.

Fushiyama trước mắt là một chuyên gia não khoa uy tín, ông ta gần đây vừa đến Trung Quốc làm diễn thuyết. Liễu Dật bỏ hết công sức nhờ cậy mời ông kiểm tra cho cậu. Đối phương sau khi kiểm tra báo cáo nhìn Liễu Dật cũng lắc đầu nói không được, phẫu thuật xác xuất thành công thấp hơn hai mươi phần trăm, ông không ủng hộ cũng không đề nghị Thẩm Ninh làm phẫu thuật. Bởi vì máu bầm trong não Thẩm Ninh trước mắt sẽ không ảnh hưởng đến mạng sống của cậu, nhưng nó lại đè lên dây thần kinh thị giác nên thị lực sẽ dần dần bị mất đi, nếu mạnh mẽ phẫu thuật, một khi thất bại Thẩm Ninh có thể tử vong hoặc là chết não, ông ta nói không chừng cậu sẽ làm một người sống đời sống thực vật.

Cho dù ở phương diện nào toàn bộ bác sĩ đều không ủng hộ Thẩm Ninh làm phẫu thuật, chỉ nhìn không thấy mà thôi, so với chết hoặc là trở thành người sống đời sống thực vật cũng tốt hơn rồi.

Nhưng mà ánh mắt đối với Thẩm Ninh mà nói tương đương như sinh mệnh, cậu nhìn không thấy làm sao mà vẽ tranh.

...

“Cậu nói xem, tôi rốt cuộc thua kém Liễu Dật cái gì. Liễu Dật có Hạ Lập Nhân cũng có, vì sao Thẩm Ninh chọn anh ta mà không chọn tôi?” Hạ Lập Nhân ở quán bar uống đến lão đảo, anh thường xuyên cùng bạn bè đến quán bar ngồi một chút, nhưng cho tới nay không hề say rượu lâu lâu chỉ uống một ly ứng hợp với tình hình. Hôm nay lại liên tiếp khui mấy chai rượu, cũng may vị trí của anh ngồi khá kín đáo, ánh sáng cũng tối nên cũng không quá nhiều người nhìn thấy.

Ngồi đối diện với anh là Trịnh Cảnh Đồng Đồng cũng nhũm mày: “Nói chuyện là được rồi cần gì uống nhiều rượu như vậy, A Bảo nhà tôi không thích tôi cùng tửu quỷ giao tiếp.”

“Ha ha, cậu đang ở đây cùng tôi khoe khoang đúng không?” Hạ Lập Nhân dùng ngón tay chỉ vào Trịnh Cảnh Đồng Đồng về mặt tức giận nói: “Cậu cùng A Bảo nhà cậu ân ân ái ái a, còn kết hôn, còn nhờ người chứng minh lo liệu hôn lễ, A Ninh nhà tôi lại không muốn cùng tôi chung sống nữa! Cậu biết rõ tôi đang buồn còn ở trước mặt tôi khoe khoang, cậu muốn cùng tôi đánh nhau có phải không?!”

“...”

Trịnh Cảnh Đồng Đồng không nói gì nhìn Hạ Lập Nhân có vẻ ngạc nhiên: “Có phải hôm nay cậu không có uống thuốc?”

“Tôi mỗi ngày đều có uống được hay không!” Hạ Lập Nhân phát hỏa, anh vỗ bàn một cái nói: “Cậu dựa vào cái gì nói tôi không uống thuốc, cậu thấy được sao! Cậu cho là cậu là ai, cậu nói không uống sẽ không uống sao!”

Trịnh Cảnh Đồng Đồng: “...”

Kiểu này đúng là không uống thuốc rồi...

Hết chương 07.

8. Chương 8

Trịnh Cảnh Đồng Đồng và Hạ Lập Nhân là bạn bè nhiều năm, hai người còn là bạn học, công ty hai nhà cũng có hợp tác, loại tụ họp thường xuyên như hôm nay vẫn tiến hành. Nhưng mấy tháng trước Trịnh Cảnh Đồng Đồng cùng người yêu là Phó A Bảo kết hôn, hai người đàn ông kết hôn lại tổ chức một hôn lễ rất long trọng mời toàn bộ người có thể mời lúc ấy thật sự là náo động vô cùng. Hạ Lập Nhân hâm mộ ghen tị nhưng hâm mộ cũng vô dụng, lúc ấy quan hệ của anh và Thẩm Ninh đã rạn nứt cũng chỉ nhìn thấy mà thêm thôi.

Cũng vì việc này, Hạ Lập Nhân gần đây thường xuyên nhìn Trịnh Cảnh Đồng Đồng không vừa mắt, thế nào cũng phải đâm chọc vài câu mới vui vẻ.

“Tôi nói cho cậu biết, cậu không cần đắc ý vênh váo, đừng tưởng rằng kết hôn là tốt, tôi thấy A Bảo nhà cậu cũng không phải rất yêu cậu, nhìn ánh mắt của cậu ta là tôi có thể nhìn ra, người sáng suốt vừa nhìn là biết cậu ấy ghét bỏ cậu, cậu còn ở nơi này cùng tôi khoe khoang!”

Trên trán Trịnh Cảnh Đồng Đồng cũng nổi gân xanh: “Vậy so với cậu cũng tốt hơn, A Bảo nhà tôi tốt xấu gì cũng nguyện ý cùng tôi kết hôn, quan hệ của chúng tôi được mọi người cho phép, cậu không thấy trên mạng có nhiều lời chúc phúc chúng tôi sao. Chúng tôi luôn luôn tốt chỉ có cậu không thấy được mà thôi, cậu là người không ăn được nho nói nho còn xanh, đây là tâm bệnh mà không nhận ra, có bệnh thì sớm tìm bác sĩ đi.”

“Cậu!” Hạ Lập Nhân đưa tay chỉ vào Trịnh Cảnh Đồng Đồng trừng mắt nhìn một lúc lâu, sau đó lại đột nhiên ngồi xuống, cả người ghé vào trên bàn khóc rống chảy cả nước mắt: “Cậu nói, tôi rốt cuộc không tốt ở chỗ nào. Liều Dật có điểm nào so được với tôi!” Anh uống đã hơn một giờ rượu, cả người đã thay đổi.

“Về ngoài của tôi so với anh ta đẹp hơn vóc dáng cũng cao hơn, tôi có tiền nhiều hơn, còn so về năng lực, tôi dám cam đoan về phương diện năng lực khẳng định cũng kéo dài hơn anh ta!”

Trịnh Cảnh Đồng Đồng: “...”

“Tôi còn yêu sạch sẽ, làm người biết đạo lý, còn thích làm việc nhà, còn ôn nhu săn sóc, cậu nói coi phẩm chất đạo đức của anh ta làm sao so với tôi đúng không! A Ninh có vấn đề mới không quan tâm tôi mà chọn anh ta!”

“Đúng a, cậu cái gì cũng đều hơn người ta, đặc biệt là chỗ tự kỷ cậu nhận đệ nhị không ai dám nhận đệ nhất.” Trịnh Cảnh Đồng nhìn vẻ mặt của Hạ Lập Nhân người này thật sự rất không biết xấu hổ toàn bộ những từ ngày dùng để khen ngợi một mình cậu ta nhận thâu hết chứ? Đây đúng là người “thiếu não” trong tiểu thuyết rồi?

“Tôi nào có tự kỷ, tôi đây là ăn ngay nói thật được không, tất cả đều là lời nói thật!” Hạ Lập Nhân mắt hừng anh rõ ràng tốt như vậy, ánh mắt mọi người rốt cuộc có vấn đề!

Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy Hạ Lập Nhân cũng có một điểm giống A Bảo nhà mình là tự kỷ, nhưng khác nhau ở chỗ A Bảo khi tự kỷ lên rất đáng yêu nha, cả người đều dễ thương muốn chết, còn Hạ Lập Nhân vẻ mặt nhìn rất vô sỉ thật sự là nhịn không được muốn động thủ.

“Không phải cậu khiếm phích cũng được, yêu sạch sẽ là chuyện tốt, mặc dù có chút quá đáng cũng miễn cưỡng có thể chấp nhận, nhưng ”bắt buộc chứng” của cậu thật sự cần sửa, tôi thấy cậu cần đi khám bác sĩ mới đúng. Cậu đi hỏi người bên cạnh, đừng nói là bạn bè hay là cấp dưới, ai mà không có ý kiến với cậu. Tôi đến bây giờ còn cảm thấy kỳ quái, Thẩm Ninh có thể ở một chỗ với cậu trong thời gian dài cũng thật sự là lợi hại không phải người bình thường, người bình thường sẽ không chịu nổi.”

“Có chút việc nhỏ như vậy thôi mà.. nhưng có sự thật là...”

“Ăn cơm nhất định phải một muỗng thức ăn, một muỗng cơm, cậu nói thức ăn phải ăn trước cơm nếu không nuốt sẽ không trôi! Nhưng mà cậu thích như vậy cũng muốn người khác giống như vậy là sao?”

“Trước khi ra ngoài phải xem đồng hồ, không phải kim dài đồng hồ chỉ đúng số 12 hoặc là bội số của 5 tuyệt không ra khỏi cửa! Cậu nói cậu có phải bị bệnh hay không?”

“Trong bãi đỗ xe của công ty toàn bộ xe đều phải dựa theo màu sắc để đỗ, làm cho công nhân phải tính toán! Để người ta đậu xe cũng e ngại, cậu bị chuyện gì à?”

“Còn về mặc, có người thích cởi bớt nút áo cho thoải mái, cậu thấy thế cũng bắt buộc người ta cài hết, cậu nói cậu có phải là ”thiếu não” hay không?”

...

“Tôi cũng không hứng nói chuyện với cậu, bệnh của cậu ba ngày ba đêm cũng nói không xong! Thẩm Ninh có thể chịu cậu bảy năm tôi phong cậu ấy là một nam tử hán. Cậu ấy lại có thể cùng cậu chung sống dưới một mái hiên qua nhiều năm như vậy, đến lượt tôi một ngày cũng chịu đựng không nổi!”

Lúc đầu Hạ Lập Nhân nghe và chấp nhận sự thật sự nhưng cuối cùng một câu cũng mặc kệ không thèm nghe nữa.

“Cậu không cần nghĩ ai cũng mê mình được không, tôi sẽ không thích cậu, làm sao cậu tốt bằng A Ninh nhà tôi! Còn một ngày chịu đựng không nổi, nói cho cùng cậu cũng giống tôi thôi. Cậu cũng nhìn lại mình xem, Phó A Bảo mắt có vấn đề mới nhìn trúng cậu.”

“A Bảo làm sao như vậy! Em ấy luôn luôn tốt!”

“Nếu cậu ấy tốt sao có thể nhìn trúng cậu?!”

” So với Thẩm Ninh nhìn trúng cậu giống nhau!”

“Tôi phi! Cậu đừng cho mình trên mặt mình thiếp vàng!”

“Cậu phi cái gì, à không đúng, tôi vừa mới nói sai rồi, hiện giờ Thẩm Ninh chướng mắt cậu, cậu ta vậy cũng là cái tà quy chính bản thân tôi nhìn thấy cũng vui mừng.”

Cuộc trò chuyện càng ngày càng không tốt, hai nam nhân ở giữa bắt đầu đại chiến đấm đá túi bụi.

Cuối cùng Trịnh Cảnh Đồng thở hồng hộc cầm điện thoại của Hạ Lập Nhân gọi cho tài xế của Hạ Lập Nhân tới đón người, anh ta cũng không muốn cùng người bệnh thần kinh này tranh cãi, lãng phí thời gian quý giá buổi tối ở bên cạnh A Bảo, bây giờ ở đây phản ứng với gã thiếu não này đầu óc mình đúng là bị cánh cửa kẹp trúng!

Lái xe của Hạ Lập Nhân rất nhanh đã đánh xe tới, Trịnh Cảnh Đồng cùng lái xe đỡ Hạ Lập Nhân say đến không biết gì lên xe.

“Cậu chạy chậm một chút, tôi sợ anh ta sẽ ói ở trên xe.” Trịnh Cảnh Đồng cũng có chút ghét bỏ dặn dò lái xe, nhưng dù sao người đó cũng là bạn của anh ta.

Lái xe gật gật đầu, thắt dây an toàn cho Hạ Lập Nhân rồi chậm chậm lái xe đi.

Trịnh Cảnh Đồng cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, rốt cuộc cũng tiễn được tôn Phật này đi, hôm nay cùng với người này tranh cãi một hồi, không bàn bạc cũng chưa tán gẫu, quả thực lãng phí thời gian.

Anh ta ngửi trên người mình toàn mùi rượu, trở về trước tắm rửa một cái sao đó mới đi tìm A Bảo đi.

...

Hạ Lập Nhân mơ mơ màng màng ở trong xe tỉnh lại, anh thấy lái xe quen thuộc liền hí hóp mắt hỏi: “Đi đến đâu rồi?”

“Thiếu gia, đến Vạn Hạng.”

Hạ Lập Nhân nhú nhú mày, sau đó đột nhiên nói: “Chúng ta không quay về đó, cậu chạy đến đường Văn Uyển cho tôi.”

Biệt thự tư nhân của Liễu Dật ở con đường đó.

- —

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: —

Trình Cảnh Đồng cùng Phó A Bảo là nhân vật chính trong bộ bá đạo quan tổng tài bánh bao kế hoạch có hứng thú có đi ngó qua chuyên mục: bá đạo quan tổng tài các loại kế hoạch, (*^__^*)

Hết chương 08.

9. Chương 9

Xe rất nhanh chạy đến đường Văn Uyển, tới cửa biệt thự của Liễu Dật, Hạ Lập Nhân đi xuống xe, đi tới cửa lập tức bấm chuông không ngừng. Liễu Dật bình thường ở lại đây, cho nên Thẩm Ninh khẳng định cũng ở nơi này! Anh nhất định phải hỏi Thẩm Ninh cho ra lẽ, Hạ Lập Nhân anh coi như tệ xấu nhiều hơn nữa, so với Liễu Dật cũng không thua kém a!

Cánh cửa rất nhanh được mở ra, người giúp việc trong biệt thự nhận ra là Hạ Lập Nhân, sau khi mở cửa liền đi gọi Liễu Dật, báo Hạ Lập Nhân tiên sinh tới.

Liễu Dật vội vàng chạy xuống dưới lầu về mặt kính ngạc, lúc sáng vừa mới giúp Thẩm Ninh dọn nhà, buổi tối Hạ Lập Nhân đã tìm tới, tốc độ này quả thật rất nhanh, nhưng mà cũng thật kỳ quái, nếu luyện tiếu như vậy, lúc trước không nên để Thẩm Ninh đi.

“Uhm ——” Hạ Lập Nhân đi đến bên người Liễu Dật đem theo cả mùi rượu tới, Liễu Dật nhăn mặt nói: “Cậu rót cuộc uống hết bao nhiêu rượu, trên người khó ngủ muốn chết! Cậu cách xa tôi ra một chút!”

Hạ Lập Nhân vốn muốn tìm Liễu Dật cãi nhau một trận nhưng nghe đối phương nói trên người có mùi khó ngủ anh liền mất hứng, sau đó cau mày ở trên người mình hít hà, phát hiện mùi vị quả nhiên rất hôi, vì thế anh nghĩ lại. Bộ dạng này nếu để Thẩm Ninh chứng kiến sẽ không tốt, Thẩm Ninh khẳng định nhìn anh rất chướng mắt. Vì vậy ôn hòa một chút mới được.

“Cậu tìm cho tôi một bộ quần áo, tôi đi tắm rửa một cái.” Hạ Lập Nhân cảm thấy trước hết phải làm vệ sinh cá nhân, dạng này đừng nói Thẩm Ninh nhìn thấy khó chịu, chính mình cũng cảm thấy không thoải mái anh chịu không nổi dơ dáy bẩn thỉu. “Tôi muốn cậu tìm cho tôi quần áo mới, đồ cậu mặc qua rồi đừng cho tôi. Tôi cần đồ mới đó!”

Liễu Dật liếc nhìn Hạ Lập Nhân: “...”

Người này rốt cuộc là tới làm gì?! Đây là có bệnh đi!

Nhưng Hạ Lập Nhân say thế này hơn phân nửa cũng không thể nói rõ, vì thế Liễu Dật phát phát tay với người làm nói: “Dẫn anh ta đi vào phòng khách đi.” Thiệt là, trong nhà tự nhiên xuất hiện một đại tổ tông, xem ra là đến gây sự đây, bằng không sẽ không uống nhiều rượu như vậy, nhưng nửa đường lại muốn ở nhà “Tĩnh dích” tắm rửa, còn trưng ra vẻ mặt đương nhiên, đúng là bệnh thần kinh.

Hạ Lập Nhân đã đi vào phòng khách thư thư phục phục tắm nước nóng, anh tắm hết một tiếng đồng hồ thay bộ quần áo sạch thoải mái rồi mới nổi giận dưng dưng đi tìm Liễu Dật.

Cửa phòng Liễu Dật bị anh gõ kêu loảng xoảng, anh cũng không biết mình nghĩ gì, anh lo lắng buổi tối Thẩm Ninh ở phòng Liễu Dật qua đêm, anh cảm giác mình phải phá hư mới được.

Liễu Dật không thể chậm trễ mở cửa, Hạ Lập Nhân đang giơ tay gõ cửa thiếu chút gõ luôn vào mặt Liễu Dật làm Liễu Dật vô cùng hoảng sợ.

“Cậu có bệnh a, cậu gõ một cái là tôi đã nghe được, dùng sức mạnh như vậy cửa nhà tôi bị cậu gõ hư luôn, cậu bồi thường cho tôi sao!” Liễu Dật ghét bỏ, nói tiếp: “Uống nhiều rượu hồ đồ rồi?”

“Gõ hư cũng tốt, bị tôi phá hư chứng minh chất lượng không tốt, vừa lúc cậu có thể đổi một cánh cửa rắn chắc hơn, tôi thay cậu kiểm tra chất lượng, cánh cửa rắn chắc an toàn!” Hạ Lập Nhân vòng qua Liễu Dật trực tiếp đi vào phòng, sau đó nhìn trái phải đánh giá, xem xét coi có dấu vết của Thẩm Ninh không, nhưng

nhìn một vòng cũng không phát hiện điều gì đặc biệt, anh quay đầu lại nổi giận đùng đùng nói: “A Ninh đâu, cậu đem A Ninh giấu nơi nào rồi?!”

Liều Dật bị chọc tức đến bật cười, Thẩm Ninh nếu thật cùng Liều Dật ngủ một phòng vậy anh tìm ra cũng có ích gì, người ta gạo nấu thành cơm chẳng lẽ còn có thể lấy về được.

“Đừng tìm, cậu ấy không ở nơi này, tôi an bài một nhà khác cho cậu ấy.” Liều Dật lấy cớ cũng rất thỏa đáng: “Nhà này hơi nhỏ, hơn nữa cũng không thoải mái không có phong cảnh, cậu ấy vẽ tranh không có thích hợp.”

Hạ Lập Nhân trừng mắt: “Nhà khác à? Cậu còn có nhà khác? Ở nơi nào?!”

“Tôi đây cũng không cần nói rõ với anh chứ, Thẩm Ninh không muốn gặp anh tôi cho anh biết, anh đi quấy rầy cậu ấy sao?” Liều Dật chết cũng không chịu mở miệng.

Kỳ thật nhà đó cũng không phải của anh ta mà là nhà của Thẩm Ninh ở vùng ngoại thành. Thẩm Ninh vẽ rất nhiều tranh, những bức tranh bán cũng có giá nên cậu cũng có chút tích tụ, mua một căn nhà lớn ở vùng ngoại còn dư dả không ít, cho dù sau này nhìn không thấy gì cuộc sống tuổi già cũng không thành vấn đề.

Liều Dật nói như vậy chính là muốn nói rõ mình và Thẩm Ninh ở cùng một chỗ chỉ là giả dối mà thôi.

Hạ Lập Nhân hí hóp mắt rồi trừng mắt nhìn Liều Dật, anh thật muốn cùng Liều Dật nói chuyện ôn hòa một chút, người này bộ dạng cà lơ phất phơ thật sự không rõ A Ninh nhìn thế nào mà thích anh ta!

Hai người ngồi ở trên ghế sofa nói dõng một lúc lâu, nói rất nhiều nhưng một lời hữu dụng cũng không có. Hạ Lập Nhân toàn uy hiếp Liều Dật, cảnh cáo Liều Dật không được động tay động chân với Thẩm Ninh, nếu không sẽ không bỏ qua cho anh ta.

“Anh nói với tôi cũng vô dụng, anh đi nói với cậu ấy đó. Loại chuyện này một cây làm chẳng nên non.” Liều Dật cảm thấy quan hệ của Thẩm Ninh và Hạ Lập Nhân thiếu sự trao đổi thẳng thắn, phải nên khuyên nhủ Thẩm Ninh và Hạ Lập Nhân thương lượng một chút, nhưng hiện tại cũng không thể nói địa chỉ ít nhất cũng phải hỏi cậu ấy có đồng ý hay không.

Hai người nói chuyện một hồi thời gian cũng không sớm, Liều Dật bảo Hạ Lập Nhân ở lại, nhưng bị Hạ Lập Nhân nghiêm khắc cự tuyệt. Nếu Thẩm Ninh không có ở đây, anh ở lại cũng vô ích, để cho anh cùng tình địch chung sống một nhà còn qua đêm, ha ha...

Hạ Lập Nhân mất hứng trở về, cả đêm luôn trần trọc ngủ không được, trong lòng nghĩ có nên tìm người đi tra địa chỉ nhà Thẩm Ninh, suy nghĩ rất lâu mới đi ngủ.

Ngày hôm sau phải đi làm, Hạ Lập Nhân ngủ được không ngon giấc vẫn muốn tiếp tục ngủ, nhưng anh có “bắt buộc chứng” trừ phi không đi làm hoặc là có việc gấp, nếu không thời gian rời giường đi làm nhất định phải đúng giờ, nếu không nghiêm chỉnh cả ngày đó trong lòng sẽ không thoải mái.

Ngày hôm qua uống nhiều quá, tuy rằng hiện giờ đã bớt say nhưng vẫn có chút đau đầu, anh cau mày mang theo u ám đến công ty, người sáng suốt vừa nhìn là biết tâm tình của anh không tốt.

Mọi người cũng có thể lý giải, gần đây tin tức không tốt của Thẩm Ninh được đăng đầy trên tạp chí lá cải. Rất nhiều người biết thì người ở công ty của Hạ Lập Nhân đương nhiên càng không ngoại lệ, cho nên BOSS tâm tình không tốt rất bình thường, nếu vui vẻ mới là chuyện kỳ quái.

“Hạ đồng, phòng thư ký chuẩn bị tuyển mấy người mới, ngài muốn tự mình đi nhìn xem không?” Trợ lý của Hạ Lập Nhân thử hỏi, thư ký ở tầng cao nhất đều là ở dưới lầu tuyển chọn tinh anh, chỉ có thư ký đặc biệt vĩ đại mới có thể lên tầng cao nhất, hơn nữa mặc kệ nam nữ, tất cả đều là mỹ nhân.

Trợ lý để Hạ Lập Nhân tuyển chọn cũng có ý lấy lòng. BOSS tình trường thất ý, đi tìm mỹ nhân khác cũng là thuận lý thành chương nha.

Hết chương 09.

10. Chương 10

Hạ Lập Nhân bởi vì chuyện của Thẩm Ninh giằng co cả một buổi tối, hơn nữa say rượu hiện tại cảm giác rất là khó chịu. Chủ yếu nhất là ngày hôm qua đi qua nhà Liễu Dật không gặp được Thẩm Ninh, tâm tình càng thêm không vui, nên nghĩ mình phải tìm một ít chuyện phân tán lực chú ý. Trợ lý đề nghị cũng không tệ lắm nên đi tuyển chọn thư ký mới được đề cử đi, đã lâu không có tự mình tuyển người, luôn luôn giao cho thư ký Đường Tuyết đảm nhận.

Đường Tuyết đảm đương vị trí thư ký trưởng đã nhiều năm. Cô là một cô gái xinh đẹp thông minh lanh lợi giỏi giang, thái độ làm người xử sự tương đối lợi hại, chủ yếu nhất là cô rất hiểu ý Hạ Lập Nhân.

Bởi vì cô cũng bị “bắt buộc chứng” thêm khiếm khích, là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ mặc dù không nghiêm trọng như Hạ Lập Nhân nhưng cũng rất lợi hại, cho nên rất nhiều chuyện cô làm rất hợp ý Hạ Lập Nhân.

Khả năng quan sát sắc mặt lời nói của cô cũng lợi hại, đi theo Hạ Lập Nhân nhiều năm như vậy nên Hạ Lập Nhân đi công tác đều dẫn cô đi cùng. Cô đối với Hạ Lập Nhân cũng có vài phần hiểu biết, biết Hạ Lập Nhân đối với người đồng tính luyện ái rất coi trọng, cô cũng tỏ ra tôn trọng, có đôi khi đi công tác còn giúp Hạ Lập Nhân nghĩ kế mua quà tặng cho Thẩm Ninh, cho nên bất kể là Hạ Lập Nhân hay Thẩm Ninh, đối với cô ấn tượng cũng không tệ.

Nếu nói về chuyên nghiệp kỳ thật phòng thư ký có vài người khả năng ngang với cô nhưng Hạ Lập Nhân xem cô rất thuận mắt, tín nhiệm nhất là cô, cô ở tầng cao nhất địa vị chưa bao giờ dao động qua.

Nhưng mà hôm nay có không ít người rất giỏi được đề cử, trong đó mấy người từ chi nhánh công ty bên nước Mỹ phân công tới, có vài người ở dưới lầu rèn luyện nhiều tháng mới đưa lên, đã hoàn toàn thích ứng hoàn cảnh công tác nơi này.

Trong số đó có Nhiệm Khả Khả bạn của Hạ Tình là em gái Hạ Lập Nhân. Trước kia cô là học sinh du học ở Mỹ sau đó nhân duyên trùng hợp vào chi nhánh công ty Hạ thị ở Mỹ làm việc. Ở nước ngoài vài năm cũng được rèn luyện không ít, sau đó được làm trợ lý đặc biệt. Gần đây được công ty cho trở về nước cô quyết định trở về luôn. Cô nghĩ mình nên kết hôn sau đó lưu lại ở quốc nội phát triển cũng tốt, cảm thấy xanh đương nhiên là tốt rồi nhưng ở Mỹ cũng chỉ là chi nhánh của công ty, tổng công ty ở quốc nội càng thích hợp với cô và lại cô không muốn gả cho những người đàn ông Mỹ.

Lúc còn đến trường cô cũng thầm mến Hạ Lập Nhân, có mấy ai có thể bỏ qua Hạ Lập Nhân vừa đẹp trai gia thế lại tốt như vậy. Nhưng Hạ Lập Nhân và Thẩm Ninh yêu nhau cô phải buông tha, đối phương thích đàn ông cô là một phụ nữ dù có xinh đẹp có năng lực thế nào cũng vô dụng mà thôi.

Lần này trở về cô cũng không nghĩ tới một lần nữa đặt tình cảm với Hạ Lập Nhân cho đến khi cô nghe nói Hạ Lập Nhân bắt đầu đi xem mắt.

Hạ Lập Nhân cùng Hàn Văn Quân xem mắt là tin tức hàng đầu, ngày hôm sau lan truyền khắp nơi làm Nhiệm Khả Khả tâm tư nổi lên. Nếu Hạ Lập Nhân có thể cùng phụ nữ xem mắt kết hôn, vậy tại sao không thể là cô đây? Cô mặc dù không có gia thế tốt như Hàn Văn Quân, nhưng cũng xuất thân là con nhà khá giả, năng lực công tác tuyệt đối hơn Hàn Văn Quân thiên kim tiểu thư chỉ biết cố chấp nũng nịu, cô còn tự tin mình càng xinh đẹp hơn Hàn Văn Quân!

Hơn nữa cô cùng em gái Hạ Lập Nhân là Hạ Tình quan hệ tốt như vậy, hoàn toàn có thể gần gũi được ban lộc, Hạ Lập Nhân đối với em gái mình rất yêu thương việc gì cũng không phản đối, ý kiến của em gái anh nhất định sẽ xem trọng.

Tưởng tượng như vậy cô liền chủ động yêu cầu đến tầng cao nhất, Hạ Tình tôn trọng ý nguyện của bạn mình nhưng cũng không biết suy nghĩ của Nhiệm Khả Khả. Cô xuất phát từ hảo tâm nhắc nhở, nói anh của mình thật xấu rất nhiều, ở tầng cao nhất công tác cần phải cẩn thận, phạm một sai lầm nhỏ cũng sẽ bị đuổi xuống, cô làm em gái cũng không muốn cùng anh mình làm chung chỉ làm việc ở tầng trệt, quy củ thật sự nhiều lắm.

Nhưng Nhiễm Khả Khả cũng không có chủ yếu làm việc, hoàn cảnh công tác hà khắc có quan hệ gì, cô ở Mỹ dốc sức làm nhiều như vậy dạng công tác gì chưa từng gặp qua, khó khăn gặp phải cũng rất nhiều. Trên đó có người có thể làm được thì cô sao có thể làm không tốt, cô cảm thấy với năng lực của mình có thể cạnh tranh với Đường Tuyết làm trưởng thư ký cũng dư sức.

Hiểu biết của cô đối với Hạ Lập Nhân chỉ là những lời đồn thổi trong trường học hoặc nghe học trưởng kể lại, sau đó còn có tin tức trên tạp chí tất cả đều đã được điểm tô cho đẹp hơn nữa chỉ nghe nói một phần cô căn bản không biết tính khí của Hạ Lập Nhân.

Chờ cho tới mười giờ trưa, Nhiễm Khả Khả và toàn bộ người được đề cử cùng đi lên tầng cao nhất, bởi vì nghe nói lúc trước đều là Đường Tuyết tuyển người, Nhiễm Khả Khả nghĩ mình không thể quá mức rêu rao, đều là phụ nữ nói không chừng Đường Tuyết sẽ loại cô vì thế hôm nay đi làm cô không trang điểm, “vẻ mặt tố nham, canh sông cúp thủy” quần áo cũng không giống như thường rất mộc mạc, không có chỗ nào kêu gọi thậm chí cả nước hoa cũng không có phun, so với những người đi cùng quả thực mộc mạc không thể tưởng tượng nổi.

Tổng cộng có mười bảy người được đề cử, mặc dù là nam hay nữ đều là dáng người cao ráo quần áo rất chỉnh chu, tất cả đều cẩn thận tỉ mỉ, tất cả phụ nữ đều trang điểm, thậm chí cô còn phát hiện có hai người con trai cũng thoa phấn dù rất nhẹ nhưng nhìn kỹ vẫn thấy được.

Trong lòng cô cũng cảm thấy lạ, cô biết rất nhiều nam mình tỉnh cũng có trang điểm, nhưng nơi này không phải chọn mình tỉnh cũng không phải tuyển người mẫu, vậy mà phải đến nước này sao.

Nhìn xem một vòng, phát hiện cho dù mình không trang điểm cũng là một trong những người có tiềm năng nhất Nhiễm Khả Khả không khỏi tăng thêm mấy phần tin tưởng.

Lên tầng cao nhất, phỏng vấn là ở một phòng họp, Đường Tuyết cùng vài vị công tác ở tầng cao nhất đang ngồi ở bên trong, tất cả vẻ mặt rất nghiêm túc. Bọn họ cùng Hạ Lập Nhân cộng sự rất lâu, rất rõ thái độ làm người của Hạ Lập Nhân. Người muốn làm việc ở tầng cao nhất nhất định phải “tinh khiêu tế tuyển” bằng không BOSS tức giận là bọn họ phải gánh chịu.

Một dãy người đi vào những người ngồi trong phòng nhìn thấy đều vừa lòng, diện mạo miễn cưỡng vượt qua kiểm tra ăn mặc cũng tạm được.

Cho đến khi nhìn thấy Nhiễm Khả Khả.

Đường Tuyết híp mắt nhìn Nhiễm Khả Khả trong chốc lát, sau đó mắt hững nói: “Ai bảo cô đi lên đây? Không ai nói cho cô biết lên tầng cao nhất phải trang điểm sao? Đi ra ngoài!”

Nhiễm Khả Khả nghe như sấm sét giữa trời quang, quy định này cô thật sự lần đầu tiên biết được! Không trang điểm không thể lên tầng cao nhất?! Đây là không phải là một chuyện rất buồn cười sao?

Cô không trang điểm cũng không kém người có trang điểm. Lúc ở Mỹ rất nhiều người nói cô dù không trang điểm cũng là một mỹ nhân Đông Phương “mì mục như họa”. Cô căn bản không cần trang điểm làm cho mình càng thêm xuất chúng chứ.

Đường Tuyết ngồi ở bên trong, vừa nhìn cũng biết là lần này cô là người phụ trách phỏng vấn chủ yếu, cô mở miệng đuổi người chung quanh không ai dám phản đối.

Nhiễm Khả Khả tức giận, Đường Tuyết rõ ràng là làm khó dễ cô. Người phụ nữ này cũng quá hẹp hòi thấy người đẹp hơn mình muốn đuổi đi sao, tầng cao nhất do cô nắm quyền, tuyển thư ký đều là như vậy sao? Đường Tuyết xem không vừa mắt là đuổi đi, như vậy lý do không trúng cử cũng thật hoang đường!

“Đường thư ký, cho tới bây giờ tôi cũng không biết công ty của chúng ta còn có quy định bắt buộc phải trang điểm.” Nhiễm Khả Khả ráng nhịn, cô đi theo Hạ Tình làm việc lâu như vậy, gặp qua không biết bao nhiêu người không trang điểm hơn nữa Hạ Tình cũng không thích trang điểm. Vả lại trang điểm và công tác căn bản không quan hệ nha, ai sẽ để ý a, công ty căn bản là không có quy định này!

“Phía dưới quả thật không có quy định này, nhưng tầng cao nhất thì có!” Đường Tuyết cúi đầu nhìn thoáng qua tài liệu trên bàn, sau đó tìm ra hồ sơ của Nhiễm Khả Khả,

“Nhiệm trợ lý đúng không? Cô có thể là chưa từng tới tầng cao nhất, nơi này có quy định, ở trên này toàn bộ nhân viên nữ đều phải mặc váy và trang điểm, chỉ có một người không cần tuân thủ chính là nhân viên vệ sinh.”

Nói xong Đường Tuyết đẩy kính mắt: “Cô có phải cảm thấy tôi làm khó dễ cô? Nhiệm trợ lý, cô suy nghĩ nhiều rồi. Quy định chính là quy định, cô không phù hợp quy định mời đi ra ngoài cho có lẽ lần sau còn có cơ hội, nhưng mà lần sau đến cần phải tuân thủ một cách nghiêm chỉnh quy định nơi này, nếu không biết cô có thể hỏi những người khác.”

“Sao lại có loại quy định buồn cười này!” Nhiệm Khả Khả cao giọng nói, cô nghĩ nhất định là Đường Tuyết rảnh rồi nghĩ ra vụ này, rõ ràng là cùng một công ty, làm sao có cao thấp hai loại quy định bất đồng hướng chỉ là loại chuyện nhỏ nhất như trang điểm này.

“Két ——” Khi Nhiệm Khả Khả nói lời này cánh cửa đột nhiên mở ra, Hạ Lập Nhân vẻ mặt khó chịu nhìn cô nói: “Quy củ này là tôi định ra, làm sao mà buồn cười?”

Nếu như hôm nay anh không tự mình đến tuyển người còn không biết, trong công ty này thậm chí có người dám khiêu chiến quyền uy của mình!

Hết chương 10.

11. Chương 11

Hạ Lập Nhân vừa vào cửa nghe được có người đối với quy định của mình có ý kiến, quả thực to gan lớn mật!

Nhiệm Khả Khả bị chính nam thần trong lòng mình trừng như vậy thật khó chịu ra sao không suy nghĩ cũng biết, cô xấu hổ luống cuống nói: “Dạ... Thật có lỗi, Hạ đồng, bởi vì dưới lầu không có quy định này cho nên...em không biết là quy định của anh, em nghĩ...”

“Cô cho mình là cái gì? Cô cho là ở... Tầng cao nhất có người dám ở trước mắt của tôi đặt ra quy củ sao, cô là cái gì ở chỗ này!” Hạ Lập Nhân không thích có người dám hoài nghi quyết định của mình tức giận hét lên: “Đi ra ngoài!”

“Hạ đồng!” Nhiệm Khả Khả như bị sấm sét giữa trời quang: “Em không biết tầng cao nhất có quy định này, thật sự xin lỗi. Nhưng em không muốn bỏ qua cơ hội phỏng vấn này xin anh tin tưởng, năng lực của em tuyệt đối sẽ không làm cho anh thất vọng!” Cô cũng không hỏi vì sao lại có quy định kỳ cục như vậy, cô không đủ tư cách cũng không cần phải... hỏi, cô lấy ra ưu thế của mình để Hạ Lập Nhân cho phép cô ở lại.

“Nhiệm trợ lý, cô đi ra ngoài trước đi.” Hạ Lập Nhân còn chưa mở miệng, Đường Tuyết liền đuổi người, cô vô cùng hi vọng Nhiệm Khả Khả có thể biến mất khỏi nơi này, có như thế mọi người mới yên được.

Nhiệm Khả Khả vừa bị Đường Tuyết làm cho không còn mặt mũi, trong lòng đã kìm nén bức bối từ lâu làm sao mà chịu được, huống hồ người làm chủ nơi này chưa có mở miệng đâu, thư ký Đường Tuyết này cũng quá kiêu ngạo đi chứ!

“Đường thư ký chẳng lẽ có thể thay Hạ đồng ra quyết định sao?” Cô khiêu khích hỏi, cô tin tưởng không có cấp trên nào thích cấp dưới tự chủ trương như vậy, huống chi là Hạ Lập Nhân vốn là được cưng chiều như con trời từ nhỏ.

Đường Tuyết thật muốn đưa tay đỡ trán, cô nương cô thật là hồ đồ, cho cô một bậc thang để bước xuống cho đẹp mặt mà không cần, tôi đây cũng không giúp được cô, hi vọng cô sẽ không khóc đi.

“Đi ra ngoài!” Hạ Lập Nhân đương nhiên không có giận Đường Tuyết, anh cảm thấy Đường Tuyết quả thực rất ôn nhu. Anh định ra quy củ đương nhiên tất cả mọi người phải chăm chỉ chấp hành không nghe lời đều cút. “Cô đứng ở chỗ này dạy cho tôi cách ứng xử sao! Đi ra ngoài!” Hạ Lập Nhân ý bảo phụ tá của mình đuổi người.

Vốn tâm tình không được tốt vừa vào họp gặp chuyện như vậy quả thực không thể không bực mình! Anh đối với phụ nữ không trang điểm cũng không có ý kiến gì, nhưng một đại đội đều trang điểm đột nhiên chen vào một người không trang điểm, đây là muốn bức tử mình sao!

Cô cho là cô không trang điểm cũng thực đẹp mắt phải không! Nhưng như vậy không hợp với mọi người dù cho nhìn cũng cảm thấy không chấp nhận được! Nhìn thấy một phút đã nghĩ muốn mắng chửi người!

Anh cho tới bây giờ cũng không phải là người ôn nhu đối với phụ nữ cũng như thế, không biết có bao nhiêu người muốn đánh chết anh! Có thể kiên cường hung hăng can quấy mà sống sót như vậy cũng vì anh có xuất thân tốt lại có năng lực, tính cách thật quá tệ cũng không sao, nhưng người làm việc với anh ở tầng cao nhất luôn luôn thật cẩn thận mới qua được.

Mọi người vào thời khắc này nghe lời nói đầy băng lãnh đã muốn té xỉu, BOSS đại nhân anh phải có chút ôn nhu a, tốt xấu đối phương cũng là mỹ nữ, vẫn có năng lực của một mỹ nữ, bị anh giày vò như vậy, người ta từ chức thì làm sao bây giờ!

Nhiệm Khả Khả sắp khóc mặt trắng đến đỏ bừng, cô hoàn toàn không biết mình làm sai chỗ nào. Coi như cô không dựa theo quy định trang điểm nhưng đây là chuyện thực nghiêm trọng sao, nghiêm trọng làm cho người ta cảm thấy khó thích ứng sao? Cô không biết mình có chỗ nào làm cho người ta chán ghét đến tình trạng này!

Cô cảm giác bộ dạng mình xinh đẹp ít nhất ở đây nhiều phụ nữ cũng không qua được mình, không phải cô khoe khoang như vì sao trong mắt Hạ Lập Nhân nhìn thấy cô không có thưởng thức, chỉ có tràn đầy chán ghét?

Suy nghĩ này của cô nếu để cho Hạ Lập Nhân biết chắc lại là một phen trào phúng. Hạ gia giên tốt mọi người đều biết, Hạ Lập Nhân từ nhỏ đến lớn còn chưa thấy qua người nào giên tốt hơn nhà mình, đặc biệt em gái của anh Hạ Tĩnh, anh chưa thấy qua cô gái nào hoàn hảo hơn em mình. Anh thừa nhận Nhiệm Khả Khả là một cô gái xinh đẹp nhưng cũng là người ngoài. Đối phương cũng chưa thân đến mức để cho anh có thể nhận được bệnh “bắt buộc chứng” của mình mới ra nông nổi này!

Quả thực một mắt cũng không có thể nhìn được vừa nhìn liền muốn cho đối phương đi đổi khuôn mặt!

Nhiệm Khả Khả còn muốn giải thích, nhưng Hạ Lập Nhân hiển nhiên là không định cho cô cơ hội này, phụ tá của anh nhanh nhẹn đem cô mời ra ngoài.

Cửa phòng họp không đóng, bên ngoài không ít người nghe được động tĩnh bên trong, không nghe rõ chỉ biết là BOSS đang tức giận, bọn họ không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chứng kiến Nhiệm Khả Khả bị đuổi ra đều có chút tò mò nhưng mọi người thấy cô liền cảm miêng.

Ai... Lại là một cô gái không may mắn a, cô không trang điểm cho đẹp mà dám lên tầng cao nhất cô đây không phải muốn BOSS chửi mắng cô sao! Người dưới lầu cũng thật là không biết nhắc nhở cô ta. Mọi người làm ở tầng cao nhất cho tới bây giờ cũng không biết trên thế giới còn có người bị bệnh “bắt buộc chứng” đến tình trạng này, ở tầng cao nhất có không ít đồng sự bị mắc lỗi vì chứng bệnh này. Bọn họ đều là “Nhấn Giả Thần Quy” a, nếu tiền lương không cao mọi người căn bản không thể nhẫn nhịn nổi! Mỗi tháng giảm sức ép cũng là một vấn đề!

Đồng nghiệp của Nhiệm Khả Khả cũng không phải cố ý, tất xấu Hạ Lập Nhân cơ bản toàn bộ công ty ai cũng biết, bình thường cũng nhiều chuyện nói tới nên mọi người nghĩ Nhiệm Khả Khả cũng biết nên không nói cho cô rõ.

Vì thế cô mới làm ra vẻ khác người mà đi lên tầng cao nhất...

Nên khi người đi rồi một lúc sau Hạ Lập Nhân mới vào phòng ngồi ở vị trí chủ vị tiến hành phỏng vấn. Trước đó anh còn nói với Đường Tuyết trách cô hôm nay không cẩn thận, sao lại cho một người như vậy đi lên đây, anh còn đoán hôm nay gặp chuyện này cả ngày chắc cũng không thể tốt rồi.

Đường Tuyết khiêm tốn nhận phê bình, tỏ vẻ tiếp thu sao này sẽ không tái phạm. Bình thường cô biểu hiện rất tốt, đối lại là người khác Hạ Lập Nhân cũng không thiện ý như vậy.

Hạ Lập Nhân cần nhân một trận, mọi người ở đây đều ngoan ngoãn nghe, Hạ Lập Nhân thấy mọi người đều giác ngộ không tồi mới tỏ vẻ có thể bắt đầu phỏng vấn. Mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng ổn định. Boss không giận chó đánh mèo là tốt rồi.

Có thể được tuyển lên đây đều là người chuyên nghiệp năng lực số một, tất cả mọi người ở tầng cao nhất đều có chút tài năng, cho nên Hạ Lập Nhân khảo sát lựa chọn không phải dựa vào năng lực, anh theo quần áo bên ngoài, hành vi cử chỉ, sinh hoạt tập quán, từ cách bắt tay, thậm chí cả móng ngón tay đều nhìn kỹ, hỏi đều là những chi tiết nhỏ nhặt. Những người này sẽ là thư ký của anh sau này sẽ thường gặp mặt, nhất định phải để cho anh nhìn thấy thoải mái, bằng không làm sao mà làm việc!

Người mà có hơi chút lời thôi có thể bức tử anh!

Anh ở nơi này đang tiến hành chọn thư ký, mà chỗ của Thẩm Ninh cũng tới một vị khách không mời mà đến so với Hạ Lập Nhân tìm được nhà của cậu sớm hơn.

Hết chương 11.

12. Chương 12

Thẩm Ninh mở cửa thấy Hàn Văn Quân trong nháy mắt ngây người, cậu và Hàn Văn Quân gặp qua vài lần, nhưng không nói chuyện nhiều, tự nhiên cũng không có gì giao tình. Lúc trước bọn họ có liên hệ duy nhất là vì Hạ Lập Nhân. Hiện tại cậu và người Hạ gia đã không còn liên quan cô tìm tới để làm gì?

Lúc trước Hạ Lập Nhân nói Hàn Văn Quân là đứng ở bên này giúp bọn họ, cậu chỉ có thể nói Hạ Lập Nhân quá ngây thơ. Hàn Văn Quân cũng không phải là người buôn bán không cần lợi nhuận, coi như phải giúp người, cũng tuyệt đối sẽ không ra chủ ý ngược như thế, dù thế nào đi nữa cậu không tin đối phương không toan tính.

“Xin chào, em đến không nói trước thật có lỗi, hôm nay em đến tới gặp anh cũng không biết cách liên lạc trước với anh, không quấy rầy anh chứ?” Đứng ở cửa Hàn Văn Quân cười rất thân thiện, sắc đẹp của cô hoàn mỹ vô khuyết, khí chất cũng tốt, còn nho nhã lễ độ, vừa nhìn là làm cho lòng người sinh hảo cảm.

Kỳ thật lúc trước Thẩm Ninh đối với Hàn Văn Quân ấn tượng rất tốt, cô xem như là thanh mai trúc mã của Hạ Lập Nhân, tính khí tốt, gia thế cũng đẳng hoàng, không có lý do làm cho người ta chán ghét. Nhưng cho đến khi xảy ra chuyện xem mắt này Thẩm Ninh mới hiểu được, vĩnh viễn không thể dùng bề ngoài phán đoán một người.

Hạ Lập Nhân không phải là ví dụ tốt nhất sao, chỉ nhìn bề ngoài ai biết tính cách của anh ta như vậy.

Còn tưởng rằng bên cạnh mình chỉ có Hạ Lập Nhân như vậy, không thể tưởng tượng được lại tới thêm một người, quả nhiên những người xuất thân trong gia đình giàu có cũng không phải ai cũng bình thường.

Nhà này cậu vừa mua không lâu, hôm qua mới vừa dọn đến, theo lý ngoài Liễu Dật ai cũng không biết cậu ở nơi này. Liễu Dật bên phe của cậu, đương nhiên không có khả năng nói cho Hàn Văn Quân biết, vậy thì chỉ có khả năng cô gái này điều tra cậu! Có lẽ không phải thời gian một ngày gần đây mà thôi, nói không chừng cô đã phái người theo dõi cậu từ lâu!

Thẩm Ninh ngẫm lại cảm thấy lông tóc dựng đứng.

“Hàn tiểu thư có chuyện gì sao?” Thẩm Ninh cũng không có ý cho người vào nhà cậu đứng ở cửa cùng Hàn Văn Quân nói chuyện: “Tôi cùng Hàn tiểu thư cũng không có chuyện gì để nói đâu phải không?” Dù thế nào đi nữa cậu cũng đã cùng Hạ Lập Nhân chia tay, hơn nữa cậu cũng không muốn tiếp xúc với người đang điều tra mình, cậu không muốn ứng phó hay nói thêm cái gì.

“Không mời em đi vào sao?” Hàn Văn Quân nhìn vào trong nhà: “Em còn chưa thấy qua tác phẩm mới nhất của thầy Thẩm đâu, anh cho em vào xem sao, có lẽ em sẽ mua nha.” Thẩm Ninh tuy rằng tuổi không

lớn, nhưng cũng là họa sĩ có chút danh tiếng, trong vòng ngoài vòng của giới họa sĩ rất nhiều người cũng gọi cậu là thầy Thẩm.

Cách nói này của cô bề ngoài cũng coi như có lễ phép nhưng đối với một người làm nghệ thuật mà nói trắng ra như vậy là có chút khinh nhờn làm nhục. Trong nháy mắt gương mặt Thẩm Ninh trắng bệch, cậu bật người trở về nói: “Hàn tiểu thư mời trở về đi, chỗ này của tôi không có bức tranh nào thích hợp với cô đâu.”

“Thật sự không thể mời em đi vào? Coi như em tới cùng anh tán gẫu cũng không được sao? Em có chuyện quan trọng muốn nói có liên quan đến anh, hi vọng thầy Thẩm có thể rút ra một chút thời gian cùng em nói chuyện.” Sắc mặt Hàn Văn Quân trước sau như một, nhìn tự tin như là đã định liệu trước mọi chuyện rồi.

Thẩm Ninh sắc mặt rất khó nhìn: “Hàn tiểu thư, ngày hôm qua cô cũng có mặt nên biết tôi cùng Hạ Lập Nhân đã chia tay. Cô không cần tới tìm tôi nói chuyện của anh ta tôi cũng không có hứng thú, cô tìm lộn người rồi.” Cậu không rõ, cậu cũng đã cùng Hạ Lập Nhân chia tay cô gái này cũng nhìn thấy lại còn tìm cậu quả thực không hiểu ra sao cả.

“Chỉ có thầy Thẩm một người cho rằng như vậy mà thôi.” Hàn Văn Quân cảm thấy Thẩm Ninh nói vậy có chút buồn cười: “Anh cảm thấy Lập Nhân khinh địch có thể buông người đơn giản như vậy sao?”

“Hàn tiểu thư ý của cô là?” Thẩm Ninh nheo mắt lại, cậu quả nhiên không có đoán sai, cô gái này có mưu đồ, cậu và cô không quen thân nhưng Hạ Lập Nhân từ nhỏ cùng cô lớn lên cũng nhìn không ra, cũng thật sự là có mắt như mù mà!

“Em tin thầy Thẩm tuyệt đối hiểu được ý của em khi đến đây.” Hàn Văn Quân hành văn gãy gọn: “Em hi vọng anh có thể quyết đoán một chút, anh muốn điều kiện gì em đều có thể thỏa mãn, em chỉ là không hi vọng hôn sự của em và Lập Nhân bị ảnh hưởng, em không phải thực để ý trong lòng anh ấy có người khác, nhưng có chuyện nhất định phải để ý.”

“Anh cũng biết, anh ấy có chút bốc đồng, thất thường. Anh nếu đột nhiên làm chút gì đó em đây thật không dám tưởng tượng sẽ phát sinh chuyện gì, em không muốn danh dự hai nhà chịu ảnh hưởng, nếu không cũng không phải là kết hôn mà là kết thù.”

Hàn Văn Quân nói tới đây còn có ý cảnh cáo: “Cho nên em hi vọng thầy Thẩm có thể cho em một viên thuốc an thần, bằng không đến lúc đó em sẽ làm ra cái gì đến em cũng không biết.”

“Cô không sợ tôi nói cho Hạ Lập Nhân sao, cô đang ở đây lừa anh ta.” Thẩm Ninh cảm thấy Hàn Văn Quân suy nghĩ vốn thật lợi hại: “Anh ấy nói với tôi cô cùng anh ấy xem mắt chỉ là giả vờ mà thôi, nếu tôi nói cho anh ấy biết hôm nay cô nói với tôi những lời này, cô nói anh ấy sẽ nghĩ như thế nào? Anh ấy có thể nguyện ý tin tưởng ai?”

“Anh sẽ nói sao?” Hàn Văn Quân hoàn toàn không lo lắng chuyện này, lúc trước cô còn tưởng Thẩm Ninh là một người mặt dày mày dạn, nhưng từ ngày hôm qua quan sát, đối phương hiển nhiên không phải là người như keo dính thật sự muốn cùng Hạ Lập Nhân chặt đứt, cũng không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì. Cô kỳ thật cũng không rõ, vì cái gì Thẩm Ninh muốn cùng Hạ Lập Nhân chia tay, Liễu Dật là loại người cà lơ phất phơ, cùng anh ta một chỗ đó là lãng phí chính mình đi, người sáng suốt đều chọn Hạ Lập Nhân.

Cô không có điều tra rõ ràng, nhưng đối phương là người có chuyện cũng không nói ra, có lẽ sau khi phiền não giải quyết xong sẽ lại đi tìm Hạ Lập Nhân, cô nhất định phải đem mối hiểm họa này tiêu trừ. Nên chuyện của Thẩm Ninh cô muốn điều tra cặn kẽ, người này cùng Hạ Lập Nhân sống chung bảy năm, nếu cậu quay đầu lại đi tìm Hạ Lập Nhân, chuyện này sẽ rất khó nói.

“Khi này em đã nói, mặc kệ anh có yêu cầu gì em cũng đều tận lực thỏa mãn. Anh tốt thì em cũng tốt, anh nếu đã cùng Lập Nhân chia tay cũng đừng có làm phiền anh ấy. Em hôm nay có thể tự mình tới cửa cùng anh nói chuyện là bởi vì em muốn ôn hòa giải quyết chuyện này, cũng vì anh đã cùng Lập Nhân chung sống bảy năm mà nhân nhượng, nếu không đồng ý chỉ có áp dụng biện pháp khác thôi.” Hàn Văn Quân không có sợ hãi nói tiếp: “Anh có thể đánh cược xem Lập Nhân có thể vì anh mà cùng Hàn gia trở mặt, kỳ thật yêu cầu của em cũng không nhiều, chỉ hi vọng hôn nhân của mình có thể thuận lợi một chút, anh không cần xuất hiện quấy rầy em đã hài lòng, nhường nhịn lẫn nhau sẽ tốt hơn, em tin tưởng thầy Thẩm chắc chắn sẽ không để cho em thất vọng.”

“Đúng rồi, đây cũng là ý của dì Diêu, địa chỉ của anh là dì nói cho em biết, nhưng bản thân dì cũng không nghĩ đến em sẽ thay dì đi một chuyến.” Khóe miệng của Hàn Văn Quân gợi lên: “Anh sẽ không để cho dì thất vọng à?”

Sắc mặt Thẩm Ninh trở nên rất khó coi, cậu không cần Hàn Văn Quân nhìn cậu thế nào dù sao cô cũng chỉ là người ngoài bé nhỏ không đáng kể, nhưng nếu như là mẹ của Hạ Lập Nhân....

Nhưng rồi cậu liền bật cười, mình đang miên man suy nghĩ cái gì nha, cũng đã quyết định cùng Hạ Lập Nhân chia tay để ý cách nhìn của cha mẹ đối phương chẳng phải thực buồn cười sao.

Trong lòng cậu còn đang suy nghĩ vị trí của mình trong lòng Hạ Lập Nhân như thế nào.

Quên đi, từ hôm nay phải nên bắt đầu cảnh cáo mình đi, nên quên vị trí của mình trong lòng anh ta đi miễn làm cho người ta hiểu lầm không cần thiết, làm cuộc sống của mình thêm phiền toái. Trạng thái thân thể của cậu đã sắp không nhìn không thấy gì cậu cũng không muốn kéo thêm nhiều chuyện, vậy chuyện lúc trước tất cả đều phải giải quyết hết đi.

Hết chương 12.

13. Chương 13

“Hàn tiểu thư mời trở về đi.” Thẩm Ninh muốn cùng Hạ Lập Nhân phủi sạch quan hệ, nhưng cậu cũng không phải thánh mẫu, không cần phải nhìn sắc mặt người uy hiếp và còn điều tra mình, cậu nói: “Tôi muốn cái gì phỏng chừng Hàn tiểu thư cho cũng không được, cô có thể tìm tới chỗ này, Hạ Lập Nhân đương nhiên cũng có thể tìm tới, tôi không cha không mẹ một thân nhẹ nhàng, cô bức tôi như vậy tôi sẽ bất chấp tất cả làm chuyện ‘cá chết lười rách’, chúng ta ai cũng tổn hại, cô xem anh ta còn có thể cùng cô kết hôn!”

“Huống hồ nếu như tôi có lá gan nhỏ như vậy sao lại có dũng khí nói chia tay với anh ấy, muốn làm cái gì thì làm. Hàn tiểu thư xem ra là không hiểu rõ tôi lắm, con người của tôi cái gì cũng có thể làm được.” Thẩm Ninh cười lạnh, nói tiếp: “Cô có bản lĩnh thì giết chết tôi, xem anh ấy có điều tra ra được hay không!”

Nói xong cậu nâng tay chỉ chỉ trên cửa: “Thấy gì không, đây là cameras, cô ở đây nói lời gì làm chuyện gì đều đã được quay hình lại, dù sao thanh danh tôi cũng đã xấu như vậy cũng không còn gì để sợ, bây giờ Hàn tiểu thư không giống với lúc trước, nếu như tôi đem thứ này tung lên mạng, cô có mười tám cái mồm cũng nói không rõ.”

Kỳ thật cậu đang nói mò, cậu vừa mới dọn qua, cameras vốn đã có trước nhưng cậu căn bản còn chưa biết cách sử dụng, hơn nữa cameras cũng không thể thu được âm thanh khi nói chuyện, cậu chỉ đang hù dọa Hàn Văn Quân.

Nhưng mà Hàn Văn Quân vẫn bị trúng kế cô chột dạ nên nhất thời cũng không chú ý đến những chi tiết nhỏ, hơn nữa cô đối với những thứ này cũng không có hiểu biết nên có tật giật mình bị dọa.

Sắc mặt Hàn Văn Quân trắng bệch, cô không nghĩ tới Thẩm Ninh là loại lợn chết không sợ nước nóng. Cô nghĩ, Thẩm Ninh bỏ Hạ Lập Nhân đi tìm Liễu Dật, nhất định là có gì đó Liễu Dật có thể cho cậu mà Hạ Lập Nhân không thể cho, không phải cầu danh chính là cầu lợi. Chỉ đổi một kim chủ thôi, có lẽ lợi dụng Liễu Dật xong sau này hối hận lại quay đầu đi tìm Hạ Lập Nhân, mọi người cũng đồn đại như vậy.

Người như vậy nếu muốn gì là phải có bằng được hơn phân nửa là có thể giải quyết thành công.

Cô đã nghe Hạ Lập Nhân nói qua không ít chuyện của Thẩm Ninh, nhưng lúc đó cô vẫn cảm thấy tất cả biểu hiện của cậu là giả dối, trong mắt người tình ai cũng là Tây Thi, Hạ Lập Nhân thích Thẩm Ninh, đương nhiên nhìn cậu thế nào cũng tốt, hiện tại xem ra suy nghĩ của cô thật đúng như vậy. Thẩm Ninh cho tới nay đều giả bộ rất tốt, lợi hại là giả bộ tới bảy năm, còn ôn nhu, còn dễ nói chuyện, nói gì cũng nghe theo là người ở trước mắt này sao?

Cô thật sự không rõ, Hạ Lập Nhân vì sao lại nhìn trúng người như vậy, nhìn không thấu sự giả tạo kia, hơn nữa người này còn có thể vạch tam đáp tứ, có thủ đoạn câu dẫn người số 1, thật không biết có chỗ nào khiến người ta thích.

Thẩm Ninh thấy cách này hiệu quả không sai nên cứ tiếp tục nói: “Hai chúng ta vốn nước giếng không xâm phạm nước sông, nếu cô có thể cùng Hạ Lập Nhân kết hôn vậy cũng là chuyện của hai người không quan hệ đến tôi, tôi cũng đã cùng anh ấy chia tay cô tìm tôi không phải có bệnh sao.”

“Huống hồ không phải tôi đã nói, coi như không có tôi, tôi cũng biết anh ấy sẽ không cùng cô kết hôn, anh ấy chỉ dùng cô hối hợp với anh ấy diễn trò mà thôi. Tôi khuyên Hàn tiểu thư không cần diễn nhập tâm như vậy, cuộc đời của cô rất đẹp, không cần phải lãng phí tâm tư vì một người đàn ông. Tôi cùng anh ấy ở chung bảy năm, tính cách của anh ấy tôi cũng có hiểu biết ít nhiều, nếu anh ấy đối với cô có cảm giác sớm đã có, làm gì chờ đến bây giờ. Hai người quen biết đã hơn hai mươi năm, nếu tôi là cô nhất định sẽ chọn một người tốt với tôi rất yêu thương tôi, tôi tin tưởng với điều kiện của Hàn tiểu thư, tìm được một người như thế một chút cũng không khó khăn.”

“Tôi tìm hạng người gì kết hôn là chuyện của tôi, không cần anh dạy!” Hàn Văn Quân hiển nhiên then quá hoá giận, hôm nay cô đến đây là có định liệu trước không thể tưởng tượng được Thẩm Ninh là người không dễ đối phó không để cho cô mặt mũi, còn vạch trần cô, hiện giờ cô đang nổi nóng, đã không còn lý trí như trước.

“Tôi chỉ là nói cho cô biết sự thật mà thôi, không tin Hàn tiểu thư có thể cùng tôi đánh cuộc, tôi cá là trong vòng một tháng anh ta sẽ gặp cô nói kết thúc mối quan hệ giả tạo này.” Thẩm Ninh cười như không cười nói tiếp: “Đương nhiên, tôi sẽ tuyệt đối không cản trở ở giữa quấy rối quan hệ của hai người, chuyện này cô có thể yên tâm.”

“Anh ấy nhờ cô hỗ trợ là vì kích thích tôi, hiện tại không đạt hiệu quả như mong muốn theo tính cách của anh ấy phỏng chừng không căng được nữa thì vài ngày sẽ không còn kiên nhẫn.”

Sắc mặt Hàn Văn Quân khó coi cô nói: “Anh đừng làm ra vẻ cái gì cũng biết, nhưng mà tôi cùng anh ấy kết hôn cũng không chỉ là chuyện hai người, mà là chuyện của hai nhà sẽ giúp cho sự nghiệp của anh ấy cũng mang đến ưu đãi, hai nhà hợp tác cũng sẽ càng thêm chặt chẽ. Cậu cho là nói thôi có thể thôi sao, cậu cho rằng Hàn Văn Quân là ai? Gọi đến thì đến đuổi đi thì đi sao?”

Thẩm Ninh xuy cười một tiếng: “Mệt cho cô đã biết anh ấy nhiều năm như vậy, thế nhưng một chút cũng không hiểu con người của anh ấy, cô không biết tính cách của anh ấy ngang ngược có bao nhiêu người muốn giết anh ấy sao? Anh ấy đắc tội với không biết bao nhiêu người, anh ấy có sợ qua sao? Nếu anh ấy cần dựa vào hôn nhân để phát triển sự nghiệp của mình, vậy anh ấy cũng không phải là Hạ Lập Nhân, anh ấy cho tới bây giờ cũng không phải dựa vào người nào để có được sự nghiệp như ngày hôm nay!”

“Hơn nữa anh ấy căn bản không thể chịu đựng được cuộc sống như thế cô biết không, qua một ngày anh ấy có thể nổi điên!”

Hàn Văn Quân trừng mắt nhìn Thẩm Ninh, hôm nay trong thời khắc này sắc mặt cô rất khó nhìn.

“Tin hay không tùy cô, tôi bề bộn nhiều việc, hi vọng Hàn tiểu thư cô không cần tiếp tục tới quấy rầy tôi, tôi không muốn cùng cô xuất hiện cùng một chỗ, tôi tin tưởng đây cũng là ý muốn của cô.” Nói xong Thẩm Ninh liền ba một cái đóng cổng lại, cũng không quản ngoài cửa Hàn Văn Quân còn muốn nói gì nữa.

Cậu quả thật tức giận, người duy nhất cậu cảm thấy mình có lỗi là Hạ Lập Nhân, đối với người khác thì không thể chịu thua thiệt, cậu không cần công đạo làm gì.

Nếu hôm nay Hàn Văn Quân lấy thân phận bạn bè của Hạ Lập Nhân đến chất vấn cậu, vậy cậu nhất định sẽ im lặng nghe, dù sao đó cũng là cách chứng minh thật cậu hiểu chuyện. Nhưng trên thực tế không phải như vậy, Thẩm Ninh cảm thấy Hạ Lập Nhân có nhiều điểm không hay ho, nhưng cũng từng có rất nhiều cô gái theo đuổi anh mà thanh mai trúc mã anh không thể tự chọn, hai nhà từ khi cậu tới mới bắt đầu qua lại, cũng không ăn tết chung, quan hệ cũng không thân thiết.

Chỉ vì Hạ Lập Nhân trong đầu có hổ, cũng không biết làm sao lại nghĩ ra chủ ý giả bộ đi xem mắt.

Thẩm Ninh không biết, đây là do Hàn Văn Quân xúi giục Hạ Lập Nhân chứ anh không có ý này.

Hàn Văn Quân ở ngoài cửa nói cô tức giận đến giận sôi máu cũng không đủ, cô từ nhỏ đến lớn chưa từng bị người khác đối đãi như vậy, đừng nói không cho vào cửa, ngay cả lớn tiếng nói chuyện với cô cũng không có!

Nhưng mà cô còn chưa kịp nghĩ gì khác lại nhận được một cuộc điện thoại.

Đúng là Hạ Lập Nhân gọi tới, nói là buổi tối mời cô ăn cơm, có chuyện gì cần thương lượng.

Trong lòng Hàn Văn Quân chợt giật mình, vừa mới nghe Thẩm Ninh nói qua tâm thần cô đã không yên, không lẽ cậu ta là mồi quạ đen, nếu không sao lại nhanh như vậy liền ứng nghiệm chứ?

Hết chương 13.

14. Chương 14

Công việc của Hạ Lập Nhân rất bận, nói mời ăn cơm liền cúp điện thoại không có ở trong điện thoại nói thêm chuyện gì, trong lòng Hàn Văn Quân thật sự không yên, tự nhiên cũng muốn hỏi qua, coi như đối phương muốn không tiếp tục giả yêu đương thì ít nhất cô cũng muốn gặp mặt nói chuyện, trong điện thoại không thể nói rõ ràng được, gặp mặt nói chuyện ít nhất cho cô một thời gian hoà hoãn xung đột. Cô nhớ...qua chủ ý của mình.

Trong lòng sốt ruột, cô cũng chẳng quan tâm đến Thẩm Ninh nữa mà lập tức hùng hục trở về nhà, muốn cùng người trong nhà thương lượng chuyện này. Cô với mẹ mình cũng không có gì giấu diếm, mẹ ruột sẽ không bênh vực người ngoài Hàn Văn Quân nghĩ sẽ trở về nhà cùng với mẹ của mình nói chuyện thẳng thắn.

- -

Phương Văn nghe con gái nói xong thì trợn mắt há hốc mồm, bà vẫn cho rằng chuyện con mình cùng với Hạ Lập Nhân là thật sự, loại chuyện này làm sao còn có thể làm giả? Nếu là nam hỗ trợ cũng được, nhưng con của bà là con gái a, nó không cần thanh danh đến thế sao! Kỳ thật lúc trước bà cũng không phải thực ủng hộ chuyện con gái với Hạ Lập Nhân. Hạ Lập Nhân cùng một người đàn ông yêu đương bảy năm, nói không chừng chỉ thích nam, hiện tại tuổi đã lớn tuổi chắc muốn tìm phụ nữ làm công cụ sanh con. Văn Quân của bà điều kiện tốt như vậy, hạng người gì tìm không được làm thế nào mà phải chịu loại này tội a! Nhưng mà khi đó con gái kiên trì bà thật sự không đành lòng liền đồng ý, con gái thích là tốt rồi, hai nhà cũng thật là môn đăng hộ đối. Hơn nữa gần đây chuyện tình cảm của Hạ Lập Nhân có vấn đề, anh ta và người yêu gần đây có những tin đồn không hay phỏng chừng sớm muộn gì cũng phải chia tay.

Nhưng bây giờ con gái của bà nói chuyện xem mắt này là giả làm bà cảm thấy không yên lòng chút nào!

“Làm sao con lại hồ đồ như thế a!” Phương Văn cho tới bây giờ cũng không biết con mình khôn vặt lanh lợi không ngờ lại ngu xuẩn như vậy!

Rõ ràng là con gái nhà mình đang lấy thanh danh của mình đùa giỡn a! Chuyện hai người xem mắt có thể thành một đoạn giai thoại, có thể nào con gái của bà chết cũng không sợ bị mất mặt! Sau này khi cùng người khác kết hôn sẽ làm như thế nào? Người khác nói con gái của bà trước kia cùng Hạ gia đã đi xem mắt sau lại bị người ta từ bỏ. Hạ Lập Nhân người nào mà không biết anh ta, trong giới thượng lưu này tuy có mấy người bất hoà không giao tiếp nhưng công việc làm ăn ít nhiều đều cũng có lui tới. Dù coi như không có làm ăn chung nhưng bình thường tiệc rượu sinh nhật lễ hội cũng sẽ tiếp xúc, đối phương nhìn thấy “bạn trai trước” của con gái trong lòng có bao nhiêu khó chịu tùy tiện ngẫm lại cũng biết! Con gái bà là danh môn khuê tú, không phải loại người giàu có thích nổi tiếng như các nữ minh tinh, thanh danh luôn luôn là trọng yếu!

“Mẹ, con chờ nhiều năm như vậy, rốt cục đợi được cơ hội này, đương nhiên không cam lòng buông tha!” Hàn Văn Quân không cảm giác mình có chỗ nào làm sai, một người tranh thủ hạnh phúc cho mình thì sai sao. Từ nhỏ đến lớn, không có gì cô muốn lại không đạt được, trừ bỏ Hạ Lập Nhân. Hiện tại cơ hội tới, cô nào cam tâm để nó biến mất, cô là thiên chi kiêu nữ, Hạ Lập Nhân là thiên chi kiêu tử, hai người vốn là tuyệt phối. Coi như sau khi kết hôn Hạ Lập Nhân cả đời không thể yêu cô, cô cũng không hối hận!

“Sao trước đó con không thương lượng với mẹ!” Phương Văn chỉ tiếc rên sất không thành thếp.

“Chuyện cũng đã như vậy, hiện giờ cũng không còn thời gian để tranh luận. Mẹ lúc này mẹ cần phải giúp con. Lúc hai người chúng con xem mắt cha mẹ hai đều có mặt đó là chính thức thật sự, làm sao có thể nói coi như là xong. Mẹ với ba cứng rắn một chút, phỏng chừng Lập Nhân sẽ bận tâm một chút. Di Điều với chúng ta cũng thường xuyên qua lại, ta hãy mau đem chuyện này ấn định luôn, biến giả thành thật.” Hàn Văn Quân đối với chuyện này vẫn cố gắng tin tưởng. Cha mẹ Hạ Lập Nhân đều cố gắng tìm cho anh ta một đối tượng kết hôn xứng đáng, đối với người con dâu như cô hẳn là rất thỏa mãn.

Lúc trước cô nói với Thẩm Ninh là Di Điều Nhiễm đưa địa chỉ của cậu cho cô là nói bậy bạ, cô nói vậy là để kích thích Thẩm Ninh, để cho cậu biết khó mà lui, nhưng không thể tưởng tượng được đối phương không “Cảm kích”, ngược lại cùng cô tranh cãi một hồi.

Phương Văn suy nghĩ cũng có chút đạo lý, bà hối hận thế nào cũng vô dụng, bây giờ không phải là lúc trách cứ con gái, chuyện đã như vậy Hàn gia đâu phải là không có mặt mũi, dứt khoát sẽ đem hôn sự này biến thành sự thật, vốn bà cũng không muốn vội vã như vậy, còn cảm thấy con gái tiếp tục độc thân một hai năm cũng không sao cả, hiện tại ngẫm lại, vẫn là nhanh chóng định cho xong hôn sự bằng không đem dài lắm mộng.

Bà nhìn thời gian bây giờ đã 3,4 giờ chiều cũng không kịp làm cái gì vì thế để Hàn Văn Quân đi trước thăm dò tình hình, có lẽ hôm nay Hạ Lập Nhân muốn nói không phải chuyện này. Hàn Văn Quân ngẫm lại cũng cho là như vậy, Hạ Lập Nhân không đến mức vội vã như vậy đi.

Nhưng cả hai mẹ con cô hiển nhiên không hiểu Hạ Lập Nhân. Hai người cảm thấy việc này là một đại sự nhưng Hạ Lập Nhân căn bản không nghĩ nhiều như vậy, anh cảm thấy Hàn Văn Quân hy sinh cũng khá lớn, nhưng anh cũng sẽ có biện pháp tốt để trả ơn cho cô, tóm lại chắc là sẽ không để một cô gái như Hàn Văn Quân thanh danh bị hao tổn là được.

- - -

Buổi tối vừa gặp mặt Hàn Văn Quân, Hạ Lập Nhân liền thở dài cảm tạ nói: “Lần này em giúp việc lớn như vậy đáng tiếc không thành công anh tiếp tục phiền toái em cũng rất ngưỡng ngừng. Tối nay em giúp anh nói với chú di tiếng xin lỗi đi, hôm nào anh đến nhà giải thích, ai... A Ninh hiện giờ cũng không chịu gặp anh sống ở đâu cũng không chịu nói cho anh biết, anh còn phải tự mình đi thăm dò, em nói anh rất cuộc nên làm sao mới tốt đây?” Anh thực lòng coi Hàn Văn Quân là bạn tốt cho nên mới cùng cô nói ra hết, tuy rằng anh lớn hơn Hàn Văn Quân vài tuổi, nhưng thật sự là thanh mai trúc mã, anh không có nhiều bạn là nữ giới, trong đó chỉ có Hàn Văn Quân là quan hệ tốt nhất.

Hàn Văn Quân kinh hãi, cô không nghĩ tới Hạ Lập Nhân lại nhẹ nhàng băng quơ đem chuyện này trở thành quá khứ, vì thế nghiêm mặt nói: “Em cũng đang muốn cùng anh nói chuyện. Cha mẹ của anh và em đều tưởng thật, mẹ của em hôm nay còn hỏi chuyện của anh và em tiến triển đến đâu. Mẹ còn hỏi em chuẩn bị khi nào thì kết hôn, bị em hàm hồ nói cho qua. Ba mẹ em phỏng chừng đều đang thương lượng việc này. Anh cũng biết, ba của em sức khỏe không tốt, em sợ đột nhiên nói cho ba biết chân tướng sự việc...” Đây là lý do cô đã chuẩn bị trước để thoái thác, không nghĩ tới lại phải dùng nhanh như vậy.

“Không có việc gì, anh cũng đã nghĩ kỹ, buổi tối anh sẽ lên Weibo đăng một thông cáo nói em xuất phát từ nghĩa khí giúp anh, dù sao anh cũng không cần người ta quan tâm, mất mặt thì mất mặt đi. Khi trước anh sĩ diện làm A Ninh giận dữ, hiện giờ anh hối hận muốn chết, quả nhiên mặt mũi là không thể làm cơm ăn, người yêu nói cái gì thì nghe cái nấy đi.” Hạ Lập Nhân cũng là một bộ dạng lợn chết không sợ nước nóng điểm ấy thật ra rất giống Thẩm Ninh, anh nói tiếp: “Em đây là giúp đỡ bạn bè, ba của em đâu dễ dàng vì vậy mà giận dữ với em, em là do ông ấy sinh ra, ông ấy cũng không thể vì chuyện này mà tức giận đến bệnh muốn chết phải không? Vì em có lòng tốt giúp đỡ bạn bè mà giận em, đây không phải là có bệnh sao. Cho nên em cứ yên tâm nói đi, anh thấy chú biết suy nghĩ tính tình lại rất tốt, nói chuyện làm ăn luôn lợi hại, chút chuyện nhỏ này tính cái gì.”

Hàn Văn Quân: “...”

Hạ Lập Nhân nói rất có đạo lý, làm cô không phản bác được. Cô không tỏ rõ thái độ là mình thích Hạ Lập Nhân cho nên lần này lý do anh thoái thác có thể nói là có lý rất xác đáng! Cô tìm không ra một chỗ nào

sai.

Nhưng cô không thể chấp nhận đối phương thậm chí không đem chuyện này trở thành một chuyện đại sự mà giải quyết chỉ bằng một bữa cơm tán gẫu là xong. Chủ đề của Hạ Lập Nhân vẫn là quay chung quanh Thẩm Ninh, chuyện xem mắt chỉ mở đầu sơ lược.

Hàn Văn Quân buồn bực đến độ muốn học máu! Theo đủ loại dấu hiệu đã tỏ rõ Hạ Lập Nhân đối với cô một chút ý tưởng cũng không có, nếu không đầu dễ dàng nhẹ nhàng băng quơ như vậy mà không thềm để ý chuyện này chút nào. Hàn Văn Quân quả thực tức giận đến nói cũng không nói ra được, những lời cô muốn nói đều bị Hạ Lập Nhân làm cho nuốt lại trong bụng, sau cùng cô mới nói một câu: “Anh chậm đăng lên Weibo một chút đi. Anh để em suy nghĩ cần viết như thế nào, hiện tại năng lực ”nào bỏ” của dân mạng rất nguy hiểm chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút.”

Hạ Lập Nhân cảm thấy cũng có chút đạo lý, dù thế nào đi nữa anh cũng không sao cả nhưng chuyện này quan hệ đến thanh danh của Hàn Văn Quân để cho đối phương tự mình suy nghĩ mà viết cũng đúng thôi vì thế anh gật gật đầu tỏ vẻ OK, cũng đối với việc Hàn Văn Quân “Trượng nghĩa” tỏ vẻ cảm tạ, điều này làm cho Hàn Văn Quân càng thêm tức tối.

Bao nhiêu đây còn chưa đủ, trước khi đi Hạ Lập Nhân nhìn lại nhẩn, cuối cùng thật sự không thể nhịn được nữa mới nói: “Lúc em mới tới anh đã muốn nói với em, hôm nay khi em ra ngoài có phải rất sốt ruột đúng không, trang điểm cũng không có chú ý, chân mày thì vẽ cao thấp tuy không nhìn kỹ sẽ không biết. Nhưng em cũng biết, anh là người luôn luôn để tâm đến những chuyện nhỏ, vì vậy trong lúc ăn cơm anh thấy không được thoải mái, ăn cũng không ngon miệng, trong lòng nghĩ lên nhất định phải nói để cho em uốn nắn lại mới được. Nhưng mà hiện giờ đang ở bên ngoài, kêu em vẽ lại cũng không thực tế, cho nên mới nhìn đến bây giờ mới nói.” Hạ Lập Nhân không xem Hàn Văn Quân là người ngoài cho nên những lời này cũng không phải cố ý nhằm vào cô, chỉ là xuất phát từ tình cảm bạn bè mới nhắc nhở, anh còn thấy là mình có lòng tốt lắm.

Hàn Văn Quân như bị một búng máu làm nện ở yết hầu, cô vừa nhục nhã lại vừa tức giận, cái gì làm anh không thể nào ăn ngon được, người nói lời này hẳn là cô mới đúng chứ!

Ăn bữa cơm mà tức giận như vậy, hơn nữa buổi sáng lại bị Thẩm Ninh ép đến vách tường, Hàn Văn Quân cảm giác hôm nay mình khờ dại bị hai người này chọc tức đến ói máu!.

Hết chương 14.

15. Chương 15

Một bữa cơm làm Hàn Văn Quân ăn phải một bụng khí, đối phương nếu không phải là Hạ Lập Nhân cô đã sớm phát hỏa. Một người đàn ông như vậy mới có thể xứng đôi với cô, cũng chỉ có người đàn ông như vậy mới xứng đôi với cô, cô cam tâm nguyện ý nhận, đối tượng kết hôn với Hàn Văn Quân có một chút tì vết như thế cũng không sao, sẽ không ai có thể so với Hạ Lập Nhân vừa tài giỏi lại vừa đẹp trai còn giàu có.

Vừa rồi cô tìm cơ bám lấy Hạ Lập Nhân, thời gian không nhiều lắm nên quan trọng là cùng người trong nhà thương lượng tìm đối sách cho tốt...

Hạ Lập Nhân ăn một bữa cơm này thực sự cũng không vui, chủ yếu vẫn là vì chuyện của Thẩm Ninh, hơn nữa buổi sáng chuyện Nhiễm Khả Khả không trang điểm và vừa rồi hai hàng lông mi cao thấp của Hàn Văn Quân làm cho anh thật sự khó bình tĩnh. Anh đã cho người điều tra địa chỉ của Thẩm Ninh chỉ hy vọng có thể nhanh biết được kết quả, để cho anh có thể điều chỉnh tâm tình.

Hạ Lập Nhân nhận tin chậm hơn Hàn Văn Quân là bởi vì Hàn Văn Quân gần đây luôn điều tra Thẩm Ninh, cô thậm chí phái không chỉ một người theo dõi Thẩm Ninh. Thẩm Ninh nhất thời chuyển nhà thì người đưa tin tức đã tìm tới cô, Hạ Lập Nhân đương nhiên không thể điều tra nhanh giống như cô.

Khi về đến nhà Hạ Lập Nhân thấy em gái của mình là Hạ Tình cũng đang ở đây, anh hỏi: “Sao em lại tới đây, anh nhớ tối hôm nay em không phải hẹn với Trạch Văn dùng cơm sao?” Phó Trạch Văn là con cả của Phó gia là anh trai của người yêu Trịnh Cảnh Đồng tên Phó A Bảo, bây giờ là bạn trai của Hạ Tình.

Hạ Tình cười nói: “Giờ này là mấy giờ rồi, ăn cái gì cũng đã ăn xong rồi.” Đồng hồ trên tường đã chỉ mười giờ rồi, Hạ Lập Nhân tâm tình không tốt, ăn cơm xong lại ở bên ngoài hóng gió một trận mới trở về, anh không nghĩ tới khi về đến nhà đã trễ thế này.

Hạ Tình tiếp tục nói: “Mẹ kêu em tới đây nói là sợ anh trong lòng luẩn quẩn nên kêu em tới khuyên nhủ anh, còn có chuyện của Khả Khả anh đừng để trong lòng, cô ấy cũng không phải cố ý.” Nhiệm Khả Khả là cấp dưới của cô, đi theo cô rất nhiều năm, cô rất rõ ràng đối phương là một cô gái mạnh mẽ làm việc rất tốt đôi khi hay tranh thủ lợi ích nhưng là người không xấu, trong công việc lại cố chấp, không thể đi lên tầng cao nhất thì có thể tiếp tục lưu lại bên cạnh mình, có thể giúp đỡ mình được thì rất tốt.

Hạ Lập Nhân mặt đầy hắc tuyến nói: “Anh đã thôi không còn luẩn quẩn trong lòng, các em thực sự suy nghĩ nhiều rồi.” Anh cũng không tin mình vẫn hồi không được tâm của Thẩm Ninh, còn nhiều chuyện chưa có làm xong thì anh sao có thể luẩn quẩn trong lòng chuyện nhỏ nhặt đó. Cam chịu không phải là bản tính con người của anh.

Hạ Lập Nhân nhìn còn có chút thời gian liền ngồi xuống cùng Hạ Tình nói chuyện phiếm, tán gẫu chuyện Thẩm Ninh, tán gẫu chuyện của Liễu Dật, tán gẫu chuyện của Hàn Văn Quân. Anh đã lâu không cùng em gái nói chuyện phiếm hai người bình thường đều rất bận.

Những chuyện khác thì Hạ Tình đều làm rất tốt vai trò lắng nghe nhưng về phương diện tình cảm cô hoàn toàn không thể cho anh của mình một góp ý hữu dụng. Chuyện tình cảm của cô là một sự thất bại lớn nhất, bị người lừa gạt tròn năm năm, còn vì người này mà đi tha hương, dù sao cô cũng cố chấp hơn người khác. Về phương diện cảm tình cô cũng chỉ có thể lắng nghe tâm sự của anh mình thôi.

Nhưng khi cô nghe được chuyện về Hàn Văn Quân liền quýnh lên, nói: “Anh nói cái gì? Hai người là giả sao?!” Cô trừng to mắt, loại chuyện thế này cô vẫn là lần đầu tiên nghe nói! Anh của cô bởi vì thất tình đầu óc hư mất cũng không kỳ quái, nhưng Hàn Văn Quân luôn luôn thông minh lanh lợi đầu óc cũng như anh mình hư mất hay sao?!

Nếu nói Hạ Lập Nhân và Hàn Văn Quân là thanh mai trúc mã thì Hạ Tình và Hàn Văn Quân quan hệ càng thân mật dây mơ rễ má hơn. Hai người gần như bằng tuổi nhau, Hạ Tình lớn hơn Hàn Văn Quân một tuổi, hai người chân chính từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nói đến hiểu biết Hàn Văn Quân thì Hạ Tình hiểu cô hơn Hạ Lập Nhân rất nhiều. Nhiều năm quen biết như vậy, lại là con gái với nhau nên tính khí đối phương cô cũng rất hiểu biết, lúc nhỏ tâm cơ sâu hơn cũng rất khó giấu được.

Nhưng cô cũng không chán ghét Hàn Văn Quân, có tâm cơ cũng không có nghĩa là người xấu, nhưng khi nghe được anh của mình nói chuyện giả vờ xem mắt cô đã cảm thấy có chút không đúng, đây cũng không phải là tác phong của Hàn Văn Quân, tổn hại mình lợi người cô ta không phải loại thánh mẫu đến mức đó. Hơn nữa Hạ Tình loáng thoáng nhìn ra được, Hàn Văn Quân lúc còn rất nhỏ đã đối với anh của mình có ý, chỉ là chưa một lần nói thẳng ra mà thôi.

“Anh đừng nói đùa với em, Văn Quân còn nói cái gì, hai bên vừa mới ăn cơm xong tán gẫu cái gì?” Hạ Tình có cảm giác anh của mình giống như bị gạt.

Đối với em gái mà mình luôn yêu thương Hạ Lập Nhân đương nhiên là không có dấu giếm gì hết có cái gì thì nói cái đó.

“Cô ấy nói với anh sức khỏe chứ Hàn không tốt cho nên bảo anh không cần vội vả công bố việc này phải không?” Hạ Tình đề cao âm lượng hỏi lại một lần.

“Đúng vậy, sau đó anh nói sẽ chủ động nói chuyện với gia đình cô ấy để cô ấy không cần lo lắng.” Hạ Lập Nhân còn rất lạc quan.

Hạ Tình: “...”

Cô thật không muốn nhìn vẻ mặt của anh mình lúc này, cô cảm thấy trong đầu anh mình ngoài công việc và Thẩm Ninh, thì những mặt khác không suy nghĩ được cái gì hữu dụng sao? Cô thấy đầu của anh mình

hắn là không nhét được gì khác, trong đầu anh mình chắc chỉ toàn cỏ mà thôi!

Chuyện này Hàn Văn Quân sẽ không bỏ qua chắc là muốn giả diễn thành thật rồi!

Con gái đùa giỡn thì cần phải có chút cẩn thận, chỉ cần không ảnh hưởng toàn cục kỳ thật cũng không quá quan trọng. Ai mà không có lúc phải dùng chút mưu kế, nhưng lúc này Hàn Văn Quân lại tính kể đến chuyện chung thân đại sự với anh của cô, xem Hạ gia không ra cái gì cả mà!

Hạ Tình cảm thấy rất là không vui.

Hết chương 15.

16. Chương 16

“Anh, anh khi đó anh thật sự nghĩ thế nào, anh rốt cuộc làm sao mà nghĩ ra này chủ ý tồi tệ này vậy? Anh làm như trong phim truyền hình thần tượng sao?” Hạ Tình thật muốn cạy mở đầu anh của mình nhìn xem bên trong chứa đựng cái gì: “Thẩm Ninh rất là yêu anh, lúc trước anh gây sức ép anh ấy đều chịu được, ghen thì ai cũng có, nếu anh ấy muốn chia tay với anh mà anh còn dùng cách này kích thích anh ấy, anh nói xem anh có phải ngốc hay không? Anh có phải muốn gây sức ép để anh ấy càng thêm chán ghét, anh mới thẩm thấu?”

Hạ Lập Nhân như vừa mới tỉnh mộng nói: “Là như thế này sao, lúc trước Văn Quân đề nghị với anh làm chuyện này, nói như vậy có thể kích thích Thẩm Ninh, để cho em ấy ghen, nói không chừng em ấy sẽ quay đầu lại.”

“Cô ta đề ra chủ ý này với anh sao?!” Hạ Tình lại cao giọng nói. Cô nghĩ Hàn Văn Quân là muốn thừa cơ hội lấy giả diễn thành thật, nhưng không thể tưởng tượng được ngay từ đầu còn có dự mưu! Dám tính kể trên đầu của Hạ gia đây!

“Anh không sợ cô ấy lấy giả biến thành làm thật sao?!”

Hạ Lập Nhân lơ đãng nói: “Như thế nào sẽ làm thành thật được, cô ấy cũng không phải không biết anh thích Thẩm Ninh, sao lại nghĩ thế. Nếu mà cô ấy không đồng ý, ba mẹ cô ấy cũng không thể không đồng ý, người anh thích chính là nam nhân đó.”

“Như thế nào mà không đồng ý!” Hạ Tình quả thực muốn đánh cho anh của mình tỉnh lại, cô nói tiếp: “Anh, có phải anh cho rằng hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên nên cảm thấy đối phương không có ý xấu sao? Không phải em nói đùa, em cho rằng anh đã bị lừa! Hôm nay mẹ còn nói rằng Văn Quân ngày hôm qua còn dẫn mẹ đến nơi này, cô ấy thật sự diễn kịch, diễn đến nỗi giống thật như vậy sao, cô ấy làm vậy vì cái gì? Cô ấy có bệnh à?”

“Lúc trước hai người đi xem mắt em không có mặt, hiện tại ngẫm lại thấy không được bình thường, rốt cuộc là ai nói cần để cha mẹ có mặt?”

“... Văn Quân a.”

Lúc này Hạ Lập Nhân cũng có chút dao động, anh không đem việc này để trong lòng, nhưng đầu óc anh không ngu ngốc, chỉ cần có người nhắc nhở thì anh khẳng định có thể hiểu được.

Hạ Tình hai mắt muốn trợn trắng nói: “Đều là cô ta! Đây cũng là cô ta, đó cũng là cô ta, bây giờ còn kêu anh không cần vội hành động thiếu suy nghĩ, nói như vậy không phải cố ý tính kể với anh sao?”

Hạ Lập Nhân: “...”

Lúc trước anh rất tin tưởng Hàn Văn Quân, nhưng khi nghe em gái nói như thế anh bắt đầu do dự, giống như thật sự có điểm gì là lạ, là do anh nhìn người nhầm sao? Nhưng anh và Hàn Văn Quân là bạn nhiều năm như vậy, hai nhà quan hệ cũng luôn luôn tốt, anh thật sự không muốn nghĩ xấu cô ấy như vậy.

Hạ Tình tiếp tục nói: “Hai nhà chúng ta trong công việc làm ăn có lui tới, nếu anh thật nghĩ muốn kết hôn với cô ta em đây làm em đương nhiên cũng thay anh cao hứng, nhưng anh rõ ràng không muốn, cô ta còn tính kể với anh thế này, sau đó sẽ còn tính kể đến ba mẹ! Em là phụ nữ có lẽ em cũng sẽ giúp bạn bè của mình giống như cô ta vậy, nhưng hai người làm bộ với nhau một chút thì tốt rồi, cũng sẽ không đến nỗi nói cho cha mẹ hai bên biết phải không?”

“Cô ấy cũng nói sức khỏe cha cô ấy không tốt, chúng ta cũng đừng quản có phải thật vậy hay không, nhưng nếu cô ấy nói như vậy chúng ta tạm thời cứ tin tưởng như vậy. Cô ấy biết rõ sức khỏe cha mình không tốt còn muốn giúp anh nói dối, không sợ sau này bị vạch trần cha cô ấy sẽ tức giận hay sao? Lúc trước nghĩ kể nghĩ sao mà không tính đến việc ấy, hiện giờ anh muốn nói rõ ràng nhưng lại không chịu cô ta thật đúng là tính muốn quên đi chuyện này.”

“Ngay từ đầu cô ta đã tính kế rất tốt!” Hạ Tình có chút tức giận nói tiếp: “Anh đừng không tin, em vừa mới nghe anh nói là biết có vấn đề, không chừng nhà bọn họ hai ngày nữa sẽ cùng ba mẹ thương lượng chuyện kết hôn, đến lúc đó anh nói tất cả là giả, ha ha, đối phương nếu chơi một cái khổ nhục kế, nói là bị tức bị bệnh, anh có thể sẽ bận rộn rồi đấy!”

“... Văn Quân, không có đến mức như vậy đâu?” Hạ Lập Nhân khó mà chấp nhận sự thật này, anh thật sự coi Hàn Văn Quân là bạn tốt, bạn nữ của anh rất ít, hơn nữa hai người vẫn là thanh mai trúc mã, mặc dù không có quan hệ huyết thống nhưng anh thật tâm xem đối phương là em gái, nhưng đột nhiên có người nói cho anh biết rằng “Em gái” đang tính kế mình! Anh làm sao có thể đủ thản nhiên chấp nhận.

“Anh cứ nói đi?” Hạ Tình mặt không chút thay đổi nhìn Hạ Lập Nhân.

So với người ngoài thì Hạ Lập Nhân đương nhiên càng tin tưởng em gái ruột của mình, tưởng tượng như vậy anh thật là đau lòng, loại tư vị này thiệt tình rất khổ sở.

Hạ Tình là phụ nữ cũng hiểu rõ phụ nữ hơn, cô càng nghĩ càng giận, cô từng bị người lừa gạt, mùi vị bị lừa cũng không dễ chịu, cô nói: “Anh, anh hãy cẩn thận ngẫm lại, Thẩm Ninh từ trước đến nay có nói chia tay không, náo loạn lâu như vậy hai người có nói gì không, còn ở chung một mái hiên, buổi tối cũng ngủ cùng một cái giường đúng không? Anh ấy có nói qua sẽ đi khỏi đây sao? Không có đúng không. Nhưng sau khi anh cùng Hàn Văn Quân náo loạn thì Thẩm Ninh liền dọn sạch đi ra ngoài, đây không phải vừa đúng lúc đem anh ấy đẩy vào lòng Liễu Dật sao! Cô ta biết rõ chuyện anh và Thẩm Ninh còn dẫn theo mẹ lại đây, người sáng suốt vừa nhìn là biết cô ta hướng Thẩm Ninh mà thị uy! Thẩm Ninh chứng kiến mẹ với cô ta xuất hiện cùng lúc sẽ nghĩ như thế nào”

“Thẩm Ninh này sao còn không đi? Ở lại chỗ này dọa người sao?” Hạ Tình khó có dịp nói chuyện cay nghiệt như vậy, cô nói tiếp: “Nếu anh ấy còn thích anh trong lòng lúc ấy không chừng rất khó chịu. Còn nói về so sánh, Liễu Dật không tốt lúc trước anh ta cao cao tại thượng cho nên anh ta thay đổi dù chỉ một chút Thẩm Ninh sẽ cảm thấy đối phương chịu vì anh ấy cúi đầu thực không dễ dàng. Còn anh thì sao, anh luôn biểu hiện tốt mà hiện giờ lại rẽ qua đường khác, trong lòng anh ấy sẽ cảm thấy sự chênh lệch giữa nước ở lòng sông so với mặt biển là bao nhiêu! Chỉ sợ là anh ấy vốn yêu anh, hiện tại phỏng chừng cũng bị mài mòn đi nhiều rồi!”

“Cho nên Hàn Văn Quân không phải giúp anh mà là hại anh!”

Hạ Lập Nhân lúc trước còn cảm thấy Hàn Văn Quân cũng không phải quá phận, anh còn có thể tha thứ, dù sao với anh mà nói cũng không phải là chuyện lớn gì, bởi vậy cha mẹ Hàn Văn Quân nhìn anh thế nào cũng không sao cả, anh cũng không để ý. Đối với anh người khác nhìn anh thế nào không quan trọng, chỉ là hợp tác làm ăn thôi, có cái gì mà không được, nếu khó khăn thì còn có thể thật sự trở mặt.

Có thể hiện tại chia tay với Thẩm Ninh làm cả người anh cũng cảm thấy không tốt! Mà Hàn Văn Quân lại phá hư quan hệ của anh và Thẩm Ninh sao! Đem quan hệ đang căng căng thẳng trở thành càng thêm rối rắm rồi mù không thể nhìn rõ rồi!

Hiện tại chuyện này cũng không sao cả, nhưng chuyện Thẩm Ninh chính là cái gai trong lòng anh, hiện tại có người muốn phá hư, không có cửa!

Hết chương 16.

17. Chương 17

Không ai nhắc nhở Hạ Lập Nhân căn bản sẽ không nghĩ tới nhiều như vậy, anh chỉ cảm thấy đây là việc nhỏ, chỉ cần sau này giải thích minh bạch là xong. Lúc bắt đầu anh còn vô cùng cảm kích Hàn Văn Quân trưng nghĩa tương trợ, tối hôm nay còn mời Hàn Văn Quân ăn cơm tỏ vẻ cảm kích, ai ngờ đối phương căn bản không muốn giúp anh, chỉ có một mình anh nghĩ ” Ai cũng mê mình”, anh ngẫm lại mình cũng thật sự là ngốc, làm nhiều chuyện như vậy chỉ mình chịu thiệt thòi, bị bán con còn giúp người ta đếm tiền, chủ yếu nhất là Thẩm Ninh càng không muốn gặp anh. Anh làm những việc này rốt cuộc đã làm được cái gì đây?

Hạ Lập Nhân lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi điện thoại cho Hàn Văn Quân, anh muốn hỏi rõ ràng, hai người họ là bạn nhiều năm, vì sao phải tính kế với anh như vậy.

“Anh làm gì thế?” Hạ Tình thấy Hạ Lập Nhân nói cũng không nói mà bắt đầu gọi điện thoại lại hỏi: “Anh sẽ không gọi điện thoại cô ta đi?”

” Đúng đó.”

Hạ Tình đưa tay lấy điện thoại lại rồi nói: “Anh định nói với cô ta cái gì, lúc ăn cơm tối anh nói với cô ta nhiều như vậy, cô ta kêu anh chậm giải thích rõ ràng là muốn kéo dài thời gian, hiện giờ phỏng chừng đang cùng người trong nhà thương lượng chuyện này. Hiện giờ anh gọi điện thoại cho cô ta có ích lợi gì, để cô ta chuẩn bị tâm lý sau đó tiên hạ thủ vi cường?”

Hạ Tình ném trải qua chuyện tình cảm bị thiệt thòi, bị chị em tốt lừa dối năm sáu năm, đã ăn giáo huấn, hiện tại cô không còn nhân từ nương tay là một cô gái ngoan ngoãn nữa.

” Cô ta bắt nạt mình cũng đừng làm người tốt, đã đáp ứng với cô ấy thì thế nào, hiện giờ anh lập tức lên Weibo đem chuyện này nói cho rõ ràng, sau đó nói rõ chuyện này cho ba mẹ biết, giải thích rõ ràng, đợi mọi người hiểu hết anh mới nói cho cô ta biết xem cô ta còn có thể nói cái gì. Bây giờ gọi điện thoại cho cô ta làm gì, loại chuyện này mình phải tiên trăm hậu tấu, bằng không chờ cô ta hại anh, anh mới biết lợi hại! Loại phiền toái này nên bóp chết sớm một chút!”

Hạ Lập Nhân nghe xong những lời này đối với em gái của mình đã thay đổi cách nhìn, trên phương diện công tác có thể mười Hạ Tình cũng thua kém anh, nhưng về phương diện tình cảm anh thật không thể sánh bằng, gặp chuyện của Thẩm Ninh thì đầu óc loạn như tương hồ, bằng không cũng sẽ không tin những lời Hàn Văn Quân nói làm ra cái loại chuyện thiếu não này.

“Được, tất cả nghe theo em.” Hạ Lập Nhân bùm bùm đánh ra những lời muốn nói, số lượng từ ngữ của Weibo có hạn chế, anh liền làm thành hình ảnh. Anh có một cái Weibo, số lượng dân mạng theo dõi không ít, bộ dạng đẹp thật không có biện pháp, thế giới này vĩnh viễn không thiếu những người yêu thích nhân sĩ, ở hơn nửa người yêu của anh là nam, có thể hấp dẫn không ít hủ nữ chú ý, tùy tiện đăng chút tin gì đó các cô đều cảm thấy rất thích thú.

Trước khi đăng lên anh đưa cho Hạ Tình nhìn xem trước: “Em thấy thế nào, anh viết như thế được không?”

Hạ Tình vừa nhìn nhíu mày lắc đầu: “Anh viết cái gì vậy, anh đang viết thư tru hoạch sao, về chuyện này anh nên học anh Cảnh Đồng một chút đi. Anh xem Weibo của anh ấy viết nhiều cái rất hay, mới mở không bao lâu người theo dõi còn nhiều hơn của anh.”

Hạ Lập Nhân: “...”

Anh vốn đối với Trịnh Cảnh Đồng vừa hâm mộ vừa ghen tị lại vừa hận, hiện tại em gái lại muốn anh học hỏi Trịnh Cảnh Đồng. Người nọ viết trên Weibo là thật sao, quả thực là người ác ý lại giả vờ bán manh! Kỳ thật bí mật đặc biệt thích hại người khác, trái lại trên mạng giả bộ cả người lẫn vật vô hại, cái gì hôm nay A Bảo nhà ta làm gì. A Bảo nhà ta hôm nay lại làm chi. A Bảo nhà ta hôm nay còn làm gì nữa, còn có thể có chút tiền đồ gì sao?

Trịnh Cảnh Đồng mới lập Weibo không bao lâu, nhưng do cùng Phó A Bảo kết hôn, hơn nữa anh ta cả ngày ở trên Weibo ân ái, há mồm ra là nói về cuộc sống hôn nhân hạnh phúc, trong miệng luôn nói vợ mình ở

nhà là một nam nhân tốt, số lượng người yêu thích chà chà càng ngày càng nhiều, hiện tại có thể sánh bằng Hạ Lập Nhân thậm chí còn được hoan nghênh hơn, tùy tiện đăng một cái tin trên Weibo đều nhận được nhiều bình luận khen ngợi.

Những việc này Hạ Lập Nhân cũng không đến mức hâm mộ, anh chỉ hâm mộ chuyện Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo ân ái, còn có nhiều người chúc phúc như vậy.

“Được rồi, em thấy anh như vậy là biết anh không học được, em sẽ giúp cho anh.” Hạ Tình nói nhỏ rồi bắt đầu đánh chữ, cô nói: “Anh cho là anh đăng trên Weibo này là chỉ cho một mình Hàn Văn Quân xem sao. Anh phải biết là đăng lên còn cho nhiều người bạn trên mạng xem nữa vì vậy phải chú ý tìm từ, chủ yếu nhất là tuy rằng Thẩm Ninh đã chia tay với anh cũng có thể thấy. Nhưng anh phải tin tưởng em, mặc kệ bởi vì nguyên nhân gì phải ra tay trước, đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc nhiều người đều là nhện không được sẽ đi trộm thăm dò người tiền nhiệm. Nếu anh còn muốn vãn hồi, muốn cho anh ấy chứng kiến thành ý của anh, lúc trước Hàn Văn Quân lôi kéo mẹ đến kích thích anh ấy một hồi, dù sao anh cũng phải tìm biện pháp gì cứu vãn đi? Nếu muốn vậy thì anh phải có thái độ tốt một chút, nếu anh cảm thấy làm không được như vậy thì quên đi, phải tìm một phương pháp khác.”

Những biện pháp khác Hạ Lập Nhân cũng chưa nghe nhưng Hạ Tình nói đến Thẩm Ninh có thể thấy những gì anh đăng là anh bắt đầu coi trọng. Đúng nha, Weibo là chỗ phát biểu rất tốt Thẩm Ninh hơn phân nửa là có thể nhìn thấy được, coi như em ấy nhện được không xem, nhưng nhiều bạn bè trên mạng như vậy chỉ cần tag em ấy vào thì chắc chắn em ấy sẽ thấy được.

Chẳng thể trách Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo ngày nào cũng vui vẻ nguyên lai còn có cách thức này ở bên trong.

“Ấy đương nhiên là sẽ làm tốt, em viết, tất cả nghe theo em!” Hạ Lập Nhân mở to mắt chờ mong nhìn em gái của mình.

Hạ Tình không nói gì, sau đó ở trên điện thoại di động chậm thêm vào một vài câu:

“Gần đây tôi cùng với em ấy xuất hiện một chút vấn đề, em ấy là một người kiêu ngạo, mà tôi cũng không đứng ở góc độ của em ấy thay em ấy lo lắng, cũng không có cố gắng cùng em ấy khai thông, ngược lại lôi kéo bạn bè giả vờ xem mắt để kích thích em ấy, kết quả tôi cũng ném quả đấm, tôi không kéo gần hơn khoảng cách giữa hai người ngược lại đem em ấy đẩy ra xa hơn. Tôi thật hối hận thực sự hối hận, chuyện tình cảm là không nên thử, chính là trên thế giới này không có thuốc chữa hối hận, thật sự rất xin lỗi...”

Số lượng từ không chế được tốt lắm, vừa vặn ở trong phạm vi cho phép, Hạ Tình cẩn thận đọc mấy lần, sau đó lại để cho Hạ Lập Nhân nhìn xem mấy lần, cô hỏi: “Thế nào, anh nếu không ý kiến, em sẽ đăng lên đó a.”

“Đăng đi!” Hạ Lập Nhân cảm thấy Hạ Tình viết tốt hơn mình nhiều, anh quá mức công thức hoá, nhưng những từ ngữ này tuyệt hảo a, nói không chừng Thẩm Ninh chứng kiến liền thay đổi thái độ.

Hạ Tình sau khi đăng bài xong tiếp tục nói: “Em phỏng chừng thấy được những dòng tin này mọi người sẽ có phản ứng, quay đầu lại anh nên gọi điện thoại cho anh ấy, một lần không bắt máy thì gọi nhiều lần, anh phải làm sao chứng tỏ anh cố chấp hơn Liễu Dật đi? Trước kia chính là anh theo đuổi anh ấy, khí thế khi đó rất mạnh a, chẳng qua tiếp tục theo đuổi thêm một hồi nữa thôi!”

Hạ Lập Nhân thật sự không khỏi không cảm khái, chủ ý của em gái mình khi đề xuất ra so với Hàn Văn Quân đích xác thực tế hơn nhiều, em gái thật tâm nghĩ biện pháp vãn hồi cho mình, loại chuyện này thật không có thể qua loa, chuyện tình cảm không thích hợp làm bộ làm tịch bộ đối với Thẩm Ninh mà đùa giỡn, nếu còn không thẳng thắn thì không thể giải quyết, anh không muốn sau này phải hối hận.

Weibo mới vừa phát ra nhận được một đại đội tin tức và bình luận, Hạ Lập Nhân cũng không có vội vã xem, mà trước tiên nghe lời Hạ Tình bảo bắt đầu gọi điện thoại cho cha mẹ giải thích rõ ràng chuyện xem mắt, miễn cho chậm trễ sẽ nói không rõ ràng.

- —

Trong lúc này Thẩm Ninh vừa tắm rửa xong chuẩn bị lên giường ngủ, cậu cũng có Weibo, nhưng từ lúc cùng Hạ Lập Nhân chiến tranh lạnh sau đó cùng với Liễu Dật quan hệ thân mật thanh danh của cậu kém

đi rất nhiều, Weibo hay có người gây rối cậu, mắng cậu, vì thế cậu khóa tài khoản Weibo, việc này Hạ Lập Nhân cũng không biết.

Cho nên đương nhiên cậu cũng nhìn không thấy những điều Hạ Lập Nhân đăng tải trên Weibo, có người tag cậu cũng vô dụng.

Nhưng chỉ cần có người muốn cho cậu biết, thì còn nhiều, rất nhiều biện pháp. Cậu mới vừa ngủ không bao lâu liền nhận được điện thoại của Liễu Dật bảo cậu lên Weibo nhìn xem, Hạ Lập Nhân vừa rồi đăng một bài viết trên Weibo có quan hệ đến cậu.

Hết chương 17.

18. Chương 18

“Đã trễ thế này có chuyện gì sao?” Bởi vì liên quan tới việc sức khỏe nên Thẩm Ninh hiện tại phi thường chú trọng làm việc và nghỉ ngơi, thân thể là của cậu ai cũng không thể thay thế cậu sinh bệnh, không thể tiếp tục vận động mạnh, tiến hành chế độ ẩm thực lành mạnh. Mỗi ngày ngủ cũng phải đúng giờ, mỗi một chuyện đều phải thật sự chấp hành nghiêm túc, điểm ấy Liễu Dật cũng biết đến, cho nên đối phương muốn như vậy còn gọi điện thoại cho cậu làm Thẩm Ninh rất kỳ quái.

“Cậu lên Weibo nhìn xem đi, Hạ Lập Nhân đã đăng một bài trên Weibo, có quan hệ đến cậu đó.”

“... Có cái gì hay, có nhìn hay không cũng giống nhau thôi, hơn nữa tôi sớm đã xóa Weibo anh cũng không phải không biết.” Kỳ thật không phải không muốn xem, Thẩm Ninh chỉ sợ nhìn thấy nội dung mình không muốn thấy.

“Được, nếu vậy thì cậu đừng hối hận.” Liễu Dật cũng không thúc giục, mà là kích thích Thẩm Ninh tiếp theo cúp luôn điện thoại.

Thẩm Ninh: “...”

Sau khi cúp điện thoại sau Thẩm Ninh nhắm mắt lại ngủ tiếp, 10 phút sau...

“Đăng ký...”

Thẩm Ninh cảm giác mình thật là có tật xấu, nói không nhìn nhưng vẫn nhìn không được muốn nhìn, muốn biết Hạ Lập Nhân rốt cuộc đăng cái gì.

Mới vừa đăng nhập Thẩm Ninh liền phát hiện thông báo của mình lan đến con số đã muốn nghịch thiên, cậu đã lâu không lên mạng xem ra những người mắng cậu vẫn trước sau như một rất tích cực, Thẩm Ninh không muốn chứng kiến những lời chửi rửa này cho nên không có mở những thông báo kia, mà là trực tiếp nhìn Weibo của Hạ Lập Nhân.

“Gần đây tôi cùng em ấy xuất hiện một chút vấn đề, em ấy là một người kiêu ngạo, mà tôi cũng không có đứng ở góc độ của em ấy thay em ấy lo lắng, cũng không có cố gắng cùng em ấy khai thông, ngược lại lôi kéo bạn bè giả vờ xem mắt kích thích em ấy, kết quả tôi cũng ném quả đấm, tôi không kéo gần khoảng cách giữa hai người, ngược lại đem em ấy đẩy càng xa hơn, tôi thật hối hận, thực sự hối hận. Chuyện tình cảm là không nên thử, chính là trên thế giới này không có thuốc chữa hối hận, thật sự rất xin lỗi...”

Nhìn thấy câu đầu tiên hốc mắt Thẩm Ninh đã đỏ lên, tới khi xem xong nước mắt đã muốn chặn tầm mắt, hình ảnh trên màn ảnh trở nên bắt đầu mơ hồ...

Không nhìn thì tốt rồi, không nhìn thì tốt rồi...

Em không muốn anh nói với em lời xin lỗi, anh cũng không nên xin lỗi em, là em quá mức ích kỷ, em không muốn cho anh nhìn thấy tương lai khiến em không chịu nổi đó, em tình nguyện để tất cả mọi người không hiểu em chửi rửa em, cũng không muốn cho anh chứng kiến em trở nên vô dụng như vậy, chỉ có anh là không được... Tự ái của em không cho phép...

Chính là tâm tính thiện lương nên đau, đau đến đến khó chịu.

Thẩm Ninh lau nước mắt đem những dòng chữ trên Weibo nhìn xem lại rất nhiều lần, vì cái gì khi em làm ra chuyện quá phận anh vẫn còn có thể tha thứ cho em, giữa những hàng chữ không có một chút trách cứ em. Cậu biết Hạ Lập Nhân bình thường cũng không phải một người khoan dung, mặc kệ đối với ai yêu cầu đều phi thường cao, thừa hành chủ nghĩa hoàn mỹ hơn nữa rất là ghi thù, chỉ riêng đối với cậu...

Thẩm Ninh không có mở xem bình luận, cậu coi như không nhìn cũng biết các bạn trên mạng sẽ nói cái gì, không phải mắng cậu bạc tình thì là khuyên bảo cậu quay đầu lại, sau đó sẽ đồng tình với Hạ Lập Nhân, cậu căn bản không quan tâm người ta có ý kiến gì với cậu, nói thật những lời đó không làm cậu quan tâm cậu chỉ để ý đến thái độ của Hạ Lập Nhân.

Thẩm Ninh sau khi xem xong vẫn như cũ khóa Weibo, nhưng cậu xem như Hạ Lập Nhân đăng bài này trên Weibo là cho cậu một kỉ niệm, cậu luôn muốn gìn giữ, khi còn nhìn thấy được cuộc đời này thì sẽ cố gắng nhìn, muốn trong thời gian này có thể nhìn thêm vài lần.

Mới vừa xem xong thì Liễu Dật điện thoại đến nói: “Tôi biết cậu đã xem xong rồi.” Đầu bên kia điện thoại thanh âm của có chút muốn ăn đòn.

“Không phải anh kêu tôi xem sao.” Thẩm Ninh nằm ở trên giường nhắm mắt lại nghe điện thoại: “Anh làm gì lại gọi điện thoại tới, tôi muốn đi ngủ, xem ra sau này khi ngủ nên khóa luôn điện thoại.”

“Tôi làm cái gì, cậu xem xong một chút phản ứng cũng không có đi?!” Tiếng nói của Liễu Dật bỗng nhiên cất cao, Thẩm Ninh giật mình để điện thoại ra xa một chút, đôi mắt cậu đã không tốt, người này muốn làm lỗi tai của cậu cũng điếc luôn sao!

“Tôi xem cho tới khi nào cậu bắt đầu hối hận, so với trong tưởng tượng của tôi anh ta càng yêu cậu hơn, lúc trước tôi không nên giúp cho cậu, tin tưởng tôi, nếu như cậu nhìn không thấy anh ta cũng sẽ trước sau như một yêu cậu, cậu căn bản không cần lo lắng, thử cùng anh ta giải thích đi?” Liễu Dật lại bắt đầu đảm đương chức vụ thuyết khách, anh ta đồng tình với Thẩm Ninh, hiện tại lại bắt đầu đồng tình với Hạ Lập Nhân, hai người rõ ràng yêu nhau, vì sao không thẳng thắn với nhau làm như vậy đến cuối cùng chẳng qua là gia tăng thêm tiếc nuối mà thôi.

“Tôi không phải là cậu nhưng không có cách nào vẫn cảm động lấy, không thể lý giải cái gọi là lòng tự trọng của cậu, tôi chỉ biết anh ta đối với cậu là thật tâm, hi vọng cậu bớt lo lắng đi. Nhưng mà cậu yên tâm, tôi sẽ không chủ động đi vạch trần cậu, bất kể như thế nào tôi vẫn tôn trọng ý nguyện cá nhân của cậu.” Liễu Dật thở dài, nói tiếp: “Cậu cũng nên tin tưởng anh ta một chút đi...”

“... Chúc ngủ ngon.” Đầu bên kia điện thoại không thanh âm, chỉ có một tiếng chúc ngủ ngon.

Liễu Dật không có biện pháp, chỉ có thể nhìn điện thoại thở dài, lại không thành công sao? A a a a!!! Quá buồn bực!!!

- - -

“Giả?” Diêu Nhiễm quả thực không thể tin được lỗi tai của mình, bà cảm thấy con trai quả thực có tật xấu a: “Con có uống lộn thuốc không, loại chuyện này con cũng có thể làm giả được à?”

“Ách...” Hạ Lập Nhân nhăn mặt nhìn Hạ Tình đang ở bên cạnh, Hạ Tình dùng ánh mắt ý bảo anh mình nên nhanh chóng thẳng thắn.

“Mẹ, con không phải cố ý, con là nhất thời hồ đồ, hiện đã hối hận vô cùng.” Hạ Lập Nhân khổ sở cầu xin tha thứ: “Mẹ không nên tức giận a, lần sau con sẽ không như vậy, về phần Hàn gia con cũng sẽ đi nói chuyện đằng hoàng, khẳng định mọi chuyện sẽ ổn thỏa, mẹ yên tâm đi.”

“Con có phải thật đối với Văn Quân không có chút tình cảm gì?” Con trai tuổi không còn nhỏ, Diêu Nhiễm hi vọng con trai nhanh chóng kết hôn.

“Đương nhiên là không có, mẹ cũng không phải không biết con, nếu có thể thích cô ấy, khẳng định đã thích từ rất sớm. Đã quen biết lâu như vậy thật sự một chút ý với cô ta cũng không có, tuyệt đối không có!” Những lời có thể nói Hạ Lập Nhân đều nói hết.

Diêu Nhiễm: “...”

“Được rồi được rồi mẹ đã biết, con không thích cuối cùng mẹ cũng không ép buộc con, sinh con ra cũng không phải chỉ vì muốn đi xem mắt cho con.” Tuy Diêu Nhiễm biết con không kết hôn quả thực không vui, nhưng tóm lại con trai vẫn phải hơn người ngoài, bà nghe nói vài câu liền thỏa hiệp.

Hạ Lập Nhân không có nói với Diêu Nhiễm chuyện Hàn Văn Quân lừa mình, bởi vì Hạ Tình nói, việc này nên do cô nói, con gái là tri kỷ tiểu áo bông của mẹ, cô nói hiệu quả sẽ tốt hơn.

Nhìn thấy Hạ Lập Nhân nói chuyện điện thoại xong Hạ Tình thấy rất vừa lòng, cô nhìn đồng hồ đứng dậy nói: “Bây giờ em sẽ trở về nhà, buổi tối em sẽ cùng mẹ tâm sự, chờ tin tức của em.”

Hạ Lập Nhân thầm nói may mắn có một em gái, em gái của mình quả nhiên là tốt nhất, bộ dạng xinh đẹp nhất, cũng thông minh nhất!

- —

Hàn Văn Quân vì chuyện xem mắt ngày hôm qua cùng với người trong nhà thương lượng tới khuya, suy nghĩ đủ loại biện pháp đối sách, vốn tưởng rằng là không sơ hở, nhưng vào lúc sáng sớm khi mở Weibo thì thấy được Hạ Lập Nhân đã đăng bài trên Weibo.

Sau đó cả người cô cũng cảm thấy không ổn!

Hết chương 18.

19. Chương 19

Hàn Văn Quân quả thực muốn bóp vỡ điện thoại, cô cầm di động trong tay mà run run, không phải khẩn trương cũng không phải sợ hãi, mà là tức giận! Hạ Lập Nhân buổi tối hôm qua lúc ăn cơm rõ ràng đã đáp ứng chuyện của cô, cô vội vàng chạy về nhà cùng cha mẹ thương lượng chuyện này nên xử lý như thế nào, đã chuẩn bị ngày mai đi một chuyến đến Hạ gia. Cô làm sao có thể đoán được Hạ Lập Nhân luôn luôn nói một là một không thể là hai thể nhưng lại lật lọng! Cô cảm thấy rất tức giận, Hạ Lập Nhân ở lúc cô đang đắc chí đột nhiên cho cô một cái tát, cô vừa mới thương lượng với cha mẹ nhiều đối sách như vậy quả thực trở thành trò cười! Tất cả đều uống công tính kế!

- —

“Phốc!” Không giống như Hàn Văn Quân, một người khác lúc này đang nhìn thấy những dòng chữ trên Weibo lại bật cười.

Người này chính là Trịnh Cảnh Đồng.

Anh vẫn cảm thấy tính cách của Hạ Lập Nhân luôn làm cho người ta tức giận đến thấu xương, nhưng không thể tưởng được sẽ vì một người mà lên Weibo nói như vậy, xem ra chứng thật là yêu thiết tình, bằng không theo tính cách của anh tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện này, bả đao đặt ở trên cổ cũng khó có khả năng bắt anh làm ra chuyện như vậy.

Ngủ ở bên cạnh anh ta Phó A Bảo mơ mơ màng màng dụi mắt: “Đêm hôm khuya khoắc anh cười gì vậy, quả thực ảnh hưởng đến giấc ngủ của em, không muốn ngủ thì anh qua phòng cách vách đi.”

Trịnh Cảnh Đồng: “...”

Mình đây có trêu chọc gì đâu, không phải là đã cố gắng nhịn cười rồi sao, sao lại bị đuổi đi ra ngoài. Chuyện này không ổn lắm, chúng ta cũng đã kết hôn, hẳn là nên tương thân tương ái ở cùng một cái phòng nha.

Nhưng mà anh lại toàn tâm toàn ý nhìn cái bụng của A Bảo, cuối cùng vẫn ử rử ôm gối đầu ra khỏi phòng. A Bảo đang mang thai không thể chọc em ấy mất hứng, quên đi, đi ra ngoài thì đi ra ngoài đi dù sao cũng đã thành thói quen, cũng không có gì lớn, nam tử hán đại trượng phu cơ được dân được thôi.

Hạ Lập Nhân đăng bài trên Weibo xong thì sảng khoái tinh thần, anh lướt một vòng tìm Weibo của Thẩm Ninh trượt xuống một vòng, phát hiện gần đây Thẩm Ninh như cũ không có xuất hiện, trong lòng tuy rằng có hơi thất vọng, nhưng hiện tại anh đã đem hiểu lầm quan hệ của mình và Hàn Văn Quân giải thích rõ. Anh tin tưởng Thẩm Ninh sẽ không tiếp tục tức giận với mình.

Vừa mới chuẩn bị lên lầu tắm rửa đi ngủ thì điện thoại của anh vang lên, là tin nhắn Hàn Văn Quân gửi tới.

“Lập Nhân, không phải anh đã đáp ứng để cho em một chút thời gian sao, vì cái gì không nói với em một tiếng đã đăng lên Weibo rồi? Trong khoảng thời gian ngắn em cũng không biết nói với người trong nhà thế nào, quá đột ngột. Anh cũng không cho em có thời gian để chuẩn bị tâm lý.” Hàn Văn Quân luôn lo lắng suy nghĩ mãi mới quyết định gửi tin nhắn mà không gọi điện thoại, bởi vì hiện tại cô đang nổi nóng, rất khó cam đoan trong lúc nói chuyện điện thoại sẽ tức giận, cô sợ quan hệ giữa hai người sẽ căng thẳng nên lựa chọn gửi tin nhắn, tin đăng lúc trước trên Weibo còn có thể sửa chữa được phải suy nghĩ chu đáo.

Cùng Hạ Tình tán gẫu nên bây giờ Hạ Lập Nhân đã thanh tỉnh, đối phương đang cố ý phá hư quan hệ của anh và Thẩm Ninh bọn họ là bạn nhiều năm như vậy nhưng đối phương không để ý tình nghĩa tính kế anh, mờ mờ ám ám, ngay cả quang minh chính đại ép anh vào góc tường như Liễu Dật cũng không bằng!

Hạ Lập Nhân mặt đen lên khi nhìn thấy tin nhắn, một lát sau trả lời: “Tôi cảm thấy không cần nhiều lời làm gì, trong lòng em đã rõ ràng.”

Hàn Văn Quân nhận được tin nhắn trả lời nội tâm lập bộp hạ xuống, thầm nói chẳng lẽ là Hạ Lập Nhân đã phát hiện cái gì? Không thể nào lúc trước không có phát hiện tại sao đột nhiên bây giờ mới phát hiện, không lý do, trừ phi...

Đương nhiên cô sẽ không nghĩ đến Hạ Tình người phá hư chuyện của mình, cô chỉ nghĩ tới một người.. là Thẩm Ninh.

Sáng hôm nay cô vừa mới đi tìm Thẩm Ninh, còn uy hiếp cậu ta, cậu ta trong cơn tức giận đã thách thức với cô, tuy rằng cậu ta luôn miệng nói không sẽ chủ động đi tìm Hạ Lập Nhân phá hư chuyện của cô nhưng loại chuyện này ai biết được, phải biết rằng cậu ta liên tục công khai làm ra nhiều chuyện thì việc gì cũng dám làm. Cậu ta vốn là tiểu nhân vô sỉ còn có chuyện gì làm không được, cho nên nếu quả thật có người phá hư chuyện của cô và Hạ Lập Nhân người kia cũng chỉ có thể là Thẩm Ninh! Không có người thứ hai!

Hàn Văn Quân cảm thấy phân tích của mình thực là có đạo lý, nếu như không có người châm ngòi, Hạ Lập Nhân tuyệt đối sẽ không nói lời như vậy với cô, tuyệt đối là Thẩm Ninh ở giữa làm khó dễ! Tiện nhân này, lại trắng tráo cùng cô đánh đố ngay ngày hôm nay lại làm ra loại chuyện này!

Hàn Văn Quân tức giận đến tay run, cô hít sâu một hơi, sau đó ở trên điện thoại di động chậm rãi đánh chữ: “Có phải Thẩm Ninh nói cái gì với anh phải không? Đúng vậy, hôm nay em đi tìm anh ta nhưng em thật không có ác ý, em chỉ khuyên anh ấy trở lại bên cạnh anh. Em biết anh thích anh ta, anh càng tin tưởng lời nói của anh ta, nhưng chúng ta là bạn bè nhiều năm như vậy anh cảm thấy em sẽ hại anh sao? Em cũng không phải muốn nói Thẩm Ninh nói bậy, có thể anh ta đem em trở thành quân xanh, em không biết anh ta rốt cuộc nói gì đó với anh, nhưng mà Lập Nhân, nhân phẩm của em anh không biết sao, anh không tin em sao?”

Hàn Văn Quân nói những câu này chính là trả đũa, tuy rằng cô hoàn toàn là đối trắng thay đen, nhưng loại chuyện này chỉ cần cái bướng chết không thừa nhận ai cũng không thể làm gì được cô, lại không có chứng cứ chứng minh cô đã làm gì, cái cameras phòng chừng không thể ghi âm, hơn phân nửa là không thể, vả lại cô có vận khí tốt góc độ của cô đứng rất khuất, căn bản camera sẽ không quay hình tới miệng của mình.

Cô hoàn toàn có thể đem sai lầm đổ lên trên người Thẩm Ninh, nói cậu lòng dạ hẹp hòi, ác ý bịa đặt, dù sao những tin đồn bên ngoài về cậu ta rất xấu chữ tín vốn không thể dựa vào. Cô giả vờ làm đối tượng xem mắt của Hạ Lập Nhân, Thẩm Ninh cảm thù cô là chuyện rất bình thường, xuyên tạc sự thật châm ngòi cáo trạng với Hạ Lập Nhân cũng rất hợp lý.

Cô cảm thấy dù mình nói cho ai nghe mọi người cũng sẽ tin lí do biện minh này của cô, Hạ Lập Nhân có lẽ sẽ chần chờ, nhưng đối với Thẩm Ninh nhất định sẽ xem xét lại. Cô cũng không sợ mọi chuyện đổ bể, hai nhà quan hệ tốt như vậy, cô có thể chậm rãi vấn hồi, dù sao lúc trước trong ấn tượng của anh cô là người tốt bụng, thời gian lâu Hạ Lập Nhân sẽ suy nghĩ lại thôi.

Sau khi gửi tin nhắn xong Hàn Văn Quân cảm thấy yên tâm, biện pháp này mặc dù có vẻ là đường ngang ngõ tắt, nhưng hẳn là sẽ phá hư quan hệ của Hạ Lập Nhân và Thẩm Ninh. Sau khi suy nghĩ một chút cô không đợi Hạ Lập Nhân trả lời tiếp tục gửi thêm một tin nhắn: “Lập Nhân, em không muốn giải thích thêm cái gì, em đi thẳng ngồi thẳng, không có ý xấu, em đi tìm anh ta em thừa nhận, nhưng mà em không khuyên thành công, em cảm thấy nói cho anh biết cũng chỉ làm cho anh khó chịu mà thôi, nhưng em không nghĩ tới sự tình lại có thể như vậy, hiện tại em rất hối hận, nhưng có thể với anh ta mà nói em thật sự rất chường mắt. Sau khi em gặp anh ta cũng không thể tưởng tượng lại gặp nhiều chuyện lèm nhèm như vậy, nhưng mục đích của em là muốn giúp người, cũng không nghĩ tới cần được ưu đãi gì nhưng không nghĩ tới lại bị đối đãi như vậy, trong lòng nói không khó chịu là giả. Anh ấy là người anh yêu, em không muốn như những người khác nói xấu anh ấy, em biết anh sẽ vô điều kiện đứng ở bên cạnh anh ấy, em cảm giác mình cố gắng mà chỉ nhận lấy đau khổ.”

Cô nhắn những lời này xem như lấy lui làm tiến cô không tin mình nói như vậy Hạ Lập Nhân còn có thể vô điều kiện tin tưởng Thẩm Ninh.

Có thể cô không nghĩ tới, Thẩm Ninh căn bản không liên lạc với Hạ Lập Nhân, cậu và Hạ Lập Nhân hoàn toàn không còn qua lại. Sáng hôm nay sau khi Hàn Văn Quân đi tìm cậu, cậu cũng nghĩ mình nên cùng Hạ Lập Nhân có một kết thúc nên dứt khoát thay đổi số điện thoại di động, cậu không muốn tiếp tục đối diện với điện thoại mà ngăn người. Mỗi lần Hạ Lập Nhân gọi điện thoại lại thì cậu chỉ có thể nhìn điện thoại ngăn người, không đành lòng cúp nhưng đồng thời cũng không dám bắt máy nói chuyện, cậu sợ không chế không nổi lại mềm lòng trở về bên cạnh Hạ Lập Nhân.

Hàn Văn Quân còn đang đắc chí, một phút đồng hồ sau điện thoại di động của cô vang lên, là điện thoại của Hạ Lập Nhân gọi tới.

“Uy.” Hàn Văn Quân tập trung ổn định lại tâm trạng mới bấm nhận điện thoại, cô nghĩ thầm, mình đã nói ra như vậy, Hạ Lập Nhân không có khả năng hoàn toàn không tin cô đi?

“Em nói em đã đi tìm A Ninh sao? Em đã nói gì với em ấy? Em đã làm gì em ấy?!” Đầu bên kia điện thoại giọng nói của Hạ Lập Nhân trước nay chưa từng lạnh lùng như vậy.

Ít nhất khi Hàn Văn Quân nghe những lời này, cô có cảm giác dũng khí của mình như rơi vào hầm băng.

Đến bây giờ cô mới biết mình đi nhầm nước cờ, Thẩm Ninh căn bản không có đi tìm Hạ Lập Nhân!

Điều này làm sao có thể!

Hết chương 19.

20. Chương 20

Hàn Văn Quân không nghĩ tới Thẩm Ninh lại giữ lời, thật không có đi tìm Hạ Lập Nhân, hành vi của cô chính là không đánh mà khai! Hiện trong lòng cô bối rối không thể suy nghĩ gì cả như người trong mộng, hoàn toàn không biết nên giải thích thế nào mới tốt, cô cảm giác bất kể mình giải thích thế nào đều là vô dụng.

Hạ Lập Nhân vô cùng tức tối, anh biết Hàn Văn Quân tính kế mình còn gián tiếp làm cho quan hệ của anh và Thẩm Ninh trở nên xấu hơn, nhưng không nghĩ tới đối phương ác độc hơn nhiều so với trong tưởng tượng của anh! Cô lại tới nhà tìm Thẩm Ninh, còn ở trước mặt anh nói xấu Thẩm Ninh nhiều như vậy! Ngoài mặt giống như thực quan tâm tình cảm của anh, đối với Thẩm Ninh cũng rất ôn hòa, ai biết trước mặt làm một chuyện sau lưng lại làm một chuyện khác!

Hạ Lập Nhân suy nghĩ tới hình ảnh Thẩm Ninh bị Hàn Văn Quân tìm tới cửa, tâm vừa đau vừa khó thở, anh không biết Hàn Văn Quân nói với Thẩm Ninh chuyện gì, nhưng nhất định không là lời hay ho gì! Lúc ấy Thẩm Ninh khẳng định chịu không ít ủy khuất rồi? Khẳng định sẽ bị nói rất nhiều những lời khó nghe đi? Khẳng định trong lòng vô cùng khó chịu đi?

Hạ Lập Nhân một chút cũng không tin những lời nói của Hàn Văn Quân, anh cho rằng dù A Ninh không tốt, cũng không phải cái loại ở sau lưng nói xấu người khác!

Hạ Lập Nhân tự trách, đều là anh đã sai, sai lầm của anh là để Thẩm Ninh gặp chuyện như vậy, cậu cũng đã dọn đi rồi Hàn Văn Quân lại vẫn không buông tha cậu, thật sự là rất ác độc!

“Em rốt cuộc làm gì A Ninh?!” Hạ Lập Nhân thanh âm bỗng cất cao: “Làm sao em tìm được em ấy? Địa chỉ của em ấy ngay cả anh cũng không biết, làm sao em biết? Liễu Dật sẽ không sẽ nói cho em biết chứ!” Đầu óc của anh cũng không đến nỗi ngu ngốc sau khi suy nghĩ một chút liền trừng to mắt: “Em theo dõi em ấy?!”

Chỉ có khả năng này nếu Hàn Văn Quân trước khi Thẩm Ninh dọn đi phái người theo dõi cậu thì sau khi Thẩm Ninh đến chỗ ở mới cô lập tức sẽ có địa chỉ của cậu. Chẳng trách Thẩm Ninh vừa dọn ra khỏi nhà thì buổi sáng hôm sau Hàn Văn Quân có thể tìm tới cửa đi!

“Em...” Đối mặt với người luôn lợi hại lớn tiếng chất vấn Hàn Văn Quân theo bản năng rất khiếp đảm, một chữ nói ra liền bán rẻ cô, xem như vô hình trung thừa nhận chuyện theo dõi là sự thật, cô giật mình liền tỉnh táo lại, nhưng không còn kịp nữa rồi, cô vừa mới bối rối tự mình lọt hố của mình.

“Em vì sao lại theo dõi em ấy? Từ lúc nào thì bắt đầu?” Hạ Lập Nhân muốn điên rồi, anh cũng không biết Thẩm Ninh lại gặp phải chuyện như vậy. Nếu Hàn Văn Quân không chỉ theo dõi còn muốn làm chuyện ác độc khác thì tình hình sẽ rất xấu. Hiện tại Thẩm Ninh không ở bên cạnh anh, anh cũng không có biện pháp bảo hộ cho cậu thật tốt. Anh tức giận nói: “Làm sao em trở nên ác độc như vậy! Em ấy đắc tội với em sao? Ngoại trừ theo dõi em còn đối với em ấy làm cái gì?!”

Trong phút chốc Hạ Lập Nhân đoán được Thẩm Ninh bị người khác theo dõi là sự thật, cảm thấy Hàn Văn Quân là người xấu tội ác tày trời! Khẳng định cô đối với A Ninh bụng dạ khó lường, muốn hại cậu!

Bình thường anh thích không suy nghĩ nhưng mà khi anh chịu động não thì không ai là đối thủ của anh. Hàn Văn Quân theo dõi Thẩm Ninh chuyện này càng nghĩ càng không xong, anh bắt đầu suy luận âm mưu của cô.

Có thể Hàn Văn Quân từ lâu đã cho người trộm theo dõi điều tra Thẩm Ninh? Có thể Thẩm Ninh cũng vì Hàn Văn Quân uy hiếp mới rời khỏi anh?

Đúng vậy, khẳng định là như vậy!

Anh tốt như vậy, không lý do gì Thẩm Ninh vứt bỏ anh lựa chọn Liễu Dật không khuôn phép kia, nhất định là bị người khác uy hiếp! Nhất định là Hàn Văn Quân đối với cậu làm cái gì mới khiến cho cậu đột nhiên thay đổi. Khẳng định là như vậy!

Quả thực là tức chết mà!

Hàn Văn Quân đúng là oan uổng, mấy tháng gần đây cô luôn cho người theo dõi Thẩm Ninh, nhưng thật sự không làm cái gì, trừ bỏ sáng hôm nay tới nhà tìm cậu ra, cô thật sự cũng chỉ cho người nhìn chăm chăm cậu mà thôi. Cũng không phải cô không muốn làm chút gì đó, nhưng không có cơ hội. Thẩm Ninh không ở bên cạnh Hạ Lập Nhân thì thông thường cũng cùng Liễu Dật một chỗ, cô chỉ có cho người trộm theo dõi mà thôi, hành vi này không ảnh hưởng đến cậu ta.

Nhưng Hạ Lập Nhân đã nhận định như vậy, anh lại cảm thấy là Hàn Văn Quân đang hại mình!

Anh cùng A Ninh có bảy năm tình cảm chỉ một Liễu Dật là có thể phá hư sao? Nhất định là có người ác độc đối với Thẩm Ninh làm cái gì đó mới khiến cho cậu nản chí ngã lòng mà rời đi!

Hạ Lập Nhân xem Hàn Văn Quân là bạn tốt đối phương lại còn đối xử với anh như vậy, thực sự quá đáng mà! Anh thật sự là mất bị mù rồi!

“Lập Nhân, em không có, em thật sự không làm gì với anh ấy, anh hãy tin tưởng em!” Hàn Văn Quân ở đầu bên kia điện thoại không ngừng giải thích: “Em thừa nhận là em cho người theo dõi anh ấy nhưng mà em chỉ..”

“Chỉ là cái gì? Em theo dõi em ấy còn có lý do sao? Em có biết hành động này thực bĩ ổi không!” Hạ Lập Nhân dùng ngữ khí cực kỳ xem thường nói: “Đừng cho anh biết em đối với em ấy làm ra cái gì, anh xem em là bạn tốt, em lại đối đãi với anh như vậy, anh đúng là có mắt như mù, nếu chúng ta không là bạn bè anh thật sự một mắt cũng không muốn nhìn em! Thật làm cho anh ghê tởm!”

“Lập Nhân!” Hàn Văn Quân cho tới bây giờ không nghĩ tới có một ngày sẽ bị Hạ Lập Nhân dùng hai chữ ghê tởm này đánh giá, cô tức giận nói: “Anh nói em ghê tởm?”

“Tôi nói có sai sao?” Bây giờ Hạ Lập Nhân đối với Hàn Văn Quân thật sự là tâm đã chết, cô gái này hại anh và A Ninh thành cái dạng này, còn muốn anh nhìn cô với sắc mặt tốt? Nằm mơ!

“Em chỉ vì quá yêu anh mà thôi, em theo đuổi hạnh phúc của mình thì sai sao?” Hàn Văn Quân khàn cả giọng, cô thật sự không thể chấp nhận Hạ Lập Nhân nói mình như vậy: “Em ghê tởm? Em chỉ theo dõi anh ta mà thôi, em đã làm gì anh ta đâu? Mọi việc đều là do anh ta không phải sao? Anh ta ở bên ngoài...! Bây giờ anh ở đây mắng em có lẽ anh ta đang ở trên giường của Liễu Dật! Em ghê tởm? Hàn Văn Quân này dù sao cũng không làm ra chuyện hư hỏng gì! Chúng ta hơn hai mươi năm cảm tình, không sánh bằng anh và anh ta bảy năm sao?!”

Hạ Lập Nhân nheo mắt lại: “Cô yêu tôi?”

“Được rồi, em yêu anh, rất lâu trước kia đã yêu anh chỉ là không nói thẳng ra mà thôi, sau đó anh cùng Thẩm Ninh yêu nhau em lại càng không dám nói, hiện tại anh cùng Thẩm Ninh chia tay em muốn theo đuổi hạnh phúc của mình có cái gì sai?” Hàn Văn Quân dứt khoát nói ra hết, cô thích Hạ Lập Nhân là sự thật, hơn nữa cô cảm thấy có thể lợi dụng cơ hội này thổ lộ một lần với Hạ Lập Nhân để tranh thủ hảo cảm của anh với mình. Ở đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc ai cũng áp dụng cách này không ai chán ghét một người thích mình để làm ra vẻ mình là người tốt.

“Phương pháp của em có thể dùng không đúng, nhưng mà em chỉ vì sợ hãi, em nhát gan, em sợ anh cự tuyệt em, coi như anh cùng với Thẩm Ninh chia tay cũng chưa chắc chấp nhận em cho nên cho tới bây giờ em không dám nói cho anh biết tâm ý của em.” Hàn Văn Quân nghẹn ngào, nói tiếp: “Em làm hết thủy đầu là bởi vì em thích anh, em yêu anh, hơn nữa em thật không có làm cái gì hại anh ta em chỉ muốn điều tra anh ta, cho anh thấy rõ ràng con người này.”

“Em biết anh không quen nhìn cách làm của em nhưng em thật sự không có biện pháp khác em.. ”

“Ngừng!” Hạ Lập Nhân cắt đứt lời nói của Hàn Văn Quân.

Hàn Văn Quân: “...”

Chuyện kể rằng khi nói một nửa cảm nhận mà bị cắt ngang thật tình không tốt, đặc biệt đang lúc thổ lộ, lúc này mà bị cắt đứt không phải là muốn đẩy cô xuống hố sao!

“Cô yêu tôi? Ai cho phép cô thích tôi?” Âm thanh của Hạ Lập Nhân trở nên đặc biệt lạnh hơn lại cho là đương nhiên, nói: “Cô cho là cô là ai!”

Hết chương 20.

21. Chương 21

Ai cho phép cô thích tôi? Cô cho là cô là ai?

Hàn Văn Quân vẫn cảm thấy mình là thiên chi kiêu nữ, muốn đông muốn tây không có gì là không chiếm được, muốn cái gì cần cái gì không có gì là làm không được, cô chưa từng nghĩ tới có một ngày sẽ có người nói với cô lời này, càng không có nghĩ qua người nói với cô những lời này lại là Hạ Lập Nhân!

Cô, Hàn Văn Quân ngay cả tư cách thích anh cũng không có sao? Hoặc là nói, Hàn Văn Quân thích Hạ Lập Nhân còn phải để bản thân của anh phê chuẩn?!

Hàn Văn Quân cảm giác chuyện của mình đúng là một chuyện cười, cô cùng với Hạ Lập Nhân nhiều năm tình nghĩa, cũng bởi vì một Thẩm Ninh bị toàn bộ phủ định. Hạ Lập Nhân đến tột cùng là có bao nhiêu lãnh huyết!

“Anh có thể không thích em, nhưng thậm chí ngay cả thích một người em cũng không có tư cách, phải cướp đoạt sao? Em và anh là bạn thân nhiều năm như vậy cũng bởi vì em phạm vào một sai lầm nhỏ mà anh đối với em như vậy? Trong ánh mắt của anh chỉ có Thẩm Ninh một người sao? Trong mắt anh cái gì hữu tình đều kém một người đã phản bội anh sao? Anh còn là một nam nhân sao?!” Hàn Văn Quân thanh âm sắc nhọn nói.

“Cô cũng biết chúng ta là bạn tốt nhiều năm như vậy, tôi là bạn của cô nhưng cô coi tôi là bạn sao? Bạn tốt của cô chỉ dùng để tính kế? Cô không chỉ tính kế tôi, còn phá hư quan hệ của tôi với A Ninh, thậm chí còn phái người theo dõi em ấy, cô làm những chuyện khác tôi tạm thời không biết, nhưng tôi sẽ điều tra ra!” Giọng nói của Hạ Lập Nhân trở nên hung tợn: “Cô đối với tôi làm nhiều chuyện ghê tởm như vậy hiện giờ chỉ dùng một câu thích tôi nhẹ nhàng như vậy là có thể xóa bỏ sao?”

“Đầu óc của cô bị nước vào phải không? Vì sao tôi phải gánh vác hậu quả chuyện cô thích tôi? Tôi mời cô thích tôi sao, tôi cầu cô thích tôi sao, hay là tôi quỳ trên mặt đất xin cô? Cũng bởi vì cô thích tôi cho nên cô làm gì cũng có lý do đáng tha thứ hẳn là phải đồng tình, cô nghĩ như vậy có phải không?”

Đầu bên kia điện thoại Hàn Văn Quân một chữ cũng không trả lời được, cũng như theo lời Hạ Lập Nhân nói cô thật nghĩ như vậy, theo đuổi một người dùng chút thủ đoạn có quan hệ gì, nếu như cô gặp được một người yêu mình như vậy nhiều ít cũng có chút cảm động, lúc trước cô cảm thấy Hạ Lập Nhân hẳn là sẽ có suy nghĩ giống mình, nhưng sự thật rất nhanh đánh vào mặt của cô.

“Cô có phải bị bệnh hay không đây là điển hình cho tư tưởng Tiểu Tam phải không? Cô lên mạng nhìn xem đi, Tiểu Tam phần lớn cũng nghĩ như vậy, có phải cô cho tôi sẽ giống những người đàn ông cạnh bà đó mà cảm động đến rơi nước mắt sau đó yêu cô? Có người như vậy yêu tôi quả thực tôi không thể chấp nhận. Cô là Hàn gia thiên kim tiểu thư, làm người tốt không làm muồn đi làm tiểu tam, cô thiếu não phải không?”

“Ta...” Hàn Văn Quân khóc lên, nức nở nói: “Coi như em có chỗ không tốt anh cũng không cần nói quá đáng như vậy đi!”

Hạ Lập Nhân khi mà miệng độc lên thực không phải người bình thường có thể thừa nhận được: “Tôi trước kia làm bạn của cô đương nhiên nhìn cô làm việc gì cũng rất tốt, tín nhiệm cô, gặp chuyện cũng sẽ cùng cô thương lượng, nhưng cô rõ ràng không xem tôi là bạn nên tôi cũng không cần cho cô mặt mũi, cô còn trách tôi nói chuyện khó nghe? Lúc cô đối phó A Ninh như thế không nghĩ tới tôi sẽ tức giận? Khi đó cô có lo lắng qua cảm nhận của tôi sao, cô biết rõ tôi xem cậu ấy là bảo bối, cô còn muốn tôi đau lòng! Tôi đây đã vì ba mẹ cô mà lưu tình giữ thể diện cho cô, những lời khó nghe hơn tôi cũng nói được!”

“Tôi cũng không muốn nhiều lời với cô, cô trực tiếp nói đi, cô rốt cuộc còn đối với A Ninh làm cái gì!”

“Em thật không có, em chỉ phái người theo dõi anh ta mà thôi, thật sự chẳng đối phó với anh cái gì cả!”

“Cô nghĩ rằng tôi tin cô sao, A Ninh và tôi cảm tình luôn luôn tốt, người em ấy thích nhất là tôi, hiện tại đột nhiên đối với tôi lãnh đạm như vậy, nhất định là có người muốn phá hư, trừ cô ra còn có ai!” Hạ Lập Nhân nhận thức cho là Hàn Văn Quân phá chuyện của mình cho rằng Hàn Văn Quân quả thực quá vô sỉ!

Hàn Văn Quân bị ép uống, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên phản bác thế này cho tốt. Cô thật sự là không có làm, Thẩm Ninh bên ngoài... Căn bản không phải cô muốn làm gì cậu cũng được!

“Quên đi, tôi phỏng chừng cô sẽ không thừa nhận tự mình tôi đi điều tra!” Hạ Lập Nhân cúp điện thoại trước hừ lạnh nói: “Sau này cô không cần tiếp tục tới nhà của tôi, hai nhà chúng ta sau này chỉ lui tới trong công việc làm ăn, quan hệ cá nhân, ta cảm thấy không cần. Nhưng nếu cô nuốt không trôi cơn tức này nói vậy cha mẹ chặt đứt công việc làm ăn với tôi tôi cũng không phản đối, đến lúc đó ai tổn thất thảm hại hơn thì người đó biết!” Làm khó A Ninh nhà anh thì hoàn toàn không đáng đồng tình! Hừ!

Điện thoại rất nhanh cắt đứt, một lúc sau Hàn Văn Quân gọi điện thoại lại giải thích phát hiện gọi điện không thông đoán chừng là số điện thoại của cô bị đưa vào sổ đen.

- - -

Lúc trước Thẩm Ninh đối với Hàn Văn Quân còn rất xem trọng, dù sao cũng là bạn thân của Hạ Lập Nhân như từ lúc đối phương tìm cậu, thì cậu đã thay đổi cách nhìn. Cô không làm cậu tức giận nhưng bây giờ cậu lại hối hận, hôm qua mặc dù nói đánh đổ nhưng chưa nói đánh cuộc cái gì, không nghĩ tới Hạ Lập Nhân nhanh như vậy liền thực hiện lời tiên đoán của cậu. Sớm biết như vậy nên đánh cược chút gì đó cậu thật sự đối với bộ dạng Hàn Văn Quân đến khiêu khích uy hiếp rất không thích!

Ai, quên đi, nhắm mắt làm ngơ cũng tốt, Thẩm Ninh ngồi ở ghế sofa trong phòng bắt đầu xem những trang Web.

Cậu đang chuẩn bị mua một con chó dẫn đường cho người mù nên muốn tra một ít tư liệu, hiện tại cậu còn thấy được, muốn sớm một chút mà chuẩn bị, bài trí trong nhà cũng muốn thay đổi một chút, cậu cũng không biết khi nào thì mình hoàn toàn không nhìn không thấy, nhưng theo tần suất phát bệnh gần đây phỏng chừng không bao lâu...

Cậu đặt ra cho mình những chế độ điều lệ nhất định, mỗi ngày gia tăng thời gian nhắm mắt, chuyện có thể không mở mắt sẽ không mở mắt, dựa vào lỗ tai nghe và ra dấu tay mà tiến hành, bây giờ còn thấy được, hoàn toàn có thể mở mắt ra rồi hiệu chỉnh.

Cậu nghĩ rất hay nhưng thực tế thao tác so với trong tưởng tượng khó hơn nhiều, thường hay bị đụng, có đôi khi thậm chí còn bị ngã, cậu vốn tính toán ở lầu hai, sau lại phát hiện đi thang lầu là một vấn đề khó khăn, không cẩn thận một chút là ngã xuống vì thế cậu nhờ Liễu Dật hôm nay tới hỗ trợ cậu dọn phòng, giường của cậu hơi nặng, một mình cậu khiêng không nổi.

Liễu Dật hẹn với Thẩm Ninh buổi chiều, giữa trưa cùng một người bạn làm ăn hẹn gặp mặt sau đó sẽ đến chỗ Thẩm Ninh ở vùng ngoại thành.

Hạ Lập Nhân tìm không thấy Thẩm Ninh, anh không nghĩ tới điều tra về bất động sản của Thẩm Ninh, bởi vì lúc trước Liễu Dật có nói với anh Thẩm Ninh ở một nhà khác của Liễu Dật, vì thế anh ta liền phái người theo dõi Liễu Dật, cảm thấy đi theo Liễu Dật là có thể tìm thấy người.

Ý tưởng này của anh cũng không sai, bắt tài một ngày cũng có tiến triển. Mắt nhìn của anh rất nhanh đã cho anh kinh hỉ.

Hết chương 21.

22. Chương 22

Hạ Lập Nhân nhận được tin tức nhanh chóng đi tới, lúc đến chỗ này trong lòng còn cảm thấy kỳ quái, Liễu Dật không phải nói an bài Thẩm Ninh ở nhà của anh ta sao, nhưng anh không nhớ rõ Liễu Dật có phần bất động sản này, hơn nữa gần đây anh còn đặc biệt cho người điều tra qua, thật không có ngôi nhà này vậy ngôi nhà trước mắt này là sao, chuyện gì xảy ra?

Quên đi, mặc kệ, đi vào trước rồi nói sau!

Trong lúc này Liễu Dật đang hỗ trợ Thẩm Ninh dọn giường, hai người đầu đầy mồ hôi, giường quá nặng, vị trí của bọn họ lại đứng không đúng, vì thế bị kẹt lại ở cửa gian phòng ra không được.

“Anh rút cuộc có thể khiêng ra được không vậy?.” Thẩm Ninh tức giận: “Đầu kia anh đi ra ngoài tôi mới có thể đi theo ra. Nhanh lên như vậy rất nửa vớ, anh có biết giường này rất nặng không!”

“Tôi bức quá đi, là cậu kêu tôi tới hỗ trợ, đây là thái độ đối xử với người tới hỗ trợ sao?” Liễu Dật cũng bắt đầu nôn nóng, làm mọi cách mà không đưa ra được: “Cửa này của cậu quá nhỏ, thiết kế không hợp lý, cho nên không thể trách tôi ai cũng làm không tốt.”

Thẩm Ninh mặt đầy hắc tuyến: “Anh có bệnh hả, cái giường này lúc trước vào bằng cách nào? Công ty dọn nhà và người gác cổng giúp tôi chuyển vào, nếu không sao đem lên đây được?”

Liều Dật: “...”

Hai người đang rối rắm thì chợt nghe chuông cửa vang lên, nhưng tiếng chuông lại có chút sốt ruột, một chút một chút lại một chút nhấn liên tục, Liều Dật tò mò, hỏi: “Ai a, cậu vừa mới tới có quen ai đâu.”

Thẩm Ninh nghĩ sẽ không phải là Hàn Văn Quân kia đi, Hạ Lập Nhân vừa rồi đăng trên Weibo như vậy nên cô ta thẹn quá hoá giận đã tìm tới cửa? Ngẫm lại rất có thể, vì thế cậu nói với Liều Dật: “Ngày hôm qua Hàn Văn Quân tới đây, cũng không biết có phải cô ta hay không, tôi không muốn gặp cô ấy, anh giúp tôi đi mở cửa đi, vừa lúc vị trí của anh rất là tiện.”

Liều Dật trừng to mắt: “Cô ta tới tìm cậu? Cô ta tìm cậu làm cái gì?!”

“Anh cũng đừng nói với Lập Nhân mắc công anh ấy lại tìm tới đây.” Thẩm Ninh phất phất tay để cho anh ta nhanh chóng đi xuống dưới lầu mở cửa, cậu còn không biết, Hàn Văn Quân tự bộc lộ ngông cuồng tất cả đã nói hết cho Hạ Lập Nhân rồi.

“Không đúng, cô ta tìm cậu làm gì thế? Cô ta có chuyện gì mà tìm cậu cậu đừng nói cho tôi cô ấy đến thay Lập Nhân làm thuyết khách khuyên cậu trở về, đánh chết tôi cũng sẽ không tin!” Liều Dật làm ra thái độ như gặp quỷ: “Tôi rất không thích cô ta, vừa nhìn là biết cô ta đặc biệt có tâm cơ!”

“Phụ nữ có chút cẩn thận tâm cơ không phải là chuyện xấu.” Thẩm Ninh cảm thấy đây là một biện pháp tốt để có thể tự bảo vệ mình, cậu nói tiếp: “Đáng tiếc cô ấy tu luyện không tới nơi, chạy đến uy hiếp tôi, đây không phải là bức tôi trở về sao.” Nếu tình huống của cậu không đặc thù bị kích thích như vậy phỏng chừng đã sớm trở về.

“Tôi không quan tâm tôi chỉ biết cô ta không phải là người tốt gì!” Liều Dật nói kháy: “Chẳng thể trách tôi luôn luôn thấy cô ta là khó chịu.”

“Được rồi, anh mau giúp tôi đi mở cửa đi.” Dưới lầu chuông cửa phồng chùng qua một lát nữa cũng bị bấm đến nát vụn.

Hai người thả chiếc giường xuống, Liều Dật đi xuống lầu giúp Thẩm Ninh mở cửa, anh ta suy nghĩ tìm từ ngữ để đối phó với Hàn Văn Quân, cô gái này quả thực quá kiêu ngạo, rõ ràng là giả, còn diễn đến nghiện, Thẩm Ninh đã đi rồi cô còn tìm việc để làm sao?!

“Két ——” cửa mở ra.

Bởi vì Hạ Lập Nhân đã lên Weibo nói rõ mọi chuyện nên Liều Dật vốn định chế giễu Hàn Văn Quân một phen, ai ngờ mở cửa nhìn qua không ngờ lại là Hạ Lập Nhân: “Sao anh lại tới đây?” Liều Dật quả thật bất ngờ.

“Tôi làm sao lại không thể tới đây!” Hạ Lập Nhân thấy mặt Liều Dật là tức giận, anh đẩy Liều Dật ra sau đó đỉnh đầu vào cửa, quét mắt nhìn qua một vòng phòng khách anh quay đầu lại nhìn Liều Dật hung tợn nói: “A Ninh đâu, cậu đem A Ninh đâu ở nơi nào rồi?”

Liều Dật còn chưa kịp trả lời chợt nghe trên lầu truyền tới giọng nói của Thẩm Ninh: “Liều Dật, là ai đến đó?” Cậu còn ở trong phòng, ở giữa còn có cái giường thật to ngăn cản cho nên dưới lầu tiếng nói nghe được không có rõ ràng.

Hạ Lập Nhân trong lòng vui vẻ, Thẩm Ninh ở trên lầu, vì thế anh bước lên lầu.

Thẩm Ninh tưởng Liều Dật tiếp tục giúp mình khiên giường ra nên nói: “Người đi rồi sao, ai vậy?” Cậu thấy đầu giường bên kia đã nâng lên vì thế liền đem đầu bên phía mình cũng nâng cao lên.

Thẩm Ninh cảm thấy Liều Dật đi xuống mở cửa một chút mà đầu óc cũng trở nên thông minh hơn, lúc này còn không biết cách để khiên ra mà bây giờ xoay một chút là có thể đi ra ngoài, hai người thuận lợi đem một đầu giường ra ngoài nhưng hướng đi sai, Thẩm Ninh muốn đem xuống dưới lầu, nên nói: “Anh đi về phía bên trái, cửa thang lầu ở bên trái của anh.”

Vì thế người ngoài cửa điều chỉnh tư thế thay đổi phương vị, hai người thực thuận lợi đem giường ra khỏi phòng, sau đó thông thả đi xuống dưới lầu. Do vì xuống lầu nên tốc độ hai người rất chậm, Thẩm Ninh đi ở phía trên nên sức nặng của cái giường đều đặt ở trên người phía dưới.

Thở hổn hển khiến chiếc giường đến phòng khách thì Thẩm Ninh mới ngậy ngẩn cả người.

Bởi vì cậu phát hiện Liễu Dật đang ngồi ở sofa phòng khách chơi điện thoại di động.

Vậy người cùng cậu khiến giường xuống chính là ai?!

Nếu bây giờ không phải giữa buổi trưa, Thẩm Ninh còn cho là mình gặp quỷ rồi! Quả thực hù chết người khi trong nhà đột nhiên xuất hiện thêm một người!

Cậu trừng to mắt nhìn người đối diện, đối phương giống Liễu Dật cũng mặc y phục màu đen nên cậu không để ý lắm bây giờ mới phát hiện y phục của hai người kỳ thật không giống nhau. Đúng lúc đó Hạ Lập Nhân vừa để đầu giường xuống xem có đúng vị trí hay không, vì thế hai người đứng lúc đối mặt với nhau.

Thẩm Ninh: “...”

Hạ Lập Nhân cười híp mắt: “A Ninh, em đi ăn cơm không?”

Thẩm Ninh: “...”

Liễu Dật ghé mắt nhìn, giờ phút này sao lại hỏi vấn đề chó má này chứ!

“Sao anh lại tới đây?” Thẩm Ninh cảm thấy có chút xấu hổ, Liễu Dật cũng thiệt là, cũng không biết nhắc nhở mình, lại ngồi một chỗ xem náo nhiệt.

Hạ Lập Nhân né qua vấn đề Thẩm Ninh không trả lời nói tiếp: “Chúng ta trước tiên nên đem giường dọn đi đã, giường này để ở đâu?”

“Được rồi, đi dọc hành lang phía sau sô pha có cái phòng để ở đó là tiện nhất.” Gian phòng kia cách phòng khách gần nhất, ngủ ở nơi này khẳng định cuộc sống sẽ tiện hơn rất nhiều.

Hai người thở hổn hển đem giường dọn vào cái phòng kia, cũng cẩn thận chọn xong vị trí, Thẩm Ninh nhìn thấy Hạ Lập Nhân đầu đầy mồ mồ hôi trong lòng ê ẩm, cậu ráng tươi cười nói: “Hôm nay anh không cần đi làm sao?” Cậu nhớ rõ bây giờ là thời gian làm việc, Hạ Lập Nhân lúc nào cũng cuồng công việc thế nhưng lại không ở công ty.

Hạ Lập Nhân cười híp mắt: “Công việc không có trọng yếu bằng em.”

Thẩm Ninh: “...”

Sớm biết như vậy cậu sẽ không hỏi, cậu nói: “Đi ra ngoài ngồi đi, anh đến lâu như vậy mà em chưa chiêu đãi anh, còn bắt anh phụ khiến giường, đợi một lát em mắng Liễu Dật, anh ấy rất kỳ cục!” Nói xong hai người ra khỏi phòng.

Đi theo sau Thẩm Ninh, Hạ Lập Nhân có chút khó chịu, làm sao mà khi nghe được trong ngữ khí của Thẩm Ninh mình như là khách, mà Liễu Dật là chủ nhân.

Khó chịu! Vì thế sau khi đến phòng khách anh nhìn chằm chằm Liễu Dật bằng ánh mắt đặc biệt hung ác, làm Liễu Dật lông tóc dựng đứng.

Hết chương 22.

23. Chương 23

Thẩm Ninh cùng Hạ Lập Nhân mặt đối mặt ngồi ở trên ghế sofa, Liễu Dật cảm giác mình là bóng đèn, anh ta cảm thấy hai người này có cơ hội hoà thuận, vì thế đứng dậy nói: “Hai người tán gẫu, tôi đi pha trà.” Anh ta vốn tưởng rằng Hạ Lập Nhân hơn phân nửa sẽ cảm kích vì mình biết điều, nhưng nhìn lại, ánh mắt đối phương nhìn anh ta càng hung ác hơn!

Pha trà pha trà, tôi tới thì cậu đi pha trà, thật sự nghĩ cậu là chủ nhân tôi là khách phải không! Hạ Lập Nhân thực hi vọng mình có đặc dị công năng, có thể dễ dàng dùng ánh mắt giết chết tên hổn đản này!

Liều Dật chạy nhanh như một làn khói, anh ta tính toán ở phòng bếp chờ đợi một lát mới trở ra, miễn quấy rầy hai người kia nói chuyện phiếm.

“Làm sao anh lại tìm tới nơi này?” Không khí có phần xấu hổ, Thẩm Ninh có chút khẩn trương.

“A Ninh.” Gặp lại người yêu của mình Hạ Lập Nhân rất là kích động, anh phải liều mạng chịu đựng mới có thể khắc chế mình ôm chầm lấy Thẩm Ninh: “Anh đi theo Liều Dật mà tìm tới.” Anh là người ăn ngay nói thật.

Đối phương thành thật như thế Thẩm Ninh cũng không biết nên trách mắng như thế nào, theo dõi người ta còn có thể nói ra như là đương nhiên đúng lý hợp tình cũng thật sự là chỉ có anh mới làm được.

“Anh tìm em để làm chi? Chúng ta cũng đã chia tay.” Thẩm Ninh có chút đau đầu, tàn khốc nói ra những lời lần trước lúc rời đi đã nói qua, cậu thật sự không muốn nói nhiều lần, người trước mắt này làm như gió thoảng bên tai nghe qua liền quên sao?

Hạ Lập Nhân vừa nghe liền khẩn trương nói: “Nào có chia tay, đó là em đơn phương đưa ra, anh không có đồng ý! Anh không có đồng ý sao có thể xem như chia tay!”

Thẩm Ninh: “...”

Logic này là cái quỷ gì?

Đứng dựa vào góc tường nghe lén Liều Dật cũng không biết nói gì: “...”

Chắc là anh ta không có uống thuốc rồi?

“Hàn Văn Quân có phải tới tìm em không?” Hạ Lập Nhân đột nhiên nói đến việc này.

Thẩm Ninh nhú mày, nhanh như vậy đã biết? Chuyện này mới xảy ra hôm qua a.

Hạ Lập Nhân cảm thấy rất áy náy: “Đều là anh không tốt, lúc trước nếu anh không hồ đồ cũng không khiến mọi chuyện trở nên phiền toái như vậy. Không nghĩ tới cô ta còn theo dõi em, tới cửa tìm em, anh lo lắng muốn chết cho nên theo dõi Liều Dật tới tìm em, lo lắng sợ em xảy ra sự cố.”

“Em không sao, cô ấy cũng không nói chuyện trọng yếu gì, em nghe qua không ấn tượng lắm nên quên rồi.” Thẩm Ninh vân đạm phong khinh nói: “Anh không cần để ý.”

“Cô ta thật sự không làm cái gì?” Hạ Lập Nhân chăm chú nhìn cậu hận không thể tiến lên kiểm tra toàn thân Thẩm Ninh.

“Không, cô ấy là phụ nữ, tay trái gà không chặt có thể làm được gì em.”

Liều Dật đứng ở góc tường nghe càng sốt ruột, hai người anh tới em đi nói không ít, mà một câu hữu dụng cũng không có, anh ta cảm thấy Hạ Lập Nhân quả thực rất vô dụng nói chuyện nửa ngày còn không nói đến điểm quan trọng.

“Àn...” Hạ Lập Nhân rốt cục bắt đầu thử: “A Ninh, em có xem tin ngày hôm qua anh đăng trên Weibo không?”

“Cái gì Weibo?” Thẩm Ninh giả ngu: “Em đã lâu không lên Weibo, trên điện thoại di động cũng đã xóa tài khoản nên không rõ.”

“Như vậy sao...” Hạ Lập Nhân thất vọng toàn bộ biểu hiện ở trên mặt, anh chính yếu không phải là viết cho Thẩm Ninh xem sao, chánh chủ không thấy được còn có ý nghĩa gì.

Nhưng anh bật người lên cao hứng lấy điện thoại di động ra đưa cho Thẩm Ninh: “Không có việc gì, em xem của anh cũng được.”

Thẩm Ninh: “...”

Đối phương kiên trì Thẩm Ninh đành phải nhận di động nhìn vào, hôm qua cậu đã xem cho nên đã có chuẩn bị tâm lý, vì thế bây giờ nhìn vào hoàn toàn có thể làm ra vẻ mặt không chút thay đổi thờ ơ, quét như vài lần rồi lãnh đạm lấy điện thoại trả lại cho Hạ Lập Nhân.

Hạ Lập Nhân chớp chớp ánh mắt hỏi: “A Ninh em xem xong cũng không muốn nói gì sao?”

Thẩm Ninh thở dài một hơi, cậu nghĩ nghĩ tìm từ nói: “Em biết em giả ngu cũng vô dụng, anh sẽ luôn luôn hỏi, có nói em thật sự cũng không muốn nói lần thứ hai, bởi vì em cũng biết em thực quá phận.”

“...” Hạ Lập Nhân tâm chợt lạnh.

“Em nói chia tay không phải nói giỡn, chúng ta cùng một chỗ lâu như vậy anh biết tính tình của em. Em luôn luôn nhân nhượng người khác, có thể thỏa hiệp thông thường cũng sẽ thỏa hiệp, nếu không em cũng không có thể cùng người có tính cách như anh sống chung suốt bảy năm, người khác đừng nói bảy năm, bảy ngày cũng phát điên! Em cũng không có ý nói anh không tốt mỗi người đều có cá tính của mình.”

“Em có thể thỏa hiệp rất nhiều thứ, nhưng lúc thật sự quyết định một chuyện gì là tuyệt đối sẽ không đổi ý, anh hiểu được ý của em không?” Thẩm Ninh nhìn vào mắt của Hạ Lập Nhân nói tiếp: “Em nói chia tay với anh không phải nói giỡn, cho nên... Sau này chúng ta cũng đừng có gặp mặt nữa.”

Cậu thật sự không muốn cho Hạ Lập Nhân chứng kiến mình lâm vào tình trạng bệnh tật như vậy.

Hạ Lập Nhân nhìn thấy Thẩm Ninh trầm mặc hồi lâu rồi cuộc mới nói: “Không có cứu vãn được sao? Coi như thật sự chia tay nhau chẳng lẽ ngay cả làm bạn bè với anh em cũng không muốn sao? Gặp mặt cũng không chịu, anh không biết là quan hệ của chúng ta lại nghiêm trọng đến nước này.”

Thẩm Ninh cảm thấy cách nói này có chút buồn cười: “Người yêu sau khi chia tay còn có thể làm bạn vốn không thực tế, không ai thích người yêu của mình vẫn cùng người yêu tiền nhiệm giữ liên lạc, đổi lại là anh, anh sẽ thích sao?”

“Loại chuyện này có quan hệ gì với anh, anh cũng sẽ không cùng người khác nói thương yêu, cho nên loại phiền não này đối với anh mà nói căn bản chỉ là râu ria.” Hạ Lập Nhân làm ra vẻ mặt đương nhiên.

Anh nói ra câu này rất đương nhiên trong lời nói không lịch sự không suy nghĩ lại làm cho Thẩm Ninh muốn xúc động rơi lệ.

Anh cũng sẽ không cùng người khác nói thương yêu.

Thẩm Ninh không biết Hạ Lập Nhân sau này có thật sự làm được hay không, nhưng cậu biết, ít nhất bây giờ Hạ Lập Nhân nói lời này là chân thật, không phải nói giỡn, anh ta không phải là loại người lấy cảm tình ra để đùa giỡn.

Hạ Lập Nhân cảm thấy mình vừa nói ra câu kia rất phong độ, vì thế anh đi đến gần Thẩm Ninh ngồi xổm xuống, nắm tay Thẩm Ninh thâm tình nói: “A Ninh, em theo anh trở về được không, bệnh của anh thật xấu của anh sau này anh sẽ sửa, anh khẳng định không cho em thêm áp lực. Em theo anh trở về đi, nơi này một chút cũng không tốt. Nếu em muốn chia tay với anh thì anh cả đời sẽ cô đơn, anh sẽ rất đáng thương, em nhẫn tâm sao? Theo anh trở về đi.”

Liễu Dật khước miệng co giật, không biết xấu hổ, rất không biết xấu hổ! Chưa bao giờ thấy qua người vô liêm sỉ như vậy!

“Thực xin lỗi...” Thẩm Ninh đẩy tay Hạ Lập Nhân ra, cậu cúi đầu xuống, tận lực không cho Hạ Lập Nhân thấy ánh mắt của mình.

“...”

Hạ Lập Nhân thất vọng mắt nhìn xuống, vậy là sao được hay là không được...

Nửa giờ sau Hạ Lập Nhân ra về nhưng trước khi đi anh tỏ vẻ sau này vẫn sẽ đến, anh sẽ không buông bỏ.

Đương nhiên, lúc anh đi cũng đem Liễu Dật mang đi, bảo là muốn mời Liễu Dật uống trà chiều.

Liễu Dật cảm thấy khổ muốn chết, anh cũng không có thói quen uống trà chiều, càng đừng nói là cùng uống với Hạ Lập Nhân. Khi đối phương dùng cơm quy củ có thể bức chết người khác, ăn cơm với người như vậy chẳng khác nào bị giày vò!

Hạ Lập Nhân không cho Liễu Dật thất vọng, đừng nói đi ăn cơm, khi theo Liễu Dật lên xe là bắt đầu một mực nói chuyện, đến nhà hàng uống trà cũng còn nói không ngừng, nói anh ta lười thôi, nói anh ta cái này không đúng, nói cái kia không đúng, quả thực toàn thân trên dưới không có một chỗ nào là tốt.

Trà bánh rốt cục đã được đem lên, sau đó anh nói như ca sĩ đang trình diễn điệu bộ cũng rất nặng.

Hạ Lập Nhân uống một ngụm trà, sau đó vẻ mặt mắt hứng nói: “Nói đi, cậu cần điều kiện như thế nào mới có thể rời khỏi A Ninh, điều kiện cậu đưa ra, tôi có thể đáp ứng thì đều đáp ứng cậu.”

Về mặt Liễu Dật quả thực vô cùng tức giận!

Anh ta biết Hạ Lập Nhân ngẫu nhiên sẽ không uống thuốc, nhưng không nghĩ tới hôm nay lại nghiêm trọng như vậy, đây là bị bệnh trung nhị đi?!

(+ Trung nhị () Xuất phát từ cụm từ “bệnh trung nhị” (gọi là chứng mông hai) là tục ngữ của người Nhật Bản – chỉ sơ trung năm hai (tương đương với lớp 8 bên mình), thanh thiếu niên ý thức về cái tôi quá lớn đặc biệt là trong lời nói và hành động, tự tưởng coi mình là trung tâm. Mặc dù gọi là “bệnh” nhưng nó không cần thiết phải chữa, y học cũng không cho vào “bệnh tật”. Ở Việt Nam, “bệnh trung nhị” có tên gọi khác là “bệnh tuổi dậy thì”).

Cho cậu bao nhiêu tiền mới rời xa con trai của ta?

Trong kịch truyền hình trong tiểu thuyết thường xuyên có tình huống như vậy, Liễu Dật kỳ thật tưởng tượng qua có một ngày mẹ của mình sẽ nói ra những lời này, bà có lẽ sẽ nói với đối tượng mà mình yêu đương.

Nhưng mà anh ta thật sự không nghĩ tới có một ngày có người đàn ông nói với mình những lời này!

Trong ngữ khí của Hạ Lập Nhân thật giống như đang nói: cậu căn bản không xứng với Thẩm Ninh, cho cậu ít tiền cậu nhanh chóng rút đi, đừng không biết tự lượng sức mình mưu toan treo cao, cũng không nhìn xem mình có phẩm chất đạo đức gì, có rãnh thì soi gương nhiều một chút được chứ!

Liễu Dật hiện tại rất muốn đánh Hạ Lập Nhân.

Hết chương 23.

24. Chương 24

“Được rồi, hai chúng ta đừng nói đến chuyện này có được không.” Đối mặt với Hạ Lập Nhân như vậy Liễu Dật cũng không đi vòng vèo: “Chính cậu cũng rất rõ ràng, Thẩm Ninh muốn chia tay với cậu, có tôi hay không cũng giống nhau, không phải vì tôi mà cậu ấy quyết định như vậy. Các cậu bên trong có vấn đề nên mới chia tay, tôi không có ảnh hưởng lớn như vậy, nếu không cậu đã sớm đánh tôi rồi làm sao có thể cùng tôi ngồi ở chỗ này uống trà nói chuyện phiếm, cậu đã biết vấn đề của hai người không liên quan đến tôi mà.”

Liễu Dật cảm thấy mình chịu nhiều ủy khuất, anh ta thiếu Thẩm Ninh nhân tình cho nên giúp cậu, nhưng cuối cùng gặp phiền phức cũng không ít, bị người nhà hiểu lầm giành người yêu của bạn còn không nói, nếu Hạ Lập Nhân thật sự so đo, bọn họ ngay cả bạn bè cũng không thể làm, Liễu Dật cảm thấy rất có hại, Thẩm Ninh thật sự một chút cũng không thay anh ta tính toán, anh ta sao lại xui xẻo như vậy.

Nhưng mà cho dù Thẩm Ninh không chủ động nhờ vả, phỏng chừng anh ta cũng sẽ tự động đưa tới cửa, anh ta không muốn Thẩm Ninh đi tìm người khác, anh ta nhìn thấy sẽ khó chịu. Nói thật, tình huống của Thẩm Ninh có rất ít người nguyện ý vô điều kiện giúp cậu, hơn nữa chuyện giúp đỡ này vẫn còn rất dài, nghĩ như vậy Liễu Dật cảm giác mình như một thánh mẫu.

Anh ta luôn khuyên Thẩm Ninh chủ động cùng Hạ Lập Nhân thẳng thắn, nhưng khuyên thì khuyên, cá nhân anh ta tuyệt đối sẽ không nói cho Hạ Lập Nhân biết cái gì. Anh ta tuy rằng cảm động lắm, nhưng tối thiểu sẽ tôn trọng quyết định của Thẩm Ninh. Một người khi đôi mắt sắp sửa không nhìn thấy tâm sẽ không yên đến cỡ nào, sợ hãi đem bộ mặt không hoàn mỹ của mình thể hiện ở trước mặt người yêu, sợ

hải mình không thể nắm trong tay chuyện tình cảm của mình, sợ hải bị đồng tình, một người mù tuyệt đối không chấp nhận đãi ngộ giống người thường, người chung quanh cũng phải đối với cậu thật cẩn thận.

Liều Dật nhớ rõ Thẩm Ninh từng từng nói qua, đồng tình có đôi khi sẽ đồng nghĩa với xem thường càng làm cho người ta khó chịu, cậu không muốn cả đời phải trải qua cuộc sống như thế, hơn nữa là ở dưới mắt người mình thích.

Anh ta không biết rõ loại lòng tự trọng này của Thẩm Ninh nhưng mà anh tuyệt đối sẽ không phá hư chuyện của cậu, cậu cần gì thì anh đến giúp thôi.

Hạ Lập Nhân nheo mắt lại nhìn Liều Dật trong chốc lát, sau đó bình tĩnh nói: “Tôi biết nguyên nhân lớn nhất không phải là cậu mà là Hàn Văn Quân.”

“Ha?” Liều Dật có chút khó hiểu, chuyện này liên quan gì đến Hàn Văn Quân? Lúc Hàn Văn Quân chưa gây sức ép thì anh và Thẩm Ninh sớm đã có vấn đề.

“Tôi vốn muốn tự mình âm thầm điều tra, bởi vì tình huống cụ thể tôi vẫn chưa biết rõ, vốn nghĩ là cậu cũng biết, bây giờ nhìn phản ứng này của cậu giống như lọt vào trong sương mù, tôi sẽ nói cho cậu biết vậy.” Kết hợp tất cả các phương diện yếu tố và lo lắng, Hạ Lập Nhân đối với chuyện mình tự “nào bỏ” rất tin tưởng không nghi ngờ, anh cảm thấy lỗi là do Hàn Văn Quân!

“Nói cho tôi biết cái gì?” Liều Dật không rõ Hạ Lập Nhân đang nói cái gì.

“Hàn Văn Quân cô ta phái người theo dõi A Ninh.” Hạ Lập Nhân liền đem phân tích của mình thao thao bất tuyệt nói hết cho Liều Dật nghe, cuối cùng tổng kết nói: “Cho nên bây giờ tôi không so đo với cậu, bởi vì A Ninh căn bản không thích cậu nhưng mà nếu tôi không mau chóng điều tra ra, chậm chạp thì A Ninh nhất định sẽ không kiên nhẫn, nói không chừng thật sự sẽ chia tay với tôi.”

“...”

Liều Dật trợn mắt há hốc mồm, lúc này anh ta còn ghét Hàn Văn Quân, hiện tại còn lại chỉ có đồng tình, cô ta bị nghi ngờ cũng hơi quá đáng đi!

Hạ Lập Nhân lại nói: “Tuy rằng tôi không cùng cậu so đo, nhưng những lời tôi vừa mới nói là chân thật, cậu có thể cách A Ninh xa một chút, tôi biết em ấy rất tốt, cậu cũng biết em ấy là của tôi, cậu tự mình hiểu lấy được không? Điều kiện cậu cứ nói, sau này đừng đi tìm em ấy nữa.”

Liều Dật không còn biết nói gì: “Anh cảm thấy tôi là người thiếu tiền sao?”

“Tôi đương nhiên biết cậu không thiếu tiền.” Hạ Lập Nhân nhún mày: “Tôi biết cậu có một em trai rất tốt nhưng chuyện này tôi sẽ giúp cậu đòi lại công bằng, tôi biết cậu muốn đối phó với nó lâu rồi.”

Liều Dật nhún mày, Hạ Lập Nhân thật đúng là chọc đến chỗ đau của anh ta.

Anh ta ở bên ngoài thực đào hoa, người khác biết, chính anh ta cũng biết, anh ta cảm thấy đây là di truyền. Cha của anh ta Liều Lăng Phong cũng rất đào hoa, con gái ngoài giá thú rất nhiều, còn có một đứa con trai ngoài giá thú nhỏ hơn anh ta một tuổi. Liều Lăng Phong thực thích thằng con kia, chỉ còn kém công khai nói ra, sau này công ty là phải chia đều cho hai đứa con trai, theo pháp luật mà nói ông chia như vậy không có bất cứ vấn đề gì, nhưng lúc trước việc này đã làm mẹ của Liều Dật tức giận gần chết.

Đây cũng là nguyên nhân mà mẹ Liều Dật không cho Liều Dật và Thẩm Ninh cùng một chỗ, bà sợ con trai đắc tội với Hạ gia, sau khi phân chia tài sản nói không chừng Liều Lăng Phong sẽ càng nghiêng về đứa con của tiện nhân kia, thậm chí bà cũng đã chuẩn bị an bài mai mối cho Liều Dật, khi anh ta có được đứa con trai mới có thể bảo đảm địa vị của mình.

Hạ Lập Nhân đặt ra điều kiện này Liều Dật không tâm động là giả, nói thật, năng lực của anh ta rất mạnh, đây là mọi người công nhận, nhưng mà cha của anh ta rõ ràng quá thiên vị đứa em cùng cha khác mẹ, anh ta không phục không cam lòng cũng không có biện pháp, dù sao Liều gia vẫn do Liều Lăng Phong làm chủ, ông muốn trọng dụng ai cũng do ông định đoạt.

Liều Dật biết Hạ Lập Nhân có năng lực như thế, tuy nói hai nhà là thế giao, nhưng là luận thực lực công ty, Liều thị dù cho thúc ngựa cũng cản không nổi Hạ thị, hơn nữa bây giờ ở Hạ thị người cầm quyền là Hạ

Lập Nhân, trong tay anh cổ phần công ty vượt quá 50%, tuyệt đối có quyền quyết sách! Nếu anh muốn giúp thật sự không khó.

“... Anh để tôi suy nghĩ đã.” Liễu Dật không có cự tuyệt, cũng không có đáp ứng, đây không phải là lúc tranh giành khí phách, việc này anh ta muốn cẩn thận suy nghĩ lại, đây không phải là chuyện riêng của một mình anh ta.

“Có thể.” Tâm tình của Hạ Lập Nhân rất tốt, nếu Liễu Dật cự tuyệt anh còn có thể lo lắng, nhận hoặc là chần chờ đối với anh mà nói đều là tin tốt lành, chứng minh quan hệ của Liễu Dật và Thẩm Ninh cũng không phải bền vững, quan hệ của họ không có chắc chắn như anh tưởng tượng, anh trả lời: “Cho cậu thời gian một tháng, vừa lúc tôi cũng muốn điều tra Hàn Văn Quân.”

Khóe miệng của Liễu Dật lại bắt đầu run rẩy. Điều tra, anh có thể điều tra ra cái quỷ gì! Người ta căn bản là không liên quan đến vấn đề của anh a!

Nhưng mà quên đi, Liễu Dật cũng không có ý định nhắc nhở, dựa theo tính khí bướng bỉnh tìm vết của Hạ Lập Nhân không cho anh tra tường tận anh sẽ không cam lòng.

Dù sao Hàn Văn Quân cũng không phải là người tốt gì, điều tra cô ta cũng tốt, có thể làm cô ta khó có cơ hội tới cửa làm âm ỉ, vậy thì cô ta phải chuẩn bị gánh vác hậu quả đi.

Thời gian uống trà chiều coi như tốt đẹp, Hạ Lập Nhân thỏa mãn đi về, Liễu Dật thì trực tiếp lái xe trở về nhà Thẩm Ninh. Anh ta cảm thấy chuyện mà Hạ Lập Nhân nói với mình phải cùng Thẩm Ninh thương lượng, nếu như có thể tìm được phương pháp lưỡng toàn thì tốt hơn.

Hết chương 24.

25. Chương 25

Thẩm Ninh đối với việc Liễu Dật tìm cậu thương lượng thật bất ngờ, Liễu Dật có thể giúp cậu giấu diếm đã xem như giúp cậu một đại ân, bây giờ ngay cả chuyện tranh gia sản cũng cùng cậu thương lượng. Đối lại là cậu phỏng chừng lúc ấy đã nhanh chóng đáp ứng Hạ Lập Nhân. Điều kiện rất ngon miệng không phải sao, cùng với đứa em cùng cha khác mẹ tranh giành người bình thường sao có thể nhịn được, dù thế nào đi nữa cậu cũng tuyệt đối nhịn không được.

“Việc này anh không cần hỏi ý kiến tôi, hơn nữa với cá nhân tôi mà nói, tôi đề nghị anh nên đáp ứng, so với em trai anh tôi đương nhiên hy vọng Liễu gia có thể nằm trong tay anh, có Lập Nhân giúp anh sẽ tốt hơn nhiều.” Thẩm Ninh thật không nghĩ tới Liễu Dật sẽ nghĩa khí như vậy, khiến cho cậu có chút ngượng ngùng, lúc trước cậu ý vào đối phương thiếu nhân tình của cậu lợi dụng anh ta, hiện tại đã như ý muốn không sai biệt lắm. Sau khi chia tay thanh danh của Hạ Lập Nhân không bị hao tổn, cậu cũng thành công giấu diếm đối phương, chỉ cần cậu kiên trì, sau khi chia tay tình cảm của Hạ Lập Nhân sẽ chậm rãi phai nhạt, thời gian có thể giải quyết hết thảy.

“Chỉ là khi tôi ra đi ai sẽ giúp cậu làm tấm bia? Bây giờ cậu còn hoàn hảo, sau này khi ánh mắt cậu xảy ra vấn đề tóm lại sẽ bị anh ta phát hiện.” Liễu Dật cảm thấy nếu nghe lời Thẩm Ninh vậy ai phải chịu trách nhiệm sau cùng, nguyên tắc anh ta vẫn phải có, nếu không phải Hạ Lập Nhân đưa ra điều kiện liên quan đến chuyện trọng đại thì anh ta tuyệt đối sẽ không tìm đến Thẩm Ninh thương lượng.

Thẩm Ninh cười nói: “Có quan hệ gì, đó là chuyện thật lâu về sau, khi đó nói không chừng anh ấy sớm đã có người khác.”

Liễu Dật bĩu môi: “Tôi cảm thấy cơ bản không có khả năng đó, cậu không biết bệnh ”chứng bất buộc” của anh ta đã ở thời kì cuối hết thuốc chữa rồi sao?”

Thẩm Ninh: “...”

Cậu không biết phản bác lại như thế nào?

“Việc nhỏ coi như xong, nhưng chuyện của cậu cũng không phải là việc nhỏ, nếu không thể như ý của anh ta, phỏng chừng anh ta nhớ hết một đời!” Liễu Dật làm ra một bộ dạng đau lòng: “Cậu đừng không tin, anh ta sẽ làm được!”

Thẩm Ninh: “...”

Thẩm Ninh ngẫm lại thật sự có chút đau lòng.

“Quên đi, hay là tôi tạm thời không đồng ý với anh ta.” Liễu Dật nghĩ nghĩ vẫn nên đem việc này tạm để một bên đi, anh ta nói tiếp: “Cha tôi thân thể coi như còn rất khỏe mạnh, nhất thời vẫn chưa tới lúc phân chia tài sản, tôi bây giờ phải tự mình cố gắng vài năm nữa nói không chừng sau này không cần Lập Nhân hỗ trợ cũng có thể giải quyết phiền toái này.”

Thẩm Ninh có chút cảm động: “Anh cũng đừng hối hận a, hối hận tôi cũng không bồi thường nổi.”

“Biết cậu bồi thường không nổi, không cần cậu bồi thường.” Liễu Dật khoát tay, nói: “Tôi đã giúp cậu đến nước này, vậy phải giúp đến cùng, nửa chừng bỏ dở không phải là phong cách của tôi được chứ, cậu cho tôi là vì cậu sao, tôi là vì nguyên tắc của chính mình, đừng tưởng ai cũng mê mình ~”

“Phốc.” Thẩm Ninh cười ra tiếng: “Buổi tối mời anh ăn cơm tôi tự mình xuống bếp, cơ hội khó có được, thừa dịp bây giờ tôi còn có thể thấy đường, sau này ăn một bữa như thế này cũng rất khó.”

“Cậu làm cơm có thể ăn sao? Tôi nghe Lập Nhân nói cậu không biết nấu ăn, sẽ ăn được sao.”

“Sẽ không tiêu chảy là được, yên tâm đi.”

“...”

“... Nếu không thì anh mời tôi đi ra bên ngoài ăn đi, tôi biết gần đây có cửa tiệm rất được đó.”

“Thật sự cậu không thể thẳng thắn một chút sao, tôi ra tiền cũng được.”

“Kỳ thật tôi cũng không đói, buổi tối kiêng cũng được.”

“Cậu có bệnh hay không, ăn bữa cơm cũng gây chú ý như vậy.”

“... À.”

Bởi vì chuyện Hạ Lập Nhân ra điều kiện làm Thẩm Ninh càng thêm tín nhiệm Liễu Dật, Liễu Dật thì càng cảm thấy có trách nhiệm hơn, gần đây trong công việc cũng càng thêm tích cực. Liễu Dật thường sẽ tới nhà Thẩm Ninh, anh ta và Thẩm Ninh thương lượng, chuẩn bị tìm cho Thẩm Ninh mấy bảo mẫu. Người mà anh chọn đều là người tin cậy nên rất yên tâm, anh ta còn cùng Thẩm Ninh chọn lựa một chú chó giành cho người mù nhưng còn chưa có quyết định dù sao bây giờ vẫn chưa cần dùng tới.

- - -

Trong khi đó thì Hạ Lập Nhân vẫn một mực điều tra Hàn Văn Quân, nhưng anh vẫn điều tra trong bí mật, anh cũng không công bố ra ngoài mình và Hàn Văn Quân đã trở mặt, người trong nhà biết rõ ràng là tốt rồi, công bố ra ngoài cũng không hay ho gì, hai nhà có hạng mục hợp tác, tuồn ra tin tức bất hoà cũng không phải là chuyện tốt.

Hàn Văn Quân đã biết Hạ gia cự tuyệt mình lui tới, mẹ của Hạ Lập Nhân là Điều Nhiễm căn bản không muốn gặp cô, thấy cô thì tìm cách tránh né, vốn tưởng rằng đây là con dâu tương lai rất tốt thế nhưng lại là người như thế, cô đã làm bà thất vọng rồi.

Điều kiện của Hàn Văn Quân vẫn rất tốt, có người ghét bỏ cô đương nhiên cũng có người cảm thấy được cô là một quả chín thơm ngon.

- - -

Bây giờ nói tới một người khác là em trai cùng cha khác mẹ của Liễu Dật là —— Liễu Kiệt.

Nhìn tên sẽ biết, Kiệt, cha của hắn đối với hắn chờ mong rõ ràng cao hơn Liễu Dật.

Mà Liễu Dật bên kia thì hoàn toàn tương phản, tự mình tìm đường chết đối đầu với Hạ Lập Nhân mà không nhìn tình hình thực tế. Hai người, ban đầu là bạn tốt giờ cũng trở mặt thành thù.

Vì thế Liễu Kiệt ngẫm lại bây giờ hẳn hoàn toàn có thiên thời địa lợi nhân hoà!

Liễu Dật không biết em trai của mình đang suy nghĩ những chuyện hay ho gì, nếu như anh ta biết chắc cần mở party chúc mừng một phen!

Anh ta hiện giờ đang xem Thẩm Ninh vẽ tranh.

Anh ta cảm thấy Thẩm Ninh bây giờ rất là kỳ diệu.

Bởi vì không ngờ là cậu đang nhắm mắt vẽ tranh.

Đối với Thẩm Ninh mà nói, vẽ tranh là tánh mạng của cậu là thứ trọng yếu nhất, cho nên cậu đối với việc nhìn không thấy vạn phần sợ hãi, nên sau này cậu bắt đầu thử nhắm mắt lại vẽ tranh cố gắng phải có được trình độ nhất định mới yên lòng.

Đúng vậy bàn tay mình còn không có tàn, có cái gì mà không thể vẽ được một bức tranh đâu, mình còn có óc tưởng tượng, coi như nhìn không thấy cũng còn có nhiều năm kinh nghiệm vẽ tranh như vậy, nhắm mắt lại ở trên bàn vẽ sờ soạng cũng không phải là việc khó gì. Tuy rằng bức tranh có thể không đáng một đồng, nhưng chỉ cần có thể vẽ được một bức tranh, chuyện khác cũng không còn trọng yếu như vậy.

Liễu Dật ở một bên làm trợ thủ cho Thẩm Ninh, Thẩm Ninh nhắm mắt lại, cho nên đều là anh ta hỗ trợ về phần lấy màu vẽ. Anh ta nhìn thấy Thẩm Ninh cầm cọ ở trên bàn vẽ chậm rãi vẽ, bởi vì nhìn không thấy, cho nên thủ pháp non nớt, giống là đứa trẻ đang học vẽ.

Nhưng khi Thẩm Ninh hoàn thành thời gian tập vẽ trong lòng Liễu Dật lại có chút ê ẩm.

Bức tranh kia đại khái là một phong cảnh sau cơn mưa, tại sao lại có chút đau lòng, bởi vì Thẩm Ninh nhìn không thấy, cũng không thể vẽ được bức tranh chính xác, nhưng Liễu Dật từ trên những lá cỏ nhìn thấy dưới một gốc cây có một cây nấm, thông thường sau khi trời mưa sẽ xuất hiện cây nấm.

Lúc đầu nhìn vào bức tranh có chút đen tối, bầu trời là màu xanh đậm, đám mây lại màu đen, giống như trên bầu trời còn có tia chớp, bụi cỏ và cây cối nhìn qua giống như sắp bị ngã nghiêng, như là bão táp sắp kéo đến.

Nhưng dưới gốc cây lại có một cây nấm nho nhỏ lại cho người nhìn thấy hai mắt tỏa sáng, nó rất nhỏ, lại vẽ bằng màu sắc rất sáng, bức tranh thật sự thô, nhưng cây nấm rất có tinh thần, phẳng phất như dùng thân hình nho nhỏ của nó đấu tranh với thiên nhiên tàn khốc.

Liễu Dật không hiểu ý nghĩa bức tranh, ít nhất anh ta cảm thấy được tác phẩm này của Thẩm Ninh nhìn bằng thị giác không tinh xảo hoa lệ bằng những tác phẩm trước kia của cậu, trong kết cấu cũng nhiều có chỗ thiếu hụt, bố cục có chút hỗn loạn.

Nhưng anh ta lại thích bức tranh này cũng không biết vì sao nhìn thấy còn có rung động khó nói lên lời. Đây không phải lần đầu tiên xem Thẩm Ninh vẽ tranh, nhưng tác phẩm lần này anh ta thích nhất.

Thẩm Ninh mở to mắt, trong nháy mắt khôi phục lại thị giác, cậu thở dài một hơi nhẹ nhõm, cậu còn thấy được, cậu có thể vẽ tranh được, tuy rằng cậu vẽ tranh tốc độ không chậm, nhưng trong lòng thật ra là tràn ngập sợ hãi và bất an, có thể nhìn thấy thật tốt, ít nhất biết được rốt cuộc bức tranh mình vẽ thành hình dạng gì.

Cậu nhìn chằm chằm bức tranh mình vẽ, không thể nói rõ thích hay là không thích, nhìn trong chốc lát rồi chuẩn bị lấy ra đi phơi khô.

“Tặng cho tôi đi.” Liễu Dật dè tay Thẩm Ninh lại, sau đó lấy bức tranh trong tay cậu lại nói: “Tranh này tặng cho tôi đi, dù sao cậu cũng không bán.”

Thẩm Ninh không nghĩ tới Liễu Dật còn có hứng thú này, cậu cho anh ta cũng không sao cả nên nói: “Nếu anh ưa thích thì lấy đi, nhưng bức tranh này hơi thô không đẹp, trong phòng vẽ tranh của tôi có những bức tranh còn đẹp hơn, anh thích có thể chọn một bức, gần đây tôi không nghĩ bán tranh, anh cứ tùy tiện chọn.”

“Không cần, tôi sẽ lấy bức tranh này.” Liễu Dật không chớp mắt nhìn chăm chăm bức tranh này, ngoại trừ bức tranh này những bức tranh khác anh ta cũng không muốn. Cũng không biết vì sao anh ta chỉ bằng suy nghĩ của mình lý giải ý nghĩa của bức tranh này, nhưng anh ta cũng không có nói cho Thẩm Ninh biết để cậu xác nhận suy nghĩ của mình có chính xác hay không, anh ta cảm thấy điều này cũng không trọng yếu.

Thẩm Ninh nhún nhún vai, thật là một người kỳ quái.

Hết chương 26.

27. Chương 27

Hàn Văn Quân thật sự không làm cái gì, cho nên Hạ Lập Nhân điều tra cũng không hề tiến triển, nhưng Hạ Lập Nhân lại cho là Hàn Văn Quân rất giáo hoạt, cho nên vẫn như cũ kiên trì không lơ là, cho dù Hàn Văn Quân xuất ngoại vẫn luôn tiến hành điều tra cô.

Chuyện không hay ho cho Hàn Văn Quân không chỉ có bao nhiêu đó, cô còn bị Liễu Kiệt theo dõi, theo tính tình hay tự ái của cô tuyệt đối sẽ không nhìn trúng Liễu Kiệt, nhưng mà có người không nghĩ như vậy. Khi cô xuất ngoại được hai tuần thì nhận được tin trong nhà, nói là mời cô trở về xem mắt, cô không thể chấp nhận. Chuyện xem mắt với Hạ Lập Nhân đã bị thất bại hoàn toàn, bây giờ tâm tình còn chưa hồi phục đâu có tâm tư đi cùng người khác xem mắt.

Cô vốn đã không nguyện ý, lúc nghe tới thân phận của đối phương về mặt lại càng khó coi!

Hàn Văn Quân dù gì cũng là thiên kim tiểu thư của Hàn gia, dù gì cũng không thể đắm mình trong truy lạc cùng một đứa con riêng xem mắt đi? Đây không phải lãng phí cô sao! Nếu thật sự cần tìm một người ở Liễu gia, ít nhất cũng phải là Liễu Dật chứ, tuy rằng cô cũng chứng mất tính khí Hoa Hoa Công Tử của Liễu Dật.

“Văn Quân, vừa mới bắt đầu mẹ cũng không đồng ý.” Đầu bên kia điện thoại Phương Văn kiên nhẫn khuyên nhủ: “Nhưng mà Liễu Lăng Phong đã mở miệng, tuy rằng Liễu Kiệt là con riêng nhưng sau này công ty đại khái là giao cho nó làm chủ, con nghĩ lại xem, trừ bỏ xuất thân Liễu Kiệt kỳ thật không có chỗ nào không tốt. Mẹ sẽ không hại con, con ngẫm lại, người mà có thể xứng đôi với con có được mấy người, có mấy người được làm chủ công ty của gia tộc? Con gả cho những người đó thì chỉ có là thân phận nhỏ chỉ có hư danh, làm sao có thể có quyền hành thật sự gì. Trong những nhà đó con có thể cầm quyền được không, Hạ gia nhất định là không được, con cháu Phó gia Trịnh gia đều có đối tượng cũng không được. Chúng ta cũng chỉ có thể cúi mặt xuống một chút mà nhìn, mẹ xem xét tới lui thấy Liễu gia rất vừa ý, đúng lúc nhà bọn họ chủ động cầu thân, quả thật rất có thành ý, con trở về nhìn xem đi, có được hay không cuối cùng đều do con quyết định, chúng ta sẽ không bức ép gả con đi.”

Hàn Văn Quân vừa nghe còn có chút chần chờ, theo phân tích như vậy Liễu Kiệt quả thật cũng coi như là một cổ phiếu có tiềm lực, năng lực của hắn cô không rõ lắm, nhưng thanh danh thật ra so với anh hắn là Liễu Dật tốt hơn nhiều lắm. Hơn nữa Liễu Dật vẫn cùng Hạ Lập Nhân tranh chấp điểm ấy làm cho Liễu Kiệt có lợi thế không ít, ít nhất Hạ Lập Nhân sẽ không bởi vì Liễu Dật mà ngáng chân Liễu Kiệt.

Vì thế cô nghĩ nghĩ nói: “Mẹ để con suy nghĩ lại đã, hai ngày nữa con trở về, mẹ nói bởi vì thời tiết nên con tạm thời chưa về được.”

“Được, nhưng mà con mau chóng suy nghĩ đi, có đáp ứng hay không đến lúc đó cũng phải nói một câu, đừng kéo dài thời gian của người ta.” Phương Văn dặn dò.

“Dạ.”

Từ Hạ Lập Nhân đến Liễu Kiệt cô cảm thấy như mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển rất lớn, Hàn Văn Quân lo lắng vài ngày mới thuyết phục mình chấp nhận chuyện Liễu Kiệt. Không cùng người của đại gia tộc kết hôn thì cô không hài lòng nhưng chiếu theo phân tích nhất định là cùng Liễu gia kết thân

rất có lợi ích thực tế. Sau khi suy nghĩ cẩn thận Hàn Văn Quân liền bắt người dọn dẹp một chút đồ vật này nọ về nước, cùng lòng tự trọng phân cao thấp cũng không có ý nghĩa.

Hai ngày này cô cũng thấy rõ ràng mình và Hạ Lập Nhân một chút cơ hội cũng không có, trong lòng tuy rằng hận, nhưng bằng năng lực của cô cũng không làm được cái gì, người nhà cũng không giúp cô, hiện tại chỉ có mình lo lắng cho tương lai của mình, tìm một đối tượng kết hôn tốt mới là trọng yếu. Nếu không thể gả cho người mình thích, vậy chọn một người có thể trợ giúp mình đi.

Lúc Liễu Dật nhận được tin tức này đã là nhiều ngày sau, Liễu Kiệt và Hàn Văn Quân xem mắt cũng không có công khai, sau này xác lập quan hệ mới dần dần bị mọi người biết đến. Liễu Lăng Phong sợ mẹ con Liễu Dật phá hư nên dấu kín, hiện giờ thấy con trai nhỏ cùng Hàn gia thiên kim phát triển không sai mới nhả ra.

Đối này sự phát triển này Liễu Dật cũng trợn mắt há hốc mồm, thật sự cho tới bây giờ anh ta cũng không nghĩ tới em của mình lại có thể cùng thiên kim Hàn gia nói chuyện hôn nhân! Tuy rằng bây giờ còn chưa tới bước cuối cùng.

Ngay cả Thẩm Ninh cũng cảm thấy thế giới này thật kỳ diệu, lúc cậu từ trong miệng Liễu Dật biết được thật sự cảm thấy không hiểu được, ngày đó Hàn Văn Quân tìm tới cửa đối với cậu tư thế bức người hung hăng càn quấy cậu còn nhớ rõ mồn một, không thể tưởng được cô gái này bây giờ có thể tự ủy khuất mình cùng một chỗ với một đứa con riêng, ở giữa rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Nhưng rồi cậu cũng biết nguyên nhân, vài ngày sau Liễu Dật nói cho cậu biết trong công ty hạng mục vốn do Liễu Dật phụ trách đột nhiên tới tay Liễu Kiệt là ý của Liễu Lăng Phong.

Bên trong Liễu thị đồn đại ồn ào huyền ảo, nói Liễu Kiệt cùng với Hàn gia thiên kim đám hỏi, chủ tịch chuẩn bị đem công ty giao cho đứa con trai nhỏ này, xem như cho Hàn gia một cái công đạo. Đây chính là Hàn gia đó cũng không thể để cho thiên kim tiểu thư Hàn gia chịu ủy khuất, Liễu Kiệt đã là con riêng ngoài giá thú không có quyền to đám hỏi này sẽ chịu thiệt thòi.

Liễu Lăng Phong cũng tìm được cái cớ để không bị nói bất công, để đứa con riêng cảm quyền đây là vì tương lai của công ty, chuyện này làm cho mẹ của Liễu Dật là Nghê Minh Nguyệt nói không nên lời phản bác, bà có thể nói cái gì, nói cái gì cũng là sai, nói cái gì cũng là hại công ty, nói không chừng còn làm cho Liễu Lăng Phong chán ghét.

Bà không phải không muốn ly hôn, nhưng ly hôn đối với con trai không có chỗ gì tốt, như vậy còn cho cơ hội để con tiện nhân kia phù chính, vậy càng hồng phúc.

Vì thế bà chỉ có thể tìm Liễu Dật khóc lóc kể lể, con người bà giống như làm bằng nước, khóc là số một làm Liễu Dật đau cả đầu.

“Mẹ, mẹ đừng khóc, chuyện này không xấu như mẹ tưởng tượng đâu.”

“Sao lại không xấu, ba của con đem công ty cho đứa con của con tiện nhân kia, mà con cũng không lo lắng nữa!”

“Việc này thật sự không cần phải gấp gáp, gấp cũng vô dụng a.”

“Mẹ đã sớm nói với con, kêu con không nên đắc tội với bên Hạ gia, con vì một đứa con trai mà sảy ra mâu thuẫn với Lập Nhân, nếu không ba của con làm sao dám an bài như vậy!”

Liễu Dật gãi gãi đầu, cuối cùng bị quấy rầy thật sự không có biện pháp liền thẳng thắn nói: “Mẹ, chuyện này con chỉ nói với một mình mẹ thôi, mẹ nghe xong để ở trong lòng là được rồi, đừng tìm ba nói, cũng đừng nói cho người khác biết.”

Anh đem chuyện xấu của Hạ Lập Nhân và Hàn Văn Quân nói qua một lần, rồi an ủi mẹ: “Quan hệ của con cùng với Lập Nhân thật sự không xấu như tưởng tượng của mẹ, coi như dù không thân thiết anh ta cũng không thể giữa con và Liễu Kiệt mà chọn Liễu Kiệt, mẹ cứ yên tâm đi.”

Nghê Minh Nguyệt vừa nghe xong liền ngừng khóc.

Chuyện đến nước này còn khóc cái gì? Liễu Kiệt cùng Hàn Văn Quân bên nhau làm sao là chuyện xấu được, chuyện này rõ ràng là chuyện tốt a!

Hạ Lập Nhân và Hàn Văn Quân có cừ oán còn không gây sức ép chết cô ta!

Ha ha, mẹ con tiện nhân kia phỏng chừng chuyện tốt sẽ không dứt.

Người Hàn gia sẽ không vì một đứa con gái gả đi ra ngoài mà trở mặt với Hạ gia đi? Nhiều chuyện không hợp ý vẫn nhin sau này vẫn còn cần lui tới hợp tác làm ăn đó.

“Sao mà con không sớm nói ra. Thiệt là, hại mẹ khóc một trận!” Nghe Minh Nguyệt tâm tình thật tốt.

Liễu Dật: “...”

Nước mắt của mẹ tới nhanh như vậy, con làm sao mà ngăn chặn kịp chứ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: PS(Photoshop): Có không ít độc giả nói hi vọng cho Liễu Dật một cái CP, thì ta đây cho anh ta một cái. Nhưng mà tuyến tình cảm của anh ta chủ yếu vẫn xoay chung quanh Thẩm Ninh và Hạ Lập Nhân. Một nửa khác của anh ta là nhân vật trọng yếu xúc tiến nội dung vở kịch.

Chương này viết nhiều về Liễu Dật, sau chương này viết trở về hai nhân vật chính.

Hết chương 27.

28. Chương 28

Liễu Dật bảo Nghê Minh Nguyệt giữ bí mật, Nghê Minh Nguyệt đương nhiên sẽ giữ bí mật, bà ước gì Liễu Kiệt nhanh chóng cùng Hàn Văn Quân kết hôn, nên sẽ không tiết lộ chuyện cơ mật nhắc nhở đối phương.

Vì thế chuyện của Liễu Kiệt cùng Hàn Văn Quân vẫn cứ như trước, Liễu Lăng Phong cùng mẹ con Liễu Kiệt còn tưởng rằng Nghê Minh Nguyệt sẽ làm âm ỉ, chuyện này có thể quan hệ đến việc kế thừa gia sản ai ngờ đối phương không có phản ứng, đây có phải là biết làm âm ỉ cũng vô dụng vì thế chịu an phận bất hạnh bỏ qua sao?

Nhưng không làm âm ỉ là chuyện tốt, như vậy hôn sự có thể càng thuận lợi hơn.

Vì chuyện này Nghê Minh Nguyệt trộm cao hứng đã lâu, gần đây Liễu Lăng Phong đối với bà rất tốt, bà không làm âm ỉ nên Liễu Lăng Phong cảm thấy bà thật thua thiệt còn vòng vo lấy danh nghĩa cho bà vài căn nhà. Nhưng mà Nghê Minh Nguyệt quay đầu liền chuyển qua cho con trai. Đúng vậy, những thứ này cho bà, bà không dùng thì thật uổng phí.

Thẩm Ninh thay Liễu Dật cao hứng, cậu hay nói giỡn: “Bây giờ anh cũng không cần đáp ứng Lập Nhân, dù sao có đáp ứng hay không cũng giống nhau, tin tức của em trai anh quả thật không nhạy bén.”

Liễu Dật cũng cảm thấy vận khí của mình không tệ, những công việc trong tay anh ta bị Liễu Kiệt đoạt đi, những phương án lúc trước anh ta đề xuất cũng toàn bộ bị Liễu Kiệt bác bỏ, vì thế khi một lần nữa nhận công việc mới anh ta suy nghĩ cẩn thận. Anh ta biết mình không thể dựa vào cha, bây giờ đối phương đã thả lỏng cảnh giác, cho nên anh tính toán ngồi im chờ thời cơ tốt, xem Hạ Lập Nhân hành động còn mình lẳng lặng chờ đợi thì tốt rồi. Hạ Lập Nhân người này mặc dù như thiên sứ nhưng cũng là một người thù rất sâu, những người đắc tội với anh cơ bản đều sẽ không dễ dàng buông tha.

Có người hỗ trợ, không cần ra tay không dùng thì thật uổng phí.

- —

Thời gian trôi qua rất mau, trong nháy mắt đã đến cuối năm, Thẩm Ninh nhận lời mời đi tham gia một buổi triển lãm tranh, vấn đề đôi mắt của cậu càng ngày càng nghiêm trọng, ngẫu nhiên sẽ xuất hiện trạng thái liên tục mấy giờ nhìn không thấy, nhưng mà những ngày diễn ra triển lãm tranh cậu cảm thấy sức khỏe

của mình tạm được, tinh thần rất phấn chấn nếu đi cũng sẽ không xảy ra vấn đề, nên cực kỳ hứng thú lái xe đi xem triển lãm tranh, cậu tự mình hiểu tình trạng đôi mắt của mình vẫn có thể lái xe.

Tham gia triển lãm tranh loại chuyện này đoán chừng là đi lần nào hay lần ấy nên Thẩm Ninh rất quý trọng, nhìn mấy họa sĩ trước kia không thích trong mắt cậu bây giờ đều trở nên đáng yêu, cậu thậm chí còn giấp mặt thổi phồng những bức tranh của mấy người kia khiến cho những người đó nghĩ là mình vừa gặp quý! Bọn họ vẽ tranh cũng không tốt, thường bị cậu chê khen nên tất cả mọi người tập mãi thành thói quen, Thẩm Ninh bây giờ lại chuyển biến quá nhanh, bọn họ có chút không thích ứng được.

“Cậu gần đây uống nhầm thuốc gì trước kia luôn chê những bức tranh của tôi lung tung sao hôm nay lại khen ngợi tôi, cậu muốn làm gì?” Đứng ở bên cạnh của Thẩm Ninh là Tả Chính là người xem như là một nửa đồng môn với Thẩm Ninh, hai người cùng tốt nghiệp trường mỹ thuật, tuy rằng độ chuyên nghiệp bất đồng nhưng từng học chung một thầy, Thẩm Ninh học về mỹ thuật vẽ tranh, Tả Chính học về đồ họa nhưng cuối cùng Tả Chính thành danh lại nhờ vẽ tranh, tuy rằng không nổi danh bằng Thẩm Ninh nên Thẩm Ninh luôn chê cười trêu chọc anh ta.

Thẩm Ninh gần đây có chút hiểu rõ hồng trần, hiểu rõ cuộc đời hư ảo, nói người ta như vậy cậu thấy mình cũng hơi giả tạo nhưng tâm tình quả thật so với trước kia tốt hơn nhiều lắm. Lúc mới biết đôi mắt mình có vấn đề một bức tranh cậu cũng vẽ không được, cậu cảm giác mình xong rồi, hiện tại từ từ nhìn lại cậu cảm thấy so với trước kia mình lại phát huy được tốt hơn, lần triển lãm tranh này những bức tranh của cậu như một vở kịch có giọng nói và điệu bộ rõ ràng, đây là những bức tranh mới nhất mà cậu vẽ.

Đối mặt với nghi vấn của Tả Chính Thẩm Ninh cười mà không nói điều này làm thầy giáo ở trường học cũ của cậu vui mừng không thôi. Trước kia thầy có cảm giác Thẩm Ninh tuổi còn trẻ cậy tài khinh người không tốt, bây giờ nhìn thấy đứa nhỏ này có thể thay đổi cũng rất an tâm, nói chuyện khen chê có thể gạt người nhưng cậu khen bức tranh nào ra bức tranh đó cũng cũng không gạt người.

Vài người trò chuyện với nhau thật vui, sau đó Thẩm Ninh gặp một người mà cậu rất không muốn gặp, mà đối phương phỏng chừng cũng không bằng lòng gặp cậu..

Đó là Hàn Văn Quân.

Hàn Văn Quân cùng Liễu Kiệt ở chung cũng không sai, vừa mới bắt đầu cô cũng có chút mâu thuẫn, cảm thấy Liễu Kiệt ở tất cả các phương diện cũng không bằng mình, không xứng với mình, nhưng ngẫm lại vì tương lai sau này cô vẫn nhận.

Sau này ở chung cô dần dần phát hiện cũng có chỗ tốt, Liễu Kiệt gia thế không bằng cô cho nên rất nhân nhượng cô, thậm chí là lấy lòng cô, chủ yếu giữa hai người cái gì cũng là cô định đoạt.

Công chúa làm quen rồi tự nhiên cảm thấy tất cả xung quanh mình đều tốt đẹp, những tình huống này khi cô và Hạ Lập Nhân gặp nhau hoàn toàn không có khả năng xảy ra. Cô ở trước mắt Hạ Lập Nhân cần phải cẩn thận, bằng không bệnh ” bất buộc chứng” của anh sẽ làm cô không chịu nổi..

Nhưng dù vậy cũng không làm cho Hàn Văn Quân không thích Hạ Lập Nhân, nếu hiện tại Hạ Lập Nhân nguyện ý cùng cô kết hôn, cô có thể lập tức quẳng bỏ Liễu Kiệt, đây là nốt ruồi son khác với dấu muỗi đốt. Dù cho Hạ Lập Nhân làm rất nhiều việc khiến cô “Thương tâm” nhưng cô vẫn như cũ xem đối phương là nốt ruồi son trong lòng mình.

Cho nên cô nhìn Thẩm Ninh một cách thù hằn là chuyện đương nhiên, huống hồ lúc trước Thẩm Ninh còn làm cô mất mặt mũi, ngày hôm nay chạm mặt cũng tính là cứu nhân gặp lại hết sức đỏ mắt.

Cùng đi với Hàn Văn Quân còn có Liễu Kiệt, bạn gái đi đến đâu hấn cũng đi đến đó, ân cần vô cùng.

Hấn đối với Thẩm Ninh cũng không có cảm tình gì, đây là bạn của anh hấn nhưng không phải là “Bằng hữu” của hấn, hấn có thói quen thấy cậu như gặp quý.

Cùng với hai người đều không thích mình gặp nhau kết quả chính là..

Bức tranh của Thẩm Ninh bị hai người này chê bai đến không đáng một đồng!

Thanh âm của bọn họ không lớn không nhỏ, nhưng lời phê bình nói cũng nói thật sự có kỹ xảo: nói chung là bức họa vẽ rất tuyệt nhưng lại làm cho người ta cảm thấy đặc biệt không thoải mái, sau khi xem xong

trong lòng cảm thấy rất áp lực vân.. vân... Sẽ rất kỳ quái nếu tác phẩm này trở thành tác phẩm xuất sắc có vị trí trọng yếu.

Đến xem triển lãm tranh người có thể am hiểu tranh thật sự rất ít cũng không có mấy người biết xem tranh, rất nhiều người muốn làm ra vẻ như mình trí thức hoặc đi đến đây để tìm ra những họa sĩ tiềm năng, nghe có người phê bình tranh không tốt, cũng đi tới nhìn xem giả bộ khảo cứu một phen, những lời phê bình ăn theo thật đúng là không ít.

Thẩm Ninh chỉ có thể ở một bên lạnh lùng nhìn, gặp được loại người không có hiểu biết muốn tham quan cậu cũng không có biện pháp, chuyện bức tranh đẹp hay không chỉ là nhận xét chủ quan, cậu cũng không thể chạy lên thay bản thân mình tranh luận? Vậy cũng rất kì cục.

Tả Chính tuy rằng bình thường cũng không thích Thẩm Ninh cho lắm nhưng là đồng môn vẫn thấy bất bình cho cậu, khi Thẩm Ninh lớn tiếng phê bình y cũng chỉ âm thầm nói với y. Nói thật, cậu cũng đem lại cho y không ít dẫn dắt và linh cảm, loại người giống như Hàn Văn Quân và Liễu Kiệt là loại y chán ghét nhất, đây không phải là thái độ vốn có để đi xem triển lãm tranh..

Tả Chính muốn đi lên lý luận với họ một phen!

Nhưng mà có người tốc độ còn nhanh hơn y.

“Xin hỏi tác giả bức tranh này có ở chỗ này không? Tôi muốn mua bức tranh này, tôi rất thích!” Đây là một giọng nam êm tai trầm thấp, nhưng nói tiếng Trung Quốc không lưu loát lắm. Mọi người quay lại nhìn, quả nhiên, người này là một người ngoại quốc, tóc vàng mắt xanh rất là đẹp.

Người này là ai? Thẩm Ninh nghiêng đầu.

Hết chương 28.

29. Chương 29

Người này tóc vàng mắt xanh, gương mặt dễ nhìn vóc dáng rất cao, nhìn đại khái cao gần 2 mét, vẻ bên ngoài đủ bắt mắt, hơn nữa lại rất cao quả thực như hạc trong bầy gà.

Một người nước ngoài không quen biết đột nhiên chạy tới nói muốn mua bức tranh này, không thể nghi ngờ là ở trước mọi người hung hăng cho Hàn Văn Quân và Liễu Kiệt hai cái tát! Hai người lập tức ủ rũ nói không ra lời, giống như con gà đang kêu thảm thiết đến một nửa thì bị người ta bóp cổ, nhìn thấy đặc biệt buồn cười.

Đặc biệt hai người đang đứng ở hàng đầu tiên trường hợp này miễn bàn càng thêm xấu hổ, mặt Hàn Văn Quân đã đỏ bừng, người ngoại quốc này nói vậy không phải chê bai cô không có mắt nhìn sao.

Thẩm Ninh cũng là một người cao ngạo, bán tranh thường xuyên phụ thuộc vào tâm tình, sẽ không đem tranh bán cho người cậu không thích, ít nhất sẽ không tự tay của mình bán đi, cậu có hợp tác với người trung gian có kinh doanh phòng tranh, thông thường đều do người trung gian thay cậu xử lý, giá cả cũng là người trung gian ở phòng tranh căn cứ vào khách hàng mà linh động điều chỉnh, chỉ cần không đụng đến điểm mấu chốt của cậu thì sao cũng được.

Gặp qua rất nhiều người khách, nhưng giống như người khách trước mắt này vẫn tương đối ít, ở trong buổi triển lãm tranh hô to muốn mua tranh, không phải không chuyên môn thì phải thật sự rất thích. Một cuộc triển lãm tranh cần tổ chức ba ngày, nếu nửa đường bức tranh bị mua đi sẽ ảnh hưởng đến hoạt động của hai ngày sau, Thẩm Ninh xem như là người chịu trách nhiệm về bức tranh này, phải giải quyết ổn thỏa, nếu người mua không có được bức tranh nhất định sẽ thất vọng, nhưng lập tức bán đi lại ảnh hưởng đến việc triển lãm hai ngày sau.

Thẩm Ninh buông lỏng một hơi, bất kể là loại khách nào cũng đã giúp cậu giải vây.

Tả Chính từ trước cũng không ưa thích loại khách như thế này, cảm thấy khí chất nhà giàu mới nổi quá mức nghiêm trọng, nhưng mà hôm nay anh ta lại nhìn người này đặc biệt thuận mắt, anh ta huýt huýt Thẩm Ninh cười nói: “Người này thật tinh mắt, lúc cậu ra giá nhớ nói giá thấp một chút.”

Nhân viên công tác nhanh chóng chạy tới, thái độ ôn hòa cùng người ngoại quốc này giải thích tình huống một chút, nói là triển lãm tranh còn đang tiến hành, hi vọng giao dịch có thể tiến hành sau khi triển lãm tranh chấm dứt.

Người này không chịu, muốn lập tức mua bức tranh mang đi.

Loại tình huống này nhân viên chưa bao giờ gặp, vừa lúc cậu ta thấy được Thẩm Ninh đứng ở cách đó không xa vì thế vội tay để cho tác giả bức tranh lại đây.

Những người lúc trước vây quanh phê bình bức tranh này có chút xấu hổ, không thể tưởng được tác giả bức tranh này lại đứng ở bên cạnh. Nhờ có người ngoại quốc này mà người mất mặt cảm thấy xấu hổ đúng ra là Thẩm Ninh, hiện tại liền đổi thành một nhóm người khác.

Thẩm Ninh xem như ở trong giới văn nghệ sĩ có dáng vẻ vô cùng đẹp, cậu sớm đã thành danh, nên càng thêm nổi bật.

Vì thế khi cậu mỉm cười đi tới tất cả mọi người cảm thấy có chút chói mắt.

Lúc mới vừa nhìn bức tranh rất nhiều người không chú ý tác giả là ai, hiện tại vừa nhìn thì biết không phải là người trên mạng rất nổi danh Thẩm Ninh sao. Người này có thể cùng đỉnh đỉnh đại danh Hạ Lập Nhân chung sống bảy năm, gần đây lại bởi vì chuyện chia tay của mình lại nổi tiếng một phen, người nhận biết cậu thực không ít.

Nhưng mà trong giới hội họa này kỳ thật thanh danh không quá quan trọng, gần đây giá trị con người Thẩm Ninh so với trước kia cao không ít, rất nhiều người đều cảm thấy Thẩm Ninh tính tình nghiêm túc, văn nghệ sĩ vốn nên sống tiêu sái một chút, cùng với giới giải trí hoàn toàn tương phản.

Thẩm Ninh bước lên phía trước mọi người đều tản đi chỗ khác, Hàn Văn Quân cũng ôm lấy Liễu Kiệt nắm tay hẩn rời đi, bây giờ không phải là lúc nói chuyện.

Nhưng mà vừa đi lên Hàn Văn Quân thấy được ánh mắt của Thẩm Ninh nhìn cô, một ánh mắt hàm chứa cười nhạo, thật giống như đang nói: cô không phải rất đặc ý sao, cô không phải còn tới cửa uy hiếp tôi sao, cô không phải nói cùng với Hạ Lập Nhân kết hôn sao, vậy hiện tại cô cặp tay người này là ai?

Hàn Văn Quân quả thực muốn đem đôi giày cao gót của mình dẫm gãy!

“Xin chào.” Thẩm Ninh hướng về người muốn mua bức tranh vươn tay, cũng là tự giới thiệu.

“Xin chào.” Đối phương cố gắng nhưng cũng không thể nào nói ra giọng phổ thông tiêu chuẩn cùng Thẩm Ninh bắt tay chào hỏi, nhìn Thẩm Ninh với ánh mắt phi thường tha thiết, anh ta nói mình tên là Maynard, rất thích bức tranh này, hy vọng có thể lập tức mua!

Hôm nay người trung gian hợp tác với Thẩm Ninh về mặt kinh tế có việc nên không tới, cậu chỉ có thể kiên trì tự mình nói chuyện, nói với đối phương bức tranh còn phải tham gia triển lãm, trong vòng 3 ngày cũng không thể giao dịch, nhưng người ngoại quốc này vẫn không hết hi vọng nói là hôm nay nhất định phải đem bức tranh này mua về!

Thẩm Ninh có chút đau đầu, đây có phải là gặp được người “thiếu não” không?

Nhân viên chịu trách nhiệm chính suy nghĩ ra phương pháp giải quyết ổn thỏa nói là bức tranh có thể mua về nhưng có thể để tiếp tục trưng bày ở triển lãm, sau khi triển lãm tranh chấm dứt sẽ đưa về trả cho người mua tranh, bên phía triển lãm nguyện ý nhất định sẽ trả phí sử dụng.

Maynard trừng mắt nói: “Như vậy sao được, tôi không muốn cậu ta tiếp tục bị nhiều người nhìn như vậy!”
Ai?

Thẩm Ninh cùng nhân viên công tác kia như người trong mộng nhất thời không kịp phản ứng.

Vài giây đồng hồ sau bọn họ giống như hiểu ra cái gì, không hện mà cùng hướng nhìn sang bức tranh được treo kế bên.

Không phải là như chúng ta đang nghĩ vậy chứ!

Thật đúng như là bọn họ đã nghĩ như vậy!

Thẩm Ninh từng vẽ rất nhiều tranh chân dung, cậu đoạt giải nhiều nhất cũng là tranh chân dung, bức tranh lần đầu tiên đoạt giải chính là tranh chân dung vẽ cho bạn cùng phòng thời đại học, mà hôm nay bức tranh trưng bày cũng có tranh chân dung, bức tranh này lấy Liễu Dật làm nguyên mẫu, chủ đề là “Dây”.

Thẩm Ninh trợn mắt há hốc mồm, nói nửa ngày không phải là khách hàng này là “thiếu não phần” của cậu a, là “thiếu não phần” của Liễu Dật!

*“Thiếu não phần” là fan hâm mộ mù quáng.

Maynard tỏ vẻ một khắc cũng không đợi được, nhất định phải lập tức đem bức tranh này mang về nhà, anh ta không muốn cho người khác nhìn thấy!

Nhân viên công tác thật không biết nên nói cái gì cho phải, tình huống này nên xử lý như thế nào a?

Cũng may Thẩm Ninh thông minh, cậu cảm thấy hiện tại đúng là thời cơ tốt để bán đồng đội, không chút nghĩ ngợi liền cười nói với Maynard: “Maynard tiên sinh, nếu tôi có thể đem người trong bức tranh mang đến, anh có thể không lo lắng nữa mà đồng ý đề nghị của chúng tôi không?”

Maynard trừng to mắt: “Cậu ấy chân thật tồn tại sao?!”

“Đương nhiên, anh ấy là bạn của tôi.” Thẩm Ninh cười đến phi thường sáng lạn, nói tiếp: “Bây giờ tôi có thể liên hệ với anh ta, tôi tin tưởng anh ta nguyện ý cùng Maynard tiên sinh gặp mặt.”

“A! Cảm tạ Thượng Đế!”

Thẩm Ninh thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra chủ ý của mình hiệu quả cũng không tệ lắm.

Hàn Văn Quân đứng ở phía xa lạnh lùng nhìn Thẩm Ninh, ánh mắt của cô lạnh như băng, cô vài lần chịu nhục đều bởi vì Thẩm Ninh, vì cái gì cô chỉ làm một chuyện nhỏ mà bây giờ lại gặp kết cục này, bị buộc cùng một người đàn ông cô không thích kết hôn, mà Thẩm Ninh cho dù đắc tội với Hạ Lập Nhân còn được anh ta làm dịu năn nỉ, cô không cam lòng!

Cùng Liễu Kiệt một chỗ là cô lựa chọn hấn, không ai bức cô, nhưng cô lại cảm thấy đây đều là lỗi của Thẩm Ninh, cô là thiên chi kiêu nữ vốn nên cùng Hạ Lập Nhân đứng chung một chỗ!

Thẩm Ninh cùng Maynard nói chuyện thật sự khoái trá, hoàn toàn không chú ý ánh mắt ngoan độc sau lưng...

30. Chương 30

Người này tóc vàng mắt xanh, gương mặt dễ nhìn vóc dáng rất cao, nhìn đại khái cao gần 2 mét, vẻ bên ngoài đủ bắt mắt, hơn nữa lại rất cao quả thực như hạc trong bầy gà.

Một người nước ngoài không quen biết đột nhiên chạy tới nói muốn mua bức tranh này, không thể nghi ngờ là ở trước mọi người hung hăng cho Hàn Văn Quân và Liễu Kiệt hai cái tát! Hai người lập tức ủ rũ nói không ra lời, giống như con gà đang kêu thảm thiết thì bị người ta bóp cổ, nhìn thấy đặc biệt buồn cười.

Đặc biệt hai người đang đứng ở hàng đầu tiên trường hợp này miễn bàn càng thêm xấu hổ, mặt Hàn Văn Quân đã đỏ bừng, người ngoại quốc này nói vậy không phải chê bai cô không có mắt nhìn sao.

Thẩm Ninh cũng là một người cao ngạo, bán tranh thường xuyên phụ thuộc vào tâm tình, sẽ không đem tranh bán cho người cậu không thích, ít nhất sẽ không tự tay của mình bán đi, cậu có hợp tác với người trung gian có kinh doanh phòng tranh, thông thường đều do người trung gian thay cậu xử lý, giá cả cũng

là người trung gian ở phòng tranh căn cứ vào khách hàng mà linh động điều chỉnh, chỉ cần không đụng đến điểm mấu chốt của cậu thì sao cũng được.

Gặp qua rất nhiều người khách, nhưng giống như người khách trước mắt này vẫn tương đối ít, ở trong buổi triển lãm tranh hô to muốn mua tranh, không phải không chuyên môn thì phải thật sự rất thích. Một cuộc triển lãm tranh cần tổ chức ba ngày, nếu nửa đường bức tranh bị mua đi sẽ ảnh hưởng đến hoạt động của hai ngày sau, Thẩm Ninh xem như là người chịu trách nhiệm về bức tranh này, phải giải quyết ổn thỏa, nếu người mua không có được bức tranh nhất định sẽ thất vọng, nhưng lập tức bán đi lại ảnh hưởng đến việc triển lãm hai ngày sau.

Thẩm Ninh buông lỏng một hơi, bất kể là loại khách nào cũng đã giúp cậu giải vây.

Tả Chính từ trước cũng không ưa thích loại khách như thế này, cảm thấy khí chất nhà giàu mới nổi quá mức nghiêm trọng, nhưng mà hôm nay y lại nhìn người này đặc biệt thuận mắt, y huyết huyết Thẩm Ninh cười nói: “Người này thật tinh mắt, lúc cậu ra giá nhớ nói giá thấp một chút.”

Nhân viên công tác nhanh chóng chạy tới, thái độ ôn hòa cùng người ngoại quốc này giải thích tình huống một chút, nói là triển lãm tranh còn đang tiến hành, hi vọng giao dịch có thể tiến hành sau khi triển lãm tranh chấm dứt.

Người này không chịu, muốn lập tức mua bức tranh mang đi.

Loại tình huống này nhân viên chưa bao giờ gặp, vừa lúc cậu ta thấy được Thẩm Ninh đứng ở cách đó không xa vì thế vội tay để cho tác giả bức tranh lại đây.

Những người lúc trước vây quanh phê bình bức tranh này có chút xấu hổ, không thể tưởng được tác giả bức tranh này lại đứng ở bên cạnh. Nhờ có người ngoại quốc này mà người mất mặt cảm thấy xấu hổ đứng ra là Thẩm Ninh, hiện tại liền đổi thành một nhóm người khác.

Thẩm Ninh ở trong giới văn nghệ sĩ có ngoại hình khá đẹp, cậu sớm đã thành danh nên càng thêm nổi bật.

Vì thế khi cậu mỉm cười đi tới tất cả mọi người cảm thấy có chút chói mắt.

Lúc mới vừa nhìn bức tranh rất nhiều người không chú ý tác giả là ai, hiện tại vừa nhìn thì biết không phải là người trên mạng rất nổi danh Thẩm Ninh sao. Người này có thể cùng đỉnh đỉnh đại danh Hạ Lập Nhân chung sống bảy năm, gần đây lại bởi vì chuyện chia tay của mình lại nổi tiếng một phen, người nhận biết cậu thực không ít.

Nhưng mà trong giới hội họa này kỳ thật thanh danh không quá quan trọng, gần đây giá trị con người Thẩm Ninh so với trước kia cao không ít, rất nhiều người đều cảm thấy Thẩm Ninh tính tình nghiêm túc, văn nghệ sĩ vốn nên sống tiêu sái một chút, cùng với giới giải trí hoàn toàn tương phản.

Thẩm Ninh bước lên phía trước mọi người đều tản đi chỗ khác, Hàn Văn Quân cũng ôm lấy Liễu Kiệt nắm tay hẩn rời đi, bây giờ không phải là lúc nói chuyện.

Nhưng mà vừa đi lên Hàn Văn Quân thấy được ánh mắt của Thẩm Ninh nhìn cô, một ánh mắt hàm chứa cười nhạo, thật giống như đang nói: cô không phải rất đặc ý sao, cô không phải còn tới cửa uy hiếp tôi sao, cô không phải nói cùng với Hạ Lập Nhân kết hôn sao, vậy hiện tại cô cặp tay người này là ai?

Hàn Văn Quân quả thực muốn đem đôi giày cao gót của mình dẫm gãy!

“Xin chào.” Thẩm Ninh hướng về người muốn mua bức tranh vươn tay, cũng là tự giới thiệu.

“Xin chào.” Đối phương cố gắng nhưng cũng không thể nào nói ra giọng phổ thông tiêu chuẩn. Y bắt tay Thẩm Ninh chào hỏi, nhìn Thẩm Ninh với ánh mắt tha thiết, y nói mình tên là Maynard, rất thích bức tranh này hy vọng có thể lập tức mua!

Hôm nay người trung gian hợp tác với Thẩm Ninh về mặt kinh tế có việc nên không tới, cậu chỉ có thể kiên trì nói chuyện với đối phương rằng bức tranh còn phải tham gia triển lãm, trong vòng 3 ngày cũng không thể giao dịch, nhưng người ngoại quốc này vẫn không hết hi vọng nói là hôm nay nhất định phải đem bức tranh này mua về!

Thẩm Ninh có chút đau đầu, đây có phải là gặp được người “thiếu não” không?

Nhân viên chịu trách nhiệm chính suy nghĩ ra phương pháp giải quyết ổn thỏa nói là bức tranh có thể mua về nhưng có thể để tiếp tục trưng bày ở triển lãm, sau khi triển lãm tranh chấm dứt sẽ đưa về trả cho người mua tranh, bên phía triển lãm nguyện ý nhất định sẽ trả phí sử dụng.

Maynard trừng mắt nói: “Như vậy sao được, tôi không muốn cậu ta tiếp tục bị nhiều người nhìn như vậy!”
Ai?

Thẩm Ninh cùng nhân viên công tác kia như người trong mộng nhất thời không kịp phản ứng.

Vài giây đồng hồ sau bọn họ giống như hiểu ra cái gì, không hẹn mà cùng hướng nhìn sang bức tranh được treo kế bên.

Không phải là như chúng ta đang nghĩ vậy chứ!

Thật đúng như là bọn họ đã nghĩ như vậy!

Thẩm Ninh từng vẽ rất nhiều tranh chân dung, cậu đoạt giải nhiều nhất cũng là tranh chân dung, bức tranh lần đầu tiên đoạt giải chính là tranh chân dung vẽ cho bạn cùng phòng thời đại học, mà hôm nay bức tranh trưng bày cũng có tranh chân dung, bức tranh này lấy Liễu Dật làm nguyên mẫu, chủ đề là “Dây”.

Thẩm Ninh trợn mắt há hốc mồm, nói nửa ngày không phải là khách hàng này là “thiếu não phần” của cậu mà là “thiếu não phần” của Liễu Dật!

*“Thiếu não phần” là fan hâm mộ mù quáng.

Maynard tỏ vẻ một khắc cũng không đợi được, nhất định phải lập tức đem bức tranh này mang về nhà, y không muốn để người khác nhìn thấy!

Nhân viên công tác thật không biết nên nói cái gì cho phải, tình huống này nên xử lý như thế nào đây?

Cũng may Thẩm Ninh thông minh, cậu thấy đây đúng là thời cơ tốt để bán đồng đội, không chút nghĩ ngợi liền cười nói với Maynard: “Maynard tiên sinh, nếu tôi có thể đem người trong bức tranh mang đến, anh có thể không lo lắng nữa mà đồng ý đề nghị của chúng tôi không?”

Maynard trừng to mắt: “Cậu ấy chân thật tồn tại sao?!”

“Đương nhiên, anh ấy là bạn của tôi.” Thẩm Ninh cười đến phi thường sáng lạn, nói tiếp: “Bây giờ tôi có thể liên hệ với anh ta, tôi tin tưởng anh ta nguyện ý cùng Maynard tiên sinh gặp mặt.”

“A! Cảm tạ Thượng Đế!”

Thẩm Ninh thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra chủ ý của mình hiệu quả cũng không tệ lắm.

Hàn Văn Quân đứng ở phía xa lạnh lùng nhìn Thẩm Ninh, ánh mắt của cô lạnh như băng, cô vài lần chịu nhục đều bởi vì Thẩm Ninh, vì sao cô chỉ làm một chuyện nhỏ mà bây giờ lại gặp kết cục này, bị buộc cùng một người đàn ông cô không thích kết hôn, mà Thẩm Ninh cho dù đắc tội với Hạ Lập Nhân còn được anh ta năn nỉ, cô không cam lòng!

Liều Kiệt là cô lựa chọn hần, không ai bức cô nhưng cô lại cảm thấy đây đều là lỗi của Thẩm Ninh, cô là thiên chi kiêu nữ vốn nên cùng Hạ Lập Nhân đứng chung một chỗ!

Thẩm Ninh cùng Maynard nói chuyện thật sự khoái trá, hoàn toàn không chú ý ánh mắt ngoan độc sau lưng...

Hết chương 29.

31. Chương 31

Thẩm Ninh rất nhanh gọi điện thoại liên hệ với Liễu Dật, nói là triển lãm tranh xảy ra chuyện nhờ anh ta nhanh chóng lại đây hỗ trợ, ngữ khí vô cùng sốt ruột.

Liễu Dật đang đi dạo phố, tuần sau là sinh nhật của mẹ, anh muốn chọn một món quà cho mẹ.

Nghe giọng nói của Thẩm Ninh gấp gáp như vậy nên Liễu Dật nghĩ đã xảy ra chuyện đại sự nên hỏi: “Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì? Có người làm phiền sao?” Trong những cuộc triển lãm tranh hoặc là nơi gallery thường xuyên có những người như thế, anh ta cũng không phải lần đầu nghe nói.

“Chuyện này còn nghiêm trọng hơn!” Thẩm Ninh nói chuyện giật gân: “Anh nhanh chóng tới đây!”

Liễu Dật vừa nghe chuyện nghiêm trọng như vậy liền cau mày nói: “Cậu có muốn tôi kêu thêm vài người lại không?”

“Anh cứ đến nhìn xem rồi lo liệu.” Thẩm Ninh bình tâm nói tùy anh, dù sao đến lúc đó dọa người cũng là anh, người có thể giải quyết tình huống này cũng chính là anh ta.

Liễu Dật vội vàng gọi điện thoại về nhà điều mấy bảo tiêu lại đây, đi đến nơi triển lãm tranh chỗ sa hoa này phải tìm người chuyên nghiệp, mang giày tây, bằng không bảo vệ chỗ đó đuổi người không cho vào.

Sau khi gọi điện thoại xong, không đến một giờ Liễu Dật mang theo mấy bảo tiêu nhìn như bình tĩnh kỳ thật nội tâm phi thường oanh oanh liệt liệt đến đây, mà Maynard đã sắp được gặp người muốn gặp nhanh chóng cảm ơn, y không là người có kiên nhẫn đợi hơi lâu còn tưởng rằng Thẩm Ninh lừa gạt mình.

Khi mà anh ta vừa nhìn thấy Liễu Dật chỉ biết người này chính người mẫu mình thích trong bức tranh kia.

Đúng vậy, nhất định là người này!

Lúc Thẩm Ninh vẽ bức tranh kia mặc dù lấy Liễu Dật làm nguyên mẫu sáng tác, nhưng chỉ là vẽ phân nửa mặt hơn nửa do thiết kế ánh sáng cho nên nhìn qua không có rõ ràng, khí chất giống Liễu Dật nhưng chỉ nhìn diện mạo cũng khó nhận ra được, cho nên khi này Hàn Văn Quân và Liễu Kiệt mới không phát hiện ra, hơn nữa tâm tư của bọn họ cũng không ở bức tranh, trong lòng chỉ muốn làm cho Thẩm Ninh khó chịu, đâu dễ dàng chú ý nhiều như vậy.

Mà Maynard thật sự thích bức tranh này, y thích người trong tranh nằm ở trên ghế sa lon kia, khí chất rất dày, quả thực giống như tình nhân trong mộng của mình như đúc!

PS(Photoshop): thật sự tình nhân trong mộng, nhân vật trong tưởng tượng nghĩ ra chính là tình nhân trong mộng...

“Quả nhiên là em! Cảm tạ Thượng Đế!” Ánh mắt Maynard sáng suốt nhìn chằm chằm Liễu Dật đang đi tới, khi hai người chỉ cách khoảng hai thước thì anh ta bước nhanh tới, ôm lấy Liễu Dật như ôm một chú gấu bông!

Liễu Dật cả người như vừa tỉnh mộng.

Đây là tình huống gì vậy?!

Ai tới nói cho tôi biết thằng gốc to xác này là ai? Không phải nhận lầm người chứ?

Liễu Dật nam nữ đều ăn hết, nhưng rất chú ý mắt với nam nhân nào cao to hơn mình, tôi là số 1 có được không!

Liễu Dật mất thật lớn sức lực mới thoát khỏi vòng tay của người này, người này khí lực quá lớn, anh phải nhờ bảo tiêu trợ giúp mới thành công.

“Người này là ai?” Liễu Dật không hiểu hỏi Thẩm Ninh, anh rất tức giận vì Thẩm Ninh cũng không giúp mình, anh hỏi: “Đây là phiền phức mà cậu nói?”

Thẩm Ninh cười híp mắt giới thiệu: “Maynard tiên sinh, đây chính là người mẫu trong bức tranh của tôi, anh ta tên là Liễu Dật, là bạn của tôi.” Sau đó cậu lại kéo Liễu Dật ghé vào lỗ tai nhỏ giọng nói: “Người

này là khách hàng của tôi, anh ta nói dù thế nào hôm nay cũng phải mua bức tranh của tôi đem về, nhưng tôi còn phải để ở triển lãm thêm hai ngày, anh giúp tôi thuyết phục anh ta, tôi lại mời anh ăn cơm.”

Liều Dật không rõ nói: “Với người có tính tình như vậy cậu còn bán cho anh ta. Bình thường không phải cậu không thích loại khách hàng này sao.”

“Anh ta vừa mới giúp tôi một chuyện.”

“Là chuyện gì?”

“Xong chuyện tôi sẽ nói cho anh biết. Trước tiên giúp tôi thu phục anh ta đã.”

“Cậu có bị gì không, nhìn tư thế của anh ta tôi có thể làm được gì? Tôi muốn thoát khỏi anh ta còn phải dựa vào bảo tiêu!”

“Ai bảo anh đánh anh ta, tôi muốn anh tâm sự với anh ta một chút rồi đi ăn cơm.”

“... Cậu cho tôi là cái gì a?” Tôi cũng không phải là tiếp viên!”

“Anh giúp hay không giúp?”

“...”

Liều Dật quyết định quay đầu lại nhìn tên nước ngoài kia một chút mới quyết định trả lời, nhưng vừa quay đầu lại liền chứng kiến đối phương dùng ánh mắt nhìn mình như nhìn thấy thịt ba chỉ, anh sợ tới mức vội vàng lại quay đầu lại.

Liều Dật tỏ vẻ cự tuyệt!

Nhưng mà điều này cũng không có kết quả, cuối cùng vẫn bị Thẩm Ninh cùng lão nước ngoài gom lại một chỗ nói là cùng đi ăn cơm. Thẩm Ninh không đi nên Liều Dật cùng lão nước ngoài này đi chung. Đường nhiên bảo tiêu cũng đi theo, nhưng theo ở phía sau đứng xa xa nhìn, nếu không lão nước ngoài này liền lật lọng muốn mua bức tranh, cũng thực là rất giáo hoạt.

Liều Dật rất căm giận! Nhưng anh ta vẫn giúp Thẩm Ninh lần này. Anh tỏ vẻ ngẫu nhiên giúp một lần, lần sau không được viện dẫn lý lẽ này nữa.

Dụ dỗ “thiếu não phần” của Liều Dật đi rồi Thẩm Ninh thở dài nhẹ nhõm một hơi, bức tranh này bán đi giá cả cũng không thấp, là nhân viên công tác giúp Thẩm Ninh bàn chuyện giá cả, Maynard thanh toán tiền đặt cọc, ba ngày sau tới lấy bức tranh, hiện tại có thể tiếp tục trưng bày, cái này cũng ít nhiều nhờ Liều Dật “Nguyên mẫu” này hỗ trợ.

Ngày đầu tiên của triển lãm tranh là có nhiều người nhất, cũng có không ít phóng viên truyền thông tới săn tin, bức tranh này của Thẩm Ninh khiến cho xôn xao người chịu trách nhiệm chính đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội quảng bá tốt này, tin tức này tung ra hai ngày sau sẽ hấp dẫn rất nhiều khách hàng, những bức tranh khác trong triển lãm tranh sẽ tăng giá, tên tuổi của họa sĩ cũng tăng thêm.

Trong khoảng thời gian ngắn Thẩm Ninh trở thành tiêu điểm của mọi người. Tả Chính ganh tị vận khí cậu rất tốt, hâm mộ vô cùng.

Trong lúc phỏng vấn Thẩm Ninh đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, tầm mắt có điểm mơ hồ, cậu thậm chí không xong rồi, hay là tại đứng lâu nên bị rồi trường hợp ngày hôm nay rất trọng yếu, cậu không thể để xảy ra sự cố.

Cậu vẫy tay gọi Tả Chính lại nhờ đối phương đến giúp cậu ứng phó những ký giả này, cậu muốn đi vào phòng nghỉ ngơi trong chốc lát, dựa theo kinh nghiệm của cậu tình huống này thông thường không bao lâu sẽ hồi phục, tối đa cũng chỉ có mấy giờ, cậu muốn đi nằm.

Tả Chính cũng không rõ đầu đuôi, được nhờ hỗ trợ liền hỗ trợ, Thẩm Ninh cố gắng làm cho mình bảo trì thanh tỉnh đi về phía phòng nghỉ, tuy rằng trước mắt cậu hình ảnh khá mơ hồ dọc theo đường đi cũng đụng phải một vài người.

Thẩm Ninh dựa vào tường đứng trong chốc lát, sau đó híp mắt nhờ một nhân viên công tác dìu cậu, nơi này nhiều người như vậy, chung quanh đều có người nói chuyện ồn ào không phải quen thuộc như ở nhà cậu sợ một lúc sau nếu thật nhìn không thấy ngay cả sờ cũng không biết làm thế nào mà sờ.

Không đầy một phút nhân viên công tác thuận lợi giúp đỡ Thẩm Ninh đến phòng nghỉ, Thẩm Ninh thở dài nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng không có xảy ra sự cố gì, phỏng chừng hôm nay còn phải gọi điện thoại cho Liễu Dật để nhờ anh đưa mình trở về nhà.

Thẩm Ninh còn không biết, khi cậu vừa mới được nhân viên công tác đỡ đi cùng lúc bị Hàn Văn Quân nhìn thấy được.

Hàn Văn Quân bị ánh mắt chằm chọc của Thẩm Ninh liếc nhìn khi này luôn canh cánh trong lòng, hiện tại thấy Thẩm Ninh thì muốn đi tìm Thẩm Ninh gây phiền phức.

Cậu chỉ được về bên ngoài... Rác rưởi có tư cách gì trào phúng tôi?!

Thẩm Ninh đang nằm ở trên ghế sa lon trong phòng nhắm mắt an thần, hiện tại cậu đã nhìn không thấy gì nhưng cậu cũng không kinh hoảng, xung quanh không có ai, cậu đã luyện thành thói quen.

Nghe cánh cửa phòng đột nhiên bị mở ra cậu cho rằng đó là nhân viên công tác, vì thế thuận miệng nói: “Để tôi một mình nghỉ ngơi trong chốc lát, trước khi triển lãm chấm dứt đừng tới quấy rầy tôi.”

Nhưng cậu đợi một hồi cũng không có ai đáp lại, vì thế trong lòng bắt đầu cảm thấy kì quái.

“Ai?” Cậu không có mở to mắt, cậu sợ người khác phát hiện cậu không nhìn thấy gì.

Hết chương 31.

32. Chương 32

Thẩm Ninh lớn tiếng hỏi là ai, nhưng chỉ nghe được tiếng giày cao gót của đối phương trong lòng càng cảm thấy kì quái, xem ra người này là phụ nữ vì cái gì không trả lời cậu?

Trong lòng cậu kinh ngạc, cho nên đứng dậy hơi nheo mắt lại hướng về nơi phát ra âm thanh, giả vờ là mình không được thoải mái.

“Thật có lỗi, tôi không khỏe, đã thông báo với nhân viên công tác nơi này, phòng nghỉ tạm thời này đã được tôi và bạn của tôi mượn.” Cậu hi vọng nói như vậy người này có thể thức thời bỏ đi.

Hàn Văn Quân cũng không phải tới cùng Thẩm Ninh trò chuyện cho nên cũng không chuẩn bị nói chuyện đằng hoàng với Thẩm Ninh không gõ cửa đã đi vào, hỏi cũng không đáp cũng là cố ý, Liễu Kiệt bị cô bảo đợi ở ngoài cửa, cô không muốn cho Liễu Kiệt nghe được những lời cô nói, nếu Thẩm Ninh ở trước mặt mọi người nói xấu cô gì đó, Liễu Kiệt ở nơi đó có thể làm cô không ngóc đầu lên được.

Cô thấy Thẩm Ninh đứng dậy đã nghĩ sẽ chuẩn bị cùng đối phương giao chiến nhưng phản ứng của Thẩm Ninh lại là ngoài ý muốn của cô.

Híp mắt có thể không nhìn thấy rõ người nhưng cũng không thể không biết cô? Thẩm Ninh phản ứng thật sự rất kì quái.

Trong lòng cô nghi hoặc, cũng không biết làm sao lại ma xui quỷ khiến cô nhẹ nhàng đến gần Thẩm Ninh, tận lực không cho Thẩm Ninh nghe được thanh âm, sau đó dùng tay ở trước mặt Thẩm Ninh quơ quơ.

Sau đó cô liền kinh sợ.

Thẩm Ninh thế nhưng không phản ứng chút nào! Cậu nhìn không thấy!

Trong lòng quá mức khiếp sợ, trong khoảng thời gian ngắn Hàn Văn Quân không biết nên phản ứng như thế nào cho tốt.

Nếu lúc này chính Thẩm Ninh một phen, phỏng chừng cậu cũng không biết là ai, Hàn Văn Quân vừa bắt đầu cũng nghĩ như vậy, nhưng khi bình tĩnh trở lại cô nghĩ mình không thể làm như vậy. Bên ngoài hành lang này có camera theo dõi ghi hình, khi cô đi vào khẳng định giấu diếm không được. Thẩm Ninh xảy ra vấn đề rất nhanh sẽ tra ra có liên quan đến cô, sớm muộn gì cũng bị Hạ Lập Nhân biết đến, đây không phải là tự tìm phiền phức sao? Thu thập Thẩm Ninh sau này có rất nhiều cơ hội, không cần phải nhất thời gấp gáp.

“Mời cô đi ra ngoài được chứ, tôi thật sự không thoải mái, phòng nghỉ còn có nhiều ở bên cạnh.” Thẩm Ninh xoa huyết Thái Dương.

Sau đó Hàn Văn Quân lại thật sự đi ra ngoài, nghe được thanh âm giày cao gót rời đi Thẩm Ninh thở dài nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng cũng đi rồi.

Cậu căn bản không biết người mới vào là người quen biết mình.

Hàn Văn Quân trải qua suy nghĩ cặn kẽ mới “làm không đến nơi đến chốn thì sẽ không làm”, cô cảm thấy bây giờ đối với Thẩm Ninh làm cái gì cũng không được, cô không biết mất Thẩm Ninh xảy ra vấn đề gì, nhưng mặc kệ nó, tóm lại vấn đề chính là bây giờ cô động thủ sẽ quá mức qua loa, quay đầu lại cẩn thận tính toán mới tiếp tục tiến hành cũng không muộn, không vội vã nhất thời.

Xem tình huống này Thẩm Ninh hẳn là đang hết sức giấu diếm bệnh tình của mình, cũng không muốn cho mọi người biết.

Hàn Văn Quân ngẫm lại cũng có thể lý giải, một họa sĩ vẽ tranh nếu mắt mù thì làm sao vẽ được cái gì, hai mươi lăm tuổi còn trẻ như vậy, sự nghiệp mới vừa vãn cát bước, đang hăng hái sao có thể tiếp nhận chuyện như vậy, đương nhiên cũng không hi vọng mọi người thấy bộ mặt chật vật của mình.

Coi như không phải vẽ tranh, người bình thường cũng sẽ có tâm tình như thế, không ai thích đem chuyện như vậy để mọi người biết.

Cũng không biết Thẩm Ninh có phải tạm thời bị mù, mong là không có cách chữa trị. Hàn Văn Quân ác độc nghĩ.

Cô quyết định tiếp tục quan sát một lát, muốn làm cho rõ ràng là đôi mắt của Thẩm Ninh rốt cuộc xảy ra vấn đề gì, vừa mới nãy cậu ở bên ngoài cùng với mọi người nói chuyện phiếm còn rất tốt, đảo mắt liếc nhìn không thấy phải xem xét sao lại kỳ quái như thế này.

Bây giờ Hàn Văn Quân đang ở trong trạng thái hưng phấn, người cô chán ghét xem như đã bị báo ứng?

Không, như thế này còn chưa đủ.

Còn có Hạ Lập Nhân nữa, cô cảm thấy Hạ Lập Nhân chắc chắn sẽ không thích một người mù.

Cô biết Hạ Lập Nhân lúc trước yêu Thẩm Ninh là bởi vì Thẩm Ninh có thể vẽ tranh, nếu Thẩm Ninh thật sự nhìn không thấy thì Hạ Lập Nhân còn có lý do gì để thích Thẩm Ninh sao? Một họa sĩ không thể vẽ tranh thì còn có cái gì để đáng mến mộ? Chỉ là một phế vật mà thôi.

Nhưng cô sẽ không nói cho Hạ Lập Nhân biết chân tướng, Hạ Lập Nhân không phải yêu Thẩm Ninh yêu chết đi sống lại sao, nhưng người ta bây giờ không nhớ anh, anh cứ tiếp tục khó chịu đi thôi, tôi sẽ không nhanh nói cho anh biết tình hình thực tế giải thoát cho anh!

Hàn Văn Quân không phát hiện tâm tính của cô có điểm vận vẹo, trong lòng thích Hạ Lập Nhân nhưng bởi vì theo đuổi Hạ Lập Nhân nhận lấy mấy lần bị làm nhục mà canh cánh trong lòng, chứng kiến đối phương thống khổ cũng xem như một cách trả thù.

Bây giờ tâm tình của cô rất tốt, trong lúc vô ý đã phát hiện một bí mật lớn, cô sẽ cho người đi điều tra một phen, hi vọng bệnh của Thẩm Ninh vĩnh viễn không thể điều trị khỏi!

Cô có một loại cảm giác vui sướng như được báo thù xong.

Liều Kiệt thấy Hàn Văn Quân đi ra liền vội vàng quan tâm nói: “Nhanh như vậy đã ra rồi? Em không sao chứ?” Hân cao thấp đánh giá Hàn Văn Quân, trong mắt lo lắng không giống như là giả, bất kể thế nào thì

điều kiện của Hàn Văn Quân cũng thật sự rất tốt, hẳn yêu cô cũng có vài phần thiệt tình, hẳn lo lắng Hàn Văn Quân một cô gái cùng Thẩm Ninh một chỗ sẽ chịu thiệt thòi.

Hàn Văn Quân cười nói: “Em không sao, có việc thì em đã sớm gọi anh rồi.”

Cô nhìn thấy ánh mắt của Liễu Kiệt tỏ ra quan tâm trong lòng nảy ra ý tưởng, Hạ Lập Nhân đang điều tra cô, nếu cô hành động phồng chùng đối phương thực dễ dàng phát hiện, không bằng để Liễu Kiệt thay thế cô đi điều tra, dù sao Liễu Kiệt cũng rất nghe lời của cô.

Cô nghĩ nói cho Hạ Lập Nhân rõ chân tướng, cũng không nên từ trong miệng cô nói ra, miễn cho Hạ Lập Nhân đối với cô ấn tượng càng bết bát hơn.

“Chúng ta trở về đi, em có chuyện muốn thương lượng với anh, triển lãm tranh cũng không có gì hay để xem.”

“Tất cả nghe theo em.”

- —

Thẩm Ninh vốn định ở phòng nghỉ ngủ mấy giờ rồi mới kêu Liễu Dật tới đón cậu nhưng không bao lâu lại nhận được điện thoại của Liễu Dật, gần đây bởi vì vấn đề của đôi mắt cậu đã đem di động thay đổi, đổi thành kiểu điện thoại cũ sửa chữa một chút là có thể dễ dàng nhận điện thoại, hơn nữa có bàn phím, cậu sờ soạng cũng có thể tự mình gọi điện thoại được.

“Anh nhanh như vậy đã ăn xong rồi?”

“Đúng, bằng không cậu muốn cho tôi ăn bao nhiêu lâu? Tôi tiễn hẳn đi rồi.”

Thẩm Ninh thật bất ngờ không ngờ người ngoại quốc này lại tốt như vậy, mặc dù tốt nhưng bây giờ không phải là lúc hỏi cái này, cậu nhờ Liễu Dật đón cậu trở về, bệnh của cậu lại tái phát.

Liễu Dật kinh hãi, Thẩm Ninh phát bệnh không phải lần một lần hai, nhưng là đều là ở nhà, trường hợp công khai như thế này vẫn là lần đầu tiên, anh ta hỏi: “Cậu không sao chứ, hiện giờ cậu ở nơi nào? Có bị người khác nhìn thấy không?”

“Không có, tôi ở phòng nghỉ.”

“Vậy là tốt rồi, tôi đây sẽ nhanh chóng tới.”

Thẩm Ninh cho là mình che dấu rất khá, thần không biết quỷ không hay, còn không biết mình bí mật đã bị người ghét cậu nhất biết được, càng không biết bắt đầu từ ngày thứ hai đã có người ở trộm điều tra những nơi cậu chạy chữa trải qua, cậu đi khám ở bệnh viện nào, bác sĩ nào khám cho cậu, rốt cuộc bệnh gì, bệnh tình như thế nào, có nghiêm trọng không vân vân, rất nhanh đã bị Hàn Văn Quân biết đại khái..

Hạ Lập Nhân cho tới bây giờ cũng không bắt tay vào điều tra theo phương hướng này, ai có thể nghĩ đến Thẩm Ninh sẽ sinh bệnh đầu.

Hết chương 32.

33. Chương 33

Lúc Liễu Dật đến phòng triển lãm tranh vào phòng nghỉ thì phát hiện Thẩm Ninh đã ngủ, anh nhất thời hơi ngạc nhiên người này tâm cũng quá rộng chuyện như thế này còn có thể ngủ được làm được như vậy cũng không đơn giản.

Cũng không phải tâm của Thẩm Ninh rộng, mà những chuyện xấu cậu cố gắng không nghĩ đến, ôn hoà nhã nhặn là biện pháp tốt nhất để bệnh chậm tái phát, vừa mới bắt đầu tâm hoảng loạn không yên, lúc sau này mới tập được thói quen chậm rãi trầm tĩnh lại, mỗi lần bệnh tình tái phát đều tìm một chỗ nằm nghỉ ngơi một chút đầu sẽ không u mê.

Sau khi đem Thẩm Ninh lay tỉnh lại trên đường trở về Liễu Dật luôn luôn nói dông dài nhưng đề tài đều nói về tên Maynard kia.

“Hắn quả thực uống nhầm thuốc, kêu tôi cùng hắn quay về nhà hắn, tôi đã làm gì để hắn nói tôi trong lòng hắn chính là mỹ mạo như hoa trời sinh là số 0, tôi cũng không thể đi cùng hắn.”

“Nhà hắn ở nơi nào? Tôi thấy tiếng phở thông của hắn như vậy, hắn không phải là trường kỳ ở Trung Quốc.”

“Tôi không có hỏi, tôi khi không hỏi để làm gì.”

“Hai người sẽ không cãi nhau đi?”

“Không, không phải cậu nói hắn đã giúp cậu một chuyện sao, cũng không thể dùng qua rồi bỏ đi, tôi tùy tiện ứng phó rồi, cho hắn số điện thoại di động.”

“Phiền toái anh vậy.”

“Biết là phiền toái cậu còn tìm tôi! Đúng rồi, hắn vừa mới giúp cậu chuyện gì a?”

Thẩm Ninh đem chuyện của Hàn Văn Quân và Liễu Kiệt nói ra một lần, Liễu Dật bật người tức giận!

“Đúng là chết tiệt, mắt tui nó mù hay sao, bộ dạng tôi ngọc thụ lâm phong như vậy mà dám nói tôi âm trầm?!”

Thẩm Ninh: “...”

Được rồi, hình như câu chuyện đã đi sai hướng.

Liễu Dật cảm thấy Hàn Văn Quân chính là tai họa, anh ta nói: “Tôi cùng Liễu Kiệt tuy rằng đối đầu nhưng nó là người ở chỗ đông người vẫn tương đối ngoan, dù thế nào đi nữa điểm ấy nó hơn tôi sẽ không dễ dàng đắc tội với người khác, không thể tưởng được khi cùng Hàn Văn Quân một chỗ không bao lâu lại kiêu ngạo như vậy, xem ra bình thường chắc là cố gắng chịu đựng.”

Gần đây anh ta có nghe mẹ của mình nói, Liễu Kiệt đối với Hàn Văn Quân là nói gì nghe nấy, Hàn Văn Quân nói đông hắn cũng không dám đi tây, kêu đuổi gà sẽ không đuổi đi chó, xem ra là đã quyết tâm bám vào cái cây to Hàn gia này.

Thẩm Ninh nhìn Liễu Dật vẫn hơi có chút lo lắng, hỏi: “Vụ vụ lần trước của anh thế nào, không phải anh đã thành lập công ty bên ngoài sao, nó có thể gây khó dễ cho anh không?”

Liễu Kiệt tốt xấu gì cũng có Liễu thị ở bên trong hỗ trợ, Liễu Dật hoàn toàn là tay trắng làm nên sự nghiệp, trước kia mấy người cấp dưới cùng anh ta ra đi một mình thành lập công ty, cũng may anh ta họ Liễu, Liễu Lăng Phong đối với sự phản nghịch của anh ta cũng không phải rất để ý, mặc kệ cuối cùng Liễu Dật phát triển trở thành cái dạng gì vẫn là công việc của Liễu gia, ông bắt công không giúp đỡ, nhưng cũng sẽ không cản, coi như mở một chi nhánh cho công ty.

“Hắn là không thành vấn đề, trước kia nó không tiếp xúc qua phương diện này, trong công ty những lão già tiền bối cũng không phải là đèn cạn dầu mà cho nó ra oai phủ đầu đầu, nhưng họ lại giúp tôi không ít chuyện phỏng chừng năm sau có thể có kết quả.”

Trò chuyện một hồi thì cũng đến nhà Thẩm Ninh, Liễu Dật đỡ Thẩm Ninh đi vào, nói: “Tôi thấy nên gọi mấy người tôi đã an bài tới, cuối tuần tôi kêu bọn họ tới gặp cậu, cho bọn họ sớm tới đây ở chung với cậu.” Những người kia do Liễu Dật giúp Thẩm Ninh tìm hộ, cũng chính là bảo mẫu đều là người đáng tin cậy, có kinh nghiệm phong phú, miệng cũng nghiêm.

“... Được.” Thẩm Ninh gật gật đầu, trong lòng vẫn có chút khó chịu, sau này đều phải sống như vậy sao.

Vừa mới về nhà Liễu Dật liền nhận được điện thoại của Maynard, nói có thể mời anh buổi tối ăn cơm, Liễu Dật tùy tiện ứng phó vài câu, nói không rảnh hẹn lại khi khác, anh ta muốn đem nhiệt tình của đối phương làm lạnh, Maynard như vậy thấy thế nào cũng là 1, Liễu Dật phải làm 0 nên không có hứng thú.

- —

Vài ngày sau Hàn Văn Quân lấy được kết quả điều tra Thẩm Ninh, cô bảo Liễu Kiệt đi làm, cũng nói cho hắn phải giữ bí mật ngàn vạn lần không thể để cho người khác biết, tốt nhất ngay cả cha mẹ cũng không nói, miễn cho bọn họ không cần thận nói lộ ra miệng.

Liễu Kiệt nghĩ Hàn Văn Quân lo lắng cho Hạ Lập Nhân, dù sao Hàn Văn Quân cũng là bạn tốt của Hạ Lập Nhân, thấy Hạ Lập Nhân đối với Thẩm Ninh giống như tình cũ khó quên, biết Thẩm Ninh bệnh có lẽ sẽ lo lắng. Liễu Kiệt cảm thấy buồn cười, hắn không hiểu nổi Hạ Lập Nhân có bệnh gì, bị đội nón xanh còn ra vẻ có đạo đức, còn là đàn ông sao? Đổi lại là hắn, phỏng chừng còn đốt pháo chúc mừng, không lo lắng gì hết.

Nhưng lời này hắn không dám nói với Hàn Văn Quân, hắn còn trông cậy có thể dựa vào Hàn Văn Quân mà ôm đùi Hạ Lập Nhân.

Hắn nào biết rằng, Hàn Văn Quân cùng Hạ Lập Nhân sớm đã ngã bài.

Hắn cũng không sợ bạn gái có một người bạn là nam ưu tú như thế, đối phương rõ ràng chỉ thích nam nhân hắn còn lo lắng cái gì nữa, hắn còn nói với Hàn Văn Quân: “Em nên khuyên nhủ Hạ Lập Nhân, Thẩm Ninh là người như vậy căn bản không đáng, anh ta muốn tìm cái dạng nào mà tìm không được lại tìm một người như vậy.”

Trong lòng Hàn Văn Quân nghĩ: đối phương ngay cả điện thoại của tôi cũng không tiếp tôi khuyên như thế nào, nhưng hiện tại tốt lắm.

Cô cảm bản báo cáo điều tra Thẩm Ninh nheo mắt lại, thực sự không nghĩ ra, thì ra đôi mắt Thẩm Ninh sớm đã có vấn đề, xem ra lúc trước cậu và Hạ Lập Nhân chia tay hơn phân nửa có nguyên nhân này ở bên trong.

Lúc trước không nghĩ ra Thẩm Ninh vì sao lại tìm đường chết chia tay với Hạ Lập Nhân, bây giờ cuối cùng đã rõ ràng.

Không phải cậu ta tự ti thì chính là thánh mẫu, vì muốn tốt cho Hạ Lập Nhân mới ra đi, loại suy nghĩ thánh mẫu này cô nghĩ chỉ có trong kịch truyền hình và trong tiểu thuyết, cho nên Thẩm Ninh hơn phân nửa là tự ti, sợ Hạ Lập Nhân chán ghét mà vứt bỏ cậu.

Những phân tích này làm tâm tình của cô vui mừng, mù vốn đã tự ti, một họa sĩ vẽ tranh mù thì còn có thể làm được gì, ngày hôm nay vẫn có bức tranh được bán nghe nói còn là tác phẩm mới nhất, ánh mắt cậu như vậy còn có thể vẽ tranh?

Không phải cô có ý suy luận ra âm mưu, cô cảm thấy Thẩm Ninh giấu diếm hai mắt của mình có vấn đề là có tính kế, có lẽ cậu căn bản không thể vẽ, tranh này không là bức tranh được vẽ lúc trước thì đúng là tìm người khác vẽ thay, dựa vào thanh danh tiếp tục mưu tài, nếu như có người biết cậu bị mù chẳng phải là chặt đứt tài lộ của cậu sao?

Hàn Văn Quân cảm thấy nhất định phải điều tra chuyện này, cô muốn cho người đi điều tra, bức tranh gần đây của Thẩm Ninh đến cùng có phải do bản thân của cậu sáng tác hay không.

Nếu không phải, ha ha, vậy có trò hay để nhìn, không có gì khoái trá hơn khi xem kẻ thù mất hết danh dự.

CHƯƠNG 33

“Thẩm tiên sinh, nước ấm đã chuẩn bị xong cậu thử xem có thích hợp không?.” Liễu Dật giúp Thẩm Ninh mời đến ba nam bảo mẫu rất tận tâm phụ trách, kinh nghiệm công tác phong phú, toàn bộ hết thấy đều rất hợp tâm ý Thẩm Ninh, họ rất chuyên nghiệp nhưng đồng thời cũng rất tôn trọng suy nghĩ của Thẩm Ninh, rất nhiều chuyện trước khi làm đều hỏi Thẩm Ninh, cho dù họ biết mất Thẩm Ninh không tốt, thường xuyên nhìn không thấy.

Thẩm Ninh đưa thay sờ sờ nước trong bồn tắm cảm thấy độ ấm phù hợp, vì thế gật gật đầu: “Được, anh đi ra ngoài trước đi.”

Cậu cởi áo ngủ nhẹ nhàng bước vào bồn tắm, đáy bồn tắm cũng đã xử lý qua không có trơn láng như bình thường, cậu sợ mình trượt chân đặc biệt chọn loại này.

Từ sau khi triển lãm tranh bệnh của Thẩm Ninh càng thêm nghiêm trọng, thời gian nhìn không thấy càng ngày càng dài, có đôi khi liên tiếp hai ba ngày nhìn không thấy, cậu có đi bệnh viện kiểm tra qua, bác sĩ cũng không có biện pháp, phẫu thuật vẫn như cũ, cần phải tìm người có kỹ thuật cao, người kỹ thuật thông thường cũng không dám phẫu thuật cho Thẩm Ninh.

Cậu biết nếu kéo dài thời gian hơn phân nửa cứ như vậy mà chết, thời gian dài dây thần kinh thị giác cứ bị đè ép, qua vài năm cho dù có làm phẫu thuật thì cũng khôi phục không được nữa vì dây thần kinh thị giác đã bị teo lại.

Liễu Kiệt đi điều tra biết được Thẩm Ninh thật sự bệnh rất nặng, hẩn phát hiện Thẩm Ninh gần đây ít đi ra ngoài, hỏi thăm cũng không nghe được cái gì, đến nỗi những bức tranh của Thẩm Ninh rốt cuộc là ai vẽ, có tìm người vẽ thay không càng không biết được, những bức tranh được vẽ hoàn thành ở nhà, không ai nhìn thấy nên không ai biết là người nào vẽ tranh.

Hắn còn nhờ quan hệ cho người ta tra tài khoản của Thẩm Ninh xem có chi những khoản nào đặc biệt không, có lẽ sẽ từ giữa những điều đó tìm được dấu vết để lại, như kết quả còn chưa có hẩn đang chờ tin tức, chuyện này dường như khó lo liệu, dù sao cũng là không hợp quy củ.

Đương nhiên chuyện này cũng không phải Liễu Kiệt đặc biệt muốn điều tra, hẩn đối với người anh cùng cha khác mẹ của mình càng cảm thấy hứng thú hơn. Thẩm Ninh là Hàn Văn Quân dặn dò hẩn điều tra, hẩn hiện tại đang bám dính Hàn Văn Quân, đương nhiên cô nói cái gì chính là cái đó.

Lại nói tiếp hẩn cảm thấy mình bị ủy khuất, nói chuyện thương yêu đã mấy tháng mà hẩn cũng chỉ được sờ tay của cô những mặt khác không có được cái gì.

Nhưng hẩn cũng không muốn cố gắng đi thêm một bước, hẩn không so được với Hàn Văn Quân nhà giàu thiên kim tiểu thư, hơn nữa hai người họ đã chân chính đàm hôn luận gả, trong lòng còn cảm thấy đây là danh môn thiên kim nên e thẹn nghiêm túc, không giống với những cô gái trước kia hẩn đùa giỡn, trong lòng hẩn tuy rằng ủy khuất nhưng vẫn ngọt như đường.

Kỳ thật hẩn suy nghĩ quá nhiều, Hàn Văn Quân không phải e thẹn gì hết, cô không chuẩn bị cùng người khác tiếp xúc thân mật, hiện tại cô nguyện ý cùng hẩn một chỗ cũng chẳng qua là nhìn thấy hẩn coi như có chút tiền đồ, hơn nữa cũng nghe lời, trừ bỏ hai điểm này những điểm khác cái nào cũng không nhìn trúng. Người này nhìn sao cũng kém Hạ Lập Nhân, mức nước chênh lệch giữa lòng sông so với mặt biển quá lớn cô cần phải có thời gian thích ứng, mấy tháng làm sao đủ.

Tính cách Liễu Kiệt tốt hơn Hạ Lập Nhân rất nhiều, nhưng Hàn Văn Quân thấy tất cả mọi người tính tình đều tốt hơn Hạ Lập Nhân, cho nên “Ưu điểm” của hẩn cô cũng không nhìn ra.

- —

“Mấy tháng đã trôi qua các người rốt cuộc điều tra như thế nào, sao mà không điều tra ra cái gì!” Hạ Lập Nhân đang ở văn phòng phát hỏa, đập bàn ầm ầm.

Nhấn nại của anh đã đến cực hạn, gần đây công việc thật sự rất bận, một tháng cũng có hơn hai mươi ngày phải làm thêm, ngẫu nhiên rút ra một ít thời gian đi tìm Thẩm Ninh, nhưng đối phương căn bản là không nhìn anh, cánh cửa đóng chặt không cho anh đi vào làm cho tâm anh khó chịu không thôi, A Ninh quyết tâm cùng với anh cắt đứt hay sao.

Mấy tháng này điều duy nhất để cho anh vui mừng là anh tra được nhà Thẩm Ninh ở là của Thẩm Ninh, do cậu tự mình mua, cũng không phải của Liễu Dật.

Hừ, quả nhiên là A Ninh của mình chắc cũng chướng mắt Liễu Dật rồi, nhất định là bởi vì một vài nguyên nhân nên dùng Liễu Dật làm băng quang cáo!

“Thật có lỗi Hạ đồng, chúng tôi thật sự đã cố gắng điều tra, nhưng Hàn tiểu thư gần đây cũng không có đặc biệt tiếp xúc với người nào cũng không có hành động kỳ quái hết thấy đều rất bình thường.” Người báo cáo trong lòng cũng lo lắng, thật sự không có gì xảy ra, người đó nói: ” Lúc trước cô ấy có phái người theo dõi Thẩm tiên sinh, chúng tôi cũng đã điều tra qua. Cô ấy cũng không có thêm hành động nào khác, chúng tôi có thể xác nhận chuyện này.”

“Thật không có làm cái gì?” Hạ Lập Nhân chưa từ bỏ ý định: “Tùy tiện cái gì cũng được, cô ta có bất kỳ hành vi nào cũng phải báo cáo với tôi!”

“Ách...”

“Cái gì? Nói chuyện không cần áp úng, tôi không phải vì mù quáng mới mời cậu tới!” Hạ Lập Nhân không thích nhất người ta nói ngập ngừng áp úng, thời gian của anh rất quý, được chứ.

“Có một việc tôi quên không nói với Hạ đồng, nhưng tôi cảm thấy không phải đại sự gì nên không báo cáo.” Thẩm tử đem chuyện lúc trước ở phòng triển lãm tranh nói ra, bởi vì Hàn Văn Quân rất nhanh đã bị mất mặt, mà Thẩm Ninh cũng không có bị thương tổn gì nên không nói ra.

“Cái gì?” Hạ Lập Nhân trợn mắt thật lớn, anh hận không thể đem văn kiện trong tay nện vào ót người này, anh tức giận nói: “Chuyện trọng yếu như vậy sao không nói với tôi?!”

Hiện tại trong lòng anh quả thực muốn chửi một vạn câu “điu mẹ mày”(fuck your mom), A Ninh của mình bị khi dễ, mà đám người anh muốn đứng nhìn xem cũng không giúp đỡ!

Không giúp đỡ cũng không sao, dù sao anh mời những người này là âm thầm điều tra, không phải làm bảo tiêu, người ta không giúp đỡ cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng tại sao thấy như vậy lại không báo cáo!

Anh thuê một nhóm người thiếu não hay sao!

Chuyện lớn như vậy cũng không nói với mình!

Người báo cáo giống như vừa tỉnh mộng, trong lòng nghĩ chuyện này cũng phải báo cáo sao trong cuộc sống những va chạm như thế thì có gì lớn, cuối cùng cũng không phải đã giải quyết tốt đẹp sao, cũng không có cái gì khác xảy ra.

Hạ Lập Nhân thao thao bất tuyệt giáo dục người này một phen, nói chi tiết rõ ràng, chỉ cần Hàn Văn Quân làm cái gì có liên quan đến Thẩm Ninh đều phải báo cáo với mình.

“Anh nói tôi mới nhớ, tôi muốn anh điều tra thêm một người, anh điều tra Liễu Kiệt cho tôi.” Hạ Lập Nhân cảm thấy có thể mình đã xem nhẹ người này, Hàn Văn Quân biết mình điều tra cô hơn phân nửa sẽ phòng bị, Liễu Kiệt là người rất tốt để cô chọn hỗ trợ.

“Dạ!”

Người báo cáo đã đi ra ngoài, nhưng tâm trạng của Hạ Lập Nhân cũng không ổn, anh không biết A Ninh của mình trong khoảng thời gian này lại chịu ủy khuất như thế, Hàn Văn Quân quả nhiên là đối với A Ninh ôm hận đã lâu, trước kia tại sao lại không nhìn ra! Thật sự là mắt bị mù!

Liễu Kiệt kia cũng không phải là người tốt gì cả!

Anh càng nghĩ càng hận, gần đây anh bận rất nhiều việc cũng chưa có hành động gì, xem ra có người không nể mặt mũi của mình rồi, chắc là không muốn sống yên ổn.

Hạ Lập Nhân rút ra một phần tư liệu trong tập hồ sơ ở trên bàn, đó là một phần thiết kế vốn đặt trước là muốn cùng Liễu thị hợp tác, trước kia loại hạng mục này đều là cùng Liễu thị hợp tác, đây là phương diện Liễu thị rất am hiểu.

Nhưng là hiện tại kế hoạch có biến, anh cảm giác mình đã có chuyện cần phải lo lắng hơn rồi.

Hết chương 33.

34. Chương 34

Hạ Lập Nhân đang cho người điều tra Liễu Kiệt, Liễu Kiệt lại đang nghĩ biện pháp để kết hôn với Hàn Văn Quân.

Hắn muốn kết hôn một phần là cũng thật sự thích Hàn Văn Quân, mặt khác muốn mau chóng dựa vào thế lực của Hàn gia, hắn là một đứa con riêng muốn cầm quyền không có ngoại lực sẽ có khó khăn, Liễu Dật dù sao cũng là con trai trong giá thú, Liễu Lăng Phong muốn bắt công cũng phải nghĩ tới đánh giá của người ngoài.

Nhưng nếu hắn mượn sức của Hàn gia sẽ không giống như lúc trước, chuyện này đối với công ty cũng thật tốt, nói không chừng sau này khi công ty phát triển đều phải nhờ vào hắn.

Liễu Kiệt lúc trước có cùng Hàn Văn Quân đề cập qua, Hàn Văn Quân không ngu ngốc, vừa nghe đã hiểu, nhưng cô vẫn có chút mâu thuẫn, nên giống như không nghe thấy giả ngu hồ lộng cho qua.

Nhưng Liễu Kiệt sao có thể hết hi vọng, hắn không được, nhưng còn có cha mẹ của hắn.

Vì thế việc này rất nhanh lại được nhắc tới, lúc này hai nhà xem như bán công khai nói chuyện, mẹ của Hàn Văn Quân là Phương Văn cũng bắt đầu làm công tác tư tưởng cho con gái.

“Văn Quân à con cùng Liễu Kiệt bên nhau thời gian cũng không ngắn, cũng không phải muốn các con kết hôn ngay bây giờ, trước nên đính hôn đi.” Lúc trước Phương Văn còn đối với người con rể tương lai có chút ý kiến, cảm thấy hắn xuất thân không tốt, nhưng mấy tháng nay bà phát hiện con người của Liễu Kiệt cũng tạm được, ít nhất đối con gái bà tốt lắm, cũng rất có tiền đồ, cho nên bây giờ cũng cảm thấy rất thỏa mãn.

“Mẹ, cũng không cần vội vã như vậy, chỉ mới có mấy tháng thôi mà.” Hàn Văn Quân không quá vui, trong lòng cô kỳ thật vẫn ôm ảo tưởng với Hạ Lập Nhân, tuy rằng cô cũng biết ảo tưởng này cơ bản không có khả năng thực hiện, bây giờ cô có chút trốn tránh sự thật, cô sẽ không cùng Liễu Kiệt chia tay, nhưng cũng không muốn kết hôn.

Phương Văn khuyên nhủ: “Tóm lại chuyện này sớm muộn gì cũng cần phải sớm kết thúc, kéo dài cũng sẽ chậm trễ chuyện tương lai của con, người ta đã mở miệng nhà của chúng ta nếu ngay cả đính hôn cũng không bằng lòng thì rất khó coi, trừ phi sau này con không muốn cùng nó nói chuyện thương yêu, đây chính là lãng phí chính mình đó.”

“Hơn nữa cha của con có một hạng mục muốn cùng Liễu gia hợp tác, nếu con cùng Liễu Kiệt đính hôn, hai nhà lui tới cũng dễ dàng hơn, đối với công ty cũng có lợi.”

Hàn Văn Quân cẩn thận suy nghĩ vài ngày cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng, nếu cô không đáp ứng mẹ cô sẽ tiếp tục làm công tác tư tưởng với cô, vốn chỉ là đính hôn cũng không có gì quan trọng.

Một tuần sau, hai nhà công bố tin tức ra ngoài là Hàn Văn Quân cùng Liễu Kiệt đính hôn, vừa lúc hai người quen nhau được một năm, tính là đặt cọc trước khi tiến hành đám cưới.

Rất nhiều người đều nói Liễu Kiệt vận khí tốt, người theo đuổi Hàn Văn Quân rất nhiều, cuối cùng lại bị người này theo đuổi được.

Không ít người bóp cổ tay, thay Hàn Văn Quân mà cảm thấy đáng tiếc, nói hai người họ không xứng đôi. Lúc trước cô cùng Hạ Lập Nhân xem mắt rất nhiều người đều cảm thấy đây mới thực sự là trai tài gái sắc, mới xứng đôi, không ngờ lại là giả!

Hàn gia cũng hi vọng đó là thật sự đáng tiếc Hạ Lập Nhân không muốn bọn họ còn có biện pháp nào, bọn họ có thể dọa nạt được Liễu Kiệt, không thể dọa nạt được Hạ Lập Nhân, bọn họ còn không dám có ý kiến, công ty hai nhà có hợp tác, cùng Hạ Lập Nhân trở mặt cũng không có chỗ gì tốt. Bọn họ cũng muốn cường ngạnh một chút nhưng Hạ gia ngay từ đầu tỏ ra thái độ tuyệt đối không thương lượng, nên cũng chỉ có thể để Hàn Văn Quân chịu ủy khuất.

Hạ Lập Nhân biết tin Hàn Văn Quân cùng Liễu Kiệt đính hôn thì cười lạnh, bị bạn bè phản bội mùi vị cũng không dễ chịu, anh là người lòng dạ hẹp hòi rất thù dai. Anh tưởng rằng Hàn Văn Quân sẽ thu liễm, không

thể tưởng được bây giờ lại còn tìm Thẩm Ninh gây phiền phức, anh không làm chút gì đó sẽ có lỗi với đối phương đang nỗ lực tìm đường chết.

Anh vốn đã nghĩ muốn thu thập Liễu Kiệt, tính toán làm điều kiện trao đổi để Liễu Dật rời đi. Liễu Dật không đáp ứng nên gác lại, hiện tại ngấm lại, Liễu Kiệt quả nhiên không phải người tốt, không thu thập không được, vừa lúc, hai người anh muốn thu thập gom thành một đôi, cũng tiện cho anh tính toán.

Bây giờ là cuối năm, qua năm sẽ thu thập triệt để bọn họ.

Hạ Lập Nhân đang hí hửng xem tin tức trên mạng về Hàn Văn Quân và Liễu Kiệt, sau đó nhận được một cuộc điện thoại, là Trịnh Cảnh Đồng gọi tới.

“Uy.” Gần đây anh nghe Trịnh Cảnh Đồng nói thân thể Phó A Bảo không tốt lắm, bảo mọi người không quấy rầy không gọi điện thoại cho anh ta, hiện giờ tự mình gọi điện thoại lại đây, thân thể Phó A Bảo đã tốt hơn sao?

“Bảo cho cậu một tin vui!” Giọng nói của Trịnh Cảnh Đồng vô cùng hưng phấn.

“Tôi? Tôi có tin gì vui? Tôi gần đây cũng không việc vui.” Hạ Lập Nhân không hiểu, anh gần đây bề bộn muốn chết, tét sắp đến nên rảnh rỗi một chút, Hàn Văn Quân và Liễu Kiệt lại làm cho anh bức mình, Thẩm Ninh lại không chịu nhìn anh, anh nào có việc gì vui để nói: “Cậu có tin gì về Thẩm Ninh phải không?”

Hạ Lập Nhân không biết sao lại nghĩ như vậy, đây cũng là tin tức anh muốn nhất nghe nhất.

“Cậu suy nghĩ quá nhiều, tôi muốn nói việc vui của tôi kia, tôi nói cho cậu nghe nha.” Trịnh Cảnh Đồng rất nhanh đánh vỡ ảo tưởng của Hạ Lập Nhân.

Hạ Lập Nhân lập tức liền ỉu xiu nói: “Việc vui của cậu nói với tôi làm chi, tôi cúp máy đây!”

“Đừng, tôi muốn nói với cậu là tôi để có con trai rồi! Mới sanh được vài ngày thôi đáng yêu vô cùng!” Giọng nói của Trịnh Cảnh Đồng hưng phấn khó có thể che dấu, bình thường anh ta thích bày ra gương mặt lạnh lùng, khó mà thấy được kích động như vậy có lẽ anh ta thật sự rất cao hứng.

Hạ Lập Nhân trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng nhú mày ghen nói một câu: “Cậu cùng nhà A Bảo của cậu chia tay rồi sao?” Không thể nào, hai người lúc trước cử hành hôn lễ long trọng như vậy, trở mặt cũng quá nhanh.

“Cậu có phải là bạn của tôi hay không, sao lại nói hươu nói vượn nguyên rủa tôi như vậy!” Trịnh Cảnh Đồng tức giận.

“Vậy sao cậu nói cậu có con trai, cậu cùng ai sinh a? A Bảo nhà cậu không tức giận sao?” Hạ Lập Nhân suy tính một chút, hiện tại đứa trẻ mới sinh ra phồng chùng tháng năm đã mang thai, khi đó Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo còn ở cùng một chỗ? Bọn họ tháng tám mới tổ chức hôn lễ thì đứa bé làm sao xuất hiện? Muốn tìm người mang thai hộ cũng không kịp đây là hai người đã có con từ trước a.

“Nói cho cậu biết cậu cũng không hiểu.” Trịnh Cảnh Đồng không muốn nhiều lời, anh chủ yếu là muốn khoe con, nên nói: “Đây chính là con của tôi với A Bảo đó, bộ dạng đặc biệt giống cả hai chúng tôi.”

Hạ Lập Nhân rút rút khóe miệng: “Tôi nghe cậu nói có cảm giác đứa nhỏ này là do A Bảo nhà cậu sinh ra, cậu ta bệnh lâu như vậy, không phải là mang thai chứ? Cậu ta là phụ nữ?”

“Em ấy đương nhiên là nam, tôi nói em ấy sinh cậu tin sao?” Trịnh Cảnh Đồng cũng không phủ nhận.

Hạ Lập Nhân đương nhiên không tin, trên thế giới này sao lại có đàn ông sanh con, cũng không phải là tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, anh lúc này chỉ thuận miệng nói ra.

Trịnh Cảnh Đồng biết Hạ Lập Nhân sẽ không tin tưởng, nhưng anh ta cũng không nói thêm cái gì, A Bảo nhà anh ta thân thể khác hẳn với người thường đây là bí mật, cũng không thể nói với ai, càng ít người biết càng tốt.

Khoe khoang xong rồi Trịnh Cảnh Đồng cũng không quên quan tâm đến vấn đề tình cảm của Hạ Lập Nhân hỏi anh cùng Thẩm Ninh như thế nào.

“Vẫn như cũ, em ấy cũng không chịu gặp tôi.” Hạ Lập Nhân nói đến điều này thì rất thương tâm.

“Tôi thấy cậu ấy đã muốn dứt khoát chia tay, cậu cứ quần quít lấy cậu ấy cũng không có ý nghĩa gì?” Lúc mới bắt đầu Trịnh Cảnh Đồng còn rất ủng hộ Hạ Lập Nhân, nhưng cũng đã lâu như vậy mà không có kết quả nên anh ta cũng đổi ý: “Tôi đoán không chừng cậu ấy còn cảm thấy cậu rất phiền.”

“Cậu có thể đừng nói chuyện phiếm như vậy được không!” Hạ Lập Nhân quả thực muốn lấy điện thoại ném vào mặt Trịnh Cảnh Đồng chỉ tiếc hai người cách xa nhau một nửa thành thị, anh tức giận nói: “Cậu đến khoe khoang với tôi xong rồi lại đả kích tôi một hồi, cậu gọi điện thoại đến rốt cuộc là làm gì, đặc biệt muốn chọc giận tôi? Năm nay tôi đắc tội gì với cậu, cậu không chọc tức tôi sẽ bực bội đúng không?”

“Được, được, được tôi không nói.” Hạ Lập Nhân thầm nói tôi đây là ăn ngay nói thật được chứ, quên đi, chuyện này tôi không cùng người như cậu so đo.

Cúp điện thoại Hạ Lập Nhân nằm ở trên ghế sa lon xem hình trước kia chụp chung với Thẩm Ninh trên điện thoại di động. Thẩm Ninh thích vẽ tranh, bởi vì tìm tư liệu sống cho nên cũng thường thích chụp ảnh, trong điện thoại có rất nhiều phong cảnh anh thay Thẩm Ninh chụp nhưng nhiều nhất vẫn là hình ảnh hai người chụp chung.

Hạ Lập Nhân vươn ngón tay ra ở trên tấm hình vuốt ve, tại sao lại như vậy chứ, rõ ràng hai người ân ái như vậy hai người chung sống với nhau rất hài hòa, anh thật sự không phát hiện những vấn đề Thẩm Ninh đã nói kia...

Chà.. Hạ Lập Nhân đột nhiên đứng dậy, không được, anh vẫn là phải đi gặp Thẩm Ninh một lần, lần này cũng không quản nhất định phải quần quật lấy, nhất định bằng mọi cách phải gặp được Thẩm Ninh một lần

- - -

Thẩm Ninh đang nghe TV, đúng vậy, là nghe, gần đây ánh mắt của cậu ngẫu nhiên mới có thể nhìn thấy một chút đồ vật này nọ, đại đa số thời gian hai mắt chỉ thấy toàn màu đen, hoặc là thấy bóng dáng mơ mơ hồ hồ ở trước mắt.

“Thẩm tiên sinh, có khách.” Nam bảo mẫu báo cáo với Thẩm Ninh: “Là Hạ Lập Nhân Hạ tiên sinh.” Hạ Lập Nhân đã tới rất nhiều lần nên bọn họ đều quen thuộc.

“Không gặp, anh bảo anh ta đi đi.” Thẩm Ninh đưa tay sờ hai mắt của mình, bây giờ mình trở thành như vậy ở trước mặt Hạ Lập Nhân chỉ cảm thấy khó chịu mà thôi.

Nam bảo mẫu thở dài, ai...

Hạ tiên sinh đối với Thẩm tiên sinh thật si tình, đáng tiếc...

Nam bảo mẫu theo thường lệ đi đuổi người, nhưng hôm nay có chút khác thường, anh ta vừa đi đến cửa liền bật người lộn trở lại, sau đó hô to: “Thẩm tiên sinh, Hạ tiên sinh cùng vệ sĩ của anh ta trèo tường vào được!”

Thẩm Ninh phun ra một ngụm nước vừa mới uống!

Thẩm Ninh thật sự là bó tay với Hạ Lập Nhân, bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn có thể làm được loại chuyện trèo tường này, cũng không nhìn xem thân phận của mình, không sợ dọa người sao?

Thẩm Ninh dặn dò: “Khóa cổng đi, đừng cho anh ta vào.” Bên ngoài nhà của cậu xây tường vây chung quanh, qua bức tường vây mới đến cửa chính, tòa nhà này lúc đầu chung quanh không có tường vây, nhưng vùng ngoại thành này động vật nhỏ hơi nhiều, cậu đặc biệt cho người xây tường vây quanh một vòng, như vậy cũng an toàn hơn.

“A Ninh, A Ninh em mở cửa đi! Sắp hết một năm rồi anh tới thăm em một chút, em để cho anh đi vào đi.” Hạ Lập Nhân cũng không nhấn chuông cửa, anh gõ cửa đùng đùng nói: “Anh biết em ở bên trong, mở cửa nhanh đi, kêu bảo mẫu mở cửa, anh muốn cùng em nói chuyện một chút.”

“Anh cam đoan không quần quật lấy em, chỉ muốn cùng em nói chuyện một chút, chúng ta đã lâu không có ngồi tâm sự với nhau, mở cửa đi!”

Mấy bảo mẫu đều cảm thấy Hạ Lập Nhân rất đáng thương, đến đây vài lần cũng không được vào nhà, người si tình như vậy cũng hiếm có, huống hồ anh ta còn là một người có thân phận như vậy, có thể ăn nói khép nép muốn tới cầu xin, cũng không dễ dàng.

Nhưng bọn họ nhìn nhìn đôi mắt Thẩm Ninh, ai... Thẩm tiên sinh cũng không phải cố ý, đôi mắt cậu xảy ra vấn đề đã rất đáng thương đương nhiên không muốn cho người mình thích nhìn thấy mình chật vật như vậy.

Ba người đàn ông cao to “nào bỏ” một hồi chuyện tình cảm lưu luyến chuyện yêu đương bi ai, quả thực muốn chảy nước mắt đồng tình, thật sự rất thương cảm.

Bởi vì công việc bận rộn nên lúc trước Hạ Lập Nhân tới cũng không thể ở lâu, mỗi lần đến ở trước cửa chờ một lát, không gặp được cậu thì ngoan ngoãn rời đi, lần tới vẫn tiếp tục như thế.

Thẩm Ninh nghĩ lần này cũng giống như vậy, Hạ Lập Nhân đợi lâu nhất định sẽ đi.

Thế nhưng đã hơn một giờ Hạ Lập Nhân vẫn còn ở cửa, sau khi gõ cửa sẽ nghỉ trong chốc lát, nghỉ xong lại gõ cửa, không muốn gõ thì cho bảo tiêu gõ, dù sao cũng không được ngừng, anh còn kêu bảo tiêu treo tường đi ra ngoài vào trong xe cầm cái đệm lại đây, anh ngồi trước xuống trước cửa, dù thế nào đi nữa hai ngày này anh không cần đi làm, vậy thì ngồi ở chỗ này cùng Thẩm Ninh hao tổn đi, cậu muốn nhìn cũng được không muốn nhìn cũng được, dù thế nào đi nữa anh không gặp được người cũng sẽ không đi.

Thẩm Ninh vừa mới bắt đầu cũng không nghĩ đến chuyện này, một giờ đã qua, hai giờ đã qua, ba giờ đã qua... Tiếp tục tiếp tục như vậy đến trời tối.

Bảo mẫu lo lắng nói: “Thẩm tiên sinh, Hạ tiên sinh ngồi ở cửa không chịu đi, bên ngoài rất lạnh, anh ta đã ngồi đến mấy giờ, chúng ta cho anh ta mượn một cái chăn được không?” Thẩm Ninh trầm mặc một hồi sau đứng dậy sờ sờ pha bên cạnh rồi đi đến cửa thang lầu, cậu muốn lên lầu, người bảo mẫu vội vàng lại dìu cậu. Cậu phát phát tay nói không cần, loại chuyện nhỏ nhặt này một mình cậu vẫn làm được, dưỡng thành thói quen ỷ lại cũng không tốt.

Lúc đi tới góc rẽ cửa thang lầu Thẩm Ninh quay đầu lại nói: “Đợi thêm một giờ nữa, nếu sau một giờ anh ấy không đi, các anh mời anh ấy vào nhà, cho anh ấy đến phòng trên lầu gặp tôi.”

Lúc bình thường cậu ở dưới lầu, nhưng hôm nay cậu muốn cùng Hạ Lập Nhân ở trên lầu gặp mặt cậu không muốn để người khác nghe được bọn họ nói chuyện.

Ba người liếc nhau, xem ra hôm nay Hạ tiên sinh có hi vọng.

Một bảo mẫu nhỏ tuổi nhất thấy Thẩm Ninh đi vào phòng một lúc sau liền đi tới cửa nói với Hạ Lập Nhân: “Hạ tiên sinh, Thẩm tiên sinh nói, chỉ cần anh ở bên ngoài đợi một giờ nữa cậu ấy sẽ cho anh đi vào, anh cũng đừng nói là tôi nói, coi như không biết!”

Bọn họ đã sớm đã nhìn ra, Thẩm Ninh kỳ thật rất muốn gặp Hạ Lập Nhân, cho thời hạn một giờ cũng chỉ là lấy cớ kéo dài thời gian mà thôi, nếu Hạ Lập Nhân thật sự ở bên ngoài đợi một giờ, Thẩm Ninh nhất định sẽ thật cao hứng.

Trong lòng Hạ Lập Nhân cảm khái bảo mẫu của Thẩm Ninh thật đúng là người tốt, không những cho anh mượn chăn, lại nói cho anh tin này. Một giờ thì tính cái gì, nhiều hơn mấy giờ nữa anh cũng chờ, đừng nói một giờ, để cho anh chờ suốt một ngày anh cũng nguyện ý, chỉ cần Thẩm Ninh chịu gặp anh.

Nói thực thời gian dài như vậy không gặp cậu, anh cũng có chút khẩn trương!

Boss khoác một tấm chăn ngồi ở trước cửa, bảo tiêu không thể làm gì chỉ có thể đứng ở một bên coi chừng dùm, mùa đông gió Tây Bắc thổi vù vù, bọn họ lạnh đến nổi chảy nước mũi. Công việc của bọn họ là bảo hộ chủ nhân việc này không hay ho nhưng cũng là công việc cần phải làm! Tiếp tục một giờ, tiếp tục một giờ là tốt rồi, tiếp tục nhịn đi, nhịn một chút nữa thì tốt rồi.

Hạ Lập Nhân chỉnh đồng hồ báo thức, lúc này bảo mẫu nói một giờ, nghe nói xong anh liền cài đồng hồ báo thức, bây giờ vừa tới một giờ, trên điện thoại di động đồng hồ báo thức đing ling ling vang lên, Hạ Lập Nhân “chà” một cái đứng lên, rốt cục có thể đi vào việc này đã chờ đến mấy tháng!

Mấy tháng nay anh không gặp Thẩm Ninh, càng khỏi nói là không được sờ soạng, một cái lòng tơ cũng chưa đụng tới được nữa!

Nghĩ đến đây anh thật ghen tỵ với Liễu Dật, Liễu Dật tuy rằng không lịch sự nhưng khi đến đây tuyệt đối sẽ không bị cho đứng ngoài cửa, anh phái người đi theo Liễu Dật nên mọi chuyện đều rất rõ ràng.

Cửa lớn rốt cục đã mở trong nhà thật ấm áp, Hạ Lập Nhân đi vào mấy bảo mẫu còn cho anh trà nóng cơm nóng đồ ăn cũng nóng, trời đã tối rồi, cho người ăn một bữa cơm đi.

Hạ Lập Nhân đến đây cũng không phải tới để dùng cơm, anh không vui nói: “A Ninh đâu, em ấy có ăn hay không, tôi muốn cùng ăn cơm với em ấy.”

Bảo mẫu cười nói: “Thẩm tiên sinh nói, chờ anh ăn no mới có thể đi gặp cậu ấy, cậu ấy ở trong phòng trên lầu chờ anh đó.”

Hạ Lập Nhân đành phải ngồi xuống ăn cơm, anh ăn rất nhanh, hai bảo tiêu của anh thì không gấp cứ rì rì ăn, dù sao boss còn muốn lên lầu cùng Thẩm tiên sinh gặp mặt, phỏng chừng chắc cũng lâu lắm, bọn họ có thể từ từ ăn.

Ăn hết Hạ Lập Nhân liền đứng lên đi lên trên lầu, đi đến cửa thang lầu anh lại lui trở về, xoay người sửa sang quần áo của mình lại một chút rồi hỏi mọi người xung quanh: “Các cậu xem hình dáng này của tôi được chưa? Có ngay ngắn sạch sẽ không, tóc quần áo có ổn không.” Nói xong anh còn xoay một vòng tròn, cho mọi người nhìn kỹ.

Mọi người thấy vậy cảm thấy hình như mình đang say.

Tất cả mọi người cảm thấy Hạ Lập Nhân quá lo lắng, anh còn đặc biệt đi đánh răng rửa mặt sạch sẽ thấy được vạn phần thoả đáng mới đi lên trên lầu.

Anh chậm rãi đi đến cái phòng bảo mẫu nói, sau khi hít sâu một hơi mới nhẹ nhàng gõ cửa, nói: “A Ninh, là anh.”

“Vào đi, cửa không có khóa.” Bên trong cánh cửa truyền đến âm thanh ôn hòa của Thẩm Ninh.

Hạ Lập Nhân đột nhiên cảm thấy cảm động, trong lòng trở nên yếu ớt, anh nhẹ nhàng mở khóa cửa, sau đó lại nhẹ nhàng đẩy cửa ra, lúc cửa mở ra trong nháy mắt đó anh có chút sững sờ.

Bởi vì trong phòng không có mở đèn, tuy rằng không phải tối đen một mảnh, nhưng ánh sáng rất ít, bức màn được kéo kín, chỉ có một chút ánh trắng xuyên thấu qua khe hở của bức màn chiếu vào, anh không thấy rõ gương mặt của Thẩm Ninh, chỉ nhìn thấy đại khái thân hình của cậu, Thẩm Ninh đang ngồi ở trên giường chờ anh.

Hạ Lập Nhân cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, không trách anh suy nghĩ bấy bọ, chứng kiến người yêu như thế này sẽ có chút mơ màng, anh cũng không phải là thánh nhân, anh là một người đàn ông có thân thể phi thường khỏe mạnh, đương nhiên phương diện kia sẽ có nhu cầu, đặc biệt mặt đối người mình yêu mến, ở tình huống trên giường tùy thời tùy chỗ đều có thể nghĩ đến cái loại chuyện này cũng thật là bình thường không phải sao?

“A Ninh, sao em không mở đèn a, công tắc ở đâu?” Hạ Lập Nhân ở cửa tìm công tắc, anh muốn mở đèn trong phòng.

“Đừng bật đèn! Bật đèn thì anh đi ra ngoài đi!” Thẩm Ninh ngăn cản nói: “Chúng ta cứ như vậy nói chuyện đi, tôi một chút dễ dàng thả lỏng.”

Hạ Lập Nhân cảm thấy Thẩm Ninh có chút kỳ quái, nhưng cũng không có ý kiến, nếu đây là yêu cầu của Thẩm Ninh thì anh nên nghe theo là tốt rồi, bật đèn không bật đèn kỳ thật cũng không có gì khác nhau, chỉ cần đối phương là Thẩm Ninh thì anh cũng thấy không sao cả.

Bóng tối có đôi khi cũng là chất xúc tác rất tốt, Hạ Lập Nhân đóng cửa lại chậm rãi đến gần Thẩm Ninh, Thẩm Ninh ngồi ở trên giường, không nói một tiếng, Hạ Lập Nhân nuốt một ngụm nước bọt, đi đến trước mặt Thẩm Ninh. Lúc này anh thật sự không nhịn được, một phen nhào tới đem Thẩm Ninh đè ngã xuống giường, hai người cứ như vậy mặt đối mặt với nhau..

Hết chương 34.

35. Chương 35

“Uhm.. ” Thẩm Ninh không nghĩ tới Hạ Lập Nhân đột nhiên lại hành động như vậy, cậu muốn cùng Hạ Lập Nhân tâm sự không muốn làm chuyện này được chứ, một thời gian không gặp sao cậu cảm giác Hạ Lập Nhân trở nên đói khát, lúc này cả phòng rất tối có thể không nhìn thấy được cái gì hấp dẫn, cho nên bỏ qua vấn đề vì trên người của cậu hấp dẫn.

Hạ Lập Nhân cũng không muốn như vậy Thẩm Ninh không ở bên cạnh mấy tháng anh cũng không có làm, nên khi anh ở cùng người yêu một chỗ thì vô cùng thoải mái, cảm dục lâu ngày nên khi gặp Thẩm Ninh nghe trong không khí hơi thở của Thẩm Ninh đã cảm thấy thân thể không tốt lắm, khẩn cấp muốn ôm người trước mắt này.

“Mau, mau đứng lên.” Thẩm Ninh đẩy lưng của Hạ Lập Nhân ra, cậu cảm thấy xấu hổ muốn chết, thời gian dài không thấy mặt mà người này cứ ôm chặt như vậy chuyện này có thể tốt sao.

“Đừng nhúc nhích, để cho anh ôm trong chốc lát.” Hạ Lập Nhân nằm ở trên người Thẩm Ninh, anh nhẹ nhàng chôn ở cổ Thẩm Ninh ngửi mùi hương trên người Thẩm Ninh nói: “A Ninh rất là thơm nha, đã tắm rửa rồi sao? Là muốn chờ anh sao? Quái, lại không chịu bật đèn, là ngượng ngùng sao?”

Thiệt là, có cái gì phải ngượng ngùng, anh quả thực yêu chết đi được, Thẩm Ninh hoàn toàn không cần cảm thấy thẹn thùng a.

Kỹ năng ” nã bỏ” của Hạ Lập Nhân là nhất đẳng.

Thẩm Ninh bị chọc tức, người này suy nghĩ cũng quá rồi, còn có biết xấu hổ hay không!

Cậu tăng thêm lực đạo đẩy lưng của Hạ Lập Nhân ra, nói: “Anh đừng đè trên người của em, em gặp anh không phải để làm chuyện này, chúng ta cần nghiêm túc nói chuyện.”

Hạ Lập Nhân có hơi thất vọng, thân thể của anh đã như vậy Thẩm Ninh lại nói không làm chuyện này với anh, vậy anh phải làm sao mới tốt? Đi tắm nước lạnh sao? Hay là đi phòng tắm tự mình giải quyết?

Nhưng Thẩm Ninh không muốn anh cũng không miễn cưỡng, anh chống khuỷu tay nâng nửa người lên, nhưng đùi còn đè lên đùi Thẩm Ninh nói: “Được rồi, em nói em cần tâm sự những gì anh sẽ nghe em nói.”

Anh nương theo ánh trăng xuyên thấu qua khe hở bức màn nhìn vào mặt Thẩm Ninh thấy không rõ vẻ mặt của đối phương, nhưng biết Thẩm Ninh không mở mắt, trong lòng anh cảm thấy kỳ lạ Thẩm Ninh không muốn nhìn anh sao, là ngượng ngùng sao?

“Anh đứng lên đi, tư thế này làm sao mà nói chuyện được!” Thẩm Ninh cảm giác mình thật sự như tú tài gặp binh lính, không thể nói lý lẽ, anh lúc nào cũng như vậy, cậu thật sự không muốn lại tiếp tục nói lời khó nghe làm tổn thương Hạ Lập Nhân thì trong lòng cậu cũng không chịu nổi, vì cái gì Hạ Lập Nhân lại chấp nhất như vậy, vì cái gì khi cậu ra đi khi cậu lần đầu tiên làm mặt lạnh với anh mà anh vẫn thuận ý với cậu như vậy.

Nếu cậu thật sự muốn giẫy dụa thì Hạ Lập Nhân cũng không dễ áp đảo được cậu, nhưng cho dù ngoài miệng không thành thực thể nào nhưng phản ứng của thân thể lại không lừa được người.

Cậu yêu người đàn ông trước mắt này, trong lòng thích, thân thể cũng thích, thân thể của cậu cũng khao khát Hạ Lập Nhân, bọn họ rõ ràng rất yêu nhau, thân thể hấp dẫn nhau thì có cái gì kỳ quái.

Cậu cũng là đàn ông, ở đây dưới bầu không khí như vậy có phản ứng cũng bình thường.

Nhưng thuận theo tình dục của bản thân thì phải chịu hậu quả, sau khi làm xong những tính toán của cậu không phải đều thất bại trong gang tấc sao.

Cậu muốn chạm vào người đàn ông trước mắt này.

Không, không chỉ là chạm vào.

Cậu còn muốn nhìn thật kỹ người đàn ông này.

Trong ấn tượng của cậu Hạ Lập Nhân rất anh tuấn, trên người toàn bộ hết thấy đều cẩn thận tỉ mỉ, mỗi một chỗ đều xử lý so với những minh tinh trong TV còn muốn tinh tế tỉ mỉ hơn, trên mặt biểu tình cũng luôn sinh động, sẽ luôn soi xét cậu hôm nay lại gặp gỡ người nào lôi thôi hời hợt không ngót, những lúc đó cậu lại cảm thấy rất thú vị.

Bây giờ cậu lại không nhìn thấy gì cả, lúc trước cậu hay cầm di động xem ảnh của người này, bây giờ người ở bên cạnh muốn nhìn cũng không dám, chỉ sợ Hạ Lập Nhân sẽ phát hiện đôi mắt của cậu dị thường, chỉ có ở trong phòng tối mới dám cùng Hạ Lập Nhân nói chuyện.

Nhớ...quá...nhớ người yêu của cậu quá.

Thẩm Ninh lấy tay che hai mắt của mình, nước mắt của cậu đã chảy xuống...

“Làm sao vậy A Ninh?” Hạ Lập Nhân phát hiện Thẩm Ninh có điểm gì là lạ, anh lấy tay sờ vào mặt của Thẩm Ninh, sau đó phát hiện nước mắt trên mặt của cậu đang rơi xuống.

A Ninh của anh đang khóc.

“Được, được, không thể như vậy, có phải em không thích anh như vậy, anh lập tức đứng lên!” Hạ Lập Nhân vội vàng rời khỏi người Thẩm Ninh, anh rất quý cử ngồi sang bên cạnh, nói: “Thực xin lỗi, anh không phải cố ý, anh có chút khắc chế không được.” Anh quả thật là có chút tùy hứng, rõ ràng Thẩm Ninh nói chia tay mà anh còn quấn chặt lấy, quấn chặt lấy coi như xong, người ta thật vất vả mới chịu gặp anh một lần thì anh liền khẩn cấp muốn đền người ta, quả thực không phải là người!

Bên trong phòng trong thoáng chốc xuất hiện trầm mặc, Hạ Lập Nhân không yên đợi Thẩm Ninh tuyên án, nhìn Thẩm Ninh điệu bộ này, không phải là muốn đuổi anh đi chứ? Anh thật vất vả mới đến được nơi này, nói cũng chưa được vài câu sao có thể đi được.

“Chúng ta làm đi.” Thẩm Ninh đột nhiên nói một câu như vậy.

“Hả?” Hạ Lập Nhân cảm thấy như đang nằm mộng, đây là đang xảy ra chuyện gì?! Anh nghĩ mình có thể nghe nhầm.

Bất kể lý giải thế nào thì những lời này cũng chỉ có một ý tứ, hôm nay mình lại gặp vận tốt đến thế sao? Vì sao lại thuận lợi như vậy? Sẽ không đâu, Thẩm Ninh lúc trước còn đối với anh như nhìn mà không thấy, bây giờ lại đột nhiên đáp ứng muốn làm?

Chẳng lẽ là đối với mị lực của mình không thể không chế? Điều này rất có thể, về phương diện kia mình rất lợi hại.

Hạ Lập Nhân “nào bỏ” rất nhiều, đồng thời lại lo lắng Thẩm Ninh đang nói giỡn.

“Không muốn làm thì anh đi đi.” Thẩm Ninh che hai mắt của mình ở trên giường đợi cả buổi, mà chỉ nghe nói một câu “Hả?” mà thôi.

“Làm! Đương nhiên là làm!” Hạ Lập Nhân thầm nói mình không ngốc, em ấy đã nói như vậy mà mình còn không làm đây không phải là đầu óc có hổ sao, hôm nay khẳng định mình phải ở chỗ này qua đêm!

Trong bóng đêm cũng không biết là ai tới gần ai trước, chỉ cảm thấy độ ẩm tăng cao, hai người đầu óc đều như trong mộng, mỗi chạm vào nhau cảm giác rung mình lan khắp toàn thân, Hạ Lập Nhân có thể cảm thấy trên mặt Thẩm Ninh thấm ướt, A Ninh của mình vẫn đang khóc.

“A Ninh, em không muốn sao?” Hạ Lập Nhân ôm Thẩm Ninh vào trong ngực, nói: “Em không muốn anh sẽ không miễn cưỡng em, đừng khóc nha.”

“... Không, chúng ta tiếp tục đi.” Thẩm Ninh xoay người đem Hạ Lập Nhân đè xuống giường bắt đầu chủ động.

Người yêu chủ động Hạ Lập Nhân đương nhiên rất vui vẻ, bọn họ xa cách lâu như vậy lại một lần nữa tiếp xúc thân mật làm cho anh cảm động không thôi.

Nhưng anh vẫn không rõ, vì cái gì A Ninh của mình lại chảy nước mắt, hơn nữa lại không muốn mở to mắt nhìn mình.

Nhưng Thẩm Ninh không cho Hạ Lập Nhân thời gian dư thừa tự hỏi, động tác của cậu rất kịch liệt, nhiệt tình ôm hôn Hạ Lập Nhân đồng thời xé rách quần áo của hai người, không đầy một lát Hạ Lập Nhân cũng không thể suy nghĩ được gì nữa, trong đầu thẩm nghĩ muốn chiếm giữ người trước mắt này.

Đơn phương nhiệt tình chậm rãi biến thành song phương, cuối cùng Hạ Lập Nhân dùng sức xoay người, lại lần nữa chiếm được thế chủ đạo, nhả nài của anh đã đến cực hạn.

Trong phòng tối chỉ có tiếng thở dốc kịch liệt của hai người cùng tiếng thân thể cọ xát, có đôi khi cũng sẽ có âm thanh “tất tất tác tác” ma sát của vải vóc, toàn bộ hết thảy cũng làm cho người đổ mồ hôi tim đập nhanh, một phòng kiều diễm...

Hết chương 35.

36. Chương 36

Có lẽ thật lâu không có quan hệ nên hai người đều dị thường nhiệt tình, mấy năm gần đây hai người quay hệ lần này là kịch liệt nhất, mặt sau của Thẩm Ninh ngay cả thân thể và cả giọng nói cũng không thể nói lớn do sử dụng quá độ, Hạ Lập Nhân tinh lực khác xa tưởng tượng của cậu vô cùng dồi dào, đã lâu không làm vận động kịch liệt cậu có chút chống đỡ không được.

Cũng không biết qua bao lâu, ánh trăng đã lên cao hai người mới chậm rãi yên tĩnh trở lại, Thẩm Ninh mệt đến hoàn toàn nói không ra lời, cậu nhắm mắt lại nằm nghiêng ở trên giường, ngay cả một ngón tay cũng nâng không nổi.

Hạ Lập Nhân cũng nằm nghiêng gắt gao từ phía sau ôm lấy Thẩm Ninh, đem Thẩm Ninh ôm vào trong ngực, môi còn không ngừng hôn lên vai, cổ và lưng của Thẩm Ninh, bàn tay thì vuốt ve đùi của Thẩm Ninh, không chỉ là an ủi sau khi ân ái, anh hy vọng càng tiếp cận người này, da thịt chạm nhau có thể cho anh cảm giác an toàn, như vậy mới cảm giác người trong lòng này là chân thật tồn tại.

Chỗ của Thẩm Ninh không có bao cao su, lúc Hạ Lập Nhân lên đỉnh cũng cố kìm nén, vì ngay từ đầu cũng không định làm loại chuyện tình này cho nên cuối cùng là bắn ở bên ngoài.

Hạ Lập Nhân cùng Thẩm Ninh ôn tồn trong chốc lát, sau đó nhẹ giọng nói: “A Ninh, anh ôm em đi tắm rửa được không?”

Thẩm Ninh hữu khí vô lực nói: “Anh đi tắm trước đi, em đợi anh tắm xong em sẽ tự mình đi.”

“Như vậy sao được, em xem em đã rất mệt, anh giúp em tắm!” Hạ Lập Nhân không để cậu phản đối liền đứng dậy xuống giường, trong phòng cũng không lớn nên nhìn qua anh biết phòng tắm ở chỗ nào, sờ soạng tìm được công tắc đèn phòng tắm, “ba” một cái anh mở đèn sáng lên, Hạ Lập Nhân bắt đầu mở nước ấm, cảm thấy độ ấm vừa phải mới trở về phòng ôm Thẩm Ninh vào.

Thẩm Ninh thấy cự tuyệt không được nên dứt khoát tùy ý theo Hạ Lập Nhân, dù thể nào đi nữa cậu cũng mệt chết đi, mệt đến mắt mở không ra.

Phòng tắm sáng sủa làm cho Hạ Lập Nhân nhìn thấy rõ người trong lòng người nhất thanh nhị sở, anh nhẹ nhàng đem Thẩm Ninh bỏ vào bồn tắm lớn, sau đó mình cũng bước vào ngồi ở phía sau Thẩm Ninh thay Thẩm Ninh vuốt ve bên hông cơ thể, để ngày mai cậu không bị mỏi nhừ vô lực.

“A Ninh, em gầy.” Hạ Lập Nhân nhìn thấy có chút đau lòng, trước kia Thẩm Ninh cũng không có gầy như vậy, nhìn thì vẫn đẹp như cũ nhưng vì gầy làm anh cảm thấy đau lòng.

Quả nhiên người này rời khỏi mình là không được, căn bản sẽ không biết tự chiều cố mình, lúc này mới mấy tháng mà gầy nhiều như vậy, sau này vẫn còn như vậy thì làm sao được chứ? Quả nhiên là nên rước về sớm một chút.

Kỳ thật không phải Thẩm Ninh muốn gầy, cậu vì bảo hộ một chút thị lực còn sót lại đã cự tuyệt toàn bộ vận động kịch liệt. Không vận động thân thể bắt đầu trở nên phong phanh, hôm nay cùng Hạ Lập Nhân làm chuyện này đã là vận động kịch liệt nhất trong mấy tháng nay.

Làn nước ấm áp bao quanh thân thể, vào mùa đông tắm nước nóng là thoải mái nhất, Hạ Lập Nhân một bên mát xa cho Thẩm Ninh một bên cùng Thẩm Ninh nói chuyện phiếm, tuy rằng anh chỉ đơn phương nói chuyện mà thôi, Thẩm Ninh căn bản không phản ứng với anh.

Hạ Lập Nhân cũng không thèm để ý, anh cảm thấy Thẩm Ninh nhất định là quá mệt mỏi, một mình anh nói chuyện phiếm cũng rất tốt, nói những lời tưởng niệm nhưng nhớ, còn nói chuyện làm ăn, còn nói mình gặp được cậu rất là vui giống như trước kia anh cũng luôn cả ngày nói thao thao bất tuyệt với Thẩm Ninh như vậy.

Hạ Lập Nhân đi ra khỏi phòng tắm trước đem dra giường và mền thay mới rồi vào phòng tắm giúp Thẩm Ninh lau người.

Thẩm Ninh một lần nữa được ôm vào phòng, cuối cùng cũng mở miệng nói: “Anh tắt đèn đi.” Lúc Hạ Lập Nhân đổi dra và mền đã mở đèn trong phòng, Thẩm Ninh kỳ thật nhìn không thấy, cậu chỉ nghe thanh âm đoán được thôi.

” Tắt đèn sao?” Hạ Lập Nhân cảm thấy Thẩm Ninh rất kỳ quái, nhưng anh vẫn thành thật làm theo, ngày hôm nay Thẩm Ninh thật là lạ.

Mấy phút đồng hồ sau, hai người uốn éo ở trong chăn, Thẩm Ninh như cũ vẫn nằm nghiêng ngủ, Hạ Lập Nhân như cũ từ phía sau lưng ôm lấy cậu, anh còn muốn cùng Thẩm Ninh nói chuyện như khuyên cậu trở về chẳng hạn, bọn họ cũng đã phát sinh quan hệ đương nhiên là sẽ hoà thuận. Thẩm Ninh trở về với anh cũng là thuận lý thành chương, Hạ Lập Nhân phi thường thỏa mãn, cọ cọ vào cổ Thẩm Ninh rồi nhắm mắt lại ngủ.

Ngày mai nhất định là một ngày tốt đẹp, quả nhiên ngày tết sẽ phát sinh chuyện tốt...

Cảm giác người nằm phía sau hơi thở vững vàng hẳn là đang ngủ, dưới ánh trăng Thẩm Ninh mở hai mắt ra.

Nhưng ngênh đón cậu vẫn là bóng tối như cũ, trong lòng Thẩm Ninh rất khó chịu, chẳng lẽ cậu không thể tiếp tục nhìn người yêu của mình một lần sao.

Cậu đem mặt vùi vào trong chăn, cố gắng làm cho mình không khóc thành tiếng.

- —

Theo tình hình thực tế thì tối hôm qua kịch liệt như thế theo lý sẽ có một buổi sáng tốt đẹp, hướng hồ đêm qua bọn họ thân mật với nhau làm xong còn cùng nhau tắm nước nóng rất ấm áp, đương nhiên suy nghĩ tốt đẹp của Hạ Lập Nhân chỉ là ảo tưởng, anh ảo tưởng sau buổi tối hôm qua Thẩm Ninh sẽ nhu thuận cùng anh trở về, cũng là tết sắp đến nên cùng nhau trở về nhà.

Đáng tiếc chuyện của anh muốn lại cách xa vạn dặm.

Buổi sáng thức dậy anh muốn hôn nhẹ lên trán của Thẩm Ninh lại bị đẩy ra.

Thẩm Ninh đưa lưng về phía anh lạnh lùng nói: “Anh trở về đi, sau này không cần đến nữa.”

Hạ Lập Nhân như còn trong mộng, anh ngàn muốn vạn muốn, nghĩ tới rất nhiều tình huống sẽ xuất hiện vào buổi sáng hôm nay, toàn là hình ảnh hai người ân ái, nhưng hiện tại anh nghe được cái gì, Thẩm Ninh lại bảo anh đi, còn bảo anh sau này không nên đến nữa. Vì chuyện gì? Bọn họ không phải đã tốt lắm sao? Chẳng lẽ Thẩm Ninh không muốn cùng anh trở về sao?

“A Ninh, em không cùng anh trở về sao?” Hạ Lập Nhân cố gắng đưa tay chạm vào Thẩm Ninh, đang chạm đến trong nháy mắt lại bị Thẩm Ninh đẩy ra! Anh có chút ủy khuất.

“Em nói thật, sau này anh không cần đến nữa.” Thẩm Ninh kéo mềm che kín mặt của mình.

Hạ Lập Nhân làm sao có thể nghe hai câu nói trở về này, anh hỏi lại: “Có thể là.. chúng ta... ngày hôm qua...”

Anh còn chưa nói xong đã bị Thẩm Ninh cắt đứt: “Chúng ta đều là đàn ông chuyện ngày hôm qua có cái gì kỳ quái, ai mà không có chút nhu cầu, ngày hôm qua bầu không khí cũng vừa đúng lúc mà thôi, làm thì phải chịu trách nhiệm sao, như vậy thế giới này cũng không lộn xộn rồi.” Thẩm Ninh nói như đương nhiên, giống như ngày hôm qua bọn họ chính là tình một đêm không có gì lớn.

“Sao có thể giống nhau được! Anh sẽ không cùng ai khác ngoại trừ em làm loại chuyện này!” Hạ Lập Nhân dùng sức kéo Thẩm Ninh về bên cạnh mình, nói: “Nếu em không thích anh, sao lại cùng anh làm chuyện này, em là người tùy tiện như vậy sao?”

Hai người rốt cục mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau, Hạ Lập Nhân cầm lấy tay Thẩm Ninh nắm hơi chặt, nói: “Em không cần giấu diếm anh, anh biết Liễu Dật chỉ là cái bả quảng cáo, anh đã điều tra qua, anh ta căn bản không ở lại chỗ này qua đêm!”

Thẩm Ninh trừng to mắt: “Anh điều tra em?!” Trái tim cậu co rụt lại, nếu Hạ Lập Nhân điều tra cậu khẳng định rất nhanh sẽ phát hiện bệnh tình của cậu.

“Không, không phải, anh sao lại điều tra em.” Hạ Lập Nhân vội vàng giải thích: “Anh chỉ điều tra Liễu Dật, anh sẽ không điều tra em, không ai thích bị điều tra, anh sẽ không đối với em làm loại chuyện này.” Hạ Lập Nhân nói thật, đúng vậy anh thích Thẩm Ninh nhưng cũng biết điểm mấu chốt, anh muốn biết toàn bộ chuyện của Thẩm Ninh nhưng anh hi vọng chính Thẩm Ninh nói cho anh biết, mà không phải dùng thủ đoạn để nhận biết, điểm ấy trong tình yêu rất trọng yếu, anh biết rất rõ ràng khi bị Thẩm Ninh phát hiện nhất định sẽ tức giận và thất vọng.

Thẩm Ninh thở dài nhẹ nhõm một hơi, vậy là tốt rồi.

Hết chương 36.

37. Chương 37

Vừa nãy bốn mắt nhìn nhau, kỳ thật Thẩm Ninh vẫn như cũ không nhìn thấy, nhưng đôi mắt của cậu nhìn ở mặt ngoài vẫn giống như trước không nhìn kỹ căn bản sẽ không nhìn ra được có vấn đề, hơn nữa Hạ Lập Nhân đang phân tâm về thái độ của Thẩm Ninh, cho nên cũng không có phát hiện dị thường.

“A Ninh, em cùng Liễu Dật cũng không có gì anh rất rõ ràng, anh tin tưởng em đối với anh không phải một chút cảm tình cũng không có, theo anh trở về có cái gì không tốt, những tật xấu của anh mà em nói anh sẽ sửa.” Hạ Lập Nhân ôm Thẩm Ninh, nói tiếp: “Chúng ta đêm qua rõ ràng tốt như vậy, nhưng sao khi thức dậy em muốn đuổi anh đi, ngày hôm qua anh làm đau em sao?” Không thể đi, anh cảm giác kỹ thuật của mình cũng không tệ lắm, Thẩm Ninh thân thể có phản ứng anh rất rõ ràng, hai người đều rất thoải mái được chứ, bằng không cũng sẽ không làm một hồi lại một hồi, thời gian dài cảm dục, hai người đều nhiệt tình quá độ.

Thẩm Ninh cuối đầu nhìn xuống nói: “Anh nếu nguyện ý ngẫu nhiên cùng em làm như vậy một vài lần em đây cũng không có ý kiến, nhưng em thật sự không có cách nào khác lại cùng anh nói thương yêu, anh không cho em linh cảm, em và anh cùng một chỗ em không có cách nào vẽ tranh. Anh có biết, vẽ tranh đối với em mà nói có bao nhiêu trọng yếu.” Miệng cậu nói những lời nói tàn nhẫn mà trong lòng còn khó chịu hơn bị dao cắt, cậu không muốn hèn hạ cầu xin trong chuyện tình cảm, không nói chuyện yêu đương chỉ làm tình cậu nói câu này là đang vũ nhục tình cảm của Hạ Lập Nhân.

Hạ Lập Nhân ôm Thẩm Ninh vòng tay trong nháy mắt cứng ngắc.

Ngẫu nhiên làm như vậy một lần? Vậy bọn họ tính là cái gì? Pháo Hũ sao? Quan hệ của hai người rõ ràng như vậy sao?

Bảy năm ở chung, anh đương nhiên biết vẽ tranh đối Thẩm Ninh quan trọng như thế nào, nếu anh ngay cả linh cảm cũng không thể cho Thẩm Ninh... Chẳng lẽ Thẩm Ninh thật sự không thương anh sao, chuyện tối ngày hôm qua hoàn toàn là do dục vọng sao?

“A Ninh...” Hạ Lập Nhân nhắc đầu chôn ở cổ Thẩm Ninh ra, anh nói: “Không nên nói lời này, anh không phải muốn làm tình mới tới tìm em, không nên nói lời này...” Hốc mắt của anh hơi nóng.

Ngày hôm qua nhìn thấy Thẩm Ninh khóc anh thực đau lòng, hiện tại anh cũng muốn khóc, Thẩm Ninh sẽ đau lòng vì anh sao?

Hắn là sẽ không như thế...

“Vậy sau này cũng đừng tới tìm em, lần sau đến em sẽ không chịu cùng anh làm.” Giọng nói của Thẩm Ninh rất lạnh: “Sau này đừng tới nữa, chúng ta hảo tự hảo tán, sẽ có một ngày em tìm được một người có thể cho em linh cảm mới, tiếp tục cùng anh hao tổn cũng là làm lãng phí thời gian của anh mà thôi.”

“Nhưng mà anh không nghĩ ở cùng với em là lãng phí thời gian.” Hạ Lập Nhân ôm Thẩm Ninh chặt hơn nữa: “Nhưng anh thấy nên thay đổi, chúng ta hẳn là ở cùng một chỗ quá lâu, cho nên em cảm thấy anh không thú vị, chúng ta có thể đi du lịch, có thể đi vòng quanh thế giới, anh dẫn em đi xem toàn bộ phong cảnh đẹp nhất trên thế giới, chúng ta có thể ở đi chung đường một lần nữa nói chuyện yêu đương, anh không tin như vậy mà em tìm không ra linh cảm! Vì sao em không cho anh thêm một lần cơ hội!”

“Thực xin lỗi...”

Trái tim Hạ Lập Nhân vô cùng đau đớn, anh không nguyện ý nhất là nghe Thẩm Ninh nói câu “Thực xin lỗi”, đó cũng như là cự tuyệt, vì cái gì, tại sao phải cho anh hi vọng rồi lại nhấn tâm phá tan nó!

“Phía trước luôn có người tốt hơn em muốn đến với anh, em nói lại lần nữa, lúc này đây hi vọng anh có thể đáp ứng yêu cầu của em.” Thẩm Ninh không có đẩy Hạ Lập Nhân ra, nhưng mà trong lời nói lại tàn nhẫn đến cực điểm: “Chúng ta chia tay đi.”

Những lời này Thẩm Ninh vừa nói ra khỏi miệng đôi mắt của Hạ Lập Nhân liền nhắm lại, nước mắt theo hốc mắt tràn ra, sau khi rời nhà trẻ anh đã không còn khóc nữa, trong lòng quả thực khó chịu muốn đem trái tim của anh đập vụn, tay anh ôm Thẩm Ninh cũng run run.

“... Được.”

Hết chương 37.

38. Chương 38

Hạ Lập Nhân không biết tại sao mình lại nói ra cái câu này, anh muốn hung hăng đem người trong lòng này khảm vào trong thân thể mình, vì cái gì anh và người yêu mến vừa mới ân ái chỉ một lúc sau lại nói chia tay...

Cũng không đúng, kỳ thật bọn họ đã sớm chia tay, chính là anh đơn phương không chịu thừa nhận, Thẩm Ninh luôn luôn nhẫn tới bây giờ, là do anh quấn chặt lấy mà thôi.

Vừa nghĩ tới sau này Thẩm Ninh sẽ cùng người khác ở một chỗ anh đã khóc, anh không biết mình làm sai cái gì, vì sao lại phải chịu đãi ngộ như vậy, nhưng mà anh cũng hiểu được, chuyện tình cảm vốn không có đạo lý gì thích là thích, không thích là không thích căn bản không phải mình có thể khống chế.

Từ nhỏ đến lớn mọi việc của anh đều thuận buồm xuôi gió, cái gì cũng có thể dễ dàng có được, bây giờ anh đối với Thẩm Ninh không có biện pháp, anh không biết nên vấn hồi tình cảm giữa hai người như thế nào, mặc kệ anh làm cái gì Thẩm Ninh cũng không chịu quay đầu lại.

Hạ Lập Nhân buông lỏng Thẩm Ninh ra, cái trán hai người chạm vào nhau, anh nhẹ giọng nói: “Cuối cùng cho anh thêm một cái hôn được chứ?”

“Được.” Thẩm Ninh khẽ ngẩng đầu.

Một cái hôn ôn nhu hạ xuống, rất nhẹ, rất nhẹ...

Mười phút sau, Thẩm Ninh nằm ở trên giường nghe âm thanh của Hạ Lập Nhân mặc quần áo.

Lại qua vài phút Hạ Lập Nhân rốt cục cũng mặc xong quần áo anh nhìn chăm chăm Thẩm Ninh một lúc lâu sau đó đi ra cửa, sau khi mở cửa anh đứng một lúc lâu, sau đó thử nói: “A Ninh, anh thật sự bỏ đi nha.”

Tuy rằng không ôm tham vọng gì quá đáng, nhưng anh vẫn hi vọng Thẩm Ninh có thể giữ anh lại.

Đợi vài phút cũng không được Thẩm Ninh đáp lại, anh đành phải thất vọng rời đi.

Khi nghe cánh cửa vừa khép lại Thẩm Ninh cuộn mình lại khóc lên, trong lòng thật là khó chịu, nói chia tay chính là cậu, nhưng thật sự nghe được Hạ Lập Nhân đáp ứng lại khó chịu muốn chết đi, bọn họ rốt cục thật sự chia tay...

Một phút sau cùng cũng không thể chứng kiến bộ dạng của người kia Thẩm Ninh thật sự rất hận, vì cái gì, vì cái gì đôi mắt của cậu lại nhìn không thấy!

Toàn bộ thế giới nhiều người như vậy, vì sao cố tình lại là cậu...

Lúc lên lầu tinh thần hưng phấn, lúc xuống lầu thất hồn lạc phách, những người dưới lầu đều có chút nghi hoặc, ở đây đợi một đêm, nếu hai người thật sự không phát sinh chuyện gì thì rất là kỳ lạ, nhưng nếu như đã xảy ra quan hệ thì sao Hạ Lập Nhân lại có bộ dáng như thế này, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

“Hạ tiên sinh, ăn điểm tâm đi, chúng tôi mới vừa làm xong.” Một bảo mẫu thử nói.

Hạ Lập Nhân lắc lắc đầu: “Tôi còn có việc đi trước, các người đem điểm tâm lên đi, A Ninh khẳng định đã đói bụng.” Bây giờ cái gì anh ăn cũng không vô, anh muốn về nhà tự giam mình ở phòng chậm rãi suy nghĩ.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thấy Hạ Lập Nhân vẫn quan tâm đến Thẩm Ninh không giống như cãi nhau, nhưng sao lại ủ rũ a?

Sau khi Hạ Lập Nhân đi, hai bảo mẫu bưng điểm tâm lên lầu, một người gõ cửa nói: “Thẩm tiên sinh, điểm tâm đã làm xong, Hạ tiên sinh nói cậu đã thức dậy kêu chúng tôi đem lên cho cậu.” Bảo mẫu cũng không quên nhắc đến sự quan tâm của Hạ Lập Nhân.

Bên trong cánh cửa không có trả lời, qua một lúc lâu mới truyền đến thanh âm nói: “Tôi tạm thời không muốn ăn, tôi nghỉ ngơi một lát, đói bụng tôi sẽ gọi... anh ấy đi rồi sao”

“Đúng, Hạ tiên sinh vừa mới đi, bây giờ gọi điện thoại để cho anh ấy trở lại còn kịp.”

“Cậu nói cái gì đó.” Người bảo mẫu kia đẩy kẻ đang nói một cái.

“Sách, có nói anh cũng không hiểu.”

Bên trong cánh cửa không có trả lời, hai người đành phải thất vọng rời đi, bọn họ không hiểu nổi Thẩm Ninh và Hạ Lập Nhân rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhìn thì không giống như là cãi nhau, nhưng cũng không giống hoà thuận, nhưng lại cùng một chỗ ngủ một đêm, ai... Không hiểu nổi.

- - -

Tân niên này đối với Thẩm Ninh và Hạ Lập Nhân không thể nào tốt, hai người đều như cái xác không hồn, đều dần dần.

Thẩm Ninh cô độc một mình, tân niên trải qua cùng với mấy bảo mẫu ở nhà, ngay cả Liễu Dật cũng không đến, dù sao Liễu Dật có nhà của mình, anh ta phải đi về cùng cha mẹ.

Bộ dạng của Hạ Lập Nhân khiến cho người khác lo lắng, cả người đều tùy tiện bữa bãi không giống với lúc trước.

Bình thường Hạ Lập Nhân đối với bề ngoài của mình vô cùng chú ý, mỗi ngày dù lúc nào cũng ngăn nắp đẹp đến chói mắt, nhưng gần đây anh lại thật sự lười thôi.

Cũng không phải thật lười thôi, so với người thường vẫn tương đương, mọi người đang lấy bộ dạng trước kia của anh mà so sánh.

Nhìn mắt Hạ Lập Nhân đầy ghèn trước kia cho tới bây giờ không thể thấy mắt anh có ghèn, buổi sáng thức dậy là nhất định phải rửa sạch sẽ.

Còn có một đầu tóc vô cùng hỗn độn, mỗi ngày anh nghiêm chỉnh chải vuốt từng sợi, trước kia những điều này là thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa có một cúc áo rớt khỏi áo sơmi, tất cả mọi người cảm thấy rất ngạc nhiên bình thường thiếu một chiếc cúc áo là muốn giết chết Hạ Lập Nhân rồi! Căn bệnh “Chứng bắt buộc” của anh căn bản nhận không được!

Hạ Lập Nhân nghiêm chỉnh mà tân niên đều là trạng thái này, nhưng bạn tốt của anh Trịnh Cảnh Đồng tâm trạng như điều gặp gió cao hứng đến độ choáng váng.

Sau buổi tối đêm trừ tịch lúc 12 giờ anh ta đăng một tin lên Weibo, công bố con trai của mình đã được sinh ra, nói đây là con của anh ta và Phó A Bảo, làm cho người ta cảm giác anh ta rất là hạnh phúc cần được chia sẻ, trên Weibo tất cả đều là những lời chúc phúc, tất cả mọi người thay anh ta cao hứng.

Tóm lại Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo là một đôi vợ chồng gương mẫu mặc dù ở quốc nội vẫn không hợp pháp.

Hạ Lập Nhân ghen tị đến ánh mắt đều đỏ cũng là người sao người khác hạnh phúc như vậy, còn kết hôn, còn có con, còn ân ái! Thế nhưng anh lại thu được lời tuyên bố chia tay của A Ninh, mà không hiểu sao anh thật sự lại đáp ứng!

Hạ Lập Nhân cảm thấy đầu óc của mình lúc ấy khẳng định bị nước vào.

Chính là...

Không đáp ứng cũng không được vì anh đơn phương không đáp ứng cũng chỉ là một bên tình nguyện quấn chặt lấy lừa mình dối người mà thôi...

Hạ Lập Nhân thất hồn lạc phách, nhưng có một người trái lại rất vui vẻ.

Chính là Hàn Văn Quân.

Cô đã cùng Liễu Kiệt đính hôn, hôn lễ sẽ cử hành vào tháng năm, hai người chính thức chuẩn bị kết hôn. Cô không vì kết hôn mà vui vẻ, cũng không thích người kết hôn có thể vui vẻ mới là kỳ quái.

Cô nghe tin từ Liễu Kiệt biết được Thẩm Ninh thật sự là không nhìn thấy, cô rất là cao hứng. Không thể tưởng tượng ngày tết lại có thể nghe được tin tức tốt như vậy. Cô cảm thấy đây là báo ứng, người như Thẩm Ninh nên có kết cục như vậy!

“Chúng ta có cần lộ ra tin tức về đôi mắt của cậu ta ra ngoài không?” Liễu Kiệt cảm thấy nếu điều tra ra được thì cũng có thể bắt đầu hành động.

“Không vội, lễ vật đương nhiên càng quý trọng càng tốt, hiện tại lễ quá nhẹ chưa đủ để ta ra tay tặng được.” Hàn Văn Quân cũng không muốn dễ dàng lộ trần Thẩm Ninh như vậy, cô tra xét đã lâu cũng không tra ra được dấu vết Thẩm Ninh tìm người vẽ thay thì cô làm sao có thể cam tâm, chỉ là bị mù mà thôi, căn bản chưa đủ!

Hết chương 38.

39. Chương 39

“Thẩm Ninh, cậu đang ở đây nghe tôi nói hay sao?” Người đại diện của Thẩm Ninh là Ngô Tuyền lại gọi điện thoại tới bàn công việc, sau năm mới anh ta đã gọi rất nhiều cuộc điện thoại cho cậu, anh ta nói: “Thẩm thiếu gia, coi như tôi xin cậu, xin cậu thương xót thưởng tôi phần cơm ăn được không!”

“Tôi đã nói gần đây tôi không có tác phẩm, anh bảo tôi bán thế nào” Thẩm Ninh cũng rất bất đắc dĩ, cậu đương nhiên vui sướng khi tác phẩm của mình có người thưởng thức, nhưng tranh căn bản không thể làm như hàng hoá, ngay cả chính cậu cũng không biết những bức tranh của mình vẽ thành cái dạng gì, cậu nhìn không thấy mà!

Cậu chỉ bằng sự tưởng tượng của mình vẽ tranh mà thôi, những bức tranh như vậy sao có thể đem bán đi, tối đa cũng chỉ để bản thân tiêu khiển mà thôi.

Cậu thực sợ hãi, sợ mình nếu không vẽ tranh, đến một ngày ngay cả cầm cọ vẽ cũng không biết cầm như thế nào.

Cậu nhìn không thấy, nên mỗi ngày thời gian ở trước bàn vẽ ngược lại càng dài, cậu muốn sờ soạng, bằng ngón tay và giác quan thứ sáu cấu tứ mà hạ bút, cách pha màu cùng với phối hợp để vẽ đều chỉ có thể bằng tưởng tượng, cậu sao có thể đem những bức tranh như vậy xuất ra đi bán, cũng sẽ không có người mua, tất cả mọi người sẽ cười nhạo cậu.

Cậu tình nguyện bị người nói hết thời cũng không muốn để mọi người biết cậu nhìn không thấy, đối với một họa sĩ vẽ tranh mà nói, như vậy cũng giống như là bị phế đi.

Hết thời có lẽ còn có thể Đông Sơn tái khởi, nhìn không thấy thì thật không có hi vọng gì, nếu không thể vẽ tranh kiếm sống cậu hoàn toàn đã chết, sẽ không ai tiếp tục chờ mong tác phẩm của cậu nữa.

Có lẽ những tác phẩm trước kia của cậu giá cả sẽ tăng cao, thậm chí có thể bị nâng giá trên trời, nhưng cậu không cần loại danh dự “Sau khi chết” này!

Ngô Tuyền cũng muốn điên: “Đối phương nói chỉ cần là tác phẩm của cậu hẳn đều muốn mua, giá không là vấn đề, cậu đừng cho là tôi không biết trong phòng vẽ tranh của cậu tranh cũng có không ít, tùy tiện lấy mấy tấm đi bán cũng được mà.”

“Anh Ngô, tôi đã nói qua với anh rồi phần lớn những bức tranh này là tôi vẽ bị hỏng, mặt khác một ít là tôi tùy ý mà vẽ, căn bản không thể coi như hàng hoá bán đi, nếu có thể bán tôi khẳng định cũng sẽ giao cho các anh bán giúp.” Thẩm Ninh nói rất đúng những bức tranh đó cũng không phải vẽ gần đây khi cậu nhìn không thấy, cậu nói tiếp: “Hơn nữa đối phương cũng nói, hẳn chỉ muốn tác phẩm mới, anh cũng biết tôi căn bản cũng không có.”

“Thẩm Ninh, cậu không nói ai biết đó là tác phẩm bị hỏng của cậu? Cậu không nói ai biết đó là những tác phẩm trước kia của cậu? Tôi làm nghề này nhiều năm như vậy nhưng tôi cũng không nhìn ra được những bức tranh này và những bức tranh được bán có cái gì khác nhau, lại không có cái gì không trọn vẹn, đều là xinh đẹp phiêu lượng, làm sao lại không thể bán?” Ngô Tuyền đối với việc buôn bán này không có chọn lựa, có thể nói vì giá cả rất tuyệt, ngay cả khi anh ta không phải kẻ yêu tiền quá độ.

“Đây là vấn đề nguyên tắc.” Thẩm Ninh không chịu thỏa hiệp, những bức tranh cậu vẽ thất bại đều là lúc cậu còn nhìn thấy mở to mắt mà vẽ để hoàn thành bức tranh, cậu căn bản không có cách nào bán đi, cậu nói: “Tóm lại tôi sẽ không bán.”

“Có tiền không kiếm, cậu có phải là ngốc hay không?” Ngô Tuyền thật muốn cạy mở đầu của Thẩm Ninh nhìn xem bên trong nhét cái gì, văn nghệ sĩ đều chết vì đức hạnh này hay sao? Có thể cùng bọn họ hợp tác để triển lãm tranh, họa sĩ như cậu cũng thật dễ nói chuyện, Thẩm Ninh trước kia cũng rất ok, gần đây sao lại trở nên khó như vậy muốn người khác phải làm gì đây.

“Kỳ thật tôi gần đây bởi vì thân thể không tốt nên tạm thời không thể vẽ tranh, phỏng chừng mấy năm gần đây chắc là sẽ không có tác phẩm, anh không cần ra sức thay tôi tuyên truyền.” Thẩm Ninh đây là ăn ngay nói thật, sau này cậu có thể cũng không có tác phẩm để bán nên cậu không muốn lãng phí công sức của gallery này.

“Cái gì?!” Giọng nói Ngô Tuyền quả thực muốn làm Thẩm Ninh điếc lỗ tai: “Cậu đang ở đây nói đùa với tôi sao?!”

Thẩm Ninh biết gallery của bọn họ là biển hiệu chữ vàng, mỗi một bức tranh đều có thể bán đi, hơn nữa giá cả cũng rất không tồi, hơn nữa có Hạ Lập Nhân một kim chủ hộ giá hộ tổng, Ngô Tuyền vẫn cảm thấy vận khí của mình không tệ, có thể có Thẩm Ninh là người đại diện thật là quá may mắn, hai năm qua bởi vì có Thẩm Ninh nên việc buôn bán lời không ít tiền.

Nhưng cái cây hái ra tiền đột nhiên nói muốn đi! Tâm trạng làm sao còn có thể tốt được!

“Tôi nói thật, gần đây tôi thật không có tâm tình vẽ tranh, căn bản không có cảm hứng, năm nay hợp đồng đến kỳ tôi sẽ không ký tiếp, cảm ơn anh Ngô nhiều năm chiếu cố.” Thẩm Ninh cảm thấy nên xin lỗi Ngô Tuyền, cậu thành danh cũng là nhờ Ngô Tuyền giúp đỡ. Ngô Tuyền tuy rằng tham tài nhưng là đối với cậu thật sự rất tận tâm, sẽ không ăn chặn tiền của cậu, cũng sẽ tận lực chọn người mua hợp tâm ý cậu. Bây giờ cậu nói đi là đi, cũng thật là không tốt nhưng cậu cũng không có biện pháp, cũng không thể dùng những tác phẩm trước kia thật giả lẫn lộn được.

“Đừng, đừng a, tôi đã biết, tôi hiểu văn nghệ sĩ các cậu, cậu đây là tới thời kỳ xuống phong độ tôi không bức cậu, được chứ? Tôi chờ được rồi?” Ngô Tuyền đầu hàng: “Cậu không cần vội vã đi, tôi cũng không ép cậu vẽ tranh, cậu chậm rãi nghỉ ngơi điều dưỡng, chờ cậu có tinh thần rồi hãy tới tìm tôi.”

Ngô Tuyền cảm thấy Thẩm Ninh vì thân thể không tốt khiến cho tâm tình không tốt, chờ tâm tình khôi phục dĩ nhiên là có thể vẽ, muốn làm được điều này ít nhiều phải có thời gian, mấy năm gần đây Thẩm Ninh ở giới hội họa thanh danh càng lúc càng lớn tác phẩm thường xuyên trở thành điểm tựa là đối tượng tuyên truyền cho các cuộc triển lãm tranh lớn, hẳn cũng không thể để cái cây hái ra tiền này chạy, nếu sau này cậu chạy tới nhà khác thì không tốt chút nào!

Đợi chút đi, từ từ là được, một họa sĩ vẽ một tác phẩm có thể cần hao phí một năm đến mấy năm, bởi vì có đôi khi một bức tranh có thể sẽ không hoàn thành trong một năm, trong lúc vẽ có thể bỏ vô số những bản vẽ nháp, đó cũng không phải là một ngành sản xuất tốc độ, anh ta nguyện ý chờ.

Đối phương nói như vậy Thẩm Ninh cũng ngượng ngùng nói sang cái khác, vậy giao cho thời gian đi, thời gian lâu Ngô Tuyền tự nhiên sẽ buông tha cậu.

- - -

“Cái gì? Không bán?” Hàn Văn Quân nhíu mày: “Vì cái gì?”

Liều Kiệt lắc đầu: “Gallery có tranh vẽ của Thẩm Ninh nói gần đây thân thể của cậu ta không tốt, cũng không có tác phẩm mới.”

Hàn Văn Quân vuốt chiếc nhẫn đính hôn của mình lẩm bẩm nói: “Vậy xem ra đôi mắt của cậu ta thật sự không được.”

Gần đây có người tìm mua tranh của Thẩm Ninh đúng là do Hàn Văn Quân chỉ đạo, cô dặn dò nói là nhất định phải mua tác phẩm mới nhất của Thẩm Ninh trong vòng mấy tháng nay, nhất định phải mới!

Đây là một quyết định có lợi đôi đường.

Nếu Thẩm Ninh bán cho cô tác phẩm mới, khẳng định chính là tìm người vẽ thay.

Nếu Thẩm Ninh bán cho cô tác phẩm cũ thì lừa gạt người mua, dùng tác phẩm trước kia chưa công bố thật giả lẫn lộn.

Cô không cần tìm người xem xét mới cũ, chỉ cần Thẩm Ninh bán cho cô, vậy là nhất định sẽ mất hết danh dự!

Bất kể chọn thế nào đều là một con đường chết! Cái nghề này có thể không cần nhân phẩm người vẽ tranh, nhưng phẩm chất bức tranh không thể có một chút sai lầm!

Hàn Văn Quân cảm thấy chủ ý của mình thật tốt, cô ra giá cả rất cao, người họa sĩ nào cũng sẽ bị sự hấp dẫn thật lớn, hơn nữa cô ra lệnh nói chỉ cần là tác phẩm của Thẩm Ninh đều phải mua, giả dạng làm một người hâm mộ “thiếu não” lại càng dễ làm cho người ta tin tưởng.

Thật không nghĩ đến Thẩm Ninh lại không bán! Ra giá cao như vậy chỉ cần là tác phẩm mới của cậu đều ok, điều kiện đến nước này còn không bán!

Hàn Văn Quân hoàn toàn không hiểu nổi.

Hết chương 39.

40. Chương 40

“Mua tranh của Thẩm Ninh?” Hạ Lập Nhân hí mắt nghe điều tra viên báo cáo: “Mua tranh của Thẩm Ninh làm cái gì?”

“Việc này không rõ.” Cái này cũng không có biện pháp điều tra đây là suy nghĩ trong lòng Hàn Văn Quân làm sao tra ra được.

“Lại đi cẩn thận điều tra thêm.”

“Dạ!”

“Đúng rồi, chỗ Liễu Kiệt các anh có tra ra được gì không?” Chỗ Hàn Văn Quân không có gì tiến triển, Hạ Lập Nhân thầm nghĩ chẳng lẽ là mình nghĩ oan cô?

”Mấy tháng gần đây hần đi bệnh viện vài lần mặt khác cũng không có gì đặc biệt.”

Hạ Lập Nhân gật gật đầu, anh không để việc này để ở trong lòng, ai mà không có bệnh chứ?

Tuy rằng đồng ý chia tay với Thẩm Ninh nhưng trong lòng anh không thể nào bỏ xuống được, đặc biệt phải điều tra Hàn Văn Quân và Liễu Kiệt anh sẽ không dễ dàng buông tha hai người kia. Lúc trước Hàn Văn Quân làm chuyện mờ ám coi như xong, hai người kia còn ở triển lãm tranh làm Thẩm Ninh khó chịu nếu không có người hỗ trợ không biết Thẩm Ninh sẽ khó chịu đến đâu, đối với một họa sĩ mà nói chuyện đó rất là khuất nhục.

Còn có tên Liễu Kiệt kia xuất thân mày không có cách nào chọn lựa mọi người không trách, mày là một đứa con riêng thì phải biết địa vị của mình chứ, mẹ làm Tiểu Tam còn muốn quang vinh sao? Hạ Lập Nhân vốn ghê tởm người như thế, hiện tại người này lại cùng một chỗ với Hàn Văn Quân gây sức ép thật sự là muốn tìm đường chết.

Vốn Hạ Lập Nhân muốn sang năm sẽ động thủ, nhưng suy nghĩ lại không vội, chờ hai người kia kết hôn sẽ nói sau, hiện tại đã là tháng ba còn có hai tháng nữa sẽ kết hôn, chờ sau khi hai người bọn họ kết hôn anh mới động thủ thì mọi người sẽ trầm trồ khen ngợi màn trình diễn này.

Mày làm cho tao không vui, tao sẽ trả lại cho trăm ngàn lần không vui!

...

Thẩm Ninh phát hiện gần đây tâm tình của Liễu Dật không tồi, tuy rằng cậu nhìn không thấy nhưng từ ngữ khí Liễu Dật nói chuyện có thể nghe được anh ta thực hưng phấn.

Bởi vì Liễu Kiệt cùng với Hàn Văn Quân kết hôn?

Thiếp mời dự hôn lễ của hai người kia cũng đã phát ra rồi, vậy là ván đã đóng thuyền Liễu Dật vui vẻ cũng không thể tránh được.

Thẩm Ninh ngồi ở trước bàn vẽ một bên vẽ tranh một bên cùng Liễu Dật nói chuyện phiếm: “Hôn lễ này anh sẽ tham gia? Bộ dạng này của anh đi rất hợp thích, phỏng chừng mọi người còn cảm thấy được anh có phong độ chúc phúc chân thành đó.”

“Ha? Đúng...đúng nên đi tham gia.” Liễu Dật kỳ thật không muốn nói chuyện hôn lễ của Liễu Kiệt và Hàn Văn Quân, anh ta muốn nói một chuyện khác nữa.

Anh muốn đem chuyện này nói cho Thẩm Ninh, nhưng là kết quả cuối cùng cũng không có nói ra được cũng chỉ có thể chịu đựng.

Thẩm Ninh kỳ quái nói: “Anh không yên lòng đúng không, đang suy nghĩ gì đấy.”

“Không có việc gì, tôi chỉ khó chịu một chút.” Liễu Dật hàm hồ cho qua chuyện.

“Là chuyện của Maynard sao?” Thẩm Ninh đột nhiên hỏi.

“Tôi nghĩ tới hắn làm cái gì?!” Liễu Dật đột nhiên phát hỏa: “Thiên tài muốn hắn, cậu không cần chọc tức tôi!”

“Phốc.” Thẩm Ninh cảm thấy buồn cười: “Xem ra gần đây hắn còn quần quýt lấy anh rồi.”

Nói đến đây Liễu Dật đau cả đầu: “Cậu đừng cười được chứ, còn không đồng tình với tôi, tôi bị hắn phiền chết đi được!”

“Mau nói cho tôi nghe một chút, để cho tôi chia vui với anh.” Thẩm Ninh hưng trí bưng bưng.

Liễu Dật tức giận nói: “Mỗi ngày đều gọi điện thoại cho tôi, tôi thật sự bị làm phiền không có biện pháp nên cho số điện thoại của hắn vào sổ đen, ai biết hắn quay đầu liền thay đổi số điện thoại!” Maynard bộ dạng thiệt tình không sai, anh ta nam nữ gì cũng ăn hết, diện mạo của Maynard kia cố gắng cũng hợp với sở thích của anh ta, đáng tiếc kia tư thế vừa nhìn thì biết hắn là 1, anh ta không làm 0 được chứ!

Thẩm Ninh cười nói: “Khó có người đối với anh si tình như vậy tôi thực sự có chút cảm động.”

Liễu Dật chán nản: “Cảm động cái cọng lông! Cậu cũng không biết hắn có bao nhiêu thói xấu! Đã mấy tháng rồi tôi không có người lên giường cậu biết không!” Anh ta như quả bom sắp bùng nổ!

“Vì sao vậy?” Thẩm Ninh không rõ.

“Tôi cũng không biết vì cái gì, người tôi hẹn không phải lật lọng thì trên đường đi tới gần chuyện không hay ho, đừng nói lên giường, ngay cả tìm người xem phim dùng cơm cũng không có! Tôi chỉ có thể cùng đồng nghiệp trong công ty liên hoan!” Liễu Dật quả thực muốn điên: “Tôi đã nói với cậu, tôi dám bảo đảm khẳng định mấy chuyện không hay ho này là do Maynard làm!”

Thẩm Ninh cũng có chút lo lắng: “Anh nên nói rõ ràng với hắn đi, hắn làm ra điệu bộ này không phải đang điều tra anh sao.”

“Mẹ nó, tôi cũng muốn vậy cậu nghĩ rằng tôi không thử qua sao?” Liễu Dật đối với Maynard là không có biện pháp: “Hắn nói ta là người yêu kiếp trước là người mệnh trung chủ định với hắn cần cùng hắn ở chung một chỗ, hắn đây là mắc bệnh trung nhị! Hắn đã lớn tuổi như vậy còn không khỏi hắn, cậu cảm thấy sau này hắn vẫn có thể khỏi bệnh chứ? Người như thế sao tôi nói rõ ràng được, anh ta giống như người bị điên vậy, nói như thế nào cũng không thông.”

Thẩm Ninh nghi hoặc: “Hắn rốt cuộc là từ đâu đến đây, nghe anh nói như vậy, bối cảnh của hắn cũng không đơn giản a.”

Liễu Dật ủ rũ: “Tôi cũng không biết, tôi không có hứng thú, tôi sợ hắn nghĩ ai cũng mê mình cho là tôi đối với hắn cũng có ý tứ.”

Lúc này Thẩm Ninh mới cảm thấy Liễu Dật có chút khổ sở: “Tính ra là lỗi của tôi, lúc trước không giới thiệu cho hai người gặp mặt thì tốt rồi.”

“Thôi đi, việc này không trách cậu.” Liễu Dật lấy cớ vẽ rửa cho Thẩm Ninh, một bên rửa một bên chửi bới: “Bộ dạng của hắn cũng khá đáng hoàng, ai có thể nhìn ra hắn là đồ biến thái chứ.”

Không đầy một lát Thẩm Ninh đã vẽ xong bức tranh, cậu hỏi Liễu Dật: “Bức tranh của tôi thế nào?” Tâm tình của cậu không yên, sau khi hoàn toàn nhìn không thấy cậu vẽ không ít bức tranh, nhưng chỉ có hôm nay cậu mới dám hỏi Liễu Dật vấn đề này, cậu luôn luôn không dám hỏi, trong lòng sợ hãi nghe câu trả lời không như ý muốn, hôm nay cũng không biết sao lại đột nhiên hỏi vấn đề này.

Liễu Dật nhìn chằm chằm bức tranh một lúc lâu, sau đó nhẹ giọng nói: “Bức tranh rất khá.”

Thẩm Ninh có hơi thất vọng, Liễu Dật không nói những lời làm cậu tuyệt vọng nhưng cậu cảm thấy được “Rất khá ” hai cái từ này có thể không chính xác Liễu Dật đang đồng tình với cậu sao?

Liễu Dật vươn tay muốn sờ bức tranh kia, nhưng đưa tay đến một nửa bèn rút tay trở về, sợ dơ.

Anh nghiêng đầu chứng kiến biểu tình của Thẩm Ninh biết đối phương hiểu lầm, anh ta vỗ vỗ vai của Thẩm Ninh nói: “Cậu có thể không tin lời nói của tôi, nói thật, tôi cũng không biết xem tranh, thuật ngữ chuyên nghiệp cũng không biết, nhưng những lời tôi vừa mới đánh giá không phải là khuếch đại, tôi thật sự cảm thấy bức tranh rất khá. Thậm chí tôi cảm thấy so với những bức tranh trước kia thì bức tranh này còn đẹp hơn nhiều.”

“Anh đang ở đây để làm tôi vui vẻ sao?” Thẩm Ninh không thể tin được, những bức tranh vẽ lúc này sao có thể tốt hơn những tranh trước kia, cậu chỉ dùng sự tưởng tượng của mình mà vẽ nhưng nhìn không thấy rất nhiều chỗ của bức tranh sẽ vẽ không chính xác, đề tài cũng biết hạn chế, rất nhiều đồ vật này nọ bức tranh không chính xác cái gì cũng đều trở nên trừu tượng, hơn nữa cậu có thể khẳng định bức tranh ra tới vật dụng thực tế khẳng định khác nhiều so với tưởng tượng của cậu.

“Tôi không biết nên nói sao với cậu.” Nghệ thuật tu dưỡng của anh ta có hạn, anh không biết phải hình dung như thế nào về bức tranh của Thẩm Ninh: “Trước kia những bức tranh của cậu tôi chỉ muốn thưởng thức nhưng những bức tranh bây giờ của cậu tôi sẽ nguyện ý mua về nhà!”

Hết chương 40.

41. Chương 41

Liễu Dật nói không rõ ràng cảm giác này, Thẩm Ninh nhìn không thấy đương nhiên càng không rõ nhưng cậu cũng không còn để ở trong lòng, dù sao bức tranh này cũng không thể xuất ra đi bán, cậu để ở nhà cũng nhìn không thấy, nếu Liễu Dật thích vậy tặng anh ta là tốt nhất.

“Anh thích thì lấy về đi, mấy ngày hôm trước bức tranh anh mà ưa thích cũng cầm đi, dù sao tôi cũng nhìn không thấy, đặt ở phòng vẽ tranh cũng chính chiếm diện tích phương mà thôi.” Ngay cả thú vui thỏa mãn tự mình thưởng thức đều làm không được.

“Sẽ không, bức tranh của cậu thật sự đều rất tuyệt, cho ta quá lãng phí.” Liễu Dật cự tuyệt nói: “Cậu phải tin tưởng ánh mắt tôi, tôi rất ít khi đối với các loại tác phẩm nghệ thuật nào cảm thấy hứng thú, ngay cả tôi đều nói tốt thì nhất định là thật sự là tốt.”

Thẩm Ninh nhún nhún vai: “Chỉ là tôi lưu lại cũng không dùng.”

“Cậu không hiểu.” Liễu Dật đem bức tranh của Thẩm Ninh lên ngắm nghía tỏ ra quý trọng tác phẩm.

Thẩm Ninh nói: “Anh biết, ngay cả tôi dùng màu sắc gì cũng không biết còn phải nhờ anh hỗ trợ đánh số các màu sắc, anh thật sự hiểu à.”

Mỗi ngày của Thẩm Ninh cứ trôi qua như vậy, cậu rất là bình tĩnh, từ khi Hạ Lập Nhân đáp ứng chia tay sau này cũng không tiếp tục quấy rầy trong lòng cậu trống vắng nhưng là đồng thời lại cảm thấy như vậy mới là tốt nhất, thời gian trôi đi hai người đều phải buông tay không phải ai là rời đi thì người kia không thể sống được.

Hạ Lập Nhân không tới tìm Thẩm Ninh, Hàn Văn Quân cũng không có, lúc trước cô tìm mua tranh của Thẩm Ninh nhưng Thẩm Ninh không bán cô cũng không có biện pháp.

Trong lòng cô không phải không nghĩ tới nói ra chuyện Thẩm Ninh bị mù nhưng ngắm lại thì thấy rất tiện nghi Thẩm Ninh cô quyết định chờ thêm một thời gian đợi Thẩm Ninh lộ ra dấu vết.

Hơn nữa Liễu Kiệt cũng phân tích qua, nói Thẩm Ninh nhìn không thấy nhưng tác phẩm khẳng định giá trị con người về sau cậu không thể vẽ thì danh khí khẳng định càng lớn.

Hàn Văn Quân làm sao có thể nhịn loại chuyện này, cô cần Thẩm Ninh mất hết danh dự, giá trị con người thì có ý nghĩa gì chứ!

Vì thế cô liều mạng chịu đựng không vạch trần bí mật này, bây giờ chỉ lo chuyện kết hôn, ngày kết hôn của cô và Liễu Kiệt đã sắp đến.

Trước khi kết hôn có nhiều việc cần phải làm, phải lo áo cưới rồi chụp ảnh, phải cái làm này phải làm cái kia, Hàn Văn Quân rất là để ý. Cô cảm giác mình gả cho Liễu Kiệt rất là ủy khuất, đương nhiên cần phải ở phương diện bù đủ, hôn lễ nhất định phải hợp tâm ý cần phải xứng với địa vị thân phận của cô.

Cô kỳ thật muốn có một hôn lễ như Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo. Cô cảm thấy ngay cả hai hôn lễ của hai người đàn ông có thể làm long trọng như vậy thì sao cô lại không thể?

Nhưng khách sạn cũng không có đại sảnh lớn như vậy, ra ngoại quốc bao một tiểu đảo cũng không dễ dàng vì sẽ có rất nhiều khách không đến được do phải đi xa nên quy mô khẳng định không lớn, bao một sân bãi to ở gần thì không thể sánh với hôn lễ của Trịnh Cảnh Đồng.

Mà Liễu gia cũng không thích hợp lo liệu hoạt động lớn như vậy không thể nhận thầu một ngọn núi giống như Trịnh gia.

Thật ra Hàn gia cũng có sân bãi rất lớn nhưng hôn lễ sao lại để bên đàn gái lo liệu, bên gia đình Hàn Văn Quân cũng không đồng ý, trong lòng cô buồn bực nói không nên lời.

Nhưng ngày kết hôn đã đến gần cô không thể không thỏa hiệp, trên thiệp mời viết hôn lễ tổ chức ở Liễu gia, thời gian là ngày mùng một tháng năm.

...

Rất nhanh đã tới ngày thành hôn hiện trường vô cùng náo nhiệt, Liễu Lăng Phong đối với đứa con dâu như Hàn Văn Quân là vạn phần vừa lòng, ông cảm thấy con trai lớn dù cố gắng thế nào cũng không tìm được đối tượng kết hôn tốt như vậy, sau này gia sản xem ra là phải trông cậy vào đứa con trai nhỏ này.

Hôn lễ quy mô rất lớn, tuy rằng so ra kém hôn lễ của Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo nhưng vì những năm gần đây ít có hôn lễ hoành tráng, Liễu Lăng Phong còn mời không ít phóng viên, hai nhà kết Tần Tấn chuyện tốt rất đáng giá phải tuyên truyền một phen, đối với chuyện phát triển công ty của hai nhà cũng có lợi thật lớn.

Hàn gia đối với hôn lễ này tương đối hài lòng, ít nhất Liễu gia cũng rất coi trọng cuộc hôn nhân này.

Nhưng Hàn Văn Quân cũng không hài lòng, hôn lễ quy mô tuy rằng rất lớn nhưng rất nhiều người được mời đều không có mặt, Trịnh gia Hạ gia Phó gia ba nhà quyền thế nhất nói là không rảnh tới không được. Mời được ba nhà này xem như là có được danh tiếng có trọng lượng nặng nhất, ba nhà không tới thật sự là thất sắc không ít.

Tới tham gia không ít khách còn bí mật nghị luận chuyện này, chuyện này cũng rất lạ, ba nhà sao cũng không ai đến, đặc biệt là Hạ gia. Hạ gia cùng Hàn gia hợp tác rất nhiều, Hạ Lập Nhân và Hàn Văn Quân là thanh mai trúc mã, hai người quan hệ rất tốt mọi người đều biết, bạn tốt thành hôn cũng không tới là sao, thiệp mời hai tháng trước đã được gửi thật sự sắp xếp không được sao, cho dù đến tham gia một hai giờ cũng được mà.

Việc này không chỉ khách cảm thấy kỳ quái, người của Liễu gia cũng không hiểu được. Bọn họ đều nghĩ Hàn Văn Quân và Hạ Lập Nhân quan hệ rất tốt, Hàn Văn Quân còn giúp Hạ Lập Nhân nhiều việc lớn như vậy, hiện giờ Hàn Văn Quân kết hôn sao Hạ Lập Nhân cũng không đến để giữ thể diện cho cô, còn kỳ quái ở chỗ không chỉ người không có tới, thậm chí cả lời nhắn gửi cũng không có.

Liễu Lăng Phong ngạc nhiên nghĩ có khi nào Hạ gia và Hàn gia chào hỏi không nói cho bọn họ, tuy nói Liễu gia và Hạ gia cũng có hợp tác nhưng hiển nhiên không bằng Hàn gia có phân lượng, cho nên này việc này cũng có thể lý giải.

Vì thế Liễu Lăng Phong liền hỏi con trai việc này.

Liều Kiệt cũng mơ hồ hấn căn bản không có nghe ở chỗ Hàn Văn Quân nói gì về chuyện của Hạ Lập Nhân, hấn thật không dám hỏi, hấn đối với Hàn Văn Quân luôn luôn chỉ có nghe lời chưa bao giờ dám nghi ngờ, hai người yêu nhau hơn nửa năm, hấn cũng đã quen loại hình thức này.

Trong lòng hấn nói thầm, Hàn Văn Quân vì người bạn như Hạ Lập Nhân ra sức không ít, còn lo chuyện của Thẩm Ninh bên ngoài..., Hàn Văn Quân còn thay bạn báo thù, sao Hạ Lập Nhân còn không có cảm kích.

Nghi thức đã xong mọi người mới tạm thời đi nghỉ ngơi, Liều Kiệt thật sự nhện không được hỏi vấn đề này.

Hàn Văn Quân cười nói: “À, anh ấy có nói với em rồi, bảo hôm nay thật sự là có việc không thể bỏ, em cũng không thể để cho anh ta làm lỡ việc của mình, hôn lễ của chúng ta cũng chỉ là nghi thức, không tham gia cũng không có gì.”

Cô giả bộ rất khá, kỳ thật trong lòng không yên, cô hoàn toàn bịa chuyện, Hạ Lập Nhân không có khả năng tới tham gia hôn lễ của cô.

Hàn Văn Quân nói như vậy Liều Kiệt cũng không nói thêm cái gì, trong lòng hấn vẫn cảm thấy kỳ quái, người không đến thì cũng phải tặng quà hoặc là ân cần thăm hỏi chẳng hạn, Hạ Lập Nhân lại không thiếu tiền, không lên ngay cả tặng quà cũng không có.

Hơn nữa hấn cẩn thận ngẫm lại, hấn và Hàn Văn Quân yêu đương lâu như vậy, Hàn Văn Quân cũng chưa một lần giới thiệu hấn cho Hạ Lập Nhân, lúc trước hấn cảm thấy có thể Hạ Lập Nhân chương mắt hấn, không thích cùng hấn kết giao, nhưng bây giờ là Hàn Văn Quân kết hôn sao cũng không tỏ vẻ quan tâm gì cả.

Hàn Văn Quân biết quan hệ của mình và Hạ Lập Nhân cũng sẽ có một ngày bị lộ ra, mọi người sẽ biết bọn họ kỳ thật cũng không có tốt như vậy.

Nhưng cô cũng không quá lo lắng, sau khi cô kết hôn thì đã là mệnh phụ phu nhân nên với nam giới giữ một khoảng cách cũng là hợp tình hợp lý, chỉ cần Hạ Lập Nhân không công khai trở mặt thì cơ bản cũng không có vấn đề lớn gì, Hàn gia và Hạ gia vẫn còn hợp tác ai cũng sẽ không hoài nghi.

Trong buổi tiệc kết hôn này người vui vẻ nhất là Nghê Minh Nguyệt và Liều Dật, có thể nói hai người này thậm chí còn vui vẻ hơn mẹ con Liều Kiệt không hay biết gì và cả Liều Lăng Phong.

Nụ cười của hai người này cũng rất thật khiến cho khách đều hoài nghi hai người này bị đánh tráo, họ cao hứng chúc phúc không giống như là giả, hai người kia không bị gì chứ? Không lý gì lại vui vẻ như vậy, Liều Kiệt và Hàn Văn Quân kết hôn, vậy sau này gia sản Liều gia sẽ nằm trong tay Liều Kiệt rõ ràng là đứa con trong giá thú Liều Dật sẽ bị tổn thất nặng!

Nhưng Liều Dật không một chút khó chịu, cùng khách chuyện trò vui vẻ cũng không tỏ vẻ mình bị ủy khuất.

Mấy người bạn bình thường rất thân với Liều Dật cũng ngạc nhiên thấp giọng hỏi: “Sao mà anh lại vui vẻ như vậy khiến cho người ta còn tưởng hôm nay anh kết hôn, anh không biết Hàn gia Đại tiểu thư kết hôn với em trai tốt của anh, không phải anh, anh cao hứng như vậy làm cái gì, uống lộn thuốc đi?”

“Mẹ anh cũng vậy, sao bà lại cũng cao hứng như thế, ba của anh đã xem Liều Kiệt là bảo bối, bảo bối nếu mới mở miệng anh và mẹ anh sẽ gặp chuyện không vui đâu...”

“Đúng đó, anh có thấy vẻ mặt của cha anh không, rất đắc thắng, trong mắt của ông ấy chỉ có Liều Kiệt là con.”

“Ông ấy thật sự thiên vị, theo lý Hàn Văn Quân nên gả cho anh mới đúng, ông ấy gạt anh để Liều Kiệt trộm theo đuổi Hàn tiểu thư được chuyện mới công bố, thật sự là tiện nghi cho tên nhóc đó.”

“Đúng a, một đóa hoa tươi cắm trên bãi cứt trâu!”

Mọi người bàn tán nói cái gì cũng có, dù sao cũng đồng tình với Liều Dật, cảm thấy Liều Lăng Phong làm cha rất bất công, tổng kết cuối cùng có một người nói: “Ta chỉ muốn nói Hàn Văn Quân và Liều Dật mới xứng, Liều Kiệt là một đứa xuất thân hạ lưu, hấn dựa vào cái gì?”

Liều Dật quả thực muốn phun một ngụm rượu ra, anh chờ một lúc lâu mới khoát tay nói: “Đừng, các người đừng đoán mò, tôi với Hàn Văn Quân một chút cũng không xứng, cô ấy và Liều Kiệt mới là một đôi, thật

sự cảm thấy hai người rất xứng đôi, suy nghĩ của ba mấy năm gần đây tôi càng ngày càng đoán không ra, nhưng chỉ có chuyện này tôi cảm thấy ông làm rất tốt!” Như vậy ý nói là chỉ có em trai của anh ta xứng, anh không xứng với Hàn Văn Quân mà cũng không dám xứng.

Vài người vây quanh anh ta đều xem anh ta giống như bị bệnh thần kinh: đầu óc của anh bị vào bao nhiêu nước mới có thể nói được ra những lời như vậy? Đây cũng là quá với trái lương tâm chứ.

Liễu Dật đi rồi mấy người còn nghị luận, nói có thể gần đây công ty của Liễu Dật phát triển không tồi, còn đoạt trong tay của Liễu Kiệt một vụ làm ăn cho nên mới vui vẻ như vậy, không thể tưởng được lòng dạ của anh ta còn rất rộng lớn cũng không mang thù đâu.

Hình tượng Liễu Dật lập tức trở nên tốt hơn, đừng nhìn người này bình thường cà lơ phát phơ phong lưu thật sự, không thể tưởng tượng được còn đạt đến cảnh giới giác ngộ này, trước kia thật sự là xem thường anh ta rồi.

Tuy vẫn cảm thấy đầu óc anh ta chắc cũng bị nước vào.

Tình huống ở chỗ Nghê Minh Nguyệt cũng không sai biệt lắm, khách đến dự tiệc đều là người thượng lưu, tham dự trường hợp này đương nhiên đều là những bà vợ đứng đắn trong nhà, đối với Nghê Minh Nguyệt đương nhiên là đồng tình, các bà đều cũng có con chỉ suy nghĩ một chút nếu con của các bà bị nghiệt chủng của hồ ly tinh bên ngoài chen éo làm sao có thể yên tâm, ngấm lại tức điên lên đó chứ.

Cho nên bọn họ không hiểu được thái độ của Nghê Minh Nguyệt sao lại thế này chồng bà cưới Hàn gia Đại tiểu thư cho đứa con riêng không phải cưới cho con của bà vậy bà cao hứng như thế làm cái gì? Đây là tức giận đến choáng váng phải không?

“Minh Nguyệt, bà không sao chứ?” Chị em tốt của Nghê Minh Nguyệt đều lo lắng khi thấy thái độ của Nghê Minh Nguyệt như vậy.

“Tôi rất tốt.” Nghê Minh Nguyệt là người gặp việc vui thì tinh thần rất thoải mái, bà biết rốt cục chuyện này đã định, cái nhà này im lặng lâu như vậy, rốt cục có thể “Gà bay chó chạy” bà thật muốn nhìn đứa con của tiện nhân kia có thể có tiền đồ ra sao!

Vài người cũng không rõ Nghê Minh Nguyệt thật vui vẻ hay là miễn cưỡng cười vui.

Mọi người cũng không nghĩ ra lý do để Nghê Minh Nguyệt vui vẻ, hôn lễ đi qua có lẽ vị trí của người thừa kế đã định, bằng không Hàn gia khẳng định phải làm cho con gái của mình là nữ chủ nhân chứ không để cho người khác, bà làm mẹ sao lại cao hứng như vậy?

Nhưng nói bà miễn cưỡng cười vui thì nhìn cũng không giống, bà có vẻ rất vui mừng thần thái dương dương tự đắc, tinh thần trạng thái thật sự không lừa được người, tuyệt đối không giống như miễn cưỡng cười vui, dù sao mọi người cũng khẳng định giả bộ cũng không ra được cái dạng này.

Mọi người nghĩ mãi cũng không rõ, chỉ có thể lý giải là Nghê Minh Nguyệt bị choáng váng, con trai bị ép đến nước này còn không biết tranh thủ, ai...

“Lăng Phong ông rất được nha, tôi thấy vợ và con trai lớn của ông đều rất cao hứng, làm sao ông thu phục được vậy, tôi còn tưởng rằng hôm nay bọn họ cũng không có tới, còn thay ông lo lắng một phen, rốt cuộc ông làm sao thu phục được cả hai mẹ con?” Bạn bè của Liễu Lăng Phong cảm thấy bản thân của Liễu Lăng Phong thật sự rất giỏi việc này có thể sắp xếp ổn thỏa, nhà bọn họ nếu phát sinh loại chuyện này tuyệt đối sẽ náo loạn ngất trời, khẳng định ngay cả hôn lễ cũng không cho tham gia, miễn cho bị phá hư, không thể tưởng được Liễu gia còn quá hài hoà, Liễu Lăng Phong biết cách trị mọi người trong nhà! Nhất định phải học tập.

Liễu Lăng Phong cũng không rõ ràng tình huống này, người khác hỏi ông ông cũng không có kinh nghiệm gì có thể truyền thụ, bản thân ông cũng như lọt vào trong sương mù.

Liễu Kiệt và Hàn Văn Quân yêu đương quả thật tương đương với ném một quả bom vào trong nhà, lúc đầu Nghê Minh Nguyệt cũng không tốt như vậy, sau này không biết tại sao Nghê Minh Nguyệt lại đột nhiên không nói gì cả.

Mà đứa con lớn từ đầu tới đuôi cũng không nói gì cả thậm chí còn tự động rời khỏi tổng công ty tự mình thành lập một công ty khác, một chút cũng không muốn cùng Liễu Kiệt tranh giành tài sản của Liễu gia cũng coi như chủ động nhường nhịn, đến bây giờ ông cũng không suy nghĩ cẩn thận tại sao lại như vậy.

Vợ cả cùng con lớn đều thức thối, thậm chí còn đưa ra đề nghị giúp đỡ tổ chức để hôn lễ trở nên tốt hơn. Vợ con mẫu mực như một câu ông cũng nói không nên lời, biểu hiện như vậy sao ông không cho hai người này tham gia hôn lễ?

Lúc mới bắt đầu hôn lễ ông cũng có chút khấn trương, sợ hai người đột nhiên làm khó dễ, sau lại phát hiện bản thân ông lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, hai người này luôn an phận còn cười híp mắt thay ông chào hỏi khách khứa, thái độ cao hứng vừa nhìn là biết không phải giả vờ.

Trong lòng Liễu Lăng Phong không phải không đắc ý, vô hình trung thỏa mãn lòng hư vinh của ông. Vợ lớn vợ nhỏ và con riêng lại có thể hài hoà ở chung, thấy thế nào cũng là Liễu Lăng Phong ông có bản lĩnh!

Vì thế lúc mấy vị bạn già xin lãnh giáo ông đắc ý thừa nước đục thả câu nói: “Loại chuyện này chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời, nói các ông cũng không hiểu.”

Mọi người thăm mắng ông nhưng trong lòng vừa ghen tị lại vừa hâm mộ.

Mẹ của Liễu Kiệt cũng mở mày mở mặt, hôm nay con của bà kết hôn, hơn nữa còn kết hôn với Hàn gia Đại tiểu thư, có thể cũng coi như là khắc phục được khó khăn, trước kia những trường hợp thế này Liễu Lăng Phong cũng sẽ không dẫn bà theo, ngày hôm nay là đám cưới của con trai thì bà đến cũng là chuyện đương nhiên, bình thường những người khinh thường bà cũng đến cười nói chúc phúc, trong lòng bà vô cùng thoải mái.

Bà còn muốn rất nhiều hiện tại tuy rằng bà không có danh phận, nhưng tin tưởng sẽ không giống như lúc trước, bà cảm giác mình cách vị trí Liễu phu nhân không xa.

Tóm lại, trừ bỏ vài vị khách trọng yếu không có tới thì hôn lễ này phi thường hoàn mỹ, tất cả mọi người vô cùng vui vẻ.

Trong hôn lễ phong phạm tiểu thư khuê các của Hàn Văn Quân hiện rõ vô cùng, khí chất cao nhã, mỹ mạo động lòng người, ngay cả đối mấy bộ lễ phục đều vô cùng đặc sắc, ở đây có không ít vị nhìn Liễu Kiệt hâm mộ lẫn ghen tị.

Nhưng kỳ thật Liễu Kiệt cũng không phải kém cỏi, Liễu Kiệt vóc dáng rất cao, ngũ quan cũng rất đoan chính nhưng hơi có chút nữ khí nên thua Liễu Dật một đoạn, điểm ấy có thể vì hắn rất giống mẹ, nhưng hôm nay hắn mặc âu phục rất sang trọng, người gặp việc vui tinh thần thư thích, nên hôm nay trạng thái của hắn rất là tốt.

Cho nên cũng miễn cưỡng coi là trai tài gái sắc.

...

Hôn lễ theo kiểu Âu Tây, hình thức cũng gần giống như hôn lễ của Trịnh Cảnh Đồng, tổ chức vào giữa trưa, sau đó là buổi party, ba bốn chiều thì toàn bộ kết thúc.

Hôn lễ vừa kết thúc Liễu Dật đi đến những Thẩm Ninh, tâm tình của anh ta rất vui muốn mau chóng chia sẻ với Thẩm Ninh chuyện vui này.

“Hôn lễ có thuận lợi không?” Thẩm Ninh cười nói: “Tôi nghe ngữ khí của anh chỉ biết tâm tình của anh tốt lắm, hôn lễ khẳng định rất thuận lợi?” Liễu Dật luôn mong Hàn Văn Quân và Liễu Kiệt có thể kết hôn, hôn lễ thuận lợi tự nhiên tâm tình vui vẻ.

“Đó là đương nhiên, thuận lợi vô cùng!” Liễu Dật cao hứng vô cùng nói: “Buổi tối mời cậu ăn bữa tiệc lớn, cậu muốn ăn cái gì thì cứ nói.”

Thẩm Ninh cũng không khách khí, nói mấy món mình thích ăn, hai người hàn huyên chuyện hôn lễ, tự nhiên nói đến Hạ Trịnh Phó ba nhà không có tới dự tiệc.

“Lập Nhân không đi tôi hiểu được, anh ấy chắc chắn sẽ không đi, Trịnh gia không đi cũng bình thường, Trịnh Cảnh Đồng và Lập Nhân là bạn bè nên sẽ không đi, nhưng Phó gia vì sao lại không đi?” Thẩm Ninh cảm thấy rất lạ.

“Cậu có hồ đồ hay không, con trai nhỏ của Phó gia là vợ của Trịnh Cảnh Đồng! Hai người cũng có con!” Liễu Dật cũng thật sự không hiểu Thẩm Ninh.

“À..à, đúng!” Vừa nói như thế Thẩm Ninh cũng kịp phản ứng, Trịnh Phó hai nhà đám hỏi đúng lúc ánh mắt của cậu sảy ra vấn đề, nên anh đối với việc này không chú ý, thiếu chút nữa quên đi.

“Coi như cậu đã quên, nhưng em của Lập Nhân cậu cũng không thể quên chứ? Cô cùng con trai lớn của Phó gia là Phó Trạch Văn đang yêu nhau.” Liễu Dật vừa ăn vừa trào phúng: “Việc này tin tức có nói tới, nói hai nhà sắp làm đám hỏi.”

“...” Thẩm Ninh sững sờ trong chốc lát, sau đó nhẹ giọng nói, “Tôi nhìn không thấy tin tức.”

Không ai nói với cậu chuyện này, cậu chỉ có thể nghe một chút tin tức trên TV hoặc là nghe radio, hoặc là nhờ mấy bảo mẫu đọc báo chí tạp chí chẳng hạn, nhưng Hạ Tình và Phó Trạch Văn lại không phải là đại minh tinh trong giới giải trí, tin tức thông thường sẽ không đưa tin, đều là các tin tức buôn bán cậu không có hứng thú, cho nên căn bản không có cách gì để biết.

Liễu Dật đã quên mất chuyện này.

Bên trong xuất hiện sự trầm mặc ngăn ngủ Liễu Dật đang ăn cơm chợt ngừng lại, anh ngẩng đầu nhìn thấy biểu tình của Thẩm Ninh không chút gợn sóng cuối cùng thở dài một hơi cũng không nói gì nữa giống như nói cái gì cũng dư thừa.

“Ăn cơm đi.” Thẩm Ninh tiếp tục bưng bát ăn cơm, đồ ăn của cậu đều do bảo mẫu hoặc Liễu Dật gấp cho để vào trong bát.

“Được rồi.” Liễu Dật mấp máy miệng, sau đó gấp cho Thẩm Ninh một khối bông cải xanh: “Ăn bông cải xanh rất tốt cho thân thể.”

“Được.”

Hết chương 41.

42. Chương 42

Cuộc sống sau hôn nhân của Hàn Văn Quân và Liễu Kiệt hôn không tốt đẹp, ít nhất là trong cuộc sống không hài hòa.

Hàn Văn Quân vốn đối với Liễu Kiệt có chút mâu thuẫn, bằng không trước hôn nhân cũng chỉ có nắm tay, hôn môi cũng không có thì sao có thể trông cậy sau khi kết hôn cô sẽ nhiệt tình?

Hai người trong đêm tân hôn bởi vì đủ chuyện tình náo nhiệt nên cũng không vui vẻ từ ngày đó Hàn Văn Quân bắt đầu thường xuyên kiểm soát cực tuyệt Liễu Kiệt khiến cho Liễu Kiệt buồn bực, hẳn là một thằng đàn ông có nhu cầu ngẫu nhiên tự mình giải quyết không thành vấn đề, nhưng cuộc sống vợ chồng không lẽ cứ thích trôi qua? Hàn Văn Quân cứ thế này, kết hôn và không kết hôn có khác nhau sao?

Hắn không thể có ý kiến, hiện tại còn phải trông cậy vào Hàn gia giúp hắn một phen, hắn là đang mời tôn tổ tông về nhà đó!

Nhưng trong lòng hắn vẫn cố gắng thích Hàn Văn Quân, cô là con nhà khuê tú cưới được cũng rất tự hào, gia thế tốt lại xinh đẹp, người cũng thanh thanh bạch bạch, hẳn đi cùng cô cũng có mặt mũi, đến nỗi bí mật không hài hòa kia cũng chỉ có hắn biết, nhìn một chút cũng không thể cưỡng ép vợ của mình đi?

Thời gian sau này nói không chừng sẽ tốt hơn hắn an ủi mình như vậy.

Nhưng Liễu Kiệt là một người đàn ông, đàn ông nói chung đều có một tật xấu: Háo Sắc.

Hạ Lập Nhân còn chưa có muốn chinh hấn nhưng hấn lại tự mình gây ra chuyện lớn.

Kết hôn hơn một tháng Hàn Văn Quân chỉ cho Liễu Kiệt chạm qua hai lần, việc này chỉ có hai người bọn họ biết, không ai lại đem loại chuyện này đi khắp nơi tuyên dương đâu.

Liễu Kiệt đương nhiên nhịn không được, hấn cũng không phải muốn ngoại tình, chỉ muốn phát tiết trong lòng vẫn thương vợ của mình, vợ của mình không cho ngủ thì ngủ với tiểu minh tinh cũng được, trước khi kết hôn hấn cũng làm chuyện này không ít, nhưng hấn kín đáo hơn Liễu Dật cho nên thanh danh cũng tạm được, ít nhất không có bị tạp chí lá cải đưa tin, bằng không Hàn Văn Quân làm sao để ý hấn.

Sau khi kết hôn hấn đã nghĩ cải tà quy chính, vợ nhà mình tốt như vậy còn ra đi ra ngoài thì không đúng, nhưng hấn nào biết sau khi kết hôn Hàn Văn Quân có cái đức hạnh kia.

Hấn cảm thấy mình như cũ âm thầm chắc chắn sẽ không có vấn đề.

Nhưng người đã kết hôn và không kết hôn giá trị tin tức không giống nhau, không kết hôn coi như bị người biết cũng không có gì lớn, đều là độc thân, chuyện ta tình người nguyện cũng không thương tổn ai, chỉ cần không giống Liễu Dật phô trương cho mọi người đều biết thì ai quản người. Cũng như Liễu Dật, mọi người cũng chỉ nói anh ta hoa tâm mà thôi.

Nhưng Liễu Kiệt đã kết hôn, kết hôn lại cùng phụ nữ khác qua lại thì tính chất hoàn toàn không giống với lúc trước, để người bên ngoài biết...thì thanh danh không còn.

Hấn vận khí không tốt, tìm tiểu minh tinh trước kia để cùng Liễu Dật qua lại. Liễu Dật ra tay hào phóng, hai người sau khi chia tay thường cũng sẽ thăm hỏi mấy câu.

Tiểu minh tinh có một tật xấu là rất nhiều chuyện, bởi vì Liễu Dật công khai cặp với cô, nên cô nhiều chuyện cũng không ngại gì, nhưng Liễu Kiệt muốn giữ bí mật nên dặn dò cô ta cần kín miệng, không thể để cho Hàn Văn Quân biết.

Tiểu minh tinh kia thật sự nhịn không được cô không thể nói với những người khác thì nói với Liễu Dật.

Cô là người hiểu không rõ quan hệ gia đình giữa những người giàu tình hình thực tế cũng không rõ nên cũng không biết anh em Liễu gia có ngăn cách, chỉ cho là quan hệ cũng không tệ lắm vì thế vô tình nói cho Liễu Dật biết toàn bộ, còn nhiều chuyện hỏi Liễu Dật có phải cuộc sống hôn nhân của em anh không hài hòa mới vừa kết hôn lại ra ngoài tìm thú vui, cùng vợ tiểu thư khuê các cãi nhau sao?

Lúc Liễu Dật nghe được tin tức này cũng là sửng sồ, anh thật không nghĩ tới em trai tốt của mình đã vậy còn tự tìm đường chết.

Đối phương đã cố gắng như vậy anh ta không giúp một tay thì không được, tất nhiên phải giúp hấn tuyên truyền tuyên một chút.

Vì thế cùng ngày Liễu Dật cho người trộm liên hệ với phóng viên, nói là có tin tức bảo hấn theo dõi nói không chừng có thể có tin chấn động.

Liễu Dật cũng không hiểu sao Liễu Kiệt lại ngu xuẩn như vậy, tuy rằng không biết hai vợ chồng hấn có vấn đề gì nhưng lúc này mới kết hôn một tháng mà lại nhịn không được, được rồi, coi như nhịn không được, cũng tìm đối tượng có chút khuôn phép, việc này tốt lắm, nhược điểm chết người tự động đưa đến tay của ta, ta không làm chút gì đó sẽ có lỗi với người tự tìm đường chết.

Liễu Dật có thể tưởng tượng mấy ngày sắp tới sẽ chuyện phát sinh chuyện gì, tâm tình trở nên thật tốt!

Hết chương 42.

43. Chương 43

“Con gái nhà giàu vừa đám cưới lại gã cho người chồng hoa tâm nhiều lần vụn trộm bên ngoài...”

Đây là tin thật hấp dẫn trong mấy ngày gần đây, mặc dù không có chỉ mặt gọi tên, nhưng những gì có thể viết đều được viết ra hết, ảnh chụp không rõ nhưng rất nhiều phần nào cũng có người nhận ra.

Nói cô gái này là danh môn thiên kim, gia thế tốt rất xinh đẹp, có thanh danh tốt trong xã hội thượng lưu.

Nhà trai vốn là một đứa con riêng trèo cao lên nhà gái, con dâu dùng tiền tài quyền thế trợ giúp nhà trai đoạt gia sản.

Nhưng nhà trai vốn là một tay Hoa Hoa Công Tử kết hôn cũng vì gia thế đối phương, sau khi kết hôn không bao lâu chứng nào tật nấy, cùng nhiều tiểu minh tinh có lui tới, nghe nói một buổi tối tìm rất nhiều cô tới sinh hoạt cá nhân đặc biệt loạn.

Mọi người sôi nổi đoán đối tượng trong tin tức là ai, quả thật đoán rất dễ, phù hợp điều kiện chỉ có một đôi, mới vừa kết hôn, nhà gái lại nhà cao cửa rộng gia thế nhà trai thấp một chút, lại là con ngoài giá thú trừ phi không biết Hàn Văn Quân và Liễu Kiệt, nếu không khẳng định liếc mắt một cái là nhìn ra là bọn họ một truyền mười, mười truyền một trăm, vốn người không biết cũng đã biết.

Trên mạng bắt đầu có các loại tin tức nho nhỏ, nhưng mọi người đều là nghe nói, bạn bè của tôi nói, tôi nghe ai đó một nói cứ như vậy mà đồn đại.

“Các người không biết đâu Hàn Văn Quân vốn phải gả cho Liễu Dật là con của bà lớn sinh ra là người thừa kế Liễu gia, sau lại bị Liễu Kiệt dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ.”

“Từ lúc đầu ta đã nói Liễu Kiệt không xứng với Hàn Văn Quân, một đóa hoa tươi cắm trên bãi cứt trâu, nát bét!”

“Họ Liễu này cũng không phải thứ gì tốt, vợ hán rất tốt nếu tôi có một người vợ như vậy khẳng định nửa đêm có thể cười tỉnh, hán đây là tổ tiên tích đức còn không biết quý trọng.”

“Trong đầu hán có hố rồi trong nhà tiểu thư khuê các không cần, đi tìm con chim trĩ.”

“Các người không hiểu, hoa nhà không bằng hoa dại.”

“Hán con riêng thì mẹ hán mẹ có đức hạnh gì, có thể trông cậy vào hán có bao nhiêu quy củ, đáng thương cho Hàn gia Đại tiểu thư a.”

“Ta cảm thấy hai người bọn họ nói không chừng sẽ ly hôn, Hàn Văn Quân tốt như vậy sẽ tìm chỗ tốt cũng không khó khăn, các người nhìn hoa hậu Hồng Kông Chu Linh Linh, lấy chồng thứ hai còn tốt hơn lần đầu cô gái tốt vĩnh viễn được nâng niu, gặp phải đàn ông cặn bã bản thân cô điều kiện tốt, giá trị con người chắc sẽ không hạ giá, luôn luôn có đàn ông tốt thưởng thức.”

“Tôi còn tưởng rằng chỉ có muốn nữ minh tinh một bước lên trời mới gặp loại chuyện này không thể tưởng được thiên kim nhà giàu có cũng thảm như vậy.”

“Kỳ thật tôi cảm thấy Hàn Văn Quân và Hạ Lập Nhân cũng xứng, lúc trước hai người bọn họ có nghe đồn không thể ngờ được là giả.”

...

Đây là đồng tình những lời Hàn Văn Quân và phê phán Liễu Kiệt cũng có vui sướng khi người gặp họa, còn có một ít là người thích buồn chuyện. Bọn hán muốn biết Liễu Kiệt có một chân với nữ minh tinh nào nhất định cho ra ánh sáng.

Tin tức truyền thông đang chờ ở chỗ này đưa cái hình bị che nói là nữ minh tinh họ S, sau đó để cho mọi người đoán.

Kỳ thật chỉ là một diễn viên không quá nổi danh ngay cả tuyến ba cũng không có được đóng nói mọi người cũng sẽ không để ý, nhưng làm tin tức đúng là phải hiểu được bọn hán nói up nói mở làm cho tất cả toàn bộ hứng thú tò mò đoán người này là người nào, trong khoảng thời gian này là bị thương nhiều nữ diễn viên

trong khoảng thời gian ngắn thần hồn nát thần tính, đi đầu là nữ minh tinh có họ S thật sự là khổ không thể tả, phần lớn các cô khác liên quan đến chuyện này nhưng có người làm phiền muốn biết tin tức.

Liễu Kiệt quan hệ với cô diễn viên tên Tô Nhã Như, bộ dạng coi như xinh đẹp, nhưng xinh đẹp không phải chính yếu, chủ yếu nhất cô sống rất tốt lại gợi cảm, trong hội này rất nổi danh, nổi danh là đoá hoa giao tiếp, hơn nữa cô xuất thân thấp nên không để ý thanh danh.

Theo như cô nói, làm Tiểu Tam thì có sao một nữ tinh nổi tiếng không phải trở thành Tiểu Tam vẫn còn rất hồng sao, còn có nhiều người đồng tình còn có rất nhiều thiếu nữ phấn hăm mộ.

Huống hồ Tô Nhã Như này còn không phải là Tiểu Tam đâu, chỉ là làm pháo hũ, theo như nhu cầu, lấy ít tiền được chút ưu đãi là được, không phá hư tình cảm vợ chồng người ta.

Bị viết lên tin tức Tô Nhã Như cũng không kích động, thanh danh vốn không tổn thường xuyên bị bao nên người đại diện của cô cũng không hoảng, còn cảm thấy đây là một cơ hội tốt, bảo cô an phận không cần nói bừa, cô cũng cảm miệng để cho người khác nói thay.

Phỏng chừng chưa tới vài ngày chuyện này sẽ bị lộ ra ánh sáng, người đại diện của Tô Nhã Như còn có chút chờ mong đâu, hẳn đã muốn công đạo cho tốt thì khẳng định không thể nói là bạn giường nói ra thanh danh sẽ không tốt, có vẻ sinh hoạt cá nhân rất loạn, tất cả mọi người sẽ phê phán.

Nhất định phải nói cho sống động là cô thật tâm thích Liễu Kiệt!

Làm người thứ ba thanh danh không tốt nhưng trên thế giới này luôn có người thích đồng tình với nhiều cô gái si tình cho dù là tiểu tam cũng đồng tình.

Vì thế Tô Nhã Như hứng thú bưng bưng chuẩn bị để nổi danh thậm chí còn cảm giác vận khí tốt cực kỳ, sớm biết rằng có cách như vậy đã sớm dùng làm chậm trễ sự nổi tiếng của cô lâu như vậy!

Sự kiện người diễn viên kia khiến Liễu Kiệt ở trong hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng, hẳn bị chụp tới ảnh chụp rất rõ ngay cả cơ hội phản đối cũng không có.

Hắn cũng không phải minh tinh, ảnh hưởng không có gì không cần cùng fan hay dân chúng bình thường công đạo, nhưng là hắn muốn giải thích cho Hàn Văn Quân cùng với Hàn gia! Đúng rồi, còn có cha Liễu Lăng Phong!

Người ngoài đánh giá đối với hắn ảnh hưởng cực kì bé nhỏ, nhưng quyết định quyền thừa kế là cha và bối cảnh hùng hậu bên nhà vợ hắn không thể không bàn khoản hắn đã nhiều ngày không ngủ tóc cũng bị hắn bứt không biết bao nhiêu, công ty cũng không dám đi, hắn biết người trong công ty cũng cười nhạo hắn.

Trong tin tức không chỉ mặt gọi tên là hắn, nhưng tất cả mọi người đoán được, tin tức bên ngoài cũng nhanh chóng lan tràn hẳn giấu diếm cũng giấu diếm không được.

Hắn hoài nghi có người chỉnh hắn, hắn đoán hơn phân nửa là Liễu Dật, nhưng hắn muốn trả đũa Liễu Dật cũng không có biện pháp, sinh hoạt cá nhân của Liễu Dật cũng không sạch sẽ nhưng anh ta chưa có kết hôn cũng không có thể giống hắn.

Hắn nói với Liễu Lăng Phong khẳng định là người anh của mình chỉnh hắn, có thể Liễu Lăng Phong bình thường tiếp tục yêu thương hắn cũng biết nặng nhẹ, bây giờ không phải là lúc truy cứu trách nhiệm của ai hiện tại vấn đề là làm sao yên lòng Hàn gia: “Nếu con không có vấn đề nó làm sao có thể bắt được nhược điểm của con!” Ông mắng cho Liễu Kiệt một trận!

Liễu Kiệt không hoài nghi Tô Nhã Như, Tô Nhã Như qua tay nhiều người giàu có có tiền có địa vị nổi danh không ít, cần thì đã sớm công khai rồi sao còn chờ nhiều năm như vậy.

Hàn Văn Quân kể từ khi biết tin tức này đã trở về nhà mẹ đẻ, Liễu gia cô tạm thời không có cách nào ở lại, cô nhìn Liễu Kiệt cũng cảm thấy ghê tởm, cô cảm thấy đây chuyện mất mặt nhất trong cuộc đời của mình so với chuyện Hạ Lập Nhân làm cho cô khó chịu nổi còn mất mặt hơn!

Hết chương 43.

44. Chương 44

“Nhà giàu thông gia có lời khó nói, chồng hoa tâm nhiều lắm ngoại tình”

Đây là tin hot mấy ngày gần đây, mặc dù không có chỉ mặt gọi tên, nhưng cái này không gây trở ngại tới ham muốn bát quái của mọi người.

Trong tin tức bát quái này ngoại trừ không chỉ mặt gọi tên, những cái khác cơ hồ có thể viết đều viết, còn cho một tấm nhìn mơ hồ, nói là hình ảnh rõ ràng mấy ngày sau sẽ toàn bộ tung ra, còn có video đấy!

Nói là nhà gái là thiên kim danh môn, gia thế bộ dáng tới xinh đẹp, là danh viện trong danh viện của xã hội thượng lưu, danh tiếng tốt là tiếng lành đồn xa.

Nhà trai vốn là con riêng, trào cao tới nhà gái, mượn tiền tài quyền thế nhà gái giúp nhà trai đoạt gia sản.

Bất quá nhà trai vốn là hoa hoa công tử, kết hôn với nhà gái cũng chính là phong nền mưu đồ đối phương, sau khi cưới không được bao lâu liền chứng nào tật nấy, cùng mấy tiểu minh tinh có lui tới, nghe nói một buổi tối phải tìm vài người cơ, sinh hoạt cá nhân đặc biệt loạn.

Mọi người sôi nổi suy đoán người giống trong tin tức bát quái là ai, thật ra thì rất dễ đoán, cơ hồ điều kiện phù hợp chỉ có một đôi này, vừa mới kết hôn, nhà gái lại là nhà giàu thế gia vọng tộc, nhà trai dòng dõi thấp hơn chút, còn là con riêng, trừ phi không nhận thức Hàn Văn Quân và Liễu Kiệt, bằng không khẳng định liếc qua một cái liền nhìn ra là nói về bọn họ rồi, một truyền mười, mười truyền một trăm, vốn là người không biết cũng sôi nổi biết rồi.

Trên mạng bắt đầu có các loại bát quái và tin tức nhỏ, bất quá phần lớn là nghe nói, bạn bè tôi nói, một ai đó nói với tôi, đại khái như vậy.

“Mấy người không biết sao, Hàn Văn Quân này vốn là muốn gả là Liễu Dật, chính là người thừa kế do bà chủ sinh ra, chính thức của Liễu gia, sau đó bị hoa ngôn xảo ngữ của Liễu Kiệt lừa gạt.”

“Tôi lúc đầu đã nói rồi mà, Liễu Kiệt này hẳn ta không xứng với Hàn Văn Quân, một bó hoa tươi cầm bãi cứt trâu, lãng phí!”

“Họ Liễu này cũng quá không ra dạng gì rồi, vợ hắn đâu có chỗ nào không tốt a, tôi muốn có cô vợ như vậy khẳng định nửa đêm cũng có thể cười tỉnh, hẳn đây là kiếp trước tích đức, còn không hảo hảo quý trọng.”

“Đù má, trong đầu có lỗ thủng đi, tiểu thư khuê các nhà người ta không cần, đi tìm gà rừng.”

(các thím đọc bộ Bánh bao chắc hẳn đều biết từ “gà rừng” rồi nhé)

(Đứa nào re-up là chó)

“Các thím không biết rồi, hoa nhà không thơm bằng hoa dại, lần trước không phải cũng có tin tức sao, cô vợ diễn viên của đạo diễn nổi danh gì ấy bao xinh đẹp, nhưng đạo diễn kia vẫn là muốn đi chơi gái. Tìm gái đ**m kém vợ mình mười tám con phở lận, tôi đoán Hàn Văn Quân này quá tiểu thư khuê các rồi, phóng không ra, đừng nói tôi bí ỉ a, nam nhân cũng là chút tâm tư tòi tệ này.”

“Hắn ta là con riêng a, mẹ hắn là đức hạnh ấy, có thể trong cây vào hắn ta bao quy củ, đáng thương đại tiểu thư Hàn gia a.”

“Tôi cảm thấy hai người bọn họ nói không chừng sẽ ly hôn, Hàn Văn Quân này tốt như vậy, sau này tìm người tốt cũng không khó, mấy người nhìn chị lớn HongKong Chu Linh Linh đi, lấy chồng lần hai cũng cực náo nhiệt, còn viên mãn hơn lấy chồng lần đầu đấy chứ, cô gái tốt vĩnh viễn là thiện xạ, chẳng qua là gặp phải tra nam, bản thân điều kiện tốt, giá trị con người chắc chắn sẽ không giảm, luôn có nam nhân thưởng thức.”

“Tôi còn tưởng rằng chỉ có nữ minh tinh muốn một bước lên trời sẽ gặp phải loại chuyện bi thảm này, không nghĩ tới thiên kim nhà giàu cũng thảm như vậy.”

“Kỳ thực tôi cảm thấy Hàn Văn Quân kia và Hạ Lập Nhân rất xứng đôi, ban đầu lúc hai người bọn họ có tin đồn tôi liền rất khả quan a, không nghĩ tới là giả.”

.....

Đây là đồng tình Hàn Văn Quân và phê phán Liễu Kiệt, cũng có cười trên nỗi đau của người khác, còn có một ít là người có ham muốn bắt quái cường liệt hơn, bọn họ muốn biết nữ minh tinh có một chân với Liễu Kiệt là ai, đây là nịnh bợ làm tam a, nhất định phải ra mặt một chút!

Tin tức truyền thông chờ tại chỗ này, tung ra hình cắt, nói là ngôi sao nữ họ S, sau đó để mọi người đoán.

Kỳ thực chính là tiểu minh tinh không quá nổi danh, ngay cả hạng 3 cũng không được, nói mọi người cũng sẽ không quá để ý, nhưng là làm tin tức liền phải biết lắng xê, bọn họ bán cái nút thắt liền đem tất cả hứng thú của mọi người đều nói ra, đoán cái nọ đoán cái chài, trong khoảng thời gian này ngôi sao nữ nằm thoi cũng bị bắn quả thực không ít, trong khoảng thời gian ngắn sợ bóng sợ gió, đi đâu là nữ minh tinh S rõ là khổ không thể tả, lịch sử hắt nước bắn đen tối là không biết có bao nhiêu, các cô phần lớn không có quan hệ gì tới chuyện này, nhưng có người tìm phiền phức gây khó dễ, liền đều nổi lên đấy.

Lịch sử đen tối quá nhiều, người này ngủ với đạo diễn, người khinh xuất thân của sao, còn có được phú thương bao dưỡng vân vân, mọi người nhao nhao nói giới giải trí quả nhiên thật bẩn, nữ minh tinh trong sạch đoán chừng cũng không còn mấy.

Tiểu minh tinh cùng Liễu Kiệt có một chân tên Tô Nhã Như, bộ dáng coi như xinh đẹp, bắt quá xinh đẹp không phải chính yếu nhất, chủ yếu nhất là cô ta sống ba phải lại sexy, trong vòng luẩn quẩn này vô cùng nổi danh, là gái hồng lâu nổi danh, hơn nữa cô ta là xuất thân ngôi sao, không thể nào không quan tâm danh tiếng.

Theo như cô ta nói, làm Tiểu Tam thì sau, có một nữ ngôi sao nổi tiếng không phải là làm Tiểu Tam bị bại lộ còn rất đỏ sao, còn có người đồng tình cô ta nữa, có có rất nhiều fan nào tàn cơ!

Huống chi cô nàng Tô Nhã Như còn không phải là Tiểu Tam, chính là làm pháo hữu, theo như nhu cầu, cầm ít tiền tới chỗ tốt là được, không phá hư tình cảm vợ chồng người ta.

Lúc bị viết lên tin tức Tô Nhã Như cũng không quá hoang mang, danh tiếng của cô ta vốn là không tốt lắm, thường xuyên có được bao. Tin đồn bao dưỡng, người đại diện của cô ta cũng không sợ, còn cảm thấy đây là cơ hội lắng xê thật tốt, bảo cô ta ạn phạt chút đừng nói lung tung, cô ta thương lượng liền thích hợp cầm miệng để người khác nói.

Đoán chừng không mấy ngày liền sẽ được chính thức bại lộ, người đại diện của Tô Nhã Như còn có chút mong đợi nhỏ, hẳn đã khai báo tốt lắm, khẳng định không thể nói là pháo hữu, cái này nói ra sẽ danh tiếng không tốt, lộ ra cuộc sống riêng rất loạn, tất cả mọi người sẽ phê phán.

Nhất định phải nói sống động như thật! Là thật tâm thích Liễu Kiệt!

Làm tam thanh danh không tốt, nhưng trên thế giới này luôn có người thích đồng tình với con gái si tình, cho dù là tam cũng đồng tình.

Chính là có người tam quan bất chính như vậy, còn số lượng không ít.

Cho nên Tô Nhã Như liền hứng thú bùng bùng chuẩn bị tốt nổi danh rồi, cô ta thậm chí còn cảm giác mình vận khí cực kỳ tốt, sớm biết có cách lắng xê như vậy đã sớm dùng tới rồi, làm trẻ nãi cô ta lâu như vậy!

Một nhân vật chính khác của sự kiện Liễu Kiệt thì đang trong nước sôi lửa bỏng, hẳn bị chụp hình và quay video, đó chính là ngay cả cơ hội “Hợp khẩu cung” cũng không có.

Hắn cũng không phải minh tinh gì, ảnh hưởng xấu mang tới cũng không cần khai báo với fan và dân thường, nhưng hẳn phải khai báo với Hàn Văn Quân và Hàn gia a! Đúng rồi, còn có cha hắn Liễu Lăng Phong!

Đánh giá của người ngoài ảnh hưởng cực nhỏ tới hắn, nhưng là người cha ruột trao quyền thừa kế cho hắn cùng vợ và nhà mẹ đẻ của vợ bối cảnh hùng hậu hẳn không thể không cố kỵ a, hẳn đã rất nhiều ngày không ngủ rồi, tóc tai không biết bị hắn túm tới bao nhiêu, công ty cũng không dám tới, hẳn biết nhân viên trong công ty hiện tại đều cười nhạo hắn.

Trong tin tức không có chỉ mặt gọi tên là hấn, nhưng mọi người đều đoán được, tin tức bên ngoài cũng bay đầy trời, hấn là giấu diếm cũng dấu diếm không được.

Hấn hoài nghi có người chỉnh hấn, hấn đoán hơn phân nửa là Liễu Dật, nhưng hấn cũng không có biện pháp tóm Liễu Dật, sinh hoạt riêng tư của Liễu Dật cũng không sạch sẽ, nhưng anh ta chưa kết hôn a, ai cũng không thể làm gì anh ta.

Hấn và Liễu Lăng Phong nói khẳng định là anh trai tốt của mình đang chỉnh hấn, nhưng Liễu Lăng Phong bình thường tiếp tục yêu thương hấn cũng biết nặng nhẹ, hiện tại không phải lúc truy cứu trách nhiệm của ai, vấn đề hiện tại là làm thế nào trấn an Hàn gia, “Bản thân mày không vấn đề nó sao có thể tóm được nhược điểm của mày!” Ông đánh Liễu Kiệt một trận!

Liễu Kiệt cũng không hoài nghi Tô Nhã Như, kẻ lăm lăm từng bên cạnh Tô Nhã Như cũng không ít, có tiền có địa vị có danh vọng hơn hấn không ít, muốn làm như vậy sớm đã làm rồi, đâu còn có thể chờ nhiều năm như vậy.

Hàn Văn Quân kể từ sau khi biết chuyện tin tức bát quái trở về nhà mẹ đẻ, Liễu gia cô ta tạm thời không có cách nào ở lại, cô ta nhìn thấy Liễu Kiệt liền cảm thấy buồn nôn, cô ta cảm thấy đây là chuyện mất mặt nhất cả đời này cô ta từng gặp phải, khó chịu còn muốn mất mặt hơn Hạ Lập Nhân từng cho cô ta!

45. Chương 45

“Văn Quân.....” Phương Văn cũng không biết làm như thế nào khuyên con gái mình cho tốt, trong lòng bà cũng đem con rể oán hận tới không xong, nam nhân hoa gặp dịp thì chơi bà thấy nhiều rồi, cảm thấy không có gì hiếm lạ, dù sao thông gia rất nhiều đều là không có tình cảm gì cả.

Nhưng con gái bà rốt cuộc chỗ nào không tốt a, nếu chỉ có xuất thân tốt bộ dáng chẳng ra sao cả bà cũng không thể nói thêm gì, nam nhân luôn thích xem mặt nhìn vóc người, nhưng con gái bà không phải bà nói mò, tuyệt đối không thể so với mấy nữ minh tinh kém cỏi kia, hoàn toàn thanh thanh bạch bạch, chỗ nào không tốt?

Liễu Kiệt hấn ta dù hoa thế nào cũng không tới mức kết hôn một tháng liền chạy ra ngoài tìm người khác đi?

“Văn Quân, con nếu muốn khóc liền khóc ra đi, mẹ biết trong lòng con khổ.” Phương Văn chuyển khăn giấy cho Hàn Văn Quân, “Con cứ ở nhà vài ngày, chuyện này để mẹ và cha con xử lý, Liễu Kiệt này quả thực phải hảo hảo đánh!”

“Con khóc gì chứ!” Hàn Văn Quân quay đầu sang một bên, “Vì một người đàn ông như vậy khóc đầu óc con nước vào sao!”

Cô càng nghĩ càng cảm thấy ác tâm, cô ta lúc trước cùng Liễu Kiệt lên giường cũng bắt quá chính là tận sức nghĩa vụ vợ chồng, cũng là cảm thấy Liễu Kiệt đối xử với cô ta cũng không tệ, cô ta không thể quá phận mới đáp ứng, nhưng hiện tại, cô ta hiện tại hối hận muốn chết! Nghĩ chút thôi đã cảm thấy bẩn! Cô ta hai hôm nay lúc tắm luôn phải cọ rửa rất nhiều lần, cảm giác trên người rất bẩn.

Cô ta cũng không biết Liễu Kiệt trước khi kết hôn rốt cuộc là như thế nào, nhưng sau khi kết hôn đều làm càn như vậy, đoán chừng trước khi kết hôn cũng không sai biệt lắm với bát quái trong tin tức nói, cuộc sống riêng tư rất hỗn loạn, có lẽ từng thông đồng với không ít nữ nhân không ra gì, có bệnh bệnh sạch sẽ gì ấy ai đó nói, cô ta nghĩ một chút liền phạm ác tâm nghĩ mà sợ.

“Hảo hảo, con không khóc là tốt nhất.” Phương Văn chỉ có thể khuyên, “Con nghĩ thoáng chút, chuyện như vậy luôn sẽ gặp phải, bắt quá Liễu Kiệt quá tệ, kết hôn mới một tháng.....” Bà cảm thấy nam nhân đi ra ngoài hỗn là tình trạng bình thường, ít nhất bà nghe nói qua tiếp xúc qua xã hội thượng lưu tám chín phần mười là như vậy, bà cũng đã quen rồi, chẳng qua là trách con rể quá gấp gáp, hơn nữa xử lý tới không sạch sẽ, khiến Hàn gia bọn họ đều theo đó mất thể diện, đời này chưa từng mất mặt như vậy, lúc trước thật sự

nên hảo hảo mở to mắt, Liễu Kiệt này còn không bằng Liễu Dật con lớn chưa cưới của Liễu Lăng Phong đâu, ít nhất người ta trước sau như một, làm ra chuyện như vậy mọi người ngược lại sẽ không quá dễ ý.

“Mẹ!” Hàn Văn Quân quay đầu, “Cái gì gọi là mới một tháng, chẳng lẽ mẹ cảm thấy thời gian lâu dài chút chuyện như vậy chính là ắt phải sao?” Cô ta quả thực không thể tin được mẹ mình đối xử với hôn nhân của mình như vậy!

Hàn Văn Quân cô đầu đầu cũng tốt, cùng nữ nhân bình thường đương nhiên là không giống, cô ta tại sao có thể làm loại khuê phòng oán phụ kia, tại sao có thể phản bội cô ta! Cô ta tuyệt đối không cho phép chồng mình đối với mình làm ra chuyện như vậy, cô ta căn bản không muốn cũng không nguyện ý nén giận!

“Con muốn ly hôn!” Cô ta cũng không tin, Hàn Văn Quân cô rời khỏi Liễu Kiệt sẽ không tìm được tốt hơn, cô ta còn rất nhiều người theo đuổi, cô ta cũng không phải là hoa tàn ít bướm (*), huống chi cô ta ly hôn còn là đại tiểu thư của Hàn gia, căn bản cũng không có gì khác trước kia.

(Hoa tàn ít bướm: ví với phụ nữ già bị ruồng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá)

(Đứa nào re-up là chó)

“Cái gì?” Phương Văn quả thực không thể tin được lỗ tai của mình, “Ly hôn? Con điên ư?”

“Con điên rồi?” Hàn Văn Quân mở to mắt, quả thực muốn xé nát ghế salon bên dưới, “Con mới kết hôn một tháng Liễu Kiệt hẳn liền dám đối với con như vậy, mẹ, mẹ là mẹ ruột của con, mẹ không vì tương lai của con suy nghĩ sao, hẳn ta hiện tại cánh còn chưa cứng đầu đã dám đối với con như vậy, vậy sau này? Sau này cánh cứng cáp rồi làm sao bây giờ, có phải ngày nào cũng phải đánh con một trận mới mãn ý a? Bọn con mới kết hôn một tháng!”

“Sẽ không, Văn Quân, con đừng nghĩ tới chuyện hư hỏng như vậy, mẹ đi xem Liễu Kiệt, thái độ hối lỗi của nó vẫn là rất tốt, chính là nhất thời hồ đồ.” Phương Văn là tận lực khiến con gái thủ tiêu ý niệm ly hôn trong đầu, “Cha con cũng là ý tứ như vậy, chúng ta cũng biết con chịu ủy khuất, con ở nhà vài ngày, Liễu Kiệt nó biết sai rồi mới để nó đón con về.”

“Con lo lắng nó đối với con không tốt? Nó chính là thích chơi, những cái khác đối với nhưng là không phản đối, huống chi nó cũng không dám, con nhưng là đại tiểu thư của Hàn gia, ai dám như thế nào với con, con cứ trăm phần trăm yên tâm đi, nó không dám, nó nếu dám mẹ và cha con liền đánh gãy chân nó!”

Hàn Văn Quân đầu dễ dàng như vậy liền bị nói lung lay, cô ta lộ ra vẻ mặt chán ghét, “Nhưng con nhìn thấy hẳn ta đã cảm thấy ác tâm, căn bản không muốn nhìn mặt hẳn!”

“Ai, con đây là đang nổi nóng, qua một thời gian ngắn là tốt rồi, dù sao cũng không vội trở lại Liễu gia, ở nhà thêm một đoạn thời gian, Liễu gia đuối lý, cũng khó nói con cái gì.” Phương Văn cảm thấy đây không phải chuyện lớn gì, rất dễ giải quyết, hết thấy giao cho thời gian là được, gây khó dễ cái gì a, bà đều đã từng như thế nào, trong vòng luẩn quẩn quen biết nữ nhân nào chưa từng gặp qua chút chuyện này, ít nhiều gì đều có một chút, liền ví dụ Hạ gia đấy, Phó gia và Trịnh gia không quen, cũng không biết là tình huống như nào, nghe nói thật giống như trong nhà rất hòa thuận, bất quá nói tới đúng chứ, dù sao việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài.

“Không được, con tuyệt đối muốn ly hôn, con căn bản không thể tiếp tục cùng hẳn ta! Con mấy ngày qua vẫn luôn ác tâm hẳn ta, chẳng lẽ sau này muốn khiến con ác tâm cả đời sao!” Hàn Văn Quân vô cùng kiên quyết, “Các người bảo con dám hỏi con đáp ứng rồi, nhưng cũng không thể bảo con nhảy hố lửa a!”

“Ban đầu chuyện của Lập Nhân trong nhà đều không giúp con, nếu các người cường ngạnh một chút, nói không chừng đối tượng kết hôn hiện tại của con chính là Lập Nhân rồi!” Hàn Văn Quân nhớ tới sự kiện kia trong lòng liền không vui, cô ta kế hoạch đã lâu, nhưng cuối cùng bởi vì không phối hợp của người trong nhà thất bại trong gang tấc!

Phương Văn không nghĩ tới con gái đến bây giờ vẫn còn nhớ thương Hạ Lập Nhân, “Con hiện tại còn nghĩ tới cậu ta làm cái gì? Cậu ta không thích con, cậu ta thích nam nhân, con gả tới làm góa phụ sao?! Sao con hồ đồ tới mức này a!” Bà quả thực muốn tát một cái đánh tỉnh con gái mình!

“Vậy con gả cho Liễu Kiệt liền rất tốt sao, con còn không bằng góa phụ đây!” Hàn Văn Quân con người có chút hồng, “Hạ Lập Nhân không thích con, Liễu Kiệt thì thích con sao? Thích con có thể kết hôn một tháng liền ra ngoài đi phóng đảng?!”

Liền coi như là cường thì sao, liền coi như Hạ Lập Nhân căn bản không thích cô thì sao, ít nhân người đàn ông này cô thích a!

Đó là người trong lòng của cô, cho dù người ta không yêu mình cô cũng không quan tâm.

Hiện tại kết hôn với Liễu Kiệt chẳng lẽ hạnh phúc sao, đối phương cô phụ cô, phản bội mong đợi của cô, thân thể lạc lối, trái tim chẳng lẽ có thể yêu thêm sao? Cô căn bản không tin tưởng!

Cô kết hôn với một người đàn ông mình không yêu đồng thời cũng không yêu mình, vậy hồi đó cô thỏa hiệp coi là cái gì? Còn không bằng gả cho người mình thích, cho dù đối phương không yêu mình, vậy ít nhất nhìn tới cảnh đẹp ý vui, chỉ có Hạ Lập Nhân mới xứng với cô!

Nhưng hiện tại hối hận cũng vu sự vô bổ rồi, cô lúc độc thân người trong nhà không giúp cô, chẳng lẽ sau ly hôn sẽ giúp cô sao, Hạ Lập Nhân chính là một giấc mộng của cô, giấc mộng vĩnh viễn không thể thực hiện.

Hạ Lập Nhân là nốt ruồi chu sa trong lòng cô, mà nốt ruồi chu sa trong lòng Hạ Lập Nhân lại là Thẩm Ninh.

Hàn Văn Quân cảm giác mình thật thảm thương, tại sao vận mệnh đối với cô không công bằng như vậy, tại sao Thẩm Ninh tiện nhân kia cho dù làm chuyện không liêm sỉ như vậy Hạ Lập Nhân còn thích anh ta như vậy! Cô lại phải tiếp nhận hôn nhân mang theo phản bội cho cô!

Cô cảm thấy chuyện trước mắt chủ yếu nhất là trước tiên là ly hôn, sau đó sẽ đi đối phó với Thẩm Ninh, vốn là bởi vì không tìm được nhược điểm chuẩn bị buông bỏ, nhưng bởi vì gặp phải phản bội của Liễu Kiệt Hàn Văn Quân trong lòng có chút bóp méo, cô nhìn không được Thẩm Ninh mà còn tiêu dao như vậy, mà chẳng lẽ không phải trải qua rất thê thảm sao, bằng cái gì tải qua cuộc sống tốt đẹp như vậy!

Cô cảm thấy Thẩm Ninh khẳng định đang nhìn cô cười nhạo, sao lưng khẳng định không ít cười nhạo cô, cô hơi tưởng tượng chút đã cảm thấy khó có thể chịu được.

“Dù sao con cũng không quản, con nhất định phải ly hôn!” Hàn Văn Quân hiện tại cái gì cũng nghe không vào, “Con ngày mai sẽ cùng Liễu Kiệt tới cục dân chính ly hôn, buổi tối con liền liên lạc với luật sư!”

“Cha con sẽ không đồng ý đâu, con đừng quên, lúc hai nhà chúng ta thông gia đã có mấy dự án hợp tác cùng nhau, con cho dù muốn ly hôn cũng không thể là bây giờ!” Phương Văn thương yêu con gái, nhưng có một số việc không phải là tình cảm có thể chi phối, nhiều dự án mới tiến hành được một nửa, mặc dù căn bản đều là Hàn gia bọn họ ở chủ đạo, nhưng tiến hành tới một nửa nếu như Liễu gia cố ý dùng ngón chân, bọn họ cũng không được, tổn thất khẳng định thảm trọng, chỉ cần con gái nhịn một chút là có thể qua đi.

“Mẹ!” Hàn Văn Quân quả thực nếu không nhận thức mẹ ruột của mình, vì làm ăn và địa vị trong nhà, liền có thể hy sinh hạnh phúc con gái như vậy sao?

Phương Văn đau lòng, nhưng hiện tại không phải lúc con gái tùy hứng, bà cuối cùng cũng không nhiều lời nữa, chỉ trước khi đi khóa trái cửa phòng lại, người không thể giao lưu với bên ngoài làm sao ly hôn, trước hết để con gái bình tĩnh một chút, chờ thêm vài ngày bà lại trở lại hảo hảo khuyên nhủ.

Hàn Văn Quân trong phòng đập cửa kêu thùng thùng, nhưng không có một ai tới mở cửa hộ cô.

Kỷ gia hoan hỉ kỷ gia sầu (*), không ít chế giễu, không ít đồng tình, Liễu gia đuối lý, bởi vì sự kiện này gia đình trên phương diện hợp tác nhượng bộ rất nhiều, Liễu Lăng Phong đều muốn bị Liễu Kiệt tức chết, ông đối với Liễu Kiệt mà nói, chỉ cần Hàn Văn Quân không ly hôn, hấn sau này không tái phạm, ít nhất không để cho người Hàn gia biết, vậy ông có thể không nhắc lại chuyện cũ, nếu không cũng chỉ có thể thay đổi vị trí con cái.

(**) Câu này nghĩa là “Bao nhà vui vẻ bấy nhà sầu” Câu này trích trong một bài dân ca lưu hành ở Giang Nam, cả bài dịch ra là “Ấy vành trăng khuyết chiếu chín châu/Bao nhà vui vẻ bấy nhà sầu/Bao cặp vợ chồng trong màn lụa/Bấy kẻ lênh đênh tận đâu đâu. Nguồn: Hoasinh_Anhca wordpress)

Hạ Lập Nhân đối với tin tức bất quá cái này cũng là thích nghe ngóng, hẳn cảm thấy đây chính là báo ứng đi, tìm cách phá hư tình cảm của người khác, hiện tại rất cực báo ứng tới trên đầu mình rồi.

Bất quá hẳn cảm thấy cái này còn lâu mới đủ, hẳn vẫn còn chưa động thủ đâu, đối phương là tự mình tìm đường chết, không liên quan tới hẳn, cho nên hẳn cảm thấy có chút khó chịu, cảm giác không có cảm giác thành tựu, hẳn cảm giác mình còn chưa thay Thẩm Ninh báo thù đâu, các người khi dễ Thẩm Ninh như vậy, luôn phải trả giá thật nhiều, gấp hai gấp ba nhất định là không đủ, Hạ Lập Nhân hẳn nhưng cho tới bây giờ đều không biết “tâm từ thủ nhẫn” bốn chữ này viết như thế nào.

Chưa tới vài ngày hình ảnh rõ ràng trên báo đã xuất hiện, còn có video, không khác với bản thủy lúc trước bị lộ ra nhiều lắm, cơ hồ là một chút mặt mũi cũng không giữ lại cho Liễu Kiệt, Liễu gia lúc trước đã đi bốn ba, nhưng cũng không có khơi thông thành công, nên tiết lộ ra ngoài đều tiết lộ hết rồi, một chút không thắng, hình ảnh và video trong trò hề của Liễu Kiệt là nhìn một cái không sót gì, đừng nói Hàn Văn Quân ác tâm, đám quần chúng khác vậy xem cũng cảm thấy ác tâm.

Thậm chí còn có người nói, Hàn Văn Quân nhìn thấy mấy tấm hình và video này còn không ly hôn, vậy khẳng định là thánh mẫu nào tàn! Là người nhìn thấy đều muốn ly, đây cũng quá không còn mặt mũi rồi, đi tới đâu cũng bị người chỉ chỗ a.

Còn có một loại tình huống, Hàn Văn Quân đối với Liễu Kiệt là chân ái!

Bất quá đều nhìn thấy loại trò hề của ông chồng mới cưới này rồi, tiếp tục chân ái cũng phải biến thành quá khứ rồi đi, không mang thù đã rất thánh mẫu rồi.

Tô Nhã Như cũng là nhân cơ hội nổi một trận, người đại diện của cô ta tiếp tục cứ như vậy mà làm công tác quan hệ xã hội cho cô ta, nhằm vào scandal này tiến hành lăng xê rất tốt, đem Tô Nhã Như đóng gói thành một tiểu tam si tình, tục gọi là, chân ái vô địch, Nhã Như của chúng ta là chân hãm sâu vào bùn không có biện pháp a, cô ta là thật sự thích Liễu Kiệt a, cùng Liễu Kiệt là tình cảm thật sự, cô ta bình thường đúng là cô gái rất an phận.

Đặc biệt cô ta còn lên một tiết mục không quá so deep nhưng là thu được tranh cãi rất không tệ, tiếp tục bên trên một bên vừa khóc vừa kể nỗi tình cảm của mình và Liễu Kiệt.

Liễu Kiệt trong lòng cũng rất khổ, vợ mặc dù xinh đẹp lại hào phóng, vẫn là thiên kim danh môn, nhưng căn bản không nhìn hẳn là con người, ngày nào cũng làm giống như người giúp việc sai sử hẳn, hơn nữa còn không để cho hẳn chạm vào, hai người là ở dạ điểm quen biết, cô ta nghe Liễu Kiệt tố khổ với cô cũng rất đồng tình hẳn, hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, từ từ cô liền từ đồng tình biến thành tình yêu.

Nhưng cô ta đảm bảo, cô ta không muốn phá hư tình cảm của Liễu Kiệt và Hàn Văn Quân, cô ta chỉ cần yên phận ở bên cạnh Liễu Kiệt cũng rất thỏa mãn.

Chuyện bây giờ bại lộ, cô cảm thấy vô cùng áy náy, cô phụ tín nhiệm của Liễu Kiệt, còn tổn thương Hàn Văn Quân, chủ yếu nhất là còn khiến fan thích cô thất vọng, cô biết làm tất cả đều là sai, nhưng cô không thể không được chính mình.

Bất quá cô đảm bảo sau này sẽ giữ một khoảng cách với Liễu Kiệt, sâu sắc sám hối, làm một nhân vật của công chúng, cô phải làm tấm gương tốt, không thể để fan thích cô mất thể diện.

Chịu lỗi “Thành khẩn” của Tô Nhã Như khiến bao người tin tưởng đoán chừng là rất không có khả năng, nhưng cô ta nổi là sự thật, công việc đột nhiên liên tục lên, cô quả thực đều muốn vui điên lên rồi, cảm giác mình tìm được một con đường thích hợp với cô nhất.

Cô không rõ lắm là ai ở sau lưng giúp cô, Liễu gia không đề cập tới, thế lực của Hàn gia không nhỏ, cô ta một nghệ sĩ nhỏ có thể thuận lợi như vậy, nhất định là có nhân vật lớn bảo vệ hộ tống, bằng không Hàn gia vài giây đồng hồ là có thể gột chết cô!

Tô Nhã Như còn ảo tưởng, sẽ không phải một fan nào đó ái mộ cô đi, loại có tiền có thể lực kia, nhưng lại rất xấu hổ kín đáo, ngượng ngùng không nói cho cô biết, liền làm chuyện tốt không lưu lại tên.

Ai u, nếu như là thật sự Tô Nhã Như cô có thể phát đạt, người có thể chống lại Hàn gia cũng không nhiều, cô ta gần đây vẫn luôn xòe ngón tay ra tính, rốt cuộc là quý nhân nào ái mộ cô a.....

Người cô ta nghĩ tự nhiên chính là Hạ Lập Nhân, bắt quá Hạ Lập Nhân nếu biết nội dung Tô Nhã Như nào bổ cao năng như vậy, khẳng định vài giây đồng hồ liền muốn bùm chết cô ta rồi!

46. Chương 46

Cái này của Tô Nhã Như vừa ra xem như bùng nổ luôn, vốn còn cho rằng vụ trộm đơn thuần, không nghĩ tới tiểu tam này còn động tình cảm thật sự, chủ yếu là, cô lại còn nổ một tin lớn như vậy — sau khi cưới Hàn Văn Quân căn bản không cho Liễu Kiệt chạm vào!

Đây thực là chuyện phi thường tư mật, nói ra chính là mất thể diện, Liễu Kiệt chính là đáy giường trong lúc đầu óc nhất thời mê muội cùng Tô Nhã Như thổ tào một chút, hơn nữa là nói tới khá hàm súc, nói vợ khá bảo thủ dè dặt, loại chuyện này không quá phóng túng, nhưng tới trong miệng Tô Nhã Như liền khoa trương thành như vậy!

Hơn nữa hẳn cũng không nghĩ tới Tô Nhã Như thế nhưng đối với hẳn động tình cảm thật sự, thật sự thích hẳn, một bên cảm thấy cô ta lấm mồm, một bên cảm thấy rất đặc ý, cảm giác mình quả nhiên là người có mị lực.

Hắn đem công nói giúp của Tô Nhã Như biến thành thật sự, cũng là rất lay động lòng người.

Chút tiểu tâm tư này của hẳn người khác không biết, bọn họ chỉ biết là cuộc sống vợ chồng của Liễu Kiệt và Hàn Văn Quân không quá hài hòa.

Liễu Lăng Phong đối với cô con dâu Hàn Văn Quân này có chút thái độ, trước kia cảm thấy cô ta thiên tốt vạn tốt, hiện tại nhìn một chút cũng là như vậy, kết hôn thì kết hôn rồi, kết hôn còn không cho con trai ông đụng vào là có ý gì? Con trai ông là cưới vợ, không phải là mời tượng phật về, chỉ có thể nhìn không thể chạm vào, vậy còn cưới cái lông a, còn muốn sinh con nữa hay không?

Liễu Lăng Phong cảm thấy tại vấn đề này là có thể nói chuyện một chút, vốn là nhà bọn họ đuối lý, hiện tại có thể dựa vào cái này hảo hảo nói lý, cũng không hòa toàn là lỗi của Liễu Kiệt con ông, một nam nhân luôn là muốn có chút nhu cầu, vợ không cho chạm có thể làm thế nào, ra ngoài tìm một cái rất bình thường đi.

Kết hôn một tháng, không ra vấn đề này lúc trước mọi người còn cảm thấy thời gian nghe ngấm, Liễu Kiệt không phúc hậu, nhưng là hiện tại nhìn lại, một tháng cũng không ngấm, để một nam nhân mới kết hôn nhìn một tháng, Hàn Văn Quân này cũng thật là đủ giả bộ!

Cô có bản lĩnh ban đầu cũng đừng có kết hôn a, kết hôn lại không để đụng vào, cô lấy chồng làm gì? Cách ứng người?

Trong khoảng thời gian ngắn ngược lại có không ít người đồng tình Liễu Kiệt, cảm thấy hẳn hôn nhân này không ý nghĩa, ra ngoài một người quá bình thường, Hàn gia giận tới muốn chết, không ngừng nổi cáu Liễu Kiệt và nữ nhân bên ngoài hồ ngôn loạn ngữ, còn chọc tức Hàn Văn Quân không biết nguyên tắc, cậu kết hôn thì kết hôn, nếu ban đầu đã đáp ứng, ý tứ hôn lễ gì đó cũng đều nhằm vào cậu, nhưng sau kết hôn vậy mà làm như vậy, cậu đây mà muốn thế nào? Liễu Kiệt đây là cậu tự mình ép đi a!

Chuyện như vậy người khác không quá tiện nói với Hàn Văn Quân, chỉ có Phương Văn đi nói, Phương Văn cũng là không nói con cái con rể vậy mà là tình huống như vậy, loại cục diện này thật sự là nói thế nào cũng không rõ ràng.

Vợ không cho chạm không thể trở thành lý do ngoại tình, nói thì nói như thế, nhưng trên thế giới này đâu có chuyện là giảng đạo lý tuyệt đối, Phương Văn cảm thấy con gái quả thật làm không đúng.

Lúc bà đi tìm Hàn Văn Quân nói chuyện Hàn Văn Quân cũng đang đỏ mắt lên nhìn chằm chằm tin tức trên mạng, cô không ra khỏi nhà được, chỉ có thể xem tin tức.

Sau khi cô ta xem tới phần Tô Nhã Như nói thì càng thêm kiên định lòng muốn ly hôn, cô ta không nghĩ tới Liễu Kiệt ngoại tình coi như xong, lại còn ở trước mặt người ngoài nói cô như vậy!

Cô ta không để Liễu Kiệt chạm là sự thật, nhưng cái gì gọi là cô ta không coi Liễu Kiệt là con người, giống như người giúp việc mà sai sử? Chẳng lẽ ở trong lòng Liễu Kiệt hình tượng của cô chính là như vậy sao?

Đừng nói cô không có, chính là cô có thì sao, Liễu Kiệt trèo cao cô, đối tốt với cô đó là đạo lý hiển nhiên, cô gả cho hắn đã rất ủy khuất, hắn vì cô trả giá đây không phải là nên sao, cầm được lợi ích của Hàn gia, trong lòng lại là một phen tâm tư khác, cô chưa từng gặp người ác tâm như vậy!

Phương Văn không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nhốt Hàn Văn Quân, bà hi vọng thời gian lâu dài con gái có thể hiểu rõ ràng, cuộc hôn nhân này cũng không phải là không thể vãn hồi, chỉ cần con gái mềm mỏng một chút, Liễu Kiệt khẳng định cũng sẽ không ra ngoài hoa nữa.

Hai nhà Hàn Liễu vì chuyện này trong âm thầm cấu xé rất lâu, bất quá ngoài mặt vẫn là một đoàn âm áp, dù sao hai nhà còn có hợp tác, ảnh hưởng tới làm ăn sẽ không tốt.

Liễu Dật biết bên trong. Kệ, hắn và Thẩm Ninh nói chuyện này coi như là hưng cao thải liệt (cao hứng), hai ngày nay vẫn chạy tới chỗ Thẩm Ninh, mỗi ngày ăn cơm đều phải nói một đồng tin tức bát quái, hôm nay ăn cơm trưa lại tiếp tục, bô bô nói không ngừng.

“Cậu không biết đâu, mẹ tôi quả thực vui tới điên rồi, trước kia bà ấy luôn khen Hàn Văn Quân tốt, ngoại trừ điểm đặc tội với Hạ Lập Nhân, những cái khác kỳ thực tìm không ra khuyết điểm, hiện tại bà ấy thay lời rồi, nói con dâu như vậy cho bà cũng không thêm.” Liễu Dật vừa ăn cơm vừa vui mừng, “Bà ấy hai hôm nay ăn cơm cũng ngon miệng hơn, ngủ cũng thoải mái hơn.”

Thẩm Ninh cười khê: “Bác ấy mấy tháng gần đây không phải vẫn ăn ngon ngủ ngon sao.”

“Đúng vậy a.” Liễu Dật chắc chắn, “Lúc trước là trẻ hơn 5 tuổi, chuyện này vừa ra, mẹ tôi nói bà ấy đoán chừng phải trẻ tới mười mấy tuổi ấy.”

“Phốc.” Thẩm Ninh tuyệt đối buồn cười mẹ con Liễu Dật, suốt ngày cũng không lo lắng chuyện khác, cả ngày đều dán mắt chuyện xui xẻo của kẻ thù mà vui vẻ.

Bất quá nói thật anh cũng có thể hiểu, bị hai người cách ứng hai mươi ba mươi năm, thấy đối phương trải qua không tốt sao có thể không đủ vui vẻ đây.

“Bất quá có chuyện rất kỳ quái.” Liễu Dật đột nhiên rẽ đề tài.

“Sao thế?” Thẩm Ninh không hiểu ra sao.

“Chính là Tô Nhã Như kia, tôi nghe cha tôi nói Hàn gia muốn động vào cô ta, nhưng là làm thế nào cũng không nhúc nhích được.” Liễu Dật cắn đũa suy đoán, “Cậu nói có phải Lập Nhân làm hay không a?”

Thẩm Ninh trong lòng nhảy lên một cái, anh rất lâu rồi không nghe thấy cái tên Hạ Lập Nhân này rồi, kể từ sau khi anh và Hạ Lập Nhân chính thức chia tay Liễu Dật liền tận lực giảm bớt số lần nhắc tới, anh yêu lặng vùi đầu ăn cơm, cũng không phản ứng Liễu Dật.

Liễu Dật cũng không nhìn bầu không khí liền lẩm bẩm nói: “Lập Nhân mặc dù đáp ứng chia tay với cậu, nhưng cũng là cậu buộc cậu ấy đáp ứng, trong lòng cậu ta kỳ thực căn bản không chịu, vẫn còn thích cậu, đoán chừng lúc này chính là cậu ta đang giúp cậu báo thù đấy.”

“Người gây sự với Liễu gia Hàn gia không ít, nhưng có thể có năng lực lớn như vậy đoán chừng cũng chỉ có Lập Nhân thôi, nếu không á ỉn no rừng mỡ vì ý chuyện nhỏ ngoại tình này mà hành hạ Hàn gia a, đây không phải là rảnh tới đâu trứng sao.”

Thẩm Ninh tiếp tục ăn cơm không nói lời nào.

Một mình tự nói tự bàn thật lâu cũng không nghe được âm thanh Liễu Dật có chút không vui, “Cậu cũng nói vài tiếng đi a, Lập Nhân đối với cậu thật sự là không tranh cãi, cậu thật sự không tính hợp lại với cậu ấy sao? Cậu hiện tại mặc dù không nhìn thấy, nhưng không phải là trải qua rất tốt sao, thói quen sinh hoạt hàng ngày sau này căn bản không có vấn đề.”

Thẩm Ninh rút cục ngẩng đầu lên, “Được rồi, anh có mệt hay không a nhắc lại chuyện xưa, tôi và Lập Nhân đều chia tay rồi anh liền yên tĩnh chút đi, anh tự lo cho mình là được rồi, đừng cả ngày lo lắng lung tung.”

Liễu Dật bĩu môi, “Hừm, tôi buổi tối liền hẹn Lập Nhân ăn cơm, tôi đánh cược, cậu ta khẳng định còn nhớ mãi không quên với cậu, cậu ta người này cực đáng sợ! Cực kỳ chết tâm nhân!”

Thẩm Ninh thật muốn đập vào mặt Liễu Dật, đã chia tay lâu như vậy còn hỏi cái lông a, đây không phải là nói rõ giấu đầu lòi đuôi sao.

“Anh quan tâm một chút tới bản thân anh đi, Maynard của anh gần đây có tìm anh không?” Thẩm Ninh lại bắt đầu đụng vào mình.

“Đậu má, cậu có thể đừng nhắc tới gã không!” Liễu Dật cũng muốn đập vào mặt Thẩm Ninh một cái, “Gã thật sự là có liên mạng với Hạ Lập Nhân, quả thực bệnh thần kinh, gã đều lẩn qua lẩn lại lâu như vậy rồi còn không thêm yên tĩnh!”

Thẩm Ninh nhún nhún vai, “Là anh nói trước, anh không đề cập tới tôi cũng sẽ không nói, hai ta giống nhau thôi!”

Liễu Dật: “.....”

Bị tố khổ một chút, buổi tối Liễu Dật và Hạ Lập Nhân ăn cơm liền tán gẫu chuyện này.

“Tôi nói Thẩm Ninh cậu ấy rất cuộc bị cái tật xấu gì vậy, như thế nào toàn thích chọc vào chỗ đau của tớ chứ.” Liễu Dật không ngừng thỏ tào, “Cậu ta đây là nhìn không lọt mắt tớ? Tớ đều một mình nằm trên giường hơn nửa năm rồi, cậu ta không đồng tình tớ liền thôi, còn đặc biệt nhắc tới đâm chọc tớ!”

Hạ Lập Nhân lạnh lùng nhìn Liễu Dật thật lâu, nhìn tới mức Liễu Dật đều sợ hãi, “Cậu nhìn tớ lâu như vậy làm gì, tớ chỉ nói cậu ta một chút mà thôi, ngay cả thỏ tào cũng không được sao, cậu đây cũng quá không có suy nghĩ, tớ cô đơn hơn nửa năm, cậu cũng không đồng tình tớ!”

“A.” Hạ Lập Nhân cười lạnh một tiếng, “Nói tớ giống như ai cũng không cô đơn vậy, chỉ mình cậu có thể đi?”

“Ách.....” Liễu Dật lúc này mới nhớ tới, Hạ Lập Nhân và Thẩm Ninh đều là độc thân, hơn nữa bọn họ còn không có ước hẹn. Thối quen pháo, đều khổ hơn hẳn.

Thấy tình huống không ổn, Liễu Dật đổi đề tài, “Đúng rồi, Tô Nhã Như kia, có phải cậu đang bảo vệ hộ giá?” Hắn nháy mắt.

“Đúng vậy a.” Hạ Lập Nhân cũng là hào phóng thừa nhận, hắn cắt miếng thịt bò trong đĩa không yên lòng nói, “Cũng không phải là chuyện lớn gì, nhìn thấy giúp một chút, đáng giá để cậu đặc biệt nhắc tới sao.”

Liễu Dật tâm hoa nộ phóng, “Thật đúng là cậu a, cậu đoán thử coi tớ nói với Thẩm Ninh như thế nào?”

Hạ Lập Nhân vừa nghe tới tên Thẩm Ninh liền hưng phấn, “Cậu nói gì với em ấy rồi?” Chân mày của hắn nhắc lên một cái.

Liễu Dật vui rạo rực nói: “Tớ lúc ấy liền đoán là cậu, tớ liền nói với Thẩm Ninh, cậu là vì giúp cậu ấy báo thù mới làm như vậy.”

“Sau này đừng như vậy nữa, lộ ra tớ làm chuyện đều là ôm mục đích, tớ đơn thuần là nhìn cực kỳ không quen.” Hạ Lập Nhân thật ra thì trong lòng rất cao hứng, Liễu Dật có thể ở trước mặt Thẩm Ninh vì hắn cạo cảm giác tồn tại như thế nào cũng là chuyện tốt, bất quá hắn vì giả bộ trên mặt vẫn là tương đối lãnh tĩnh, một bộ đại công vô tư.

“Rồi rồi rồi, cậu làm chuyện tốt không lưu lại tên.” Liễu Dật hơi hơi khinh bỉ nhìn một cái, giả bộ ép a, cậu nếu là thật sự tức giận đâu là cái bộ dáng phúc này, sớm mắng tớ rồi đi, “Vậy tớ sau này chú ý chút, sẽ không tiếp tục nhắc tới cậu, cậu yên tâm đi.”

Hạ Lập Nhân: “.....” Sớm biết đã không giả bộ rồi.

Tán gẫu xong cái đề tài này hai người lại tán gẫu tới em gái Hạ Lập Nhân của Hạ Lập Nhân.

Hạ Tình tháng mười sẽ đính hôn với người nối nghiệp của Phó gia Phó Trạch Văn, mặc dù không phải là kết hôn chẳng qua là đính hôn, nhưng hai nhà đã bắt đầu chuẩn bị chuyện này, Hạ Tình quanh năm ở công ty chi nhánh Mĩ của Hạ thị công tác, cho nên lên tin tức tạp chí trong nước cũng không nhiều, cũng là một năm gần đây bắt đầu được người chú ý.

Hàn Văn Quân vốn coi như là có tiếng trong cái giới đứng đầu này rồi, ít người có thể địch nổi với cô ta, bộ dáng tốt hơn cô ta gia thế không bằng cô ta, gia thế tốt hơn cô ta căn bản không thể nhìn, mặc dù gia thế so với cô ta tốt hơn cũng không còn mấy.

Bất quá Hạ Tình sau khi về nước cục diện này liền lập tức thay đổi, phải nói thiên chi kiêu nữ, hiện tại mọi người nói về xếp thứ nhất tuyệt bích chính là Hạ Tình.

Gia thế so với Hàn Văn Quân càng sâu hơn một bậc, bởi vì không phải là minh tinh, cho nên lúc ở nước ngoài cũng không được người chú ý, tới khi cô trở về nước mọi người mới nhớ tới có một vị mỹ nhân như vậy.

Năng lực làm việc mạnh, coi như là kiểu nữ cường nhân, chủ yếu nhất là bộ dáng quả thực là đẹp số một, không phải khoa trương, trong giới giải trí tìm khắp không ra người đẹp hơn cô, hoàn mỹ kế thừa gen tốt đẹp của Hạ gia, cùng anh trai Hạ Lập Nhân của cô đứng chung một chỗ quả thực cảnh đẹp ý vui.

Quá đáng chính là đối tượng của cô cũng nổi bật, người thừa kế của Phó thị, môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, không biết bao người ao ước.

Hàn Văn Quân cũng hâm mộ Hạ Tình, nhưng là cô ta có hiểu rõ chính mình, bộ dáng Hạ Tình chói sáng sẽ khiến cô chịu thua, bộ dáng của nữ nhân này bất kể gả cho người nào cũng không hiếm lạ, huống chi xuất thân còn tốt như vậy, bọn cô không có cách nào ghen tỵ, bộ dáng cô ta không đẹp bằng cô, Hạ Tình như vậy cô ta thật sự chỉ có phần hâm mộ, cho nên cô ta cũng chưa bao giờ ganh đua so sánh với Hạ Tình, so sánh cũng chỉ có tự mình tìm bực bội.

Không chỉ Hàn Văn Quân hâm mộ, Hạ Lập Nhân người làm anh trai này cũng hâm mộ a, hẳn nghe Thẩm Ninh nhắc tới cái đề tài này liền xoắn xuýt đầy mặt, khi em gái đều phải kết hôn, nhưng hẳn đột nhiên lại trở thành người cô đơn rồi, hẳn hiện tại thực sự có chút hối hận. (Chỗ này chắc phải là Liễu Kiệt chứ nhỉ)

“Cậu nói, tớ nếu như mấy năm trước kết hôn với Thẩm Ninh, có phải sẽ không có tình huống hiện tại rồi hay không?” Hạ Lập Nhân cau mày, “Tớ thấy Cảnh Đồng và Phó A Bảo hiện tại trải qua rất không tệ, hai người kết hôn có phải liền có bảo đảm hay không?” Thành thật mà nói, hẳn trước khi Trịnh Cảnh Đồng kết hôn với Phó A Bảo căn bản là không có suy tính qua vấn đề này, quốc nội không có luật pháp tương quan, cho nên hẳn cảm thấy hai người ở chung một chỗ là được, dù sao linh chứng cũng là giả, hẳn lại không di dân, chứng nhận này ở quốc nội chính là một tờ giấy vụn, nếu một bên trong đó đột nhiên muốn kết hôn với khác phái ai cũng không thể nói gì, cho nên hẳn cảm thấy không cần thiết linh chứng.

Bây giờ suy nghĩ một chút, loại chuyện kết hôn này hình như cũng không có đơn giản như vậy.

Linh được chứng đồng thời tiến hành làm nghi thức trước mặt mọi người, giống như hết thảy đều trở nên thần thánh, tình yêu của hai người cũng có ràng buộc căn bản, chính là muốn trốn chạy, cũng sẽ càng phải suy nghĩ kỹ hơn đi, dù sao lúc ban đầu ở cùng nhau từng được mọi người chúc phúc tuyên thệ.

Nếu như, nếu như! Nếu như ban đầu bọn họ linh chứng cử hành nghi thức, vậy Thẩm Ninh có thể bản khoản một chút hay không, sẽ không đơn giản như vậy liền rời đi?

Hạ Lập Nhân trước kia cũng không cảm thấy tuyên thệ trong hôn lễ thần thánh đến cỡ nào, chỉ cảm thấy kia bất quá là làm bộ chút thôi, hôn lễ kiểu phương tây ai không tuyên thệ, không phải vẫn còn có nhiều chia tay ly hôn như vậy sao, căn bản làm tới không chuẩn, nhưng hiện tại hẳn cũng không nhìn như vậy nữa.

Liễu Dật đối với sấm hỏi đã qua của Hạ Lập Nhân không có hứng thú, hẳn cảm thấy Hạ Lập Nhân là đang nghĩ vớ vẩn, “Cậu hiện tại hối hận có ích lợi gì, các cậu cũng đã chia tay rồi, đừng nghĩ tới mấy thứ không có này nữa.”

Hạ Lập Nhân dùng đĩa ăn từng cái từng cái đâm vào đĩa, sau đó đột nhiên ngẩng đầu nói: “Cậu nói tớ hiện tại cầu hôn với Thẩm Ninh có còn hi vọng hay không?”

Liều Dật: “.....”

47. Chương 47

Liều Dật nhìn Hạ Lập Nhân thật lâu không nói lên lời, hắn cảm thấy người trước mắt này nhất định là đầu bị cửa kẹp rồi!

“Hai người các cậu đều chia tay rồi còn đi cầu hôn, cậu không cần cấp bách đi?” Liều Dật thật sự rất muốn biết trong bộ não giả bộ có giá trị này rốt cuộc là cái gì, thời khắc mấu chốt tất cả đều đổi thành rác rồi sao?!

“Vậy nếu không tớ làm thế nào bây giờ?” Hạ Lập Nhân đặt đĩa vào đĩa, hắn cũng không còn tâm tư ăn uống, “Cậu nói tớ ban đầu sao lại nào rút đáp ứng chia tay chứ?”

Liều Dật uống rượu đỏ không nói lời nào, chuyện này hắn thật sự không dễ khuyên, ủng hộ Hạ Lập Nhân khẳng định không đồng ý chỗ Thẩm Ninh, phản đối lại cảm thấy Hạ Lập Nhân thật đáng thương.

“Hỏi cậu đấy sao cậu không nói?” Hạ Lập Nhân vô cùng không hài lòng thái độ như vậy của Liều Dật, lúc không bảo nói thì bô bô nói không ngừng, bảo nghĩ kết liên giả bộ chết, hóa ra mời cậu ăn là là tới chịu khinh bỉ?

“Tớ nói cái gì chứ, nói cậu tỷ số thành công quá thấp?” Liều Dật gọi nước lạnh, “Đã chia tay rồi, cậu nói có khả năng bao nhiêu? Lại bị cự tuyệt lần nữa rất có ý nghĩa sao?”

“Không thử chút sao biết chứ?” Hạ Lập Nhân bị kích thích như vậy ngược lại tích cực lên.

Liều Dật nhún nhún vai nói: “Cậu nguyện ý cậu liền làm là được rồi, dù sao cậu biết cậu ấy ở đó, tớ cũng sẽ không cản cậu.”

Hạ Lập Nhân trong lòng có chút buồn phiền, hắn quyết định đổi lại đề tài.

“Gần đây hình như Thẩm Ninh không tham gia triển lãm tranh, tớ và A Tình tới hành lang triển lãm tranh kia cũng không thấy có tác phẩm mới của em ấy, em ấy gần đây trạng thái không tốt sao?” Hạ Lập Nhân lại nhớ tới rất rõ ràng, Thẩm Ninh nói, ở chung một chỗ đã lâu liền dần dần không có linh cảm nữa, đây cũng là nguyên nhân hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, Thẩm Ninh nếu như không thể đi ra, hắn dù dùng sức hiệu quả thế nào cũng không được, hắn biết sức nặng của vẽ trong suy nghĩ của Thẩm Ninh.

Chẳng lẽ gần đây không có tác phẩm mới cũng là bởi vì liên quan tới hắn sao?

Nghĩ tới đây Hạ Lập Nhân có chút mất mát, chẳng lẽ hắn và Thẩm Ninh liền thật sự không có khả năng hợp lại sao.

“Không có a, cậu ấy gần đây trạng thái rất tốt.” Liều Dật cố ý chỉnh Hạ Lập Nhân một chút, “Tớ cảm thấy so với tác phẩm trước kia của cậu ấy có ý nghĩa hơn nhiều, tớ cái này không hiểu nghiệp vụ cũng muốn mua về nhà đấy, đáng tiếc cậu ấy cảm thấy không tốt không muốn bán, bắt quá cậu ấy tặng tớ một bức.”

Hạ Lập Nhân nheo mắt lại, Liều Dật nói lời này có ý gì?

Thẩm Ninh lúc cùng hắn ở chung một chỗ nói là linh cảm khô kiệt, tại sao chia tay với hắn liền trạng thái dần tốt hơn, chẳng lẽ hắn thật sự không được chào đón?

Hơn nữa cái gì gọi là “Cậu ấy tặng tớ một bức”, sao Thẩm Ninh tặng Liều Dật không tặng hắn?

Hạ Lập Nhân mất hứng, “Tặng có cậu cái gì, tranh cậu hiểu cái gì, trước kia lúc Thẩm Ninh vẽ tớ luôn là trợ thủ cho em ấy, tranh của em ấy tớ mới hiểu, cậu thức thời hôm nào liền mang tranh tới đây.”

Liều Dật trong lòng chửi thề, Hạ Lập Nhân đây là muốn mở hình thức bá đạo tổng tài với hắn sao, cậu hảo hảo nói với tớ tớ đây nói không chừng còn có thể đại phát từ bi cho cậu, cậu cái thái độ này không đúng rồi, đây là thái độ cầu người sao! Tớ chết cũng không thể đưa cậu a!

(Đứa nào re-up là chó)

Cậu có thể vũ nhục nhân cách của tớ, nhưng không thể vũ nhục thẩm mỹ của tớ a! Tớ sao không thể hiểu, tớ không hiểu kiến thức chuyên nghiệp, chẳng lẽ còn không có mắt sao!

Nói cái gì cũng không thể đưa cho cậu!

“Đó là Thẩm Ninh tặng cho tớ, tớ sao tặng lại quà cậu ấy tặng cho tớ được, đây là bất lịch sự với cậu ấy, cậu có hiểu hay không a, để cậu ấy biết khẳng định thương tâm!” Liễu Dật một bộ đạo lý lớn.

Hắn vừa nói như thế Hạ Lập Nhân trên chuyện này coi như là yên tĩnh rồi, bất quá tâm tình càng thêm không tốt, cho nên thời gian về sau sẽ không ngừng bởi móc tạt xấu của Liễu Dật, cái đĩa với lợn gặm giống nhau cái gì a, tư thế ngồi cà lơ phất phơ không có hình tượng đứng đắn gì cả. Mạnh a, vượt sau nghiêng trái rẽ sang hai bên thật sự rất khiến người ta khó có thể chịu đựng được chứ. (anh Nhân đang tả tóc anh Dật thì phải =)))

Dù sao cái này không tốt vậy thì không tốt, đánh giá Liễu Dật tới không đúng tí nào, một bữa cơm mặt Liễu Dật toàn bộ đều đen.

Vốn hắn còn muốn nói với Hạ Lập Nhân bức họa kia rốt cục tại sao không thể đưa hắn, hiện tại còn không nói đi, liền khiến hắn chán ghét!

Sau khi ăn cơm xong mỗi người đi một ngả, Hạ Lập Nhân một bụng khí về đến nhà, suy nghĩ một chút lật văn kiện trên bàn trong thư phòng ra, trong lòng tức giận, làm chút gì đó thuận thuận khí đi.

Hàn Văn Quân không biết mình phải xui xẻo, còn đang suy nghĩ làm thế nào ly hôn với Liễu Kiệt, sau đó còn có làm thế nào trừng trị Thẩm Ninh, người một khi có chấp niệm liền dễ dàng đi bới đen cả một con đường, người mà bản thân nghĩ rất nhiều cách đều không chiếm được lại yêu một tiện nhân cái gì cũng không có trả giá, tiếp tục nghĩ tới hôn nhân bất hạnh của chính mình, trong lòng cô ta kìm nén bức bối đã lâu, nhất định phải tìm các phát tiết ra mới được, trước mắt Thẩm Ninh chính là cách phát tiết tốt nhất của cô ta, cũng chỉ có bất hạnh của Thẩm Ninh mới có thể khiến cô ta cảm thấy hả giận.

Bất quá đầu tiên là phải đi ra ngoài, cô ta hiện tại bị giam, cho dù liên lạc được với luật sư của mình cũng không gặp được người để ký, ly hôn thế nào được, người đi ra ngoài mới có thể khác được, tiếp tục ngang ngược cũng chỉ là tiếp tục bị giam, còn không bằng trước tiên hòa hoãn xuống thái độ lừa gạt người trong nhà đi.

Cho nên Phương Văn buổi tối lúc tìm tới Hàn Văn Quân liền phát hiện cô bắt đầu buông bỏ rồi, lúc khuyên không nên ly hôn cũng không tiếp tục kịch liệt phản kháng, chỉ là quăng đầu không nói lời nào, đây đối với Phương Văn mà nói đã là tin tức tốt, ít nhất người không làm khó nữa, bà ban ngày bảo con gái của chị em tốt gọi điện khuyên, nghĩ thầm quả nhiên bạn cùng lứa tuổi mới nói được, hiệu quả hơn bà nhiều.

“Văn Quân a, mẹ nói thật, chuyện này con quả thực cũng có sai, vợ chồng không phải chung sống như vậy, con tuyên bố như vậy chính là đẩy Liễu Kiệt ra bên ngoài, mẹ ban ngày gặp nó, thái độ nhận lỗi của nó rất tốt, còn nói muốn đón con về, mẹ không chịu.” Phương Văn tận tình khuyên bảo, “Mẹ nhìn thật sự không đành lòng, nó đều sắp khóc rồi, một đại nam nhân vì con khóc cũng nghe không dễ dàng, nghe mẹ khuyên một câu, chúng ta trước tiên không ly hôn, cho nó thêm một cơ hội, ai mà không phạm lỗi chứ.”

“Còn có video với hình trên mạng, trong nhà có thể xử lý đều xử lý, thời gian dài mọi người rất nhanh liền quên, Liễu Kiệt nó cũng không phải đại minh tinh gì, ai có thể nhớ nó bao lâu a.”

Hàn Văn Quân nghe đến đó sắc mặt đã khá nhiều, Phương Văn nhìn giống như có chút hiệu quả trong lòng rất cao hứng, cho nên rên rỉ khi còn nóng nói: “Con xem mẹ nói có đúng hay không, nếu con nguyện ý, mẹ bảo Liễu Kiệt ngày mai tới đón con, nó nói, sau này tuyệt đối tất cả nghe theo con, cho dù đánh cho dù mắng tuyệt không có một câu oán hận!”

Hàn Văn Quân không quá tình nguyện nói: “Con muốn suy nghĩ một chút.”

Phương Văn thấy thế này đã là buông ra rồi, bà gạt đầu lia lịa, “Phải suy nghĩ thật kỹ, không vội, con từ từ đi.”

Hàn Văn Quân thở phào nhẹ nhõm, đây coi như là lừa gạt qua rồi, đừng quần chấp thuận với chả không chấp thuận cái gì, việc cấp bách chính là đi ra ngoài trước, sau đó nhanh chóng liên lạc luật sư ký đơn thỏa thuận ly hôn!

Ss..... Không đúng, Hàn Văn Quân đột nhiên nghĩ đến một việc, sau đó từ từ câu lên khóe miệng.

Mình phải đi ra ngoài trước điểm này không sai, ly hôn cũng là nhất định phải ly, nhưng trước khi ly hôn, cô ta có thể bảo Liễu Kiệt giúp cô ta làm một việc.

Đối phó Thẩm Ninh chính cô ta tự ra tay nguy hiểm thật sự là quá lớn, bị Hạ Lập Nhân biết đoán chừng không có quả ngon để ăn, anh ấy nhất định sẽ giúp Thẩm Ninh lấy lại danh dự.

Sở dĩ cô ta có thể bảo Liễu Kiệt làm giúp, chờ sau khi chuyện hoàn thành cô ta ly hôn với Liễu Kiệt, vậy thì rất dễ vứt bỏ.

Cô ta cảm thấy Hạ Lập Nhân đoán chừng sẽ không nghĩ tới điểm này, cô ta đang cùng Liễu Kiệt nháo ly hôn đấy, đâu có thời gian đối phó Thẩm Ninh, đây là một điểm mù a!

Nghĩ như vậy một chút, tâm tình Hàn Văn Quân lại tốt hơn, cô ta đột nhiên cảm thấy Liễu Kiệt ngoại tình có lẽ cũng không phải là một chuyện xấu.....

48. Chương 48

Hạ Lập Nhân nói chuyện muốn cầu hôn Liễu Dật đêm đó liền gọi điện thoại nói với Thẩm Ninh, đáng tiếc khiến hấn thất vọng chính là, Thẩm Ninh cũng không có bao phản ứng.

“Tôi còn tưởng cậu sẽ rất cao hứng cơ.” Liễu Dật cảm thấy có chút không thú vị.

“Có cái gì mà cao hứng, anh ta lúc nào cũng như vậy chẳng phải sau này cũng không thể kết hôn, tôi cao hứng làm cái gì, tôi nếu còn muốn treo trên anh ta ban đầu đã không chia tay với anh ta rồi, anh sau này không cần chỉ dẫn sai lầm thêm cho anh ta nữa, tránh cho anh ta cả ngày đoán nghĩ lung tung.” Thẩm Ninh biết Liễu Dật là ý tốt, nhưng anh trong lòng rất rõ ràng mình phải như thế nào, ban đầu làm mập mờ với Liễu Dật cũng là muốn sớm thoát khỏi Hạ Lập Nhân, anh nếu không muốn trải qua cùng đối phương, cũng không nên làm lỡ đối phương.

Nhưng Hạ Lập Nhân so với anh tưởng tượng còn muốn chết tâm nhãn hơn nhiều, thế nhưng tới hiện tại còn muốn dùng cầu hôn để văn hồi.

Liễu Dật bất đắc dĩ cúp điện thoại, trong lòng hấn thật ra vẫn là ôm chút ảo tưởng hai người kia sẽ hòa hảo, nhưng thời gian càng lâu hấn càng thấy được loại hi vọng này xa vời, ít nhất chỗ Thẩm Ninh vô cùng kiên quyết, một chút dấu hiệu quay đầu lại cũng không có.

Hàn Văn Quân làm bộ suy nghĩ thống khổ một đêm, ngày hôm sau lúc Phương Văn tìm đến cô ta thái độ của cô ta liền không có kiên quyết như vậy nữa, nói tạm thời không ly hôn cũng được, nói muốn cùng Liễu Kiệt ước pháp tam chương, quyết định bằng giấy tờ, như vậy cô ta mới có thể yên tâm. (Sao tới đây t thấy sóng nào con mẹ này cùng sống với em Bảo như này =))))))

Nếu như Hàn Văn Quân điều kiện gì cũng không đề cập tới Phương Văn có thể còn lo lắng cô ta vì đi ra ngoài mà lừa gạt, nhưng hiện tại đề cập tới yêu cầu một điều lại một điều, bà ngược lại yên tâm, đây mới thực sự là thái độ muốn hòa hảo, con gái nếu yêu cầu gì cũng không đề cập liền bảo Liễu Kiệt đón về, vậy cũng không thông minh.

Cho nên bà cao hứng nói: “Đó là khẳng định, coi như con không đề cập, mẹ cũng phải đề giúp con, nếu không sao yên tâm con trở về, đây không phải là hại con sao, tới lúc đó Liễu gia nói không chừng còn tưởng rằng Hàn gia chúng ta dễ bắt nạt đấy, con lại không giống thằng con riêng Liễu Kiệt kia, con là thiên kim tiểu thư đoàn đoàn chính chính của Hàn gia, ai cũng không thể bắt nạt con còn tiêu dao.

Hàn Văn Quân không quá tình nguyện gật đầu, diễn trò vẫn là làm tới đủ.

Lúc 10h sáng Hàn Văn Quân rốt cục gặp được Liễu Kiệt, Liễu Kiệt bộ dạng khiến cô ta sợ hết hồn, trước kia ăn diện miễn cưỡng cũng coi như là đẹp trai, hiện tại tiêu tụy cũng liên miễn cưỡng có dạng người rồi, Hàn Văn Quân dám khẳng định, Liễu Kiệt này râu ria nhất định là buổi sáng mới cạo, người tiêu tụy biến thành như vậy, đoán chừng mấy ngày qua cũng không ra cửa.

Mặc kệ có phải thật tâm ăn năn hay không, vẫn là trong lòng lo lắng sợ hãi gây ra, thành công vui vẻ này của Hàn Văn Quân, ít nhất khiến người cô ta khó chịu cũng không có trải qua thật tốt.

“Văn Quân.” Liễu Kiệt thấp thỏm mà gọi tên Hàn Văn Quân, hần đơn độc một người đi vào phòng Hàn Văn Quân, không phải là không khẩn trương, sau khi xảy ra sự cố Hàn Văn Quân chào hỏi cũng không nói trở về Hàn gia, tới hiện tại nói cũng không nói một câu, cũng không biết cô ta rốt cuộc là cái thái độ gì.

“Đóng cửa.” Ngoài cửa đứng không ít người, Hàn Văn Quân có chuyện riêng tư muốn nói với Liễu Kiệt, cô ta không muốn để người khác nghe được.

“Yên tâm, tôi không nói ly hôn với anh.” Hàn Văn Quân thanh âm không lớn không nhỏ, người đứng ngoài cửa cũng có thể nghe được.

Liễu Kiệt vừa nghe an tâm không ít, hần xoay người đi đóng cửa, thuận tiện trao đổi ánh mắt với người ngoài cửa, tỏ vẻ mình sẽ hảo hảo biểu hiện, tuyệt đối không để Văn Quân tức giận, khẳng định không thể làm hỏng, nhất định sẽ khuyên vợ hảo hảo trở về.

Hần cảm giác mình rất khổ, mặc dù trong lòng là thật sự thích Hàn Văn Quân, hần làm sai chuyện cũng nên xin lỗi. nhưng địa vị của vợ quá cao, hần biết khuất a, trong lòng cũng không phải là không oán giận, nếu Hàn Văn Quân có thể làm vợ tốt, hần như thế nào đi ra ngoài lêu lổng.

Bất quá những cái này đều không thể nói, hiện tại việc cấp bách là dỗ vợ về, hôn sự hai nhà không thể ngâm nước nóng, ngâm nước nóng thì tiền đồ sau này của hần đoán chừng cũng ngâm nước nóng, cùng Hàn gia rạn nứt thành kẻ thù cha hần sao có thể để hần kế thừa công ty.

“Ngồi đi.” Hàn Văn Quân nhắc lòng mảy ý bảo Liễu Kiệt ngồi vào ghế salon đối diện cô ta, “Chúng ta hảo hảo tán gẫu chút.”

“Hmmm” Liễu Kiệt hít sâu một hơi đoan đoan chính chính ngồi xuống, hần đã làm tốt chuẩn bị tiếp nhận thẩm phán.

“Biết tôi muốn nói chuyện gì với anh không?” Hàn Văn Quân câu khoe miệng cười như không cười, cô ta hiện tại có thể cho Liễu Kiệt nụ cười đã rất không dễ dàng, cô ta hận không thể xé tên nam nhân khiến cô ta khó chịu lại khiến cô ta ác tâm này, vừa nhớ tới hình và video trên mạng cô ta liền ngán ngấm, cô ta đời này cũng sẽ không để nam nhân này chạm vào!

Liễu Kiệt lắp bắp nói: “Anh..... anh..... anh tất cả nghe theo em, em nói gì chính là cái đó, chỉ cần em không ly hôn với anh, anh..... lần này là anh hồ đồ, anh..... anh biết anh hiện tại giải thích cũng rất cứng nhắc, nhưng Văn Quân em tin anh, anh thích chỉ có một mình em mà thôi, những người khác căn bản không cách nào so sánh được với em!”

Tổ tình thâm tình này không chút nào đã động được Hàn Văn Quân, cô ta cảm thấy yêu thích của tên nam nhân này quá rẻ mạt rồi, sau khi nhìn thấy yêu thích Hạ Lập Nhân đối với Thẩm Ninh, cô ta như thế nào để ý tới loại thích hèn hạ này chứ, nghĩ tới đây cô ta lại bắt đầu ghen tỵ với Thẩm Ninh.

“Sau khi gặp sự cố tôi nghĩ qua vô số lần muốn ly hôn với anh.” Hàn Văn Quân khẽ cúi đầu, ra vẻ một bộ dáng rất khó trải qua, “Tôi tin bất kể đối lại là ai cũng sẽ có loại ý niệm này, dù sao chúng ta kết hôn mới một tháng, tôi tràn đầy mong đợi với cuộc hôn nhân này, nhưng là.....”

“Thật xin lỗi, Văn Quân, thật xin lỗi!” Thấy Hàn Văn Quân như vậy Liễu Kiệt trong lòng càng phát ra khó chịu, xem ra vợ vẫn là thương hần, bằng không cũng sẽ không khổ sở như vậy.

“Mẹ tôi khuyên tôi rất lâu, kết hôn là chuyện lớn cả đời, không thể qua loa, tôi hai ngày này sau khi nghĩ cũng cảm thấy ban đầu quá lãnh tính rồi.” Hàn Văn Quân ngẩng đầu mỉm cười, “Cho nên hôn nhân này

chúng ta tạm thời không ly nữa, tôi biết tôi như vậy cũng có sai, đều cho nhau một cơ hội nữa, anh cảm thấy thế nào?”

Liều Kiệt đâu còn có ý kiến a, không ly hôn là được rồi, hần đâu còn có thể có đề nghị nào khác a, đương nhiên nói tốt a! “Được, được, sau này anh nhất định thật tốt với em, khẳng định không thể tiếp tục làm ra chuyện hồ đồ gì nữa!”

“Nhưng là.” Hàn Văn Quân đột nhiên ngắt lời.

Liều Kiệt toàn bộ hô hấp đều ngừng, như thế nào đột nhiên liền nhưng là, “..... Sao thế?” Chỗ nào có vấn đề sao?

“Nhưng anh phải đáp ứng mấy điều kiện của tôi.” Hàn Văn Quân bắt đầu đề tài chính hôm nay.

“Đó, đó là nhất thiết a!” Liều Kiệt tim đập có chút nhanh, cũng không biết Hàn Văn Quân sẽ đề ra yêu cầu gì, nếu không mình chủ động chút? Ra vẻ thái độ nhận tội tốt hơn chút.

“Tiền của anh sau này đều cho em quản, ra ngoài anh liền lấy tiền từ em, bất kể đi đâu anh đều báo cáo với em, tuyệt đối không làm chuyện khiến em khó chịu nữa.” Hần giờ tay bảo đảm.

“Phốc.” Hàn Văn Quân cười ra tiếng, nhìn qua thật giống như là bị Liều Kiệt chọc cho cười, “Tôi muốn tiền của anh làm cái gì, tôi lại không có loại yêu thích này, một chút không gian và tín nhiệm cũng không có, vậy còn làm vợ chồng cái gì a?”

“Như vậy a.” Liều Kiệt ngưỡng chừng sờ sờ đầu, xem ra vợ thật sự là hết giận tới không sai biệt lắm, “Vậy em nói đi, điều kiện gì, anh khẳng định cũng có thể làm.”

Hàn Văn Quân liền nói yêu cầu của mình ra, đầu tiên là vài yêu cầu nhỏ không quá quan trọng, ví dụ như sau khi trở về trong hai tháng không cùng phòng, coi là kỳ quan sát.

Bất quá những cái này đều là thủ thuật che mắt, là vì khiến Liều Kiệt càng thêm tin tưởng cô ta sẽ không ly hôn, người nói nhiều yêu cầu tỷ mỉ như vậy, như thế nào lại muốn li hôn chứ.

Sau sự tình râu ria chính là trọng điểm.

“Thứ 9, tôi muốn anh giúp tôi thu thập Thẩm Ninh.” Hàn Văn Quân không có thả cái này tới cuối cùng, mà là đặt ở giữa, cô ta không muốn để người phát hiện đây mới là trọng điểm của cô ta, “Tôi nhìn anh ta lâu lắm rồi, anh bất kể dùng phương pháp gì, tóm lại để anh ta xui xẻo là được, thân bại danh liệt cũng tốt, chết cũng tốt, đả thương cũng tốt, dù sau dùng để anh ta sống tốt là được rồi.”

Liều Kiệt trong lòng có chút buồn bực, Thẩm Ninh này cùng hôn sự của hai người bọn họ không liên quan, Hàn Văn Quân sao lúc này còn nghĩ tới chính người a.

Bất quá hần cũng không nghĩ nhiều, dù sao yêu cầu toàn bộ đáp ứng chính là, Thẩm Ninh kia cũng không phải nhân vật lớn gì, tùy tiện nghĩ cách là được rồi, thuận tiện còn có thể cách ứng với anh trai tốt của mình kia ra, Liều Kiệt và Thẩm Ninh bộ dáng quan hệ rất không tệ, hần nhìn cũng có chút tức giận.

“Thứ 10.....”

Hàn Văn Quân kể tiếp lại nói mấy cái, sau đó tới một chuyện cuối cùng, “Cuối cùng chính là Tô Nhã Như.” Hàn Văn Quân nói tới đây có chút nghiêng răng nghiêng lợi, “Tôi tin anh khẳng định ban đầu cũng không có ở trước mặt cô ta bôi nhọ tôi.”

Liều Kiệt gật đầu lia lịa, “Đúng vậy a đúng vậy a, anh nói với cô ta hoàn toàn không phải là như vậy, cô ta vì lăng xê khắp nơi nói lung tung.”

Hần cảm thấy đây chính là mục đích chủ yếu nhất hôm nay của Hàn Văn Quân rồi, mặt mũi từ đâu không có, đương nhiên sẽ phải cầm về từ nơi đó, cô ta nhất định là nhìn Tô Nhã Như không vừa mắt, tin tưởng thu thập Tô Nhã Như hết thấy cũng sẽ tốt hơn.

Thật ra thì hai người cũng không biết Tô Nhã Như hiện tại có người giúp đỡ, Hàn gia đã tìm phiên toái ở Tô Nhã Như, nhưng hiệu quả không lớn, bọn họ cũng không nói khắp nơi, cho nên Liều Kiệt còn có Hàn Văn Quân đều không rõ ràng lắm.

Hai người nói rất thuận lợi, Hàn Văn Quân đạt được mục đích của mình, cô ta có một cây súng rất tốt, Liễu Kiệt thật sự xin lỗi cô ta, trước khi ly hôn để cô ta hảo hảo lợi dụng một chút cũng là chuyện đương nhiên.

Liễu Kiệt thì cảm thấy yêu cầu của Hàn Văn Quân rất hợp lý, không có chỗ đặc biệt làm khó hắn, thậm chí hắn chủ động nộp tiền lên Hàn Văn Quân cũng không muốn, cũng coi là thông tình đạt lý rồi, dù sao cô ta cũng là thiên kim đại tiểu thư của Hàn gia, có thể nhẫn nhịn như vậy quả thực không dễ dàng.

“Trò chuyện với nhau thật vui.” Hai người còn lập lên giấy tờ, cho nên buổi trưa ở Hàn gia ăn cơm xong Hàn Văn Quân liền bị Liễu Kiệt đón về Liễu gia, “Tất cả đều vui vẻ.”

Hàn Văn Quân sau khi trở lại Liễu gia quả thực liền biến thành tổ tông, người Liễu gia đều dè dặt với cô ta, sợ cô ta một khi không vui nói ly hôn, thật ra Hàn Văn Quân biểu hiện được cũng không có cường thế như vậy, nhưng người Liễu gia đều vẫn là rất lo lắng.

Cũng liền ngoại trừ Nghê Minh Nguyệt và Liễu Dật.

Nghê Minh Nguyệt nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, chuyện này cũng không liên quan một mao tiền với bà, Liễu Kiệt cũng không phải con của bà, Hàn Văn Quân cũng không phải là con dâu của bà, chuyện ngoại tình của Liễu Kiệt cũng không phải là bà xúi giục, bà chính là người đứng xem, liền nhìn bốn người trong cái nhà này tìm đường chết như thế nào.

Liễu Dật tâm tình liền càng tốt hơn, ban đầu là hắn tiết lộ chuyện bí mật Liễu Kiệt ăn vụng với truyền thông, không nghĩ tới hiệu quả tốt như vậy, nhìn kẻ địch trải qua không vui hắn liền vui vẻ.

Bất quá hắn mấy ngày này đoán chừng cũng không cao hứng vô ích cái gì, bởi vì hắn phải bắt đầu bận rộn rồi.

Hàn Văn Quân trở lại Liễu gia trong buổi tối ngày hôm ấy Liễu Dật nhận được điện thoại của Hạ Lập Nhân, Hạ Lập Nhân tặng hắn một phần đại lễ.

“Cậu nói cái gì?!” Liễu Dật quả thực không thể tin được lỗ tai của mình.

“Cậu muốn chết, lớn tiếng như vậy làm cái gì, tai tớ cũng bị cậu chấn động điếc rồi!” Hạ Lập Nhân quả thực muốn đập vào mặt Liễu Dật, “Tớ nói chính là tiếng phổ thông tiêu chuẩn được chứ, cậu nghe không hiểu tiếng người a muốn tớ lặp lại.”

“Không, không phải, tớ chính là quá kích động, cậu lặp lại lần nữa đi, tớ thật sự cho rằng tớ nghe nhầm rồi, tớ không phải là đang nằm mơ đi?” Liễu Dật quả thực muốn hưng phấn chết rồi.

Hạ Lập Nhân im lặng, “Chuyện như vậy tớ sao sẽ nói giỡn, đó là một công trình lớn được chứ, tiền của tớ cũng không phải là gió lớn thổi tới.”

Liễu Dật cao hứng tới quả thực muốn hát!

Hạ Lập Nhân nói với hắn công trình nguyên mẫu chính là dự án đề ra năm ngoái của hắn ta, hắn ta và cha Liễu Lăng Phong của mình đề cập tới, Liễu Lăng Phong cũng cảm thấy đó là một dự án rất có triển vọng, nhưng dựa vào năng lực của Liễu thị là làm không nổi, chỉ một cái vấn đề tài chính này thôi đã khiến bọn họ dừng bước rồi, chỉ có tìm cầu hợp tác.

Dự án cũng có tính nguy hiểm nhất định, người ban đầu Liễu thị tìm chính là Hạ thị, nhưng Hạ Lập Nhân khi đó đang bận dự án nước ngoài, dự án nguy hiểm khá lớn này liền tạm thời gác một bên, chỉ tỏ vẻ sau này sẽ xem xét.

Mà Hàn gia nhìn tư thái của Hạ Lập Nhân sau đó cũng giữ lại ý kiến, Hàn thị là xí nghiệp gia tộc, so với Hạ thị càng bảo thủ hơn, coi trọng làm đâu chắc đấy, nếu Hạ Lập Nhân không đồng ý, vậy bọn họ cũng là sẽ nhìn chút đi, dự án này phải cần tài chính không nhỏ, ban đầu ít nhất phải vài trăm triệu, tài chính sau đó lại càng không được.

Cho nên dự án này của Liễu Kiệt vẫn gác lại, ai cũng không động tới, Liễu gia không động nổi, Hạ gia không muốn động, Hàn gia theo gió đứng nhìn, những công ty khác hoặc là thực lực không đủ, hoặc là chính là lĩnh vực bất đồng, cần bản hợp tác không được.

Liễu Dật vẫn cho là dự án này cũng chỉ tới đó mà thôi, hấn và Hạ Lập Nhân mặc dù là bạn bè, nhưng công là công, tư là tư, ngay cả bạn bè cũng không thể trên sự tình này qua loa được.

Không sai biệt lắm cũng một năm rồi, vốn là cũng không ôm hy vọng, không nghĩ tới bây giờ lại có thể nhận được hồi âm của Hạ Lập Nhân, hấn quả thực mừng muốn khóc được chứ!

“Tớ đã cho người bắt đầu chuẩn bị rồi, sau lễ bái thành lập nhóm nhỏ đặc biệt của Long Khải, cậu chỗ đó cũng phải bắt đầu chuẩn bị,” Hạ Lập Nhân coi như là báo trước, “Người đề cập tới dự án vốn chính là cậu, cậu cũng đừng dứt xích.”

“Khăng định rồi!” Liễu Dật hưng phấn vô cùng.

Bất quá hấn lập tức liền tỉnh táo lại, “Nhưng là..... Quy mô phòng làm việc của tớ.....” Phòng làm việc của hấn mới khởi bước mà thôi, cũng không phải là hấn tự ti, thật sự không đủ tư cách tham dự dự án lớn như vậy.

Hạ Lập Nhân cảm thấy Liễu Dật gần đây nhất định là quá mức an nhàn cho nên nào tào nhàn rồi, “Cậu có bệnh a, ai nói muốn hợp tác với phòng làm việc của cậu, đây cũng không phải là hạng mục cá nhân, Hạ thị, Hàn thị, còn có công ty nhà cậu nữa, ngoại trừ ba nhà chúng ta,, còn có mấy xí nghiệp cỡ trung nhỏ tham dự.”

Liễu Dật đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười lớn lên, “Cậu bạn chí cốt a!” Hấn tới hiện tại còn nghe không ra Hạ Lập Nhân là có ý tứ nào tào nhàn chân chính nào a.

“Cậu ít tự mình đa tình, tớ đây chủ ý là vì A Ninh, cái khác cũng là cảm thấy dự án này có lãi, cậu là nhân tiện, không nên quá mức tự mình cảm thấy hài lòng.” Hạ Lập Nhân giọng nước lạnh.

Liễu Dật cười hì hì, “Tớ hiểu, tớ hiểu, cậu cũng là vì Thẩm Ninh, tớ sao có thể không hiểu chứ, bất quá coi như là nhân tiện, cũng đủ để tớ gây đàn sắt rồi!”

Cúp điện thoại Liễu Dật liền nói tin tức tốt này cho bà mẹ Nghe Minh Nguyệt của mình, mẹ hấn ở trong nhà chịu đựng với mẹ con kia nhiều năm như vậy, đoán chừng lập tức liền muốn chấm dứt rồi.

Bất quá hấn cẩn thận thông báo, chuyện này trước khi Hạ Lập Nhân chính thức công bố không nên tiết lộ khắp nơi, tránh cho gây thêm rắc rối.

Nghe Minh Nguyệt dĩ nhiên hiểu, đây cũng là đại sự liên quan tới tương lai của con trai, bà nhịn nhiều năm như vậy, cũng không phải là vì hôm nay mà dứt xích.

Bất quá còn có chuyện bà rất lo lắng, chính là chuyện con trai và Thẩm Ninh đi tới rất gần.

Sau khi nghe xong tin tức tốt Nghe Minh Nguyệt liền lo lắng nói: “Con còn Thẩm Ninh kia còn đang lui tới sao, cậu ta là họa sĩ, đối với làm ăn của con lại không trợ giúp cái gì, con luôn đi lại với cậu ta có ích lợi gì.” Cũng không phải là bà là con buôn, làm mẹ luôn sẽ lo lắng con mình kết giao sơ suất, bà lại không biết Thẩm Ninh, chỉ có thể bằng đánh giá của bên ngoài mà phán đoán một người, “Lần này Lập Nhân giúp con bận rộn, Thẩm Ninh này và Lập Nhân đều nháo tới tan vỡ rồi, con vẫn làm bạn bè với cậu ta, không sợ Lập Nhân tức giận a, cậu ấy người này lại rất tùy hứng, con cũng không phải không biết.”

“Mẹ, chuyện này mẹ cũng đừng có quản, con biết mình đang làm gì.” Liễu Dật không quá muốn nhiều lời, tình huống của Thẩm Ninh hấn không muốn thêm tiết lộ.

“Mẹ sao có thể mặc kệ, đây là chuyện lớn!” Nghe Minh Nguyệt còn tích cực lên, “Lập Nhân trong lòng như thế nào cũng có vướng mắc, con vẫn là sớm một chút phân rõ với Thẩm Ninh kia, đừng cứ dính lấy nháo không rõ.”

“Mẹ mặc dù không hiểu làm ăn lắm, nhưng dự án công trình kia của con quy mô cũng không nhỏ, giữa đường cũng không thể đứt đoạn, giữa đường đứt đoạn một cái Liễu thị chúng ta liền xong rồi! Hạ thị có tiền, bọn họ thua lỗ cũng không sao cả, chúng ta lại thua lỗ không nổi!” Nghe Minh Nguyệt tận tình khuyên bảo, “Con đừng đem lời của mẹ làm gió bên tai, mẹ con cũng là vì tốt cho con, tới lúc đó thật sự xảy ra chuyện con chính là tội nhân của Liễu gia!”

Mẹ mình càng nói càng kinh khủng, Liễu Dật càng nghe càng kỳ cục, “Ngừng ngừng ngừng.” Hấn vội vàng hô ngừng, càng nói càng lệch sóng rồi, đây cũng quá bản tiếng đe dọa rồi, suốt ngày đều nào bỏ mấy thứ gì

nha.

“Ngừng cái gì mà ngừng, mẹ liền phải nói!” Nghe Minh Nguyệt cảm thấy kiêu thái độ không nghe khuyên bảo này của con trai, vô cùng là không tốt, bà đều vì hấn được a! “Con nhanh chóng cắt đứt với Thẩm Ninh kia, tuyệt đối không thể sau này xảy ra sự cố, đây thực là cơ hội tốt cho hai tiện nhân kia, con cũng không nên tự mình đánh mất!”

“Con nếu ngại cắt đứt, mẹ đi giúp con nói với cậu ta, mẹ không tin cậu ta còn có thể quyến con.” Nghe Minh Nguyệt không biết chuyện rốt cuộc là cái dạng gì, chỉ cho rằng đối phương quyến con mình.

Liễu Dật đau cả đầu, “Mẹ, mẹ đây là muốn hại chết con sao!” Đầu lúc này rồi, hấn cũng không thể không nói thật, “Thẩm Ninh cậu ta chính là tổ tông, chúng ta chỉ có thể cứng, không thể dắc tội!”

“Cái gì?” Nghe Minh Nguyệt đều cảm giác mình nghe nhầm rồi, một họa sĩ, miễn cưỡng gọi là làm họa sĩ đi, còn không thể dắc tội, “Cậu ta là ai ai còn không thể dắc tội, mẹ không phải là nghe nói cậu ta không cha không mẹ sao?”

Liễu Dật ngồi xuống thở dài nói: “Nói thật với mẹ đi, Lập Nhân hôm nay có thể dùng dự án này của con, vẫn là nhìn trên mặt mũi Thẩm Ninh.”

Nghe Minh Nguyệt như lọt vào trong sương mù, “Mẹ sao không có nghe hiểu, cái này liên quan gì tới Thẩm Ninh a?” Thẩm Ninh này không phải là rạn nứt với Hạ Lập Nhân rồi sao, còn đội nón xanh cho Hạ Lập Nhân.

Liễu Dật liền từ mở đầu câu chuyện nói, “Lập Nhân dự tính ban đầu làm dự án này chính là chính Hàn Văn Quân, ban đầu con đã nói với mẹ, Hàn Văn Quân dắc tội Lập Nhân, lừa Lập Nhân, thật ra thì chuyện này còn liền nói một nửa.”

“Vậy nữa khác đâu rồi, con đừng nói với mẹ có liên quan tới Thẩm Ninh kia.” Nghe Minh Nguyệt cũng ngồi xuống.

“Đúng vậy a, con vẫn luôn không nói với ai khác.” Liễu Dật than thở, “Lập Nhân còn luôn nhớ thương Thẩm Ninh, Hàn Văn Quân lừa gạt Lập Nhân chuyện này căn bản không tính là chuyện, cô ta dắc tội Lập Nhân là bởi vì Thẩm Ninh, cô ta là dắc tội Thẩm Ninh, Lập Nhân là giúp Thẩm Ninh báo thù.”

Nghe Minh Nguyệt trợn mắt hốc mồm: “..... Hấn ta không phải là ngu a?” Thẩm Ninh này đối với cậu ta như vậy, cậu ta còn nhớ nhưng, có phải đầu óc bị nước vào hay không?

“Hấn không phải ngu, ai..... Chuyện này con không tiện nói với mẹ, tóm lại Thẩm Ninh người này rất không tệ, không phải là người xấu gì cả.” Liễu Dật để mẹ mình yên tĩnh chút, “Dù sao mẹ không cần đi chọc cậu ta, coi như cậu ta và Lập Nhân chia tay rồi, đó cũng là tâm can bảo bối của Lập Nhân, hai người chia tay cũng là có vài nguyên nhân, con đáp ứng Thẩm Ninh không nói, mẹ vẫn là không nên hỏi.”

Nghe Minh Nguyệt lẳng lẳng gật gật đầu, bà thật sự là không hiểu nổi suy nghĩ của người trẻ tuổi hiện tại, Thẩm Ninh bà không hiểu, Hạ Lập Nhân bà thì càng không hiểu, vì một người không cần mình ra tay lớn như vậy, đây là có bao đau trứng a? Dù sao bà hiểu không được, đây là có tiền ngu đi?

Sớm nghe nói đầu óc người Hạ gia đều có chút kỳ ba, hiện tại nhìn lại thật không giả.

Bất quá tính toán, dù sao bà và con trai thuận tiện dính ánh sáng, đầu cần quản hấn nhiều như vậy.

“Con sớm không nói với mẹ, con sớm nói với mẹ không phải chuyện gì cũng không có sao, mẹ nếu tiên trăm hậu tấu làm sao bây giờ, con nên báo trước với mẹ a, hại mẹ hiểu lầm lâu như vậy.” Nghe Minh Nguyệt cầu con trai một cái, “Sau này có việc nói với mẹ, đừng che giấu, để mẹ biết một chút, cũng có chuẩn bị tốt, mẹ cũng giúp con không được cái gì, nhưng là cũng không thể để mặc con chân sau đi, con nói sao?”

“Ừm.” Liễu Dật có chút cảm động, có lẽ mẹ hấn nhìn người không chuẩn cũng không có bao bản lĩnh, cũng có đủ loại tật xấu nhưng mà trái tim yêu thương hấn không phải là giả dối, nhần nhẹn hôn nhân không hạnh phúc nhiều năm như vậy tất cả đều là vì hấn.

Liễu Dật hấn là một người có phúc khí.....

Thẩm Ninh là ngày hôm sau mới biết được cái tin tức tốt này, anh cũng cao hứng cực kỳ, sau này không nhìn thấy, đều là Liễu Dật giúp anh, hiện tại Liễu Dật có tương lai tốt, anh đương nhiên thay hẳn cao hứng.

Liễu Dật là tự mình tới nhà Thẩm Ninh báo tin tức tốt này nói xong tin tức tốt cuối cùng nói: “Tớ thật ra chính là dính chút ánh sáng, đây là món quà Lập Nhân tặng cậu, cậu ta thật sự rất yêu cậu, cậu thật sự không tiếp tục nghĩ chút sao, tôi cảm thấy mắt cậu bản không phải vấn đề lớn.”

Thẩm Ninh kéo lên khoe miệng nói: “Anh đừng nói giỡn, đây chính là công trình lớn, anh nghĩ cái gì vậy, sao có thể là vì tôi.”

“Cậu biết tên dự án này cuối cùng là gì không?” Liễu Dật không phản bác, ngược lại nói sang đề tài khác.

“..... Tên gì?”

“Lập Ninh.”

“Lập của Hạ Lập Nhân, Ninh của Thẩm Ninh.”

Thẩm Ninh: “.....”

49. Chương 49

“Lập Ninh..... Lập Ninh.....” Thẩm Ninh ngớ ra lắm bầm tịt nói.

Liễu Dật người ngoài này cũng bị Hạ Lập Nhân khiến cảm động, hẳn cũng không tin Thẩm Ninh có thể thờ ơ, huống chi Thẩm Ninh vốn còn thích Hạ Lập Nhân, “Cậu ta là thật sự thích cậu yêu cậu, sao cậu không thể thẳng thắn với cậu ta chứ, cậu —”

Nhưng nói được một nửa hẳn liền ngậm miệng, bởi vì hẳn thấy Thẩm Ninh đang khóc, nước mắt từ trên khuôn mặt tái nhợt rơi xuống, Thẩm Ninh không có chút dấu hiệu khóc nào.

Liễu Dật cũng không biết nên nói cái gì nữa, kỳ thực cẩn thận suy nghĩ một chút, kỳ thực hẳn khuyên cũng vô dụng, Thẩm Ninh có chủ ý của mình, hẳn chỉ cần truyền đạt thái độ của Hạ Lập Nhân tới là được, tình cảm của hai người không phải là dựa vào lời khuyên của người thứ 3 là có thể thẳng hoa, hẳn cũng chỉ có thể làm loa phát thanh, giúp đỡ nhiều hơn kỳ thực cũng giúp không lớn lắm.

Liễu Dật từ một bên trên bàn giặt tờ khăn giấy cho Thẩm Ninh, cũng đưa tay xoa xoa nước mắt cho Thẩm Ninh, trong lòng hẳn cũng ê ẩm, hẳn cảm thấy Hạ Lập Nhân rất đáng thương, nhưng Thẩm Ninh tình huống như thế hẳn cũng không nên nói gì, dù sao Thẩm Ninh cũng không phải là cố ý hành hạ Hạ Lập Nhân.

“Xin lỗi.” Thẩm Ninh nhận lấy khăn giấy sau đó bưng kín hai mắt của mình, anh biết bộ dáng bây giờ khẳng định vô cùng chật vật.

“Cậu với tôi nói xin lỗi cái gì a, tôi bây giờ hưởng chút ánh sáng của cậu, cảm ơn cậu còn không kịp đâu, cậu cũng đừng khóc nữa, Lập Nhân nếu biết tôi chọc cậu khóc nhất định muốn gọt tôi.” Liễu Dật thở dài, “Được rồi, tôi không nói cậu nữa, coi như tôi vừa nãy chưa nói gì đi.”

Thẩm Ninh vì Hạ Lập Nhân khóc, mà lúc này đây Hạ Lập Nhân đang cùng Trịnh Cảnh Đồng “hẹn hò”, cũng chính là hẹn gặp mặt tán gẫu nói chuyện. (Tác giả: Mọi người không nên hiểu lầm)

Trịnh Cảnh Đồng kỳ thực không thể nào nghĩ ra, y nếu có thời gian rảnh rỗi, là muốn ở nhà theo A Bảo và con trai hơn, y cảm thấy Hạ Lập Nhân chính là có chuyện muốn tìm y, gọi điện thoại là được rồi, sao cần phải gặp mặt, quả thực lãng phí thời gian của y.

Cho nên lúc gặp mặt Trịnh Cảnh Đồng phi thường không kiên nhẫn, “Cậu rốt cuộc là có chuyện gì a không thể nói trong điện thoại, chẳng ai thèm nghe trộm nói chuyện của chúng ta cả, tôi hôm nay không đi làm, nhưng là muốn bồi A Bảo a.”

Hạ Lập Nhân cảm thấy Trịnh Cảnh Đồng cái bộ dáng này quá kỳ cục rồi! “Cậu trước kia lúc chưa kết hôn cũng không phải cái bộ dạng này, tôi mời cậu ra ngoài uống trà ăn một bữa cơm cậu còn chê tôi phiền? Trọng sắc khinh bạn cũng đừng mang theo bộ dạng này.”

“Ha ha.” Kỳ thực sau khi kết hôn Trịnh Cảnh Đồng thấy Hạ Lập Nhân liền có chút ý kiến, không vì cái gì, liền vì bộ dáng của Hạ Lập Nhân.

Y tự nhận bộ dáng cũng không tệ lắm, nhưng người với người so sánh luôn là có chênh lệch, Hạ Lập Nhân chính là loại người bất kể người nào cùng hắn so sánh đều muốn tức chết!

Nhưng a Bảo nhà y hết lần này tới lần khác liền thích kiểu này, lần nào gặp Hạ Lập Nhân đều không rời mắt nổi, nói người ta sao có thể bộ dáng tốt như vậy chứ, trong ngữ khí luôn là tràn đầy ngưỡng mộ, y quả thực muốn tức điên được chứ!

A, không phải bộ dáng tiêu chí hơn chút thôi sao, có gì đặc biệt hơn người chứ, tuổi cũng một bó to, nhìn mềm, trái tim lại không mềm, hơn nữa tật xấu còn một đống lớn, ai cũng chịu không được.

A Bảo chính là tuổi còn rất trẻ, kiến thức ít, không biết chỗ chán ghét của Hạ Lập Nhân, nhìn từ xa đương nhiên cảm thấy tốt, sống chung chút liền biết lợi hại!

Hạ Lập Nhân đương nhiên không biết duyên cớ trong đó, hắn chỉ cảm thấy Trịnh Cảnh Đồng tên bạn này kể từ khi kết hôn liền ý kiến với hắn nhiều hơn, hắn làm gì đối phương đều muốn có ý kiến, có phải còn muốn gọi nước lã rắc muối nữa hay không.

Tôi liền hơi chút chiếm dụng thời gian của cậu thì sao, cậu đều kết hôn một năm rồi còn dính vợ như vậy, cậu mất mặt hay không a! Có chút xíu bộ dáng một bá đạo tổng tài hay không!

“Nói nhanh đi, chuyện gì.” Trịnh Cảnh Đồng đẩy mắt kính uống một ngụm trà.

“Khụ khụ.” Hạ Lập Nhân làm bộ làm tịch háng giọng một cái, “Là như vậy, tôi chính là muốn hỏi cậu chút, cậu ban đầu sao lừa gạt Phó A Bảo về nhà được vậy? Cậu ấy cũng không thích cậu, sao có thể cam tâm tình nguyện kết hôn với cậu?”

Lời này Trịnh Cảnh Đồng nhưng không thích nghe, “Cái gì gọi là lừa gạt về nhà! Tôi và A Bảo là thật tâm yêu nhau có được hay không! Có thể nói chuyện nữa hay không a.”

“Ha ha.” Hạ Lập Nhân lộ ra một vẻ mặt khinh bỉ, “Lời này của cậu cũng chỉ lừa gạt được mấy netizen không biết chân tướng kia thôi, nhưng không lừa được tôi.”

“Nói lằng nhằng gì đấy, tôi lại không nói đùa.” Trịnh Cảnh Đồng rất là chột dạ, tay y bưng chén trà còn có chút run rẩy.

“Vậy tôi liền hảo hảo phân tích một chút với cậu đi.” Hạ Lập Nhân cũng không gấp, hắn đối với bộ dáng hạnh phúc này của Trịnh Cảnh Đồng hâm mộ ghen tỵ oán hận đã lâu, khiến người ta bức bối tới hôm nay liền hảo hảo vạch trần cậu chút! “Cậu và cậu ấy năm ngoái tầm này tuyên bố muốn kết hôn, tháng 8 các cậu cử hành hôn lễ, trên báo chí còn đưa tin rất nhiều quá trình các cậu yêu nhau, người khác không biết, tôi sao có thể còn không biết?”

Hạ Lập Nhân ha ha hai tiếng, “Mấy tin tức kia tất cả đều là vớ vẩn, cậu trước tháng 6 căn bản là không yêu đương với Phó A Bảo, nhưng mấy bản thảo tin tức kia đều là cậu có người làm ra để che dấu tai mắt người khác đi?”

Trịnh Cảnh Đồng thanh thanh tiếng nói, “Dù sao tôi và A Bảo là thật tâm yêu nhau, em ấy thích tôi thích tới mức nhanh chóng, cậu đừng khích bác ly gián.” Y làm bộ trấn định.

“Tôi không phải là khích bác ly gián, tôi là tới học hỏi kinh nghiệm.” Hạ Lập Nhân cũng không sợ Trịnh Cảnh Đồng chê cười, “Cậu cũng không phải là không biết tình huống của tôi, tôi hiện tại nghĩ, nếu như có thể giống cậu lừa gạt Thẩm Ninh về nhà kết hôn là được rồi.”

“Lời này tôi biết cậu gọi điện thoại không tiện nói, bị A Bảo nhà cậu nghe thấy chỉ sợ cậu liền không thể tốt được, tôi là suy nghĩ vì cậu mới hẹn cậu ra đây.” Hạ Lập Nhân đạo lý lớn còn rất nhiều.

Trịnh Cảnh Đồng thật muốn nâng trán, được rồi, y ban đầu là giả thủ đoạn, ngay cả dụ dỗ mang theo lừa gạt khiến A Bảo đồng ý kết hôn với y, khi đó A Bảo không thích y cũng là sự thật, nhưng cách y dùng căn bản không thích hợp với Hạ Lập Nhân và Thẩm Ninh a, cũng không thể nói với Hạ Lập Nhân.

Cũng không thể nói với Hạ Lập Nhân y và A Bảo là vì con lập gia đình đi, A Bảo là thân thể đặc thù, nam nhân bình thường đâu có công năng sinh con chứ, hơn nữa sống nào A Bảo nhà y cũng có chút gì đó, bằng không sao dễ dụ như vậy, đổi lại người khác hơn nữa là không được, cũng chính là y vận khí tốt.

Hạ Lập Nhân lúc Trịnh Cảnh Đồng che giấu, trong lòng còn rất gấp gáp, “Cậu nói đi a, cậu yên tâm, tôi chắc chắn sẽ không nói với người khác, đây chính là bí mật nhỏ giữa chúng ta, chờ tới việc thành công rồi khẳng định hảo hảo cảm ơn cậu! Thà rằng phá hủy mười ngôi đền cũng đừng phá hỏng một cuộc hôn nhân, giúp đỡ này cậu nhưng nhất định phải giúp tôi, không thể cất giấu, bằng không không phải là bạn bè!”

“Chuyện như vậy có gì tốt mà cất giấu.” Trịnh Cảnh Đồng dở khóc dở cười, “Tôi cũng sẽ không nhìn cậu cô đơn, tôi là thật sự không có cách dạy cậu a, bằng không tôi cũng sẽ không tới 30 tuổi mới kết hôn.”

Hạ Lập Nhân không tin: “Vậy làm sao Phó A Bảo rõ ràng không thích cậu hoàn toàn nguyện ý kết hôn với cậu?”

Trịnh Cảnh Đồng quả thực tim gan phèo phổi đều đau, cậu người này sao luôn đâm chỗ đau người khác a, trái một câu A Bảo không thích tôi, phải một câu A Bảo không thích tôi, cậu có phải nhìn tôi không lọt mắt hay không a!

Cuối cùng y có lệ nói: “Cậu cũng biết, A Bảo nhà tôi rất đơn thuần, mẹ tôi tài ăn nói lại tốt, khoác lác tôi một lần, A Bảo vừa lúc thất tình, trong lòng đang rất yếu đuối, tôi cũng là thừa dịp khoảng trống mà vào, cậu cũng không cần hâm mộ tôi, tôi cũng chính là vận khí tốt, không dùng thủ đoạn đặc biệt gì, chính là xoắn chặt lấy, sau đó nói với em ấy đủ loại chỗ tốt sau khi kết hôn, em ấy liền đồng ý.”

“Chỉ đơn giản như vậy?” Hạ Lập Nhân rất là hoài nghi.

“Đúng vậy a, chỉ đơn giản như vậy.”

“Cậu đây là vận khí cũng quá tốt chút rồi.” Hạ Lập Nhân đang suy nghĩ độ khả thi để mẹ mình ra tay.

Trịnh Cảnh Đồng cười khan hai tiếng, cuối cùng lừa gạt qua.

Bất quá một giây sau y liền đen mặt, bởi vì Hạ Lập Nhân lại nói: “Vậy tới hôm nào tới nhà cậu ngồi chút đi, tớ còn chưa hảo hảo tán gẫu với A Bảo đâu, mới gặp cậu ấy qua mấy lần, nhìn rất ngoan, phối với cậu thật đáng tiếc.” =)))))))))

Trịnh Cảnh Đồng quả thực muốn đập vào mặt Hạ Lập Nhân! Y đen mặt nói: “Em ấy phải đi học lại rồi, mấy tháng gần đây đều phải học bài, nghỉ hè thoả cái liền phải đi học nữa rồi, cậu đừng quấy rầy em ấy, em ấy người này rất nhạy cảm, cậu hỏi đông hỏi tây em ấy nếu nghĩ lung tung làm sao bây giờ?”

Lời này y nói xong bản thân cũng chột dạ, thần kinh Phó A Bảo thô không đại nào đó là ai cũng biết, vậy liền hù dọa Hạ Lập Nhân rồi, dù sao Hạ Lập Nhân và Phó A Bảo không có giao tập gì, cũng không quá biết “danh khí” của đối phương.

Nói chuyện nửa ngày cũng không nghe được đề nghị hữu dụng gì, Hạ Lập Nhân rất là thất vọng, cho nên bữa trà này cuối cùng là Trịnh Cảnh Đồng tính tiền (ui đm =))))), lại chọc Trịnh Cảnh Đồng tức giận một hồi, lần sau y tiếp tục ngu v! như vậy tới đây nghe người ta tốt khổ y liền không họ Trịnh! Quả thực không thể tốt được!

Sau khi trở về y liền cáo trạng với Phó A Bảo, buổi tối lúc nằm trên giường nói xấu Hạ Lập Nhân không ít, nói là không thể trông mặt mà bắt hình dong, “Bộ dáng tốt không có nghĩ là tâm địa tốt, bộ dáng đặc biệt đẹp nhất định phải cẩn thận đề phòng!” Y nói như vậy.

Phó A Bảo phi thường không đồng ý, “Ai nói, em chính là bộ dáng đặc biệt đẹp, em chẳng lẽ không phải người tốt sao, hay là nói anh cảm thấy em bộ dáng không đẹp? Anh có thể tán gẫu hay không a, anh có phải ghen tỵ em mỹ lệ đáng yêu hay không, nhìn em không lọt mắt đúng không?”

“.....” Trịnh Cảnh Đồng triết để bại, y sao đã quên rồi chứ, A Bảo nhà y nhưng là tiểu cường tự luyện, “Không phải, anh không phải nói em, em đương nhiên là siêu siêu tốt, ai cũng kém em, em không phải là biết rồi sao, trong mắt anh em chính là tốt nhất.”

“Này còn không sai biệt lắm.” Phó A Bảo hừ một tiếng, “Bất quá lời này của anh nói tới không đúng, cái gì gọi là trong mắt anh, em ở trong mắt người nào cũng đẹp được chứ, lời này của anh nói tới giống như là tình nhân trong mắt hóa Tây thi vậy, kỳ thực em vốn là không tốt như vậy, thật là sẽ không nói chuyện, không tán gẫu với anh nữa!”

Trịnh Cảnh Đồng: “.....” Sao bị thương luôn là ta, ta đã làm gì sai chứ.

Y đương nhiên là sẽ không trách Phó A Bảo, cho nên chuyện này lại nhớ tới trên đầu Hạ Lập Nhân.

(Số anh Đồng vẫn luôn là số bị hất hủi thôi đủ thể nào thay đổi được =))))))

.....

Hàn Văn Quân sau khi theo Liễu Kiệt về nhà lại an an tâm tâm làm thiếu phu nhân của Liễu gia, Liễu gia đối với cô ta là dè dặt vô cùng, lúc vừa mới kết hôn kỳ thực cũng rất cẩn thận rồi, hiện tại lại càng không được, hời hợt ân cần, một chút xiu cũng không dám khiến cô ta mất hứng, quả thực cũng cô ta giống như tổ tông.

Loại tình huống này sau khi Hạ Lập Nhân công bố dự án hợp tác “Lập Ninh” đạt tới đỉnh.

Dự án hợp tác “Lập Ninh” người đề xuất là Hạ thị và Liễu thị, dự án vốn là Liễu Dật đề xuất, nhưng tài chính của Liễu thị căn bản đều tìm không được, chỉ có thể tìm nhóm hợp tác cường lực, Hàn thị là Hạ Lập Nhân chọn, kỳ thực chỉ cần dựa vào Hạ thị cũng được, nhưng Hạ Lập Nhân nguyên ý cùng Hàn thị chia một chén canh, Hàn gia đương nhiên sẽ không cự tuyệt, đây là chuyện tốt thiên đại.

Hạ Lập Nhân tính cách hồng бет này còn có thể làm buồn bán tới lớn như vậy, không có đem vài cái bàn chải là khẳng định không được, mắt nhìn của hắn chưa từng xảy ra bất trắc, dự án hắn tự mình phụ trách chưa từng có vụ nào không thành công, hợp tác với hắn trên căn bản là không có nguy hiểm, cho nên ai cũng sẽ không cự tuyệt miếng bánh ngọt này.

Gia nhập của Hàn thị khiến Liễu gia càng thêm cảm thấy Hàn Văn Quân quan trọng, bọn họ cùng Hàn gia là quan hệ thông gia, nếu như bọn họ không đối xử tử tế với Hàn Văn Quân, Hàn gia giữa đường đào hố bọn họ một cái liền có thể vạn kiếp bất phục rồi!

Cho nên Hàn Văn Quân gần đây trải qua càng giống như là một cô công chúa, cô ta còn rất hưởng thụ loại đãi ngộ này, nếu như có thể cứ luôn ở tách ra với Liễu Kiệt như vậy bộ dáng hình như không tồi, nhưng cô cũng biết cái này không thực tế, đợi sau khi mục đích của cô ta đạt thành vẫn là phải ly hôn, cô ta cũng không muốn lên giường với nam nhân ác tâm kia thay hắn sinh con.

Mấy yêu cầu cô ta đề ra phần lớn Liễu Kiệt rất dễ dàng liền làm được, sau một tuần lễ cũng chỉ còn lại hai cái.

Một chính là chuyện thu thập Thẩm Ninh, đây là mục đích chủ yếu của cô ta.

Một khác chính là chuyện của Tô Nhã Như, mặc dù không phải là mục đích chủ yếu, nhưng nữ nhân này cách ứng xử cô cũng là sự thật, có thể chính một chút đó là tốt nhất.

Liễu Kiệt không để cho Hàn Văn Quân thất vọng, ba ngày sau đó Tô Nhã Như lên tin tức đầu đề.

Bởi vì cô ta bị hủy dung rồi, trên mặt bị vạch vài dao, không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng căn cứ vào giải thích của bác sĩ, cái này trên mặt là khẳng định sẽ lưu sẹo, hơn nữa còn là vết sẹo tuyệt đối sẽ ảnh hưởng tới mỹ quan, chính là làm giải phẫu cũng rất khó hoàn toàn biến mất, vết thương sau khi khép lại có lẽ khuôn mặt còn sẽ có vằn vẹo nhất định.

Hoàn hoàn toàn toàn hủy dung, trị không hết, con đường ngôi sao của Tô Nhã Như đến đây chấm dứt rồi, cô cũng không thể ca hát đóng phim tham gia tiết mục nghệ thuật nữa.

Sự kiện vô cùng ác liệt, nghe nói lúc Tô Nhã Như được phát hiện khuôn mặt đều là máu, bảo tiêu và người đại diện của cô ta cũng bị người hung hăng đánh, ảnh hưởng vô cùng ác liệt, cảnh sát địa phương đã triển khai điều tra.

Internet tặc oa rồi, nói là sau sự kiện tiểu tam Hàn gia hoặc là Liễu gia trả thù, cũng có người nói là có người không ưa cô ta làm tiểu tam còn giả bộ đáng thương thay trời hành đạo, dù sao nói gì cũng có, âm mưu bàn luận là vô cùng tận.

“Tôi cảm thấy là Hàn Văn Quân kia tìm người thu thập, cô ấy một thiên kim tiểu thư, đâu chịu nổi loại tức giận này, đương nhiên phải hung hăng trả thù lại, khiến con tiện nhân kia mất mặt, tôi ủng hộ cô ấy.”

“Nói không chừng là Liễu Kiệt đấy, tìm tiểu minh tinh vui đùa một chút, không nghĩ tới kết quả là bị người chơi, cho không nói, còn muốn bán đứng lợi dụng người khác, các người có phải mù hay không a, Tô Nhã Như gần đây ở trên ti vi nhảy nhót nhiều lắm, cô ta mặc dù mất mặt, nhưng cô ta đồ a, có người chính là không biết xấu hổ như thế này, vì nổi tiếng chuyện gì cũng làm được, cô ta vốn chính là xuất thân thoát tnh, có thể có tiết tháo gì.”

“Điều bình tĩnh chút đi, ai làm còn không như nhau chứ, ban đầu chuyện này lúc đi ra người mắng Tô Nhã Như cũng không ít, tùy tiện chọn một hai cái ra thu thập cô ta liền đủ cô ta chịu đựng rồi, các người nói chuyện đều phải có trách nhiệm, cảnh sát đâu có không tra ra cái gì chứ, các người coi các người là Holmes a.”

“Khẳng định sẽ không phải là người khác, đám người nói ngu không xem tin tức sao, Tô Nhã Như ra cửa dẫn theo rất nhiều bảo tiêu, còn có người đại diện nữa, cũng bị đánh, còn không có bị chụp ảnh quay phim, nhất định là người có quyền có thế, không phải là Liễu gia chính là Hàn gia, không có người khác, ai có thể gánh gió lớn như vậy a, trên thế giới tiểu tam nhiều lắm, đây nếu là thay trời hành đạo vậy cũng thật sự muốn bần rận tới chết rồi.”

.....

Trên mạng đều là suy đoán ngổn ngang, đám người Hàn gia cũng rất kỳ quái, lúc trước bọn họ muốn thu thập Tô Nhã Như, nhưng vẫn không có thành công, luôn có người chống đỡ dễ dàng cho Tô Nhã Như, bọn họ xoắn rất lâu, bọn họ bây giờ đều không hành động đâu Tô Nhã Như này sao liền hủy dung vào bệnh viện, chẳng lẽ là Liễu gia làm?

Không thể nào, Hàn gia bọn họ đều làm không được, Liễu gia này làm sao làm được? Nhìn thế nào Liễu gia cũng không có khả năng lớn như vậy.

Vậy có thể là ai chứ?

Liều Kiệt làm chuyện này dă giấu người khác, đừng nói người Hàn gia không biết, ngay cả người nhà mình cũng không biết, hần biết nếu lên tin tức, chuyện này là một nhược điểm, hần cũng không thể tùy tiện nói, trong nhà nhưng còn có anh trai dị tâm đấy, hần sao có thể không đề phòng, nếu Liễu Dật đem chuyện này hành hạ hần, hần liền nói không rõ nữa, cũng không thể bị cảnh sát bắt đi ngồi tù đi.

Dù sao người hần tìm rất đáng tin, tuyệt đối sẽ không lưu lại chứng cứ gì, đây là một trong những điều kiện Hàn Văn Quân không ly hôn với hần, hần phải hoàn thành.

Sau khi chuyện thành công hần đi tranh công với Hàn Văn Quân, chuyện hần đáp ứng nhất định sẽ làm được, hần đối với Tô Nhã Như kia tuyệt đối không có tình cảm gì, vợ bảo động thủ liền động thủ, hần tuyệt đối không hai lời, nói được là làm được.

Nhiều ngày như vậy, Hàn Văn Quân rốt cục cho Liễu Kiệt một nụ cười chân thành, xem ra nam nhân này thật đúng là không phải đồ cô, cái này một yêu cầu tin tưởng cũng rất nhanh chóng hoàn thành, bọn họ có chút khẩn cấp, cô rất muốn biết Liễu Kiệt sẽ đối phó Thẩm Ninh như thế nào, nhưng cô chịu đựng không hỏi, như vậy cũng không có kinh hỉ nữa.

Chuyện Tô Nhã Như liền cho cô một kinh hỉ, cô không nghĩ tới Liễu Kiệt sẽ ác như vậy, lại hủy dung Tô Nhã Như hủy tới hoàn toàn như vậy, một nữ nhân ôm giấc mộng ngôi sao vì nổi tiếng không chừa thủ đoạn nào bị hủy dung sẽ sụp đổ thành cái dạng gì cô có thể tưởng tượng.

Hàn Văn Quân tâm tình thật tốt, cuối cùng tên nam nhân này còn có chút dùng.

Liễu Dật lúc nhìn thấy tin tức có chút mừng, Tô Nhã Như này không phải là người Hạ Lập Nhân chống sao, sao sẽ bị người hủy dụng, cô ta một mình chạy lung tung khắp nơi coi như xong, nhưng lúc đó còn có bảo tiêu và người đại diện cơ, người của Hạ Lập Nhân khẳng định cũng ở xung quanh đây, sau sẽ bị người đắc thủ?

Hắn suy nghĩ một chút có chút không đúng, liền gọi điện thoại cho Hạ Lập Nhân.

“Lập Nhân, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, cậu không phải nói Tô Nhã Như kia là cậu chống sao, sao chống vào bệnh viện vậy?” Liễu Dật cảm thấy người Hạ Lập Nhân tìm quá không đáng tin rồi, đây đều nhìn không được bị người đắc thủ, kỳ cục a!

“Cậu nghĩ xem.” Hạ Lập Nhân có chút ghét bỏ thông minh của Liễu Dật, “Tớ đương nhiên là cố ý nhường.”

“Hmm?” Liễu Dật không rõ, “Tại sao?”

“Tớ lúc trước giúp họ Tô kia chẳng qua là cảm thấy cô ta có ích, cậu thật sự cho rằng tớ đồng tình cô ta a, làm tiểu tam không đáng được đồng tình được chứ, chẳng qua là so sánh một chút cô ta hơi không có khiến tớ ác tâm như vậy thôi.” Hạ Lập Nhân ngữ khí vô cùng chán ghét, “Cậu yên tâm đi, chuyện này tớ cũng cho người chụp được rồi, tớ có chỗ dùng.”

50. Chương 50

Liễu Dật không nghĩ tới Hạ Lập Nhân lại có thể nghĩ đến sâu như vậy, Tô Nhã Như kia vậy mà bị tiếp tục lợi dụng, thành thật mà nói, hắn cảm thấy Hạ Lập Nhân có chút đáng sợ, Tô Nhã Như bị hủy dụng, hắn còn có thể cho người lãnh tính quay chụp, cũng thật là đủ tâm địa sắt đá, nói như thế nào Tô Nhã Như kia cũng coi như là gián tiếp giúp bọn họ thở một hơi.

Tóm lại Liễu Dật trong lòng mơ hồ vẫn có chút thương hương tiếc ngọc, chuyện này là Tô Nhã Như tiết lộ cho hắn, hắn đúng lúc lợi dụng, trước kia cũng coi như từng có tình cảm, nhìn người kết thúc như vậy hắn có chút áy náy.

Hạ Lập Nhân cũng không tình cảm phong phú như Liễu Dật, loại thương hương tiếc ngọc này hắn sẽ không hiểu, hắn chỉ đau lòng Thẩm Ninh, những người khác quán hắn đi tìm chết nhé.

“Là tớ bảo bọn họ đi hủy dụng nữ nhân kia sao, bọn họ nếu cái gì cũng không làm, vậy người của tớ hẳn cái gì cũng không chụp được rồi, tàn nhẫn không phải là tớ, cậu đừng làm đối tượng.” Hạ Lập Nhân cảm thấy Liễu Dật quả thực chính là thánh mẫu, “Người không thiện với lương tâm tớ đây nhưng hại không được, cậu bị rảnh nghĩ tới mấy cái này lắm hả, có thời gian thì nghĩ tới dự án đi, đồng cảm với một nữ nhân như vậy, cậu có bệnh a?”

Liễu Dật ngậm miệng, Hạ Lập Nhân đối với Tô Nhã Như không có chút lòng đồng cảm nào, nghe ngữ khí chán ghét như vậy, hắn tiếp tục nói cũng là phải công.

“Gần đây tớ cũng không có tâm tư gì quản chuyện này, video cũng tạm thời sẽ không công bố, lúc trước bọn họ phái người điều tra A Ninh, bắt quá hình như không có làm gì với A Ninh, trong lúc hợp tác dự án coi như kỳ quan sát đi.” Hạ Lập Nhân coi như là cho Hàn Văn Quân một cơ hội cuối cùng, “Cô ta nếu lúc đó thu tay lại, tớ liền không hành hạ cô ta nữa.” Chuyện dự án hợp tác sẽ cho cô ta đã kích to lớn, cái này đã đủ rồi, video coi như ranh giới cuối cùng đi, chỉ cần Hàn Văn Quân không tiếp tục động tới điểm mấu chốt của hắn, hắn liền thả cô ta một con ngựa.

Liễu Dật đương nhiên là không có ý kiến, hắn không tàn nhẫn tới mức muốn đưa người tới nhà lao, hơn nữa cái này đối với dự án hợp tác mà nói không có lợi ích nào, Hàn Văn Quân dạ người Hàn gia, Liễu Kiệt là người Liễu gia, nếu trong lúc hợp tác lộ ra loại chuyện bị điều tra này, ảnh hưởng rất lớn.

Mấy ngày sau, nhóm nhỏ đặc biệt của dự án hợp tác “Lập Ninh” của Hạ thị đặc biệt chính thức thành lập, Hàn thị và Liễu thị cũng đều bắt đầu hành động, Liễu Lăng Phong đều cao hứng điên rồi, công ty này ở trong tay ông xem như muốn phát dương quang lớn rồi, quả nhiên thông gia là có lợi ích, có đứa con dâu Hàn Văn Quân này, Hàn gia dựa hơi được, Hạ gia cũng dựa hơi được, cái này đúng là một mũi tên trúng hai con chim a!

Nếu con trai nhỏ không có làm ra sự kiện kia thì càng tốt, hiện tại dù sao cũng có một vướng mắc trong lòng.

Ngày đó Hạ Lập Nhân cho người thông báo Liễu thị bắt đầu bắt tay vào làm chuẩn bị Liễu Lăng Phong liền cực lực khen đứa con dâu Hàn Văn Quân này, tâm tình của ông tốt, nói muốn cả nhà cùng nhau liên hoan, vợ lớn nhỏ ngồi cùng bàn, Nghê Minh Nguyệt và Liễu Dật đều chán ghét muốn chết rồi.

“Văn Quân a, con thật là vợ tốt của Liễu gia ta, A Kiệt nó nếu như đối với con không tốt, con cứ việc nói với cha, cha khẳng định làm chủ cho con!” Liễu Lăng Phong uống đến hơi nhiều, đầu óc có chút hồ đồ, sau đó liền lật ra lịch sử đen tối của con trai, “Nó nếu tái phạm mấy thói xấu trước kia, không cần con nói, cha đều sẽ đánh chết nó! Nữ nhân bên ngoài loạn thất bát tao cha đều sẽ không đồng ý!”

Liễu Dật và Nghê Minh Nguyệt muốn đỡ trán, một mình ông đều có vợ bé rồi, còn mang vợ bé và con riêng về nhà ngồi ngang hàng với vợ cả và con trong giá thú, ông có cái lập trường gì ở đây mà bảo đảm với Hàn Văn Quân a, đối phương sẽ tin ông mới có quỷ đấy! Thật là mặt mũi cũng không biết vớt đầu rồi!

Hai người bọn họ có thể nghĩ tới chuyện mà những người khác nghĩ thể nào cũng không nghĩ tới, mẹ của Liễu Kiệt ngay tại chỗ sắc mặt liền không dễ nhìn, cái này là tự vạch áo cho người xem lưng, bà mấy tháng trước cũng vẫn là nữ nhân bên ngoài được chứ, Liễu Lăng Phong rốt cuộc có thể nói chuyện hay không a, hơn nữa lúc cao hứng đề cập tới chuyện hư hỏng này làm cái gì, đây không phải là khiến người ta chán ghét sao, thật vất vả trôi qua, sau này đều không đề cập tới mới đúng, cái này cũng tốt, tự mình khiêng đá đập vào mình, quả thực là già nên hồ đồ rồi!

Hàn Văn Quân trong lòng ác tâm muốn chết, một nhà này tất cả đều không phải thứ tốt, hơn nữa lão già này, thật là ác tâm! Cô cảm giác mình lúc trước thật là ngu, sao lại chấp nhận lời của trong nhà gả vào nhà như vậy, thật là sụp đổ huyết môi tám đời rồi!

Bất quá mọi người trong lòng mặc dù không thoải mái, nhưng cũng không có biểu hiện ra, trên mặt còn mang theo nụ cười khỏe miệng, Liễu Dật liền cúi đầu ăn cơm, bọn họ cái gia đình này chính là trò cười, thật sự so đo hần cũng không cần sống nữa, dù sao hần cũng là con trong giá thú, hần nhưng không có chỗ này có lỗi với cái nhà này, hần ăn của hần là được rồi.

Nghê Minh Nguyệt nhìn con trai vui đầu bới cơm, cho nên cũng bắt đầu vui đầu bới cơm, xong rồi, không thèm chấp nhặt với đám ngu ngốc này nữa, để bọn họ tự mình mất thể diện đi.

Nhưng cơm còn chưa bới được vài miếng Liễu Lăng Phong bắt đầu mục đích chủ yếu hôm nay, đem mũi nhọn chỉ về phía Liễu Dật.

“A Dật a, cha nói mấy câu với con.” Liễu Lăng Phong sắc mặt đỏ bừng, ông uống quá nhiều chính là cái bộ dáng này, mắt cũng có chút đỏ, nhìn qua có chút đáng sợ, lúc trẻ còn có thể nhìn, hiện tại lớn tuổi, suốt ngày tầu sác, đương nhiên là không thể nhìn rồi, vừa béo vừa phù, mặt rất mập, lại đỏ, nhìn thật sự là có chút dọa người, Hàn Văn Quân trong mắt có chút chán ghét, vừa lúc bị Nghê Minh Nguyệt nhìn vào trong mắt.

Nghê Minh Nguyệt trong lòng cười lạnh một cái, Liễu Lăng Phong còn tưởng là bản thân cái ông bố chồng này làm tới bao tốt, gia phong bất chính, bản thân chính là tấm gương xấu tuyệt hảo, có thể khiến con dâu xem trọng liền gặp quỷ rồi.

“Chuyện gì a?” Liễu Dật đang gặm móng heo, hần người này không có ham thích gì khác, chính là thích ăn thịt, hơn nữa đặc biệt thích ăn móng heo, hiện tại liền ăn tới thật dễ sợ.

Liễu Lăng Phong đối với bộ dáng bây giờ của con trai vô cùng không hài lòng, “Ăn móng heo thì ăn cái này cũng đã chặt vài khúc rồi, con không biết dùng đũa sao, sao lại dùng tay, nhìn tay con chút xem, có còn bộ dáng con người hay không!”

Liều Dật không quá để ý, “Con ở nhà mình mới vậy, ở bên ngoài con sẽ không, ở nhà đâu còn nơi nào dạy như vậy nữa, như vậy dễ dàng thoải mái làm sao được chứ.” hấn không cảm thấy chuyện này là cái chuyện lớn gì, hấn ở bên ngoài vẫn là rất quy củ.

“Ở nhà có thể tùy tiện? Loại thói quen này là từng chút dưỡng thành, con ở nhà cái đức hạnh này, lúc đi ra ngoài là cái bộ dáng này khó tránh khỏi lúc nào thì liền lộ sơ hở, người không biết còn tưởng là Liều gia chúng ta đều là không hiểu quy củ như vậy, mất thể diện!” Yêu cầu của Liều Lăng Phong đối với Liều Dật luôn luôn là vô cùng hà khắc, đứa con cả này hơi chút dính dáng tới cái chuyện gì không thuận với tâm ý của ông ông liền muốn tức giận.

Liều Dật: “.....” Con bình thường ở nhà cũng là ăn như vậy sao không thấy cha nói, sao hôm nay lại nói? Không phải cuộc sống cần phải cao hứng sao, sao mình mới bắt đầu đã sớm mất hứng rồi vậy.

“Lăng Phong a, A Dật nó cũng không phải cố ý, nó bình thường quen rồi, ở nhà nha, không cần chặt chẽ.” Mẹ của Liều Kiệt cũng là thay Liều Dật nói lời hay, bất quá bà vô cùng không cần thận đem thói quen bình thường của Liều Dật đều nói ra ngoài, cho nên dẫn tới hiệu quả đương nhiên là họa vô đơn chí.

“Hừm! Bình thường cứ như vậy lại càng không được, cha bình thường mắt mở mắt nhắm, hiện tại trong nhà giống trước kia sao, hiện tại Văn Quân đến nhà chúng ta rồi, Văn Quân sau này phải có con với A Kiệt, đứa nhỏ nhìn thấy học được làm sao bây giờ!” Muốn nhằm vào một người luôn có thể tìm đủ loại lý do, Liều Lăng Phong nói rõ chính là gây khó dễ.

Nghe được sinh con Hàn Văn Quân quả thực ác tâm tới muốn nôn mửa, cô ta mới sẽ không sinh con giúp Liều Kiệt được chứ! Người Liều gia này thật sự là si tâm vọng tưởng!

Liều Dật cảm giác cha mình cần uống thuốc, đây là mắc cái tật xấu gì a, còn để cho hấn ăn cơm hay không.

Sau đó chính đề của Liều Lăng Phong tới, “Con nhìn A Kiệt một chút, nó làm em trai ăn cơm bao quy củ, từ nhỏ đến lớn, con có chuyện gì mà không khiến ta bớt lo, ngày nào cũng ở bên ngoài hỗn, quen biết đều là người không đứng đắn, A Kiệt liền an phận hơn con, nó cho tới bây giờ đều sẽ không chọc ta tức giận, con làm anh trai liền không hảo hảo học một chút, để ta yên tâm sao?”

“Phốc.” Liều Dật phì cười, chuyện tình cảm Liều Kiệt quá trốn bị ông nuốt bay, chân trước cha không phải vừa mới đề cập tới sao, hiện tại lại bắt đầu đánh vào mặt mình, quả nhiên là lớn tuổi, già nên hồ đồ rồi.

“Con cười cái gì!” Liều Lăng Phong thấy Liều Dật cái thái độ tính tình này liền bắt đầu, “Ta dạy bảo con còn cười, con có còn chút bộ dáng làm con nữa hay không, lời của ta con đều không nghe, cánh cứng cáp rồi!”

“Không, con là bị sặc, không phải là đang cười, cha người nhìn lầm rồi.” Liều Dật ho nhẹ mấy tiếng, loại giáo huấn này kể từ sau khi đứa em trai Liều Kiệt này ra đời hấn nghe qua không biết bao nhiêu lần, đã sớm tê dại, vào tai trái ra tai phải, căn bản sẽ không quan tâm.

”Phi! Ta có thể nhìn lầm, con coi là cha con già nên hồ đồ rồi hả, mắt ta rất tốt! Con ngay trước mặt ta cứ như vậy lừa bịp ta, thật là cánh cứng cáp rồi! Bộ dáng của ông vô cùng tức giận.

“Con thật sự không có.” Liều Dật cà lơ phát phơ, dù sao hấn cũng đã quen rồi, tùy tiện ứng phó chút là được.

“Hừm, ta thấy con cái bộ dạng này cũng làm không được cái đại sự gì, dự án Lập Ninh kia liền giao cho A Kiệt làm là được rồi, con làm cũng chỉ sẽ thêm phiền toái!” Liều Lăng Phong rốt cục nói ra câu tối nay muốn nói nhất, ông đoạt quyền cho con trai nhỏ!

Liều Dật lúc này không tiếp tục cười cà lơ phát phơ nữa, mặt hấn đen lại, “Cha, cái dự án kia là con đề xuất, con sẽ không giao cho người khác!”

“Con đề xuất liền là của con?” Liều Lăng Phong cười nhạo một tiếng, “Hạ gia là muốn hợp tác với Liều gia chúng ta, mặc kệ nó là ai đề xuất, con căn bản không làm được chuyện lớn như vậy, cho rằng thành lập phòng làm việc liền rất giỏi rồi, tiểu đả tiểu nháo, có thể làm được cái gì hữu dụng, bằng không Hàn gia và Hạ gia sao không tìm con hợp tác!”

Ông ta chỉ vào Hàn Văn Quân nói: “Con cho rằng dự án này làm sao mà tới, là Văn Quân mang tới, con một năm trước đưa ra, nhưng có người phản ứng con sao? Văn Quân vào cửa một tháng dự án này liền bắt đầu khởi động, con ó công lao gì a? Không có Văn Quân cái rầm đều không phải!”

“Con không nhượng cho A Kiệt, Hàn gia và Hạ gia cũng không bằng lòng a, con đi hỏi chút xem!” Thanh âm Liễu Lăng Phong từng chút lớn hơn, “Con đi đi, xem bọn họ có mua mình con hay không!”

Liễu Dật và Nghê Minh Nguyệt hiện tại chỉ có một phản ứng:

CHÍNH LÀ BUỒN CƯỜI.

Bọn họ thật nhịn tới rất cực khổ.

Liễu Dật nhịn tới đau bụng, cuối cùng khoát tay một cái nói: “Rồi rồi rồi, con để lại là được rồi đi, liền nghe cha, chuyện này liền nhượng mọi người lần qua lần lại được chứ, cha nói cái gì chính là cái đó.” Tổ lúc đó cũng đừng tới cầu con.

Nghê Minh Nguyệt cũng vô cùng “Biết đạo lý”, “Đúng vậy a, chuyện này Lăng Phong anh định đoạt.”

Liễu Lăng Phong và mẹ con Liễu Kiệt trong lòng đều âm thầm đắc ý, không nghĩ tới dễ dàng như vậy liền thuyết phục được, còn tưởng rằng muốn âm ỉ lớn một phen chứ, quả nhiên vẫn là công lao của Hàn Văn Quân a!

Ánh mắt bọn họ nhìn Hàn Văn Quân giống như nhìn bảo vật mỹ kim vậy.

Hàn Văn Quân kỳ thực cũng không quá rõ ràng chi tiết trong đó, nhưng cô ta rất hưởng thụ loại ánh mắt này, cô ta cảm thấy chuyện này hẳn không phải công lao của cô ta, cô ta nhưng cùng Hạ Lập Nhân có mâu thuẫn đấy, bất quá nhìn tình huống Hạ Lập Nhân không ý định nhằm vào cô ta, trong lòng cô ta vẫn có chút cao hứng, cảm thấy Hạ Lập Nhân quả nhiên là niệm tình cũ, cho nên càng cảm thấy bất mãn với cuộc hôn nhân của mình.

51. Chương 51

Liễu Dật thoải mái tặng dự án cho Liễu Kiệt, hẳn còn cười híp mắt tỏ vẻ, gần đây phòng làm việc của mình đều là dự án nhỏ, không cần hẳn, hẳn thả cho mình một ngày nghỉ, muốn tới khu du lịch suối nước nóng vùng ngoại thành ở một thời gian ngắn.

Liễu Lăng Phong quản hẳn đi đâu, không quấy rối là tốt rồi, ông còn đặc biệt hào phóng cho Liễu Dật một tấm thẻ tín dụng, để hẳn tùy tiện dùng. Liễu Dật cũng không thiếu chút tiền kia, bất quá không nên lộ rõ không cần, cha cho con trai, không có gì tốt cực tuyệt.

Cầm thẻ tín dụng, hôm sau Liễu Dật liền mang theo mẹ mình tới khu du lịch, đi tới vô cùng tiêu sái, thậm chí trước khi đi nói không ít lời dễ nghe, nói hi vọng dự án này có thể thuận lợi.

Mẹ con Liễu Kiệt toàn bộ tư thế thắng lợi, cái nhà này sau này sẽ là của bọn họ rồi, con riêng thì sao, Liễu Dật còn không phải ngoan ngoãn nhường đường.

Khu du lịch cách chỗ ở của Thẩm Ninh rất gần, Liễu Dật trong lúc nghỉ phép cơ hồ hơn phân nửa thời gian đều ở trong nhà Thẩm Ninh, hẳn gần đây thật sự là thích xem Thẩm Ninh vẽ, Thẩm Ninh không biết mình sẽ vẽ ra cái gì, Liễu Dật thì càng không biết, chứng kiến ra đời kinh hỉ thật sự là một chuyện rất thú vị.

Liễu Dật còn chưa nói với Thẩm Ninh, kỳ thực Thẩm Ninh lần đầu đưa hẳn bức tranh kia hẳn đưa đi dự thi rồi, đã vào vòng trong rồi, bất quá bây giờ còn chưa có ra kết quả chính thức, lúc trước hẳn thiếu chút nữa đã nói ra, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn là chờ lúc kết quả cuối cùng ra sẽ nói cho Thẩm Ninh, hẳn cảm giác mất mình sẽ không sai, đó là tác phẩm nhất định có thể đạt giải!

Đoán chừng cũng chính là gần đây đi, dù sao triển lãm mỹ thuật sắp bắt đầu rồi.

Thẩm Ninh không cảm kích chút nào, sau khi mắt anh nhìn không thấy nữa rất nhiều chuyện đều là Liễu Dật nắm giữ, giấy tờ chứng nhận của anh chỗ Liễu Dật đầy đủ hết, Liễu Dật thay anh đăng ký tham gia triển lãm mỹ thuật hoàn toàn không vấn đề.

Anh gần đây ngoại trừ vẽ chính là nghe một chút tin tức, kể từ sau khi Liễu Dật nói với anh dự án hợp tác “Lập Ninh” anh liền bắt đầu thích nghe tin tức tài chính và kinh tế, dự án lớn như vậy nhất định là đối tượng báo cáo trọng điểm gần đây.

Liễu Dật từ chỗ ba bảo mẫu cũng nghe nói, trong lòng trộm vui mừng mà nói: Bình thường con vịt chết vì mạnh miệng, thân thể vẫn là rất thành thực mà.

Sau một tuần ở khu du lịch, Liễu Dật nhận được một cú điện thoại, còn có một phần bưu kiện, hẩn mở bưu kiện ra lúc nhìn thấy nội dung cả người đều run rẩy!

THẨM NINH ĐOẠT GIẢI RỒI!

Triển lãm mỹ thuật trong nước lớn nhất cũng có quyền uy nhất, triển lãm mỹ thuật toàn quốc mỗi năm một lần, năm nay tổ chức tới lần thứ 15 rồi, mấy trăm tác phẩm có thể được bầu tất cả đều là tinh phẩm, Thẩm Ninh bộc lộ tài năng, đạt giải bạc!

Liễu Dật nhìn lại nhìn bưu kiện, cao hứng tới mức sắp khóc.

Thẩm Ninh nổi tiếng tới nay được rất nhiều giải thưởng, anh triển lãm mỹ thuật toàn quốc cơ hồ hàng năm cũng đều sẽ được bầu, cũng từng mấy lần được giải đồng, nhưng giải bạc là lần đầu tiên!

Nói tới có lẽ cảm thấy vận mệnh rất đùa người, Thẩm Ninh vậy mà sau khi không nhìn thấy lại đạt được vinh quang càng tiến bộ hơn trước kia một bước, anh thậm chí đều không nhìn thấy mình rất cuộc vẽ cái gì!

Liễu Dật sau khi lại nhìn bưu kiện một lần liền lái xe tới nhà Thẩm Ninh, chuyện này hẩn muốn trước mặt cùng Thẩm Ninh nói, không chỉ là bởi vì đoạt giải là chuyện đại sự, quan trọng nhất chính là, Thẩm Ninh đoạt giải liền có nghĩa là: Anh cho dù không nhìn thấy, cũng sẽ không là một phế vật! Anh căn bản không cần bởi vì cái này tự ti, anh có thể hòa hảo với Hạ Lập Nhân không phải sao!

Lái xe đến nửa đường, Liễu Dật lại nhận được một cú điện thoại, hẩn bật tai nghe bluetooth, “Alo.” Hẩn có chút không yên lòng.

“Con bây giờ ở đâu, nhanh chóng trở về!” Đầu bên kia điện thoại chính là Liễu Lăng Phong, nghe giống như là vô cùng tức giận, thanh âm lớn vô cùng, quả thực đình tai nhức óc.

“Sao thế, cha.” Liễu Dật kỳ thực đại khái đoán được tình huống nào rồi, bắt quá hẩn vẫn như cũ giả bộ ngu, “Con đang nghỉ phép, gần đây con không có việc gì phải làm a.”

“Dự án Lập Ninh có vấn đề, con nhanh chóng trở lại.” Liễu Lăng Phong đã đem tâm tình từ từ điều chỉnh xuống, vừa nãy trong cơn giận dữ ngữ khí liền không thể tốt, hiện tại nghe thấy thanh âm của con trai liền hòa hoãn, ông phải lãnh tĩnh, hiện tại không phải là lúc trách con, hiện tại quan trọng nhất là giải quyết vấn đề, “Con hiện tại nhanh trở về, mang theo mẹ con cùng trở về.” Ông tận lực thái độ tốt hơn chút.

Kỳ thực trong lòng khỏi nói bao hỏa, ông lúc này coi như là biết rồi, con cả vẫn luôn xem kịch vui a, không trách được ban đầu lúc buông tay dễ dàng như vậy, quả thực quá dễ nói chuyện, ông sao lại không nhìn ra trong đó có ẩn giấu chứ, con cả vẫn là người biết chuyện a!

Nhưng hiện tại toàn bộ dự án này phải trông cậy vào đứa con cả Liễu Dật này, nếu như không có Liễu Dật ra mặt, Hạ Thị liền muốn rút khỏi dự án này!

Vốn đầu tư giai đoạn đầu đã bắt đầu rồi, Hạ thị có tiền, hoàn toàn thất bại được, Liễu thị bọn họ nhưng thất bại không nổi!

Liễu Dật cười ha ha nói: “Cha, dự án này con không động vào, đều là Liễu Kiệt phụ trách, có vấn đề cũng không nên tìm con a, con hôm nay còn có việc.”

Liễu Lăng Phong quả thực đều muốn điên rồi, ông ở bên ngoài phòng họp gọi điện thoại, ôn thần Hạ Lập Nhân này ngồi ở bên trong chờ đấy, nói thời gian nhiều nhất cho 2 tiếng, thời gian của hẩn rất quý giá, sau

hai tiếng hấn phải bay tới Anh, sau hai tiếng không thể giải quyết dự án này liền dừng ở đây, vô cùng tùy hứng, không hề có đạo lý, hấn lạnh lùng ngồi nơi đó, một bộ dáng gia không cần tiền.

Người đại diện của Hàn gia bên kia cũng muốn tức tới hộc máu, Hạ thị nếu như bỏ chạy, bọn họ cũng không nắm chắc dự án này nhất định có thể thành công, vốn đầu tư trước sau dù sao cũng không nhỏ, bọn họ không muốn mạo hiểm, bọn họ là coi trọng năng lực của Hạ Lập Nhân mới gia nhập, hiện tại Hạ Lập Nhân muốn đi, bọn họ nhất định phải kịp thời dừng lại tổn hại, cũng sẽ bỏ chạy!

Bọn họ thật không nghĩ tới Hạ Lập Nhân sẽ sau khi bắt đầu dự án lại xảy ra như vậy, hấn thậm chí đều không để ý tiền vi phạm hợp đồng.

Nhưng mà tiền vi phạm hợp đồng này có mao dụng (*), công ty ba nhà trước đó đã bắt đầu chuẩn bị rất lớn, nhân lực vật lực tài lực, một khi dự án ngưng hấn, tổn thất cũng không phải là mấy con số bên ngoài này.

((*) có mao dụng = vô dụng (ngôn ngữ Tứ Xuyên))

“Chỉ cần con hiện tại nhanh chóng trở về, hai tiếng tới Hạ thị, không, trong nửa tiếng đến! Người làm cha ta đây sau này đều nghe theo con! Cũng không tiếp tục để hai người kia chọc vào mắt con nữa!” Liễu Lăng Phong hiện tại chỉ muốn con trai nhanh chóng xuất hiện trước mặt ông, vậy thì cái gì cũng có thể thỏa hiệp, ông cũng không muốn Liễu thị phá hủy trong tay ông!

Ai! Điều là chuyện tốt Hàn Văn Quân làm a!

Vốn cho rằng là một đứa con dâu tài giỏi hữu dụng, ai biết là một sao chổi!

52. Chương 52

Liễu Lăng Phong cảm thấy khổ bức chết rồi, ông rút cuộc là tạo cái nghiệt gì a sẽ gặp phải chuyện như vậy! Con trai hai tiếng không tới công ty có thể liền xong đời, theo tính cách của Hạ Lập Nhân thật đúng là làm ra được, tính cách thối nát của hấn trong cái giới này ai cũng biết, ông chọc không nổi, cũng không dám chọc.

“Gấp như vậy? Con hiện tại không ở nội thành, có thể không tới kịp.” Liễu Dật bộ dạng không quá để ý, “Hơn nữa con thật sự có chuyện, Lập Nhân chắc chắn sẽ không bắt cận nhân tình (*) như vậy đâu, cha người đừng quá khẩn trương, Liễu Kiệt không phải là làm tới rất tốt sao, nó sao phải đổi người, cha giảng đạo lý với nó đi.”

((*) bắt cận nhân tình: không hợp tình người, không hợp tình hợp lý)

Liễu Lăng Phong đều sắp tức chết rồi, “Con là muốn ta cầu xin con sao! Nửa tiếng, nhất định phải đến tổng công ty Hạ thị! Ta hôm nay liền gọi luật sư tới, đem cổ phần công ty sớm chia ra, tránh cho con không yên lòng!” Ông xem như là nhìn rõ ràng rồi, đứa con trai này của ông chính là cố ý! Ông hiện tại là không có đường lui, cái dự án này nếu không thành, công ty có thể từ nay về sau liền sẽ không vững dậy nổi nữa, trong tay ông cho dù có bó lớn cổ quyền cũng vô dụng a! Sớm biết đã không vội vàng làm như vậy rồi!

Bất quá nếu dự án này thành công, quy mô và lực ảnh hưởng của công ty tuyệt đối sẽ tăng gấp bội, cho nên cho dù trong lòng mơ hồ có chút hối hận, nhưng nếu như cho ông thêm một lần cơ hội, ông vẫn là sẽ chọn như vậy, ông mặc dù thích con trai nhỏ hơn, nhưng con cả cũng là ruột thịt a, cũng không thể vì con liền bị mất đi tương lai của công ty, dù sao cũng là một quyền hành, Liễu Kiệt rốt cục vẫn là phải bị hi sinh, ông đau lòng a!

“Như vậy a..... được đi, vậy cha người liền gọi luật sư tới đây đi, hiện tại liền gọi điện thoại, lát nữa cùng công ty hai nhà khác thảo luận xong chúng ta có thể làm chuyện riêng nhà chúng ta rồi, con cẩn thận suy nghĩ một chút, vẫn là chuyện của công ty quan trọng, cha cũng biết, con không phải người không biết đạo

lý như vậy, cha cho con nửa tiếng, con khẳng định một tiếng liền có thể! Cha người cứ yên tâm đi!” Liễu Dật trịnh trọng nói tức chết Liễu Lăng Phong.

Liễu Lăng Phong cảm giác mình bệnh tim đều muốn mắc rồi, thật là tức chết ông! Liễu Dật từ nhỏ đã phản nghịch, một chút không an phận, một chút không thân với ông, còn luôn không nghe lời ông, ông sao có thể thích.

Kỳ thực ông cũng không ngờ, Liễu Dật mới ra đời chưa tới mấy năm đã có em trai cùng cha khác mẹ, bảo hần sao tôn thích người cha Liễu Lăng Phong này được.

Cúp điện thoại, Liễu Lăng Phong che ngực một lần nữa tiến vào phòng họp, ông nhưng tâm nhét chết rồi.

Vừa này ở bên ngoài gọi điện thoại tâm nhét, đi vào phòng họp nhìn thấy mặt Hạ Lập Nhân trình độ tâm nhét của ông liền gấp bội rồi, rõ ràng khuôn mặt của đối phương bộ dáng đặc biệt cảnh đẹp ý vui, nhưng ông nhìn thấy liền tắc thở, ông nhưng không quên lời vừa này Hạ Lập Nhân nói.

Thời gian còn lại nửa tiếng.

.....

Hôm nay là công ty ba nhà ký hợp đồng sau lần đầu tiên chính thức gặp mặt, muốn bắt đầu chính thức hợp tác, người phụ trách 3 bên cũng sẽ có mặt, Hạ thị đương nhiên là Hạ Lập Nhân, Hàn thị là hai bác của Hàn Văn Quân, Liễu thị là Liễu Kiệt ra mặt, Liễu Lăng Phong quyết định cho con trai nhỏ cơ hội lộ mặt, ông chính là giữ thể diện, ông đã bán về hưu rồi.

Vừa gặp mặt còn rất tốt, người phụ trách của Hàn thị và Liễu thị tới lúc Hạ Lập Nhân đã chờ trong phòng họp rồi, nhưng tay cầm nắm tới một nửa, Hạ Lập Nhân dừng lại tại chỗ Liễu Kiệt.

Hần cau mày hỏi Liễu Kiệt: “Sao là cậu, Liễu Dật đâu rồi, dự án này là cậu ấy đề xuất, cậu ta sao không đến?”

Liễu Lăng Phong cười nói: “Nó gần đây nghỉ phép, dự án này liền do Liễu Kiệt phụ trách.”

Hạ Lập Nhân phi thường không vui, “Tôi không hiểu hai nhà các người có ý gì, các người không biết tôi và Hàn Văn Quân có thù sao? Tôi sao sẽ hợp tác với chồng cô ta! Hơn nữa tôi chỉ tin Liễu Dật, nếu như không phải cậu ấy, dự án này chúng ta cũng không cần nói chuyện, tôi thật sự rất hoài nghi thành ý của hai nhà các người, chúng ta nếu như đều đã hợp tác, sao muốn tìm một kẻ như thế tới cách ứng tôi?”

Có thù? Liễu Lăng Phong mở to mắt, sao có thể có thù, Hạ Lập Nhân và Hàn Văn Quân không phải là bạn sao, tại sao có thể có thù, ông chưa từng nghe nói qua a. “Lập Nhân, có, có phải có hiểu lầm gì hay không? Cháu và Văn Quân không phải vẫn luôn quan hệ không tệ sao.”

Liễu Kiệt cũng ngây dại, làm sao sẽ, Hạ Lập Nhân nếu như nhắm vào hần, hần có thể hiểu, dù sao hần gần đây làm ra chuyện ám muội như vậy, nhưng vợ mình và Hạ Lập Nhân lại là quan hệ bạn bè rất tốt, sao có thể có thù! Hần chưa từng nghe nói được chứ, không phải lúc trước còn nói Hạ Lập Nhân hỗ trợ Hàn Văn Quân rất cảm kích sao, trên mạng rất nổi tiếng đấy.

“Có hiểu lầm hay không cậu hỏi bọn họ thì biết.” Hạ Lập Nhân ý bảo Liễu Lăng Phong hỏi thăm người Hàn gia.

Liễu Lăng Phong vừa quay đầu, hai người phụ trách của Hàn gia đều có chút lúng túng, kỳ thực chuyện này không liên quan tới bọn họ, Hàn Văn Quân chỉ là cháu gái của bọn hần, cũng không thừa kế được Hàn gia, chẳng qua là cùng thể hệ với Hàn Văn Quân chỉ có mình Hàn Văn Quân là con gái, bọn họ sinh đều là con trai, liền một đóa hoa này, khá hiếm lạ, có thể tìm đối tượng thông gia tốt cũng cố sự nghiệp gia tộc, nhưng nếu vì một mình cô ta đắc tội Hạ Lập Nhân, bọn họ là không nguyện ý, tại sao pahir vì cháu gái làm lỡ phát triển công ty nhà mình a, sớm muộn gì cũng phải gả ra ngoài a.

Còn tưởng rằng Hạ Lập Nhân đã bỏ qua, không nghĩ tới hiện tại lại chuyện xưa nhắc lại, còn bởi vì cái này ảnh hưởng tới dự án hợp tác.

Nếu Hạ Lập Nhân không thích Hàn Văn Quân, bọn họ coi như ít đi trợ lực của gia tộc đi, vẫn là dự án hợp tác trước mắt quan trọng.

Liều Lăng Phong vừa nhìn biểu tình của hai người phụ trách Hàn gia cũng biết Hạ Lập Nhân không phải là nói giỡn, ông rất cuộc bảo con tái cưới thể loại đàn bà gì về a!

Hạ Lập Nhân ngồi xuống nhìn đồng hồ tay một chút: “Tôi năm tiếng nữa phải bay tới Anh, 3 tiếng nữa liền phải lên đường tới sân bay, thời gian hội nghị của chúng ta có khoảng 1 tiếng, cho nên tôi hi vọng Liều Dật có thể trong hai tiếng trình diện, cậu ta trong vòng hai tiếng không thể đến sẽ làm lỡ hành trình sau của tôi, dựa án hợp tác kia liền dừng ở đây.”

Người từng hợp tác với Hạ Lập Nhân đều biết, hần người này là nói một không có hai, nói cái gì chính là cái đó, hần nói hai tiếng liền kết thúc, vậy khẳng định là hai tiếng!

Hần có chứng bắt buộc, một giây đồng hồ cũng sẽ không chờ thêm!

Liều Lăng Phong biết rõ tính tình của hần, không nói hai lời liền đem Liều Kiệt không biết phải làm sao xách đi ra ngoài, cũng không đợi Liều Kiệt nói thêm cái gì liền phát tay một cái đuổi hần đi về, theo tình huống bây giờ, đứa con trai này của ông đợi ở chỗ này chính là chọc mắt Hạ Lập Nhân, vẫn là sớm một chút để nó rời đi mới tốt.

Liều Kiệt đầu cam tâm, nhưng hần không cam tâm căn bản vô dụng, trong phòng họp không có một ai muốn nhìn đến hần, ngay cả cha ruột của hần hiện tại cũng đuổi hần đi, hần có thể làm sao bây giờ, chỉ có thể rời đi, nhưng trong lòng là hận đến không được, hận Hạ Lập Nhân, hận cha ruột của mình không giúp mình nói chuyện, bất quá hần hận nhất kỳ thực là Hàn Văn Quân!

Hần và Hàn Văn Quân phát triển lúc trước nhìn trúng đúng là bối cảnh của Hàn Văn Quân, hần đương nhiên đối với Hàn Văn Quân cũng là có tình cảm, bất quá đó là chuyện về sau, ban đầu hần đơn thuần chính là nhìn trúng thân phận bối cảnh của đối phương, đại tiểu thư của Hàn gia, còn là bạn vô cùng tốt của Hạ Lập Nhân, đối với tương lai của hần có trợ giúp, có thể trợ giúp hần ở nhà đứng vững gót chân.

Nhưng ai có thể tưởng tượng được chân tướng thế nhưng sẽ là như vậy, Hạ Lập Nhân và Hàn Văn Quân vậy mà là kẻ thù! Hơn nữa nhìn tình hình vừa này, người Hàn gia cũng không có nhiều ủng hộ Hàn Văn Quân, bằng không cũng sẽ không hợp tác với Hạ Lập Nhân.

Không trách được từ lúc ban đầu yêu đương Hàn Văn Quân liền chưa từng dẫn hần gặp Hạ Lập Nhân, kết hôn Hạ Lập Nhân cũng không trình diện, thậm chí cũng không có tặng quà kết hôn gì đó!

Hần là không biết hai người có thù hận gì, hần chỉ biết là hần bị Hàn Văn Quân lừa!

Con đàn bà này không phải tới giúp hần, mà là tới để hại hần! Nếu như không có cô ta, hần căn bản sẽ không gặp phải loại tình trạng ngày hôm nay!

Liều Lăng Phong căn bản khá thích đứa con trai nhỏ này, chỉ cần từ từ chờ, hần tin một ngày nào đó có thể tóm được Liều gia, hiện tại tốt rồi, con vịt tới tay bay mất rồi! Hần lại phải bắt đầu lại từ đầu rồi! Dự án này có bao quan trọng hần phi thường rõ ràng, trái tim hần đang rỉ máu a!

Liều Kiệt trực tiếp trở về nhà, hần muốn đi tìm Hàn Văn Quân!

Hàn Văn Quân đang ở trong nhà làm spa, nửa người trên còn cởi bỏ, thợ mát xa đang làm mát xa lưng cho cô ta, sau đó rầm một cái cửa phòng liền bị đụng mở!

Hàn Văn Quân thật sự là giật mình, cô ta hét chói tai, bởi vì cô ta hiện tại còn đang lỏa đày, ai sẽ lúc này tiến vào!

Ngẩng đầu nhìn lên, là Liều Kiệt.

Trái tim Hàn Văn Quân quả thực đều muốn rớt nửa nhịp rồi, mặc dù chán ghét, nhưng cũng may là Liều Kiệt, ít nhất là chồng trên danh nghĩa của mình, không tới nỗi mất thể diện, cô ta cũng bất chấp tình dẫu trên lưng, bảo thợ mát xa phủ khăn lông lên, sau đó cả giận nói: “Anh đột nhiên hùng hổ xông tới làm gì? Muốn hù chết tôi sao!”

“Các người đều đi ra ngoài!” Liều Kiệt ánh mắt có hơi hồng, vì hội nghị hôm nay hần tới qua thậm chí cũng không có ngủ, tâm tình vẫn phi thường phấn khởi, hiện tại hết thấy tất cả đều bởi vì con đàn bà này ngâm nước nóng rồi!

Mấy người kia trong phòng liếc mắt nhìn nhau liền yên lặng thối lui ra khỏi phòng, cửa phòng đã bị Liễu Kiệt đá hự, Hàn Văn Quân tức giận gần chết, đem khăn lông lớn vẩy quanh nửa người trên từ trên giường ngồi dậy, “Anh nổi điên cái gì?” Cô ta đã phi thường mất hứng, Liễu Kiệt làm ra chuyện như vậy, lại còn ở chỗ này hô to gọi nhỏ với cô, ha ha.

Liễu Kiệt biết chân tướng cảm giác mình cũng không cần nịnh nọt lấy lòng Hàn Văn Quân nữa, hẳn thật là hồng tám đời mới cưới được con vợ như vậy! “A, tôi nổi điên? Hàn Văn Quân, cô thật đúng là quá lợi hại a, tôi với cô quen biết lâu như vậy, cho tới hôm nay mới biết được cô và Hạ Lập Nhân có cừ oán! Cô có phải tính toán gạt nhà chúng tôi cả đời hay không a!”

“Ai nói!” Hàn Văn Quân theo bản năng liền muốn phủ nhận, cô ta tìm đập thiếu chút nữa dừng lại, bí mật cô ta vẫn luôn lừa gạt lại bị người biết rồi, làm sao sẽ!

“Ai nói? Cô nói đi! Tôi thời gian này vốn hẳn là đang bàn dự án hợp tác Lập Ninh, cô cho rằng tôi sao phải sớm trở lại như vậy, không phải cô còn tưởng rằng tôi là đàm xong rồi mới về sao?” Liễu Kiệt đi về phía trước mấy bước, chỉ áp tới trước mắt Hàn Văn Quân, trong đôi mắt tất cả đều là tức giận, thấy vậy Hàn Văn Quân trong lòng run sợ.

“Sẽ không, sẽ không.” Hàn Văn Quân căn bản không muốn tin Hạ Lập Nhân sẽ làm tới đoạn tuyệt như vậy, “Không thể nào.....”

“Hàn gia các người thật đúng là phúc hậu, nếu như sớm cô liền nói cho mọi người cô và Hạ Lập Nhân bắt hòa, quỷ mới sẽ lấy cô!” Liễu Kiệt bây giờ là một chút mặt mũi cũng không muốn cho Hàn Văn Quân nữa, “Cô chớ rằng mình bao giá trị! Rời khỏi Hàn gia cô một chút có ích cũng không có, tôi tìm nữ nhân khác còn biết nhuần ngôn nhuần ngữ với tôi, còn cô? Tô Nhã Như nói tới một chút cũng không sai, cô sẽ không coi tôi là con người! Cô coi tôi là đầy tớ sai sử! Tôi lúc trước còn cho rằng cô là thiên kim tiểu thư, làm nửa buổi cô còn không bằng không có bối cảnh, cô khiến kế hoạch của tôi lâu như vậy đều ngấm nước nóng rồi!”

Liễu Kiệt vừa nói vừa đến gần Hàn Văn Quân, Hàn Văn Quân từng bước lui về phía sau, cô ta cảm thấy bộ dáng bây giờ của Liễu Kiệt cực kỳ đáng sợ.

Liễu Kiệt mặt mũi dữ tợn tiếp tục nói: “Còn dùng lý hôn uy hiếp tôi, bảo tôi tìm cái nọ làm cái kia, nha đúng rồi, hiện tại còn dư lại một cái chưa có làm, chuyện của Thẩm Ninh, tôi hiện tại suy nghĩ một chút rất kỳ quái, Hạ Lập Nhân nếu như muốn chinh Thẩm Ninh, bằng bản lĩnh của hẳn đã sớm động thủ, còn tới phiên cô giúp hẳn.”

“Dự án này trước một tuần đổi tên thành Lập Ninh, tôi ban đầu không rõ, hôm nay mới hiểu được, tình cảm Hạ Lập Nhân đối với Thẩm Ninh vẫn nhớ mãi không quên, cô và Hạ Lập Nhân có cừ oán, là vì trả thù Hạ Lập Nhân mới giận chó đánh mèo Thẩm Ninh đúng không? Cô có phải muốn tôi chết hay không a? Tôi nếu như thật sự làm cái gì với Thẩm Ninh, tôi đoán chừng chết như thế nào cũng không biết!” Liễu Kiệt nói chuyện bộ dạng nghiêng rằng nghiêng lợi, miễn bàn bao đáng sợ, “Để tôi đoán, chuyện này sau khi làm xong có nhất định sẽ ly hôn với tôi, sau đó đem chuyện đẩy lên người tôi, đúng không?”

“Không, không phải.” Hàn Văn Quân giọng nói cũng là run rẩy, Liễu Kiệt càng tới càng gần, bộ dáng kia thật giống như là muốn ăn cô ta vậy, cô ta lần đầu tiên cảm thấy Liễu Kiệt đáng sợ, cô ta trước kia chưa bao giờ để Liễu Kiệt ở trong lòng, chỉ cảm thấy mình gả tới đây là người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp.

“Bốp!” Liễu Kiệt chát một cái tát bay qua, đánh nửa khuôn mặt Hàn Văn Quân đều sưng lên, hiển nhiên là xuống tay độc ác rồi, hẳn đang cơn giận dữ, hiện tại quả thực muốn tát một chưởng quạt chết Hàn Văn Quân, bằng không oán khí trong lòng hẳn không có cách nào phát tiết.

“Anh dám đánh tôi!” Một tay Hàn Văn Quân túm khăn lông vẩy trên người, một tay che mặt sưng đỏ của mình, vẻ mặt khiếp sợ, cô ta không thể tin được Liễu Kiệt lại dám động thủ với cô ta, “Anh điên rồi sao!” Cô ta lúc này cũng bất chấp thận trọng rồi, đưa tay liền muốn cào Liễu Kiệt, chưa từng có ai dám đánh cô ta!

“Bốp!” Liễu Kiệt bắt được cổ tay Hàn Văn Quân, đưa tay lại dùng tay quạt một cái tát lên nửa khuôn mặt còn lại, đem cả người Hàn Văn Quân đều bối rối, cô ta trực tiếp liền ngây dại.

“Lúc trước cô không phải rất cố chấp sao, còn nói điều kiện với tôi, cô có tư cách gì nói với tôi!” Liễu Kiệt kéo lấy tóc Hàn Văn Quân, “Sao cô có mặt mũi nói điều kiện với tôi, cô là muốn hại chết cả nhà tôi sao!”

“A —” Hàn Văn Quân thét chói tai, Liễu Kiệt kéo tóc cô ta, cô ta đau đến tê tâm liệt phế, “Buông tay, anh muốn làm gì, buông tay! Cứu mạng a, cứu mạng!” Hắn đều muốn điên rồi, cô ta tiếp tục cường thế khí lực cũng không bằng Liễu Kiệt, Liễu Kiệt đối với cô ta vừa kéo vừa lôi, cô ta một mình căn bản không có cách nào phản kháng, vừa động tay Liễu Kiệt lôi tóc cô ta liền sẽ dùng sức, còn có thể quạt cho cô ta cái tát.

“Ha ha, buông tay?” Liễu Kiệt cả người đều lâm vào trạng thái điên cuồng, “Cô lừa tôi chạy vòng vòng, tôi tùy tiện đánh cô hai cái như vậy là có thể huê nhau? Trên thế giới này nào có chuyện đẹp như vậy!”

Một giây sau hắn liền đưa tay kéo khăn lông trên người Hàn Văn Quân!

Hàn Văn Quân mở to mắt, cô ta biết Liễu Kiệt muốn làm gì rồi, nhưng nam nhân cô ta hiện tại buồn nôn nhất chính là Liễu Kiệt, làm sao sẽ nguyện ý để cho Liễu Kiệt đụng, “Anh điên rồi sao! Dừng tay, anh buông tôi ra! Buông tôi ra!” Cô ta liều mạng giãy dụa phản kháng, móng tay xinh đẹp thậm chí ở trên mặt Liễu Kiệt để lại vết cào, có một đường thậm chí còn chảy máu.

Liễu Kiệt mỗi lần bị kích thích, động tác liền càng thêm thô bạo, bộp bộp mấy cái tát liền đánh Hàn Văn Quân thành thực rồi, Hàn Văn Quân nước mắt chỉ rơi, nhưng là không có biện pháp.

.....

Liễu Dật đầy mặt tươi cười cùng Liễu Lăng Phong khuôn mặt sương lạnh lúc trở lại Liễu Kiệt đang mặc quần áo, hần lạnh lùng nói với Hàn Văn Quân trên mặt đất: “Lúc trước không phải là muốn ly hôn với tôi sao, cái này không cần cô giục tôi liền đáp ứng cô, đợi tôi gọi điện thoại cho luật sư, hôm nay liền ký! Cái này cô hài lòng chưa? Hàn đại tiểu thư!”

Hàn Văn Quân nằm nghiêng trên mặt đất không nhúc nhích, cả người đầu óc đều là trống không.

“Ha ha, còn giả vờ chết với tôi.” Liễu Kiệt khinh miệt nhìn lướt qua, “Dù sao không ly cũng phải ly, ôn thần giống như cô nhà chúng tôi cũng không nổi, tôi thật sự là ngã hồng tám đời rồi!” Nói xong liền chỉnh chỉnh cổ áo ra khỏi phòng.

Ở cửa một người giúp việc cũng không có, lúc trước nghe được Hàn Văn Quân la cứu mạng mấy người tới, bị Liễu Kiệt lớn tiếng mắng rồi đi, sau đó liền không ai dám nhích tới gần nữa, bọn họ còn nói thầm, nói Liễu Kiệt sao có gan, trong nhà này đều biết Liễu gia nịnh bợ Hàn Văn Quân.

Liễu Kiệt thậm chí còn uy hiếp Hàn Văn Quân, nói nếu như tiếp tục la liền bảo mọi người vây xem, xem ai mất mặt hơn, cho nên Hàn Văn Quân liền yên tĩnh.

Liễu Kiệt vừa xuống lầu liền phát hiện Liễu Lăng Phong và Liễu Dật trở lại, nhìn thấy Liễu Dật mặt mày hớn hờ hần liền tức không đánh lại được, hôm nay hắn thật đúng là ném mặt rồi, tiện nghi toàn bộ nhường cho đối phương chiếm!

Liễu Lăng Phong nhìn thấy con trai nhỏ liền một trận đau lòng, nhưng cuối cùng vẫn là không nói gì, mang theo Liễu Dật Nghê Minh Nguyệt cùng luật sư tới thư phòng, Liễu Kiệt hỏi ông chuyện gì ông cũng không nói gì, chuyện chuyển nhượng cổ phần này liền tạm thời không nói, tránh cho nháo lên khó coi, chờ chuyện làm xong rồi cũng là tất cả đều kết thúc rồi, nháo cũng vô dụng.

Liễu Kiệt ban đầu không rõ, nhưng nghĩ một chút liền nghĩ minh bạch rồi, ở bên ngoài thư phòng đập cửa tới bồm bộp, nhưng là vô dụng, người ở bên trong nên thế nào vẫn là thế đó, cửa thư phòng chắc chắn lắm.

Sau một tiếng Liễu Dật và Nghê Minh Nguyệt vẻ mặt tươi cười đi ra, hai người bọn họ thật lâu cũng không cười tới thư thái như vậy rồi, Liễu Kiệt đụng vào tách hai bọn họ ra đi tìm Liễu Lăng Phong phía sau bọn họ, sau đó vội vàng nói: “Cha, người làm gì rồi, cha có phải đem cổ phần của công ty cho hắn rồi hay không!”

Liễu Lăng Phong thở dài, “Yên tâm đi, con cũng có phần, con cũng là con trai ta, ta sao cũng không thể để con không có phần nào cả, A Dật cũng không phải người không có đạo lý như vậy.”

“Con cũng có phần là bao nhiêu?!” Liễu Kiệt quả thực muốn điên rồi!

Cho dù ai bị a túm lấy hỏi đều sẽ không vui vẻ, Liễu Lăng Phong cũng có chút tức giận, “A Dật vốn là người thừa hợp tiêu chuẩn, ta cho nó nhiều hơn thì sao! Con nếu không vui, vậy phần kia của con cũng không cần cho con nữa, dù sao phần kia của con vẫn còn ở chỗ ta, hôm nay con liền thu dọn đồ đạc cùng mẹ con chuyển đi, sau này sau này chủ trách có thể không đến liền không đếm, ít thêm phiền toái cho ta!”

“Còn có, sớm một chút ly hôn với cô vợ tốt kia của con đi, Liễu gia chúng ta cũng không nổi pho tượng Phật cô ta, thật là sao chối!”

Ông nói kháy xong liền rời đi, mặc dù thảo luận thành công dự án lớn, nhưng ông hôm nay thật sự mệt chết đi, cả người đều mệt, cảm giác thoáng cái già hơn rất nhiều tuổi.

Chuyện của Liễu gia tạm thời không đề cập tới, Thẩm Ninh lúc trước nhận được điện thoại của Liễu Dật, nói có chuyện rất quan trọng tìm tới anh, nửa giờ sau, nhưng anh đợi mấy tiếng nữa cũng không gặp được người, cho người gọi ba bốn cuộc điện thoại cũng không ai nhận, Thẩm Ninh lo lắng gần chết, còn tưởng rằng Liễu Dật nửa đường xảy ra chuyện gì.

Qua hai tiếng điện thoại mới gọi thông, Liễu Dật ở trong điện thoại hưng phấn nói chuyện dự án hợp tác, cách điện thoại Thẩm Ninh đều có thể cảm nhận được tâm tình kích động của đối phương.

“Tốt lắm tốt lắm, tôi biết rồi, chuyện này không phải là vừa bắt đầu liền quyết định xong rồi sao, anh có cái gì tốt hưng phấn a, chuyện này quan trọng, không trách được anh muốn thả tôi chim bồ câu.” Thẩm Ninh cảm thấy Liễu Dật quả thực ấu trĩ, không phải là sớm đã biết kết cục sao.

“Cậu không hiểu, biết tương lai cùng xảy ra thực sự cảm giác hoàn toàn không giống!” Liễu Dật không biết nên hình dung như thế nào tâm tình của mình bây giờ, hẳn quả thực vui tới mức muốn ở trên trời phi một vòng.

“Được rồi, được rồi, không giống.” Thẩm Ninh lười cùng hắn tranh luận, “Anh lúc trước không phải nói có việc muốn nói với tôi sao, chuyện gì a?”

“Nha nha, đúng rồi, tôi bận quá còn chưa kịp nói với cậu, cậu còn nhớ bức tranh cậu lần trước tặng cho tôi không?” Ngữ khí Liễu Dật còn hưng phấn hơn hồi này.

“Nhớ a, anh không chỉ từ chỗ tôi lấy một bức tranh thôi sao tôi sao không nhớ rõ, thế nào?”

“Tôi lấy danh nghĩa của cậu mang đi dự thi rồi, cậu đoán thế nào?”

“..... Anh đúng nói với tôi đoạt giải rồi.”

“Đúng vậy a, nhưng không chỉ đoạt giải đâu! Triển lãm mỹ thuật toàn quốc giải bạc!” Liễu Dật mặt mày hớn hớn, “Tôi nhớ cậu trước kia từng được giải cao nhất chính là giải đồng, tôi nhớ không sai đi?”

“Sao có thể, anh có phải nhầm rồi hay không?” Thẩm Ninh căn bản không tin, “Bức tranh kia tôi nhắm mắt vẽ đấy, sao có thể đoạt giải, anh đừng nói bậy bạ.”

“Cậu không biết tôi biết a, tôi lúc đầu đã nói rồi, bức tranh kia của cậu rất đẹp, rất tuyệt, đó là tôi lần đầu tiên có kích thích muốn mua tranh của cậu đấy, vừa nhìn chính là tác phẩm tốt! Hiện tại sự thật chứng minh, ánh mắt của tôi không tệ, mọi người cũng đều cho là như thế!”

“Sao, sao có thể.....” Thẩm Ninh cầm điện thoại cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Cậu có thể không tin mắt tôi, nhưng cậu đoạt giải là sự thật, cậu luôn phải tin tưởng ánh mắt của ủy ban phê bình đi?” Liễu Dật cầm lấy bức tranh của Thẩm Ninh đi dự thi chính là muốn cho Thẩm Ninh thoát khỏi bóng ma thoát khỏi, Thẩm Ninh vẫn cảm thấy mình không nhìn thấy cái gì cũng tệ, một họa sĩ nhìn không thấy đó chính là phế vật.

Nhưng là bây giờ sự thật chứng minh, không nhìn thấy thì sao, Thẩm Ninh vẫn là như vậy có thể vẽ, thậm chí nhận được đánh giá tốt hơn so với trước kia, vậy căn bản không cần tự ti, bất kể lúc nào anh cũng là ưu tú như vậy.

Đây chính là sự thật Liễu Dật muốn để Thẩm Ninh biết, “Cậu vô luận nhìn thấy hay là không nhìn thấy, đều là ưu tú, đều có thể được khẳng định của mọi người, cậu còn sợ cái gì? Cậu còn sợ Hạ Lập Nhân xem thường cậu sao? Còn sợ cậu ấy thất vọng với cậu sao? Còn sợ cậu ấy từ từ mất đi kiên nhẫn với cậu sao?”

Cậu chỉ là không nhìn thấy, cái khác cậu đều không có mất đi, cậu còn có thể tiếp tục vẽ, cậu còn có thể một lần nữa cùng cậu ta chung một chỗ!”

Thẩm Ninh đầu bên kia điện thoại một cậu đều không nói ra được, anh không biết nên nói cái gì, trong khoảng thời gian ngắn anh căn bản không tiêu hóa được sự thật này, trên thực tế anh đến bây giờ còn đang hoài nghi tính chân thật của giải thưởng này, anh sao có thể đoạt giải, không thể nào!

“Ê! Ê! Nói chuyện a Thẩm Ninh!” Liễu Dật la to thế nào đối phương cũng không phản ứng, “Được đi, tôi trực tiếp tới một chuyến được rồi, cậu thật là đủ làm khổ.”

Lúc Liễu Dật đến nhà Thẩm Ninh Thẩm Ninh đang ngồi ở phòng khách cắn ngón tay, anh căn bản là không tin lời Liễu Dật, được, cho dù thật sự đoạt giải, anh cũng cảm thấy là may mắn, dù sao anh là khách quen của triển lãm mỹ thuật toàn quốc, anh còn trẻ, qua được mấy lần giải đồng, không khí nghệ thuật trong nước kỳ thật là có vài quy tắc ngầm, có lúc cần xếp tư lịch, còn phải có người thổi phồng, nghệ thuật cũng là cần thao tác thương mại, tư lịch của anh không sai biệt lắm đã đủ rồi, năm nay dự thi để cho anh được chút thứ hạng tốt hoàn toàn có khả năng, có lẽ căn bản không liên quan tới tác phẩm.

Nói cho cùng anh vẫn là không tự tin, anh căn bản không cảm thấy thứ mình nhắm mắt lại vẽ ra có thể đoạt giải.

Anh đối với bức tranh kia ấn tượng rất sâu sắc, khi đó anh còn có thể nhìn thấy, nhưng đã luyện tập nhắm mắt vẽ rồi, lúc vẽ bức tranh kia Liễu Dật trợ thủ cho anh, anh lúc đó khổ sở trong lòng, tâm tình có chút bị đè nén và tuyệt vọng, lúc vẽ hoàn toàn là tùy tính mà làm, căn bản không có bao suy tư, trong lòng nghĩ cái gì liền biểu đạt ra cái đó, không nhìn bàn vẽ, tự nhiên cũng thể hiện không ra kỹ xảo đặc biệt gì, bố cục cũng giống như dự đoán kém hơn rất nhiều, rất lằng lộn.

Loại tranh này sao có thể sẽ tới trình độ đoạt giải.

Anh làm người vẽ ra bức tranh tác phẩm cũng không có cảm thụ đặc biệt gì, nhưng là Liễu Dật toàn bộ hành trình vây xem lại cảm thấy cực kỳ rung động, cây nấm nhỏ trong đêm trước cơn bão táp tràn đầy sức sống, sắc thái cùng sáng tối đối lập mãnh liệt, Liễu Dật thích vô cùng.

Hắn đặt tên cho bức tranh này là “Tuyệt vọng”, nhưng sức sống của bức tranh này kỳ thực biểu hiện ra lại là mơ hồ, nhìn bức tranh lại nhìn cái tên càng có cảm giác chấn động, Liễu Dật không biết, ủy ban phê bình đều chỉ nhìn nhãn đầu tiên liền cho bức tranh này trúng tuyển.

Thành thật mà nói, bọn họ thậm chí cảm thấy bức tranh này hẳn là đạt giải vàng, bọn họ cũng không biết Thẩm Ninh sao đột nhiên lại đổi phong cách, kỹ xảo trước kia đều đặc biệt tốt, cơ sở xây dựng tới phi thường tốt, tác phẩm mới này liền rất kỳ quái, quả thực giống như là thay đổi một người, kỹ xảo rất trúc trắc, cùng mấy tác phẩm khác lúc trước có chút chênh lệch xa.

Nhưng bỏ qua kỹ xảo, bọn họ nhất chí cho là đây là tác phẩm tốt nhất tại triển lãm mỹ thuật lần này!

Cho nên cuối cùng cho Thẩm Ninh giải bạc.

Đáng tiếc Thẩm Ninh căn bản là không tin tài nghệ của mình như vậy có thể đoạt giải, anh là tốt nghiệp học viện Mỹ chuyên ngành tốt nhất, kỹ xảo đối với anh mà nói phi thường quan trọng, bức tranh kia không có chút kỹ xảo nào có thể nói, ngay cả anh căn bản không thể thừa nhận, đây chính là cái gọi là trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường đi.

Thứ anh đã kiên trì Liễu Dật căn bản không hiểu, cái gọi là kỹ xảo hay không, hắn chỉ biết là Thẩm Ninh vẽ rất tốt, nhưng anh mãi phá miệng lưỡi Thẩm Ninh cũng không cách nào tiếp nhận, cuối cùng chỉ có thể nói: “Tôi với cậu nói không rõ, trở về tôi mời người bên triển lãm mỹ thuật tới nói với cậu, cậu nói cậu sao lại biệt như vậy a, đoạt giải không phải là chuyện tốt sao, cậu thành thành thật thật nhận lấy là được rồi, sao nghĩ tới nhiều như vậy, tranh của cậu mọi người đều thích, sao lại không được, cậu còn có thể trải qua cuộc sống trước kia, cậu và Lập Nhân còn có thể tiếp tục cùng một chỗ, này không được sao?”

Thẩm Ninh căn bản nghe không vào, anh đây là tâm bệnh, Liễu Dật nói ba xạo căn bản thuyết phục anh không được.

Liều Dật quả thực buồn bực chết rồi, hắn còn tưởng rằng Thẩm Ninh nghe được tin tức sẽ cao hứng, không nghĩ tới hoàn toàn ngược lại, hắn thở phì phò ra khỏi phòng khách gọi điện thoại cho Hạ Lập Nhân, nhìn đồng hồ, hiện tại Hạ Lập Nhân có thể còn chưa lên máy bay, hắn muốn chia sẻ tin tức tốt Thẩm Ninh đoạt giải này.

Kỳ thực Hạ Lập Nhân đã lên máy bay, lúc máy bay chuẩn bị bay rồi nhận được điện thoại của Liều Dật.

“Alo, sao lúc này gọi điện thoại, tớ đã lên máy bay rồi, có chuyện gì sao?” Hạ Lập Nhân tâm nói có việc sao vừa nãy không nói, vừa nhìn thấy mặt, công việc của hắn hôm nay đặc biệt nhiều, ở trên máy bay còn phải làm việc đấy, bận rộn tới không xong, “Có việc thì nhanh nói, tớ đây lập tức không thể nói chuyện.”

Liều Dật liền vội vã chia sẻ tin tức tốt Thẩm Ninh đoạt giải một lần, hắn quá hưng phấn, huyền thuyên xổ một tràng, chờ lúc hắn nói xong trong máy bay đã thông báo mọi người tắt điện thoại rồi, sau đó hắn liền mất liên lạc với Hạ Lập Nhân.

Hắn chỉ khi nhiệm vụ hoàn thành, cúp điện thoại liền cao hứng vào nhà, mặc dù bộ dáng Thẩm Ninh hình như không quá có thể tiếp nhận, nhưng đoạt giải là sự thật, hôm nay song hỷ lâm môn, phải hảo hảo ăn mừng một chút, hắn mua không ít đồ.

Hạ Lập Nhân cúp điện thoại ở tại chỗ phát ngốc.

Thẩm Ninh đoạt giải rồi.

Theo lý hắn hẳn là cao hứng, nhưng hắn lại một chút cũng không vui nổi, trong lòng quả thực giống như là rơi vào hầm băng.

Bởi vì Thẩm Ninh đã nói với anh, cùng anh ở chung một chỗ căn bản không có linh cảm, tiếp tục ở chung một chỗ đoán chừng sau này đều vẽ không ra được nữa.

Nhưng bây giờ đoạt giải rồi, này có nghĩa là gì!

Thẩm Ninh đã thoát ra khỏi “Bóng ma” của hắn, Thẩm Ninh đã an toàn buông hắn xuống rồi!

Thậm chí càng hồng hét hơn chút, Thẩm Ninh đã yêu người khác, một người có thể mang đến cho em ấy linh cảm!

Hạ Lập Nhân cố gắng làm cho mình gắng giữ tỉnh táo, không, sẽ không, nếu như Thẩm Ninh thật sự có thể cùng người khác có cái gì, Liều Dật sẽ không cái gì đều không nói, nhất định sẽ nói cho hắn biết!

Bất quá có lẽ Thẩm Ninh chẳng qua là có người trong lòng, hiện tại còn chưa có cùng đối phương ở chung một chỗ, tình yêu mới nhất định sẽ mang đến linh cảm mới, cho dù chỉ là thăm mẩn!

Nếu như là như vậy, hắn liền một chút chỗ trống vẫn hồi cũng không có!

Thời gian tiếp theo Hạ Lập Nhân cái gì cũng không làm, cả người hắn đều lâm vào trong khủng hoảng, hắn thậm chí muốn hiện tại liền xuống máy bay, hắn không muốn đi Anh nữa, tâm tư hắn hiện tại hoàn toàn không có ở trên công việc, hiện tại chỉ muốn chạy tới trước mặt Thẩm Ninh hỏi rõ ràng một chút, hỏi em ấy có phải yêu người khác rồi hay không!

Nhưng lý trí nói cho hắn biết không thể, hắn và Thẩm Ninh đã chia tay rồi, hắn có tư cách gì mà tới hỏi.

Cho dù hỏi, cũng chỉ là tâm nhét mà thôi, vậy còn không bằng cái gì cũng không biết.

Từ lúc máy bay cất cánh tới lúc hạ xuống, Hạ Lập Nhân công việc gì cũng không làm, trong đầu hắn đều là chuyện Thẩm Ninh đoạt giải, lúc trên máy bay đặc biệt muốn biết Thẩm Ninh rốt cuộc là nghĩ như thế nào, nhưng máy bay hạ xuống hắn lại không dám gọi điện thoại, hắn sợ nghe được lời mình không muốn nghe.

Hắn vẫn luôn cho rằng lâu như vậy rồi, mình đã làm xong chuẩn bị Thẩm Ninh đi tình biệt ly, nhưng khi chuyện thật phải phát sinh, hắn phát hiện mình vẫn như cũ là không thể tiếp nhận, hắn căn bản không cách nào nhìn được Thẩm Ninh cùng người khác ở chung một chỗ!

Lần này đi theo Hạ Lập Nhân đi công tác vẫn là Đường Tuyết, cô lúc trên máy bay đã cảm thấy boss nhà mình quái dị, nhưng cô vẫn không dám lên tiếng, máy bay hạ cánh lại thấy boss vẫn cầm điện thoại không

rời mắt, điện thoại di động này có thể nở ra hoa hay là như thế nào, cũng không phải thứ hiếm lạ gì, có cái gì đẹp, chẳng lẽ là đang đợi điện thoại của ai?

“Hạ đồng.” Sau khi lên xe công ty tới đón Đường Tuyết rốt cục không nhin được lên tiếng, “Tôi báo cáo chuẩn bị với anh một chút hành trình kế tiếp hôm nay, nội dung vừa này ở trên máy bay phải hoàn thành phải dời về sau, anh xem đặt mấy giờ thì được, anh tiếp theo còn có.....” Cô nghiêm túc cẩn thận đem chuyện kế tiếp Hạ Lập Nhân cần làm đều báo một lần.

Nhưng lúc báo cáo một nửa chỉ thấy Hạ Lập Nhân cau mày khoát khoát tay, “Ngừng, đều đẩy tới ngày mai đi, hôm nay tôi cái gì cũng không muốn làm, trực tiếp đi Trà Trang đi, tôi có chút mệt.”

Trà trang là tên gọi tắt, đây là một trang viên Hạ Lập Nhân cũng là ở vùng ngoại thành Luân Đôn mua, chủ nhân trước là làm rượu nho buôn bán, trong trang viên đều là nho, Hạ Lập Nhân sau mua đem một phần vườn nho đổi thành Trà Thụ Viên, sau đó vẫn gọi nó là Trà Trang, hẳn tới Anh trên căn bản đều ở đây, quá bận mới sẽ ở khách sạn trong trung tâm thành phố, không khí Luân Đôn quá tệ, hẳn có khiết phích còn có chứng bắt buộc rất nghiêm trọng, trong thành phố có thể không ở liền không ở.

Đối mặt với tùy hứng của Hạ Lập Nhân Đường Tuyết chỉ có thể bủi bủi môi làm theo, ngày mai ngày nài, ngày mai có công việc khác được chứ, như thế nào dồn tới cùng một chỗ a, bất quá boss vui lòng cô cũng không còn biện pháp.

Mấy ngày sau Hạ Lập Nhân mặc dù có công việc, nhưng luôn là không yên lòng, hẳn vẫn không dám gọi điện thoại cho Thẩm Ninh xác nhận, ngay cả dừng khí gọi cho Liễu Dật hỏi thăm tin tức đều không có, hẳn cảm giác mình quá kinh sợ rồi, nhưng hẳn chính là không dám, hẳn thậm chí ngay cả dừng khí đi tặng quà chúc mừng cũng không có, bởi vì Thẩm Ninh đã nói với hẳn, nói vĩnh viễn cũng đừng đi tìm anh nữa.

Liễu Dật không phải là con giun trong bụng Hạ Lập Nhân, đương nhiên không biết xoắn xuýt của Hạ nào tàn, hẳn ở nhà Thẩm Ninh một mặt ăn mừng cho Thẩm Ninh sau đó lại bắt đầu bận rộn, dự án hợp tác chính thức bắt đầu, hẳn biến thành phân thân không đủ, căn bản không có thời gian và tinh lực quản chuyện khác.

Hơn nữa trong nhà hẳn gần đây cũng nháo tới lợi hại.

Một tự nhiên chính là cổ phần chuyển nhượng trước đây, mẹ con Liễu Kiệt quả thực muốn điên rồi, Liễu Lăng Phong bảo bọn họ chuyển đi, bọn họ đâu chịu, cái gì cũng không động, liền ý không đi, ngày nào cũng âm ỉ với Liễu Lăng Phong, hiện tại cũng không phải vì cổ phần trong tay Liễu Dật, dù sao đã đến trong tay Liễu Dật rồi, làm sao cũng không thể là của bọn họ nữa, bọn họ nhớ thương chính là của trong tay Liễu Lăng Phong.

Mẹ con Liễu Kiệt cả ngày quẩn Liễu Lăng Phong, bảo ông cũng chuyển nhượng phần kia cho Liễu Kiệt, cùng là con, một là đã cho thật sự rồi, một chỉ là nói mà thôi, ai biết sau này sẽ ra sao, bọn họ phải cảm tới tay mới có thể an tâm.

Liễu Lăng Phong quả thực muốn tức chết rồi, tâm nói tôi còn chưa chết đâu! Hiện tại cấp tốc cho Liễu Dật là bắt đắc dĩ được chứ!

Nhưng mẹ con Liễu Kiệt đâu chịu nghe, dù sao chính là muốn Liễu Lăng Phong đối xử bình đẳng, mau sớm xử lý thủ tục chuyển nhượng, Liễu Lăng Phong đau cả đầu, ông vẫn thương con trai nhỏ, cảm thấy con vừa thân mật vừa hiểu ông, nhưng bây giờ xem ra, đây là giấu tới tốt a, trong lòng cũng luôn tính kế a!

Bất quá tức thì tức, Liễu Lăng Phong cũng không nở thật sự tức giận với Liễu Kiệt, dù sao thương yêu đã nhiều năm như vậy, nhưng ông tiếp tục chia, cổ phần trong tay sẽ không còn dư lại bao nhiêu, vậy ở trong công ty còn nói xen vào được sao, cho nên ông không nở chia bây giờ, cho nên vẫn luôn nhây a nhây như vậy.

Một chuyện khác cũng làm âm ỉ tới đặc biệt lợi hại, còn lên tin tức, chính là đại chiến ly hôn của Hàn Văn Quân và Liễu Kiệt.

Hàn Văn Quân vốn là không hiếm lạ gì tiền của Liễu gia, nhà mẹ đẻ của cô ta không thiếu tiền, cô ta cũng không thiếu tiền, nhưng lúc trước Liễu Kiệt đối với cô ta như vậy, đánh cô ta không nói, còn đối với cô ta “Hôn nội cường gian”, quả thực không bằng cầm thú! Cô ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho Liễu Kiệt, cô ta

tâm muốn xé Liễu Kiệt đều có, đời này chưa từng khuất nhục như vậy được chứ, chuyện Liễu Kiệt làm so với lúc trước Hạ Lập Nhân làm với cô ta xấu xa hơn vô số lần!

Tôi mới sẽ không để cho anh sống dễ chịu! Tôi không thiếu tiền, nhưng tôi cũng muốn khiến anh bằng huyết a! Cho dù ném trong nước, cho dù cho chó ăn, cũng không muốn tiện nghi tên tra Liễu Kiệt này!

Cho nên song phương liên trên phương diện tài sản triển khai đấu tranh kịch liệt, tình hình chiến đấu đối với Hàn Văn Quân tương đối có lợi, dù sao Liễu Kiệt có xi căng đan bên ngoài quần thân, như thế nào cũng là đuối lý, Hàn Văn Quân nắm điểm này không tha, chính là muốn từ trong tay Liễu Kiệt đào tiền, bằng không cô ta sẽ không ký.

Liễu Kiệt đương nhiên không chịu đáp ứng, hắn cảm thấy là mình thua thiệt, Hàn Văn Quân hại thảm hắn, hắn cũng phải hỏi Hàn Văn Quân phí tổn thất tinh thần, còn bỏ tiền ra, đừng nói cửa, ngay cả cửa sổ cũng không có! Không tiếp tục đánh đã là hãn hạ thủ lưu tình rồi!

Gần đây Liễu gia có chút náo nhiệt, vì hai chuyện này kéo ép kéo không ngừng.

Liễu Dật cũng là muốn chuyển đi ẩn núp thanh tĩnh, nhưng bị Nghê Minh Nguyệt khuyên, nói là hiện tại cổ phần trong tay hãn so với Liễu Lăng Phong đều nhiều hơn rồi, làm gì còn chỗ cho người khác.

Căn nhà này mặc dù hiện tại còn chưa dưới danh nghĩa của hãn, nhưng sau này chắc chắn sẽ là vậy, hãn chuyển ra chẳng phải là để cho mẹ con Liễu Kiệt chiếm đoạt.

Nghê Minh Nguyệt kiên quyết không đồng ý, Liễu Dật không thể làm gì khác hơn là lưu lại, hãn hiện tại trên căn bản đại đa số thời gian đều ở công ty, thỉnh thoảng còn có thể ở tại công ty, về nhà cũng chỉ là ngủ một giấc, nhưng có đôi khi ngủ tới nửa đêm còn sẽ bị đánh thức, kéo ép trong nhà không có quan hệ gì với hãn, nhưng hãn cũng phiền a.

Chuyện của công ty, chuyện trong nhà, Liễu Dật áp lực khổng lồ, cũng luôn không có công phu chiếu cố tới chuyện Thẩm Ninh và Hạ Lập Nhân.

Thẩm Ninh vẫn như cũ là không tin mình có thể đoạt giải, Liễu Dật cũng lười đi giải thích với anh, anh đã quyết định, lần sau nhất định phải cầm tranh của Thẩm Ninh đi tham gia thi đấu quốc tế, bằng không thật sự không cách nào thuyết phục, Thẩm Ninh giống như nước vào trong não như thế nào cũng cảm giác mình bị quy tắc ngầm!

Hạ Lập Nhân thì vẫn lo lắng Thẩm Ninh đi tình biệt luyến, nhưng lại cái gì cũng không dám hỏi, Liễu Dật quá bận, căn bản không phát hiện là lạ ở chỗ nào, cho nên hiểu lầm này liền tạm thời cứ như vậy tiếp tục duy trì.....

Hàn Văn Quân biết Thẩm Ninh đoạt giải đã là 2 tuần lễ sau rồi, cô ta cùng Liễu Kiệt kéo 2 tuần lễ, mời luật sư, còn dùng lực lượng trong nhà, rốt cục cắt không ít thịt của Liễu Kiệt, mặc dù còn chưa đủ giải hận, nhưng là miễn cưỡng có thể bù đắp tâm tình rồi.

Nhưng ký hôm sau cô ta liền nhìn thấy tin tức Thẩm Ninh đoạt giải!

Cô ta ban đầu còn tưởng là trùng tên trùng họ, bởi vì Thẩm Ninh không nhìn thấy, anh ta sao có thể đoạt giải, trừ phi là dùng tác phẩm trước kia.

Cô ta trước tiên muốn chính là vạch trần Thẩm Ninh, cô ta cảm thấy Thẩm Ninh nhất định là tìm người làm thương thủ (*) rồi, nhưng cô ta điều tra được tư liệu tác phẩm đoạt giải, nói là mấy tháng trước mới vẽ, thời gian này có chút mơ hồ, lúc ấy hình như Thẩm Ninh còn có thể nhìn thấy.

(*) thương thủ: người làm hộ người khác, ví dụ như thi hộ, làm bài hộ,..... trong hoàn cảnh này là vẽ tranh hộ)

Hàn Văn Quân có chút cảm không được, nếu như không thể một súng bắn chết khiến Thẩm Ninh “chạy trốn”, vậy thì đánh rần động cổ rồi, Thẩm Ninh nếu như lúc đó phong bút, cô ta liền vĩnh viễn mất đi cơ hội!

Làm sao bây giờ, nghĩ chủ ý.....

53. Chương 53

Hàn Văn Quân sau khi ly hôn cũng không trở lại Hàn gia, cô ta chuyển ra ngoài ở, Liễu gia cô ta ở tới không vừa ý, Hàn gia cũng không làm cho cô ta thoải mái bao nhiêu, cuộc hôn nhân cùng Liễu Kiệt ban đầu là người trong nhà nhắc tới với cô ta, bằng không cô ta đâu sẽ đi chú ý một nam nhân xa tít tắp nữa mới bằng Hạ Lập Nhân, người theo đuổi cô dài tới biển rồi!

Cô ta hiện tại rất tin một chuyện: Tình cảm là không thể chiều theo! Ít nhất cô ta một phương diện không thể!

Sau này tìm nhất định tìm một hợp tâm ý của mình, trong lòng càng phát ra hối hận ban đầu không có kiên trì, trước tiên tìm người tới sau này có thể từ từ nghĩ cách, ban đầu chính là tìm không thích cả đời đều không vui vẻ! Ít nhất Hạ Lập Nhân khiến cô nhìn tới cảnh đẹp ý vui a, cùng là không có cuộc sống vợ chồng, cô ta cũng bằng lòng cả ngày nhìn Hạ Lập Nhân.

Sau khi biết Thẩm Ninh đoạt giải, Hàn Văn Quân trăm phương ngàn kế muốn biết tác phẩm này của Thẩm Ninh đến cùng có phải tự anh vẽ hay không, nhưng cô ta hiện tại không dám cho người đi thăm dò, cô ta sợ bị Hạ Lập Nhân biết, sau khi ly hôn với Liễu Kiệt ngay cả “Chân chạy” cũng không có, phi thường là không thuận tiện, hiện tại cũng chỉ có trước tiên chờ.

Hàn Văn Quân cảm thấy Thẩm Ninh sẽ tiếp tục có tác phẩm xuất hiện, lúc này không phong bút còn tham gia thi đấu, vấn đề mất khả năng định là chuẩn bị giấu diếm bên ngoài đến cùng, đoán chừng ngay cả tên đi, hơn nữa sẽ tìm thương thủ, sau này chỉ cần có tác phẩm mới xuất hiện, đó chính là vấn đề đã đóng thuyền lừa gạt rồi, đều không cần cô ta động thủ, chỉ cần ẩn danh ở trên mạng công bố tin tức Thẩm Ninh mù là được rồi.

Nhưng ngồi chờ chết luôn cảm giác rất không thực tế, nếu không tiếp tục nghĩ cách khác!

.....

Bởi vì không tự tin của Thẩm Ninh, Liễu Dật liền để anh sắp tới tiếp tục vẽ vài bức, hẳn chọn một hai bức trong đó ra nước ngoài dự thi, Thẩm Ninh ở nước ngoài cũng không bao nhiêu tên tuổi, cũng không cơ sở, ai cũng sẽ không mua trường của anh, không có tác phẩm hấp dẫn người khác là tuyệt đối sẽ không trúng cử.

Liễu Dật cũng không thúc dục, sắp tới sẽ khai mạc triển lãm mỹ thuật quốc tế quy mô lớn đều là cuối năm hoặc là đầu sang năm, còn có 4 5 tháng, thời gian rất đủ, bởi vì Thẩm Ninh hiện tại mắt không nhìn thấy, không cách nào sửa chữa, sáng tác căn bản đều là trong vòng một ngày một lần hoàn thành, tách ra sáng tác anh có thể sẽ quên mất cảm giác ngày đó.

Cho nên tốc độ vẽ ngược lại rất nhanh, so với anh trước kia muốn nhanh hơn rất nhiều lần, có đôi khi linh cảm bộc phát, thậm chí một ngày là có thể vẽ 2 3 bức.

Hạ Lập Nhân kể từ sau khi nhận được điện thoại của Liễu Dật vẫn luôn tâm thần không yên, có chút trốn tránh thực tế, sau khi công việc ở Anh chấm dứt cũng vẫn luôn kéo không về, may mà khí hậu nước Anh coi như ẩm áp, hiện tại là tháng tám, nhưng một chút cũng không nóng, giống như mùa xuân trong nước vậy, môi trường ở trà trang lại rất tốt, nhân viên đi cùng Hạ Lập Nhân cũng rất thoải mái, coi như ở đây nghỉ phép.

Mà công việc bình thường của Hạ Lập Nhân căn bản đều là hoàn thành ở trong trang viên, vốn là hẳn ở tổng công ty trong nước đi làm cũng chỉ là thói quen mà thôi, hẳn ngày nào cũng phải xử lý các phần công việc của công ty, kỳ thực đi làm ở đâu đều không khác biệt quá lớn, Đường Tuyết chờ mấy cấp dưới thậm chí còn từ trong nước điều vài trợ thủ tới đây, liếc mắt thấy đại boss gần đây chưa có ý định trở về.

Về phần dự án hợp tác của công ty ba nhà, Hạ thị đã thành lập tổ hạng mục riêng, cũng không cần Hạ Lập Nhân quá bận tâm, cho nên hẳn liền ở Anh lâu hơn, chuẩn bị tới tháng 10 em gái đính hôn mới trở lại.

“Cộc cộc.” Cửa thư phòng Hạ Lập Nhân bị gõ, cho dù không ở công ty, hắn cũng là đúng giờ quy định thức dậy, đúng giờ quy định làm việc, “Vào đi.” Hắn đầu cũng không ngẩng.

“Hạ đồng.” Đi vào là Đường Tuyết, cô báo cáo, “Bên ngoài Trà trang có người ầm ĩ muốn vào.”

“Ai a?” Hạ Lập Nhân tiếp tục xem văn kiện.

“Chúng tôi cũng không biết, bất quá hắn tự xưng trước kia đều sẽ vào mùa này tới đây vẽ thiên nhiên vườn nho, hai ba năm nay thân thể hắn không tốt luôn vẫn luôn ở nhà nghỉ ngơi, không nghĩ tới lần này tới lúc trang viên này đã đổi chủ, hắn nói trước kia lúc tới chủ nhân của nơi này đều sẽ để hắn tiến vào, cho nên vẫn không chịu đi.” Đường Tuyết cảm thấy rất , chưa từng thấy ai đi vào nhà người ta còn lễ thẳng khí hùng như vậy, ai quy định chủ nhân trước cho anh vào chủ nhân hiện tại cũng phải cho anh vào a.

“Vẽ thiên nhiên?” Hạ Lập Nhân ngẩng đầu, “Hắn là họa sĩ?”

Đường Tuyết gật đầu một cái, “Hình như là vậy.” Nếu không phải họa sĩ cô đã sớm bảo người gác cửa đuổi đi rồi, đâu còn có thể chạy tới chọc vào mắt Hạ Lập Nhân, dù sao Thẩm Ninh chính là họa sĩ, Đường Tuyết đối với nghề này tương đối nhạy cảm, cảm thấy tốt hơn vẫn là báo cáo một chút.

Hạ Lập Nhân suy nghĩ một chút: “Cô liên lạc với Joseph tiên sinh, hỏi hắn có phải có người như vậy hay không, nếu quả thực có, vậy liền để hắn vào đi, dù sao nơi này lớn như vậy, nhiều hơn hắn cũng không nhiều, ít hơn hắn cũng không ít, tùy tiện sắp xếp cho hắn một phòng.” Joseph chính là chủ nhân trước của trang viên này.

Bởi vì Thẩm Ninh, hắn đối với người là họa sĩ đều ít nhiều gì có chút hảo cảm, hắn cảm thấy sáng tác nghệ thuật là một chuyện rất tài ba, tiện tay mà thôi, giúp một chút cũng không sao cả.

Đường Tuyết gật đầu một cái tỏ vẻ sẽ lập tức đi liên lạc, phía sau cũng không cần Hạ Lập Nhân quan tâm, Đường Tuyết sẽ giải quyết tốt tất cả.

Một ngày sau, Trà trang liền có thêm một vị khách.

Mặc dù nhiều hơn một người, nhưng đối với Hạ Lập Nhân mà nói cùng trước kia cũng không có gì khác nhau, trang viên lớn như vậy, hắn bình thường ăn cơm làm việc nghỉ ngơi đều sẽ không có giao thiệp gì với vị khách kia, hắn chính là cung cấp chỗ ở cho đối phương mà thôi, hắn lần đầu tiên gặp mặt vị khách này vẫn là 3 ngày sau đó.

Nước Anh nhiều mưa, mưa ngày đó không tính là lớn, cộng thêm nhiệt độ thích hợp, trời mưa coi như rất duy mỹ, đứng ở cửa sổ biệt thự nhìn ra bên ngoài, vườn nho trong trang viên và vườn trà đều bao phủ trong hơi nước mông lung, nhìn cảm giác tất cả trong lòng đều trống trải.

Ăn xong cơm trưa, Hạ Lập Nhân đứng ở cửa sổ lầu hai lặng im ngắm cảnh, nói là biệt thự, kỳ thực cũng không kém gì tòa thành, bởi vì thật sự là quá lớn, biệt thự trong nước hoàn toàn không cách nào so sánh được.

Căn nhà này tổng cộng bốn tầng, tất cả lớn nhỏ có khoảng bảy tám chục phòng, người Anh chính là coi trọng chỗ này.

Lúc đang chuẩn bị đóng cửa sổ, Hạ Lập Nhân thấy dưới lầu có người, cách hắn rất xa, ở gần bậc thang cửa lớn biệt thự, trên cửa vừa vặn có một cái mái hiên, vừa khéo chắn mưa, người kia trước người bày giá ra, chính hắn ngồi trên ghế trước giá, trên giá kia đặt chính là bàn vẽ.

Tư thế này Hạ Lập Nhân xem qua vô số lần rồi, Thẩm Ninh lúc vẽ chính là như vậy, hắn nghĩ thầm, đây chính là vị khách hai hôm trước tới vẽ thiên nhiên đi, hôm nay trời mưa, không thể ở bên ngoài vẽ.

Nhìn lần đầu tiên, Hạ Lập Nhân neho mắt lại, hắn nhìn không lầm, đây hắn là một người châu Á, sẽ là người Trung Quốc? Lúc trước Đường Tuyết tới hỏi báo cũng không nhiều lời, hắn tới hiện tại đều không biết đối phương là ai.

Hôm nay là chủ nhật, nghĩ tới buổi chiều cũng không còn việc, Hạ Lập Nhân liền đóng cửa xuống lầu, hắn đối với vị khách này có chút tò mò, lúc không nhìn thấy nghĩ không ra, nhìn thấy rồi liền liên hệ với cùng một chỗ với Thẩm Ninh, cho nên thần xui quỷ khiến liền đi xuống lầu.

Vị khách của trang viên đang hết sức chuyên chú suy nghĩ bức tranh của mình, không chú ý tới một người đứng phía sau, tới tận sau khi bức tranh trên tay hoàn thành mới nghe thấy phía sau truyền tới thanh âm: “Anh vẽ cái gì vậy, là vườn nho sao?”

Thanh niên nghe được thanh âm quay đầu lại, sau đó liền cùng Hạ Lập Nhân phía sau bốn mắt nhìn nhau, một khắc đối diện kia, thanh niên liền không rời mắt, y nhìn chăm chăm khuôn mặt Hạ Lập Nhân lẩm bẩm nói: “Tôi có thể mời anh làm người mẫu của tôi không?”

“Tôi có thể mời anh làm người mẫu của tôi không?”

Những lời này Hạ Lập Nhân vĩnh viễn đều sẽ không quên, đây là câu đầu tiên Thẩm Ninh nói với hắn.

“Anh là ai?” Hạ Lập Nhân sắc mặt có chút không tốt, người trước mắt này tuổi không lớn lắm, bộ dáng coi như là rất đáng yêu, mắt tròn tròn, khuôn mặt người châu Á, tiếng phổ thông tiêu chuẩn, hẳn là người Trung Quốc không sai.

Người này vì cái gì nói giống Thẩm Ninh! Hạ Lập Nhân trong lòng cảm thấy không quá thoải mái.

“Tôi tên là Tiết Mạch, anh gọi tôi là Mạch Mạch là được rồi, anh bộ dáng thật là đẹp, anh tên là gì, cũng là khách của trang viên này sao? Hình như chủ nhân mới đổi của nơi này là người Trung Quốc, tôi ba ngày nay gặp mặt căn bản đều là nói tiếng Trung Quốc, tôi đều thiếu chút nữa cho rằng mình chưa xuất ngoại đấy.” Tiết Mạch hiển nhiên phi thường hay nói, một người rất dương quang cởi mở.

“Tôi chính là chủ nơi này, anh không nhận ra tôi?” Hạ Lập Nhân cau mày, có lẽ là chính hắn ý thức quá thừa, hắn cảm thấy người Trung Quốc không nhận ra hắn còn rất ít, đặc biệt là người trẻ tuổi, ngay cả chưa hiểu rõ hắn, cũng khẳng định ở trên tạp chí hoặc là internet nhìn thấy tin tức của hắn.

Tiết Mạch mở to mắt: “Đây là trang viên của anh? Xin lỗi, tôi, tôi không biết, tôi còn tưởng rằng anh cũng là khách tới thăm, anh là chủ nhân của nơi này, khẳng định rất có tiền, như thế nào sẽ làm người mẫu cho tôi.” Y le lưỡi có chút ngượng ngùng, “Có thể là bởi vì anh thật sự bộ dáng quá đẹp, đều là lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân đẹp như anh.”

“Anh là người Trung Quốc đi? Thật hiếm thấy vậy mà không nhận ra tôi.” Hạ Lập Nhân có chút tự luyến.

“Anh rất nổi tiếng? Ừm..... Anh đẹp như vậy, nhất định là minh tinh lớn! Anh tên là gì, có lẽ tôi nghe nói qua rồi đấy! Tôi học đại học ở Anh, sau khi tốt nghiệp trở về nước, nhưng thân thể không thể nào khỏe mạnh, bình thường cũng không thể nào xem tin tức, cho nên.....” Y gãi gãi đầu bộ dáng ý tứ không quá tốt.

Hạ Lập Nhân nghĩ thầm, xem ra người nọ là thật sự không nhận ra hắn, “Tôi họ Hạ, Hạ Lập Nhân.” Cũng không có cái gì tốt giấu diếm, trang viên này được hắn mua lại rất nhiều người đều biết.

“À à à à! Tôi biết anh là ai rồi!” Tiết Mạch kích động từ trên ghế nhảy dựng lên, y túm lấy tay Hạ Lập Nhân hưng phấn nói, “Tôi lúc đi học đã nghe nói chuyện của anh rồi, tin tức ở Anh cũng có đưa tin nha, nói anh là chủ xí nghiệp rất tài ba của Trung Quốc! Tôi không nghĩ tới anh vậy mà cao như vậy! Anh so với minh tinh còn đẹp hơn!”

Hạ Lập Nhân cúi đầu nhìn mình chăm chăm tay bị cầm, nhìn một lát sau đó dùng sức một cái rút trở về, hắn cảm giác da gà của mình đều nổi lên rồi, tay bị người lạ đụng phải, cảm giác sẽ có rất nhiều vi khuẩn!

Tiết Mạch có chút mờ mịt, bất quá y có thể cũng cảm thấy là mình quá mức lỗ mãng rồi, cho nên gãi gãi đầu cười hi hi hai tiếng, nụ cười khá xán lạn, nhìn tới mức Hạ Lập Nhân đều không nổi giận.

“Vấn đề vừa hỏi anh anh vẫn chưa trả lời đâu, anh vừa nãy vẽ cái gì a, tôi nhìn thật lâu cũng không nhìn ra.” Hạ Lập Nhân cảm giác mình mặc dù không có thiên phú sáng tác nghệ thuật gì, nhưng dầu gì cũng chung sống với Thẩm Ninh bảy năm, tranh không biết nhìn qua bao nhiêu, ít nhiều gì đều có thể nhìn ra chút, tranh của Tiết Mạch hẳn thật sự nhìn không ra.

Chủ đạo của bức tranh là màu tím đỏ, nhưng từ góc độ nhìn Trà trang này, căn bản không có thứ gì màu đỏ, phóng mắt nhìn căn bản đều là màu lục, bầu trời lại càng không phải màu đỏ, cảnh sắc dường như cũng không nhìn ra là Trà trang, cho nên Hạ Lập Nhân cảm thấy có chút kỳ quái, đây coi là vẽ thiên nhiên sao? Sáng tác như vậy, cũng không cần ra ngoài vẽ phong cảnh đi, ở trong phòng tưởng tượng với bàn vẽ không được sao.

“Tên bức tranh này là Wine.” Tiết Mạch dịch dịch để Hạ Lập Nhân một lần nữa nhìn nguyên dạng của bức tranh.

? Rượu nho sao? Hạ Lập Nhân có chút không hiểu nổi, anh đây hoàn toàn bằng tưởng tượng vẽ mà thôi, phải đặc biệt chạy tới nơi này để vẽ thiên nhiên? Mua mấy chùm nho về nhà nhìn không phải cũng được sao, trong nước mùa này nho đưa ra thị trường rồi, nho nơi này khoảng sau tháng 10 mới chín, có thể nhìn ra quỹ a!

Thấy Hạ Lập Nhân giống như không quá có thể thưởng thức lý giải bức tranh của mình, Tiết Mạch có hơi thất vọng, y hình như có thể nhìn ra nghi vấn của Hạ Lập Nhân, cho nên giải thích, “Tôi cũng không biết tại sao, chỉ có dưới loại địa phương phong cảnh rộng rãi mới có thể vẽ ra cái gì đó, mấy năm trước đi học gần đây, trang viên này là địa điểm tôi sáng tác tốt nhất, cho nên thân thể tôi tốt hơn chút liền tới nơi này, muốn tìm cảm giác thời còn sinh viên một chút, ở nhà lãng phí quá lâu, cảm giác cả người đều rỉ sét rồi, cho nên vẽ tới không thể nào tốt.” Người vừa mới còn nhiệt tình như lửa lại bắt đầu trở nên xấu hổ.

“Như vậy sao.” Hạ Lập Nhân mặc dù không quá hiểu, nhưng đối phương nhìn qua là một thanh niên nghệ thuật gia rất có theo đuổi, hẳn có thể giúp đỡ đi, “Anh thích liền ở đây vài ngày đi.” Lại nhìn thoáng qua bức tranh, vẫn là nhìn không hiểu, cho nên liền xoay người rời đi.

“Chờ, chờ chút, chuyện người mẫu.....” Tiết Mạch tận lực làm cho mình nhìn qua đáng yêu một chút, hy vọng có thể có chút hi vọng.

“Xin lỗi.” Hạ Lập Nhân cuối cùng vẫn là quyết tuyệt.

“..... Được rồi.” Tiết Mạch ủ rũ một lần nữa ngồi xuống trước bàn vẽ, tiếp tục sáng tác tác phẩm y vẫn chưa xong.

54. Chương 54

Hạ Lập Nhân sau khi trở về phòng mình rửa sạch tay, hẳn thật sự là không thích người khác tùy tiện tiện chạm vào hắn, đặc biệt là Tiết Mạch vừa nãy mới vẽ, trong tay khẳng định ít nhiều gì cũng dính chút thuốc màu, Hạ Lập Nhân cảm thấy Thẩm Ninh chạm vào những thứ này thật đáng yêu, hắn cũng thích tham gia tới trong đó hỗ trợ, người khác thì miễn bàn, những người đó sao có thể so sánh với Thẩm Ninh.

Sau khi gặp Tiết Mạch Hạ Lập Nhân càng nhớ Thẩm Ninh hơn, cũng không biết Thẩm Ninh hiện tại đang làm gì, có phải cũng đang vẽ hay không? (Đm sao anh tự nhiên sến cmn súa như vậy =.)

Hắn ngã xuống giường hồi tưởng tình cảnh lần đầu tiên gặp mặt Thẩm Ninh.

Đó là một ngày tháng 5, Hạ Lập Nhân nhớ mình hôm đó phải tới trường học cũ làm diễn giảng, hắn năm đó lúc đi học là nhân vật làm mưa làm gió của trường, cho nên rất nhiều người tới xem, ngoại trừ học sinh trong trường còn có rất nhiều nhân sĩ ngoài trường, bãi đậu xe của trường căn bản đỗ không được, hắn lúc tới chỉ có thể đỗ xe trên bãi đất trống bên hồ.

Chính là tại nơi đó hắn gặp được Thẩm Ninh.

Thẩm Ninh là học sinh của học viện Mỹ cách một con phố, xung quanh đây chỗ có thể vẽ thiên nhiên không nhiều lắm, phong cảnh ở trường học của Hạ Lập Nhân đẹp nhất, cho nên Thẩm Ninh hai hôm nay chạy tới nơi này rất thường xuyên.

Hạ Lập Nhân sau khi xuống xe nhìn thấy dưới cây liễu cách đó không xa có một học sinh bộ dáng đang vẽ vẽ, ban đầu cũng không chú ý, bất quá tới hội trường lớn sẽ phải đi qua nơi đó, lúc hắn đi tới phía sau Thẩm Ninh liền nhìn lướt qua bức tranh của Thẩm Ninh, sau đó liền bị hấp dẫn.

Lúc ấy là mùa xuân, Thẩm Ninh vẽ chính là phong cảnh trước mắt, nhưng là lại sức sống tràn trề giống màu xanh lục đều muốn từ trong bản vẽ tràn ra.

Hạ Lập Nhân có chút ngạc nhiên, hắn liền đứng ở sau Thẩm Ninh, theo lý phong cảnh và Thẩm Ninh nhìn là không sai biệt lắm, đây chính là thế giới trong mắt nghệ gia sao, quả nhiên là không giống người bình thường, phong cảnh bình thường ở trong bức tranh tràn đầy sức sống.

“Cậu vẽ rất đẹp.” Hắn không tự chủ được nói.

Nghe được phía sau có thanh âm Thẩm Ninh cười quay đầu lại, anh chuẩn bị nói cảm ơn.

Nhưng sau khi nhìn thấy Hạ Lập Nhân liền ngây ngẩn cả người, nhìn thật lâu, nhìn tới mức Hạ Lập Nhân đều có chút dựng cả lông lên.

“Anh có thể làm người mẫu cho tôi không?” Thẩm Ninh từ từ từ trên ghế đứng lên, ngay cả chớp mắt cũng không chớp một cái nhìn chằm chằm Hạ Lập Nhân, “Khuôn mặt anh thật sự quá hoàn mỹ.”

Khuôn mặt mình không biết được bao nhiêu người khen ngợi qua, nhưng rất lâu rồi cũng không có loại cảm giác vui vẻ này, hắn không tự chủ được nói: “Được.”

Hạ Lập Nhân cũng không biết mình gặp phải cái quỷ gì, chuyện như vậy hắn vốn là căn bản không thể nào đáp ứng.

Thẩm Ninh cao hứng muốn chết, anh muốn tiến lên phía trước cầm tay Hạ Lập Nhân, nhưng đưa tới một nửa lại rút về, anh có chút ngượng ngùng nói: “Xin lỗi, tay tôi có chút bẩn.”

“Hạ đồng, thời gian lập tức tới rồi.” Thư ký của Hạ Lập Nhân đứng cách đó không xa nhắc nhở.

Hạ Lập Nhân vội vàng lấy điện thoại di động ra hỏi Thẩm Ninh: “Số của cậu là gì, tôi hiện tại có việc phải đi trước, quay về liên lạc với cậu.” Hắn không có máy móc đưa danh thiếp, mà là bảo Thẩm Ninh nói số, hắn gọi qua sau đó hai người đều có số của nhau.

Sau đó hai người liền từ từ bắt đầu quen thuộc, Thẩm Ninh rất lâu sau mới biết được thân phận của Hạ Lập Nhân, anh bình thường cũng không quá để ý tới những thứ này, không nghĩ tới người mẫu của mình vậy mà thân phận hiển hách như vậy, bất quá đó là sau này hãy nói.....

Hạ Lập Nhân nghĩ đi nghĩ lại liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, trong mơ hắn và Thẩm Ninh vẫn là hạnh phúc như vậy.....

Lúc thức dậy hắn phát hiện vẫn là ở nước Anh, lại bất đắc dĩ mà nhắm hai mắt lại.

Ai..... Cũng chỉ có thể nằm mơ.....

Mấy ngày sau Hạ Lập Nhân đều không gặp mặt Tiết Mạch, mãi tới một lễ chúc mừng mấy ngày sau.

Công ty chi nhánh ở Anh gần đây nhận dự án lớn, vừa vặn Hạ Lập Nhân cũng ở đây, người của công ty bên này liền biểu hiện hảo hảo chào mừng một phen, lúc trước chủ tịch Hạ Lập Nhân này tới cũng không có hảo hảo nghênh đón, không bằng mở party gì đó.

Coi như là chuyện tốt, Hạ Lập Nhân cũng không phản đối, bất quá hắn không quá muốn đi ra ngoài, liền bảo bọn họ mở lễ chúc mừng ở Trà trang, dù sao chỗ này cũng lớn.

Tiết Mạch là khách nơi này, mặc dù chỉ là ở nhờ, nhưng cũng được mời, hắn tính tình hoạt bát, mặc dù cùng những người khác ở nơi này đều không cùng một ngành, nhưng tán gẫu tới rất vui vẻ.

Hạ Lập Nhân ứng phó với vài vị khách cảm thấy hơi mệt, tới ban công phía ngoài dựa vào ghế nghỉ ngơi hóng gió chút.

Chưa tới một lát nghe được phía sau có người nói: “Là Hạ tiên sinh sao?” Ban công rất lớn lại không có đèn, ánh sáng trong nhà không tới xa như vậy, cho nên có người không biết ban công có người cũng không kỳ quái.

Hạ Lập Nhân quay đầu lại, thấy đứng bên cạnh cửa sổ sát đất chính là Tiết Mạch, “Có chuyện gì sao?”

“Thật sự là anh!” Tiết Mạch cao hứng chạy tới, “Vẫn là chuyện người mẫu, anh thật sự không thể đáp ứng sao?”

“Xin lỗi.” Hạ Lập Nhân ngẩng đầu nhìn bầu trời sao, “Tôi trước kia đã đáp ứng người khác, sẽ không làm người mẫu cho người thứ 2 ngoại trừ cậu ấy.”

“..... Là thầy Thẩm Thẩm Ninh sao?” Ngữ khí Tiết Mạch có chút dè dặt.

Hạ Lập Nhân cau mày nhìn về phía hắn: “Cậu biết cậu ấy?”

“Thầy ấy coi như là thần tượng của thế hệ trẻ trong giới chúng tôi đi.” Tiết Mạch cười nói, “Tôi là fan của thầy ấy, bất quá tôi không quá để ý tới đời tư của thầy ấy, lần trước anh nói anh là chủ nơi này, tôi lên mạng search mới biết thân phận của anh, thì ra anh trước kia cùng thầy Thẩm là người yêu.”

Ngoại trừ Liễu Dật, Hạ Lập Nhân rất lâu đã không từ trong miệng người khác nghe được cái tên Thẩm Ninh này rồi, không nghĩ tới cái thế giới này thật đúng là nhỏ, ở Anh lại còn có thể chạm mặt fan của Thẩm Ninh.

Bất quá Thẩm Ninh tốt như vậy có tài hoa như vậy, được người thích cũng là chuyện đương nhiên.

Hạ Lập Nhân đột nhiên hào hứng, muốn nghe một chút cách nhìn của “Fan nhỏ” này đối với Thẩm Ninh.

“Cậu nếu lên mạng search qua tư liệu của tôi, hẳn biết tôi và Thẩm Ninh vì sao chia tay a, ở trước mặt tôi đề cập tới cậu ấy, không sợ tôi tức giận sao?” Hạ Lập Nhân ngữ khí có chút lạnh.

“Tôi.....” Tiết Mạch có chút bị dọa sợ, “Tôi.....”

“Cậu cái gì?” Hạ Lập Nhân có chút hùng hổ dọa người.

Tiết Mạch chần chờ sau đó nói: “Tôi cảm thấy người ngoài khẳng định là có hiểu lầm với thầy Thẩm, tác phẩm của thầy ấy tôi đều phi thường thích, người vẽ ra được bức tranh như vậy, người khẳng định không tệ, chắc chắn sẽ không làm loại chuyện đó! Tôi cảm thấy..... Tôi cảm thấy Hạ tiên sinh anh nói không chừng là có hiểu lầm với thầy Thẩm, có muốn tiếp tục đi hỏi xác nhận với thầy ấy một chút không?”

Trong lúc xảy ra vấn đề với Thẩm Ninh tới nay, Hạ Lập Nhân vẫn là lần đầu tiên gặp được người kiên định đứng về phía Thẩm Ninh như vậy, nhất thời cảm thấy có chút mới mẻ, ánh mắt hắn dưới ánh trắng nhìn chằm chằm Tiết Mạch, ánh mắt của đối phương rất chân thành, nhìn không giống nói dối.

Nhưng là lời của đối phương lại đặc biệt không hợp với lẽ thường, giống như là trên mạng thường xuyên xuất hiện cháo gà tâm linh, luôn cảm thấy đầu đó quái quái.

Hoặc là thật sự ngốc bạch ngọt, hoặc là chính là kỹ thuật diễn đặc biệt cao siêu.

Là thời gian dài sinh bệnh mới đơn thuần như vậy sao? Hạ Lập Nhân có chút sờ không được.

Bất quá hứng thú của anh mà người này thành công mang tới cũng là thật.....

55. Chương 55

Độ cao đánh giá của Tiết Mạch đối với Thẩm Ninh khiến Hạ Lập Nhân cảm thấy rất có hứng thú.

“Không nghĩ tới cậu trên phương diện vẽ vời còn có thành tựu như vậy, thế nhưng có thể thông qua bức tranh nhìn một người sao?” Hạ Lập Nhân đối với cái đề tài này hiển nhiên rất cảm thấy hứng thú.

Tiết Mạch vò đầu ngượng ngùng nói: “Tôi cũng không có lợi hại như thế, tôi rất thích thầy Thẩm, tác phẩm của thầy tôi mỗi một bức đều phi thường thích, tôi cảm thấy được thầy ấy là người rất thuần túy, khẳng định không phải là loại người ba tâm hai ý, người bên ngoài khẳng định có chỗ hiểu lầm với thầy ấy.”

“Vậy ý của cậu là tôi hiểu lầm cậu ấy?” Hạ Lập Nhân tự tiểu phi tiểu, “Trách lầm cậu ấy? Vậy cậu nói cho tôi biết, cậu ấy là từ nguyên nhân gì cùng bạn tốt của tôi ở chung một chỗ?”

“Tôi.....” Tiết Mạch có chút từ ngữ nghèo nàn, y cũng không nói ra được lý do gì tốt, cuối cùng mạnh miệng nói, “Dù sao tôi cảm thấy được thầy Thẩm không phải người như vậy, Hạ tiên sinh mặc dù là người rất giỏi,

nhưng không nhất định tất cả mọi chuyện đều là giống như anh nhìn thấy, có lẽ hai người bọn họ căn bản không có ở chung một chỗ đâu!”

Mặc dù sự tình quả thực không sai biệt lắm so với Tiết Mạch nói, nhưng mọi người cũng không biết chân tướng, đều ở đây lên lút nghị luận Thẩm Ninh bắt cá hai tay, cái gì cũng không rõ ràng nhưng vẫn như cũ kiên định đứng ở bên Thẩm Ninh, Hạ Lập Nhân vẫn là lần đầu tiên gặp được, người này cũng quá kỳ lạ đi, chỉ nhìn bức tranh là có thể nhìn ra nhân phẩm của một người?

Hạ Lập Nhân cảm thấy loại chuyện này rất vi diệu, trên lịch sử rất nhiều nghệ thuật gia nhân phẩm cũng không tính là tốt, rất nhiều đều có đủ loại cổ quái, trong cái giới nghệ thuật này, Hạ Lập Nhân vẫn luôn cảm thấy tác phẩm và nhân phẩm là có thể tách biệt, dù sao cá nhân hắn thì cho là như vậy, cho nên cũng không phải là rất có thể lý giải giải thích của Tiết Mạch.

Nhưng là mức độ tán dương của đối phương đối với Thẩm Ninh, cái này Hạ Lập Nhân vẫn là vô cùng thích nghe, đối với người lấy lòng Thẩm Ninh hắn luôn là sẽ không khỏi sinh ra hảo cảm, chính là không có nguyên tắc như vậy.

“Cậu gọi là thầy Thẩm Ninh, nhưng nhìn tuổi của cậu hắn là không kém Thẩm Ninh bao nhiêu? Tốt nghiệp đại học ở nhà dưỡng bệnh hai năm, vậy hắn là hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi đi?” Hạ Lập Nhân có chút tò mò, Thẩm Ninh năm nay hai mươi sáu, người này hắn là cùng Thẩm Ninh không sai biệt lắm, gọi là thầy có chút kỳ quái.

Tiết Mạch ngượng ngùng nói: “Tôi 25 rồi, bất quá thầy Thẩm rất nổi tiếng, hồi đi học đã có tác phẩm phi thường ưu tú ra mắt, tôi kém thầy ấy một tuổi, tới bây giờ vẫn còn là kẻ vô tích sự đây.”

Hạ Lập Nhân gật gật đầu, “Cậu ấy quả thực vẽ rất tốt, tôi lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy vẽ đã cảm thấy phi thường giỏi.”

Kỳ thực vẽ đẹp là một phương diện, phương diện khác cũng phải dựa vào thời cơ, trong giới này không thiếu người có tài hoa, nhưng có thể thành danh có thể đếm được trên đầu ngón tay, hàng năm đều có người mới đoạt giải, nhưng rất nhiều ra mắt một hai năm liền mai danh ẩn tích, không có ai lắng xê là không được, người học vẽ đều biết, các trường học chuyên nghiệp tốn tiền rất lợi hại, đừng nói chi là muốn nổi tiếng, phi thường cần người tài chính hùng hậu thưởng thức.

Đây cũng là tại sao Thẩm Ninh qua nhiều năm như vậy còn có rất nhiều người nói anh là được Hạ Lập Nhân bao dưỡng, bọn họ vẫn như cũ cảm thấy Hạ Lập Nhân là kim chủ của Thẩm Ninh, bất quá Hạ Lập Nhân quả thật là trên đường thành danh của Thẩm Ninh xuất lực không sai, nhưng hắn là cảm thấy Thẩm Ninh thật sự có tài hoa, hắn chỉ là so với người khác gặp được Thẩm Ninh sớm hơn, cho dù không có hắn, hắn tin cũng sẽ có một người khác nguyện ý vì Thẩm Ninh lót đường.

Hai người liền tiến hành thảo luận tác phẩm của Thẩm Ninh, Hạ Lập Nhân thích tranh phong cảnh của Thẩm Ninh hơn, mặc dù tranh chân dung của Thẩm Ninh đoạt giải nhiều hơn, Tiết Mạch lại là một bộ tư thái fan nào tàn, bất kể bức tranh nào của Thẩm Ninh y đều phi thường thích, thậm chí y đều có thể nói ra tên và thời gian công bố của mỗi bức tranh.

Hai người nói tới khí thế ngất trời, sau đó Tiết Mạch đột nhiên ấp úng nói: “..... Có câu tôi không biết nên nói hay không.”

Hạ Lập Nhân vốn là muốn nói “Không biết nên nói hay không vậy thì đừng nói”, nhưng là lời ở khóe miệng xoay một vòng lại nuốt xuống, “Chuyện gì cậu nói đi.”

“Tôi cảm thấy Hạ tiên sinh anh hình như vẫn có cảm tình với thầy Thẩm.....” Tiết Mạch len lén nhìn nhìn biểu tình của Hạ Lập Nhân, y sợ Hạ Lập Nhân tức giận.

Hạ Lập Nhân cười khê: “Sao cậu sẽ cảm thấy như vậy?”

“Đều rõ ràng như vậy.” Tiết Mạch phồng miệng nhỏ lên nhỏ giọng nói.

“Là ảo giác của cậu.” Hạ Lập Nhân quay đầu nhìn phong cảnh nơi xa, trang viên trong bóng đêm cũng có một phong vị khác, “Cậu ấy đúng là người rất có tài hoa, tôi chỉ là thưởng thức cậu ấy, cho dù chúng tôi chia tay rồi, tôi cũng không thể phủ nhận tài năng của cậu ấy, điểm này tôi rất thưởng thức cậu ấy.”

“Là như vậy a, xin lỗi.” Tiết Mạch ngượng ngùng gãi gãi đầu, “Anh trước đó nói không làm người mẫu cho người thứ hai, tôi liền cho là.....”

“Đây là vấn đề thành tín.” Lý do của Hạ Lập Nhân rất hoàn mỹ, “Tôi là người làm ăn, làm ăn coi trọng nhất là thành tín, nếu như ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không thể làm được, tùy ý phá hỏng nguyên tắc, vậy như thế nào làm được đại sự.”

Tiết Mạch bình tĩnh đại ngộ gật đầu, “Hóa ra là có chuyện như vậy, xin lỗi, tôi hiểu lầm anh.”

“Nói một chút chuyện của cậu đi, cậu trước kia thường xuyên tới nơi này vẽ thiên nhiên, là học sinh gần đây?” Hạ Lập Nhân ban đầu đối với Tiết Mạch cũng không có hứng thú gì, cho nên lúc Đường Tuyết báo cáo với hắn liền tùy tiện nghe hai câu, biết người này trước kia quả thật hàng năm tới liền gật đầu để cho y vào, cái khác đều không quá hiểu rõ.

Tiết Mạch vốn chính là người hay nói, gặp được người hỏi liền đem chuyện trước kia của mình thao thao bất tuyệt nói ra.

Y là sinh viên của học viện mỹ thuật tạo hình cách đây vài cây số, trường học cũng có chút danh khí, y là du học công phí (*), hồi năm hai tranh thủ danh sách của trường học tới nơi này đi học, gia cảnh vốn coi là thường thường bậc trung, nhưng là thân thể của y không tốt, hàng năm khám bệnh uống thuốc đã phải tốn không ít tiền, y năm nay tiếp tục tới nước Anh chính là muốn xem lại một chút phong cảnh nơi này, thuận tiện đi dạo trường học cũ một chút, tiền vé máy bay vẫn là tích góp rất lâu mới gom đủ.

((*) du học công phí: chi phí đi du học do nhà nước cung cấp)

“Thật sự là nhờ có thu lưu của Hạ tiên sinh anh, nếu bảo tôi ở khách sạn bên ngoài, tôi đoán chừng tôi chỉ có thể chống đỡ hai ba ngày đã phải hồi phủ rồi.” Nói tới đây Tiết Mạch liền đối với Hạ Lập Nhân cảm động đến rơi nước mắt.

Đây đối với Hạ Lập Nhân mà nói chẳng qua là chuyện nhỏ không đáng kể, “Cậu tiếp tục.” Hắn ý bảo Tiết Mạch tiếp tục nói chuyện xưa của y.

“Trong nhà chỉ có một đứa con là tôi, cha mẹ tôi đều đối với tôi kỳ thác kỳ vọng rất lớn, tôi thích vẽ, bọn họ đều rất ủng hộ tôi, vì tôi tốn rất nhiều tiền, nhưng thân thể của tôi không chịu được vất vả, đã từng được một hai giải thưởng, nhưng thân thể không tốt, trên căn bản không có tinh lực gì sáng tác, ba bốn năm gần đây đều chỉ có thể ở nhà sờ sờ bàn vẽ cho đỡ thèm.”

“Bất quá gần đây thân thể có chuyển biến tốt đẹp, trạng thái cũng tốt, hi vọng sau này có thể tiếp tục giữ vững đi.” Tiết Mạch nắm tay, một bộ tràn đầy lòng tin vào triển vọng tương lai.

Hạ Lập Nhân hiểu kỳ nói: “Thuận tiện nói cho tôi biết thân thể cậu chỗ nào có vấn đề không?”

“Tim không tốt lắm.” Tiết Mạch dùng tay kéo lan can ban công nhìn bầu trời trống rỗng, “Bất quá hiện tại không quan trọng lắm, đã làm phẫu thuật rồi, chỉ cần không phát sinh biến cố, cùng người bình thường kỳ thực không có khác nhau quá lớn.”

Làm phẫu thuật tim cần phải tốn không ít tiền, đối với người bình thường mà nói là số tiền lớn, đối với gia đình Tiết Mạch mà nói hẳn là gánh nặng rất lớn.

“Cha mẹ cậu khẳng định rất yêu cậu.” Lời này của Hạ Lập Nhân cũng là thành tâm, gia đình bình thường, chẳng những phải gánh vác tiền thuốc thang của con, còn phải ủng hộ loại đam mê yêu thích vẽ đắt tiền này của con, nếu như không phải là thật sự rất yêu đứa nhỏ này, đoán chừng là không cách nào làm được.

“Đúng vậy a, cho nên tôi vẫn luôn cảm thấy rất xấu hổ, thân thể không tốt, phụ lòng bồi dưỡng của bọn họ.” Tiết Mạch có chút suy sụp, “Tôi thật sự là quá vô dụng, sau này nhất định phải hảo hảo vẽ, hy vọng có thể nổi bật hảo hảo báo đáp bọn họ, ngoại trừ cái này tôi cái khác cái gì cũng không biết làm.”

Hạ Lập Nhân gật đầu một cái, có lòng báo đáp cha mẹ luôn luôn tốt, “Vậy cậu muốn phát triển phương diện nào? Cậu nói Thẩm Ninh là thần tượng của cậu, cậu muốn trở thành người như vậy?”

Tiết Mạch cười khổ nói, “Tôi dĩ nhiên muốn rồi, bất quá Hạ tiên sinh anh thật sự không biết tàn khốc của thể giới này của chúng ta, vẽ đâu là một chuyện dễ dàng như vậy, họa sĩ không có danh khí vĩnh viễn chỉ

có thể làm người nghèo. Bánh mì (*) là rất quan trọng, tôi sống không được cởi mở chuyên chú như thầy Thẩm, thầy ấy là người rất có tài hơn nữa rất may mắn.

((*) bánh mì dùng để chỉ vật chất)

“Tôi hiện tại thường xuyên sẽ nhận một vài công việc thiết kế kiếm thêm thu nhập, còn có tranh minh họa, mặc dù kiếm không được bao nhiêu tiền, nhưng tự mình sinh hoạt không thành vấn đề, tiền tới Anh cũng là tích góp như vậy mà ra.” Tiết Mạch đột nhiên lại có tinh thần, “Về phần giấc mơ của tôi, tôi sẽ tiếp tục kiên trì, tôi tin một ngày nào đó nó sẽ thực hiện, tôi tin chắc một ngày nào đó tác phẩm của tôi sẽ nhận được đồng tình của mọi người!”

Hạ Lập Nhân lẳng lặng nghe tuyên ngôn dốc lòng của Tiết Mạch, sau đó nói: “Nếu như có thể, có thể cho tôi xem tác phẩm của cậu không, tất cả tác phẩm trước đó của cậu.”

“Hả?” Tiết Mạch nghiêng đầu, y không rõ Hạ Lập Nhân là có ý gì.

“Tôi mặc dù không ánh mắt chuyên nghiệp, nhưng nếu như cậu có thể kiếm tiền, tôi liền xem như làm đầu tư nhỏ cho cậu.” Hạ Lập Nhân bộ dáng tâm tình rất tốt, “Bất quá điều kiện tiên quyết là tác phẩm của cậu phải tốt, ít nhất phải để tôi thỏa mãn.”

Tiết Mạch đầu tiên là chỉ ngây ngốc, sau đó ánh mắt từ từ trợn to, cuối cùng thét chói tai lên tiếng, “Thật sao? Thật sao Hạ tiên sinh, tôi không phải là đang nằm mơ chứ?!”

Cả người y đều nằm trong trạng thái có chút điên cuồng, y thật sự là rất cao hứng, “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, tôi cảm thấy bệnh tim của tôi lại muốn tái phát!” Y bưng tim mình, kích động tới mức khó có thể tự đề xuống, sau đó đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Nhưng là..... Nhưng là tác phẩm của tôi phần lớn ở trong nước, tôi..... tôi.....”

Hạ Lập Nhân không sao cả nói: “Tôi muốn ở Anh đợi một thời gian ngắn, cuối tháng 9 trở về, tới lúc đó cậu mang tác phẩm cậu đã chuẩn bị xong tới cho tôi xem là được.”

Tiết Mạch vội vàng cúi người cảm ơn Hạ Lập Nhân, y thật sự cao hứng muốn chết rồi, “Vậy tôi có thể ở đây thêm chút thời gian không? Tôi muốn đoạn thời gian ở đây sáng tác thêm vài bức tranh, tôi cảm thấy tôi hiện tại đây trong đầu đều là linh cảm!”

“Đương nhiên có thể.”

Từ sau party này Tiết Mạch liền hoàn toàn dung nhập vào trang viên này, mọi người trong trang viên thấy Hạ Lập Nhân đối với Tiết Mạch rất khách khí, đương nhiên cũng liền không dám thất lễ y, yêu cầu y nói tận lực đều sẽ thỏa mãn, mặc dù yêu cầu của y cũng sẽ không nói cái gì quá đáng, cũng coi là vị khách chiêu đãi rất tốt.

Hạ Lập Nhân mặc dù không thể khi người mẫu của Tiết Mạch, bất quá trong trang viên có vài người đều trở thành linh cảm sáng tác của Tiết Mạch, ngay cả thư ký chủ tịch Đường Tuyest cũng làm người mẫu một lần, lần đầu tiên đối mặt với chuyện như vậy, mọi người còn cảm thấy thật mới mẻ.

Tiết Mạch người nhiệt tình hào phóng, miệng lại ngọt, rất biết tán gẫu, người từng chung sống với y đều rất thích y. Căn phòng lúc trước của y quá nhỏ, Hạ Lập Nhân liền đặc biệt y phòng lớn lầu 3 làm phòng vẽ tranh tạm thời, căn phòng rất lớn rất trống trải, có cửa sổ sát đất lớn, ban công cũng vô cùng lớn, trời mưa xuống vẽ tranh cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Y cũng không khiến Hạ Lập Nhân thất vọng, tác phẩm từng bộ từng bộ ra mắt, có vài bức Hạ Lập Nhân còn rất thích.

“Hạ Đồng, Tiểu Mạch bảo anh xem tác phẩm hôm nay của cậu ấy, cậu ấy bảo hôm nay linh cảm bùng nổ, là bức tranh thích nhất kể từ lúc tới Anh lâu như vậy.” Đường Tuyết đầy mặt tươi cười tới báo cáo, cô đối với Tiết Mạch còn rất có hảo cảm, trong trang viên rất nhiều người đều gọi Tiết Mạch là Tiểu Mạch.

Cô phát hiện, kể từ sau khi người này xuất hiện, đại boss sẽ không tiếp tục cả ngày than thở nữa, cô cảm thấy đó là một hiện tượng tốt, có lẽ đại boss chỉ là coi người này như vật thay thế của Thẩm Ninh, nhưng là có sao chứ, cô chỉ hy vọng cấp trên của mình có thể sống tới vui vẻ chút, cô làm thư ký nhiều năm như vậy, hơn một năm vẫn luôn nhìn ở trong mắt, đã không còn cách nào vãn hồi, vậy thì một lần nữa bắt đầu một

đoạn tình cảm mới đi, đây là biện pháp tốt nhất quên đi quá khứ, bây giờ nhìn lại, hiệu quả cũng không tệ lắm.

Bất quá cẩn thận phân tích, kỳ thực cô cảm thấy Tiết Mạch và Thẩm Ninh cũng không phải là quá giống, ngoại trừ hai người đều là họa sĩ ra, những chỗ khác khác biệt vẫn là rất lớn.

Thẩm Ninh là loại hình ôn hòa nho nhã, tính cách cũng khá nội liễm, tài ăn nói cũng không tốt lắm, không quá am hiểu nói chuyện với người khác, có đôi khi thậm chí sẽ có chút lạnh, cảm giác cao cao tại thượng, có chút khó có thể đến gần, cái này có thể có liên quan tới gia đình anh, anh hồi trung học cha mẹ xảy ra tai nạn xe cộ qua đời, sống một mình đã nhiều năm.

Thẩm Ninh vẽ tranh có chút chú trọng phái giáo dục, phi thường chú trọng kỹ xảo, học sinh hoàn mỹ trong suy nghĩ của giáo viên, dù sao mà nói cũng là một người khá an tĩnh, có thể là Hạ Lập Nhân bảo vệ tới khá tốt đi, cũng không phải quá am hiểu nhân tình thế sự, dù sao bắt đầu từ thời học sinh vẫn luôn có người hộ giá, cái gì cũng không cần lo lắng.

Tiết Mạch thì khuôn mặt con nít, mắt tròn tròn, nhìn qua đặc biệt đáng yêu, gặp người chính là đầy mặt tươi cười, phi thường dễ khiến người ta sinh ra hảo cảm, phi thường hay nói, cũng ai cũng có thể tán gẫu hai câu, ấn tượng của mỗi người đối với y đều rất không tệ, nhìn mọi người trong trang viên đều gọi y là Tiểu Mạch sẽ biết, đổi lại là Thẩm Ninh, không ai có thể dám tùy tiện gọi anh là Tiểu Ninh hoặc là A Ninh.

Y và Thẩm Ninh không giống nhau, không dễ dàng của cuộc sống khiến y biết tính quan trọng của bánh mì, sáng tác nghệ thuật làm không tới phi thường thuần túy, vì tiền nhận rất nhiều công việc riêng tính chất thương nghiệp, mặc dù vẫn luôn bị bệnh nằm giường, nhưng phương diện nhân tình thế sự vẫn tương đối am hiểu, đi du học nhất định có thể học được không ít, có thể cùng nhiều người tạo quan hệ tốt như vậy cũng không phải chuyện dễ dàng.

Đường Tuyết không quan tâm Hạ Lập Nhân thích ai, cô chỉ là thư ký, ông chủ thích ai cũng không phải cô có thể xen vào, ông chủ cao hứng là tốt rồi, nếu tâm tình của ông chủ hiện tại không tệ, cô liền rất vui vẻ, công tác của cô có thể nhẹ nhàng hơn chút.

“Cậu ấy hôm nay trạng thái rất tốt, tốc độ hoàn thành rất nhanh, cá nhiên tôi là rất thích.” Đường Tuyết cảm thấy tác phẩm này của Tiết Mạch cùng phong cách của Thẩm Ninh có chút tương tự, nội dung không giống, chỉ là cảm giác sử dụng phong cách và sắc thái có chút tương tự, bất quá cô cũng không hiểu bức tranh, cảm thấy có thể chỉ là một loại thủ pháp nghệ thuật mà thôi.

Hạ Lập Nhân đang nhìn chằm chằm cái gì đó trên máy tính, là Hạ Tình gửi cho hắn mấy tấm hình.

Hạ Tình tháng mười chín hôn, ngày đó phải mặc lễ phục như thế nào vẫn chưa có quyết định, mười mấy bộ được chọn đều rất đẹp, cô do dự không thôi, hỏi bạn trai Phó Trạch Văn đều nói được, cho nên liền gửi ảnh cho anh trai, để lựa chọn một chút.

“Anh biết rồi, anh sẽ xem một chút.” Hạ Lập Nhân làm việc phi thường chú ý, nếu Hạ Tình bảo hắn chọn, hắn liền nhất định phải nói ra ưu khuyết của mỗi bộ, trong mỗi tấm ảnh lễ phục hắn đều viết một đoạn đánh giá lớn, phi thường cẩn thận.

Hạ Lập Nhân lên lầu đã là chuyện của một tiếng sau, bất quá hắn cũng không có nhiều đánh giá với tranh của Tiết Mạch, chỉ nói “Không tệ.”

Tiết Mạch có hơi thất vọng, y đáng thương nói: “Chỉ là không tệ sao? Không có đánh giá khác sao, cho dù là khuyết điểm cũng không sao, tôi muốn nghe đánh giá của Hạ tiên sinh một chút.”

Hạ Lập Nhân cười nói: “Tôi đã nói rồi, tôi cũng không hiểu vẽ vời, nếu như cậu có thể kiếm tiền tôi liền đầu tư, đánh giá của tôi cũng không quan trọng, khách mua tranh của cậu thích là được, cậu cũng sẽ không muốn bán tranh cho tôi đi?”

“Làm sao sẽ!” Tiết Mạch gấp gấp nói, “Nếu như Hạ tiên sinh anh thích tôi sẽ tặng cho anh, tôi sao có thể để anh tốn tiền!”

“Đây cũng là cậu tân tân khổ khổ sáng tác ra, tôi sao có thể tùy tiện cầm.” Hạ Lập Nhân phía trước bức tranh nhìn chằm chằm một hồi, “Huống chi tôi cũng không có sở thích sưu tầm tranh, sẽ không lãng phí

trác phẩm của cậu.”

“Như vậy a.....” Tiết Mạch nhìn qua rất ử rữ, “Nhưng Hạ tiên sinh anh vì tôi làm nhiều như vậy, tôi cũng không có gì tốt báo đáp anh, liền muốn tặng mấy bức tranh cho anh.”

“Không cần nghĩ nhiều như vậy, tôi chỉ là đầu tư mà thôi.” Hạ Lập Nhân cảm thấy Tiết Mạch quá chuyện bé xé ra to rồi, “Cậu chỉ cần có thể để đầu tư của tôi đạt được lợi nhuận, đó chính là hồi báo tốt nhất rồi, tôi đây làm ăn chưa bao giờ lỗ vốn, cho nên rất ít khi làm đầu tư không xác định như vậy, mặc dù chỉ là đầu tư rất nhỏ, nhưng hi vọng cậu không để cho tôi thất vọng.”

Hạ Lập Nhân nhìn đồng hồ tay một chút, “Thời gian không còn sớm, cậu thu thập một chút xuống lầu ăn cơm đi, tôi đi xuống trước.”

“Hạ tiên sinh.” Tiết Mạch từ phía sau gọi Hạ Lập Nhân lại, “Anh ban đầu cũng đối với thầy Thẩm như vậy sao? Cũng coi thầy ấy là đối tượng đầu tư?”

Hạ Lập Nhân quay đầu lại, sắc trời khá muộn rồi, hắn đứng ở cửa, dưới trời chiều Tiết Mạch cũng không nhìn quá rõ vẻ mặt của hắn.

“Cậu ấy không giống.”

Tiết Mạch tiếp tục hỏi: “Vậy bây giờ? Thầy ấy hiện tại đối với anh mà nói vẫn như cũ là không đồng dạng như vậy sao?”

Hạ Lập Nhân cũng không trả lời, quay đầu lại ra cửa xuống lầu, lưu lại một mình Tiết Mạch đứng ở phía trước tác phẩm mới hoàn thành.

Luân Đôn mùa này tuy rằng không nóng, nhưng cũng không lạnh, bất quá buổi tối vẫn có chút lạnh, mặt trời nhanh xuống núi, cửa sổ sát đất mở rộng ra thổi qua từng trận gió mát, Tiết Mạch cảm thấy có chút lạnh.

Run run một chút hồi phục lại tinh thần, nhìn tác phẩm mình vừa hoàn thành thầm nghĩ: Tiếp tục cố gắng lên đi!

56. Chương 56

Thẩm Ninh lúc không có chuyện gì làm sẽ ở trong sân phơi nắng, nhưng hiện tại là mùa hè, anh lúc không có chuyện gì làm cũng chỉ có thể nằm ở trên giường ngắm người.

Ngoại trừ vẽ và nghe truyền hình ra, thú vui duy nhất của anh chính là buồn chuyện với mấy bảo mẫu, nghe bọn họ nói mấy tin tức thú vị gần đây, vận động kịch liệt vẫn như cũ không thích hợp với anh, anh còn ôm hy vọng, hi vọng có một ngày mắt có thể hồi phục thị lực, có lẽ sẽ gặp được bác sĩ thích hợp, anh không muốn vận động kịch liệt khiến triệu chứng não bổ càng nghiêm trọng hơn.

Anh có đôi khi lại rất may mắn, ít nhất anh trước kia nhìn thấy, còn có thể vẽ, bất kể là nghe truyền hình hay là tán gẫu với những người khác, anh đều có thể tưởng tượng hình ảnh miêu tả mọi người, so với người mù bẩm sinh may mắn hơn nhiều.

“Tích tích — tích tích —” Chuông báo thức điện thoại di động vang lên, đây là báo thức Thẩm Ninh đặt, mỗi ngày đều có vài thời gian cố định sẽ vang lên, để anh không cần hỏi người khác cũng biết thời gian đại khái, khái niệm ăn cơm ngủ rồi giường đều có.

Nghe được chuông báo thức Thẩm Ninh từ trên giường bò dậy, năm giờ rồi, anh có thể hoạt động chuẩn bị ăn cơm tối.

Mở cửa phòng đi chưa được mấy bước đã nghe thấy giọng nói của mấy bảo mẫu trong phòng khách.

“Hạ tiên sinh sao có thể như vậy, có chút quá đáng a.”

“Đúng vậy a, tôi đều nhìn không được, Thắm tiên sinh thật đáng thương.”

“Nam nhân có tiền liền thối nát, huống chi Hạ tiên sinh còn không phải có tiền bình thường, lúc trước nhìn si tình như vậy, nói thay lòng đổi dạ liền thay lòng, thật là khiến người ta thất vọng.”

“Ây ây! Nói cái gì đó, bọn tôi cũng là nam nhân có được hay không, cô không nên một trự đánh chết mọi người.” (ý ở đây là đừng đánh đồng lẫn nhau)

“Hắn ta không phải thảng trước còn tặng quà cho chúng ta nói tốt cho hắn sao, ha ha, may là tôi còn chưa dùng, hiện tại nhìn thấy đã có chút bực mình a, tôi liền ném đi!”

“Bất quá từ trên đạo nghĩ nói tới, hắn ta đã chia tay với Thắm tiên sinh rồi, vậy yêu đương với người khác cũng không có gì đáng trách.”

“Đạo lý tôi đều hiểu, tôi chỉ là nhìn không ưa hắn ta nếu muốn lựa chọn người khác, cũng đừng có cả ngày làm bộ si tình giả mù mưa sa, hiện tại tự mình đánh mặt mình rất thú vị sao?”

“Tôi nhìn ra được, Thắm tiên sinh mặc dù trong miệng không chịu thừa nhận, kỳ thực vẫn là thích Hạ tiên sinh.”

“Đúng vậy a..... Anh ấy sao không chịu nói với Hạ tiên sinh chuyện mắt của mình chứ.....”

“Ai..... Bây giờ nói cái này cũng vô dụng rồi, người ta đều có tâm hoan rồi, cũng là họa sĩ, ở Anh chơi vui đến quên cả trời đất rồi, đâu còn có thể nhớ tới, coi như Thắm tiên sinh hiện tại nói cho hắn ta biết tình hình thực tế cũng không ích gì nữa đi.”

“Hắn ta là đặc biệt thích họa sĩ hay là thế nào? Sở thích này thật đặc biệt.”

“Ai biết, trước kia thật là đã nhìn lầm hắn, sau này đừng nghĩ tiếp tục đi vào! Thiệt thòi tôi lần trước còn tặng thảm cho hắn đấy.”

“Ai.....”

Ba người than thở, hoàn toàn không chú ý tới Thắm Ninh đang đứng ở hành lang nghe lén.

Bước chân chuẩn bị tiến lên phía trước rụt lại, Thắm Ninh sờ vách tường trở lại phòng mình, đóng cửa phòng một lần nữa nằm lại trên giường, anh đột nhiên cũng không đói bụng nữa.

“Họa sĩ..... họa sĩ.....” Thắm Ninh lẩm bẩm tự nói.

Đã sớm dự đoán Lập Nhân sẽ gặp được một người khác, nhưng là tưởng tượng vô số lần, nhưng chưa từng nghĩ qua đối phương sẽ tiếp tục tìm một họa sĩ, quả nhiên ban đầu là bởi vì bức tranh mới thích mình đi?

Thời gian là liều thuốc chữa vết thương tốt nhất, trải qua lâu như vậy, Hạ Lập Nhân quả nhiên đã đi ra ngoài, bắt đầu tình cảm mới, về phần hạng mục “Lập Ninh” gì đó kia, đó cũng là chuyện trước khi tới Anh.....

Luôn hi vọng Hạ Lập Nhân có thể tìm được người thích hợp hơn anh, xảy ra thật sự, tình tình cũng không có tốt đẹp như vậy, muốn thay đổi đối phương cao hứng, nhưng nước mắt lại ngăn không được chảy xuống.....

Tình cảm nhiều năm như vậy rốt cuộc phải đặt xuống dấu chấm tròn.....

Chuyện của Hạ Lập Nhân và Tiết Mạch ở trên mạng có không ít tin tức, mọi người đều nói Tiết Mạch là tâm hoan của Hạ Lập Nhân, hắn liền thích họa sĩ, Thắm Ninh rời khỏi hắn, hắn liền tìm người khác, nghe nói còn muốn xài số tiền lớn lãng xê tình nhân mới của mình.

Cũng không có người chỉ trích hắn, ban đầu hắn và Thắm Ninh chia tay người bên ngoài xem ra cũng không phải là lỗi của hắn, hắn cách thời gian lâu như vậy mới tìm người mới đã không dễ dàng, hơn nữa tìm vẫn như cũ là họa sĩ, thậm chí có không ít fan của hắn còn náo nổi, nói Hạ Lập Nhân quả nhiên rất si tình, đối với Thắm Ninh quyến luyến không quên, tìm người mới vẫn như cũ là họa sĩ, đoán chừng là muốn ở trên người đối phương tìm bóng dáng của Thắm Ninh đi.

Lý lịch của Tiết Mạch cũng bị người đào ra, cũng sạch sẽ, bất quá vừa khéo chính là, y và Thắm Ninh vậy mà cùng một trường, nhỏ hơn Thắm Ninh một khóa, bất quá hắn đại học năm hai liền đi du học, cùng Thắm Ninh miễn cưỡng cũng coi như là bạn học, Thắm Ninh là sư huynh của hắn đấy.

Người qua đường nào bỏ rất nhiều chuyện xưa giữa ba người, đủ loại suy đoán đều có.

“Các người nói Thẩm Ninh bây giờ là không phải rất hối hận a, tôi không hiểu nổi anh ta, Hạ Lập Nhân đối tượng tốt như vậy anh ta như thế nào cam lòng không cần, hiện tại tốt rồi, tiện nghi bị học đệ của anh ta nhặt được.”

“Đây chính là duyên phận đi, ở Anh gặp nhau, suy nghĩ một chút có chút lãng mạn a, mặc dù Thẩm Ninh và Hạ Lập Nhân ở chung một chỗ bảy năm rồi, nhưng là tôi xem ra Tiết Mạch kia có lẽ mới là chân mệnh thiên tử của Hạ Lập Nhân!”

“Tôi cảm thấy Thẩm Ninh trong lòng hiện tại nhất định là có một đầu tiểu quái thú! Bạn trai cũ tìm ai không được, còn tìm học đệ của mình, trong lòng nếu như không chán ghét mới là lạ, đối lại là tôi, khẳng định ngày ngày đâm tiểu nhân nguyên rửa đôi mắt nam nam, đặc biệt chán ghét!”

“Tôi thấy tin tức nói Tiết Mạch hình như là thân thể không tốt, có bệnh tim, cậu ta năm ngoái đã làm giải phẫu a, hiện tại truyền thông vô cùng chính xác, cái gì cũng có thể đào ra được.”

“Tôi khá thích Thẩm Ninh, anh ta so với Tiết Mạch có tài hoa hơn, gần đây không phải mới vừa được giải thưởng sao, chuyện tình cảm ai nói được chính xác, hợp thì xử, không hợp liền chia, nghệ thuật gia bọn họ vốn là không câu nệ tiểu tiết.”

“Nói thật đã lâu không nhìn thấy Thẩm Ninh rồi, anh ta gần đây biến mất sao, nghe nói đoạn thời gian trước đoạt giải bản thân còn không đi lĩnh thưởng, còn là bạn đi thay anh ta.”

”Đại chính là báo ứng, ban đầu Thẩm Ninh tìm bạn của Hạ Lập Nhân, hiện tại Hạ Lập Nhân tìm học đệ của Thẩm Ninh, cái này gọi là một báo hoàn một báo, thanh toán xong!”

“Ha ha, đồng tính luyện quả nhiên đều không có kết quả tốt!”

.....

Trên mạng lan truyền tới rất náo nhiệt, bất quá những thứ này Thẩm Ninh cũng không biết, không có ai sẽ nói với anh, trong truyền hình cũng sẽ không đưa tin những thứ này, Liễu Dật và bảo mẫu đương nhiên cũng sẽ không nói, ngoại trừ sấm tối hôm đó nghe lén, Thẩm Ninh cái gì cũng không rõ ràng, anh chỉ biết người yêu mới của Hạ Lập Nhân cũng là họa sĩ, hai người đang ở Anh, hình như còn rất ân ái.

Mấy người Liễu Dật cũng đều cho là dấu điểm rất tốt nữa.

Thẩm Ninh biết chuyện này vừa rạng sáng ngày thứ hai liền bắt đầu vẽ, sau khi khóc cảm thấy tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, thế giới của anh đã là màu đen rồi, không thể tiếp tục sống tới bị đè nén như vậy, phải sống tới càng đặc sắc hơn chút, không muốn tiếp tục sợ hãi rụt rè nữa.

Mình trước kia luôn là lo lắng cái này lo lắng cái kia, bản thân lo lắng mù sẽ khiến Hạ Lập Nhân thất vọng, hiện tại không cần lo lắng nữa rồi, không cần lại vì đối phương suy tính, bởi vì Hạ Lập Nhân đã có cuộc sống mới, đã không cần anh, cho nên anh nên suy tính vì mình.

Liễu Dật xé chiều hôm đó vừa lúc tới đây xem Thẩm Ninh, bảo mẫu nói Thẩm Ninh đang vẽ, vẽ cả buổi trưa, sắp hoàn thành rồi.

Bảo mẫu có chút lo lắng nói: “Buổi sáng bảy giờ đã bắt đầu, tới bây giờ vẫn chưa từng dừng lại.”

Liễu Dật cười khê: “Đây nói rõ ràng cậu ấy vừa vận linh cảm bộc phát, đây là chuyện tốt.”

Cùng bảo mẫu cười nói đi vào phòng vẽ tranh của Thẩm Ninh, một khắc kia nhìn thấy bức tranh Thẩm Ninh vẽ liền ngây ngẩn cả người.

Đó là một bức tranh màu đen chủ yếu, trong bối cảnh màu đen trộn lẫn đủ mọi mảnh vụn màu sắc, giống như ngôi sao sáng đủ mọi màu sắc, kèm theo sóng biển màu lam đậm hình dạng sóng gợn có một loại cảm giác thâm thúy, bất quá cái này cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là trung tâm của bức họa này.

Về một người, chỉ có đầu, bộ phận rất mơ hồ, cùng bối cảnh có chút cảm giác hòa hợp một thể, chỉ có đôi mắt đặc biệt nổi bật.

Hai mắt thật to, con ngươi màu đen, giống như tràn đầy khát vọng với cái gì đó.

Mắt phải treo một giọt nước mắt, nhìn qua vữa tuyệt vọng vừa rung động.

Liều Dật từ từ đến gần, hần nhẹ giọng ở phía sau Thẩm Ninh nói: “Bức tranh này tên là gì?”

Lúc này Thẩm Ninh vừa lúc hoàn thành một nét cuối cùng, anh trầm mặc mới lên tiếng: “Ánh sáng.”

Một bức tranh màu đen, nhưng tên là “Ánh sáng”, Liều Dật che miệng, hần cũng không biết tại sao, nước mắt chính là rào rào chảy xuống.

Bên trong phòng vẽ tranh thanh âm gì cũng không có, chỉ còn dư lại thanh âm khịt khịt của Liều Dật.

Qua một lúc lâu Thẩm Ninh quay đầu lại: “Tiếp tục giúp tôi liên lạc với Fukushima tiên sinh đi.”

57. Chương 57

“Fukushima tiên sinh?” Liều Dật cau mày, “Nhưng là.....”

“Tôi biết anh muốn nói cái gì.” Thẩm Ninh đưa bút vẽ cho bảo mẫu bên cạnh, “Tôi muốn thử lại lần nữa, tôi biết nguy hiểm rất lớn, nhưng đã có hi vọng, tôi liền muốn thử lại một lần, anh giúp tôi một chút đi.”

Thẩm Ninh “nhìn” về phía Liều Dật, trước mắt anh một mảnh đen tối, chỉ là bình tĩnh nhìn về phía Liều Dật đứng, trên mặt anh mang theo nụ cười, nhưng lại khiến Liều Dật đau xót không thôi, mặc dù không đành lòng, nhưng hần vẫn là phải nói, “Cậu ban đầu lúc còn nhìn thấy gặp Fukushima tiên sinh đã cự tuyệt một lần rồi, tôi cảm thấy chúng ta dù cố gắng thế nào cũng vô dụng, hần sẽ không đồng ý, hần là người có địa vị nhất của khoa não, sẽ không làm giải phẫu làm ảnh hưởng tới uy tín của hần.”

“Thẩm Ninh, tỷ lệ có thể thành công cuộc phẫu thuật của cậu quá nhỏ, từ bỏ đi.”

“Tôi không muốn mất đi cậu người bạn này, cho dù không nhìn thấy, cậu cũng sống tới rất tốt không phải sao, cần bản không cần chịu nguy hiểm lớn như vậy, vạn nhất..... vạn nhất.....”

Liều Dật không dám tưởng tượng cái vạn nhất kia, phẫu thuật não vốn là nguy hiểm cũng rất lớn, bệnh tình của Mạnh Đình lại càng đặc biệt, hiện tại hết thấy đều rất tốt, hần không muốn Thẩm Ninh có bất kỳ phát sinh ngoài ý muốn nào.

“Tôi biết, tôi biết hậu quả của thất bại.” Thẩm Ninh vươn tay về phía Liều Dật, “Đỡ tôi tới phòng ăn đi, tôi vừa lúc đói bụng.”

Liều Dật nhẹ nhàng đỡ Thẩm Ninh, một khắc kia hần sờ tới ngón tay Thẩm Ninh không đành lòng nghiêng đầu qua, tay trở nên là dùng để vẽ, nhưng hiện tại phía trên có rất nhiều vết thương nhỏ, lòng bàn tay trở nên rất thô ráp, đây là thường xuyên dùng ngón tay sờ mò dẫn tới, trong sinh hoạt hàng ngày luôn sẽ gặp phải các loại va chạm nhỏ.

Lúc này mới ngắn ngủi một năm mà thôi, cuộc sống của Thẩm Ninh đã cẩn thận lại còn cẩn thận hơn, vẫn như cũ tránh không được chuyện như vậy, Liều Dật có thể hiểu tâm thái muốn hồi phục thị lực của Thẩm Ninh, nhưng có cái gì có thể quan trọng hơn tính mạng chứ.

Hai người đến phòng ăn ăn cơm, kỳ thực chỉ một mình Thẩm Ninh ăn, Liều Dật là ăn rồi mới tới, hần không ngừng gấp thức ăn vào bát cho Thẩm Ninh.

Thẩm Ninh vừa ăn vừa nói: “Tôi trước kia vẫn nghĩ, nếu như tôi mất rồi, Lập Nhân có thể sẽ rất thương tâm hay không.”

“Nhất định sẽ!” Liều Dật cố gắng bỏ đi ý niệm muốn làm giải phẫu của Thẩm Ninh, “Cho nên cậu phải hảo hảo chiếu cố chính mình, như bây giờ cũng rất tốt không phải sao!”

“Tôi trước kia cũng nghĩ như vậy, luôn lo lắng anh ấy một ngày kia sẽ cần tôi, cho nên coi như tôi không nhìn thấy, cảm thấy tiếp tục như vậy cũng không tệ lắm.” Thẩm Ninh bới một miếng cơm, “Tôi hôm qua đột nhiên mơ một giấc mơ, không nhớ rõ nội dung giấc mơ, nhưng tôi hiểu được một chuyện.”

“..... Cái gì?”

“Tôi có thể đem chính mình suy nghĩ tới rất quan trọng đi, vì người khác làm gì, có lẽ đối với đối phương mà nói là một gánh nặng rất lớn, thỉnh thoảng ích kỷ vì mình suy nghĩ một chút cũng không có gì không tốt, mặc dù tôi vẫn luôn rất ích kỷ.” Thẩm Ninh cười ra tiếng.

Liễu Dật nhưng cười không nổi, hắn mơ hồ cũng đoán được một chút, chuyện của Hạ Lập Nhân và Tiết Mạch Thẩm Ninh hẳn là biết chút gì, về phần là biết như thế nào, hắn không muốn đi hỏi, cũng không nhẫn tâm hỏi.

“Anh biết nguyện vọng lớn nhất trước mắt của tôi là gì không?” Thẩm Ninh lại bới một miếng cơm.

Liễu Dật: “.....” Hắn nói không nên lời, cũng không muốn nói.

“Anh có thể cảm thấy tôi mù vẫn như cũ có thể vẽ, thậm chí cảm thấy so với tôi trước kia còn vẽ đẹp hơn, mọi người thích tác phẩm bây giờ của tôi hơn.” Thẩm Ninh từ từ ngừng lại, đôi đũa chọc vào cái bát một cái lại một cái, “Nhưng tôi vẽ tới không vui về anh biết không? Tôi không cách nào vẽ ra được thứ khiến người ta cao hứng, mỗi lần cầm bút vẽ nghĩ tới đều là mấy thứ hắc ám, tất cả linh cảm đều là kiềm chế lại tiêu cực.”

“Nhưng tôi ngoại trừ vẽ không không thể làm chuyện khác.....”

“Mỗi ngày đều ở đây tự tìm chuyện nhàm chán phiền não suy nghĩ, hồi ức không dùng được nhưng lại không quên được chuyện cũ, cố gắng làm cho mình vui vẻ nhưng tới nào nằm ở trên giường vẫn là muốn khóc.....”

“Nhưng hiện tại tôi có thể chỉ vì mình suy nghĩ, cho nên tôi muốn làm một vài chuyện mình chân chính muốn làm.”

“..... Tôi muốn hồi phục thị lực.”

“Tôi không phải một chút hi vọng cũng không có, chỉ là rất nhỏ mà thôi, tôi đã không hề sợ nữa, tôi sẽ không hối hận.”

“Đây là nguyện vọng duy nhất trước mắt của tôi, cho dù tôi ở trên bàn phẫu thuật không tỉnh lại tôi cũng nguyện ý, tôi đã không có cái gì để mất nữa.....”

Nước mắt Thẩm Ninh từng giọt rơi xuống, rơi xuống trong bát và trên bàn, “Cho nên tôi van cầu anh, giúp tôi một lần cuối cùng này đi.....”

“Được.....” Liễu Dật cảm giác mình có thể là điên rồi, vậy mà sẽ đáp ứng yêu cầu không bình thường như vậy của Thẩm Ninh, nguy hiểm của giải phẫu có bao nhiêu không ai rõ ràng hơn hắn.

Nhưng nghĩ tới bức tranh vừa nãy của Thẩm Ninh hẳn thật sự nói không ra lời cự tuyệt, ngôn ngữ gì cũng đều vô dụng, bức họa kia nói rõ hết thấy, hắn hiện tại muốn bóp chết Hạ Lập Nhân, nếu như không có mấy chuyện tồi tệ kia, có lẽ Thẩm Ninh sẽ không đi tới một bước này.

“Tôi ngày mai sẽ giúp cậu liên lạc với Fukushima tiên sinh.” Liễu Dật cuối cùng rầu rĩ nói.

“..... Cảm ơn anh.”

Được người cảm ơn luôn là chuyện tốt, nhưng lần này Liễu Dật một chút cũng không cảm thấy vui vẻ.

58. Chương 58

“Tôi cảm thấy mấy bức này tốt hơn.” Hạ Lập Nhân ở trong phòng vẽ tranh tạm thời của Tiết Mạch đi tới đi lui, xem tác phẩm gần đây của Tiết Mạch.

“Nhưng là.....” Tiết Mạch bộ dạng có chút khó khăn, “Mấy cái này chỉ là vẽ mô phỏng.”

“Tôi thích mấy bức này hơn.” Hạ Lập Nhân cầm lấy một bức chăm chú nhìn, “Màu sắc rất tốt, mặc dù tôi cũng không quá hiểu bức tranh, nhưng tôi cảm thấy mấy bức này rất không tệ.”

“Hạ tiên sinh anh thật sự rất thích thầy Thẩm, tranh của thầy ấy màu sắc phần lớn đều rất phong phú.” Tiết Mạch phong cách có chút phức tạp, mấy bức tranh của hắn được Hạ Lập Nhân khen ngợi đều là mô phỏng theo phong cách của Thẩm Ninh vẽ, lần trước hài lòng cũng là phong cách bắt chước Thẩm Ninh, nhưng cũng không phải quá rõ ràng, Hạ Lập Nhân hôm nay lại khen mấy bức khá rõ ràng.

“Tôi lúc trước không phải đã nói rồi sao, cậu ấy rất có tài hoa, tôi rất ngưỡng mộ cậu ấy.” Hạ Lập Nhân nhìn về phía Tiết Mạch, “Cậu cũng không phải fan của cậu ấy sao, vài bức tranh vẽ có chút tương tự, tôi cảm thấy so với phong cách trước đây của cậu tốt hơn, cậu sẽ hồng.”

“..... Tôi nếu vẫn như cũ kiên trì phong cách của mình, Hạ tiên sinh anh sẽ không vui sao?” Tiết Mạch hỏi tới cực kỳ dè dặt.

“Sẽ không.” Hạ Lập Nhân đặt bức tranh xuống cười một cái với Tiết Mạch, “Chỉ cần cậu có thể kiếm tiền là tốt rồi, tôi đi trước, cậu từ từ vẽ.”

Tiết Mạch: “.....”

“Chờ một chút!” Tiết Mạch đột nhiên gọi Hạ Lập Nhân lại.

“Sao thế?” Hạ Lập Nhân nhìn đồng hồ, hiển nhiên hắn sẽ còn có an bài.

Tiết Mạch có chút ấp úng, “Tôi..... tôi gần đây xem tin tức, mấy phóng viên viết lung tung rất nhiều thứ, tôi.....”

“Tôi cũng biết, đây không phải rất tốt sao, coi như thay cậu làm quảng cáo, nếu suôn sẻ tôi sẽ sắp xếp triển lãm tranh cho cậu vào cuối năm, cho nên hi vọng cậu không để tôi thất vọng.” Lời này của Hạ Lập Nhân nói tới có chút ý vị thâm trường.

Hạ Lập Nhân sau khi đi Tiết Mạch một mình ngồi ở phòng vẽ tranh ngắm người, hắn hiện tại có chút tìm không được tâm tư Hạ Lập Nhân, thật sự chỉ là muốn lăng xê hắn hay là đối với hắn hơi có chút hảo cảm?

Một chút hảo cảm cũng không có đó là không có khả năng đi? Trên thế giới có nhiều họa sĩ như vậy, tại sao hết lần này tới lần khác muốn lăng xê hắn không lăng xê người khác chứ.

Tiết Mạch cầm lấy bức tranh Hạ Lập Nhân vừa mới nói thích nhìn lại nhìn, hồi đó ban đầu quen biết với Hạ Lập Nhân cũng là bởi vì Thẩm Ninh, đó đều là buột miệng, hắn không nghĩ tới sẽ thuận lợi như vậy.

Nhưng là bây giờ có một vấn đề, Hạ Lập Nhân mặc dù tỏ rõ cùng Thẩm Ninh rất trong sáng, chỉ là ngưỡng mộ tài hoa của đối phương, nhưng nói gần nói xa đều để lộ ra đối với Thẩm Ninh nhớ mãi không quên, cũng thích mấy bức tranh mô phỏng của mình hơn.

Làm một họa sĩ, dĩ nhiên hi vọng bức tranh phong cách của mình được yêu thích và hoan nghênh hơn, bắt chước phong cách người khác luôn là kém cỏi, khẳng định chính mình có thể nhìn qua khá có đạo đức, nhưng Tiết Mạch lo lắng sẽ khiến Hạ Lập Nhân ghét, đối phương đều tỏ ý rõ phương hướng hắn vẽ như vậy, hắn cũng muốn đối nghịch hình như có chút không biết điều.

Tiết Mạch do dự, hắn rốt cuộc có nên tạm thời thỏa hiệp hay không.

Nếu không trước tiên gọi điện thoại cho người kia đi.....

Tiết Mạch đứng dậy đóng cửa phòng vẽ tranh lại, sau đó gọi một cú điện thoại, hắn cần tìm người thương lượng chuyện này.

Kết quả xin giúp đỡ không ngoài dự liệu của hắn, đối phương đổ ập xuống chính là một trận mắng chửi!

“Cậu có phải dùng thuốc màu nhiều quá trong đều toàn là thuốc màu rồi hay không? Cậu xem cậu là ai? Nếu như Hạ Lập Nhân không thích cậu, cậu liên cái gì cũng không phải! Cậu hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là làm cho anh ấy vui vẻ, các cậu biết thời gian còn ngắn, anh ấy không quên được Thẩm Ninh là rất bình thường, cậu không nắm lấy cơ hội coi như xong, còn cở đây thương lượng với tôi như thế nào khiến anh ấy phiền chán, cậu là đầu bị nước vào hả?”

“Tôi.....” Tiết Mạch muốn giải thích hai câu.

“Tính tình của anh ấy không tốt, kiên nhẫn cũng phi thường có hạn, cậu trước đây công việc làm tới rất tốt, không nên vào lúc này thất bại trong gang tấc, chỉ cần cậu kiên trì, một ngày nào đó có thể thay thế được Thẩm Ninh, đến lúc đó cậu muốn làm gì cũng được, cần gì vì tình cảm nhất thời vứt bỏ tiền đồ tương lai tốt đẹp, cậu có phải ngu hay không a?”

“..... Tôi biết rồi.” Tiết Mạch hít sâu một hơi, “Tôi biết nên làm như thế nào rồi.”

“Vậy thì tốt, sau này chuyện như vậy cũng đừng gọi điện thoại tới hỏi nữa, kẻ ngu đều phải biết làm như thế nào! Ọe —” Đầu bên kia điện thoại đột nhiên xuất hiện thanh âm nôn khan.

Tiết Mạch bị sợ giật mình, “Cô làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái sao?”

“Không sao, tôi cúp, cứ như vậy đi, có việc sẽ liên lạc lại.”

“Ọe —” Hàn Văn Quân vọt tới bệ rửa mặt trong phòng tắm nôn khan, điện thoại di động bị cô ta ném vào trên giường trong phòng ngủ.

Không phun ra cái gì cả, nhưng chính là buồn nôn, thân thể các loại không thoải mái, cô ta dùng nước súc súc miệng, sau đó ngẩng đầu nhìn mình trong gương.

(Ồi con hãm lờ ám quẻ này =.=)

Người trong gương sắc mặt trắng bệch, da dẻ chút chút nào sáng bóng, khuôn mặt gầy hơn trước kia rất nhiều, mắt vô thần, đáy mắt có quầng thâm thật sâu, môi rất khô, giống như tùy thời liền muốn nứt ra, nhưng bây giờ là mùa hè, căn bản không phải mùa khô hanh.

Hàn Văn Quân gần đây trải qua rất không tốt, cô ta ban đầu chuyển ra ngoài cũng coi như thoải mái, cuộc sống độc thân mặc dù rất cô đơn, nhưng cũng rất thanh tĩnh, không có chuyện đáng ghét quần lầy, cô ta duy nhất nghĩ đến chính là Thẩm Ninh.

Sau đó cô ta phát hiện vận tốt của mình tới, cô ta có một ngày đột nhiên nhận được một chuyển phát nhanh nặc danh, mở ra vừa nhìn, bên trong là tư liệu của Tiết Mạch, cũng cung cấp phương thức liên lạc của Tiết Mạch. Phần tài liệu này rất cặn kẽ, cặn kẽ tới mức Hàn Văn Quân vừa nhìn cũng biết lợi dụng như thế nào.

Cô ta không biết là ai đang giúp cô ta, cũng không biết đối phương là mục đích gì, cô ta suy đoán hơn phân nửa cũng là kẻ thù của Thẩm Ninh đi, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, cô ta chỉ cần động động miệng lưỡi là có thể thu thập Thẩm Ninh, cơ sao mà không làm.

Cô ta và Hạ Lập Nhân bạn bè nhiều năm như vậy, nghe đối phương kể qua vô số chuyện về Thẩm Ninh, cho nên hẳn đối với sở thích thói quen của Thẩm Ninh so với ai khác đều rõ ràng hơn, cái này đối với Tiết Mạch phi thường hữu dụng.

Nếu Hạ Lập Nhân còn không thể quên được Thẩm Ninh, vậy liền để Tiết Mạch giả làm fan của Thẩm Ninh, đây là buột miệng cực tốt, sự thật chứng minh, chủ ý này quả thực rất dễ thành công, cái này cũng khiến Tiết Mạch từ đó về sau đối với Hàn Văn Quân nói gì nghe nấy.

Nhưng cao hứng chưa được mấy ngày, Hàn Văn Quân phát hiện mình mang thai, từ thời kỳ sinh lý lần trước có thể tính toán, đứa bé này là kết quả lần trước bị Liễu Kiệt cưỡng bạo.

Từ đây về sau cơn ác mộng của Hàn Văn Quân đã tới rồi, cô ta sợ đứa bé này, đây là vết nhơ của cô ta, cô ta hận không thể giết chết Liễu Kiệt, như thế nào lại nguyện ý mang thai con của hắn, nhưng cô ta lại không dám phá thai, cô ta sợ bị người phát hiện bị vạch trần, đây đối với cô ta mà nói là scandal, là khuất nhục, cô ta không muốn để cho bất cứ kẻ nào biết.

Cô ta sợ bị người khác biết bí mật của cô ta thậm chí liên sa thải bảo mẫu, vốn là nôn ghen rất lợi hại, hơn nữa nhân tố trong lòng, hiện tại cộng thêm không có ai hảo hảo chiếu cố, cuộc sống của Hàn Văn Quân là trải qua đặc biệt thâm khổ, cô ta nhìn mình trong gương có kích động muốn khóc.

Tại sao tất cả bất hạnh đều phát sinh trên người cô, bị nam nhân đáng ghét cưỡng bạo còn mang thai, cô ta thậm chí cũng không dám đi làm rồi nghiệp chủng này!

Cô ta không dám thương lượng với người trong nhà, đặc biệt là mẹ mình, lúc trước chính là nghe lời mẹ mình kết hôn với Liễu Kiệt, chịu thua thiệt mới biết được, cho dù là mẹ ruột của mình, cũng không nhất định là thật sự suy nghĩ vì con gái của mình, ai cũng không thể tin, có thể tin tưởng chỉ có một mình mình mà thôi.

.....

Liễu Dật mặc dù đáp ứng Thẩm Ninh liên lạc với Fukushima Kenzo, hẳn cũng thật sự liên hệ rồi, nhưng đáp án đối phương cho vẫn giống như cũ, cự tuyệt tiến hành giải phẫu cho Thẩm Ninh, một năm trước đã cự tuyệt, huống chi là hiện tại bệnh tình càng thêm nghiêm trọng.

Một lần không được, tiếp tục cầu xin lần thứ hai, vẫn như cũ là không được.

Thời điểm lần thứ 3 Liễu Dật đã không có hy vọng gì, hẳn cảm thấy đối phương khẳng định đã rất không bình tĩnh, hẳn đây hoàn toàn là làm người khác khó chịu, mặt dày mày dạn dính lấy.

Ôm tâm thái thử một lần cuối cùng bấm điện thoại cho trợ lý của Fukushima Kenzo, Liễu Dật đã làm tốt chuẩn bị bị trợ lý kia nhéo cự tuyệt.

“Xin chào.” Đầu bên kia điện thoại xuất hiện cũng không phải là thanh âm của trợ lý, trợ lý kia luôn nói tiếng Anh, người này nói chính là tiếng Trung, mặc dù nói rất tệ, nhưng Liễu Dật sẽ không quên, đây là thanh âm của chính Fukushima Kenzo!

“Xin chào, Fukushima tiên sinh.” Liễu Dật chớp chớp mắt, đây chính là hiệu quả của ba lần đến mời (*) trong truyền thuyết sao? Đối phương khẳng định không phải là cự tuyệt hẳn, bằng không khẳng định trực tiếp để cho trợ lý giải quyết, có thể tự mình nghe điện thoại, còn nói tiếng Trung với hẳn, nhất định là có thể xoay chuyển rồi!

(**) truyền thuyết “ba lần đến mời”: Lưu Bị đích thân ba lần đến lều cỏ của Gia Cát Lượng để mời bằng được Gia Cát Lượng ra giúp, lần thứ ba mới gặp. Ý nói chân thành, khẩn khoản, năm lần bảy lượt mời cho được)

Bất quá kết quả hơi có chút chênh lệch so với tưởng tượng của hẳn, Fukushima Kenzo liền sẽ một hai câu tiếng Trung, còn lại đều là tiếng Anh, hẳn đáp ứng làm giải phẫu, bất quá không phải là hẳn mổ chính, là một học sinh khác của thầy giáo hẳn, cũng chính là sư đệ mổ chính trong truyền thuyết.

Liễu Dật vẫn là lần đầu tiên biết Fukushima Kenzo có thầy giáo, được rồi, có lẽ hẳn kiến thức nông cạn, trên con đường học thuật làm nghiên cứu luôn sẽ có một hai người thầy.

Để cho thầy mổ chính nghe tới cũng không sai, nhưng sư đệ là cái quỷ gì?!

Fukushima Kenzo là người có đại vị nhất của khoa não, phi thường nổi danh, Liễu Dật chưa từng có nghe nói qua hẳn có sư đệ nào, từ chỗ nào lời ra?!

Không phải là hẳn không tin đề cử của Fukushima Kenzo, chỉ là phẫu thuật lớn như vậy không phải là chuyện đùa, hẳn không muốn để cho Thẩm Ninh mạo hiểm lớn hơn nữa.

Bất quá Fukushima Kenzo rất nhiệt tình, hẳn tỏ vẻ sẽ ở Nhật Bản chờ Liễu Dật và Thẩm Ninh đến, cũng liên tục bảo đảm kỹ thuật của người hẳn đề cử tuyệt đối rất ok, kỹ thuật tốt hơn chính hẳn.

Liễu Dật mặc dù không quá tin tưởng, nhưng là từ tò mò vẫn hỏi tên đối phương, hẳn cũng muốn hảo hảo nghe một chút, cả thế giới bây giờ còn có thể tìm được bác sĩ khoa não danh khí lớn hơn Fukushima Kenzo sao?

“.” Fukushima Kenzo báo tên của đối phương.

“Maynard?” Liễu Dật cau mày, cái tên này nghe cảm giác là người Đức, sao cảm giác có chút quen tai a, hộ là Beethoven? Tên là cái gì.....

Maynard..... Maynard..... Maynard? Ha ha ha ha ha ha..... Sẽ không trùng hợp như vậy, đoán chừng chính là tên vừa vặn giống nhau đi.

Bất quá để ngừa vạn nhất vẫn là hỏi lại đi, Liễu Dật miêu tả chiều cao bộ dáng các kiểu của Maynard.

Fukushima Kenzo có chút ngoài ý muốn, hẳn không nghĩ tới Liễu Dật thế nhưng biết Maynard, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân Maynard quyết định làm giải phẫu?

“Bang!” Liễu Dật bị dọa tới mức điện thoại đều rơi xuống đất rồi!

59. Chương 59

Maynard kia vậy mà chính là Maynard này, Liễu Dật bị dọa sợ tới mức mắt hồn mất vía, cả người đều muốn không tốt.

Qua một lúc lâu hẳn mới run rẩy nhấc điện thoại trên mặt đất lên, đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm của Fukushima Kenzo, còn rất gấp gáp, không ngừng hỏi xảy ra chuyện gì, điện thoại di động ném tới trên mặt đất thanh âm cũng không nhỏ, đối phương tưởng rằng Liễu Dật xảy ra chuyện gì.

Liễu Dật lại thanh âm run rẩy căn vặn tình huống của Maynard, hẳn cũng không biết Maynard vậy mà còn là bác sĩ, nhìn không giống a.

Fukushima Kenzo bảo hẳn lên mạng tra, tư liệu về Maynard trên mạng hẳn là có, mặc dù gã ở trong quốc không có danh tiếng gì, nhưng ở Đức lại là nổi danh lừng lẫy, cũng không phải bởi vì y thuật của gã, mà là bởi vì gia tộc của gã.

Gia tộc của Maynard là danh môn quý tộc của nước Đức, ông nội của gã là một Bá tước, cha gã là một Nam tước, gia tộc làm ăn phong phú, cha hẳn là đặc biệt kinh doanh công ty y dược, là công ty điều chế thuốc quy mô lớn số một số hai nước Đức, Maynard từ nhỏ đã thích y học, còn từng tới Nhật Bản du học, ở trên phương diện nào ngoại khoa rất có nghiên cứu.

Bất quá gã cũng không có hứng thú làm bác sĩ, chỉ là thích nghiên cứu mà thôi, từng học cùng với Fukushima Kenzo một giáo viên, hai người quan hệ rất tốt, Fukushima Kenzo có thành tựu hiện tại cũng không tránh khỏi có liên quan với Maynard.

Nên hỏi đều đã hỏi, nên tra đều đã tra, nên biết đều đã biết.

Liễu Dật hiện tại chỉ suy nghĩ một vấn đề: Hẳn phải như thế nào mới có thể thuyết phục Thẩm Ninh từ bỏ giải phẫu!

Hẳn thật sự không muốn gặp Maynard! (Hừmmmm, anh vì rai hại bạn thế là hơn được)

Đây nhất định là có dự mưu! Đây nhất định là gian kế của tên kia! Không sai, nhất định là như vậy!

Liễu Dật nằm ở trên sàn nhà nhìn trần nhà ngẩn người, hẳn đã thanh tâm quả dục một năm, chẳng lẽ muốn hẳn như vậy cả đời sao!

Đó là cuộc sống con người trải qua sao!

Tại sao tên nam nhân này cứ luôn âm hồn bất tán! Gã rốt cuộc là coi trọng ta ở chỗ nào, ta thay đổi vẫn không được sao!

Nha đúng rồi, gã hẳn là thích gương mặt này của ta, ban đầu nhìn thấy bức tranh của Thẩm Ninh liền phát điên, thế này nhưng làm sao tốt, chẳng lẽ muốn khiến ta đi hủy dung sao?

Vốn còn muốn đi hỏi một chút Hạ Lập Nhân Tiết Mạch kia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, Liễu Dật như thế nào cũng không tin Hạ Lập Nhân sẽ đi tình biệt ly, chứng ám ảnh cưỡng chế có thể bức tử cậu ta!

Huống chi hẳn cảm thấy Hạ Lập Nhân coi như thật sự chuẩn bị bắt đầu lại một đơn vị tình cảm mới, cũng tuyệt đối sẽ không tìm một người có nhiều liên quan với Thẩm Ninh như vậy, đó là khiến Thẩm Ninh khó chịu, Hạ Lập Nhân chắc chắn sẽ không, nếu không dự án Lập Ninh này chính là trò cười.

Vốn là muốn gọi điện thoại hỏi rõ ràng, nhưng hiện tại lòi ra chuyện Maynard, Liễu Dật liền gạt Tiết Mạch sang một bên, hần gần đây một thời gian gần tinh thần đều khẩn trương cao độ, chỉ sợ Maynard lại giết tới Trung Quốc!

Điện thoại di động là tuyệt đối không tiếp số lạ, nhìn thấy số không quen liền bảo người khác nhận giúp, có gì không bình thường liền nói người không có ở đây, cả ngày giống như đánh giấc, cũng thật sự rất không dễ dàng.

Khổ não chính là, hần còn không biết giải thích với Thẩm Ninh thế nào, nếu như Maynard thật sự có bản lĩnh giúp Thẩm Ninh hồi phục thị lực, hần quả thật không nên ngăn cản, nhưng hần được chứng kiến thủ đoạn của Maynard, dự vọng chiếm hữu của nam nhân này quả thực chính là level bệnh tâm thần, gia thế hiển hách nhìn qua có kĩ năng như vậy, nếu là gã mượn lần này uy hiếp hần dính lấy làm sao cho tốt giờ!

Liễu Dật khổ não a, mình rốt cuộc có nên dâng hiến một chút không a?

Hần chưa từng làm 0, nói làm 0 là cái cảm thụ gì? Có thể sẽ rất khó chịu hay không? Từ trước kia có nhìn qua đối tượng có một chân (ý là cái đũa từng gì gì ấy với ảnh), làm tốt vẫn là rất sáng khoái.

Nhưng cảm giác, cảm thấy rất khó tiếp nhận.

Muốn hỏi một chút người có kinh nghiệm, nhưng hỏi Thẩm Ninh hiển nhiên là không được, đối phương đều cái dạng kia hần còn đi hỏi loại vấn đề xúi quẩy này, là người đều làm không được.

Hỏi pháo hữu trước kia? Vậy thì càng không được, mặt mũi không phải toàn bộ mất hết sao!

Nếu không đăng tieba hỏi netizen một chút?

Liễu Dật xoắn xuýt vài này, cũng lên mạng đăng tieba hỏi, cuối cùng hần lại gọi điện cho Fukushima Kenzo.

Hần suy nghĩ kỹ mấy ngày, phát hiện nói gì cũng là vô ích, giải phẫu rốt cuộc có bao nhiêu nguy hiểm, tỷ lệ thành công rốt cuộc có bao nhiêu mới là chuyện trước mắt khẩn cấp nhất, rốt cuộc có đáng để hần mạo hiểm hay không!

Fukushima Kenzo cũng không có đưa ra đáp án xác thực, hần là chuyên nghiệp, sẽ không dưới tình huống không có tí bằng chứng nào nói ra lời không chịu trách nhiệm.

Tình huống thần kinh thị giác của Thẩm Ninh hần lần trước tiếp xúc đã là hơn một năm trước rồi, hiện tại là tình trạng gì hần không rõ ràng lắm, cần làm kiểm tra lần nữa, hần nói với Liễu Dật, nếu như có thể mà nói, để Thẩm Ninh đi Nhật Bản một chuyến, hần phải căn cứ vào tình huống cụ thể hiện tại của Thẩm Ninh mới có thể đưa ra phán đoán chuẩn xác.

Hần nói Maynard kỹ thuật tốt, nhưng đối phương cũng là người, có thể làm là có thể làm, đối phương cũng phi thường nguyện ý, nhưng tỷ lệ thành công rất cực có bao nhiêu cũng khó nói.

Fukushima Kenzo làm người có quyền nhất khoa nào có bản khoản riêng của mình, giải phẫu tỷ lệ thành công quá thấp hần sẽ không làm, Maynard cũng chưa từng có bản khoản như vậy, đây chỉ là yêu thích của gã, cũng không phải mưu sinh, cũng không quan tâm đánh giá của bên ngoài và danh tiếng, gã hoàn toàn là bởi vì Liễu Dật mới tiếp nhận ca này.

Liễu Dật suy đi tính lại, quyết định đi Nhật Bản một chuyến, hần hiện tại cũng rõ ràng, đối phương chính là nhắm vào hần, hần không đi một lần nhất định là không được, vấn đề 1 hay là 0 tới Nhật Bản tiếp tục cân nhắc đi, có lẽ hần có cơ hội tranh thủ một chút.

Bất quá hần tạm thời sẽ không để cho đi cùng theo, điều động binh lực để cho Thẩm Ninh đi Nhật Bản, vạn nhất cuối cùng nhận được là thất vọng, đả kích đối với Thẩm Ninh sẽ lớn hơn nữa, không bằng để cho Thẩm Ninh ở trong nước một lần nữa làm kiểm tra xong, sau đó hần mang theo báo cáo kiểm tra tự mình đi một chuyến, tới lúc đó có được hay không liền xem Maynard, có thể làm hần liền về nước bảo Thẩm Ninh làm chuẩn bị, sau đó mang Thẩm Ninh tới Nhật Bản, không thể làm.....

Vậy thì nói với Thẩm Ninh Fukushima Kenzo không đồng ý đi, tránh cho hi vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều, lúc trước đã bị cự tuyệt qua, vậy bị cự tuyệt lần nữa cũng có thể tiếp nhận.

.....

“Làm kiểm tra?” Thẩm Ninh nghe thấy tin tức là một tuần sau, anh có chút vui mừng, “Fukushima tiên sinh đáp ứng sao?”

“Không có.” Liễu Dật trước tiên làm chút bảo lưu, “Tôi liên hệ với hần vài lần, thật vất vả đáp ứng xem báo cáo kiểm tra của cậu một chút, hần lần trước nhìn vẫn là một năm trước, có thể tính toán cái gì, đương nhiên phải nhìn qua lại một lần nữa mới được, cậu mấy ngày này hảo hảo chuẩn bị, dùng trạng thái tốt nhất tiếp nhận kiểm tra, tôi sẽ sắp xếp tốt cho cậu.

Liễu Dật ngồi ở trên ghế sa lon cắt móng tay cho Thẩm Ninh, bình thường là đảm bảo mẫu làm, hần hôm nay đột nhiên hứng thú, muốn hảo hảo sờ sờ tay nghệ thuật gia một chút.

Thẩm Ninh có chút lo lắng bị cắt vào thịt, vẫn luôn dặn dò Liễu Dật cẩn thận một chút.

Liễu Dật có chút không phục, “Tôi bình thường đều là tự mình cắt, như thế nào cắt cho cậu lại không được, bảo đảm với cậu cắt cực đẹp!” Hần vuốt ngón tay Thẩm Ninh, bên trên có chút thô ráp không phẳng, lòng bàn tay có rất nhiều vết thương, đều rất nhỏ, đóng vảy căn bản cũng sẽ không đau, hần đoán Thẩm Ninh cũng đã quen.

Trước kia lúc Thẩm Ninh và Hạ Lập Nhân ở chung một chỗ hần chưa từng sờ qua tay Thẩm Ninh, nhưng chỉ nhìn đã biết đôi tay kia bảo dưỡng có bao nhiêu tốt, nhưng hiện tại lại biến thành như vậy.....

“Ss —” Thẩm Ninh đột nhiên kêu ra tiếng.

Liễu Dật: “.....” Hần nhìn đầu ngón tay chảy máu của Thẩm Ninh rụt cổ lại, vừa nãy còn khoe khoang khoác lác, bây giờ lập tức liền bẽ mặt.

Thẩm Ninh vừa định nói Liễu Dật cắt vào thịt hần, nhưng lời còn chưa nói ra khỏi miệng đã nghe Liễu Dật nói: “Cậu mới vừa giật ngón tay một cái, hại tôi khản trương!”

Thẩm Ninh: “.....” Cái gì gọi là không biết xấu hổ, đây chính là gọi là không biết xấu hổ!

Cuối cùng Liễu Dật đương nhiên là để cho bảo mẫu tới thay thế hần, hần không phải khúc gỗ, vết thương trên ngón tay Thẩm Ninh đã đủ nhiều rồi, cũng không cần hần tiếp tục góp gạch góp ngói nữa, hần quyết định đổi đề tài.

“Bức tranh tuần trước của cậu đưa tôi cầm đi thi đấu đi.” Liễu Dật một mực vì làm thế nào tìm lại được tự tin cố gắng của Thẩm Ninh, mặc dù hần cảm thấy những tác phẩm khác của Thẩm Ninh cũng rất tốt, nhưng nhìn qua tốt nhất, cái khác đều tẻ nhạt vô vị, hần tin bức “Ánh sáng” kia nhất định sẽ đoạt giải, hần cảm thấy so với bức tranh lần trước đoạt giải tốt hơn nhiều!

Thẩm Ninh do dự một lát, cuối cùng gật gật đầu, “Ừ, tùy anh xử trí đi.”

Liễu Dật cảm thấy Thẩm Ninh có điểm gì là lạ, hần nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi bảo mẫu bên cạnh, “Cậu ấy sao thế, gần đây có chuyện gì sao?” Ngoại trừ chuyện của Hạ Lập Nhân và Tiết Mạch hần là không có chuyện gì khác đi.

“Thẩm tiên sinh từ sau ngày đó vẫn luôn không có chạm qua bút vẽ.” Bảo mẫu càng thêm nhỏ giọng trả lời.

Liễu Dật mở to mắt, “Sao thế được?”

Thẩm Ninh thích vẽ nhất, không có Hạ Lập Nhân, Liễu Dật cảm thấy Thẩm Ninh vẫn như cũ có thể tiếp tục, nhưng chuyện không vẽ này, Liễu Dật cảm thấy Thẩm Ninh sẽ chết a, anh cơ hồ không có ngày nào mà không đụng tới bút vẽ, chỉ sợ cảm giác vẽ không quen, dù sao anh không nhìn thấy, chỉ có thể bằng cảm giác vẽ tranh.

“Các cậu không biết thính lực của tớ rất tốt sao?” Thẩm Ninh cười khê, “Tớ cũng nghe được.”

Liễu Dật đỡ trán, hần làm sao lại quên mất chứ, thính lực hiện tại của Thẩm Ninh có thể mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

“Tại sao đột nhiên không vẽ nữa?” Nếu như đã nghe được, Liễu Dật quang minh chính đại hỏi, “Gần đây không có linh cảm sao?”

“Không vẽ, ngày nào cũng vẽ như vậy không có ý nghĩa, nghe tới giống như là kiên trì lý tưởng của mình, kỳ thực mấy thứ tôi vẽ căn bản không thích.” Thẩm Ninh vuốt móng tay đã được một lần nữa cắt tốt mài tốt, “Tôi muốn nhanh chóng tiếp nhận giải phẫu, nếu như có thể hồi phục thị lực, tôi sẽ tiếp tục vẽ, nếu như vẫn là như cũ..... tôi liền phong bút.”

Liễu Dật trong lòng có chút đau nhói.

“Đương nhiên, còn có tình huống xấu nhất.” Thẩm Ninh nói tiếp, “Biết đâu tôi sau khi giải phẫu cũng không có cơ hội chạm vào bút nữa, vậy tôi liền vĩnh viễn không cần vẽ.”

“Đừng nói nữa.” Liễu Dật cắt đứt lời Thẩm Ninh, hấn cố gắng làm cho nước mắt trong hốc mắt lui trở lại, “Tôi sẽ nhanh chóng anh bài kiểm tra tường tận cho cậu, Fukushima nếu như đã nói ra rồi, có lẽ cậu còn có cơ hội.”

“Đừng tiếp tục nói như vậy nữa, không phải vì chính cậu, cũng không phải vì người khác, coi như là vì tôi đi, đừng cô phụ chiếu cố và cố gắng bao lâu nay của tôi.” Liễu Dật gõ Thẩm Ninh một cái, “Tôi bận trước bận sau rốt cuộc là mưu cầu gì a, cậu buông tay một cái tôi liền lỗ vốn, tôi còn chờ hồi báo của cậu đấy!”

“..... Ừ.” Thẩm Ninh lấy tay bưng kín ánh mắt, “Sau này không nói, không nói nữa.....”

60. Chương 60

Dự án hợp tác Lập Ninh đã bắt đầu đi vào quỹ đạo, công việc kế tiếp Liễu Dật không cần cả ngày ngó chừng nữa, hấn thay Thẩm Ninh sắp xếp kiểm tra não bộ, chuẩn bị mang báo cáo kiểm tra của Thẩm Ninh bay một chuyến tới Nhật Bản.

Lúc cầm báo cáo kiểm tra Liễu Dật là đi một mình, có chuyện không thể để cho Thẩm Ninh nghe được. Bác sĩ làm kiểm tra biểu thị, tình huống của Thẩm Ninh căn bản đã định hình rồi, hiện tại làm kiểm tra đều là vô bổ, giải phẫu căn bản không thể thành công, hấn còn khuyên Liễu Dật, nói bảo Thẩm Ninh buông tay đi, những chỗ khác trên thân thể cũng không có gì đáng ngại, chỉ là mù mà thôi, cả ngày sầu lo như vậy không tốt.

Liễu Dật tâm nói người biết cái rắm, người không được không có nghĩa là người khác không được, thế giới lớn như vậy, người có thể chịu nổi sao! Biết đâu Maynard có thể là bác sĩ tốt, tới lúc đó ta muốn tới đánh vào mặt nhà người!

Kỳ thực bác sĩ người ta cũng là ý tốt, tình huống của tình huống bất kể tới trong tay bác sĩ phụ trách nào cũng là ý kiến như vậy, Maynard là một bất ngờ.

Ba ngày sau, Liễu Dật bàn giao xong công việc trong nước liền bay tới Nhật Bản, trong lòng hấn có chút bồn chồn, sợ gặp Maynard, sợ đối phương động tay động chân với hấn quần chặt lấy, nhưng lại muốn gặp Maynard, người này bây giờ là hy vọng duy nhất của Thẩm Ninh.

Hi vọng hết thấy thuận lợi đi.....

Tiết Mạch gần đây tâm tình tốt hơn nhiều, gần đây Hạ Lập Nhân luôn khen ngợi tranh của y, thái độ đối với y cũng tốt hơn nhiều, còn có thể cùng y tán gẫu rất nhiều chuyện ngoại trừ vẽ vời, thậm chí còn cùng nhau ăn vài bữa cơm.

Sau khi nghe lời của Hàn Văn Quân mỗi bức họa của y cơ hồ đều có thể nhìn thấy bóng dáng của Thẩm Ninh, hấn cũng là chuyên nghiệp, chuyện bất chúc họa phong như vậy khó khăn cũng không lớn, bởi vì không cần quá nhiều sáng tạo mới, tốc độ sáng tác của y cũng theo đó tăng lên, cơ hồ mỗi ngày đều có tác phẩm mới ra ngoài, y làm chuẩn bị vì triển lãm tranh chuẩn bị khai mạc mấy tháng nữa.

Trước khi quen biết với Hạ Lập Nhân, y là một họa sĩ nhỏ không có tiếng tăm gì, không có ai biết y, tranh của y căn bản bán không được, chỉ có thể dựa vào nhận một vài tranh minh họa và thiết kế kiếm tiền bên

ngoài, tiền này kiếm tới đâu xót, cùng chuyên ngành của y chỉ có thể cạo một bên, mặc dù cũng là dựa vào mới có thể ăn cơm, nhưng cùng cuộc sống trong dự tính của y kém quá nhiều.

Mà bây giờ không giống nhau, bởi vì Hạ Lập Nhân, y còn chưa có thành tựu gì trong giới mỹ thuật tạo hình ở trong nước cũng đã rất nổi tiếng rồi, bởi vì y là “Tình nhân mới” trong truyền thuyết của Hạ Lập Nhân, là một người may mắn, rất nhiều người muốn nịnh bợ y truy phủng y, thậm chí đã có người liên lạc muốn mua tranh của hắn.

Đây chính là khác biệt, hắn còn chưa có làm triển lãm tranh đâu.

Chính là bởi vì có đối lập mãnh liệt như vậy, y càng thêm quý trọng hiện tại tốt đẹp, hắn quyết định, phải vững vàng túm lấy trái tim Hạ Lập Nhân.

Từ bắt chước Thẩm Ninh có cái gì không tốt, chỉ cần kết quả khiến y mãn ý là được rồi, y một ngày nào đó sẽ khiến Hạ Lập Nhân quên đi Thẩm Ninh, đầy lòng đầy mặt chỉ có y. Huống chi quan trọng chính là, Hạ Lập Nhân rất ưu tú, Tiết Mạch chưa từng gặp được ai giỏi hơn Hạ Lập Nhân, cho dù là vì danh lợi tiếp cận đối phương, Tiết Mạch cũng không thể không biết có chỗ nào thua thiệt và ủy khuất, đối phương trước kia là đối tượng hắn ở trong mơ mới có thể hy vọng xa vời.

Mà bây giờ hắn phải làm, chính là tận lực khiến cho Hạ Lập Nhân vui vẻ, bắt chước tranh thì bắt chước tranh đi, Hạ Lập Nhân rất vui vẻ không phải sao, anh ấy vui vẻ là tốt rồi, y theo tâm ý của đối phương vẽ tranh, yên lặng chờ đợi triển lãm tranh sau này là được.

Tin tưởng mình nhất định sẽ hồng, Thẩm Ninh buông tha cho Hạ Lập Nhân là chính bản thân anh ta ngu xuẩn, Tiết Mạch y sẽ không, y sẽ vững vàng túm lấy cơ hội này!

Ngày đính hôn của Hạ Tình càng ngày càng gần, Đường Tuyết đã sắp xếp thủ tục Hạ Lập Nhân về nước rồi, em gái ruột sắp đính hôn, làm anh trai đương nhiên phải hảo hảo giúp đỡ chuẩn bị, giữ thể diện.

Chuyện bên Anh phải làm một vài giao tiếp, Hạ Lập Nhân sau khi về nước hắn là trong thời gian ngắn sẽ không tới.

Mất thấy không tới mấy ngày phải trở về nước, Đường Tuyết chuẩn bị xong liền báo cáo công việc sắp tới cho Hạ Lập Nhân, hỏi xem còn có chuyện gì phải chú ý.

Cô là chuyên nghiệp, đi theo Hạ Lập Nhân nhiều năm như vậy, năng lực làm việc là vô cùng tốt, huống chi cô còn có trợ lý hỗ trợ, tất cả công việc đều làm tới phi thường hoàn mỹ, Hạ Lập Nhân phi thường vừa lòng.

Đường Tuyết cũng cảm thấy công việc của mình làm tới không tệ, ngay cả có một chút cô rất kỳ quái, chỉ là vẫn luôn không quá dám hỏi.

Thấy cũng sắp trở về, cô sau khi báo cáo xong công tác thật sự không nhịn được hỏi: “Hạ đồng, tôi nghe Tiểu Mạch nói anh đã bắt đầu chuẩn bị chuyện triển lãm tranh cho cậu ấy rồi, nhưng là.....” Câu nói kế tiếp cô không dám nói.

Tiết Mạch nói Hạ Lập Nhân chuẩn bị triển lãm tranh, bởi vì trước khi mở triển lãm tranh phải một kỳ tuyên truyền, cho nên hiện tại bắt đầu chuẩn bị một chút cũng không còn sớm, phải từ rất sớm đã bắt đầu tạo thế.

Nhưng thân là thư ký chủ tịch của Hạ Lập Nhân, Đường Tuyết cho tới bây giờ không có nghe Hạ Lập Nhân nói về chuyện này, chuẩn bị triển lãm tranh cái gì, Hạ Lập Nhân chưa từng chỉ tiền làm công việc phương diện tuyên truyền, căn bản một chút bóng dáng cũng không có được chứ, chẳng lẽ là Tiết Mạch nghe lầm?

Không thể đi, chuyện như vậy sao có thể nghe nhầm.

Nhưng đối phương cũng không thể nói dối, không cần thiết a, cô là thư ký của Hạ Lập Nhân, lừa cô có ích lợi gì, dám một phát liên thủng.

“Đúng vậy a, tôi nói với cậu ấy.” Hạ Lập Nhân đang xem báo cáo, hắn đầu cũng không ngẩng, nhìn qua cũng không phải quá để trong lòng, tự nhiên giống như đang nói sáng nay ăn cái gì vậy.

“Nhưng là.....” Đường Tuyết không rõ, rõ ràng chưa có làm được chứ.

“Cô sẽ không thật sự cho rằng tôi làm triển lãm tranh cho cậu ta đi?” Hạ Lập Nhân đột nhiên ngẩng đầu nhìn Đường Tuyết cười khê.

Đường Tuyết mở to mắt, cô cũng không phải ngu ngốc, này còn nhìn chưa ra nhiều năm như vậy cũng không uống công lẫn lộn, Hạ Lập Nhân là đùa bỡn người!

TRỜI!

“Mấy thứ kia hẳn bắt chước Thẩm Ninh vẽ ra, xứng đáng tôi làm triển lãm tranh cho cậu ta?” Hạ Lập Nhân cảm thấy cực kỳ buồn cười, “Tôi nhiều tiền, nhưng cũng xem tiêu cho ai.”

Nhưng mấy bức tranh kia là Hạ Lập Nhân bảo Tiết Mạch vẽ đấy, Tiết Mạch không vẽ hẳn còn không cao hứng, đối phương không thể làm gì khác hơn là gắng gượng tiếp tục bắt chước, liền vì khiến hẳn vui vẻ.

Đường Tuyết nuốt một ngụm nước bọt, cô đây coi như là hiểu được, đại boss nhà cô đây chính là cố ý a!

Hắn đâu có người mới quên người cũ a, hẳn căn bản là không thích Tiết Mạch, ngược lại cảm thấy Tiết Mạch lợi dụng Thẩm Ninh cố ý tiếp cận mình cực kỳ ghê tởm, cho nên mới cố ý chỉnh đối phương.

Hắn tâm tâm niệm niệm nhớ chỉ có một mình Thẩm Ninh, từ dự án hợp tác Lập Ninh cũng có thể thấy được, hẳn có thể Thẩm Ninh tiêu bạo tay như vậy, như thế nào lại lại dễ dàng di tình biệt luyến như vậy, là cô đánh giá quá thấp tình cảm của đại boss nhà mình rồi.

Bây giờ suy nghĩ một chút, một người mắc chứng ám ảnh cưỡng chế giai đoạn cuối đâu sẽ dễ dàng liền thay đổi thái độ như vậy, cô quả thực quá trẻ quá ngây thơ (*).

((*) Bản gốc của câu này là “ ” (hán việt: đồ dạng đồ tâm phá), đây là ngôn ngữ mạng ở Trung Quốc, câu tiếng Anh đồng âm là “Too young, too simple”, phiên âm câu gốc khi đọc lên khá giống câu tiếng Anh “tú vàng tú sen pò”)

Bất quá cô lại cảm thấy Tiết Mạch quá mức đáng thương, cô biết đối phương không chỉ là họa sĩ nhỏ đơn thuần, nhất định là có ý tứ leo lên Hạ Lập Nhân, nhưng là người đều là có dục vọng và dã tâm, cô cũng không cảm thấy cái này có cái gì không tốt, đã có đường tắt có thể đi, tại sao không đi chứ, cái thế giới này chính là như vậy.

Suy nghĩ một chút cô vẫn là nói tất cả ý nghĩ của mình ra, đối phương đối với tương lai ôm kỳ vọng lớn, đại boss nhà cô như vậy không khỏi quá mức tàn nhẫn, còn không bằng ban đầu liền không phản ứng đối phương, cho hy vọng lại để cho đối phương tuyệt vọng, quá mức tàn nhẫn.

“Cô không hiểu.” Hạ Lập Nhân cầm lấy điện thoại di động nhìn hình của Thẩm Ninh, “Cô không hiểu em ấy trong lòng tôi có bao quan trọng, tôi không cho phép có bất kỳ thứ dơ bẩn nào chạm vào em ấy.” Nếu Tiết Mạch ý định lợi dụng Thẩm Ninh đến gần hẳn, liền phải làm tốt chuẩn bị tiếp nhận thất bại, ban đầu tâm có lớn như vậy, nên biết nguy hiểm có bao lớn.

“Chuyện này cô coi như không biết đi, tôi sẽ để cho người khác xử lý, đừng vì vậy mà ảnh hưởng tới công tác của cô.” Hạ Lập Nhân đối với năng lực làm việc của Đường Tuyết vẫn là rất tán thưởng, chính là cảm thấy cô có chút mềm lòng, không chỉ là chuyện của Tiết Mạch, cô cũng luôn là thay những người khác của công ty ở trước mặt hẳn nói tốt, dù sao tính tình hẳn thật sự không tính là tốt, thường xuyên phát hỏa và giận chó đánh mèo.

Hạ Lập Nhân cảm thấy điều này cũng rất tốt, mềm lòng cũng tốt hơn lòng dạ độc ác.

Đường Tuyết thở dài gật đầu, “Tôi biết rồi, vậy tôi ra ngoài trước.” Ai..... Lại sắp có người xui xẻo, cô cảm giác công việc sinh nhai của mình rất bất bênh, ba ngày hai đầu liền muốn gặp phải pháo hôi, đại boss nhà cô thật là trước mặt ai cũng không cho vui vẻ, muốn thu thập ai liền thu thập người đó, cô đã có thể tưởng tượng ra kết cục của Tiết Mạch.

Thôi vậy, cô giữ khuôn phép làm tốt công việc của mình là được rồi.

Tiết Mạch còn đang mộng đẹp công thành danh toại, y gần đây còn gọi điện thoại cho Hàn Văn Quân báo cáo tin tức tốt này.

Hàn Văn Quân nghe tâm tình có chút phức tạp, trong lòng cô ta rất mâu thuẫn.

Một mặt cao hứng Hạ Lập Nhân di tình biệt luyến không tiếp tục chấp nhất Thẩm Ninh nữa, Thẩm Ninh anh ta không phải rất ngang bướng sao, mà vẫn còn dây dưa đưa đưa với Hạ Lập Nhân, cái gì cũng không sánh bằng thời gian, có người mới, đâu còn có thể nhớ tới người cũ có vết nhơ, nốt rồi chu sa sớm muộn gì cũng biến thành máu của muỗi.

Biết vẽ vời có gì đặc biệt hơn người, có thể đoạt giả có gì đặc biệt hơn người, trên cái thế giới này người biết vẽ rất nhiều, chỉ cần lãng xê một chút, chẳng thêm quản hấn là ai, cũng có thể hồng được chứ, mấy thứ ngu xuẩn căn bản phân biệt không rõ kia chỗ nào tốt, tác phẩm của họa sĩ nổi danh đương nhiên là có người mua.

Hạ Lập Nhân có thể lãng xê nổi tiếng Thẩm Ninh, vậy đương nhiên là có thể lãng xê nổi tiếng Tiết Mạch.

Nhưng cao hứng đồng thời cô ta lại bắt đầu ghen tỵ cảm hận Tiết Mạch.

Hạ Lập Nhân quên Thẩm Ninh rồi, nhưng cũng không nhớ tới Hàn Văn Quân cô ta, Tiết Mạch thay thế vị trí của Thẩm Ninh, cô ta trả thù một người, nhưng vẫn là phải bại bởi một người khác.

Nhìn bộ dáng trong gương người không ra người quỷ không ra quỷ chính cô ta đều cảm thấy sợ hãi, cô ta không biết nên đem đứa nhỏ trong bụng làm thế nào bây giờ, không dám đi nạo thai, lại càng không nguyện ý sinh ra.

Cô thê thảm như vậy, nhưng cái tên trộm Tiết Mạch này lại hạnh phúc như vậy, cô ta như nào có thể không ghen tỵ cảm hận.

Bất quá cô ta lại nghĩ một chút, Tiết Mạch là dựa vào cô ta mới nhận được xem trọng của Hạ Lập Nhân, cô ta là hậu thuẫn của y, cũng là xiềng xích của y.

Nếu như sau này Tiết Mạch không nghe lời, cô ta có rất nhiều biện pháp thu thập y, chỉ cần công khai quan hệ và giao dịch của bọn họ, liền đủ cho Tiết Mạch hứng chịu, Hạ Lập Nhân sẽ không bỏ qua cho y.

Chỉ từ điểm này mà nói, Tiết Mạch mạnh hơn Thẩm Ninh nhiều, Thẩm Ninh căn bản là cứng mềm không ăn, Tiết Mạch dễ khống chế hơn nhiều.

Chỉ cần từ từ nghĩ cách, chuyện sau này để cho Tiết Mạch làm nhiều hơn cũng không phải không thể, nếu như đối phương có thể ở trước mặt Hạ Lập Nhân vẫn hỏi giúp cô ta, vậy thì liền càng tốt.

Cũng không phải không thể không phải sao, chỉ cần cô từ từ chờ, một ngày nào đó sẽ để cho Hạ Lập Nhân biết, Hàn Văn Quân cô đối với Hạ Lập Nhân hấn thật sự là thật lòng.

Hạ Lập Nhân không biết Hàn Văn Quân đang “Nghĩ quá nhiều”, đã là hạ tuần tháng 9 rồi, nho ở trang viên không sai biệt lắm đã chín, hấn nên trở về nước.

Cùng hấn trở về ngoại trừ cấp dưới vẫn luôn đi theo hấn, còn có Tiết Mạch, cùng với tác phẩm Tiết Mạch sáng tác trong khoảng thời gian này.

Ngồi máy bay tư nhân của Hạ Lập Nhân trở lại Trung Quốc, tâm tình của Tiết Mạch không thể bảo là không kích động, y đã tưởng tượng triển lãm tranh mấy tháng sau đó.

Đúng rồi, mấy ngày nữa chính là tiệc đính hôn của em gái Hạ Lập Nhân, cũng không biết Hạ Lập Nhân có thể dẫn y cùng đi hay không, nhưng bọn họ kỳ thực cũng chưa có xác định quan hệ, mặc dù tin tức ở trong nước truyền tới sôi sùng sục.

A..... Rất muốn đi a, nếu quả thật dẫn y đi, hấn là chính là đồng ý y đi.....

61. Chương 61

Hạ Lập Nhân sau khi về nước chuyện đầu tiên chính là gọi điện thoại cho Liễu Dật, hấn muốn tìm Liễu Dật hảo hảo hàn huyên chuyện của Thẩm Ninh một chút, lần trước lúc lên máy bay không dám hỏi chuyện hiện

tại rốt cục lấy hết dũng khí muốn hỏi, nhưng điện thoại gọi tới lại chỉ vang một tiếng đã bị dập máy.

Hạ Lập Nhân nhìn điện thoại di động cau mày, Liễu Dật đang làm gì thế, như thế nào treo điện thoại của hắn?

Nghĩ tới đối phương có thể đang bận, Hạ Lập Nhân cách một tiếng mới lần nữa gọi qua, nhưng vẫn chỉ là vang một tiếng liền bị dập máy.

Vẫn chưa hết bận? Hạ Lập Nhân lại đợi một tiếng.

Quá tam ba bận, lần thứ 3 sau khi bị một tiếng cắt đứt Hạ Lập Nhân liền phát hỏa, Liễu Dật đây có ý gì!

Không nói quan hệ cá nhân, bọn họ dầu gì cũng là đối tác hợp tác trên công việc, vạn nhất hắn bên này có chuyện làm ăn liên lạc với đối phương?

Hạ Lập Nhân cảm giác mình hắn không phải là nghĩ quá nhiều, Liễu Dật hơn phân nửa là cố ý, tại sao?

A..... Chẳng lẽ là bởi vì Tiết Mạch?

Hạ Lập Nhân nhu nhu huyết thái dương, được rồi, chuyện này hắn quả thực chưa từng nói với Liễu Dật, nhưng là hắn lúc trước căn bản là không dám gọi điện thoại cho Liễu Dật, đối phương cũng không liên lạc với hắn, sau đó vẫn cứ luôn căng thẳng như vậy.

Hiện tại đoán chừng hiểu lầm lớn rồi.

Thôi vậy, gửi tin nhắn nhanh qua đi.

“Nghe điện thoại, tớ về nước, chuyện của Tiết Mạch tớ sẽ tỉ mỉ nói với cậu, A Ninh gần đây có khỏe không?”

Hạ Lập Nhân gửi tin nhắn cho Tiết Mạch. (Hình như chỗ này tác giả bị nhầm tên, phải là Liễu Dật mới đúng)

Sau đó điện thoại di động liền bắt đầu chấn động, Hạ Lập Nhân vừa nhìn, là Liễu Dật gọi tới.

Xem ra quả nhiên là bởi vì chuyện Tiết Mạch, vừa mới giải thích đối phương liền gọi điện thoại tới, nhìn bộ dạng đối với hắn rất có ý kiến a.

Hạ Lập Nhân ảo não nhưng đồng thời lại kỳ thực là có chút mừng thầm, Liễu Dật để ý chuyện Tiết Mạch như vậy, vậy nói rõ Thẩm Ninh hẳn là cũng không có cái gì gọi là người yêu mới, bằng không Liễu Dật sao có thể là cái phản ứng này.

Vừa nghĩ như vậy, tâm tình Hạ Lập Nhân liền tốt lên, chỉ cần không có kẻ thứ 3, vậy có lẽ hắn vẫn có cơ hội.

“Alo.” Thanh âm Hạ Lập Nhân có chút thoải mái, tâm tình của hắn đã bình phục xuống rồi, không hề khẩn trương nữa.

“A, tổng giám đốc Hạ rốt cục nhớ tới có người như tôi.” Âm điệu Liễu Dật kỳ dị, “Tôi còn tưởng rằng anh đang ở Anh vui tới quên cả trời đất nga cả lễ đính hôn của em gái ruột đều đã quên rồi chứ, hóa ra vẫn biết trở về a, lâu rồi không liên lạc, tôi thậm chí ngay cả thanh âm của anh đều không quá nhớ nữa rồi, nói anh vì sao tìm tôi, không có việc gì tôi cúp máy a.”

Hạ Lập Nhân hắc tuyến, điện thoại là cậu gọi tới có được hay không, “A Ninh gần đây khỏe chứ, lần trước em ấy đoạt giải tới còn chưa có hảo hảo chúc mừng em ấy đâu.”

“Cách lâu như vậy mới nhớ tới chúc mừng, phản xạ thần kinh của cậu là có hơi dài a? Cậu ấy có khỏe hay không mắc mớ gì tới cậu a, dù sao cậu còn Tiểu Mạch của cậu mà.” Lời này Liễu Dật nói tới chua, bất quá Hạ Lập Nhân nghe tới cũng là rất cao hứng, xem ra Thẩm Ninh quả thật chưa có gặp được tình yêu mới gì đó.

“Được rồi đi, cậu cũng không cần tổn thương tớ như vậy, cậu còn không hiểu tớ.” Hạ Lập Nhân hiểu kỳ nói, “A Ninh có ăn giấm chua hay không?”

Nói đến đây Liễu Dật liền phát cáu, cậu còn không biết xấu hổ hỏi Thẩm Ninh có ghen hay không, cậu ấy không nhìn thấy, sau khi biết trái tim tan nát rồi được chứ! Hiện tại ngay cả vẻ đều vứt bỏ!

Bất quá lại nghĩ một chút, Hạ Lập Nhân cũng không biết chuyện Thẩm Ninh mù, lúc để cho một người tình yêu mới còn muốn cố kỵ vứt bỏ tâm tình người yêu cũ của mình, hình như có chút hà khắc, nhìn từ bên ngoài, xác thật là Thẩm Ninh vứt bỏ Hạ Lập Nhân mà.

“Ăn cái đầu cậu ấy, các cậu đều chia tay rồi, cậu ấy ăn giấm cái rắm, cậu đừng tự mình đa tình.” Liễu Dật trong lòng vẫn là trách Hạ Lập Nhân, bất kể như thế nào, hắn luôn đứng ở bên Thẩm Ninh, chỉ có hắn đây mới biết được Thẩm Ninh có bao đau khổ.

“..... Như vậy a.” Hạ Lập Nhân cũng không thể nói là thất vọng hay là thế nào, không ăn giấm thì không ăn giấm đi, chỉ cần Thẩm Ninh không yêu đương với người khác liền cũng không tính là quá tệ.

“Cục cưng, em đang nói chuyện với ai?”

Liễu Dật đầu bên kia đột nhiên truyền tới một thanh âm xa lạ, tiếng phổ thông nghe không phải là rất tiêu chuẩn, hẳn là người ngoại quốc, nhưng là vừa nghe chính là nam.

Kêu Liễu Dật là “cục cưng”? Hạ Lập Nhân trong lòng tự nhủ Liễu Dật khi nào thì tình nhân buồn nôn như vậy, còn là một người ngoại quốc, gần đây đối khẩu vị sao?

Bất quá kỳ quái, lúc trước cậu ta không phải vẫn luôn bị người quần tìm không được tình nhân sao, khi nào thì thông đồng lại?

“Đã bảo không cho phép gọi tôi là cục cưng!” Liễu Dật tức đến nổ phổi, “Anh tránh xa tôi ra một chút!”

“Không được sờ, tôi đây nói không được sờ anh điếc sao!”

“Cút! Anh biết nói tiếng Trung đừng làm bộ nghe không hiểu, có tin tôi kiện anh quấy rối tình dục hay không a!”

“A a a a — tôi muốn điên rồi, anh bỏ qua cho tôi có được hay không!”

Hạ Lập Nhân: “.....” Đây là cái tình huống gì?

Đầu bên kia điện thoại giăng co rất lâu, giống như đánh trận, sau đó liền nghe Liễu Dật ảo não nói, “Ờ mờ, còn đang trò chuyện!”

“Cậu..... đang làm gì thế? Ở cùng một chỗ với ai?” Hạ Lập Nhân hơi liên tưởng một chút liền phát hiện ảo diệu bên trong, hắn đột nhiên có chút cười trên nỗi đau của người khác, “Là Maynard của cậu?”

“ĐM, Hạ Lập Nhân tố cảnh cáo cậu, chớ nói lung tung, cái gì mà Maynard của tớ, tớ cùng hắn ta một chút quan hệ cũng không có được chứ! Cậu đừng có tiếp tục nhắc tới hắn ta a, bằng không tớ trở mặt với cậu!” Liễu Dật bên kia hình như đã làm xong rồi, “Đừng nói tớ, nói Tiết Mạch kia chút đi, cậu ta rốt cuộc xảy ra chuyện gì, từ đâu xuất hiện.”

“Không có chuyện gì, chính là đồ chơi nhỏ, tớ sẽ mau chóng thu thập.” Hạ Lập Nhân thanh âm có chút lạnh, “Tớ cho rằng Hàn Văn Quân đã nhận được giáo huấn sẽ thu liễm, không nghĩ tới vẫn là chết cũng không thay đổi, không cho cô ta chút giáo huấn cô ta thật sự không biết sợ sệt.”

Liễu Dật thất kinh, “Chuyện này vẫn có liên quan tới Hàn Văn Quân? Holy shit, cô ta lá gan thật lớn, còn lần qua lần lại a, tớ nói Tiết Mạch kia như thế nào trùng hợp như vậy, nhiều chỗ tương tự với Thẩm Ninh như vậy, hóa ra là có người cố ý tìm tới tặng cho cậu.”

“Tớ vẫn luôn phái người coi chừng cô ta, có thể lần qua lần lại chuyện này ngoại trừ cô ta tớ cũng không nghĩ tới ai khác, rất dễ điều tra, chúng ta đã lâu không gặp mặt, tớ mời cậu đi ăn cơm, thuận tiện cậu nói với tớ một chút tình huống gần đây của Thẩm Ninh.”

“Ách.....”

“Sao thế?”

“Tớ gần đây không ở trong nước, lần sau đi.”

Đi công tác sao, ở đâu? Vậy trở về tiếp tục tụ tập cũng vậy.” Hạ Lập Nhân căn bản là không nghĩ nhiều.

Liễu Dật cười gượng, “..... Đúng vậy a, đi công tác, ở Nhật Bản, thời gian đoán chừng có hơi lâu, em gái cậu đính hôn tớ lại không thể về kịp rồi, bất quá cậu yên tâm, quà của tớ sẽ đưa tới, cậu thay tớ nói một tiếng, cô ấy lúc kết hôn tớ nhất định tới!”

“Không sao, tớ sẽ nói với con bé.” Hạ Lập Nhân không cảm thấy chỗ nào không ổn, Liễu thị hiện tại căn bản quy về Liễu Dật quản, công việc thay đổi nhiều là bình thường, đi công tác hẳn sẽ trở thành chuyện thường như cơm bữa đi.

Liễu Dật cúp điện thoại liền lại gọi điện thoại tới chỗ Thẩm Ninh, làm gì? Đương nhiên là muốn nói cho anh biết tin tức tốt Hạ Lập Nhân không có ngoại tình!

Được rồi, ngoại tình từ này dùng tới cũng không đúng lắm.

Kỳ thực Liễu Dật cũng biết Hạ Lập Nhân sẽ không trong thời gian ngắn như vậy thích người khác, hẳn chính là phiền chán thái độ của Hạ Lập Nhân, tin tức trong nước đều xào tới sôi sùng sục rồi, làm việc như thế nào chứ! Một chút cũng không để ý, phản hồi tiêu cực!

Thẩm Ninh nghe tới cũng là không có phản ứng quá lớn, liền nha một tiếng, anh hỏi Liễu Dật ở Nhật Bản như thế nào, ăn ngon ngủ ngon không, còn có chỗ Fukushima tiên sinh nói như thế nào, có còn hi vọng làm phẫu thuật hay không.

“Tạm thời còn chưa rõ ràng, tớ đã đưa báo cáo kiểm tra chi tiết của cậu cho hẳn, hẳn nói phải thương lượng với các chuyên gia khác một chút.” Liễu Dật nói cũng là lời nói thật, làm giải phẫu có một mổ chính, nhưng phối hợp với những người khác bên bàn mổ cũng là cực kỳ quan trọng, phẫu thuật của Thẩm Ninh rất phức tạp, Maynard và Fukushima Kenzo muốn cẩn thận phân tích thương lượng mới có thể có ra phương án hợp lý nhất, phải làm rất nhiều mô phỏng, dao này cũng không phải nói hạ liền hạ, cơ hội có lẽ chỉ có một lần.”

“..... Ừ, tôi sẽ chờ.” Thẩm Ninh cố gắng làm cho thanh âm của mình nhẹ nhàng hơn chút, “Đã làm phiền anh.”

“Không có gì, kỳ thực Nhật Bản cũng rất thú vị.” Liễu Dật ngoài miệng nói như vậy, kỳ thực trong lòng đang hề hề.

Kỳ thực hẳn cũng không phiền toái gì, công việc tới đây qua tay hẳn hẳn ở Nhật Bản cũng có thể làm, hẳn cũng không phải là bác sĩ, nhiệm vụ đưa tài liệu tới của hẳn liền căn bản hoàn thành, vấn đề nằm ở Maynard, tên đàn ông này thật sự quá kinh khủng!

Không được, không thể nghĩ nữa, quá đáng sợ, buổi tối quả thực muốn mơ ác mộng, nếu không phải giải phẫu còn phải trông cậy vào hẳn luyện dao, thật sự là một câu đùa không muốn nhiều lời!

Không làm 0 liền dùng tới làm phiền ta có được hay không!

— Liễu Dật làm công tác tư tưởng thật lâu cũng không thể tiếp nhận chuyện làm 0 này.

Chỉ cần Maynard nguyện ý ở mặt dưới, Liễu Dật cảm thấy hẳn vẫn có thể cùng đối phương hảo hảo yêu đương, dù sao đối phương cũng có cái bộ xác đẹp.

Nhưng là trải qua chung sống nhiều ngày như vậy, hẳn phát hiện mình vẫn còn quá ngọt rồi, đối phương hình như giống với suy nghĩ của hẳn, là kiên quyết không chịu làm mặt dưới!

.....

Tô Nhã Như bị người hủy dung cái tin tức này mấy tháng trước nháo tới rất lợi hại, cảnh sát địa phương tới bây giờ cũng không tra ra là ai làm, gần địa điểm vụ án phát sinh cũng không có camera quan sát, đối phương hiển nhiên không phải là lâm thời nảy lòng tham, tuyệt đối là có dự mưu.

Mọi người vốn cho là chuyện này tới đây là dùng rồi, tới bây giờ đều tra không được, sau này đoán chừng cũng sẽ không điều tra ra, có người nói Tô Nhã Như đáng thương, có người nói cô ta đáng đời, nhưng người ra tay quả thực không đúng, đó là phạm tội, như thế nào đều hẳn bị trừng phạt của luật pháp, đáng tiếc vẫn chưa phá án.

Thật không nghĩ đến vụ án này sau vài tháng hôm nay phong hồi lộ chuyển, còn nháo tới vô cùng lớn, cơ hồ quét tất cả đầu đề top tin tức hot trên mạng, Weibo thì càng không cần phải nói, hot tìm kiếm 5-6 trên 10 cái đều có liên quan tới chuyện này.

Bởi vì video Tô Nhã Như bị người ác ý tổn thương hủy dung đã lan truyền điên đảo trên mạng!

Hơn nữa video còn quay tới đặc biệt rõ ràng, tướng mạo người ra tay lúc ấy đều quay tới rõ ràng, cảnh sát địa phương lập tức liền tới bắt người.

Bởi vì có mấy người trong đó là có tiền án, chuyện qua lâu như vậy, ban đầu ra tay cũng buông lỏng cảnh giác căn bản không nghĩ tới sẽ bị bắt, cảnh sát địa phương liền tóm được.

Trên mạng quả thực náo nhiệt tới rối tinh rối mù, mọi người đều thảo luận chuyện này, video quay tới rõ ràng như thế, khẳng định không phải là ngẫu nhiên quay được, nhưng nếu là cố ý, tại sao đến bây giờ mới công bố a? Mọi người trăm mối vẫn không có cách giải, trên mạng đủ loại thuyết pháp đều có.

62. Chương 62

Liễu Kiệt nhìn thấy cái video trên mạng kia bị dọa sợ tới mức sắc mặt đều trắng, chuyện là hắn sai người làm, hắn rõ ràng nhất là chuyện gì xảy ra, vốn tưởng rằng làm tới tư mật, không nghĩ tới thế nhưng sẽ bị người quay được!

Đáng sợ hơn chính là, hắn căn bản không có thời gian đi liên lạc với mấy tên động thủ, muốn mua chuộc người đoán chừng cũng không kịp, hơn nữa nhìn trình độ rõ nét của video này, nhất định là có dự mưu, ai có thể có khả năng lớn như vậy?

Ngoại trừ Hạ Lập Nhân hắn không nghĩ tới người khác, nghĩ kỹ mà sợ, hắn cảm giác máu trên người đều muốn lạnh rồi, ừm!

Hạ Lập Nhân nếu như muốn chinh hắn, hắn đoán chừng lần này khẳng định chạy trời không khỏi nắng, hiện tại mấy người đó bị bắt, đoán chừng sẽ rất nhanh khai ra hắn, thủ đoạn của hắn ở trước mặt Hạ Lập Nhân đầu đủ nhìn, đối phương khẳng định không chinh chết hắn!

Hắn có chút mơ hồ, hắn đã ly hôn với Hàn Văn Quân rồi, Hạ Lập Nhân sao đột nhiên gây khó dễ với hắn?

Không đúng, Liễu Kiệt đột nhiên nhớ tới!

Hắn hồi hận tới ruột đều xanh rồi, Hạ Lập Nhân kỳ thực chủ yếu muốn đối phó nhất căn bản không phải hắn, là Hàn Văn Quân a!

Hắn thật sự tức giận bất quá Hàn Văn Quân đùa bỡn hắn, hại hắn rơi vào nông nổi ngày hôm nay, cho nên liền muốn chinh cô ta một chút, thật vất vả tìm được Tiết Mạch, gửi tử liệu của Tiết Mạch cho Hàn Văn Quân, dựa theo trình độ cô ta chán ghét Thẩm Ninh, đầu óc một khi hồ đồ liền động thủ.

Liễu Kiệt nhìn ra được, Hạ Lập Nhân đối với Thẩm Ninh đó là chân tâm mười trên mười, dự án Lập Ninh lớn như vậy chính là chứng minh tốt nhất, cũng liền con đàn bà ngu xuẩn Hàn Văn Quân kia mắc lừa, thật sự dùng tới Tiết Mạch.

Liễu Kiệt muốn nhìn Hàn Văn Quân xui xẻo, hắn cả ngày nghĩ tới cảnh tượng Hạ Lập Nhân đối phó Hàn Văn Quân, nhưng bây giờ thật sự xảy ra, hắn phát hiện mình cũng mắc lừa!

Thật là hối tiếc không kịp, sớm biết đã không ném đá giấu tay rồi!

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ.....

Luật pháp hắn vẫn là hiểu chút, mặc dù không phải hắn ra tay, nhưng trên luật pháp không nói như vậy, hắn là chủ mưu, hình phạt là nặng nhất, tội cố ý gây thương tích, dồn người thương tật nghiêm trọng tới loại trình độ này, hắn là phải ngồi tù, chịu trách nhiệm hình sự!

Hắn chẳng nhẽ phải thay Hàn Văn Quân gánh cái oan uổng này sao, hắn ban đầu căn bản không muốn hủy dung Tô Nhã Như, thương hương tiếc ngọc hắn vẫn là hiểu, là Hàn Văn Quân bảo hắn làm được chứ!

Nhưng hắn cảm thấy sẽ không có người tin tưởng hắn, chỉ cần Hàn Văn Quân lên tiếng phủ nhận, ai cũng không thể như thế nào với cô ta, dù sao người không phải là cô ta mời, cô ta hoàn toàn có thể phủi tới sạch sẽ.

Liễu Kiệt sợ đến muốn chết, hắn không muốn ngồi tù, sau đó hắn liền đi tìm cha mình Liễu Lăng Phong, để ông nghĩ cách một chút, để ông đi van xin Liễu Dật, Liễu Dật là bạn của Hạ Lập Nhân nhất định có thể nói vài câu, chỉ cần Liễu Dật mở miệng, hắn nhất định sẽ không có chuyện gì, huống chi hai người dù nói thế nào cũng là anh em ruột, nay cả có thù, cũng là chuyện nhà mình, hiện tại trong nhà đã là anh trai Liễu Dật này nắm giữ rồi, còn có cái gì không đủ sao, như thế nào có thể nhẫn tâm để em trai ruột đi ngồi tù!

Không sai, chính là như vậy!

Không chỉ là mẹ con Liễu Kiệt nghĩ như vậy, ngay cả Liễu Lăng Phong cũng là nghĩ như vậy, con trai nhỏ hiện tại mặc dù phải không ra được tác dụng lớn lắm, nhưng vẫn là con trai ruột của ông, đã có biện pháp, vậy sao có thể trơ mắt nhìn con trai đi ngồi tù chứ!

Cùng ngày Liễu Lăng Phong liền gọi điện thoại cho Liễu Dật, bảo hắn nhanh chóng từ Nhật Bản trở lại, nói trong nhà có đại sự xảy ra, em trai mình sắp phải đi ngồi tù rồi, còn không nhanh chóng về nhà.

Liễu Dật ở nước ngoài tin tức tắc nghẽn, hắn bị Maynard quẩn chặt lấy, cũng không có tâm tư xem tin tức, Liễu Lăng Phong gọi điện thoại tới hắn mới biết xảy ra chuyện gì.

Hắn tự đáy lòng cảm khái Hạ Lập Nhân có tính toán trước, quay video này rốt cục phải ra được công dụng.

Kỳ thực chỉ cần Hàn Văn Quân biểu hiện tốt đẹp, Hạ Lập Nhân vĩnh viễn sẽ không vạch trần chuyện này, nhưng đối phương hết lần này tới lần khác muốn tìm đường chết, tự tạo nghiệt không thể sống.

Liễu Dật rất nhức đầu, Liễu Kiệt hẳn thật sự chướng mắt, đối phương chính là hiện tại chết hẳn cũng sẽ không rơi một giọt nước mắt, nhưng nếu hắn thật sự cái gì cũng không làm, trong căn nhà kia sau này đoán chừng cũng không được an bình.

Nhưng vấn đề là, hắn chính là muốn giúp đỡ, có thể giúp được cái gì.

Cha hắn nói thật nhẹ nhàng, bảo hắn mở miệng với Hạ Lập Nhân, Hạ Lập Nhân nói rõ muốn giết chết Hàn Văn Quân, hắn mở miệng cái rắm a! Hiện tại chạy tới cầu người, ban đầu lúc tìm người hủy dung không phải là rất sáng khoái sao.

Bất quá hắn cũng không phải là giúp một chút cũng không thể, hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất quan trọng.

“Cha, cha bảo con cầu Lập Nhân đoán chừng là không được, cậu ấy nói rõ chính là muốn giết chết Hàn Văn Quân, Liễu Kiệt nói chính là bị liên lụy, lời của con không có tác dụng.” Hắn lựa lời búi tai, “Nhưng chuyện này Liễu Kiệt không phải là chủ mưu a, chủ mưu là Hàn Văn Quân, con lần trước nghe cha nói, hai vợ chồng bọn nó lúc chưa ly hôn đã viết giấy cam đoan, có hai bản, cha hỏi Liễu Kiệt một chút, nó có còn giữ lại hay không, giấy cam đoan này chính là chứng cứ, so với bất cứ cái gì đều có tác dụng hơn!”

Liễu Lăng Phong vừa nghe đúng a! Còn có giấy cam đoan, đây chính là chứng cứ a, con trai ông hoàn toàn là tông phạm được chứ, Hàn Văn Quân mới là chủ mưu, chỉ cần nói những căn người kia căn cứ theo chỉ thị của Hàn Văn Quân tìm đến, chính là hình phạt cũng có thể rất nhẹ, dù sao Hạ Lập Nhân cũng không phải là nhằm vào con trai ông, đi quan hệ một chút nói không chừng có thể hoãn thi hành hình phạt đấy!

Liễu Lăng Phong ba một cái cúp điện thoại liền bảo con trai đi tìm giấy cam đoan, ban đầu còn cảm thấy giấy cam đoan này viết tới biệt khuất, hiện tại lại phải ra được chỗ trọng dụng!

Hàn Văn Quân con tiện nhân kia, ly hôn với con trai ông còn muốn hại người, thật là xui xẻo!

“Oe —” Hàn Văn Quân nôn tới hôn thiên ám địa, cô ta mặt đều muốn phun ra rồi.

Vốn là không có nghiêm trọng như vậy, nhưng sau khi cô ta xem cái video Tô Nhã Như bị hủy dung kia cả người đều không tốt.

Bởi vì cô ta cũng nhớ tới tờ giấy cam đoan kia, nếu như tờ kia Liễu gia không tiêu hủy, vậy cô ta liền xong!

Chuyện này trôi qua lâu như vậy, hiện tại lại bị người nhắc tới, còn có video rõ ràng như vậy, cô ta không cần nghĩ cũng biết nhất định là thủ bút của Hạ Lập Nhân.

Nhưng Hạ Lập Nhân tại sao phải làm như vậy? Nếu là muốn đối phó với cô ta, ban đầu lúc quay nên ra tay, tại sao tới bây giờ.....

Chẳng lẽ là chỗ Tiết Mạch xảy ra vấn đề rồi?

Không, sẽ không, Tiết Mạch mới vừa trở về nước, hôm qua vẫn gọi điện thoại tới cho cô, hết thấy đều rất thuận lợi, sẽ không xảy ra sự cố, vậy rốt cuộc là bởi vì sao?

“Oe —” Hàn Văn Quân lại bắt đầu phun ra, cô ta đã nằm bên bồn rửa mặt hơn 1 tiếng rồi, cảm giác kia quả thực muốn chết, tại sao mang thai thống khổ như vậy.

Làm sao bây giờ, phải trở về nhà sao, chuyện này cô ta hiện tại cái bộ dáng này căn bản giải quyết không được, để cho trong nhà hỗ trợ là lựa chọn sáng suốt nhất, trở về nhà đi, người trong nhà nếu không đáng tin, cũng sẽ không nhìn cô ngời tù.....

Hàn Văn Quân lúc chuẩn bị thu thập một chút tự mình trở lại Hàn gia, Liễu Kiệt cũng đúng lúc tìm được giấy cam đoan, bất quá mấy người Liễu gia còn chưa kịp cao hứng, cảnh sát đã tới mời Liễu Kiệt “uống trà” rồi.....

63. Chương 63

Hàn Văn Quân lúc này bụng còn chưa rõ ràng, mới khoảng 3 tháng, mặc quần áo rộng rãi căn bản nhìn không ra.

Phụ nữ mang thai bình thường đều sẽ béo lên, cho dù nôn nghén phản ứng lợi hại, trong nhà cũng sẽ tìm cách tẩm bổ, Hàn Văn Quân gây tới lợi hại, quả thực có chút dấu hiệu xương bọc da rồi, nhưng vậy liên càng nhìn không ra mang thai.

Lúc cô ta trở lại Hàn gia mọi người đều sợ hết hồn, Hàn Văn Quân lại không thiếu tiền, sao có thể đem mình làm thành như vậy, mẹ Hàn Văn Quân Phương Văn thậm chí còn len lén hỏi con gái, hỏi cô có phải dính vào ma túy hay không, nhìn thế nào cùng người hút ma túy trên TV không sai biệt lắm, tiêu tụy tới đáng sợ.

Hàn Văn Quân giận đến muốn học máu, nhìn một chút đây là nói cái gì, cô ta là loại người như vậy sao? Cô ta hiện tại biến thành như vậy không phải đều là lỗi trong nhà sao, nếu không kết hôn với Liễu Kiệt, hoàn cảnh của cô ta sao sẽ thảm như vậy.

Cô ta vĩnh viễn sẽ không tự kiểm điểm lỗi lầm của mình, tình cảnh hôm nay như vậy cũng không phải tự cô ta làm ra sao.

“Mẹ, con thật vất vả trở về một chuyến, mẹ cứ như vậy đâm vào trái tim con sao?” Hàn Văn Quân trong lòng khó chịu vô cùng, đây là mẹ ruột của cô ta, đã vậy còn quá hoài nghi cô, đây thần kinh trong đầu cô ta không bình thường mới có thể đi hút ma túy a.

Phương Văn than thở, “Mẹ đây không phải lo lắng cho con sao, con nói con đây đều không sai biệt lắm 2 tháng không về nhà, gọi điện thoại cho con cũng luôn là qua loa với mẹ, chưa nói mấy câu đã cúp, đi tìm con còn cũng luôn không ở nhà, con còn sa thải người giúp việc, con nói một chút con rốt cục đang làm gì vậy a!”

“Con không biết bọn họ nói con như thế nào, nói con lén lén lút lút, nói rất khó nghe, mẹ cũng không biết không bao lần.”

“Mẹ, con trở lại không mẹ muốn nói với mẹ cái này, mặc kệ bọn họ nói cái gì, hiện tại có chuyện gấp hơn!” Hàn Văn Quân lòng như lửa đốt, đâu có tâm tư nghe mẹ mình cảm râm.

“Con nói chuyện của Liễu Kiệt?” Phương Văn ngược lại phản ứng không lớn lắm, “Con khẩn trương làm cái gì, chuyện này là nó sai người làm, hiện tại bị bắt cũng là nó đáng đời, cùng con có quan hệ gì, người tra như vậy nên túm đi ngồi tù, coi như là báo ứng của nó!” Bà ta còn rất cười trên nỗi đau của người khác.

Hàn Văn Quân cười lớn, “Hắn ta sẽ vu cáo lên người con!”

“Phi, người đó là hắn ta tìm, cảnh sát muốn tìm cũng là tìm hắn, mắc mớ gì đến con a, hắn ta nói con chính là con? Hắn ta cho hắn ta là ai a!” Phương Văn một chút cũng không lo lắng, cảm thấy con gái quả thực chuyện bé xé ra to, lúc này lại không chốt dạ.

“Mẹ, mẹ đã quên giấy cam đoan hắn viết rồi sao!” Hàn Văn Quân quả thực vội muốn chết, “Cảnh sát có thể không tin hắn nói, nhưng kia là giấy trắng mực đen, hắn ta không nói cảnh sát cũng có thể tìm tới trên đầu con, nếu hắn ta còn giữ tờ giấy kia, con đoán chừng rất nhanh cũng phải vào!”

Vụ án này hiện suất của cảnh sát không cần quá cao, ngày đầu tiên bắt đám người trong video, ngày thứ hai liền bắt Liễu Kiệt, Hàn Văn Quân sợ ngày mai mình sẽ bị mời “uống trà”.

Phương Văn mở to mắt, Hàn Văn Quân nhắm mắt lại, cô ta cũng biết người trong nhà đều quên mất tờ giấy này rồi, cô ta hiện tại hối hận muốn chết, ban đầu viết giấy cam đoan cô ta tính toán nhỏ, cô ta dùng chiêu này để cho Liễu Kiệt cho rằng hôn nhân còn có thể vãn hồi, cô ta lợi dụng cái này để Liễu Kiệt vì cô ta làm việc, không nghĩ tới hiện tại hãm hại chính mình!

Nếu như ban đầu chỉ là yêu cầu miệng, đâu còn có nhiều chuyện như vậy a, bất kể Liễu Kiệt nói với cảnh phương như thế nào, chỉ cần cô ta không thừa nhận là tốt rồi, hiện tại toàn bộ kết thúc.

“Vây..... vậy làm sao bây giờ a?” Phương Văn lúc này rốt cục bắt đầu khẩn trương, “Giấy cam đoan kia một kiểu hai phần, ta đâu xem chứ?”

“Con đã sớm đốt, giữ lại làm chứng có sao!” Hàn Văn Quân che ngực, cô ta lại có chút muốn phun ra, hai hôm nay càng thêm nghiêm trọng, “Cũng không biết chỗ Liễu Kiệt còn ở đó hay không.”

“Nếu hắn ta giữ lại làm sao bây giờ!” Phương Văn gấp đến độ xoay quanh, “Mẹ đi tìm cha con thương lượng!”

“Mẹ chờ chút.” Hàn Văn Quân cố gắng nhịn xuống kích động muốn ới, “Chuyện này hơn nửa có liên quan tới Lập Nhân, chúng ta liên lạc với anh ấy chút đi.”

Đầu óc cô ta nếu không thanh tỉnh cũng biết Hạ Lập Nhân sẽ không bán mặt mũi cô ta, chuyện này người trong nhà cô ta ra mặt có lẽ còn có chỗ trống cứu vãn.

Phương Văn cũng không rõ rốt cuộc là tình hình gì, dù sao không thể để cho con gái ngồi tù, chỉ cần có thể đến giúp con gái, chẳng thêm quả hắn tìm ai, nhất định phải đi cầu xin a!

Phương Văn vội vội vàng vàng đi tìm chồng thương lượng, bọn họ phải sớm làm chuẩn bị tính toán xấu nhất.

Bà sau khi đi Hàn Văn Quân liền tới phòng rửa tay ới ra, cả người khó chịu tới muốn chết.

Cô ta dùng nước súc súc miệng, sau đó trở về phòng lôi điện thoại trong túi mình ra, gọi điện thoại cho Tiết Mạch, cô ta nơi này đã xảy ra chuyện, chỗ Tiết Mạch còn rất tốt, vậy hơn nửa Hạ Lập Nhân còn chưa phát hiện Tiết Mạch có vấn đề, hơn nữa cô ta cảm thấy Hạ Lập Nhân căn bản là không thể nào phát hiện.

Cô ta giúp đỡ Tiết Mạch lớn như vậy, còn chưa từng cầu hồi báo, hiện tại cầu một chút hồi báo nhỏ không có gì là không ổn, đó là đối phương thiếu cô.

Tiết Mạch tiếp Hàn Văn Quân vốn đang rất cao hứng, nhưng sau khi hắn nghe yêu cầu của đối phương tròn mắt, hắn đối với chuyện Tô Nhã Như cũng không hiểu rõ, cũng không có bao nhiêu hứng thú, ban đầu Hàn Văn Quân tại sao giúp hắn cũng không suy nghĩ nhiều, bởi vì bên ngoài đều nói Hàn Văn Quân và Hạ Lập Nhân là bạn bè, hắn còn tưởng rằng Hàn Văn Quân là giúp bạn ra khỏi thất tình cơ, mặc dù phương pháp kia có chút tổn hại.

Nhưng nhận cú điện thoại này hắn mới biết, hóa ra Hạ Lập Nhân và Hàn Văn Quân mâu thuẫn thâm hậu a! Hàn Văn Quân bận rộn giúp hắn, hiện tại muốn dùng hắn, muốn bảo hắn hỗ trợ nói giúp.

Tiết Mạch nghĩ thầm, tôi có thể nói gì a, Hạ Lập Nhân căn bản là không biết hai chúng ta quen biết, tôi đi nói giúp không phải là không đánh đã khai sao, tiền đồ của hắn rất có thể hủy hoại chỉ trong chốc lát được chứ.

Nhưng là Hàn Văn Quân uy hiếp hắn, nếu như hắn không giúp đỡ, cô ta liền nháo cá chết lưới rách, ai cũng không tốt.

Tiết Mạch chỉ có thể đáp ứng.

Bất quá đáp ứng thì đáp ứng, hôm đó hắn do dự thật lâu vẫn là không dám đi tìm Hạ Lập Nhân, hắn căn bản không biết nên mở miệng thế nào, điện thoại của Hàn Văn Quân cuộc này nối tiếp cuộc kia thúc giục, hắn không thể làm gì khác hơn là thoái thác nói không gặp được mặt Hạ Lập Nhân, đối phương đang bận, dù sao em gái Hạ Lập Nhân phải đính hôn, không rảnh cũng là rất bình thường.

“Được, cậu nói hôm nay không được, tôi liên tin cậu một lần, ngày mai thật sự nếu không được, cũng đừng trách tôi không khách khí.” Hàn Văn Quân đây là không có cách nào nữa rồi, Tiết Mạch quân cờ này vẫn chưa hoàn toàn xếp xong, thời điểm căn bản dùng không được.

Bất quá vận khí của cô ta phi thường không tốt, cha cô ta liên lạc với Hạ Lập Nhân, nhưng Hạ Lập Nhân căn bản là không thừa nhận, giả chết.

Hôm sau cô ta còn chưa kịp thúc dục Tiết Mạch, cảnh phương đã tới “mời” cô ta.

Hạ Lập Nhân có thể vào lúc này tung ra cái video này, nhất định là đã làm chuẩn bị chu đáo, trong ngoài ngoài ngoài toàn bộ chuẩn bị qua, người nên bắt chắc chắn sẽ không bỏ qua cho.

Kỳ thực hắn cũng không rõ ràng chuyện này Hàn Văn Quân rốt cuộc có tham dự hay không, nếu như có tham dự, vậy liền tốt nhất, nếu như không tham dự, xong Liễu Kiệt đi vào cũng có thể cho Hàn Văn Quân một cảnh cáo nhỏ, hắn phía sau có rất nhiều biện pháp.

Từng dạy dỗ một lần còn không yên tĩnh, nhớ tới tình cảm thanh mai trúc mã trước kia nhẩn một lần tiếp tục nhẩn, đối phương thật sự coi hắn là tên ngu.

Giấy cam đoan chỗ Liễu Kiệt là ngoài dự liệu của hắn, không nghĩ tới chuyện này cho hấp thụ ánh sáng lại có thể một mũi tên hạ hai con chim, ngược lại tiết kiệm hắn không ít chuyện, Liễu Kiệt hôm qua bị mời đi, hôm nay Hàn Văn Quân cũng bước theo gót, tốc độ bay nhanh, hắn sau khi nghe nói tâm tình thật tốt, không có gì so với nhìn thấy chuyện người mình chán ghét tự tìm đường chết khoái trá hơn.

Tâm tình tốt, xử lý công việc hiệu suất dĩ nhiên cũng cao, Hạ Lập Nhân nghĩ tới buổi trưa xử lý xong công việc, xế chiều tới chỗ Thẩm Ninh thăm hỏi chút.

Đã đáp ứng Thẩm Ninh không tới, nhưng là tác phẩm của đối phương đoạt giả không phải sao, hắn mang theo lễ vật tới chúc mừng một chút có sao đâu, thuận tiện có thể “trong lúc vô tình” làm sáng tỏ quan hệ của hắn và Tiết Mạch, mặc kệ Thẩm Ninh để ý hay không, hắn nói thì hắn nói chứ sao.

Công việc còn đang thu thập linh tinh, Đường Tuyết gõ cửa tiến vào, nói là Tiết Mạch buổi chiều muốn gặp hắn, thảo luận một chút chuyện tác phẩm.

Tiết Mạch đến bây giờ cũng không có phương thức liên lạc trực tiếp của Hạ Lập Nhân, cho nên chỉ có thể tìm Đường Tuyết, y mỗi lần muốn phương thức liên lạc của Hạ Lập Nhân đều bởi vì đủ loại nguyên nhân không thể nói ra khỏi miệng.

Hạ Lập Nhân xem một chút thời gian, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Buổi trưa tôi có rảnh, bất quá chỉ có một tiếng, cô nói với cậu ta, nếu cậu ta nguyện ý, liền tự mình tới, tôi vừa vặn thời gian ăn trưa có thể rút ra.” Đối phó Tiết Mạch còn chưa tới thời điểm thu lưới, hơi cho thêm đối phương chút thời gian hắn vẫn có thể đủ chịu đựng.

Cách một lát Đường Tuyết trở lại nói, nói là Tiết Mạch đều ok, hiện tại là có thể, y vừa lúc ăn trưa cũng chưa ăn, thật cao hứng có thể cùng nhau ăn cơm.

Hạ Lập Nhân cười lạnh một tiếng, “Cậu ta còn rất đeo mũi trên mặt (*).” Truyền thông thổi phồng chút, thật sự coi mình bao vĩ đại, đều là hư danh, cũng đều không thực hiện được chứ.

((*) đeo mũi trên mặt: giống câu “được voi đòi tiên”)

Đường Tuyết là phạm vào chứng lúng túng sợ hãi, trước kia không biết tình hình thực tế, hiện tại biết rồi chỉ cảm thấy rất lúng túng, Tiết Mạch bị đùa giỡn như vậy bên trong vỗ tay, quả thực chính là tôm tép nhãi nhép.

Bữa trưa của Hạ Lập Nhân là ở trong một nhà hàng món ăn Trung Quốc gần công ty, hắn rất thích khẩu vị nơi này, thường xuyên đến, lúc bận rộn còn thường xuyên gọi ship nơi này.

Hắn không phải là tới một mình, Đường Tuyết cũng cùng đi theo, hắn không muốn lúc ăn cơm cùng Tiết Mạch cùng một chỗ, hắn sợ mình ăn không vô.

“Chị Đường.” Tiết Mạch gọi Đường Tuyết thân mật, kỳ thực cũng không hy vọng Đường Tuyết xuất hiện, rất nhiều chuyện là hai người một chỗ mới có thể làm, nhiều vậy xem vô cùng chướng mắt.

“Tiểu Mạch, mấy ngày không gặp, cậu hình như đẹp trai hơn a!” Đường Tuyết giương lên nụ cười, thái độ hoàn toàn khác với trước kia, hoàn toàn coi Tiết Mạch làm em trai, kỹ thuật diễn cũng là tiêu chuẩn nhất định.

Hạ Lập Nhân sớm hơn hẹn trước, trên đường tới gọi thức ăn, hắn đến chưa đầy một lát món ăn liền lên, ba người vừa ăn vừa nói chuyện, chủ yếu nhất chính là tán gẫu chuyện vẽ.

Sau đó lúc nhanh chóng ăn xong Tiết Mạch đột nhiên đề cập tới vụ Tô Nhã Như bị hủy dung trên mạng nháo tới rất hot, Liễu Kiệt bị bắt không bao lâu liền ra tin tức, khi đó Hàn Văn Quân còn chưa có bị bắt, nhưng tin tức đều nhắc tới cô ta, mọi người cảm thấy chuyện này cùng cô ta nguyên phối thoát không khỏi quan hệ.

Hàn Văn Quân buổi sáng bị mời đi hỗ trợ điều tra, vừa vặn tin tức cũng tuôn ra, mặc dù chưa nói nhất định có liên quan tới cô ta, chỉ là giai đoạn điều tra.

Tiết Mạch lúc nhìn thấy thật sự sợ hết hồn, hóa ra chuyện đã tới mức độ nghiêm trọng như vậy, vốn còn muốn kéo dài, nhưng nếu là Hàn Văn Quân thật ghi hận ý không giúp đỡ, nhất định sẽ vạch trần ý, ý liền vội vàng gọi điện thoại cho Đường Tuyết, nói muốn hẹn Hạ Lập Nhân gặp mặt.

“Nha, cậu nói cô ta a.” Hạ Lập Nhân ưu nhã uống súp, “Tôi thật lâu không liên lạc với cô ấy rồi, hôm nay lúc nhìn thấy tin tức tôi cũng sợ hết hồn, thật là không nghĩ tới, hi vọng chuyện này cùng cô ấy không liên quan đi, Tô Nhã Như thậm chí vậy, cô ấy nếu như là chủ mưu, phải phán bao lâu nhỉ?” Hắn quay đầu hỏi Đường Tuyết.

Đường Tuyết cau mày suy nghĩ một chút nói: “Năm ba năm tóm lại không thể ít hơn được, bắt quá chuyện này có lẽ không liên quan tới cô ấy, nói không chừng là bị đưa con riêng kia của Liễu gia liên lụy.”

Hai người một xướng một họa, diễn tới đặc biệt thật, khiến Tiết Mạch cũng không biết mở miệng như thế nào.

64. Chương 64

“Hạ đại ca, em xem tin tức nói anh cùng Hàn tiểu thư là bạn tốt, cô ấy gặp phải chuyện như vậy anh khẳng định rất lo lắng đi?” Lời này nói ra Tiết Mạch tự mình cũng có chút chột dạ.

Y trước kia đều gọi Hạ tiên sinh, từ sau khi từ Anh trở về không biết làm sao lại đổi giọng gọi Hạ đại ca, Hạ Lập Nhân cũng không sửa đúng y.

Hạ Lập Nhân tự tiểu phi tiểu nói: “Đúng vậy a, rất lo lắng.” Lo lắng cô ta trải qua tốt.

“Vậy Hạ đại ca không giúp Hàn tiểu thư sao, cô ấy thật xui xẻo, gặp phải tra nam.” Tiết Mạch cũng sờ không được Hạ Lập Nhân là có ý gì, trong lòng y mơ hồ là hi vọng đối phương có thể bán y cái mặt mũi, dù sao y hiện tại là “tân sủng” không phải sao. (trước ta tưởng bà Oa chỉ viết bánh bèo atsm, giờ tới cả bánh chuối cũng vậy là saooo???)

Hạ Lập Nhân gật đầu một cái, “Nếu như cô ấy là vô tội, tôi nhất định sẽ giúp cô ấy, tôi cũng không đành lòng nhìn cô ấy bị oan uổng.”

“Nhưng là gặp phải loại tra nam và tiểu tam này, là người đều sẽ không lý trí, em cảm thấy Hàn tiểu thư coi như phạm sai lầm cũng là tình có thể tha thứ, cô ấy thật sự rất đáng thương.” Tiết Mạch cố gắng thay Hàn Văn Quân nói chuyện.

“Vậy cậu không cần lo lắng, Hàn gia thế lực cũng không nhỏ, có tội hay không đều giống nhau.” Hạ Lập Nhân nhìn đồng hồ, hẳn không sai biệt lắm cần phải đi, giờ này đoán chừng Thẩm Ninh cũng ăn xong rồi.

“Nhưng là có Hạ đại ca anh hỗ trợ khẳng định sẽ tốt hơn nhiều!” Tiết Mạch có chút gấp gáp, y lo lắng mình không hoàn thành nhiệm vụ sẽ bị Hàn Văn Quân trả thù.

Hạ Lập Nhân cau mày, Đường Tuyết liếc nhìn mở miệng nói: “Tiểu Mạch, Hạ đồng là làm làm ăn đứng đắn, chuyện trái pháp luật nhưng không làm, nhưng là công dân tốt thì đúng hạn nộp thuế, nếu như Hàn tiểu thư không có phạm tội, anh ấy nhất định sẽ giúp đến cùng, nếu quả thực cùng vụ án kia có liên quan, vậy Hạ đồng giúp cô ấy cũng không thỏa rồi, cậu bảo Hạ đồng dùng cái lập trường gì để đối mặt với người bị hại? Nhìn comment trên mạng liền biết, ảnh hưởng của vụ án này phi thường ác liệt.”

“Chị Đường tôi cũng không phải muốn thuyết giáo với cậu, tiểu Mạch cậu cùng Hàn tiểu thư cũng không quen biết, cậu hẳn là vì Hạ đồng suy nghĩ, ai xa ai gần cậu hẳn là hiểu, chuyện này cậu cũng đừng nói nữa, Hạ đồng có suy nghĩ của riêng mình, cậu cũng phải tính công chính của luật pháp, huống chi Hàn gia sẽ không để Hàn tiểu thư bị oan uổng.”

“Cái thế giới này chính là như vậy, làm bất cứ chuyện gì đều phải làm tốt chuẩn bị gánh chịu hậu quả, đúng không?”

Lời cuối cùng của cô ý hữu sở chỉ (*), cô hy vọng Tiết Mạch có thể nghe hiểu, chuyện ô mị đích tiếp cận Hạ Lập Nhân nếu như có thể kịp thời thu tay lại vậy thì tốt nhất.

((*) nói ẩn ý, nói bóng gió)

Tiết Mạch kéo ra nụ cười, y rất chột dạ, nhưng cũng không có nghe ra lời ẩn ý của Đường Tuyết, bởi vì y cảm giác chuyện của mình là sẽ không bị phát hiện, chỉ cần Hàn Văn Quân không nói.

“Hi vọng Hàn tiểu thư không sao đi, em là cảm thấy, cô ấy là bạn của Hạ đại ca, nếu quả thực phàn hình phạt ngồi tù gì đó, cũng rất ảnh hưởng tới danh tiếng của Hạ đại ca.”

“Sẽ không so được với tôi bao che cô ta bị phát hiện danh tiếng càng hỏng bét.” Hạ Lập Nhân đứng dậy, hẳn cần phải đi.

Đường Tuyết vội vàng đứng lên cầm áo vest cho hắn.

Tiết Mạch có chút lúng túng.

Hạ Lập Nhân mặc xong áo khoác nói với Tiết Mạch: “Đó là cậu phạm pháp biết không, nói không chừng tôi cũng phải tiến vào, cậu cùng Hàn Văn Quân rất quen thuộc sao, thay cô ta nói chuyện như vậy.” Thanh âm hắn có chút lạnh.

Tiết Mạch mặt mũi trắng bệch, xem ra lời khuyên của y hôm nay chắc là sẽ không thành công, Hạ Lập Nhân căn bản là không bán mặt mũi của y, y hiện tại bắt đầu có chút không xác định, Hạ Lập Nhân rốt cuộc có thích y hay không.

“Các người từ từ ăn đi, tôi còn có việc liền đi trước.” Hạ Lập Nhân sắc mặt không phiền ra khỏi phòng bao.

Đường Tuyết không có đi theo, cô sẽ trở lại công ty, không cùng một đường với Hạ Lập Nhân, huống chi cô còn có lời nói với Tiết Mạch.

Trong phòng bao chỉ còn hai người, tâm tình Tiết Mạch rất thấp thỏm, y tiểu tâm dục dục hỏi Đường Tuyết: “Chị Đường, Hạ đại ca có phải giận em rồi hay không?”

“Cậu nói xem?” Đường Tuyết than thở, bữa cơm này ăn tới thật tâm nhét.

“Em..... em chỉ là không hi vọng bạn của Hạ đại ca có chuyện, nghĩ tới có thể giúp liền giúp một cái đi, Hạ đại ca nhất định là có cách, anh ấy lợi hại như vậy.” Tiết Mạch cảm giác mình nói là nhân chi thường tình, giúp bạn một chút không phải là nên sao.

Đường Tuyết thật sự là nghe không nổi nữa, cô trước kia cảm thấy Tiết Mạch không tính là quá tệ, có chút lòng hư vinh cùng đã tâm là nhân chi thường tình, chỉ cần cậu ta không hại người, nhưng hiện tại nói cái gì vậy!

Nếu không phải cô biết quan hệ của Tiết Mạch cùng Hàn Văn Quân, cô nhất định sẽ cảm thấy Tiết Mạch là một thánh mẫu.

Không, là bệnh thánh mẫu!

Thánh mẫu là tự mình hào phóng rộng rãi, bệnh thánh mẫu là hào phóng rộng rãi của người khác.

(giải thích chỗ này cho dễ hiểu tí: Thánh mẫu là tự xuất phát từ chính mình muốn giúp đỡ người khác, bệnh thánh mẫu là lấy của người khác đi giúp đỡ người khác nhưng lấy danh là mình)

Cậu có bản lĩnh tự mình đi thay Hàn Văn Quân chu toàn a, dùng đạo đức lừa yêu cầu người khác giúp đỡ tính là cái chuyện gì, cho mình là ai a.

Vốn là rất nhiều lời muốn nói với Tiết Mạch, thậm chí còn muốn ẩn ý khuyên nhủ y, hiện tại là cái gì đều không muốn nói nữa, Đường Tuyết thu dọn đồ một chút, nói mình cũng ăn xong rồi, cô buổi chiều còn có việc phải bận rộn, bảo Tiết Mạch hảo hảo vẽ đừng đông nghĩ tây nghĩ nữa, ít quan tâm chuyện của người khác.

Tiết Mạch hích lỗ mũi một cái, đối với Hạ Lập Nhân y là không dám nói gì, nhưng là thái độ Đường Tuyết giáo huấn y trong lòng y không thoải mái, y cảm thấy rất thất vọng, bình thường Đường Tuyết đối với y luôn là cười híp mắt, y cũng luôn gọi Đường Tuyết là chị, tình cảm của hai người cũng không tệ lắm, nhưng thời khắc mấu chốt ngay cả nói giúp y vài lời cũng không chịu, trong lòng y buồn tới hoảng.

Bất quá nghĩ cái này cũng vô dụng, y hiện tại lo lắng nhất chính là Hàn Văn Quân gây khó dễ với y.

Trừ phi hấn trước khi Hàn Văn Quân hành động làm xác định với Hạ Lập Nhân, để cho Hạ Lập Nhân cho dù biết ý là mang theo mục đích tới cũng không để ý.

Nhưng là cái này khó khăn thật lớn.....

Tiết Mạch có chút hối hận, sớm biết đã không nói chuyện thay Hàn Văn Quân, làm tới hai đầu không phải người, Hạ Lập Nhân hình như đã giận y rồi, nếu như không nói, y hoàn toàn có thể trong khoảng thời gian này kéo gần khoảng cách hai người hơn, triển lãm tranh không bao lâu nữa liền muốn tổ chức, thời gian bọn họ chung một chỗ nhất định sẽ gia tăng.

Hiện tại tốt rồi, y còn phải tốn thời gian tu bổ quan hệ của hai người.

Thật là cái được không bù đủ cái mất.

.....

Hạ Lập Nhân có chút thấp thỏm đi về phía nhà Thẩm Ninh, hấn đã thật lâu không có gặp Thẩm Ninh rồi.

Thẩm Ninh sau khi đoạt giải có từng lên tin tức, bắt qua anh nói đều là về tác phẩm của anh, tác phẩm đoạt giải của anh sau khi công bố nhận được rất nhiều khen ngợi, mọi người đều nói phong cách của anh thay đổi lớn có thể là muốn thay đổi kiểu, mặc dù không tinh tế như tác phẩm trước kia nhưng lại có một loại lực rung động đặc biệt, chỉ nhìn một cái liền có thể hấp dẫn ánh mắt mọi người,

Rất nhiều người nói tâm tình anh sinh ra biến hóa, có thể là nguyên nhân đời sống tình cảm có thay đổi, nếu như không có chuyện chia tay này, có lẽ anh vĩnh viễn cũng không thay đổi vẽ ra tác phẩm như vậy.

Nghĩ như vậy, anh và Hạ Lập Nhân chia tay có lẽ còn là chuyện tốt, nghệ thuật gia nha, luôn khá tùy tính, quá mức trói buộc anh chỉ sẽ bóp chết lực tưởng tượng cùng tài năng của mình.

Hạ Lập Nhân nhìn thấy comment như vậy là một bụng khí, trong lòng là vừa ủy khuất vừa khó chịu.

Mắt thấy sắp đến nhà Thẩm Ninh, Hạ Lập Nhân sửa sang lại cà vạt và ống tay áo, cũng không biết Thẩm Ninh sẽ gặp anh hay không, trong lòng phi thường bất an.

“Thẩm tiên sinh nói không muốn gặp anh.”

Sự tình quả nhiên là giống với Hạ Lập Nhân nghĩ, Thẩm Ninh căn bản không muốn gặp anh, ngay cả cửa đều không cho anh vào, bảo mẫu mở cửa chỉ nhìn anh một cái liền nói ra câu kia, cũng không đi vào nói với Thẩm Ninh có khách tới.

“Cậu cũng không nói với em ấy là tôi tới, em ấy như thế nào sẽ nói không gặp tôi, cậu đừng dọa tôi.” Hạ Lập Nhân cảm thấy thái độ của bảo mẫu nhà Thẩm Ninh không đúng, lần trước lúc anh tới bọn họ vẫn là rất khách khí, hôm nay bộ mặt khó coi này, mắt không phải mắt, mũi không phải mũi.

Bảo mẫu hừ lạnh nói: “Thẩm tiên sinh đã chia tay với Hạ tiên sinh anh rồi, anh sau này vẫn là đừng tới quấy rầy anh ấy, tránh cho ảnh hưởng tới giá của Thẩm tiên sinh nhà chúng tôi, người muốn theo đuổi anh ấy nhiều lắm, anh tới đây đâm một cái còn ai dám tới, có tiền có thể rất giỏi a.”

“Huống chi Hạ tiên sinh anh đều có người yêu mới rồi, tên là gì tôi quên rồi, vạn nhất hắn ta tìm tới cửa gây phiền toái cho Thẩm tiên sinh nhà chúng tôi nhưng không chịu nổi, nghe nói rước kia Thẩm tiên sinh đã bị người tới tìm phiền toái đấy.”

Bảo mẫu này không biết tình hình thực tế, hắn thật sự là nhìn không lọt hành động của Hạ Lập Nhân, coi như tìm tình nhân mới, vậy cũng tránh tị hiềm được chứ, tìm người giống Thẩm Ninh, là muốn cho ai khó chịu a, hơn nữa anh tìm thì tìm, còn có mặt mũi tới cửa! Thật là tức chết người đi được!

Hạ Lập Nhân cứng họng, được rồi, Thẩm Ninh quả thật bị người tới tìm phiền toái, Hàn Văn Quân hung hăng tới cửa, mặc dù đối phương hiện tại có báo ứng rồi, nhưng Thẩm Ninh từng bị cách ứng là sự thật.

“A Ninh lúc trước đoạt giải tôi ở Anh chưa kịp chúc mừng em ấy, hôm nay mang theo quà, liền muốn nói vài lời với em ấy.” Hạ Lập Nhân rất u buồn.

Bảo mẫu càng tức giận, “Đều lâu như vậy rồi mới tới chúc mừng, vừa nhìn liền không phải thành tâm, Hạ tiên sinh, tôi mặc dù thấp cổ bé họng, chính là bảo mẫu, Thẩm tiên sinh cũng chỉ là họa sĩ bình thường, không giống anh có quyền có thế, nhưng anh cũng đừng quá phận, anh ấy thật sự không muốn gặp anh, anh có thể đừng quấy anh ấy không.”

Hạ Lập Nhân ngẩng đầu nhìn sắc trời, hình như sắp mưa rồi, hắn thở dài nói: “Vậy tôi ở ngoài chờ, em ấy không gặp tôi tôi liền không đi, tôi hôm nay vừa vặn không có việc.” (Đm anh =)))))

Bảo mẫu học máu, lại tới chiều này, người này da mặt thật là tuyệt, thân phận anh như vậy làm chuyện như này thật sự thích hợp sao!

“Tùy tiện anh đi.” Bảo mẫu đóng cửa lại, thôi vậy, đối phương nguyên ý chờ thì chờ đi, thật là bệnh thần kinh khiến người ta đau trứng, người có tiền trong đầu đều nghĩ cái gì thế.

Cửa bị đóng lại, Hạ Lập Nhân cứ như vậy ngồi trên bậc cửa đá cẩm thạch chờ, hắn lần trước cũng dùng chiều này, đám bảo tiêu liền đứng ở bên cạnh hắn đợi cùng hắn.

Thẩm Ninh rất nhanh liền biết chuyện này, bảo mẫu ngưỡng ngưỡng nói: “Xin lỗi Thẩm tiên sinh, là tôi tự chủ trương không để cho anh ta vào.”

“Ừm, tôi quả thực không muốn gặp anh ta, anh ta nguyên ý chờ thì chờ đi, tôi nghe dự báo thời tiết buổi chiều sẽ mưa, anh ta khẳng định rất nhanh liền đi.” Thẩm Ninh nhu nhu huyết Thái Dương của mình, bây giờ là ban ngày, coi như trong phòng không mở đèn ánh sáng cũng sẽ không quá tệ, mắt anh rất dễ lộ sơ hở.

Dự báo thời tiết mưa quả nhiên đúng hạn tới, ban đầu chỉ là lát phát mưa phùn, sau đó càng lúc càng lớn.....

“Thẩm tiên sinh, người kia vẫn ngồi bên ngoài chờ, cũng không chịu mở ô, toàn thân đều ướt.” Bảo mẫu tức đến nổ phổi, “Anh ta nhất định là cố ý!” Đây là tâm cơ kỹ nữ!

Thẩm Ninh: “.....”

65. Chương 65

Thẩm Ninh có chút im lặng, như thế nào Hạ Lập Nhân lại dùng chiêu này a, anh ấy cũng không ngán sao, không biết đổi kiểu sao.

Chuyện Tiết Mạch anh khổ sở, nhưng chưa từng oán trách Hạ Lập Nhân, dù sao hai người cũng sớm đã chia tay, đối phương yêu đương với ai đó là tự do của đối phương, anh tức giận chính là cố tình gây sự, chẳng qua là biết người mình thích có tình yêu mới trong lòng có chút khổ sở, đây là nhân chi thường tình.

Sau khi biết lời đồn là giả anh cũng không có một tia vui vẻ, vậy thì giả có nghĩa là Hạ Lập Nhân còn lưu lại trong quá khứ, trong lòng anh càng thêm khổ sở, để cho một người không có chút hi vọng nào chờ mình, trong lòng như thế nào sẽ dễ chịu.

“Cậu đi đưa ô cho hắn đi, đừng nói là tôi bảo cậu đưa.” Thẩm Ninh rút vào trong thảm, bây giờ là thời gian ngủ trưa của anh, “Còn có, bảo hắn đi nhanh lên, tôi sẽ không gặp hắn, thích chờ thì cứ chờ đi.”

“Yep!” Bảo mẫu thích thú trong lòng, vậy thì tốt, Thẩm tiên sinh vẫn là rất kiên định, không gặp cái tên tâm cơ kỹ nữ kia! Cho người giả vờ yếu đuối, cho người giả bộ đáng thương, cho người không biết xấu hổ! Đối lại là ta, ta ngay cả ô cũng không đưa cho người! Cũng là Thẩm tiên sinh có tâm mới có thể tốt như vậy.

Bảo mẫu tới phòng chứa đồ chọn ô, chọn một cái cũ nhất, mở cửa đi tới trước mặt Hạ Lập Nhân đưa một cái, “Cho anh.”

Hạ Lập Nhân vui mừng đứng lên, “Là A Ninh bảo cậu đưa tới?”

Bảo mẫu trơ mặt, “Mơ cái mộng đẹp gì thế, Thẩm tiên sinh mới mặc kệ anh, tôi là thấy anh như vậy ảnh hưởng không tốt, gần đây nếu có ai đi qua, thấy anh như vậy sẽ nói Thẩm tiên sinh không có lễ độ, anh đây không phải hại người sao, chuyện đứng đắn không làm, suốt ngày nghĩ tới dùng bằng môn tả đạo đi đường tắt, người bình thường liền không nghĩ ra mấy chuyện như vậy, nhanh về đi thôi, Thẩm tiên sinh chắc là sẽ không gặp anh.”

Vẫn là không chịu gặp mình sao, Hạ Lập Nhân sa sút tinh thần ngồi trở lại chỗ bậc thang, cũng không bung ô.

Bảo mẫu liếc mắt, sau đó đưa ô cho bảo tiêu bên cạnh, “Các người khuyên nhủ ông chủ của các người đi, có bệnh thì uống thuốc, xe tốt không ngồi chạy tới chỗ này dầm mưa.”

Một bảo tiêu trong đó cười khan nhận lấy ô, một người khác chạy như bay đến trên xe cách đó không xa cầm một gói đồ tới đưa cho bảo mẫu, “Đây là quà chúc mừng Hạ đồng tặng Thẩm tiên sinh, hi vọng cậu có thể chuyển giúp, phi thường cảm ơn.”

Bảo mẫu chần chờ nói: “..... Tôi đi hỏi Thẩm tiên sinh một chút.” Quà chúc mừng đoạt giải, cái này hẳn không dễ tự chủ trương cự tuyệt, phải trước tiên đi hỏi Thẩm Ninh một chút.

Không đầy một lát bảo mẫu đi ra, “Xin lỗi, Thẩm tiên sinh nói không muốn nhận.”

Lời này của hắn là nói với Hạ Lập Nhân, “Hạ tiên sinh, Thẩm tiên sinh nói, lúc trước anh ấy đã nói với anh rồi, sau này đừng tới đây nữa, anh mau về đi, anh hôm nay coi như dầm mưa té xỉu ở cửa này tôi cũng chỉ biết gọi 120 giúp anh, sẽ không để anh đi vào, anh nếu vì tốt cho Thẩm tiên sinh, cũng đừng làm khó anh ấy nữa, về đi.”

Hạ Lập Nhân coi như không nghe thấy, tiếp tục ngồi trên bậc thang, toàn thân đều là nước, tiếp tục dầm như vậy nhất định sẽ cảm.

Bảo mẫu cũng không có biện pháp, nghĩ thầm đợi thêm lát nữa nhất định sẽ đi, hắn nói đều nói đến nước này rồi.

Giấc ngủ trưa của Thẩm Ninh đương nhiên không có ngủ được, anh đâu ngủ được, nghe ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi càng lúc càng lớn trong lòng anh hoang mang rối loạn, anh biết Hạ Lập Nhân là khổ nhục kế, chính là cố ý làm cho anh nhìn để anh đồng cảm, nhưng anh chính là cần câu, nghĩ đến Hạ Lập Nhân ở bên ngoài dầm mưa trong lòng liền khó chịu.

“Uống thuốc nào, uống thuốc nào.....” Thanh âm hộp thuốc đột nhiên vang lên, Thẩm Ninh từ trên giường bò dậy, anh mỗi ngày phải uống nhiều lần thuốc, mặc dù tạm thời vẫn không thể làm giải phẫu, nhưng anh vẫn là đúng giờ uống thuốc tích cực trị liệu, không hy vọng có một ngày thời điểm có thể làm giải phẫu điều kiện thân thể đã không cho phép.

4h rồi sau, cũng không biết Hạ Lập Nhân đã đi chưa, Thẩm Ninh mò tới bên giường choàng áo khoác lên, lần vách tường đi ra ngoài, bảo mẫu ở phòng khác lập tức liền nhìn thấy anh, vội vàng tiến lên đỡ.

Thẩm Ninh hỏi: “Hắn đã đi chưa?”

Bảo mẫu than thở, “Vẫn chưa, vẫn ngồi ở đấy, hôm nay thời tiết cũng thật kỳ quái, hiện tại cũng không phải mùa mưa, còn rơi chưa dứt, lại còn càng rơi càng lớn.”

Hắn sau khi đỡ Thẩm Ninh ngồi xuống liền rót chén nước giúp Thẩm Ninh, mở hộp thuốc ra để cho Thẩm Ninh uống thuốc.

Đã không sai biệt lắm 3 tiếng rồi, Thẩm Ninh lo lắng bồn chồn uống thuốc, nghĩ thầm mưa như vậy đừng nói bị cảm, ngay cả viêm phổi cũng có thể, đáng tiếc Liễu Dật không có ở đây, bằng không đã để hắn tới giải quyết rồi, trong những người quen biết khác cũng không có có thể thu thập Hạ Lập Nhân, cũng không thể gọi điện thoại cho cha mẹ Hạ Lập Nhân đi.

“Bằng không để hắn vào đi, tắm rửa thay quần áo.” Thẩm Ninh có chút dao động, “Nếu hắn dầm mưa dầm thành viêm phổi, tôi nơi này liền đuối lý.” Lý do này của anh cũng chỉ có thể lừa gạt chính mình.

“Vậy Thẩm tiên sinh anh về phòng nghỉ ngơi đi, tôi bảo hắn dùng phòng tắm trên lầu.” Bảo mẫu thở dài, ông chủ này của hắn cũng phải yếu đuối, thật là càng nghĩ càng giận, Thẩm tiên sinh bởi vì cái tên tâm cơ kỹ nữ kia hiện tại ngay cả vẽ cũng không vẽ được được chứ!

Hai bảo mẫu đang chuẩn bị cơm tối, nghe như thế thăm dò nhìn một chút, trong lòng tự nhủ lại để cho tên kia được như ý rồi, ai..... thật là ngay cả ông trời cũng đang giúp người kia.

Hạ Lập Nhân sau khi được biết có thể vào cửa trong lòng cực kỳ cao hứng, hắn cho rằng sẽ giống như lần trước gặp Thẩm Ninh, mặc dù cuối cùng là Thẩm Ninh nói chia tay với hắn, nhưng ít nhất có thể ở chung một chỗ đợi một thời gian ngắn a, bọn họ cũng đã chia tay rồi, đã là tình huống xấu nhất rồi, như thế nào cũng không thể bắt hơn nữa.

Xem ra khổ nhục kế quả nhiên hữu dụng, Thẩm Ninh đối với hắn vẫn là mềm lòng.

Bởi vì hắn toàn thân đều là nước, bảo mẫu bảo hắn đứng ở trước cửa một lúc lâu, dùng khăn lông lau một lúc lâu không nhỏ nước nữa mới để cho hắn đi vào, bằng không thăm phòng khác cũng muốn bị hắn làm bẩn.

Hạ Lập Nhân sờ sờ mũi, vẫn là lần đầu tiên bị người ghét bỏ như vậy.

Bảo mẫu lạnh như băng nói: “Thẩm tiên sinh nói có thể để các anh lên phòng tắm trên lầu tắm rửa thay quần áo, bọn tôi sẽ giúp các anh giặt sạch hong khô, đợi mưa tạnh là các anh có thể liền đi.”

“A Ninh người đâu?” Hạ Lập Nhân rướn cổ nhìn về phía phòng khách, vừa nãy dầm mưa cũng không cảm thấy cái gì, đi vào trong nhà mới cảm thấy trên người khó chịu muốn chết, quần áo ướt nhẹp dính trên người, quả thực vậy.

“Thẩm tiên sinh đang nghỉ ngơi.” Bảo mẫu trong lòng tức giận, “Anh ấy sẽ không gặp anh.”

Hạ Lập Nhân trong lòng tự nhủ, người nói không gặp thì không gặp, ta đều vào cửa rồi, đâu còn có thể toi công mà lui.

Bất quá hắn cảm thấy cái bộ dáng này cũng không quá thích hợp gặp Thẩm Ninh, liền lên lầu tắm rửa, quần áo chính là đồ ngủ trong nhà Thẩm Ninh.

Tắm rửa xong Hạ Lập Nhân còn ăn cơm tối, hẳn quyết định hôm nay không đi, phải ở chỗ này qua đêm.

Đám bảo mẫu bị da mặt dày của hắn dọa ngốc, thật là chưa từng thấy ai vô sỉ như thế!

Hạ Lập Nhân nhìn thấy đám bảo mẫu đưa cơm tối tới một căn phòng bên trái phòng khách, chính là căn phòng hắn lần trước giúp Thẩm Ninh mang đệm, vậy hẳn chính là phòng Thẩm Ninh, buổi tối lần trước cùng Thẩm Ninh ở chung một chỗ rõ ràng là ở trên lầu.

Hắn nhớ Thẩm Ninh thích nơi cao một chút, phòng vẽ tranh trước kia cũng rất cao, nói là như vậy dễ dàng ở trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ kích thích linh cảm sáng tác, hiện tại như thế nào sẽ thích ở tầng dưới, thật là kỳ quái.

Hắn loạt xoạt đi theo tới, vừa định gõ cửa bảo mẫu đưa cơm liền ra ngoài, cũng cẩn thận đóng cửa lại, lúc đó nói với Hạ Lập Nhân: “Hạ tiên sinh, anh nhưng là khách.” Ý là anh là tới làm khách, đừng làm như nhà mình đi lại khắp nơi, có chút tự mình hiểu rõ được chứ.

Hạ Lập Nhân lười cãi cọ với hắn, có chuyện chính là không cần da mặt, quá thân sĩ cũng nhất định sẽ có kết quả tốt.

“A Ninh, là anh a, có thể mở cửa cho anh vào không?” Hạ Lập Nhân nhẹ nhàng gõ cửa hai cái, “Anh không có ý gì khác, chính là muốn cùng em hảo hảo chúc mừng một chút, anh đáp ứng em chia tay, bất quá đều qua lâu như vậy, chúng ta coi như bạn bè bình thường, gặp chuyện tốt chúc mừng nhau, đây không phải là rất bình thường sao?”

Bên trong phòng một chút thanh âm cũng không có.

Hạ Lập Nhân gấp gáp, lần trước không phải như thế a, lần trước không phải là rất nhanh liền để hắn đi vào sao, lần này như thế nào một chút phản ứng cũng không có a, hắn suy nghĩ một chút, sau đó đột nhiên nói: “A Ninh, em có phải nghe nói chuyện Tiết Mạch gì đó hay không a, anh biết em có lẽ không thêm để ý, nhưng anh thật sự cùng hắn không có gì, đám truyền thông kia đều là viết bậy.”

Ba bảo mẫu đều ghé mắt, quả nhiên là tới giải thích chuyện này, thời gian chuyện này xuất hiện cũng không gần, tới bây giờ mới đến làm sáng tỏ, ai biết có quỷ hay không, có lẽ chơi chán rồi cảm thấy đối phương không tốt lại lần nữa trở lại tìm Thẩm tiên sinh, loại diễn xiếc của người có tiền bọn họ từng nghe từng nhìn nhiều rồi.

Thùng thùng, bên trong cửa đột nhiên phát ra tiếng gõ cửa, tinh thần Hạ Lập Nhân đột nhiên phấn chấn, nhất định là Thẩm Ninh đến cạnh cửa rồi, là muốn mở cửa sao?”

Đáng tiếc cửa cũng không có mở ra, cách một cửa phòng Thẩm Ninh mở miệng nói: “Đợi mưa tạnh anh liền đi đi, tôi sợ anh dầm mưa tới viêm phổi, tới lúc đó tôi lại chịu trách nhiệm không nổi, anh đã quên ban đầu đã đáp ứng tôi cái gì rồi sao? Nói sẽ không trở lại, chúng ta muốn làm lỡ nhau tới khi nào nữa, anh nói anh chỉ là tới ăn mừng một chút, anh hỏi chính bản thân anh chút, lời này anh nói tới trong lòng không chột dạ, anh cũng chỉ là mục đích này thôi sao? Vậy anh trực tiếp cho người đưa quà tới nhà tôi là được rồi.”

“A Ninh.....” Hạ Lập Nhân cảm thấy cánh cửa này cực kỳ chướng mắt, “Em mở cửa, chúng ta gặp mặt nói có được hay không?”

“Tôi sẽ không gặp anh.” Thẩm Ninh phi thường kiên quyết, “Tôi không hiểu anh như vậy có ý gì, anh tuổi cũng không nhỏ nữa, còn có công ty lớn như vậy, đừng ấu trĩ nữa có được hay không, theo đuổi chuyện mình nên theo đuổi đi, tôi có bao tốt a đáng giá anh nhớ thương như vậy, trên thế giới này không có ai thiếu đi người nào liền không thể sống được, anh nên thay đổi một chút chứng cương chế của anh, chẳng lẽ cần phải tôi tìm người yêu đương anh mới có thể ngừng lại?”

“..... Anh cũng không biết, anh chính là muốn gặp em.” Hạ Lập Nhân có chút sa sút tinh thần, chẳng lẽ hẳn thật sự một chút hi vọng cũng không có sao.

Thẩm Ninh dựa lưng vào cửa ngồi xuống, chôn đầu trong đầu gối.

Em cũng muốn gặp anh a, cho dù chỉ một chút.....

66. Chương 66

Người trong phòng ngồi bên cửa không lên tiếng, người ngoài cửa một lát sau cũng dựa vào cửa ngồi xuống, cách một cánh cửa, hai người cứ như vậy không tiếng động ngồi.

Bọn họ cũng không biết đối phương ngồi ở sau cánh cửa.

Thẩm Ninh cho rằng Hạ Lập Nhân đã đi rồi, Hạ Lập Nhân cho rằng Thẩm Ninh ở trong phòng ăn cơm tối. Không khí nơi này rất nặng nề, trong phòng khách liền khá .

Bởi vì bọn họ trước mặt ba bảo mẫu của Thẩm gia vẫn luôn nói nhỏ, thanh âm không lớn không nhỏ, vừa lúc có thể để bọn họ nghe được.

“Tối cọ cơm a, nhiều tiền như vậy còn tối cọ cơm.”

“Da mặt quá dày rồi, đuổi cũng không đi, còn giả bộ đáng thương.”

“Chính xác, xe đất tiền như vậy thì đỗ ở bên cạnh, không đi vào ngồi phải dầm mưa.”

“Không phải muốn để Thẩm tiên sinh mềm lòng để bọn họ đi vào sao.”

“Chưa từng thấy không biết xấu hổ như vậy, thật muốn đăng weibo để cho mọi người biết một chút, cái này có khác gì đục vào đồ sứ, Thẩm tiên sinh lại không thiếu nợ bọn họ.”

“Coi như thế đi, cùng loại người này nói không thông, các chế không thể dùng tâm thái của người bình thường các chế đi suy xét ý nghĩ của đối phương.”

“Cũng đúng, ai, Thẩm tiên sinh cũng thật là đáng thương, muốn chia cái tay cũng khó khăn như vậy, sau này làm sao tìm được đối tượng a.”

“Đúng vậy a.”

“Ây yo, ăn ngon vậy, bọn họ đây đều bát cơm thứ 3 rồi đi, ta đoán đợi đều không kịp ăn cơm.”

“Ta đây cũng mới ăn bát cơm thứ nhất, chế không nói ta cũng không để ý, xối nhiều chút, tránh cho đợi đói bụng, mấy người này cũng thật là, bảo cọ cơm là khách khí, còn thật sự rào rào ăn rõ nhiều, đều ăn hết phần của chúng ta, chưa từng thấy như vậy, cũng may tối một lát, ngày nào cũng tối liền không được.”

“Không thể nào, bọn họ da mặt không dày đến trình độ kia.”

“Gấp rau dê, toàn chọn món ngon, chưa từng ăn thịt sao, ở nhà người ta cũng không biết thu liễm chút.”

“Hừ..... bọn họ sẽ nghe thấy.”

.....

Hai bảo tiêu: “.....” Bọn tôi nghe thấy có được hay không!

Bọn họ bưng bát cơm ăn cũng không được, không ăn cũng không được, cũng không thể đem cơm đã xối xong đổ lại vào trong nồi cơm điện đi?

Lúc trước nghe còn chưa cảm thấy cái gì, dù sao bọn họ đều là nghe lệnh làm việc, boss ở đâu bọn họ ở đó, không có lựa chọn khác, cái này không trách bọn họ, ba bảo mẫu này muốn trách thì trách boss được chứ.

Nhưng sau đó ba người đối diện lại bắt đầu nhân sâm gà trống (*) bọn họ ăn rõ nhiều.

((*) Nhân sâm gà trống: đây là ngôn ngữ mạng TQ, đồng âm với câu “Nhân thân công kích” (hiểu một cách đơn giản là phỉ báng bởi xấu người khác)

Cách phát âm của từng câu: Nhân sâm gà trống (rén shēn gōng jī) (đây cũng là tên một món ăn nhé); Nhân thân công kích: (rén shēn gōng jī) ==> hai cách đọc y nhau luôn)

Hiu hiu hiu bọn tôi dầm mưa nửa ngày, vừa lạnh vừa đói, ăn phần cơm đều không cho, quả thực khi dễ người, bọn tôi nhưng đã nhìn rồi, trong nồi cơm điện còn có rất nhiều cơm đấy, khẳng định đủ cho ba bọn thím ăn!

Ông củ quá không có suy nghĩ rồi, mình ăn còn xong liền mặt dày mảy dạn bỏ đi, cũng không quản bọn tôi sống chết, bọn tôi ăn một bữa cơm cũng đều muốn bị người nói sao!

Cái thời tiết này vẫn chưa ấm, có thiết bị sưởi ấm, ngồi dưới đất vẫn có chút lạnh, Thẩm Ninh ở trong phòng có thảm thì tốt hơn chút, Hạ Lập Nhân ở ngoài cửa ngồi một tiếng đã hắt hơi rất nhiều, hẳn chắc chắn chính là đã bị cảm.

Một bảo mẫu trong đó nhìn không được, đưa cho hắn chén nước và thuốc cảm, gã sợ Hạ Lập Nhân cảm nặng, như vậy lại càng có lý do quản Thẩm Ninh, khổ nhục kế nha, một lần sinh hai lần quen, bọn họ cũng đã sớm nhìn thấy tên nam nhân này rồi!

Hạ Lập Nhân cũng ngoan ngoãn uống thuốc, ngẩng đầu nhìn bảo mẫu đưa thuốc, “Tôi thấy A Ninh nhất định là ăn xong rồi, đều đã một tiếng.” Hắn giơ tay trái lên cho bảo mẫu kia nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay.

Bảo mẫu cười ngất!

Hóa ra anh ngồi ở đây đợi một tiếng, chính là chờ đối phương ăn xong cơm tối!

Đầu óc anh bị cửa kẹp rồi sao!

Tính con buôn cũng thật là sâu!

Hạ Lập Nhân đi sang bên cạnh nhường nhường, dựa vào cửa biến thành dựa vào tường, “Cậu yên tâm, cậu đi vào thu dọn đi, tôi sẽ không nhân cơ hội trộm đi vào đâu, cậu yên tâm.”

Bảo mẫu , Thẩm tiên sinh nhà bọn họ nhất định là gặp phải bệnh thần kinh rồi, đầu óc vừa nhìn chính là không bình thường, quả thực không thể tin được là người quản lý của Hạ thị, tổng tài khốc suất cường duệ đây.

“Hạ tiên sinh quần áo của anh không sai biệt lắm hong khô rồi, anh liền thay nhanh chóng về đi, đừng quần Thẩm tiên sinh nữa, anh chờ lâu như vậy anh ấy cũng không gặp anh, anh đừng làm khó dễ anh ấy nữa.” Bảo mẫu tận tình khuyên bảo, “Thẩm tiên sinh người này mềm lòng, anh như vậy chính là khi dễ anh ấy.”

Hạ Lập Nhân nhìn một chút cửa đóng chặt, trong lòng hắn cũng biết bảo mẫu nói rất có đạo lý, hắn đây là đang làm người khác khó chịu, hắn hiện tại đã không phải là ai đó của Thẩm Ninh nữa, Thẩm Ninh không có nghĩa vụ gì gặp hắn, để hắn đi vào tắm rửa ăn cơm đã rất nể tình rồi.

Bảo mẫu nói xong cũng đi, dù sao hắn cũng đã khuyên, có nghe hay không cũng không phải là chuyện của hắn, hắn cảm thấy bọn họ lúc trước có thể là trách lầm người, Hạ tiên sinh này hình như thật sự đối với Thẩm tiên sinh tình sâu nghĩa nặng, vừa nãy nghe nội dung hắn ở ngoài cửa la, hình như cùng Tiết Mạch kia không có quan hệ đặc biệt gì, nếu như vậy tại sao không làm sáng tỏ a, làm hại Thẩm tiên sinh thương tâm như vậy.

Thôi vậy, trước tiên đi rửa bát, hai bảo tiêu kia thật đúng là không biết khách khí, vừa nãy đều ở trước mặt nói bọn họ có thể ăn, bọn họ thể nhưng vô đã mở lại sứt đem cơm trong nồi cơm điện đều ăn hết, thức ăn trên bàn cũng quét tới trơn bóng, còn kém bảo bọn họ nấu thêm nữa, chưa từng ăn cơm hay là làm sao, cơm nhà người ta ăn ngon như vậy sao!

Nhất định là tiếng nghị luận của bọn họ vừa nãy còn chưa đủ lớn! Quả nhiên có ông chủ như nào sẽ có nhân viên như thế!

Giống như Thẩm tiên sinh tốt như vậy, bọn tôi đều là phẩm chất tốt đẹp!

Cao thấp hiện rõ.

Hạ Lập Nhân sau đó vẫn như cũ ngồi ở cửa phòng, ngồi thật lâu, lâu tới mức hắn thậm chí cũng đều bắt tri bất giác dựa vào tường ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại hắn phát hiện đèn ở phòng khách cách đó không xa đã tắt, chỉ dư lại một chiếc đèn ở hành lang chỗ hắn vẫn sáng mờ mờ, trên người hắn đắp một cái chăn, cũng không biết là ai đắp giúp hắn.

Hạ Lập Nhân cảm thấy thân thể ngồi tới có chút tê dại, hắn vươn tay từ trong chăn ra duỗi lưng một cái, nhìn đồng hồ, đã 11h rồi.

Lúc này Thẩm Ninh khẳng định đã ngủ rồi.

Hạ Lập Nhân có chút ảo não, bảo mẫu khẳng định đã đi vào thu bát đĩa, hắn vốn có thể thừa dịp lúc đó nói vài lời với Thẩm Ninh, đều trách hắn ngủ để lỡ mất.

Không, không đúng, nhất định là thuốc cảm mạo bảo mẫu kia đưa cho không đúng, không trách được hắn uống xong liền muốn ngủ!

Bất quá hình như không hắt xì nữa.

Hạ Lập Nhân bò dậy nhu nhu hai chân tê dại, sau đó khoác đi về phía phòng khác, thử sờ mò chốt mở trên vách tường, tạch, đèn phòng khác sáng, hắn phát hiện hai bảo tiêu của mình đang tút ngưỡng bát xoa ngủ ở trong ghế salon phòng khách, chăn đắp tới gối ngang.

Khóe miệng hắn co rút, hắn nhìn thấy hai bảo tiêu chân nhô ra khỏi chăn chứng cứ rõ ràng có chút phát tác, hoặc là rứt vào trong chăn, hoặc là lộ hẳn!

Thôi vậy, nhắm mắt làm ngơ.

Hạ Lập Nhân tới chỗ máy nước rót chén nước, hắn có chút khát.

Khoác chăn ôm cốc nước nóng, Hạ Lập Nhân ngồi ở trong ghế sa lon gần người, hắn hôm nay tới đây rốt cuộc là tới công toi, dầm mưa giả bộ đáng thương, tắm rửa ăn cơm tối, uống thuốc, sau đó ngồi dưới đất ngủ thiếp đi, hắn suy nghĩ một chút như thế nào cảm giác đau trứng a, hắn một chuyện đều không làm thành a!

Xem ra chỉ có thể đợi sáng mai, nếu như Thẩm Ninh dậy sớm, hắn nói không chừng còn có thể có cơ hội gặp mặt một lần, hắn ngày mai phải về nhà một chuyến, Hạ Tình ngày kia đã đính hôn, hắn không xuất hiện liên kỳ cục, phải sớm về nhà chuẩn bị.

Uống xong nước ấm Hạ Lập Nhân cứ như vậy nằm ổ trong ghế salon ngủ thiếp đi.

Hôm sau Hạ Lập Nhân dĩ nhiên không có nhìn thấy Thẩm Ninh, bảo mẫu nói Thẩm Ninh còn chưa dậy, nhưng hắn phải đi, cuối cùng hắn mang cái chăn tới hôm qua đắp đi, nghe nói đây là một trong những cái chăn bình thường Thẩm Ninh hay dùng.

Bảo mẫu giống như nhìn bệnh thần kinh tiền Hạ Lập Nhân đi, hắn chưa từng thấy người nào họa phong thanh kỳ như thế.

Não tàn này tới như gió, sau đó ăn xong rồi đi, đây rốt cuộc là tới làm gì? Còn ôm chăn của Thẩm Ninh đi, đây là biến thái đi!

May mà Thẩm tiên sinh đã chia tay với biến thái này rồi!

Đính hôn của Hạ Tình vốn là mọi người cảm thấy nhất định sẽ rất náo nhiệt, mỹ mạo của cô thật sự là làm người khác chú ý, đính hôn cùng Phó Trạch Văn có thể cũng coi là môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, khá xứng đôi, truyền thông đều chuẩn bị xong bản thảo và trang báo rồi, buổi lễ đính hôn này khẳng định phải hảo hảo đưa tin a.

Nhưng ai biết ngang trời sất ra một Hàn Văn Quân!

Hiện tại đầu đề đều là cô ta.

Đừng nói Hạ Tình, đại minh tinh giới giải trí ai cũng danh tiếng không có lớn bằng đôi vợ chồng cũ Hàn Văn Quân và Liễu Kiệt a!

Bất quá không ai có thể hâm mộ bọn họ, đầu đề như vậy các người cứ lên đi, bọn ta không tranh giành với cách người.

Theo tin tức to nhỏ nói, hành vi phạm tội của Liễu Kiệt và Hàn Văn Quân đã chứng cứ vô cùng xác thực, hai người đoán chừng phải phán không ít năm.

Cổ ý thương tích người khác, hơn nữa tình tiết vô cùng ác liệt, cộng thêm xã hội bây giờ ảnh hưởng lớn vô cùng, cho dù bọn họ có thể mời đến luật sư rất tốt, hiệu quả cũng sẽ không quá lớn, nháo tới lớn như vậy, bao nhiêu ánh mắt đều nhìn chăm chăm đấy, nếu phán tới không hợp lý, vậy dư luận liền hồng bét.

Buổi lễ đính hôn của Hạ Tình trôi qua không lâu dự án này liền không sai biệt lắm có kết luận, rất nhiều tin tức nội bộ truyền tới, nói hai người ngồi tù đó là khẳng định, hoãn thi hành hình phạt căn bản vô vọng, việc này nháo tới quá lớn, đi cửa sau cũng không tốt, hình như Liễu Kiệt sẽ phán nặng hơn chút, Hàn Văn Quân sẽ nhẹ hơn chút, dù sao nhất định sẽ bị phán là được rồi.

Lúc mọi người cảm thấy chuyện này đã thành định cục chỗ Hàn Văn Quân đột nhiên phát ra tin giật gân!

Cô ta mang thai!

Phụ nữ có thai trong thời kỳ mang thai được hình phạt bình thường sẽ không áp dụng giam giữ, thi hành giam ngục, phần lớn là bảo lãnh chờ thẩm vấn hoặc là giám thị nơi cư trú.

Hành vi phạm tội của Hàn Văn Quân sẽ không bởi vì cô ta mang thai mà giảm bớt, nhưng cô ta ít nhất trong trong thời gian mang thai sinh con ở cứ có thể ở nhà, chỉ cần không chạy loạn, việc này không sai biệt lắm có thể có một năm, mặc dù cô ta sau đó vẫn là phải đi ngồi tù, nhưng thời gian một năm có thể làm rất nhiều chuyện, người có tiền cách gì mà không nghĩ ra được.

Vẫn cảm thấy đứa nhỏ trong bụng là nghiệt chủng, không muốn đứa nhỏ này, không thích đứa nhỏ này, chán ghét đứa nhỏ này, mắc ói đứa nhỏ này, nhưng chính là bởi vì đứa nhỏ này, Hàn Văn Quân có thể tạm thời rời xa tai ương lao ngục, cô ta lần đầu tiên cảm thấy mang thai con của tên tra Liễu Kiệt là chuyện tốt.

Vừa cảm thấy may mắn, vừa cảm thấy nực cười.

67. Chương 67

Hàn Văn Quân mang thai Hạ Lập Nhân thật sự không nghĩ tới, lúc nghe nói cũng sợ hết hồn, dù sao Hàn Văn Quân và Liễu Kiệt đều ly hôn đã lâu như vậy, cho dù có con, đoán chừng theo tính tình đối phương cũng sẽ rất nhanh xóa sạch, đứa nhỏ này khẳng định khiến cô ta chán ghét, thật không nghĩ tới cô ta vẫn giữ lại.

Nghĩ đến người lúc trước phái đi ngó chừng Hàn Văn Quân báo cáo, nói Hàn Văn Quân chuyển ra khỏi Hàn gia ở một mình, thậm chí ngay cả bảo mẫu người giúp việc trong nhà trong nhà đều sa thải, xem ra chính là muốn gạt người khác chuyện có con, bản thân cô ta cũng cảm thấy không vẻ vang, ngay cả người trong nhà cũng không nói.

Hiện tại không có biện pháp rồi, gặp phải tai ương lao ngục mới không thể không nói ra.

Lúc trước không làm rõ là bởi vì sợ?

Hạ Lập Nhân không hiểu nổi tâm tư Hàn Văn Quân, bất quá hẳn cũng không có hứng thú gì biết, mục đích của hắn đã đạt thành rồi, bất kể Hàn Văn Quân là ngồi tù cũng được, trốn đi cũng được, cũng đã thân bại danh liệt, hiện tại dựa vào cái bụng tạm thời tiêu dao mà thôi, sau này cho dù trong nhà nghĩ cách không đi ngồi tù, danh tiếng cũng vẫn hồi không được nữa.

Hơn nữa hẳn cảm thấy đứa nhỏ trong bụng kia chính là trừng phạt tốt nhất đối với Hàn Văn Quân, cô ta khẳng định chưa từng nghĩ tới muốn sinh ra đứa nhỏ này, chỉ là vẫn chưa có dũng khí hành động mà thôi, nhưng bây giờ nhất định phải sinh, bằng không thân thể khôi phục liền phải vào tù, quan đoạn thời gian nữa đứa nhỏ liền bỏ không được nữa, đứa nhỏ lớn rồi nạo thai nguy hiểm liền lớn.

Có đứa bé như vậy ngày ngày đâm trước mắt mình, cái này đoán chừng chính là báo ứng.

Một thiên kim danh môn tốt đẹp rơi vào nông nỗi này, thực tại khiến người ta thổn thức.

Chuyện này đối với Hàn gia và Liễu gia đều có đả kích không nhỏ, hai nhà vốn là quan hệ thông gia, mặc dù sau đó Hàn Văn Quân đã ly hôn với Liễu Kiệt, nhưng công ty hai nhà vẫn như cũ có hợp tác, hiện tại tốt rồi, song phương lại dùng một loại phương thức khác đem hai bên liên kết tới cùng một chỗ, cũng thật là rất có “duyên phận.”

Bởi vì sự kiện này, cổ phiếu công ty hai nhà đều có sụt giảm trình độ nhất định, bởi vì tin đồn bên ngoài hai nhà có thể sẽ bởi vì scandal này dừng lại hợp tác, bởi vì Hàn Văn Quân là Liễu Kiệt tố cáo, hai nhà coi như là kết thù.

Cũng may còn có bên thứ 3 Hạ thị làm bảo đảm, tỏ vẻ dự án sẽ không bỏ dở, Hàn gia và Liễu gia là có khó nói không ra, chuyện này nói rõ rồi chính là Hạ Lập Nhân làm ra, nhưng bọn họ không có chứng cứ, hơn nữa con của hai nhà cũng quả thật phạm sai lầm, đây mới thật là người cảm ăn hoàng liên (*), bây giờ còn có dự án hợp tác, còn phải tiếp tục mặt mày tươi tắn chào hỏi, nếu không có hợp tác, Hạ gia bọn họ cũng không dám tùy tiện trêu chọc.

((*) người cảm ăn hoàng liên: có tội mà không dám nói ra)

Hàn Văn Quân theo dõi nơi cư trú, Tiết Mạch liền bắt đầu lo lắng đề phòng, y một chút bận rộn cũng không giúp, phi thường sợ Hàn Văn Quân sẽ tìm y phiền toái.

Đồng thời lo lắng đề phòng y cũng bởi vì chuyện triển lãm tranh hưng phấn, triển lãm tranh của y đã quyết định xong thời gian muốn khai mạc, là ba ngày 25/12 - 28/12, địa điểm cụ thể chưa quyết định, nhưng đã liên tục trong trù bị rồi, thậm chí Hạ Lập Nhân còn trang bị cho y một đoàn đội đặc biệt.

Tiết Mạch trong lòng là vừa cao hứng vừa hứng phấn, chuyện nói giúp Hàn Văn Quân y chọc Hạ Lập Nhân không vui, còn tưởng rằng chuyện triển lãm tranh sẽ bị trì hoãn, không nghĩ tới thế nhưng thời gian so với y dự đoán còn khai mạc sớm hơn, vậy nói rõ ràng y ở trong lòng Hạ Lập Nhân phân lượng vẫn là rất nặng, có lẽ còn có tình cảm đặc biệt khác bên trong.

Tiết Mạch cảm giác mình có thể hiểu tận trọng của Hạ Lập Nhân, dù sao lúc trước bị người yêu 7 năm tổn thương qua, đối với tình yêu nhất định sẽ trở nên khá bi quan, nhưng y có thể từ chi tiết nhìn ra được, Hạ Lập Nhân rất coi trọng y.

Có lẽ nên tìm thời gian thổ lộ, có thể đối phương cũng chờ y chủ động đi.

Ngoài ra chính là, quan hệ cùng Hàn Văn Quân cũng nên y chủ động khai báo, bị động liền khó lòng giải bày, ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

Mà trên thực tế những cái này đều là ảo tưởng của y, triển lãm tranh công bố ra ngoài muốn mở, chỉ là không xác định địa điểm cụ thể, nhưng kỳ thật chính là lời hứa suông của Hạ Lập Nhân, hắn căn bản không có nghĩ tới mở triển lãm tranh cho Tiết Mạch, địa điểm tổ chức cái gì đó dĩ nhiên cũng không cần chọn, đoàn đội phối với Tiết Mạch dĩ nhiên cũng là dọa người, hắn còn mời mấy nhà bình luận mỹ thuật nổi danh trong giới tạo thế giúp Tiết Mạch, nhưng đều là quân cờ hắn an bài xong mà thôi, mấy bức tranh dùng để chuẩn bị cho triển lãm tranh kia đều bị người lén lút làm giám định.

.....

Thời điểm trung tuần tháng 12 chỗ Liễu Dật rút cục truyền đến tin tức xác thực tới Thẩm Ninh, phía Nhật Bản đã bước đầu tiếp nhận giải phẫu cho Thẩm Ninh, tổ chuyên gia thiết kế phương án giải phẫu thích hợp nhất cho Thẩm Ninh, bất quá cụ thể có thể quyết định hay không phải xem kết quả kiểm tra của Thẩm Ninh tới Nhật Bản làm cụ thể.

“Vé máy bay của tôi ngày mai trở lại, trở lại nói chi tiết với cậu.” Liễu Dật gọi điện thoại cho Thẩm Ninh ngữ khí rất nhẹ nhàng, hắn đã ở Nhật Bản đợi mấy tháng rồi, hắn muốn về nước sắp đến rồi!

Cũng không phải có bao nhớ nhà, chỉ là hắn chịu không nổi Maynard dây dưa, nam nhân kia giống như bệnh thần kinh quẩn lầy hắn, nhất định nói hắn là tình nhân trong mộng của mình, ba ngày hai đầu cầu hôn hắn, muốn cùng nhau xây dựng gia đình, chung tay xây dựng tương lai tốt đẹp.

Chủ yếu nhất là, muốn bảo hắn làm 0 a!

Liễu Dật cái gì cũng có thể tiếp nhận, chính là không muốn làm 0, trên điểm này hẳn đặc biệt chết não.

Mặc dù trở về nước chỉ có mấy ngày, hẳn vẫn như cũ muốn theo Thẩm Ninh bay tới Nhật Bản, nhưng chỉ có mấy ngày hẳn cũng vui vẻ, Maynard không có ở bên cạnh khẳng định toàn bộ thế giới đều thanh tịnh, hẳn nghĩ chút thôi đã cảm thấy phi thường tươi đẹp.

“Tôi, tôi nhanh chóng bảo bọn họ chuẩn bị.” Thẩm Ninh thời điểm nhận được điện thoại kích động tới nói đều không xong, rốt cục có thể làm giải phẫu rồi, anh quả thực muốn khóc vì vui mừng!

“Đừng kích động đừng kích động, Fukushima tiên sinh nói, cậu không thích hợp kích động, trước khi giải phẫu cũng phải tận lực giữ vững tâm thái tốt đẹp ổn định.” Sắp thoát khỏi Maynard rồi, Liễu Dật tâm tình vui vẻ, “Đúng rồi, cậu hỏi bảo mẫu nhà cậu một chút muốn quà gì, tôi ngày mai mang về cho bọn họ, tôi lúc trước quên mất khoản visa này, không kịp làm cho bọn họ, không thể đi theo cậu tới Nhật Bản, tôi ở Nhật Bản đã sắp xếp người khác cho cậu.”

“Được, tôi sẽ hỏi bọn họ chút, sau đó gọi điện thoại cho anh.” Thẩm Ninh rất hưng phấn.

Ba bảo mẫu cũng rất thay Thẩm Ninh cao hứng, chuyện chờ lâu như vậy rốt cục có thể thực hiện, đáng tiếc bọn họ không thể đi theo, chỉ có thể ở trong nước từ từ đợi.

Nếu như Thẩm Ninh hồi phục thị lực, có lẽ sau này liền không cần bọn họ nữa, nhưng bọn họ vẫn là hi vọng phẫu thuật của Thẩm Ninh có thể thành công.

Ngày đó bữa tối của Thẩm gia dị thường thịnh soạn, ba bảo mẫu vừa ăn vừa muốn quà gì, Liễu Dật luôn luôn hào phóng, bọn họ cũng không cùng hẳn khách khí, bô bô nói không ít, trên bàn cơm cười nói vui vẻ không ngừng.

Trên mặt Thẩm Ninh cũng lộ ra nụ cười đã lâu không thấy, anh đã lâu lắm không có vui vẻ như vậy rồi, kể từ sau khi mất không nhìn thấy tất cả vui vẻ đều đánh chết khuất, hôm nay anh giống như một lần nữa sống lại, lòng tràn đầy đều là triển vọng tốt đẹp đối với tương lai, tâm tình dị thường vui vẻ, còn cùng đám bảo mẫu tán gẫu bát quái của Liễu Dật.

“Tôi lần trước nghe nói Liễu tiên sinh có người đang theo đuổi anh ấy, gần đây anh ấy không có ở trong nước, cũng không biết thế nào.”

“Tôi đoán đối phương đã bỏ đi, đã lâu lắm rồi a.”

“Cái này nhưng khó nói, có người chính là chết tâm nhãn, thím nhìn xem —” Bảo mẫu này lập tức ngậm miệng, lời nói tới khóe miệng mới phát hiện mình nói sai, tự vạch áo cho người xem lưng, ở trước mặt Thẩm Ninh đâu có thể nói Hạ Lập Nhân nha, không khí tốt đẹp đều bị phá hư.

Một bảo mẫu bên cạnh liếc hẳn một cái, rõ là sẽ không nói chuyện, phá đám so sánh cái mịa gì.

“Không sao, các người không cần nghĩ quá nhiều, tôi sẽ không để ý.” Thẩm Ninh hoàn toàn không thêm để ý, hiện tại tâm tư của anh không có ở trên phương diện này, anh hiện tại bất kể gặp phải chuyện gì đều có thể vui vẻ đối mặt.

Đám bảo mẫu thở phào nhẹ nhõm, vậy thì tốt, bọn họ chỉ sợ không khí tươi đẹp bị làm hư.

.....

Ngày thứ ba Liễu Dật mang theo đồng lớn quà trở lại, có cho mấy bảo mẫu của Thẩm Ninh, có cho người trong nhà, có cho bạn bè, sau đó hẳn còn dẫn theo một người trở lại.

“Hey, xin chào, Thẩm tiên sinh.” Maynard khoan khoái bắt tay chào hỏi với Thẩm Ninh.

Thẩm Ninh: “.....” Anh rất muốn biết Liễu Dật bây giờ là tâm tình gì, nhưng là anh cảm thấy cái này không thể hỏi, Liễu Dật có thể sẽ bạo phát.

Tâm tình Liễu Dật là sụp đổ, hẳn không nghĩ tới Maynard thế nhưng sẽ mua vé máy bay cùng chuyến với hẳn đi theo, sau đó đối phương liền một đường đi theo, cùng hẳn về nhà, cùng hẳn đi khắp nơi tặng quà, còn cùng hẳn tới gặp Thẩm Ninh.

Maynard còn tự chuẩn bị rất nhiều quà, gặp được người quen của Liễu Dật sẽ tặng một phần, chuyện gã theo đuổi Liễu Dật hiện tại cơ hồ mọi người đều biết! Maynard còn nói xằng nói bậy nói hai người sắp kết hôn!

Liễu Lăng Phong nghe nói tức giận gần chết, ông biết tính hướng con trai, nam nữ đều ăn, cũng không quá so đo, vui đùa một chút có thể, thật sự muốn kết hôn khẳng định là không được a! Đám hỏi Trịnh gia và Phó gia ông đương nhiên biết, hôn lễ của Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo không muốn quá long trọng, nhưng đặt tại chỗ ông liền là không được, ông tuyệt đối là không tiếp nhận!

Mẹ Liễu Dật Nghe Minh Nguyệt cũng ngây ngốc thật lâu, bà vốn cho rằng con trai là tìm tình nhân mới vui đùa một chút, chính là cảm khái họa phong hình như không quá giống trước kia, quá to con đi, thật là cao, so với con trai mình cao hơn không sai biệt lắm 10 cm đấy, “chơi” cái này có chút khó khăn đi.

Sau đó từ trong miệng con trai biết được thân phận đối phương bà cả người đều không tốt, đối phương gia thế hiển hách như vậy, hiển nhiên không phải con trai mình có khả năng, đây thật là muốn kết hôn?

Liễu Dật đương nhiên là không muốn, nhưng là hắn cũng không dám đắc tội Maynard, một là đối phương thế lực lớn, hai chính là bệnh của Thẩm Ninh, Maynard là mổ chính, hắn sợ thật sự chọc cho đối phương tức giận Thẩm Ninh liền bị gây khó dễ, mặc dù hắn cảm giác một bác sĩ y thuật cao siêu như vậy không đến nỗi không nhân phẩm như vậy, vốn dĩ phòng ngừa vạn nhất, vẫn là cẩn thận chút.

Thẩm Ninh một ngày trước khi lên đường tới Nhật Bản mới biết được thân phận Maynard.

Anh kinh thán trên thế giới vậy mà sẽ có chuyện trùng hợp như thế, chẳng lẽ trong tâm tối ông trời đang giúp anh sao?

Hạ tuần tháng 12, Thẩm Ninh rốt cục mang theo thấp thỏm cùng tâm tình hưng phấn bước lên máy bay bay tới Nhật Bản.

68. Chương 68

Thẩm Ninh đi Nhật Bản rồi, sau khi anh rời đi không lâu, trong nước liền xảy ra một đại sự liên quan với anh.

Chuyện Tiết Mạch nghĩ đến quan trọng như vậy, Hàn Văn Quân như thế nào lại quên mất chứ, cô ta vì đạt được bảo lãnh chờ thẩm vấn phải hảo hảo bảo vệ đứa nhỏ trong bụng khiến cô ta chán ghét kia, kéo dài càng lâu đối với cô ta càng có lợi, nhưng trong lòng cô ta hận a, bất kể là bên ngoài hay bên trong gia tộc, cô ta biết có rất nhiều người đang cười nhạo cô ta, muốn phát tiết phần hận trong lòng, vậy Tiết Mạch từ chỗ cô ta nhận được lợi ích nhưng thời khắc mấu chốt cái gì cũng không giúp chính là cái đầu tiên cản trở!

Sau khi ở nhà đợi hai ba tuần, Hàn Văn Quân từ trong tin tức nhìn thấy triển lãm tranh của Tiết Mạch sắp tổ chức, vì giữ bí mật, địa điểm tổ chức tạm thời giữ bí mật, trước tổ chức 3 ngày sẽ có công bố.

Hàn Văn Quân đưa Tiết Mạch tới bên cạnh Hạ Lập Nhân không phải là vì nhìn y tiêu dao, một là vì cho Thẩm Ninh ngọt ngào, thật sự cho rằng Hạ Lập Nhân sẽ vĩnh viễn yêu anh sao; hai là vì bản thân cô ta tính toán, có Tiết Mạch ở đây, cô ta ở bên cạnh Hạ Lập Nhân cũng coi như có người có thể nói giúp.

Một điều trước đã thành công, quan hệ của Hạ Lập Nhân và Thẩm Ninh đã hoàn toàn tan vỡ rồi, vậy hiện tại có Tiết Mạch hay không đều giống nhau, thế thân kia bây giờ đối với Hàn Văn Quân mà nói tác dụng duy nhất chính là làm thuyết khách, cũng chính là điều thứ 2, nhưng Tiết Mạch căn bản làm không được.

Vậy người này có ích lợi gì? Tại sao còn muốn giữ lại y, để cho y danh lợi song thu chiếm hết tiện nghi sao? Được nhiều lợi ích như vậy nhưng một chút cũng không muốn giao ra, trên thế giới đâu có chuyện đẹp như thế!

Sau khi suy nghĩ vài ngày, Hàn Văn Quân quyết định đem toàn bộ lai lịch của Tiết Mạch nói cho Hạ Lập Nhân, ta không thể tốt, người người này chịu ân huệ của ta dựa vào cái gì tốt! Nhưng ngay khi cô ta chuẩn bị tố giác, trên mạng đột nhiên liền xuất hiện tin tức của Tiết Mạch.

Không phải tuyên truyền triển lãm tranh của y, mà là đưa tin scandal hấn ăn cắp ý tưởng.

Theo tin tức, Tiết Mạch vốn là đặt trước nhà trưng bày mỹ thuật ở Tứ Xuyên mở triển lãm tranh cá nhân, thương nhân tài trợ là cá nhân Hạ Lập Nhân, triển lãm tranh sẽ mở 3 ngày, công việc tiền kỳ đã toàn bộ hoàn thành, phía nhà trưng bày mỹ thuật cũng đã chuẩn bị xong, thậm chí phần thư mời đều đã phát ra ngoài.

Nhưng nhân viên chuyên nghiệp chuẩn bị của triển lãm tranh lại phát hiện, trong 105 tác phẩm Tiết Mạch muốn trưng bày có nhiều tác phẩm cấu trúc tương tự của họa sĩ Thẩm Ninh, trải qua giám định của chuyên gia, trong hơn 100 bức tranh có hơn 20 bức nghi ngờ đạo.

Nghệ thuật gia trong quá trình sáng tác linh cảm va chạm là rất bình thường, ngẫu nhiên có tương tự không kỳ quái, nhưng hàng loạt tác phẩm của cùng một tác giả tương tự với một tác giả khác, thật sự cho rằng trên thế giới có một mình khác nữa sao.

Hạ Lập Nhân đã đi con đường pháp luật, hấn kiện Tiết Mạch lừa gạt.

Làm nghề này sợ nhất chính là đạo, có thể nhân phẩm không tốt, có thể cuộc sống riêng hỗn loạn, cho dù là đồ cặn bã, giới nghệ thuật chỉ cần tác phẩm tốt luôn có người truy phủng, thậm chí tác phẩm còn có thể vì vậy đề cao giá trị con người, có người mua thì có thị trường, tính cách của nghệ thuật gia thiếu sót mọi người có thể chịu được, trên lịch sử trong số họa sĩ nổi danh không biết sinh ra bao kỳ ba, bệnh hoạn tự cắt hai tay liền đếm không hết.

Nhưng họa phẩm tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề!

Tiết Mạch rơi vào phong ba đạo nhái, tiền đồ của y ở trên con đường này coi như là xong rồi, tất cả tác phẩm đều mất đi giá trị, sẽ không có người nguyện ý mua một bức tranh của người đạo nhái, sẽ bị người nhạo báng, không có chút sưu tầm giá trị nào.

Lúc Hàn Văn Quân nhìn thấy tin tức này liền biết cô ta thua rồi, hóa ra tất cả đều ở trong lòng bàn tay Hạ Lập Nhân, cô ta cho rằng Tiết Mạch giấu diếm tới rất tốt, nhưng lại đều bị nam nhân kia nhìn ở trong mắt đùa bỡn trong lòng bàn tay, không trách được muốn để cho Tiết Mạch bắt chước tác phẩm Thẩm Ninh, hóa ra từ lâu đã có kế hoạch, có lẽ từ đầu nói muốn giúp Tiết Mạch làm triển lãm tranh liền đã mưu kế rồi.

Bây giờ nghĩ lại, lao ngục hiện tại của mình có lẽ có liên quan tới chuyện này, nghĩ kỹ mà sợ, Hàn Văn Quân càng nghĩ càng sợ, chẳng lẽ đây hết thấy đều là chính cô ta tự tạo thành sao? Hạ Lập Nhân phát hiện quan hệ của cô và Tiết Mạch?

Cô đâu dám liên lạc với Hạ Lập Nhân, quan hệ của cô và Tiết Mạch cô ta hiện tại ước gì vĩnh viễn là bí mật, chỉ hi vọng đồ ngu này không nên lảm miệng.

Bây giờ suy nghĩ một chút làm sao thoát khỏi khổ cảnh đi, chuyện của người khác tạm thời không nên suy nghĩ, cô sinh xong con còn phải đi ngồi tù, cô ta đâu chịu, phải nghĩ cách một chút.....

Tiết Mạch lúc nhận được lệnh gọi của pháp viện cũng bối rối, y trước đó là một chút cũng không biết, buổi chiều hôm đó nhận được lệnh gọi tin tức liền truyền ra, y thậm chí ngay cả thời gian phản ứng cũng không có.

Chờ thời điểm y kịp phản ứng, hết thấy đã thành định cục, thanh danh của y coi như là toàn bộ phá hủy, y sau này muốn tiếp tục ở cái nghề này lẩn lộn cơ hồ là không thể nào, y không thể nào mời được luật sư tốt hơn bên Hạ Lập Nhân.

Hơn nữa trong lòng y cũng rõ ràng, vụ kiện này y nhất định thua, ban đầu Hạ Lập Nhân bảo y vẽ, phần tác phẩm quả thực vô cùng tương tự của Thẩm Ninh, Hạ Lập Nhân xem qua tỏ vẻ phi thường thích, y lúc này mới tiếp tục sáng tác.

Nhưng việc này cái gì cũng không nói rõ được, y chứng cứ gì cũng không có, cũng không có ai sẽ thay y làm chứng, hướng chỉ mấy bức tranh này đúng là tự y vẽ ra, nhiều người xúi giục hơn nữa cũng không quan

trọng, quan trọng chính là y sáng tác, y bây giờ là trăm miệng cũng không thể bào chữa.

“Tôi muốn gặp Hạ đại ca một lần.” Tiết Mạch lại bấm điện thoại cho Đường Tuyết.

Y cho rằng đối phương sẽ một hơi cự tuyệt, nhưng Đường Tuyết lại nói: “Có thể, Hạ đồng đã sớm biết cậu sẽ muốn cầu kiến anh ấy, anh ấy tối nay thì rảnh rồi, tôi có thể sắp xếp cho cậu cùng đi ăn tối, nha đúng rồi, thỉnh chú ý chọn lọc từ ngữ của cậu.

Tiết Mạch: “.....” Cũng đúng, Hạ đại ca cái xưng hô này sau này y không thể gọi rồi, mấy ngày nữa y có lẽ liền biến thành tội phạm lừa đảo nợ nần chồng chất, cũng không biết Hạ Lập Nhân sẽ bảo y bồi thường bao nhiêu tiền.

Một lần nữa nhìn thấy Hạ Lập Nhân dường như đã có mấy đời, Tiết Mạch chẳng bao giờ nghĩ đến mình sẽ có một ngày như thế, mấy tháng chung sống này, y thật sự đối với Hạ Lập Nhân sinh ra tình cảm, một nam nhân ưu tú lại tuấn mỹ như vậy, y không cách nào không bị hấp dẫn.

Nhưng là y hiện tại mới biết được, đối phương đối với y hiện ra căn bản không phải bản thân chân chính, tất cả hành động và lời nói đều là cái bẫy ngọt ngào, từng bước khiến y mê muội.

Hôm nay không có Đường Tuyết, chỉ có hai người y và Hạ Lập Nhân, nhìn đồ ăn mỹ vị trên bàn Tiết Mạch một miếng đều ăn không vô, Hạ Lập Nhân đổi diện ngược lại ăn tối thơm ngon.

“Anh khi nào thì phát hiện?” Tiết Mạch hiện tại muốn biết nhất chính là cái này, lần gặp mặt này y không phải là muốn giải thích, đối phương căn bản cái gì cũng không nhắc nhở y liền phát y tử hình, y đạo nhái cả thể giới đều biết rồi, hiện tại giải thích còn có tác dụng gì.

Hạ Lập Nhân ngẩng đầu liếc y một cái, “Lần đầu tiên gặp mặt.”

“Lần đầu tiên?” Tiết Mạch cau mày, “Sao có thể..... sao có thể sẽ sớm như vậy.

“Cậu còn nhớ lần đầu tiên gặp tôi cậu nói cái gì không?” Hạ Lập Nhân nhắc nhở.

Tiết Mạch: “.....” Lần đầu tiên gặp mặt, nha đúng rồi, hẳn nhớ rồi.

“Cậu hỏi tôi có nguyện ý làm người mẫu của cậu hay không?” Hạ Lập Nhân dùng khăn ướt lau miệng, “Đây là Hàn Văn Quân nói cho cậu đi? Tôi trước kia từng nói qua với cô ta, Thẩm Ninh lần đầu tiên gặp mặt nói chính là câu này.”

“Liền bởi vì cái này?” Tiết Mạch cảm thấy cái này có chút hoang đường, “Theo điều kiện của anh, một họa sĩ đề xuất với anh loại thỉnh cầu này cũng không kỳ quái.”

“Đúng, cũng bởi vì cái này.” Hạ Lập Nhân nheo mắt lại.

“Cậu có thể sẽ không hiểu cảm thụ của tôi, tôi tin trên thế giới này tất cả duyên phận đều là độc nhất vô nhị, đây là duyên phận của hai người tôi và Thẩm Ninh, tôi không tin trên thế giới này sẽ xuất hiện một phần duyên phận khác tương đồng, trừ phi là có người cố ý làm.”

“Mà chuyện này, tôi chỉ là tình cờ nhắc tới với Hàn Văn Quân, cũng chưa từng nói với người khác, đây cũng không phải chuyện lớn gì, tôi tin cô ta sẽ không làm thành bát quái nói khắp nơi, bởi vì chỉ có một mình tôi coi trọng mà thôi, không có ai sẽ cảm động lấy.”

“Nhưng cũng bởi vì tôi coi trọng, điểm này vừa vặn có thể bị cô ta lợi dụng, sau đó anh thuận lợi hấp dẫn sự chú ý của tôi.”

“Ừm, trừ phương diện nào đó mà nói, các cậu vẫn là rất thành công.” Hạ Lập Nhân cười khê.

Tiết Mạch: “.....” Y không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ cảm thấy mình thất bại thảm hại, nam nhân này cho tới bây giờ chưa từng nhìn y, đây tâm đây mắt đều là Thẩm Ninh, y thậm chí cũng hoài nghi, nam nhân này lợi dụng y nhớ lại quá khứ cùng Thẩm Ninh.

“Cậu có phải muốn thay thế em ấy?” Hạ Lập Nhân sau khi lau miệng đổi khăn ướt tiếp tục lau tay, “Cậu cảm thấy cậu có tư cách sao?”

Tiết Mạch há miệng, y muốn nói, bất kể như thế nào, tình cảm y đối với Hạ Lập Nhân là thật, chẳng lẽ ngay cả tư cách thích một người cũng không có sao.

“Theo đuổi một người lựa chọn chút thủ đoạn đặc biệt tôi có thể hiểu, có dã tâm công thành danh toại tôi cũng có thể hiểu, những cái này đều là nhân chi thường tình, người không có chút dục vọng và dã tâm nào tôi dù sao cũng chưa từng nhìn thấy.” Hạ Lập Nhân đứng dậy, từ từ đến gần Tiết Mạch, “Nhưng cậu vừa bắt đầu liền coi mình là thể thân, một sự tồn tại kém người một bậc, khiến tôi nhìn thế nào được cậu? Tôi hạn người gì mà không tìm được, tại sao cần phải tìm một thứ phẩm?”

“.....” Tiết Mạch cái gì cũng không nói ra được, y cúi đầu, hối hận và khổ sở trong lòng chỉ có mình y biết.

Hạ Lập Nhân trực tiếp từ bên cạnh Tiết Mạch xuyên qua, hần ăn xong rồi, chuẩn bị rời đi, lúc mở cửa hần ngừng một chút nói: “Cậu yên tâm, tôi sẽ không để cho cậu bồi thường tiền, mấy ngày nữa, tôi sẽ bảo Đường Tuyết gửi nhuận bút cho cậu, coi như thù lao mấy tháng này bồi tôi nhớ lại, bất quá sau này không cần tiếp tục vẽ nữa, tôi không muốn phải tiếp tục nhìn tác phẩm của cậu nữa.”

“Anh vẫn như cũ rất yêu anh ấy đi?” Tiết Mạch cũng không có vì vậy cảm thấy cao hứng bao nhiêu, y cảm giác mình chính là trò cười.

“Đây không phải đương nhiên sao.” Hạ Lập Nhân trả lời đồng thời cửa vừa lúc cũng đóng lại, hần sau này sẽ không tiếp tục muốn nhìn thấy người bên trong căn phòng kia nữa.

Tiết Mạch ngồi một mình ở trong phòng thật lâu thật lâu.....

69. Chương 69

Chuyện của Tiết Mạch dẫn tới oanh động không nhỏ, y một vô danh tiểu tốt đạo nhái không có bao nhiêu người sẽ chú ý, nếu không phải có liên quan với Hạ Lập Nhân, đoán chừng không mấy sẽ để ý.

Trên mạng không ít người thuyết âm mưu, nói Hạ Lập Nhân là cố ý chính Tiết Mạch, đều quen biết lâu như vậy, Hạ Lập Nhân nhất định là sau khi xem qua tác phẩm Tiết Mạch mới quyết định giúp y mở triển lãm tranh, lúc trước vẫn rất tốt, gần sát khai mạc mới nói đối phương đạo nhái, trên thế giới nào có chuyện trùng hợp như vậy, Hạ Lập Nhân cùng Thẩm Ninh ở chung một chỗ nhiều năm như vậy, nếu như tác phẩm của người khác giống với tác phẩm của Thẩm Ninh, hần có thể nhìn không ra? Khẳng định đã sớm nhìn ra, cho nên hần nhất định là cố ý! Tiết Mạch này thật là trộm gà không được còn mất nắm gạo, muốn mượn bất chúc theo Thẩm Ninh thượng vị, cuối cùng nhưng tự hãm hại mình lắm!

Trên cái thế giới này vĩnh viễn không thiếu vua nào bỏ thông minh, thiên mã hành không một nào bỏ, lại là liền ra một trò hay.

”Ta cảm thấy Hạ Lập Nhân khẳng định đặc biệt yêu Thẩm Ninh, sự thật thắng hùng biện, hần đây rõ ràng là vì Thẩm Ninh trút giận phân trần a, nhất định là muốn văn hồi, Tiết Mạch Kia cũng là ngốc, y nhất định là muốn lợi dụng Thẩm Ninh thượng vị, ai biết về hồ không thành ngược lại giống chó, hiện tại biến thành trò cười, còn liên lụy tới tiền đồ của mình.

“Ta cảm giác ta muốn bị đánh mặt rồi, lúc trước còn cảm thấy Hạ Lập Nhân khẳng định có tâm hoan khác rồi, không nghĩ tới vậy mà còn có cái này truyền ra, thật là hù chết bốn bảo bảo rồi.”

“Ta nghe tin tức nhỏ nói, mấy tá phẩm đạo kia của Tiết Mạch đều là Hạ Lập Nhân bày mưu tính kết vẽ đây, hần nói thích, Tiết Mạch liền vẽ rất nhiều, hần nhất định là cố ý! Đừng hỏi ta nguồn tin tức, thiên cơ không thể lộ ~”

“Ta đã nào bỏ ra một loại si tình, Hạ Lập Nhân này cũng quá phúc hắc đi, giết người không thấy máu, Tiết Mạch kia thật là xui xẻo.”

“Nhìn cá tính kia của hần liền biết không dễ chọc, Thẩm Ninh đối với hần như vậy hần còn quyết một lòng, đây tuyệt bích là chân ái a, nếu như có nam nhân như vậy yêu ta, ta khẳng định gả cho hần!”

.....

Ngoại trừ thảo luận về tình cảm hai người, hai ngày nay mọi người thảo luận về tác phẩm của Thẩm Ninh cũng rất nhiều, có tin tức các tác phẩm của Thẩm Ninh dính líu tới bị đạo nhái bị tuần ra ngoài, phần lớn đã được tư nhân cất giữ, một số ít được cất giữ ở nhà trưng bày mỹ thuật, đều ghi rõ ra giá trị đại khái, đặc biệt là của tư nhân cất giữ, so với lúc trước tăng lên gấp mấy lần.

Tin tức trong nước xào tới nóng hừng hực, nhưng nhân vật chính của sự kiện Thẩm Ninh cũng không cho ra đáp án, anh lúc ở Nhật Bản nghe Liễu Dật nói đến chuyện này cũng chỉ là nha một cái, tâm tình cũng không có sóng quá lớn, giống như không có liên quan tới anh vậy.

Không phải là độc nhất vô song, gần đây Thẩm Ninh nhất định muốn trở thành đối tượng chú ý trọng điểm của mọi người.

Sau khi Tiết Mạch bị tung ra đạo nhái tác phẩm của Thẩm Ninh không mấy ngày Liễu Dật giúp Thẩm Ninh đệ trình tác phẩm đoạt giải kia, hơn nữa còn là giải thưởng lớn cấp quan trọng!

Ánh sáng đạt giải vàng của triển lãm mỹ thuật hội họa quốc tế bảo tàng Louvre!

Triển lãm mỹ thuật này đã có hơn trăm năm lịch sử rồi, là một trong những triển lãm nghệ thuật quan trọng nhất của Paris thậm chí toàn bộ thế giới, tác phẩm đoạt giải hàng năm đều là do hơn 10 vị nghệ thuật gia nổi tiếng bỏ phiếu kín bình ra, mấy trăm tác phẩm dự thi, từ đó chọn ra giải vàng bạc đồng.

Thẩm Ninh đạt được chính là giải vàng hội họa, nghệ thuật gia Trung Quốc là thường khách đạt giải của triển lãm mỹ thuật này, mấy năm trước thầy Ngô Vi Sơn quán trưởng của mỹ thuật quán Trung Quốc đạt được giải vàng điêu khắc.

Theo tuổi của Thẩm Ninh, có thể đạt được giải này thật quá không dễ dàng, anh thật sự quá trẻ tuổi.

Sau đó đúng dịp chính là mới vừa gặp phải sự kiện bị đạo nhái, hiện tại lại đạt giải thưởng lớn, danh tiếng của Thẩm Ninh có thể nói là nhất thời vô lượng, lên đầu đề của các truyền thông lớn trong nước, ở toàn bộ thế giới đều phát ra hào quang của nghệ thuật gia thanh niên Trung Quốc, đánh giá của mọi người đối với anh tới độ cao chưa từng có.

Đánh giá về Ánh sáng vô cùng tốt, mọi người đều nói đây là kiệt tác tối cao trong sự nghiệp sáng tác của Thẩm Ninh, nghe nói tất cả bình ủy đều bỏ cho bức tranh này một phiếu, là tác phẩm giải vàng không có chút nào tranh cãi của triển lãm mỹ thuật năm nay, có vài vị bình ủy lúc được phỏng vấn tỏ vẻ, bọn họ chỉ nhìn lần đầu tiên đã bị bức họa này rung động sâu sắc rồi, đôi mắt trong bức tranh kia bọn họ vĩnh viễn đều quên không được.

Trong ngoài nước nhiều mỹ thuật gia quá muốn xin mua bức tranh này, càng đừng nói rất nhiều bức của tư nhân cất giữ.

Bất quá đáng tiếc chính là Thẩm Ninh cũng không có tự mình đi nhận giải, mà là cho người nhận thay, cũng không tỏ vẻ ra ý đồ muốn bán tranh, bản thân anh đã biến mất trước mặt truyền thông lâu rồi, hơn một năm chỉ có tác phẩm triển lãm, chưa từng lộ mặt qua, ảnh minh họa trong tin tức cũng là hình của anh từ rất lâu trước đó.

Ngoại hình tốt, có khí chất, quan trọng hơn là có tài hoa, cộng thêm tình cũ cùng phú hào Hạ Lập Nhân, người truy phủng anh là càng ngày càng nhiều, chủ yếu nhất chính là thể hiện trên giá trị tác phẩm của anh, có tin đồn, người cất giữ tác phẩm Cô gái nổi tiếng của anh sắp sửa bán ra bức tranh này, nghe nói không lâu sau sẽ tiến hành bán đấu giá, giá tiền trong dự đoán so với mấy ngày trước chuyện kia của Tiết Mạch tuôn ra lại cao gấp mấy lần, những tác phẩm khác cũng toàn bộ tăng giá trị.

Tất cả tác phẩm lúc trước Thẩm Ninh công khai đều được tư nhân hoặc là mỹ thuật quán cất giữ, anh mấy năm trước năng suất rất cao, hai năm gần đây sản lượng chợt giảm xuống, nhưng chất lượng cũng rất cao, họa phong có thay đổi rất lớn, hơn nữa anh ẩn thân, mọi người đều suy đoán anh gặp phải chuyện gì, trên tâm cảnh xảy ra thay đổi trọng đại, mặc kệ cái khác, ít nhất loại chuyển biến này đối với nghệ thuật là có ích, thậm chí rất nhiều người cảm thấy Thẩm Ninh và Hạ Lập Nhân chia tay là quyết định chính xác nhất cuộc đời này, nếu không hơn nữa sẽ không còn trẻ như vậy liền đạt được thành tựu lớn như vậy, trước kia chính là quá mức bảo thủ không chịu thay đổi mới không có đột phá, nghệ thuật gia quả nhiên cần phải

không chịu gò bó mới rất có lợi cho sáng tác, Hạ Lập Nhân là một thương nhân, thương nhân trọng lợi, thượng tính phụ thuộc liền không phối được với nghệ thuật, tuyệt bích sẽ làm trở ngại sáng tác của Thẩm Ninh a!

Hạ Lập Nhân đối với mấy cái này thuyết pháp không có hứng thú, tình cảm thì không cách nào do con người khống chế, cùng Thẩm Ninh chia tay lâu như vậy, hẳn dạng lời gì đều nghe qua rồi, đã sẽ không quá để ý nữa, cái nhìn của người khác cũng không quan trọng, quan trọng chỉ có quyết định cùng lựa chọn của Thẩm Ninh.

Lúc tin tức tác phẩm Tuyệt vọng của Thẩm Ninh đoạt giải Hạ Lập Nhân cũng không có suy nghĩ nhiều, Thẩm Ninh luôn luôn tích cực hướng về phía trước đột nhiên sáng tác loại tác phẩm này có thể vừa vặn gặp được linh cảm, cũng không nhất định là xảy ra chuyện gì.

Nhưng nhìn bức Ánh sáng này, Hạ Lập Nhân dám khẳng định, Thẩm Ninh nhất định là xảy ra chuyện gì!

Trong đầu rất hỗn loạn, chuyện vẫn luôn nghĩ không thông hình như có chút manh mối rồi, nhưng lại tìm không ra điểm có tính mấu chốt, Thẩm Ninh nhất định là có chuyện gì gạt hẩn! Hẩn quyết định liên lạc với Liễu Dật, Liễu Dật một hai năm gần đây qua lại với Thẩm Ninh tới rất gần, khẳng định biết chút gì, hẩn đã đem người điều tra Liễu Dật dời đi rồi, cho nên hành trình của Liễu Dật mấy tháng gần đây hẩn cũng không phải là quá rõ ràng, còn không biết Thẩm Ninh đi Nhật Bản.

Bởi vì đạt giải thưởng quan trọng như thế, Liễu Dật cảm thấy hẩn là hảo hảo ăn mừng, Thẩm Ninh đến Nhật Bản chừng mấy ngày rồi, bởi vì chuyện giải phẫu vẫn luôn rất khẩn trương, Liễu Dật nói muốn dẫn anh ngâm suối nước nóng thả lỏng, hẩn biết một khách sạn nghỉ phép có suối nước nóng rất nổi danh.

Maynard cùng Fukushima Kenzo đều rất đồng ý cái đề nghị này, ngâm suối nước nóng đối với Thẩm Ninh rất có lợi, Thẩm Ninh vừa làm tỉ mỉ kiểm tra thân thể, chuyện giải phẫu chữa bệnh nhóm nhỏ còn phải căn cứ vào báo cáo kiểm tra mới nhất đặt ra phương án tương tận hơn, tạm thời vẫn không thể tiến hành.

Cho nên Thẩm Ninh liền bị Liễu Dật kéo đi ngâm suối nước nóng.

Thời gian này đi Nhật Bản ngoại trừ Thẩm Ninh và Liễu Dật, còn có hai người khác — Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo.

Bọn họ kết hôn đã lâu rồi, con cũng sắp một tuổi, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân vẫn chưa có trải qua trăng mật, Trịnh Cảnh Đồng lần qua lần lại thật lâu mới nhận được đồng ý của Phó A Bảo, hai người đến Nhật Bản hưởng tuần trăng mật, bởi vì vừa vặn gặp được đại hội cosplay anime mùa đông cuối tháng 12.

Phó A Bảo là người yêu thích anime, hơn nữa đam mê điên cuồng cosplay, cậu đến Nhật Bản mục đích chủ yếu nhất không phải là hưởng tuần trăng mật, mà là mua mua mua! Hôm đó hành hạ thường dân Trịnh Cảnh Đồng này thê thảm.

Sau khi tham gia xong lễ thánh Anime hai người đến Kyoto, vào ở chính là một khách sạn nghỉ phép có suối nước nóng nổi tiếng.

Đúng dịp chính là, vừa lúc vào ở cùng một nhà với Thẩm Ninh.

Hai người ngày đó vào ở, liền ở đại sảnh đụng phải Thẩm Ninh.

Phó A Bảo nheo mắt lại nhìn lại nhìn, không xác định mình có nhận lầm hay không, cho nên đẩy đẩy Trịnh Cảnh Đồng bên cạnh: “Anh xem người ngồi ghế salon kia có phải nhìn rất quen mắt hay không?”

Trịnh Cảnh Đồng theo phương hướng Phó A Bảo chỉ nhìn sang, sau đó chân mày liền nhíu lại, đây không phải là Thẩm Ninh sao.

“Em nhớ không lầm, đây là Thẩm Ninh đi, bạn trai của anh trai của chị Hạ Tình.” Hạ Tình hiện tại sắp là chị dâu mình rồi, Phó A Bảo dĩ nhiên nhớ tới rõ ràng.

“Xuyt.” Trịnh Cảnh Đồng bảo Phó A Bảo nhỏ giọng một chút, y sợ bọn họ nói chuyện để cho Thẩm Ninh nghe được, “Bọn họ chia tay đã lâu, không phải là còn lên tin tức sao, gần đây đều nháo tới rất lợi hại, em đã quên rồi?”

Phó A Bảo đầy mặt giống như nhìn thẳng ngốc nhìn Trịnh Cảnh Đồng, “Em đương nhiên biết a, nhưng là em nhìn ra được, anh trai chị Hạ Tình rõ ràng vẫn còn thích Thẩm Ninh, em đây cái khác không được, nhưng ánh mắt rất tốt!”

Trịnh Cảnh Đồng hắc tuyến, tốt tốt tốt, tốt cái sợ len, em nhìn người ánh mắt không phải luôn rất kỳ ba sao, cũng là rơi vào anh đây, mới hơi cứu vãn ánh mắt em một chút!

Bất quá tình huống của Hạ Lập Nhân Phó A Bảo ngược lại nói không sai, hẳn quả thật còn thích Thẩm Ninh, đáng tiếc Thẩm Ninh đã cùng người khác ở cùng một chỗ, y lúc ấy còn bất bình thay Hạ Lập Nhân, bất quá chuyện tình cảm như vậy, thật không phải là giảng đạo lý là có thể giải quyết, ai.....

Đến bây giờ Trịnh Cảnh Đồng còn tưởng rằng Thẩm Ninh cùng Liễu Dật có liên quan tới.

Y và Hạ Lập Nhân là bạn tốt, trước kia cùng Thẩm Ninh quan hệ cũng vẫn được, bất quá bây giờ hai người kia tan rồi, y liền không làm cho người ta chán ghét mà đi tới chào hỏi, tránh cho lúng túng khó xử.

Thẩm Ninh hai mắt vô thần mà nhìn về phía cửa lớn, không biết anh đang nhìn cái gì, sau đó một người đàn ông đột nhiên đi tới ở bên tai Thẩm Ninh nói cái gì đó, sau đó hai người liền kết bạn rồi đi, hẳn là đặt phòng xong rồi.

Phó A Bảo nghiêng đầu nhìn bóng lưng Thẩm Ninh một hồi, sau đó cau mày nói: “Anh có cảm thấy bộ dạng Thẩm Ninh có chút kỳ quái hay không?”

Trịnh Cảnh Đồng cũng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng là cụ thể chỗ nào kỳ quái y nói không ra, lực chú ý chủ yếu của y đều đặt ở trên người bên cạnh Thẩm Ninh, đó là Liễu Dật, bạn đầu vẫn là bạn bè với Hạ Lập Nhân, bạn học cũ, giao tình thật nhiều năm, nhưng bởi vì Thẩm Ninh tan vỡ rồi, nói tới còn rất thốn thốn.

Hôm sau sau khi rời giường Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo chuẩn bị đi cảnh điểm gần đó chơi, lúc ở đại sảnh bọn họ lại gặp Thẩm Ninh và Liễu Dật, Liễu Dật ở quây làm cái gì đó, Thẩm Ninh ngồi ghế salon một bên chờ, Phó A Bảo nhìn chăm chăm Thẩm Ninh không rời mắt, cậu càng nhìn trong lòng càng cảm thấy kỳ quái, sau đó kéo kéo cánh tay Trịnh Cảnh Đồng: “Cảnh Đồng, em sao thấy mặt Thẩm Ninh thật kỳ quái a, ánh mắt nhìn vật rất kỳ quái, như thế nào giống như mù.”

Trịnh Cảnh Đồng híp mắt nhìn Thẩm Ninh thật lâu, bọn họ cùng Thẩm Ninh dạ mặt đối mặt, theo thường lệ bị người nhìn chăm chăm như vậy, người bình thường đều sẽ cảm giác kỳ quái, nhưng là Thẩm Ninh lại không có bất kỳ phản ứng nào, Trịnh Cảnh Đồng quay đầu cùng Phó A Bảo liếc nhau một cái, Phó A Bảo che miệng lại, trời ạ, sẽ không thật sự bị cậu nói trúng đi!

“Ách..... Hạ Lập Nhân hẳn biết không?” Phó A Bảo kỳ thực đã biết đáp án rồi, nhưng cậu vẫn là không nhận được hỏi Trịnh Cảnh Đồng.

“..... Cậu ấy không biết.” Trịnh Cảnh Đồng nhìn qua có chút khổ sở.

“.....” Phó A Bảo nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, cậu trầm mặc thật lâu, sau đó kéo tay áo Trịnh Cảnh Đồng: “Vậy chúng ta có nên nói cho hắn biết hay không?”

“Anh không biết, có lẽ Thẩm Ninh cậu ấy cũng không muốn cho Lập Nhân biết.” Trịnh Cảnh Đồng thấy Liễu Dật xoay người liền vội vàng kéo Phó A Bảo rời đi.

Phó A Bảo một bước quay đầu ba lần nhìn Thẩm Ninh, trong lòng suy nghĩ nhất định phải làm chút gì cho phải.

70. Chương 70

Mới vừa gặp phải chuyện quá chấn động, Phó A Bảo cũng không có tâm tư gì đi dạo cảnh điểm nữa rồi, dọc đường đi đều cùng Trịnh Cảnh Đồng nói chuyện này.

“Em biết Thẩm Ninh tại sao muốn vẽ bức tranh kia rồi, chính là cái bức anh ta đoạt giải ấy.” Kể từ khi sau khi gặp Thẩm Ninh, Phó A Bảo cảm giác mình giống như phát hiện bí mật khổng lồ gì đó.

“Cái gì? Nói anh nghe chút.” Trịnh Cảnh Đồng làm ra một bộ tò mò, y đương nhiên rõ ràng là chuyện gì xảy ra, nhìn thấy mất Thẩm Ninh còn có cái gì không minh bạch nữa, chỉ là y ở trước mặt Phó A Bảo luôn là cố ý giả bộ ngu, nhằm tôn lên Phó A Bảo khá thông minh, nếu không tiểu họa này nhà y lại muốn mất không phải mất, mũi không phải mũi.

Dù sao đây cũng là A Bảo đại nhân vĩ đại nhất cả thế giới đấy, y nào dám đoạt tài năng kia, chẳng lẽ buổi tối muốn ngủ một mình sao?

Phó A Bảo thấy Trịnh Cảnh Đồng khiêm tốn cầu giáo như vậy lòng hư vinh nhất thời chiếm được thỏa mãn khổng lồ, cậu ngẩng đầu lên quay một vòng mới nói: “Cần cứ theo tin tức đưa tin lúc trước em cẩn thận phân tích, em cảm thấy Thẩm Ninh chia tay với Hạ Lập Nhân là có nguyên nhân đặc biệt, chính là mất Thẩm Ninh! Anh ta thật lâu không xuất hiện trước mặt mọi người, vậy cần cứ theo phỏng đoán của em, anh ta mù đã rất lâu rồi, ít nhất hơn 1 năm rồi, anh ta khẳng định rất lâu trước đó đã biết mất mình có vấn đề, sao đó bởi vì đủ loại nguyên nhân mới quyết định chia tay với Hạ Lập Nhân.” Phó A Bảo hí mắt, “Em mặc dù không thể cảm động lây, nhưng mù nhất định là rất thống khổ, anh ta là họa sĩ, mắt không nhìn thấy quả thực không thể sinh hoạt, không trách được tác phẩm gần đây đều là họa phong này.”

Trịnh Cảnh Đồng khiêu mi, y có thể nói y cảm thấy rất kinh hãi không, A Bảo nhà y rất có ít lúc tự hiểu rõ như vậy, thật là ngoài dự liệu của y, ngâm suốt nước nóng còn tăng thông minh sao? Vậy cần phải ngâm thêm vài lần nữa.

Lời này y cũng không dám nói cho Phó A Bảo nghe, Phó A Bảo tuyệt đối đánh y đến mẹ ruột đều nhận không ra.

“Anh ngược lại nói chuyện a, em nói có đạo lý hay không?” Nói nhiều như vậy thế nhưng không có được đáp lại, Phó A Bảo có chút mất hứng, cậu cần có tiểu tâm tình!

Trịnh Cảnh Đồng nghiêm mặt nói: “Anh cảm thấy thật sự rất có đạo lý! Khẳng định chính là như vậy, không chạy được! Em không nói anh cũng không nghĩ tới nhiều như vậy.”

Phó A Bảo đắc ý, “Đương nhiên, anh cũng không nhìn một chút em là ai.”

Cậu đắc ý thì đắc ý, sau khi đắc ý liền có điểm bối rối, cậu không biết i kế tiếp nên làm sao, cho nên thương lượng với Trịnh Cảnh Đồng: “Chuyện này khẳng định người biết không nhiều lắm, chúng ta cũng là ngoài ý muốn gặp được, không nhìn thấy đương nhiên không quản, hiện tại nhìn thấy rồi cũng không thể cái gì cũng không làm, Hạ Lập Nhân đầu gì cũng là anh trai của chị dâu em, em hông thể khoanh tay đứng nhìn, chị Hạ Tình đối với em rất tốt, em không thể nhìn anh trai chị ấy làm cầu độc thân được.”

Trịnh Cảnh Đồng: “.....” Làm sao nói chuyện.

Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy Phó A Bảo nói tới có chút đạo lý, nhưng là chuyện này rất phức tạp, “Em nhìn thấy Liễu Dật đi, chính là nam nhân cùng một chỗ với Thẩm Ninh ấy, hần và Hạ Lập Nhân nhưng vẫn có liên lạc, công ty hai nhà bọn họ còn đang hợp tác đấy, lâu như vậy hần cũng không nói cho Hạ Lập Nhân chân tướng, nhất định là Thẩm Ninh bảo hần gạt, chúng ta muốn giúp đỡ là hảo tâm, nhưng đừng hảo tâm làm hỏng chuyện, nếu bản thân Thẩm Ninh không muốn vậy cái gì cũng toi công.”

Phó A Bảo phồng phồng miệng, đúng vậy a, chuyện này không thích hợp cậu tự chủ trương, cậu nói với Hạ Lập Nhân dễ dàng, gọi điện thoại qua là được, vậy chuyện về sau?

Nhưng là không làm cái gì trong lòng cậu lại rất bất an, làm sao bây giờ tốt đây.

“Ồm..... Nếu không như vậy, dù sao chúng ta cũng không có chuyện gì làm, hai ngày này liền đi theo Thẩm Ninh đi, xem anh ta vì sao tới Nhật Bản, anh ta đều không nhìn thấy, cũng không đến mức tới du lịch đi, bao kỳ quái, nếu là vì ngâm suốt nước nóng, trong nước cũng không phải là không có.” Phó A Bảo cảm giác mình gánh vác trọng trách, “Anh cùng Liễu Dật kia không phải là quen biết sao, anh liên lạc với hần chút, hỏi chút tình huống của anh ta, chúng ta sẽ giữ bí mật, sẽ không nói lung tung khắp nơi.”

“Hiện tại?” Trịnh Cảnh Đồng có chút mộng, như thế nào gió chính là mưa, đây là trăng mặt của bọn y được chứ, không phải là chạy tới Nhật Bản làm “Biến thái si hán.”

“Đương nhiên là hiện tại a, nhanh lên, mau gọi!” Phó A Bảo không thể chờ được, cậu chính là người nôn nóng như vậy.

“Được được được, anh gọi, anh gọi.” Ở Phó A Bảo trước mặt Trịnh Cảnh Đồng rất ít sẽ nói NO, đương nhiên, trên giường ngoại lệ.

Trong lúc hai người kia lần qua lần lại, một người khác trong nước thì ghen tị tới mắt đều đỏ.

Hàn Văn Quân sau khi mang thai rất ít lên mạng, Thẩm Ninh sau khi đoạt giải hai ba ngày cô ta mới nhìn thấy tin tức trên báo.

Thẩm Ninh nhận được giải thưởng quốc tế lớn, sau đó được truyền thông không e dè đưa tin, mọi người đều đang truy phủng anh, khen ngợi anh, sùng bái anh, nói anh là thiên tài trăm năm khó gặp.

Nhưng là Thẩm Ninh anh ta rõ ràng mù! Anh ta có thể vẽ ra quỷ!

Hàn Văn Quân quả thực muốn xé nát tờ báo.

Cô ta cảm thấy Thẩm Ninh người này thật sự là quá may mắn, Hạ Lập Nhân đối với anh ta nhớ mãi không quên, bây giờ còn có thương thủ vẽ thay anh ta, thậm chí còn đạt giải lớn như vậy, cũng không biết Thẩm Ninh là nơi nào tìm được họa thủ (*) lợi hại như thế, có cái tài năng này không tự mình vẽ tranh, sao phải làm thương thủ cho Thẩm Ninh.

((*) họa thủ: người vẽ hộ)

Không sai, Hàn Văn Quân cảm thấy bức tranh đạt giải thưởng kia không phải bản thân Thẩm Ninh vẽ.

71. Chương 71

Liễu Dật thật sự không ngờ tới chuyện mình vẫn luôn giấu diếm sẽ bị phát hiện, hơn nữa không phải ở trong nước, mà là ở Nhật Bản căn bản không thể nào có người quen, lúc bị Trịnh Cảnh Đồng gọi điện thoại tới tìm hoảng a, quan hệ của Trịnh Cảnh Đồng và Hạ Lập Nhân cũng không phải là tốt bình thường, y đều biết rồi, Hạ Lập Nhân có thể không biết?

Liễu Dật cảm giác mình có chút ngu, sớm biết đã không mang theo Thẩm Ninh đi ra ngoài ngâm suối nước nóng, đây chính là kết quả của chạy lung tung khắp nơi.

“Trịnh Cảnh Đồng, cậu tha tôi một mạng có được hay không, không phải tôi cố ý giấu diếm Lập Nhân, là tình huống đặc biệt, Thẩm Ninh cậu ấy bên này không muốn a, kỳ thực tôi có từng khuyên cậu ấy, nhưng cậu ấy không nghe a.” Liễu Dật rất khổ bức.

“Vậy được, tôi tạm thời không nói với Lập Nhân, chúng ta trước tiên gặp mặt đi.” Phó A Bảo vẫn luôn nhéo Trịnh Cảnh Đồng, cũng làm các loại ra dấu, chính là vì để cho Trịnh Cảnh Đồng an bài một cuộc gặp mặt, Trịnh Cảnh Đồng chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo.

“Cái này ngược lại có thể, bất quá tạm thời không thể để cho Thẩm Ninh biết, cậu ấy gần đây có thể sẽ phải làm giải phẫu, không thể chịu kích thích.”

“Được, các cậu bây giờ vẫn ở Kyoto sao?”

“Ừ, bọn tôi vẫn luôn ở Kyoto.”

“Vậy buổi tối ở XX đi, 6h, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm.”

“Được, vậy liền thế đi.”

Cúp điện thoại Liễu Dật ngã xuống trong ghế salon, thật là tạo cái nghiệt gì nha, tới giây phút cuối cùng lại bị người nhận ra, sao lại xui xẻo như vậy a, Trịnh Cảnh Đồng nói chỉ là tạm thời không nói cho, cũng không đại biểu vĩnh viễn không nói, ai.....

Thôi vậy, lúc ăn cơm rồi nói sau, suy nghĩ nhiều vô ích.

“Cảnh Đồng, anh nói anh nếu có một ngày cũng gặp phải tình huống giống Thẩm Ninh, anh sẽ nói cho em biết không?” Phó A Bảo đột nhiên đổi với cái này có chút tò mò.

Trịnh Cảnh Đồng: “.....” Đây là nói cái gì, đang rất tốt sao có thể so sánh như vậy.

“Mau nói a.” Phó A Bảo có chút mất hứng, “Chẳng lẽ anh không có ý định nói cho em biết? Vậy anh định nói cho đứa nào?”

Trịnh Cảnh Đồng thấy Phó A Bảo tức giận liền vội vàng nói: “Không, anh vừa mới chính là đang nghĩ, cần dùng phương thức nào để nói cho em biết cái tin tức xấu này.”

“Biết nói với em là được rồi.” Phó A Bảo lại cao hứng, “Yên tâm đi, anh không nhìn thấy em vẫn là sẽ để anh làm ba ba lớn của Duệ Duệ.” =)))))))))

Trịnh Cảnh Đồng khòe miệng co rút, chẳng lẽ anh liền truy cầu điểm này sao?

“Vậy còn em?” Trịnh Cảnh Đồng cũng có chút tò mò Phó A Bảo sẽ làm thế nào, “Em sẽ giống như Thẩm Ninh rời khỏi anh không?”

“Vậy khẳng định không thể a!” Phó A Bảo không cần suy nghĩ đáp lời.

Trịnh Cảnh Đồng vừa nghe có chút cao hứng, điều này nói rõ A Bảo nhà bọn họ tín nhiệm y a, không ngừng muốn cùng y hưởng phúc, cũng muốn chung hoạn nạn, hoàn toàn không thể rời khỏi y, xem ra quả nhiên là đã yêu y.

Cũng không cao hứng được vài giây liền nghe Phó A Bảo tiếp tục nói: “Em sao có thể không nói, em nếu như không nói liền cứ như vậy rời đi, vậy Duệ Duệ nhà ta làm sao bây giờ, mặc dù anh yêu em yêu tới không thể tự thoát ra được, nhưng lòng người khó dò, chuyện sau này ai nói được chắc chắn, không chừng anh ngày nào đó liền muốn tìm mẹ kế cho nó ngược đãi nó, nếu mẹ kế kia tiếp tục sinh con, quào, vậy không được rồi, gia sản sợ rằng đều không có phần của Duệ Duệ nhà ta, vậy còn có thể tốt hay không? Em chết cũng không thể nhắm mắt được chứ! Em cho anh biết, em ngay cả muốn đi, cũng phải đợi Duệ Duệ thừa kế gia sản mới đi!” Đây chính là động lực ban đầu cậu bị lừa gạt cho Trịnh Cảnh Đồng, vì tới báo thù a, không đạt mục đích không bỏ qua!

Trịnh Cảnh Đồng: “.....” Thịnh đem cảm động của anh hoàn trở lại được chứ, hơn nữa, anh trong mắt em không đáng tin như vậy sao, em vừa đi anh liền có thể tìm mẹ kế cho Duệ Duệ, tình tiết vở kịch không đáng tin như vậy em cũng nghĩ ra được, Duệ Duệ cũng là con anh a, hưởng chi em cũng không nhìn một chút ông ngoại nó là ai, ai có thể khi dễ nó a! Bảo em bình thường ít xem mấy bộ phim truyền hình với tiểu thuyết nào tàn thì không nghe, xem đi, di chứng thoáng cái toàn bộ hiện ra.

“Thôi vậy, chuyện này nói quá mất hứng, anh sau này không có chuyện gì đừng đề cập tới, chúng ta đi dạo đâu đó chút đi.” Phó A Bảo hoàn toàn không chú ý sắc mặt Trịnh Cảnh Đồng, nhìn thấy chơi vui liền kéo Trịnh Cảnh Đồng chạy tới.

Trịnh Cảnh Đồng: “.....” Đề tài này không phải là em bắt đầu nhắc tới sao!

Thôi vậy, theo tính con buôn của A Bảo cũng đừng trông cậy vào cái gì, Trịnh Cảnh Đồng cảm giác mình thật là khổ bức.

Rất nhanh liền tới buổi tối, sau khi đến thời gian giao hẹn, song phương đều thật sớm tới nhà hàng đã đặt trước.

Liễu Dật rất lâu không gặp mặt với Trịnh Cảnh Đồng rồi, hai người nhiệt tình chào hỏi, Trịnh Cảnh Đồng thì cùng chính thức giới thiệu Phó A Bảo với Liễu Dật, lúc hôn lễ của bọn họ Liễu Dật có việc không thể tới tham gia, đây là lần đầu tiên Liễu Dật nhìn thấy Phó A Bảo người thật, trước kia chỉ ở trong tin tức, còn có nhìn thấy trong báo quái trên internet.

Đây không phải con nít sao.

— đây là ấn tượng đầu tiên Phó A Bảo cho Liễu Dật.

Phó A Bảo vốn vẫn trẻ, cậu mới 21 thôi, còn đang đi học, hơn nữa khuôn mặt em bé, không khác gì học sinh cao trung.

Cũng may Trịnh Cảnh Đồng bộ dạng tốt, mới khiến hai người nhìn qua không có xa cách, dù sao hai người cũng kém 10 tuổi đấy.

Liễu Dật đến bây giờ vẫn đối với cha mẹ hai nhà này có thể đồng ý hai nam nhân kết hôn cảm thấy khiếp sợ, Trịnh gia và Phó gia thực sự là hào môn không khác gì Hạ gia, thế nhưng có thể nhẹ nhàng dễ dàng như vậy liền đáp ứng hôn sự này, còn hoan hoan hỉ hỉ tổ chức hôn lễ tới long trọng như vậy, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Ban đầu nhiều người nhìn không khả quan, hiện tại ngay cả con đẻ họ đều có rồi, còn ngày ngày ở trên weibo show ân ái, Hạ Lập Nhân còn lúc nào cũng hâm mộ.

Nghĩ đến cái này Liễu Dật liền cảm khái rất nhiều.

Sau khi thứ ăn đi lên ba người liền bắt đầu tán gẫu.

Phó A Bảo đối với Liễu Dật rất tò mò, “Tôi lúc trước nhìn rất nhiều bát quái của anh và Thẩm Ninh, nhưng hai người các anh rõ ràng không phải cái quan hệ này, anh không phải bạn tốt của Hạ Lập Nhân sao, sao không giúp hần chút?”

“Xin lỗi, A Bảo em ấy nói chuyện có chút thẳng.” Trịnh Cảnh Đồng bất đắc dĩ, A Bảo nhà bọn họ nói chuyện cho tới bây giờ đều là đầu óc đặc biệt như vậy.

Bắt đầu còn khấn trương, nhưng sau khi bị hỏi như thế Liễu Dật đột nhiên có loại cảm nhẹ nhõm giải thoát, một mình hần giấu diếm bí mật này đã lâu, vẫn luôn không có cách nào nói cho những người khác, hôm nay rốt cục có thể nói.

“Không sao không sao, cậu ấy hỏi rất đúng, kỳ thực tôi lúc nào cũng tự hỏi mình như vậy, tôi rốt cục đang mưu tính cái gì a.” Liễu Dật uống một hớp rượu, “Ban đầu lúc Thẩm Ninh tìm đến tôi đã muốn lập tức nói cho Lập Nhân, nhưng sau đó nghĩ một chút, tôi không giúp đỡ coi như xong, còn muốn đem bí mật của đối phương bộc quang, mặc dù không phải ác ý a, nhưng Thẩm Ninh nhất định sẽ rất thương tâm, cậu ấy đã kích đã đủ lớn rồi, tôi liền nghĩ, đừng tiếp tục đồng thời đã kích cậu ấy nữa đi.”

“Cậu ở ở chung một chỗ với Lập Nhân rất lâu rồi, tôi cùng cậu ấy quan hệ không tồi, trước kia còn từng thiếu nhân tình của cậu ấy, bạn bè một hồi, liền nghĩ có thể giúp liền giúp đi, sau đó liền không thể vãn hồi nữa.”

Liễu Dật nghĩ đến hiện tại hần đều sắp đem chính mình nhập vào liền có chút muốn khóc, hần lâu như vậy rốt cục mưu cầu cái gì a, mưu cầu làm vợ của Maynard sao? Thật là gặp quỷ rồi!

“Nhìn không ra anh còn là một người tốt.” Phó A Bảo cảm khái, “Lúc trước vẫn luôn hiểu lầm anh, còn cảm thấy anh người này không phúc hậu, xem ra là tôi trách lầm anh, thật xin lỗi a.” Cậu alf chân tâm thật ý nói xin lỗi.

Trịnh Cảnh Đồng đặc biệt, em muốn thực sự thành như vậy hay không a, mấy thứ sai lầm này giải phóng tâm lý liền tốt a, không cần đặc biệt nói ra.

Liễu Dật: “.....” Cái gì gọi là nhìn không ra tôi còn là người tốt, tôi bộ dạng giống người xấu vậy sao?

Mặc dù mới quen biết chưa lâu, nhưng Liễu Dật đã đại khái có chút hiểu rõ tính tình Phó A Bảo rồi, đứa nhỏ này tuyệt bích là trong đầu thiếu gân, xem ra Trịnh Cảnh Đồng cũng không phải dễ chịu như trong tưởng tượng của Hạ Lập Nhân a, vẫn là rất không dễ dàng.

Ai, nhào nào cũng có nỗi khổ riêng của mình, cơm nôi khác thì ngon (*) mà thôi.

(**) cơm nôi khác thì ngon: cơm nhà mình nấu dù ngon như thế nào cũng cảm thấy không ngon, nhưng cơm nhà người khác dù nấu tệ như nào cũng cảm thấy ngon)

“Đúng rồi, lúc trước gọi điện thoại nghe cậu nói làm giải phẫu gì đấy, mắt Thẩm Ninh còn có thể cứu chưa?”
Trịnh Cảnh Đồng đổi đề tài.

Nói đến cái này tâm tình Liễu Dật liền có chút trầm trọng, hần đi nói về bệnh tình của Thẩm Ninh, bắt đầu hồi tưởng hai năm trước.

“Khi đó căn bản không ai dám làm giải phẫu cho cậu ấy, có chút danh khí đều thoái thác, bởi vì tình huống Thẩm Ninh như thế kỳ thực không ảnh hưởng tới nhưng nơi khác trên thân thể, chỉ có mắt không nhìn thấy, các bác sĩ cảm thấy không cần thiết vì chuyện hồi phục thị lực này chịu nguy hiểm lớn như vậy.”

“Không có tên tuổi chúng tôi không dám dùng, lúc ấy tôi còn giúp cậu ấy liên hệ chuyên gia tốt nhất trên quốc tế, nhưng vẫn là vô dụng, Thẩm Ninh biết mình sau này cũng sẽ không nhìn thấy nữa, mới quyết định rời khỏi Lập Nhân, cậu ấy người này nhìn dễ nói chuyện, nhưng tính tình rất bướng bỉnh, lòng tự ái lại mạnh, không muốn cả đời mang theo lo lắng nghi kỵ cùng Lập Nhân trải qua, dứt khoát rời đi, cậu ấy cảm thấy như vậy khá thoải mái.” Liễu Dật than thở, “Nhưng lâu như vậy Lập Nhân vẫn là đối với Thẩm Ninh nhớ mãi không quên, ai, tôi cũng không biết nên làm sao với hai người này cho tốt.” Trước kia chỉ lo lắng hai người này liên ok, bây giờ còn phải lo lắng chính mình.

“Sau đó hiện tại lại có bác sĩ mổ chính thích hợp, kỹ thuật rất tốt, tỷ lệ làm giải phẫu vẫn là rất lớn, tỷ lệ thành công dự đoán cũng cao hơn trước rất nhiều, nhưng cuối cùng có được giải phẫu hay không vẫn là phải nhìn kết quả kiểm tra tỉ mỉ.”

Liễu Dật đại khái đem chuyện hai năm qua đơn giản nói một lần, còn bao gồm chuyện vẽ vời của Thẩm Ninh.

“Vậy tỷ lệ thành công của giải phẫu là bao nhiêu? Nếu như không thành công sẽ như thế nào?” Phim truyền hình Phó A Bảo đã xem nhiều, nằm viện làm giải phẫu loại tình tiết máu chó này cậu quả thực thuộc như lòng bàn tay, nghe Liễu Dật nói xong trong nháy mắt liền não bổ ra các loại tình tiết.

“Tỷ lệ thành công không tới 50% đi, là giải phẫu ngoại khoa não phi tường tỉ mỉ tỉn vi, liên quan đến não bộ, nếu như thất bại cái gì cũng có khả năng phát sinh.” Liễu Dật trong lòng cũng rất sợ, “Tốt một chút mà nói, cũng chính là duy trì hiện trạng, mắt chịu bó tay, tiếp tục không nhìn thấy; không tốt mà nói, có lẽ sẽ suy giảm những thần kinh khác của não bộ, có lẽ không chỉ đơn giản là mắt không nhìn thấy; tình huống xấu nhất..... Có lẽ liền nằm trên bàn mổ vĩnh viễn không tỉnh lại nữa.....” Hần lại uống một hợp rượu.

Cái này ngay cả Phó A Bảo vẫn luôn lú ra lú rú đều trầm mặc, trên bàn mổ vĩnh viễn không tỉnh lại, đó không phải là.....

Cậu nước mắt rưng rưng nhìn về phía Trịnh Cảnh Đồng, cậu có chút muốn khóc.

Trịnh Cảnh Đồng sờ sờ đầu Phó A Bảo, “Không sao, có lẽ giải phẫu lập tức liền thành công đấy, vậy mắt Thẩm Ninh liền có thể sáng rõ, bao tốt.”

“Ừm, chúng ta ngày mai tới đền thờ bái thay anh ấy đi.” Phó A Bảo chân thành nói.

“.....” Trịnh Cảnh Đồng hắc tuyến, “Được.”

“Cậu nếu không tiếp tục khuyên Thẩm Ninh đi, đây cũng là chuyện lớn liên quan đến anh toàn tính mạng.” Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy Thẩm Ninh chấp niệm quá sâu, có lẽ là y không thể cảm động lay đi, đổi lại là y, y hẳn sẽ không mạo hiểm, y còn có A Bảo, còn có Duệ Duệ, y không muốn giao tính mạng của mình cho một ẩn số, nếu quả thực xảy ra chuyện, vậy người nhà y làm sao bây giờ?

“Tôi nếu có thể khuyên thay đổi, còn sử dụng chờ hai năm lâu như vậy?” Liễu Dật cũng muốn a, nhưng Thẩm Ninh quá cố chấp, lời hần nói căn bản dùng không được.

“Nhưng nếu là giải phẫu thực sự thất bại, vậy hai người bọn họ cứ như vậy để vượt mất mặt danh kỳ diệu? Phó A Bảo gấp gáp, “Thẩm Ninh thậm chí tại thời khắc cuối cùng đều không nhìn thấy người mình yêu, Hạ Lập Nhân cái gì cũng không biết, sau đó cuối cùng nhận được tin dữ, tốt xấu gì lúc cuối cùng cũng để bọn họ ở chung một chỗ a, phẫu thuật quan trọng như vậy, để cho một mình Thẩm Ninh bao cô đơn a, liền không thể để cho Hạ Lập Nhân tới bồi anh ấy chút sao.”

Phó A Bảo nói nói liền bắt đầu khóc lên, kim đậu đậu rơi không ngừng, cậu đã nào bỏ tới cảnh viếng mộ rồi. (Đm mặc dù em đang edit đoạn đau khổ nhưng cho phép em cười chút đã =)))

“A Bảo, em đừng khóc a, đừng khóc.” Trịnh Cảnh Đồng khẩn trương, A Bảo nhà y rất lâu không khóc rồi, lần trước thương tâm như vậy hình như còn là bởi vì kiểm tra ra mang thai, lúc ấy rất ủy khuất.

Khi đó y rất tự trách, là trách nhiệm của y, y còn có thể nghĩ cách bù đắp chịu trách nhiệm, lần này y cũng không có cách nào nữa, chuyện của Thẩm Ninh và Hạ Lập Nhân rất phức tạp được chứ.

Liễu Dật cũng có chút luống cuống, đứa nhỏ nhà Trịnh Cảnh Đồng này như thế nào nói khóc liền khóc a, người tốt thiên sủng vạn sủng ra tới quả nhiên chính là tinh tế nhạy cảm, “A Bảo cậu đừng khóc, trước kia một mình tôi biết, hiện tại ba chúng ta đều biết rồi, cùng ra chủ ý thôi, ba anh thợ da vượt xa Gia Cát Lượng (*), giải phẫu này còn chưa bắt đầu làm đâu, chính là làm cũng phải chờ thêm một thời gian ngắn, chúng ta còn có thời gian từ từ suy nghĩ.” Liễu Dật giống như dỗ trẻ con.

((*) câu này giống câu “Một cây làm chẳng nên non/Ba cây chụm lại lên hòn núi cao” của Việt Nam mình)

“Nha.” Nghe Liễu Dật nói như vậy Phó A Bảo lại có chút tinh thần, cậu xoa xoa nước mắt, cũng không nào bỏ đoạn viếng mộ bi tình này nữa.

72. Chương 72

Ba anh thợ da vượt xa Gia Cát Lượng, lời này là Liễu Dật nói, bắt quá lúc làm chủ ý thật sự nghĩ ra được hần cảm giác mình có chút phương (*).

((*) “phương” trong trường hợp này = sợ, hoảng sợ; cách đọc của hai từ này gần giống nhau: từ “phương ” đọc là [fāng], từ “sợ ” đọc là [huang], cái này do khẩu âm địa phương)

Nhìn Phó A Bảo bộ dạng hết sức phấn khởi hần lên lên nhỏ giọng hỏi Trịnh Cảnh Đồng: “..... Vị này nhà cậu thật sự không sao chứ? Cậu ban đầu rất cục như thế nào thương cậu ấy? Cậu ấy loại chủ ý này cũng có thể nghĩ ra, cậu không sợ cậu ấy ngày nào đó tới thật a? Tôi nói với cậu, cậu ấy cái trạng thái này rất nguy hiểm, tôi cảm thấy an toàn nhân sinh của cậu không có đảm bảo a.”

Trịnh Cảnh Đồng mặt không chút thay đổi nhìn Liễu Dật: “Cậu đối với A Bảo nhà tôi rất cuộc là có bao ý kiến a, rất chia sẻ nhón vào em ấy mà.”

“Ok, tôi cảm miệng.” Liễu Dật mở mở tay, là hần mặt ăn củ cải nhạt lo nghĩ (*), chính chủ đây đều không để ý, hần để ý cái rắc a, đây chính là trời sinh một cặp trong truyền thuyết đi, một nào tàn thì phải phối với một thành viên của hội yêu thương người tàn tật, nói chính là đôi của Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng, hần hảo hảo làm quần chúng vậy xem là được rồi.

((*) câu này nghĩa đen là: lúc muối củ cải nhất định phải thêm nhiều muối, như vậy có thể để lâu, không dễ hỏng, nhưng nếu bỏ ít muối sẽ phải thường xuyên lo nghĩ có thể hỏng biến chất hay không. Câu này nghĩa bóng là để chỉ người thích chõ mồm vào chuyện của người khác mà chưa hiểu rõ, ở đó mà lo nghĩ lung tung, giúp hóa phiền; hoặc để chỉ người hay quẩn nhiều chuyện không được người khác ư)

Thẩm Ninh không biết bí mật của mình bị người khác phát hiện, anh đang kiên nhẫn chờ giải phẫu, tới Nhật Bản đã nhiều ngày, anh còn chưa có nhận được tin tức phẫu thuật xác thực, team điều trị của Maynard còn đang ở bên trong sắp xếp, cụ thể lúc nào có thể tiến hành giải phẫu vẫn không không được.

Sau đó trong quá trình anh chờ đợi, xảy ra một nhạc đệm nhỏ.

Được rồi, đối với Thẩm Ninh mà nói phải là nhạc đệm lớn.

Ngoại trừ mấy ngày đi chơi với Liễu Dật, bình thường Thẩm Ninh để ở một bệnh viện tư nhân ở Kyoto, đó là bệnh viện của Fukushima Kenzo, sau lưng là do tập đoàn tài chính gia tộc của Maynard chống đỡ, danh tiếng phi thường tốt, cộng thêm danh tiếng của Fukushima Kenzo ở phương diện giải phẫu ngoại khoa não,

bệnh viện này của hắn rất nhiều người chen lấn muốn vào, phần lớn đều có tiền có thể tới, nhiều tiền, liền muốn tới bệnh viện tốt nhất tiếp nhận trị liệu.

Bất quá bệnh viện tư nhân nói là bệnh viện, kỳ thực chủ yếu nhất không phải là tổ chức như bệnh viện, theo khuôn mẫu là cơ sở nghiên cứu cá nhân của Fukushima Kenzo, số lượng bệnh nhân cũng không phải quá nhiều, hơn nữa phần lớn đều là cá nhân liên quan.

Thẩm Ninh chính là một trong những cá nhân liên qua.

Phòng bệnh của anh phi thường xa hoa, thiết bị cần có đều đầy đủ, nhưng là thiết kế rất tốt, sẽ không có cảm giác kinh khủng của bệnh viện, hình thức kiểu Nhật và kiểu phương Tây kết hợp, rất phong nhã, mở cửa sổ ra còn có thể nhìn thấy phong cảnh rất tuyệt, dinh viện là mời nhà thiết kế nổi tiếng, cùng là một cái dinh viện, ở phòng khác nhau có thể cảnh sắc khác nhau.

Mặc dù Thẩm Ninh không nhìn thấy.

Vốn gian phòng này là Thẩm Ninh ở một mình, tiền anh khám bệnh nằm viện vẫn là có, mặc dù là cá nhân liên qua, tiền nên trả anh nhưng một phen sẽ không thiếu, anh có năng lực chống đỡ, hoàn toàn có thể ở phòng bệnh tốt nhất, dùng thiết bị tốt nhất, uống thuốc tốt nhất.

Nhưng người của bệnh viện đột nhiên nói cho anh biết, nói là bởi vì tình huống đặc biệt, hai ngày này số lượng bệnh nhân đột nhiên tăng nhiều, phòng bệnh không đủ dùng, hỏi anh có thể cùng một bệnh nhân khác chấp nhận ở vài ngày hay không, phía bệnh viện đảm bảo, đối phương tuyệt đối là một bệnh nhân có tu dưỡng, đối phương là một vị người Trung Quốc.

Nếu là người Nhật Bản hoặc là người những quốc gia khác Thẩm Ninh có thể sẽ chần chờ, anh quen ngủ một mình, bên cạnh đột nhiên có thêm người sẽ cảm giác rất kỳ quái, nhưng đối phương là người Trung Quốc, nói như thế nào cũng là đồng bào, cùng nhau chen chúc một chút cũng không phải là không thể tạm thời, dù sao phòng lớn như vậy, tách ra hai bên ngủ tránh xa một chút hẳn sẽ không quấy rầy lẫn nhau, người của bệnh viện không phải nói sao, đối phương là một người rất có tu dưỡng.

Cho nên Thẩm Ninh liền gật đầu đồng ý.

Sau đó cũng không lâu lắm anh liền hối hận, hai tiếng sau bạn cùng phòng kia của anh tới, anh liền phát hiện mình ra một quyết định khá sai lầm.

Sau này cũng đã không thể tin tưởng lời của nhân viên làm việc bệnh viện nữa, cái gì mà người có tu dưỡng, làm như anh chưa từng nhìn thấy các mặt xã hội sao, làm như anh chưa từng nhìn thấy người có tu dưỡng sao, làm như anh không nhìn thấy liền cảm thấy có thể tùy tiện lừa bịp sao?

Người có tu dưỡng mới không phải như bạn cùng phòng mới của anh!

Hơn nữa quan trọng nhất chính là, bạn cùng phòng mới này của anh thật sự là bệnh nhân? Không phải là tới bệnh viện để thăm dò gia phả bệnh nhân chứ?

Anh dám cá, bác sĩ khỏe nhất nơi này có thể cũng không tinh thần như tên kia.

Trạng thái tinh thần này còn muốn nằm viện?

“Anh là Thẩm Ninh đi? Tôi biết anh nha, anh lên tin tức nha, anh rất nổi tiếng, anh có thể cũng không biết mấy tin tức kia đưa tin khen ngợi anh thế nào, mọi người đều cực kỳ khâm phục anh.”

“Bạn tôi là fan của anh, anh ký tên cho tôi đi, trở về tôi đưa cho cậu ấy, cậu ấy khẳng định cao hứng muốn chết.”

”Kỳ thực tôi cũng là fan của anh, nhưng con người tôi khá hàm súc, không có thích nói toạc ra, bởi vì tôi cảm thấy, theo đuổi ngôi sao cũng rất chú trọng, cần phải tu dưỡng, quá mức kịch liệt không tốt, dễ dàng mang tới phiền não và áp lực cho thần tượng, yên lặng giống như tôi vậy, âm thầm là tốt nhất, đây không phải là tôi khoe khoang, bạn bè tôi đều nói như vậy.

“Ban đầu nằm viện tôi là không nguyện ý, nhưng bọn họ nói nếu tôi nằm viện, sẽ có kinh hỉ, tôi lúc trước còn chưa tin, nhìn thấy anh mới tin, bọn họ quả nhiên không gạt tôi, anh cũng không phải chính là kinh hỉ của tôi sao?”

“Tôi nghe bọn họ nói mất anh không tốt, không trách được có thể vẽ ra bức tranh như vậy, anh thật là giỏi, đúng rồi, anh sao không nói với mọi người a, anh sau này còn vẽ không?”

“Anh yên tâm mạnh dạn nói với tôi, tôi có thể bảo đảm, khẳng định giữ bí mật cho anh, tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra ngoài một chữ.”

“Ai u, cái này có chút đáng tiếc, vốn gặp được họa sĩ lớn anh đây anh có thể trở về khoe khoang, nhưng anh tình huống này tôi cũng không thể nói, ai, đáng tiếc.”

“Bất quá mắt anh rất đẹp đấy, không nhìn kỹ thật sự không nhìn ra vấn đề, như thế nào lại không nhìn thấy chứ.”

(Tác giả: chỗ này lược bớt một số nói nhảm.....”

“Nha đúng rồi, tôi còn chưa giới thiệu mình nữa, tôi tên là Trịnh Bảo, anh gọi tôi là A Bảo là được, tất cả mọi người đều gọi tôi như vậy, tôi gọi anh là A Ninh được không?” (Oimeoi con người này hình như là kết hợp những gì tinh túy của Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo T_T cái tên nói lên tất cả =)))

Thẩm Ninh: “Được.....” Đối phương đều trực tiếp hỏi như vậy rồi anh còn có thể nói không được sao.

Anh đây là trên ai chọc ai, bệnh viện xui xẻo này lại cho anh bạn cùng phòng như vậy.

“Hi hi, A Ninh, anh thật tốt, anh gọi tên tôi đi chứ, vậy hai ta coi như chính thức quen biết.”

“.....” Thẩm Ninh rất thống khổ, “..... A Bảo.”

“Yep!”

73. Chương 73

Trịnh Bảo đương nhiên là Phó A Bảo của chúng ta, nhưng cậu không thể trực tiếp nói với Thẩm Ninh a, Thẩm Ninh mặc dù không nói chuyện nhiều với cậu, nhưng nhất định là biết cậu.

Sau khi Phó A Bảo tới phòng bệnh của Thẩm Ninh liền bắt đầu náo nhiệt, mặc dù Thẩm Ninh không nhìn thấy, nhưng anh có thể từ trong lòng của Phó A Bảo tưởng tượng đây là người như thế nào, không ai nói chuyện với Phó A Bảo tự một mình cậu cũng có thể nói tới bất diệt nhạc hồ, hoàn toàn sẽ không tẻ ngắt.

Trong nhận thức của Thẩm Ninh, Phó A Bảo tuyệt đối là người nói nhiều nhất trong những người anh quen biết, đồng thời cũng là người tính con buôn thấp nhất, bệnh trung nhị có chút nghiêm trọng, anh ban đầu cho rằng Phó A Bảo là liên quan tới tuổi còn nhỏ, nghe thanh âm quả thật khá trẻ tuổi, ai ngờ vừa hỏi thế nhưng đã đại học năm 3 rồi, khiến người ta rất là ngoài ý muốn.

Mặc dù phần lớn thời gian đều là một mình Phó A Bảo nói, nhưng Thẩm Ninh có đôi khi tâm tình tốt cũng sẽ đáp lại mấy câu, quá không hòa đồng cũng không phải chuyện tốt, hơn nữa mình là bệnh nhân, rất có thể linh hội tâm tình của bệnh nhận, có lẽ đối phương chỉ là miễn cưỡng vui vẻ thôi, không ai phản ứng tới cậu tâm tình phiền muộn gây ra bệnh tình nặng thêm?

Sau hai ngày sống chung hai người coi như khá quen thuộc, bây giờ là mùa đông, tắm nắng là một lựa chọn không tồi, Phó A Bảo đẩy cửa sổ trong phòng ra, sau đó cùng Thẩm Ninh nằm ở trên giường ánh mặt trời có thể chiếu tới nói chuyện phiếm, mặt trời mùa đông chiếu tới người rất thoải mái.

“Cậu và một người tôi quen tên có chút giống.” Thẩm Ninh đột nhiên đổi với tên A Bảo tò mò, “Cậu ấy tên Phó A Bảo, nhũ danh cũng gọi là A Bảo, không biết cậu có quen biết hay không, ở trong nước hẳn là rất nổi tiếng đi.” Dù sao ban đầu chuyện cùng Trịnh Cảnh Đồng nháo tới rất lớn, còn lên đầu đề tin tức, hai nhà đều là hào môn, dẫn tới một phen oanh động.”

“Thật sự?!” Phó A Bảo vừa nghe có người khen cậu liền phấn chấn, Thẩm Ninh nói cậu nổi tiếng đấy!

Thẩm Ninh kỳ quái, “Cậu kích động như thế làm gì?”

“Nha không phải, tôi chính là cao hứng có người vậy mà nữ danh giống, tôi không biết cậu ấy đấy.”

Thẩm Ninh có chút im lặng, đứa nhỏ này như thế nào gào gào thét thét, “Cái này có cái gì, không phải có ca sĩ cũng tên A Bảo sao, chuyện đụng tên này quá bình thường.”

Phó A Bảo: “.....” Không biết vì cái gì tâm tình đột nhiên vi diệu lên.

“Đúng rồi, lúc trước tôi cũng không tiện hỏi cậu, cậu vì sao nằm viện a?” Thẩm Ninh đối với bệnh tình của Phó A Bảo thật sự tò mò, người này bộ dạng xác thực không giống như sinh bệnh, rất hoan thoát.

Phó A Bảo lập tức nói: “Nha, tôi không có bệnh.”

Thẩm Ninh: “.....” Điều nhập viện rồi còn không có bệnh? Nói như vậy, chỉ có một loại bệnh nhân sẽ nói mình không có bệnh.

KHOA TÂM THẦN.

“Không có bệnh cậu ở bệnh viện làm gì a?” Thẩm Ninh càng nghĩ càng cảm thấy Phó A Bảo có vấn đề, nhìn bình thường nói chuyện làm việc cũng quái quái, sẽ không thật sự có bệnh phương diện tinh thần đi? Nhưng Fukushima Kenzo là bác sĩ ngoại khoa não a, hẳn không khám bệnh tâm thần đi, bệnh viện này rất cực sắp xếp cho anh bạn cùng phòng gì a, nhưng anh không nhìn thấy, sẽ không có nguy hiểm tính mạng đi?

Phó A Bảo không có trả lời vấn đề của Thẩm Ninh, cậu nằm ở một bên trầm mặc thật lâu, khiến Thẩm Ninh hoảng sợ không thôi, chẳng lẽ đâm chúng chỗ hiểm không dám trả lời?

“Không, không có chuyện gì, tôi chính là tùy tiện hỏi, cậu không muốn trả lời không sao cả, chúng ta có thể gặp nhau chính là duyên phận, chuyện sinh bệnh như vậy quả thật làm cho người khổ sở, Fukushima tiên sinh y thuật rất tốt, cậu nhất định sẽ hồi phục.” Thẩm Ninh đã nhận định Phó A Bảo có bệnh tâm thần, cho dù không phải, cũng hơn nửa có điểm quan hệ như vậy.

Trước khi Phó A Bảo đến tâm tình anh vẫn là rất kiềm nén, hiện tại ngược lại không kiềm nén nữa, có đôi tượng nói chuyện phiếm thật sự cảm giác không giống, cả người đều thả lỏng, chính là thỉnh thoảng sẽ có chút thống khổ, bạn cùng phòng này thật sự là không thích chiếu theo lẽ thường ra bài.

“Sinh bệnh thực sự là bạn trai tôi.” Thẩm Ninh cho rằng không nhận được câu trả lời, thật không nghĩ Phó A Bảo lại đột nhiên lên tiếng.

Thẩm Ninh nghi ngờ, “Bạn trai cậu?” Bạn cùng phòng anh là nam anh rất xác định, nếu không bệnh viện sẽ không an bài cùng phòng với anh, hóa ra là một đôi tình nhân đồng tính, ngược lại có chút ngoài ý muốn, đối phương đoán chừng là biết tình huống của anh mới thẳng thắn như vậy.

“Ừm, bạn trai tôi.” Thanh âm Phó A Bảo hoàn toàn không giống vừa nãy, rất không có bộ dạng tức giận, giống như rất sâu nào.

Thẩm Ninh cũng bị lấy nhiễm cảm xúc bi thương, “Hóa ra cậu là bởi anh ấy nằm viện, đừng quá đau khổ, anh ấy nhất định sẽ tốt hơn.” Anh không dám hỏi nhiều, hai ngày qua anh cũng không gặp qua cái gọi là bạn trai của bạn cùng phòng, là bệnh rất nặng đi? Cũng khó trách người hoạt bát như vậy sẽ thương tâm thành như vậy, nghe một chút ngữ khí này, khổ sở này.

“Anh ấy trước kia cũng ở phòng này.” Thanh âm Phó A Bảo ép tới rất thấp.

“Trước kia?” Thẩm Ninh cau mày.

“Đúng vậy a, trước kia, anh ấy chưa từng nói cho tôi biết.” Thẩm Ninh nghe được tiếng nức nở của Phó A Bảo, “Lúc sống giấu diếm tôi, ngay cả cơ hội cáo biệt cũng không cho tôi, sau khi chết rồi tôi mới từ trong miệng người khác biết được.” (=))))))))) tui sắp ngừng thở rồi =))))))

Thẩm Ninh: “.....”

“Anh ấy bị u não, tôi không biết anh ấy tại sao không nói với tôi, đoạn thời gian kia tôi nghi ngờ anh ấy di tình biệt luyến, còn cảm giác mình gặp phải tra, tổng lòng vô cùng khổ sở, nghĩ tới loại người này coi như hẳn chết rồi, tôi vẫn nhiều người thích.” Phó A Bảo sụt xịt mũi, “Sau đó anh ấy liền thật sự chết.....”

“Tôi hỏi ba mẹ anh ấy, anh ấy trước khi đi chính là ở phòng bệnh này, lúc anh ấy sinh bệnh tôi không thể hờ hững nhìn anh ấy, hiện tại liền muốn tới xem một chút nơi ở lúc anh ấy còn sống.” Phó A Bảo trong khóc mang theo cười, “Bọn họ quả nhiên không gạt tôi, hoàn cảnh nơi này rất tốt, vậy tôi cũng yên lòng rồi.”

“.....” Trái tim Thẩm Ninh có chút đau.

Phó A Bảo vẫn khóc, càng khóc càng lớn tiếng.

Thẩm Ninh trong lòng vô cùng khổ sở, rốt cuộc là thương tâm như thế nào mới có thể làm cho một chàng trai hoạt bát như thế khóc thành như vậy.....

“..... Rất hối hận sao, hối hận không có bồi bên cạnh anh ấy?” Cái vấn đề này Thẩm Ninh hỏi tới khó khăn.

Phó A Bảo không có trả lời, vẫn như cũ khóc, một đại nam hài, khóc đến khàn cả giọng.

Không biết tại sao, điều này khiến Thẩm Ninh nhớ tới Hạ Lập Nhân, sau đó liền bắt đầu hoảng sợ, anh cảm giác câu chuyện của mình hình như trùng hợp với câu chuyện của Phó A Bảo, anh không biết mình nếu như chết trên bàn mổ Hạ Lập Nhân có thể thương tâm giống như Phó A Bảo không, nhưng là vạn nhất?

Vạn nhất anh thật sự không còn được gặp lại Hạ Lập Nhân nữa, đối phương nhất định sẽ rất tự trách đi? Nhưng là người đầu đã chết, tiếp tục tự trách tiếp tục hối hận cũng không giải quyết được vấn đề nữa, chết rồi liền cái gì cũng không có nữa, không có cách nào lại lần nữa tới vấn đề.

Nhưng rõ ràng lỗi không phải Hạ Lập Nhân, là anh dày xéo chân tâm của đối phương, giống như bạn trai của A Bảo, người đã chết ngược lại giải thoát, chết rồi xong hết mọi chuyện, nhưng lại để lại thống khổ cho người sống, A Bảo thật sự nói không sai, quả thực chính là tra!

Tiếng khóc của Phó A Bảo từ từ nhỏ xuống, cuối cùng khóc thút thít ngừng lại, “Xin lỗi, tôi quá kích động.” Mũi Phó A Bảo co rút nói xin lỗi.

“Sẽ không, khổ sở liền khóc ra đi, chịu đựng đối với thân thể không thoát.” Thẩm Ninh bắt đầu đau lòng Phó A Bảo, cảm thấy Phó A Bảo thật sự là rất không dễ dàng, rõ ràng thương tâm như vậy còn có thể ép mình bật cười, mình vừa nãy còn đoán cậu ấy là bệnh tâm thần, thật sự là có đủ thất lễ.

“Cảm ơn anh, thầy Thẩm.” Phó A Bảo rút khăn giấy lau nước mắt.

“Không, tôi mới phải cảm ơn cậu.” Thẩm Ninh sâu xa nói.

“Ừ?”

“Không có chuyện gì, chúng ta dời vị trí đi, mặt trời hình như lệch rồi.

“Ừ.”

.....

“Khụ khụ.” Liễu Dật để ống dòm xuống, hần ho nhẹ mấy tiếng che dấu lúng túng, bởi vì hần thật sự không biết nên nói gì với Trịnh Cảnh Đồng ở bên cạnh cũng cầm ống nhòm, hần chỉ cảm thấy Trịnh Cảnh Đồng rất không dễ dàng, sống tới rất tốt đột nhiên liền “chết”, hần đột nhiên cảm thấy Maynard cũng không khó tiếp nhận như vậy nữa, chỉ ít sóng não vẫn khá bình thường, sẽ không vô danh vô có nguyên rửa hần đi chết, chính là hơi có chút bá đạo mà thôi, cũng coi như không phải tật bệnh gì, cần thận suy nghĩ một chút, kỳ thực là người rất không tệ mà.

“Cậu muốn nói gì?” Trịnh Cảnh Đồng quay đầu mặt không chút thay đổi nhìn về phía Liễu Dật.

“Không, không, tôi chính là cảm thấy A Bảo nhà cậu rất cơ trí, cậu dạy tới không tệ, tôi đoán Thẩm Ninh khẳng định rất có cảm xúc.” Liễu Dật gờ ngón cái lên, trải qua mấy ngày sống chung, hần coi như là nắm rõ ràng tâm tư Trịnh Cảnh Đồng, cái tên này chịu không được bất luận kẻ nào nói A Bảo nhà y không tốt.

Cho nên Liễu Dật nói chuyện liền bắt đầu nghệ thuật lên, “Tôi cảm thấy hai người rất xứng đôi.”

Trịnh Cảnh Đồng híp mắt, cuối cùng dùng loại biểu tình “Coi như cậu thức thời” nghiêng đầu qua, sau đó dùng ống nhòm quan sát tình huống trong phòng bệnh kia.

Trong lòng y kỳ thực rất khổ, y cũng không muốn bị chết a, y rõ ràng không bệnh không họa vui vẻ, đâu sẽ tới mức u não, kiểm tra thân thể nhưng là mấy tháng một lần chưa từng đứt đoạn, lúc Phó A Bảo nghĩ ra cái chủ ý này trong lòng y cũng là rất phản đối a, y có ý kiến a, y không ủng hộ a!

Nhưng chuyện như vậy đâu có thể nói với A Bảo, thử dám phản đối một chút, vậy cũng không cần về nhà, về nhà cũng phải không được tốt, người trong nhà tất cả đều là phái A Bảo, không ai sẽ ủng hộ y, chủ yếu nhất là, y còn có thể bởi vì cái này ngủ thư phòng mấy tháng, còn có thể tốt? Khẳng định không thể tốt a!

Cho nên tuy có bất mãn, nhưng không thể biểu hiện ra, cũng không thể bị người ngoài nhìn ra, nếu như bị người biết, sau đó tới trước mặt A Bảo gây xích mích, cuối cùng chịu khổ vẫn là y.

Nói cho cùng vẫn là y mệnh khổ, ở nhà không có địa vị, ai, thật là nói tới đều là nước mắt.

Bất quá nói trở lại, y chịu thiệt như vậy về nhà có thể hướng A Bảo hảo hảo cầu bồi thường a, Ss..... quả nhiên cần phải mua thêm mấy bộ cos, ừm, đợi lên mạng chọn một cái.

74. Chương 74

Hôm sau Liễu Dật tới thăm Thẩm Ninh, đỡ anh ở trong sân tản bộ, sau đó hai người liền hàn huyên tới Hạ Lập Nhân, đây là đầu tiên trong khoảng thời gian gần đây tới nay Thẩm Ninh chủ động nói tới Hạ Lập Nhân, bình thường đều là Liễu Dật tìm đề tài xé quá khứ.

“Liễu Dật, tôi đang nghĩ tôi có phải làm sai rồi hay không, tôi hôm qua cả đêm không ngủ.” Thẩm Ninh biểu tình buồn rầu.

“Sao thế?” Liễu Dật làm bộ như không biết chút nào.

“Người chết rồi liền thật sự cái gì cũng không có nữa, nếu như tôi thật sự vận khí không tốt chết trên bàn mổ, Hạ Lập Nhân hẳn sẽ rất thương tâm đi?” Ánh mắt Thẩm Ninh không có tiêu cự nhìn về phía Liễu Dật, “Tôi có phải quá ích kỷ hay không?”

“Tôi là bạn của Hạ Lập Nhân, tôi đương nhiên hi vọng cậu ta có thể biết chân tướng, cậu ta thật sự rất yêu cậu, nhưng đồng thời tôi cũng là bạn cậu, cho nên tôi tôn trọng cách làm của cậu, cũng nguyện ý vì cậu giữ bí mật, nhưng hiện tại hết thảy vẫn còn kíp, tôi không hy vọng cậu hối hận.” Liễu Dật nắm chặt tay Thẩm Ninh, “Cậu ta thủy chung chưa từng đối với cậu có nửa điểm thay lòng đổi dạ, vẫn luôn ở nơi đó chờ cậu.”

“.....” Thẩm Ninh trầm mặc.

“Hơn nữa cậu cũng hẳn biết, bằng năng lực của Lập Nhân rất dễ dàng tra được bệnh án hiện trạng và quá khứ của cậu, nhưng cậu ta cũng không có ra tay đi tra, bởi vì cậu ta tôn trọng cậu, cậu ta yêu cậu, cậu ta đang đợi cậu chính miệng nói cho hẳn tất cả.”

“Sẽ không có người so với cậu ta đối với cậu tốt hơn, nếu quả thực xảy ra bất hạnh, tôi hi vọng cậu có thể trước giải phẫu gặp cậu ta một lần, coi như là bố thí cuối cùng cho cậu ta.”

“.....” Nước mắt từ trong đôi mắt không có tiêu cự của Thẩm Ninh chảy xuống, “..... Anh giúp tôi hẹn hẳn gặp mặt đi, thời gian liền xác định một người trước khi làm phẫu thuật.”

“Được!” Liễu Dật co rút mũi, hẳn hẳn là coi như là một người đứng ngoài, nhưng chờ những lời này cũng quá lâu rồi.....

Lúc Thẩm Ninh trở về phòng Phó A Bảo đang phơi nắng, cho nên hai người song song nằm ở trên tatami tán gẫu.

(Tatami là một cái giống như tấm nệm được dùng để lát sàn nhà truyền thống Nhật Bản)

“Cảm ơn cậu, A Bảo.”

“Cảm ơn tôi cái gì?”

“Không có gì, chính là muốn cảm ơn cậu.”

“Ày? Sao như vậy chứ, nên hảo hảo khen tôi chút đi.”

“Phốc, được, khen cậu một chút, ừm..... Cậu thật sự là người đáng yêu nhất mà tôi từng gặp!”

“Gạt người, thầy Thẩm anh đều không nhìn thấy, sau anh biết tôi lớn lên đáng yêu?”

“Tôi nghe thanh âm cũng biết cậu đáng yêu.”

“Hi hi, mọi người đều nói như vậy.”

“.....” Thẩm Ninh đối với tự luyện của Phó A Bảo nhất thời cũng không biết tiếp nhận như thế nào.

Nên làm đều làm rồi, nên nói đều nói rồi, nên khóc cũng khóc rồi, Phó A Bảo mới vừa nhìn thấy Liễu Dật đứng thẳng ngón cái với cậu, biết nhiệm vụ này hẳn là đã hoàn thành, vậy cậu hẳn là công thành lui thân.

“Thầy Thẩm, ngày mai tôi đã phải xuất hiện rồi, chúng ta để lại phương thức liên lạc lẫn nhau, sau này rất thuận tiện liên lạc.”

“Được, nếu như tôi phẫu thuật thành công, nhất định sẽ đi tìm cậu.”

“Một lời đã định nha!”

“Ừm, một lời đã định.”

Bên này hai người đang tán gẫu, Liễu Dật lại đang gọi điện thoại với Hạ Lập Nhân.

“Alo.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm Hạ Lập Nhân, “Thật hiếm thấy, vậy mà chủ động gọi điện thoại cho tớ.” Lúc trước hẳn bởi vì chuyện Tiết Mạch ở chỗ Liễu Dật chạm phải không ít đình, mỗi lần đều là hẳn chủ động gọi qua, hiếm thấy Liễu Dật lúc này có thể gọi tới.

“Đúng vậy a, tớ báo tin mừng cho cậu đây.” Liễu Dật bĩu môi.

“Tin mừng gì?” Hạ Lập Nhân không rõ, hẳn gần đây thật sự không tính là quá tốt đi, cùng Thẩm Ninh không có chút tiến triển nào không nói, bên ngoài còn đối với chia tay của hẳn và Thẩm Ninh vỗ tay khen hay, nói Thẩm Ninh sau khi chia tay với tên thương nhân hẳn đây chất lượng sáng tác lập tức liền lên, hẳn vẫn không thể biện giải cho mình, thật ủy khuất.

“Cậu không phải vẫn luôn muốn biết nguyên nhân Thẩm Ninh chia tay với cậu sao, muốn gặp cậu ấy không?”

“Cậu đây không phải nói nhảm sao!” Hạ Lập Nhân tức giận, sau đó hẳn lập tức phục hồi tinh thần lại, “Cậu báo tin mừng với tớ, không phải là nói chuyện này đi? A Ninh đồng ý gặp mặt với tớ?!” Tâm hẳn trong nháy mắt nhấc lên.

“Đúng vậy a, cậu ấy vừa mới gật đầu đồng ý, bất quá tôi cảnh báo trước, cậu phải làm tốt tâm lý chuẩn bị, kết quả không nhất định tốt đẹp như cậu đoán.” Liễu Dật đề tỉnh, “Thời gian là thứ hai tuần sau, còn 3 ngày, cậu ấy ở Kyoto, cậu sau khi tới tớ sẽ chỉ cho cậu.”

“.....” Hạ Lập Nhân trong khoảng thời gian ngắn vẫn tiêu hóa không được tin tức kia, hẳn đều mộng tới nói không ra lời, qua thật lâu mới kích động nói, “Được! Tớ sẽ đến đúng giờ, tớ liền xuất phát tới Nhật Bản!” Thời gian xa cách lâu như vậy, Thẩm Ninh rốt cục nguyện ý lần nữa gặp hẳn, hẳn không biết chuẩn bị tâm lý thật tốt trong miệng Liễu Dật là có ý gì, nhưng bất kể phát sinh cái gì, chỉ cần Thẩm Ninh có thể đáp ứng gặp hẳn, đó chính là chuyện tốt!

“Cũng không cần vội vã như vậy, cậu tới sớm tớ cũng sẽ không chỉ sớm cho cậu.”

“Tớ vạn nhất lạ nước lạ cái thì sao, tớ tới sớm thích ứng một chút.”

“.....” Bệnh thần kinh, Liễu Dật yên lặng thổ tào.

.....

“Văn Quân, con gần đây có hảo hảo ăn cơm không a, sao lại gầy vậy, đâu giống người mang thai.” Phương Văn mặt mày ủ ê nhìn con gái mình, người ta mang thai ai mà không càng đường càng mập, nhưng tới chỗ

con gái bà lại càng dường càng gầy, đều sắp da bọc, cho nên bụng nổi lên nhìn qua đặc biệt thảm người, vốn là con gái xinh đẹp nhìn qua một chút già hơn chục tuổi rồi, tiêu tụy tới đều thoát hình rồi.

Hàn Văn Quân cắn ngón tay ở trong phòng đi tới đi lui, cô ta hiện tại toàn bộ tâm tư đều ở trên người Thẩm Ninh.

Tại sao chứ, tại sao chứ, Hàn Văn Quân cô trải qua thâm như vậy, mang thai nghiệt chủng, cả ngày còn phải trong lòng run sợ, người bên ngoài, đều mắng cô, bao khó nghe đều có, tất cả bạn bè đều cách xa cô, một tới thăm cô cũng không có, trong nhà cũng không có ai quan tâm cô, ngoại trừ mẹ ruột mình ra không ai vui vẻ gặp cô, ngay cả cha ruột cũng không nguyện ý phản ứng cô, cô hiện tại đối với Hàn gia là một chút tác dụng cũng không có, chỉ là một gánh nặng đơn thuần, ai cũng muốn phải sạch quan hệ với cô.

Mà chờ sau khi sinh con, cô liền phải đi ngồi tù, cô không muốn ngồi tù, cô còn trẻ, cô tại sao phải đi ngồi tù!

Nhưng Thẩm Ninh, Thẩm Ninh hẳn ta tên mù, rõ ràng là một tên mù, lại không làm chuyện tên mù nên làm, si tâm vọng tưởng mua danh chuộc tiếng, vô sỉ tìm thương thù, không mặt không da tham gia triển lãm mỹ thuật gì đó, buồn cười chính là lại còn đoạt giải, được người toàn thể giới tán thưởng khen ngợi, mấy tin tức truyền thông và quần chúng nào tàn kia giống như ong mật nhìn chăm chăm tới, nói hẳn ta là thiên tài, tranh nhau nhao nhao muốn mua tranh của hẳn ta.

Ha ha, tranh kia không phải hẳn vẽ được chứ, một tên mù có thể vẽ ra được cái gì? Một tên mù cái gì cũng không vẽ được!

Hắn lừa mọi người, hẳn căn bản là kẻ cắp vô sỉ!

Đúng, phải vạch trần hẳn, vạch trần bộ mặt thật của hẳn.

Hàn Văn Quân đột nhiên lộ ra nụ cười, đoạt giải được a, đoạt giải thật sự là quá tốt, hiện tại đại danh của Thẩm Ninh truyền khắp toàn thể giới, đứng tới càng cao rơi càng đau, lúc này vạch trần hẳn chính là thỏa đáng nhất!

Dựa vào cái gì tao trải qua không tốt mà lại tiêu dao như vậy, một tên mù nên có vị trí của một tên mù! Huống chi mà còn là một tên mù vô sỉ gạt người!

Phương Văn nhìn con gái cau lên khóe miệng lạnh run một trận, mấy ngày không gặp, con gái như thế nào càng thêm âm trầm, có chuyện gì đáng cao hứng, đều xui xẻo như vậy rồi còn cười được? Không phải là tinh thần xảy ra vấn đề đi?

Hàn Văn Quân cảm thấy Phương Văn cản trở liền đuổi bà đi, sau đó một mình nhốt trong phòng gõ máy tính, cô ta và Liễu Kiệt điều tra Thẩm Ninh rất nhiều, Thẩm Ninh lúc trước lúc trước đã làm kiểm tra ở bệnh viện nào các loại tài liệu điều tra cô ta còn giữ, hiện tại vừa lúc phải được công dụng.

Thẩm Ninh vốn là kẻ hoạch một ngày trước giải phẫu để cho Hạ Lập Nhân biết chân tướng, bởi vì không dám đối mặt Hạ Lập Nhân, anh đặc biệt dặn dò Liễu Dật không nên báo trước địa chỉ, nhưng kẻ hoạch không cần nổi biến hóa, buổi tối hôm anh hạ quyết định Hạ Lập Nhân liền biết chân tướng.

Hơn nữa còn là dùng cách phi thường không tốt.....

“Họa sĩ nổi tiếng Thẩm Ninh bị mù, tác phẩm thiên giới Tuyệt vọng và Ánh sáng đều do thương thù chấp bút thay!”

Một nhà truyền thông bất quá đột nhiên ở trên mạng công bố một cái tin tức như vậy, tiêu đề rất hút con người, rất nhanh ở trên mạng dẫn tới oanh động, không bao lâu liền lên top Weibo, nhóm bạn bè wechat cũng đều bắt đầu xoay chuyển điên cuồng.

Tin tức nói, theo người biết chuyện tiết lộ, Thẩm Ninh trước đó rất lâu mắt đã phát hiện ra vấn đề, sau khi tham gia triển lãm mỹ thuật trong nước liền không tiếp tục xuất hiện trước đại chúng nữa, hơn nữa phong cách các tác phẩm sau đó lại có thay đổi long trời lở đất, vừa nhìn liền không phải ra từ tay một người, trăm phần trăm là tìm thương thù vẽ thay, ý đồ danh tiếng của mình lừa gạt tiền tài.

Không nghĩ tới chuyện dĩ thường thuận lợi, tác phẩm thương thủ vẽ không chỉ có nhận được ủng hộ của đại chúng, thậm chí còn đoạt giải, hơn nữa còn là giải thưởng lớn!

Trong khoảng thời gian ngắn Thẩm Ninh cái danh tiếng tên lửa đảo này lan truyền rộng rãi, biến thành họa sĩ vĩ đại chạm tay có thể bỏng, được vạn người truy phủng, ai sẽ nghĩ tới hần vậy mà là một tên lửa đảo!

Ký giả viết bản thảo tin tức hành văn rất là không tệ, tình cảm dạt dào nghĩa chính ngôn từ, lưu loát viết hơn ngàn chữ, còn phối với bệnh án của Thẩm Ninh và sáng tác của anh, thời gian đoạt giải và mù đối lập.

Ngoài ra còn có phong cách tác phẩm của Thẩm Ninh trước sau đối lập, nhà truyền thông này cũng không biết ở đâu tìm được nhà bình luận tác phẩm mỹ thuật tạo hình, đối với tác phẩm của Thẩm Ninh từ thủ pháp kỹ xảo đến chủ đề ý cảnh đều làm phân tích, chuyên nghiệp hay không người bình thường nhìn không ra, nhưng nhìn thật giống có chuyện như vậy.

Sau đó tin tức cuối cùng còn nói, hi vọng Thẩm Ninh có thể đứng ra đối với scandal này tiến hành giải thích, cho mọi người một cái công đạo, mắt mặt này đều quảng tới nước ngoài rồi, quảng cả mặt của tổ quốc a!

Tóm lại tin tức này hoàn toàn là có lý có cứ, đáng giá tin tưởng a!

Cho nên liền biến thành một quả bom nặng ký, nổ tới mọi người đều chậm chạp không phản ứng lại, đây cũng không phải lừa gạt đơn giản như vậy, đây căn bản là vô sỉ tới không thể vô sỉ hơn đi?

Rất nhiều người đều tin cái tin tức này.

Họa phong trên mạng lập tức thay đổi, người vốn đối với Thẩm Ninh luôn ca ngợi thái độ thay đổi lượn, sùng bái biến thành chán ghét, khen ngợi biến thành chửi bới, không ai quan tâm cảnh ngộ bị thảm bị mù của Thẩm Ninh, mọi người để ý chỉ có cái gọi là vô sỉ lừa gạt của anh.

Một tên đồng tính vô sỉ mua danh chuộc tiếng lửa tiền lửa danh tiếng có cái gì tốt, mù rất giỏi sao, mù là có thể gạt người sao! Quả thực chính là lừa gạt tình cảm của chúng ta, quảng mặt mũi quảng tới nước ngoài rồi, người người la to đánh đều không quá phận.

Hạ Lập Nhân lúc nhìn thấy tin tức này cả người đều ngốc.

Mù..... Mù..... A Ninh của hần.....

75. Chương 75

Phụ diện tin tức đầu tiên đánh giá có thể thanh thế lớn đến loại trình độ này, hơn nữa tốc độ lan truyền nhanh như vậy, hơn phân nửa là có thủy quân đang trong âm thầm thúc đẩy, các truyền thông lớn rất nhanh liền chú ý tới, truyền thông chính quy sẽ không hoàn toàn theo gió đưa tin, trước khi chân tướng chưa rõ, bọn họ sẽ đứng ở góc độ tương đối trung lập đi chất vấn.

Mà một vài dã lộ tử (*), dựa vào mảnh khõe thu hút lượt view kiếm doanh tiêu đầu quân được nhiều như vậy, big V trên weibo forward tin tức truyền thông bát quái này đếm không xuể, ánh sáng của Trung Quốc bỗng chốc biết thành sỉ nhục của Trung Quốc, cho dù ai cũng muốn oanh tạc.

((*) dã lộ tử: báo lá cải)

Ánh mắt quần chúng là sáng như tuyết, những lời này trong cuộc sống thực tại chính là nói nhảm, nhìn đám bạn có chút nhọc trí và forward theo phong trào kia một chút liền biết, các loại tin vịt cộng thêm vài cái tiêu đề giật gân, tốc độ lan truyền chính là cực nhanh, có thể có mấy người là chân chính hiểu biết hội họa, trong tin tức nhìn qua có lý có cứ một lần, người qua đường rất nhiều liền tin.

“Trời ạ, ta nói phong cách trước sau làm sao thay đổi nhiều như vậy, hóa ra không phải một người vẽ, thật đáng sợ.”

“ĐM, đại âm mưu kinh thiên, thương thủ Thẩm Ninh tìm cũng đủ NB, lại còn để cho hần hai giải thưởng, thế này còn làm thương thủ làm cái gì a, tự mình đi ra ngoài xông xáo không phải tốt hơn, ngu vl a.”

“Đáng sợ, quá là đáng sợ, trái đất thật là đáng sợ, bảo bảo muốn trở lại sao hỏa.”

“Loạn thất bát tao cái gì, giả dối đi, ta không tin Thẩm Ninh mù.”

“Hu hu hu lừa gạt tình cảm của ta, hai hôm trước ta còn cùng bạn bè điên cuồng Amway kia mà (*), hóa ra đó là một tên lừa đảo?!”

((*) Amway: chắc thím nào cũng biết Amway là tập đoàn đa cấp nhể, nghĩa câu này chỉ đơn giản là mù quảng chạy theo nhưng sau đó mới biết bị lừa)

“Chỉ đáng thương Hạ Lập Nhân, quyết một lòng thích một đại lừa đảo.”

“Hần sẽ bị kiện a? Đây cũng không phải là gạt người đơn giản như vậy.”

“Vô sỉ, quá vô sỉ rồi!”

“Các người thích chút khẩu đức, người ta dù sao cũng bị mù a, khi dễ một người tàn tật coi là cái gì, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, hần cũng là vạn bất đắc dĩ đi.”

“Dù thánh mẫu thật là đáng sợ, người nhược người có lý a, tên lừa đảo chính là tên lừa đảo, người mù trên cái thế giới này rất nhiều, sao không thấy người khác gạt người như vậy a, hần nhưng là họa sĩ nổi tiếng, tố chất này, chắc chắc.....”

“Lượng forward đã sớm quá năm trăm rồi, cái này nếu là bịa đặt có thể nhìn ra được, ta thấy Thẩm Ninh không giống người như thế, cả nhà chúng ta đều là fan của hần, ta không tin hần sẽ làm ra chuyện như vậy.”

.....

Trên mạng nói gì cũng có, có nói Thẩm Ninh ác tâm không biết xấu hổ, cũng có vì anh nói đây là tin đồn, ngoài ra còn có người cảm thấy tin tức là thật, nhưng bọn họ có thể hiểu cách làm của Thẩm Ninh, các loại loạn thất bát tao, trong mười hot tìm kiếm weibo có 4 cái đều là liên quan tới sự kiện này, có thể thấy được trình độ náo nhiệt.

Mấy tin đồn loạn thất bát tao này Hạ Lập Nhân cũng không có nhìn thấy, hần chỉ nhìn chằm chằm hai chữ mù (*) trong tin tức, màn hình di động đều sắp bị hần bóp nát.

((*) mù:)

A Ninh của hần, A Ninh của hần..... A Ninh của hần không nhìn thấy sao.....

Hạ Lập Nhân bây giờ cái gì cũng hiểu rõ ràng, tại sao đột nhiên Thẩm Ninh muốn chia tay với hần, tại sao gặp hần còn không cho phép mở đèn, tại sao sau này thậm chí không chịu gặp hần.....

Tại sao hần đến bây giờ mới hiểu được chứ, hần thời gian dài như vậy đều ở đây làm gì, tại sao cho tới bây giờ không phát giác có cái gì không đúng, tại sao tại thời điểm Thẩm Ninh cần hần không có ở bên cạnh em ấy, tại thời điểm Thẩm Ninh thống khổ nhất hần đều là cái gì!

Hần tự cho là đúng đi giả bộ xem mắt với Hàn Văn Quân, lại tự cho là đúng cho rằng Thẩm Ninh thay lòng, thậm chí còn tự cho là đúng đi dây dưa với Tiết Mạch, hần điều tra tất cả mọi người một lần, chính là không muốn quan tâm thân thể Thẩm Ninh, hần và Thẩm Ninh sớm chiều ở chung 7 năm, thậm chí ngay cả mắt đối phương có vấn đề cũng không biết, cả thế giới tìm không được người yêu thất trách hơn hần.

Ban đầu Thẩm Ninh nói chia tay với hần nhất định là hạ quyết tâm cực lớn, nhưng hần, cái gì cũng không biết, liền đơn giản nói “Được” như vậy, hần có thể tưởng tượng Thẩm Ninh lúc ấy sẽ có bao thống khổ, một họa sĩ mất đi đôi mắt, vậy trong thế giới của em ấy còn dư lại cái gì, bản thân tuyệt vọng, mà mình, lại dễ dàng từ bỏ em ấy.....

Luôn miệng nói yêu Thẩm Ninh, chuyện mình tự nhận là chính xác tự mình cảm động, nhưng một chút cũng nhìn không thấy thống khổ và dày vò của đối phương.

Quả nhiên bách vô nhất dụng thị thâm tình (*).....

((*) không cần thiết trả giá nhất chính là thâm tình)

“Hạ đồng, Hạ đồng!” Đường Tuyết ở một bên nhắc nhở Hạ Lập Nhân.

Hạ Lập Nhân phục hồi tinh thần lại, hấn lấy mắt kính xuống che hai mắt mình, nước mắt từ giữa khe ngón tay hấn chảy xuống, đau lòng tới sắp nứt ra rồi, A Ninh của hấn, tại sao A Ninh của hấn phải gặp phải chuyện như vậy.....

“.....” Đường Tuyết ở bên cạnh Hạ Lập Nhân rất nhiều năm, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Lập Nhân khóc, cô cũng nhịn không được hốc mắt đỏ, boss nhà mình và Thẩm Ninh tình cảm nhiều năm như vậy cô là một đường nhìn tới, cô so với ai khác đều muốn rõ ràng hơn, đại boss nhà mình thích Thẩm Ninh bao nhiêu, ban đầu lúc Thẩm Ninh rời đi trong lòng cô không phải là không oán giận, thật sự không nghĩ tới chân tướng sẽ là như vậy.

“Hạ đồng, chuyện trước trước tiên bỏ xuống đi, hiện tại các truyền thông lớn đều đang đưa tin tin tức này, rõ ràng cho thấy có người cố ý bày ra, chúng ta phải mau chóng sớm xử lý.” Đường Tuyết lãnh tĩnh phân tích.

Cái khác cô không dám nói, nhưng có một điểm cô có thể khẳng định, Thẩm Ninh tuyệt đối sẽ không tìm thương thủ, anh không thiếu tiền, cần bản không cần vì sinh hoạt gánh nguy hiểm lớn như vậy, chủ yếu nhất là, anh muốn thật sự là lừa đảo mua danh cầu lợi này, ban đầu cũng sẽ không rời khỏi Hạ Lập Nhân, Hạ Lập Nhân có thể cho anh so với bất kỳ thương thủ nào hơn rất nhiều, bày đặt núi vàng không cần muốn đi làm trộm?

Cô cảm thấy nhân phẩm phương diện vẽ của Thẩm Ninh hấn là tuyệt đối không thành vấn đề.

“Đúng, cô nói rất đúng.” Hạ Lập Nhân một lần nữa đeo kính lên, “Cô hiện tại liền cho người đi liên lạc mấy nhà truyền thông thường hợp tác với chúng ta, hơn nữa viết mấy trang bản thảo bác bỏ tin đồn.” A Ninh của hấn mới sẽ không làm loại chuyện đó, A Ninh của hấn là họa sĩ giỏi nhất, hấn nhất định sẽ điều tra ra là ai ở sau lưng sinh sự! Trong lòng hấn đã có đối tượng hoài nghi sơ bộ, nhìn Thẩm Ninh không vừa mắt cũng chỉ có mấy người như vậy, có thể có bản lĩnh lớn như vậy liền càng ít.

Tốc độ của Hạ Lập Nhân rất nhanh, tin tức bác bỏ tin đồn đăng vài trang, thậm chí còn tìm mấy họa sĩ khác bình thường quan hệ với Thẩm Ninh không tệ tới làm chứng, trong đó còn có giáo viên trường học cũ của Thẩm Ninh, từ kỹ xảo bố cục họa tác cùng với nhân phẩm của Thẩm Ninh các phương diện hạ thủ, biểu thị Thẩm Ninh tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện tìm thương thủ như vậy, anh là một họa sĩ tài ba có tôn nghiêm.

Đặc biệt là hai tác phẩm đoạt giải, từ ý nghĩa chính của tác phẩm cùng với thị giác xúc mục kinh tâm cảm nhận được rung động mang đến cho mọi người, có thể cho thấy đây là nguyên sang của Thẩm Ninh, chính bởi vì anh mù, cho nên trong tác phẩm của anh mới hiện ra mỹ cảm tuyệt vọng làm cho người ta rung động, anh đối với hi vọng và tuyệt vọng hiểu hoàn toàn khác người thường, khát vọng đối diện với ánh sáng lại càng đâm vào trái tim người, tác phẩm của anh miêu tả cho mọi người thế giới trong mắt người mất đi ánh sáng, là góc độ người bình thường nhìn không thấy, cho nên mới đặc biệt dao động lòng người.

Nếu như anh thật sự là một tên lừa đảo theo lời của mọi người, anh sao không đi lừa gạt Hạ Lập Nhân, một bức tranh mới có thể bán bao nhiêu tiền, nếu như nói muốn danh tiếng, anh và Hạ Lập Nhân ở chung một chỗ bảy năm, có rất nhiều biện pháp dùng tiền mua danh tiếng, cần gì phải sau khi mù mới bắt đầu hao tổn tâm huyết.

Mà bản thân Hạ Lập Nhân cũng rất nhanh đăng thanh minh, biểu thị tuyệt đối tin tưởng Thẩm Ninh, hơn nữa còn truy cứu chuyện này đến cùng.

Hấn ở trên weibo của mình viết:

“Em ấy là người yêu vẽ nhất mà tôi từng gặp, vẽ đối với em ấy mà nói là chuyện thiêng liêng mà tốt đẹp, bất kể em ấy trải qua cái gì, tôi tin em ấy cũng tuyệt đối sẽ không đi bôi nhọ thánh thổ trong suy nghĩ của em ấy.”

Bác bỏ tin đồn vẫn có chút hiệu quả, nhưng mọi người luôn là đối với scandal cảm thấy hứng thú hơn, bất kể scandal gì, tốc độ truyền bá bác bỏ tin đồn cũng không nhanh bằng tốc độ truyền bá lời đồn, lượng truyền

bá thì càng không cần phải nói, bất quá bác bỏ tin đồn phần lớn là nền tảng có lực công bằng tin tưởng hơn, cộng thêm có nhân sĩ nổi danh thêm vào chống đỡ, người trung lập và tin tưởng Thẩm Ninh từ từ nhiều hơn.

“Ta lúc trước bị đánh mặt quá nhiều lần, làm cho bây giờ nhìn thấy tin tức đều muốn xem xét mới tiếp tục forward, làm không tốt sẽ bị đánh mặt.”

“Truyền thông và ký giả bây giờ quá vô lương rồi, nghe gió chính là mưa, hoàn toàn không biết nên tin ai, ta chờ Thẩm Ninh xuất hiện tiếp tục xếp hàng.”

“Hạ Lập Nhân thật là bạn trai tốt của Trung Quốc, nha không đúng, bạn trai cũ tốt của Trung Quốc! Mẹ nó xưng hô này sao kỳ quái như thế, hai người bọn họ rốt cuộc có chia hay không a?”

“Ta đã nói là giả rồi mà, tin đồn xuất hiện như vậy ta đã không tin, Thẩm Ninh hẳn cũng không phải là loại người như vậy, nhất định là có người ghen tỵ với hắn!”

“Đều nói như thật vậy, cái gì có tin hay không, hắn mù a, mù có thể vẽ ra cái lông, các người thông minh?! Phục các người rồi, một bang fan nào tàn ngu ngốc.”

“Hạ Lập Nhân nói tin các người liên tin, hắn một kẻ có tiền đại gian đại ác hiểu về vờ cái cộng lông, các người bảo hắn nhắm mắt lại vẽ chút xem, chuyện này ai cũng không làm được, không nhìn thấy hắn liên khẳng định vẽ tranh không được, cái này còn phải hoài nghi sao? Thật sự cho rằng viết tiểu thuyết hả, còn mang theo bàn tay vàng.”

“Hạ Lập Nhân đối với Thẩm Ninh đây mới thật là chân ái a, cho phép ta nào bộ một chút, Thẩm Ninh sẽ không bởi vì chính mình không nhìn thấy mới nói chia tay a? Không muốn làm nữ đối phương gì gì đó, úi chà chà, quả thực giống như quay phim truyền hình, ngược luyến tình thâm a!”

.....

Theo bác bỏ tin đồn, tình yêu của Hạ Lập Nhân và Thẩm Ninh lại bị nhắc tới, bất luận Thẩm Ninh có gạt người hay không, nhưng Hạ Lập Nhân đối với Thẩm Ninh tuyệt bích là chân ái, đây là không thể nghi ngờ, thoáng cái mấy lời kiểu “Ta lại tin tưởng vào tình yêu rồi” lại náo nhiệt lên.

Liễu Dật là ở giữa trưa ngày thứ hai mới nhìn thấy tin tức này, lúc ăn cơm Maynard nói với hắn, hắn lúc này mới phát hiện điện thoại di động của mình hết pin, không trách được bắt đầu từ hôm qua một cú điện thoại cũng không nhận được, đều là Maynard làm lơ hắn, luôn quán lấy hắn, làm cho hắn đều không có tâm tư làm chuyện khác.

Sau khi xem qua sơ lược trong lòng Liễu Dật là dở mờ dở mờ, cái này ai làm vậy, cùng Thẩm Ninh là có đại thù a mới hại người như vậy! Khi dễ một người tàn tật a!

Thẩm Ninh mù lâu như vậy hắn vẫn luôn bên cạnh nhìn, thống khổ và không dễ dàng của Thẩm Ninh hẳn tất cả đều nhìn ở trong mắt, hai tác phẩm đoạt giải kia như xuất hiện như thế nào hắn đều nhất thanh nhị sở, mất một đại nam nhân hồi đó đều lau nước mắt được chứ, đừng để hắn biết là ai, nhất định chém chết!

Đờ mờ quá chọc giận người, Liễu Dật cơm cũng ăn không vô, thiếu chút nữa đập phá điện thoại của Maynard, bất quá nghĩ đến điện thoại di động của mình hết pin liền thu tay lại, hắn cầm lấy điện thoại của Maynard gọi cho Hạ Lập Nhân.

Sau hai tiếng vang lên điện thoại bị cúp.

“Đệt!” Liễu Dật lại muốn đập điện thoại, bất quá cuối cùng vẫn là nhịn, sau đó gửi tin nhắn qua: Tao là Liễu Dật, mày tên ngu này mau nhận điện thoại của tao!

Hắn hiếm thấy dùng loại ngữ khí ngày nói chuyện với Hạ Lập Nhân, nhưng hiện tại hắn nhìn ai cũng đều là ngu, trong lòng cực kỳ tức giận.

Không quá vài giây đồng hồ điện thoại của Maynard liên vang lên, là Hạ Lập Nhân gọi lại.

“Mày làm cái gì mà cúp điện thoại của tao?!” Liễu Dật ào ào chỉ trích một trận.

“Xin lỗi, từ bắt đầu hôm qua điện thoại đặc biệt nhiều, tớ vừa nhìn là không quen liền cúp.” Hạ Lập Nhân nhu nhu huyết thái dương, hẳn một đêm không ngủ, “Tớ hôm qua vẫn luôn gọi điện thoại cho cậu, nhưng gọi không thông, cậu rút cuộc cái tình huống gì, A Ninh đâu?”

“Cậu ấy rất tốt, cậu ấy căn bản không biết chuyện trên mạng, tớ cũng vừa mới xem qua, lúc trước điện thoại di động hết pin, chuyện này rút cuộc ai làm?”

“Tớ đang tra, tớ đoán chừng hơn phân nửa có liên quan với Hàn Văn Quân.”

“Đệt, tớ liền biết là cô ta! Con đàn bà này thật đúng là không thấy quan tài thì vẫn không đổ lệ, cô ta đều như vậy rồi còn tác quái!”

“Cậu trước tiên giấu A Ninh, chờ tớ tới Nhật Bản rồi nói tiếp.”

“Phi, giấu diếm cái đầu cậu a, tớ nói với cậu, cậu lúc này bác bỏ tin đồn không được, liền biết mặt tớ!”

“Có ý gì?”

“Cậu tới nhà Thẩm Ninh một chuyến, tìm ba bảo mẫu kia của cậu ấy, bảo bọn họ muốn video.”

“Video gì?”

“Ban đầu tớ nghĩ tới đi, có lẽ Thẩm Ninh có một ngày có thể một lần nữa nhìn thấy, không chừng sẽ gặp được một bác sĩ thiên tài chữa khỏi cho cậu ấy, cho nên tớ liền trưng cầu ý kiến của cậu ấy, ghi chép lại bộ dáng cậu ấy bình thường vẽ tranh, để cho cậu ấy sau này hồi phục thị lực có thể xem một chút bộ dáng mình lúc đó như thế nào, coi như là giữ lại kỷ niệm đặc biệt đi, hiện tại tốt rồi, vô ý lại biến thành có lợi, đây coi như là căn cứ chứng cứ mang tính quyết định đi? Ngoài hai bức tranh đoạt giả kia ra, trong khoảng thời gian cậu ấy không nhìn thấy vẽ không ít đâu, nói ít cũng phải trên trăm bức đấy, cậu ấy nói tặng tôi tùy tiện cầm tôi đều ngại, đều là bảo bối, tôi đâu tùy tiện cầm.”

“Để cho mấy đứa ngu kia nhìn thật kỹ, xem một chút thiên tài thế giới là cái dạng gì!” Liễu Dật cảm giác mình thật sự là có khả năng dự đoán, “Ai còn nói Thẩm Ninh là tìm thương thủ tớ liền xé nát cái miệng của nó! Lúc cậu ấy vẽ bao cực khổ mấy đứa chỉ trích kia hiểu cái lòng ấy!”

“Không được tớ càng nói càng tức giận, tớ nói với cậu, cậu ngàn vạn không thể tiện nghi con tiện nhân Hàn Văn Quân kia, tớ thật sự cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy phụ nữ nào đáng ghét như vậy, còn là phụ nữ mang thai, cô ta cũng không vì đứa con trong bụng mình tích chút đức sao!”

Liễu Dật nói tới hưng phấn, hoàn toàn không biết Hạ Lập Nhân đầu bên kia điện thoại đã rời đi rồi, ngay cả điện thoại cũng không kịp cúp, hẳn đã khẩn cấp chạy tới nhà Thẩm Ninh.....

76. Chương 76

Hạ Lập Nhân vội vã chạy tới nhà Thẩm Ninh, bảo mẫu nhà Thẩm Ninh cũng đang lục video, ba bảo mẫu chỉ còn một ở nhà, còn lại hai về nhà thăm người thân rồi, dù sao Thẩm Ninh không có ở đây bọn họ cũng không có chuyện khác để làm, bảo mẫu còn dư lại kia cũng là hôm nay mới biết được tin tức, cho nên chuyện video mới chậm trễ không có bọc quang.

Lượng video thật sự là rất lớn, Thẩm Ninh vẽ nhiều tranh như vậy ư, mỗi một bức đều phải vài tiếng mới có thể hoàn thành, cho dù đều có đánh dấu ngày tháng, tìm cũng phi thường phiền toái, muốn dựa theo ngày tháng chia cắt phân loại, sau đó từng cái đăng lên.

Lúc này chính là có tiền dễ làm việc, Hạ Lập Nhân đem tất cả video tư liệu đều mang về công ty, công ty người nhiều máy tính nhiều cũng đủ tốt, tốc độ xử lý rất nhanh.

Mấy bức tranh trong phòng vẽ tranh của Thẩm Ninh Hạ Lập Nhân đều cho người bảo vệ kỹ lưỡng, mặc dù còn chưa có trưng cầu đồng ý của Thẩm Ninh, nhưng hẳn muốn vì Thẩm Ninh mở một triển lãm tranh các tác phẩm này, A Ninh của hắn là ưu tú nhất, hẳn là để cho toàn bộ thế giới đều nhìn thấy tài ba của anh!

Video vừa ra dẫn tới sóng to gió lớn, thật giả phân biệt, ngay cả người tiếp tục thích bịa đặt cũng không cách nào nói ra lời Thẩm Ninh tìm thương thủ, người lúc trước phỉ báng Thẩm Ninh tới tập bị đánh mặt.

“Sự kiện Thẩm Ninh tìm thương thủ đảo ngược, ánh sáng của Trung Quốc danh xứng với thực”.

Mấy truyền thông quyền uy lớn tới tập phát tin tức liên quan, Thẩm Ninh mù là sự thật, nhưng tranh đều là tự anh sáng tác, đối với một họa sĩ mà nói, điều này đòi hỏi nội tâm cường đại cỡ nào mới có thể làm tới điểm này, nếu như đổi lại là những người khác, hơn phân nửa một khắc kia không nhìn thấy liền sụp đổ, đối với họa sĩ mà nói, mất đi mất liền tương đương mất đi toàn bộ thế giới.

Hạ Lập Nhân cho người đăng trên website video nổi tiếng gần trăm video, phần lớn video là làm xử lý gia tốc, bởi vì thời gian thật sự quá dài, chỉ có hai tác phẩm đoạt giải là video đầy đủ, từ hạ bút tới thu bút, video dài tới mấy tiếng một phút không cắt.

Đặc biệt là Ánh sáng, rất nhiều người khóc xem xong, bởi vì người có tâm phát hiện, thời gian sáng tác Ánh sáng rất vi diệu, vừa vặn là trong thời gian scandal của Hạ Lập Nhân và Tiết Mạch, cho nên bức họa này nói là Thẩm Ninh vì Hạ Lập Nhân mà sáng tác cũng không quá đáng.

Đối với Thẩm Ninh không nhìn thấy, vẽ tranh là phi thường khó khăn, bàn vẽ của anh cũng không giống của người khác, trên dưới trái phải bốn phía đều có thước vạch nhô ra, đo đạc Thẩm Ninh dựa vào ngón tay và ký hiệu thước vạch làm tương xứng với hai mắt mình, căn bản hoàn toàn dựa vào trực giác của chính mình, trợ thủ của anh cũng không có nền tảng mỹ thuật, có thể giúp đỡ anh phi thường ít, chỉ có thể căn cứ theo yêu cầu của anh cầm lấy thuốc màu đã đánh dấu tốt số màu giúp phối màu.

Cách phối màu của Thẩm Ninh cũng phi thường đặc biệt, đó là một quyển sách phối màu phi thường dày, là tự anh lập ra, bởi vì lúc vẽ tranh màu sắc không có khả năng yêu cầu liền nhất định đã có thuốc màu có sẵn, rất nhiều đều phải tự mình căn cứ tỷ lệ điều chế.

Trên sách mỗi một loại màu anh đều đánh dấu mã số, sau đó bên cạnh viết số màu thuốc màu và tỷ lệ để dùng, lúc anh vẽ tranh nói muốn mã số màu sắc, trợ thủ liền có thể lật đến trang màu sắc cần căn cứ vào nêu ra phương pháp phối màu.

Mấy trăm loại mã số màu sắc Thẩm Ninh đều nhớ tới rõ ràng, hơn nữa có thể chỉ bằng hiện tượng và trực giác ở trên bàn vẽ vẽ ra nội dung muốn vẽ đồng thời phối màu, cái này không có kiến thức cơ bản cực lớn tuyệt đối không thể làm được.

Mọi người đều biết một câu nói: Thiên tài là 1% linh cảm cộng thêm 99% cố gắng, nhưng 1% linh cảm này là quan trọng nhất, thậm chí còn quan trọng hơn 99% cố gắng kia.

Nhưng nếu không có 99% cố gắng kia, 1% linh cảm này liền vĩnh viễn bị mai một, Thẩm Ninh chính là đại biểu điển hình nhất.

Anh là phái học viện tiêu chuẩn, hết sức chú trọng kỹ xảo vẽ tranh, thời sinh viên chính là sinh viên xuất sắc nổi danh, hàng ngày luyện tập chưa từng lười biếng, cho dù sau khi thành danh cũng là nghiêm túc trước sau như một, kiến thức cơ bản so với ai khác đều muốn vững chắc hơn, cho nên sau khi anh không nhìn thấy, anh có thể bằng kinh nghiệm nhiều năm tích lũy và nền móng vững chắc vẽ ra tác phẩm Ánh sáng tốt như vậy.

Cho nên anh đoạt giải không phải là may mắn, không phải là vận khí tốt, nếu như chỉ là không có thiên phú, anh tuyệt đối không đạt tới độ cao hiện tại, là cố gắng của anh tạo ra cho anh, mà không phải là mù.

“Không có thiên tài nào là không bỏ ra liền có thể nhận được hồi báo, bọn họ luôn ở nơi người không nhìn thấy cố gắng, người cho nên giỏi cái gì đều là nhờ mồ hôi tích lũy mà có được.”

Tài năng và cố gắng của Thẩm Ninh đều được đánh giá cực cao, mà mấy người lúc trước phỉ báng anh bị chửi tới cầu huyết lâm đầu.

“Thương Thẩm Ninh, ngược chết mị, người tung tin vịt cũng quá xấu xa rồi, khi dễ một người mù [nước mắt] [nước mắt] [nước mắt]”

“Một tác phẩm lớn đáng khâm phục, thật là không lời nào để nói, thiên tài chính là thiên tài, không nhìn thấy cũng là thiên tài! [tán thưởng]”

“Khóc, chẳng lẽ Thẩm Ninh sau này tiếp tục không nhìn thấy nữa sao, lúc trước còn tưởng là nói hươu nói vượn.”

“Ta nhìn thấy bộ dáng anh ấy ở trên bàn vẽ vụng về sờ tới sờ lui liền đau lòng tới nước mắt ngăn không được, quá đáng thương, đối lại là ta tuyệt đối không có kiên nhẫn như vậy, phần lực ý chí này đáng giá kính phục!”

“Tin tức bịa đặt kia đã sớm vượt qua 500 rồi, có thể tổ cáo, ủng hộ quyền bảo vệ, rõ ràng nghệ thuật gia Trung Quốc chúng ta rất giỏi, danh tiếng truyền tới nước ngoài, lại chịu vấy bẩn như vậy, rất nhiều người nước ngoài đều tin, ảnh hưởng quá ác liệt, bịa đặt như thế, táng tận thiên lương!”

“Bịa đặt nhất thời sảng khoái, cả nhà bãi hỏa táng, có chút ngu ngốc liền thiếu mất thoán thiên hầu rồi (*), bằng không làm sao bầu trời và mặt trời vai kề vai mỉm cười”

((*) thoán thiên hầu: tên một loại pháo)

“Lợi hại, ánh sáng của Trung Quốc danh xứng với thực! [vỗ tay]”

“Xem khóc rồi, quá đáng thương, bảo bảo của chúng ta tốt như vậy, vậy mà có người hại anh ấy, nhất định là ghen tỵ tài hoa của anh ấy nhìn không được anh ấy tốt! Hạ Lập Nhân vợ anh bị bắt nạt tới thảm rồi, anh nên báo thù cho anh ấy, lời hình mẫu bá đạo tổng tài ra, đây cũng là cơ hội xoát hảo cảm rất tốt!”

“Mẹ nó mỹ thuật sinh ra tới bây giờ, ta đều hoài nghi tay ta có phải chân gà rồi hay không, Thẩm Ninh không nhìn thấy còn có thể vẽ tới đẹp như vậy, ta thị lực 2.0 vẽ ra đều là cứt chó, mắt ta có tác dụng gì! [tạm biệt] [tạm biệt] [tạm biệt]”

“Bởi vì chuyện này chia tay với bạn trai ta rồi, lúc trước hấn vu khống Thẩm Ninh tìm thương thủ, tranh cãi với ta, còn liều mạng forward, bản cô nương trong cơn tức giận chia tay với hấn rồi, hiện tại hấn quay đầu lại tìm ta hợp lại, hợp lại MB người, lowB trong lòng u ám cút được bao xa liền cút! [tạm biệt]”

(MB: Money boy

lowB = kẻ tiện)

“Kẻ bịa đặt cũng hao tổn tâm huyết, nhiều tư liệu cặn kẽ như vậy, bệnh án của Thẩm Ninh cũng bị PO ra, xâm phạm quyền riêng tư, bản lĩnh thật lớn.”

.....

Ngoại trừ bác bỏ tin đồn, vướng mắc tình cảm của cũng là trọng điểm mọi người chú ý.

Có tin tức nói, Thẩm Ninh trước mắt bởi vì liên quan tới thân thể ở nước ngoài an dưỡng lúc trước anh bị rất nhiều chuyên gia trong ngoài nước cự tuyệt, bởi vì giải phẫu nguy hiểm quá lớn cơ hồ không có khả năng thành công, ngay cả Fukushima quyền uy của khoa ngoại não đề nghị 3 lần cũng cự tuyệt làm giải phẫu cho anh, đề nghị anh tuân thủ trị liệu.

Theo người biết chuyện nói, bởi vì mất đi hi vọng hồi phục thị lực, cho nên Thẩm Ninh mới lựa chọn chia tay với Hạ Lập Nhân, thậm chí không tiếc phá hủy danh tiếng của mình, chỉ vì không liên lụy người yêu. Mà Hạ Lập Nhân cho đến hôm qua mới biết chuyện Thẩm Ninh mù, hoạn nạn gặp chân tình, hấn hoàn toàn tin tưởng Thẩm Ninh, cũng bởi vì hấn nhiều cách bôn tẩu bác bỏ tin đồn, tại thời điểm Thẩm Ninh khó khăn nhất bất ly bất khí, cũng buông lời sẽ truy cứu đến cùng tin đồn, vì Thẩm Ninh lấy lại công đạo, hấn đã mời đoàn luật sư hùng mạnh, thề vì quyền bảo vệ của Thẩm Ninh đến cùng!

Mà trong tầm tối tự có thiên chú, bạn tốt của Thẩm Ninh vì anh quay video kỷ niệm trở thành chứng có bác bỏ tin đồn mang tính quyết định, coi như là tất cả đều vui vẻ, tin tưởng trải qua chuyện lần này hai người hấn là sẽ hợp lại, dù sao bọn họ vẫn yêu nhau chẳng bao giờ thay đổi.

Ký giả viết bản thảo này cũng không biết là tác giả tiểu thuyết xuất thân từ nơi này, hành văn kia, đem tình yêu giữa hai người miêu tả tới được gọi là thê mỹ, ở giữa còn xen kẽ rất nhiều câu chuyện nhỏ chi tiết nhỏ. (tui nghĩ chính là thím phóng viên lúc trước vẽ lên câu chuyện tình yêu giữa Trịnh con ghê và Phó nào tào .=)

Chuyện so với Tiết Mạch, chỗ nào là Hạ Lập Nhân thay lòng đổi dạ, hẳn là không ưa có người bắt chước Thẩm Ninh cố ý trả thù, nhìn kết quả xui xẻo của Tiết Mạch liền biết.

Còn có dự án hợp tác “Lập Ninh”, Lập Ninh Lập Ninh, không phải là Hạ Lập Nhân và Thẩm Ninh sao, dự án lớn như vậy Hạ Lập Nhân lại lấy cái tên như thế, có thể thấy được hẳn đối với Thẩm Ninh yêu tới thâm trầm.

Theo bảo mẫu nhà Thẩm Ninh nói, đoạn thời gian trước Hạ Lập Nhân vì gặp Thẩm Ninh, ở dưới trời mưa lớn đàng đàng ở bên ngoài dầm mưa một ngày, đến mức dầm thành cảm nặng, mà Thẩm Ninh vì để cho Hạ Lập Nhân hết hy vọng, vẫn kiên trì không chịu gặp nhau, mặc dù cách làm này không nhất định có người tán đồng, nhưng anh yêu Hạ Lập Nhân trái tim kia là tuyệt đối không ai có thể chất vấn, nếu như không phải yêu tới thâm trầm, làm sao sẽ làm tới quyết tuyệt như vậy.

Các loại chi tiết khác còn có rất nhiều, tóm lại giữa hai người được gọi là ngược luyến tình thâm, thật là người đọc thương tâm người nghe rơi lệ.

Nhìn bài báo quả nhiên không ít người khóc một dòng sông, tới tập tở về lại tin tưởng tình yêu rồi, nếu như cái này đều không phải chân ái, cái gì mới gọi là chân ái!

Chuyện càng diễn càng liệt, rất nhiều người đều đang thảo phạt người bịa đặt và công ty truyền thông bát quái đưa tin đầu tiên kia, giới nghệ thuật cũng có rất nhiều người đứng ra vì Thẩm Ninh nói chuyện, giáo viên hướng dẫn ở học viện Hoa Kỳ của Thẩm Ninh tức giận nói: Sáng tác nghệ thuật là một việc phi thường nghiêm túc, tìm thương thủ chấp bút thay là vấy bẩn nghiêm trọng nhất đối với một người sáng tác nghệ thuật, hi vọng người bịa đặt có thể chủ động đứng ra nhận lỗi với Thẩm Ninh.

Xem tình hình trên internet nghiêng về một bên Hạ Lập Nhân thở phào nhẹ nhõm, lần này thật sự cảm ơn Liễu Dật, giúp cái ơn thiên đại, nếu không phải mấy video kia Thẩm Ninh không thể nào nhanh như vậy liền khôi phục trong sạch, nhưng sau khi thở phào nhẹ nhõm, Hạ Lập Nhân lại lâm vào tự trách thật sâu, hẳn thậm chí cũng không dám đi đối mặt với Thẩm Ninh, bất kể người khác khen hắn si tình như thế nào cũng không thể che giấu hắn hành động thất trách với người yêu, tại sao hắn không có sớm phát hiện Thẩm Ninh không thích hợp, hắn căn bản cũng không có tư cách đi làm cho Thẩm Ninh thích, hắn thậm chí còn đáp ứng Thẩm Ninh chia tay, có lẽ đối với Thẩm Ninh mà nói, mấy lời đồn này của bên ngoài còn không có tổn thương người “Tốt” bằng hồi đó mình đáp ứng.

77. Chương 77

Liễu Dật nhìn tình thế đã hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay bọn hắn, liền đem chuyện đầu đuôi nói cho Thẩm Ninh.

Thẩm Ninh lúc nghe được rất ngoài ý muốn, anh không nghĩ tới mình lại vẫn sẽ gặp phải chuyện như vậy, hơn nữa vốn đã hẹn xong ngay mai gặp mặt với Hạ Lập Nhân nói với anh chân tướng, không nghĩ tới lại sớm dùng loại cách này bị đối phương biết được.

“..... Lập Nhân anh ấy có trách tôi hay không?” Thẩm Ninh đầu tiên lo lắng vậy mà là điểm này, “Tôi giấu anh ấy lâu như vậy, anh ấy khẳng định rất tức giận đi?”

“Cậu ta sinh khí cái rắm a, cậu ta có cái gì tốt mà sinh khí, cậu ta còn có mặt mũi tức giận? Cậu và cậu ta chung sống nhiều năm như vậy đều không nhìn ra thân thể cậu có vấn đề, cậu ta còn có mặt mũi tức giận?” Liễu Dật coi như là phục sóng não của Thẩm Ninh, quả nhiên hai người này là một đôi, sóng não đều giống y như nhau, đều lo lắng đối phương sẽ tức giận.

“Thật sự?” Thẩm Ninh khản trương niết tay mình.

“Cái này khẳng định a, cậu ta đau lòng cậu muốn chết, cậu cũng thật là, sớm nói với cậu ta không phải không nhiều chuyện như vậy rồi, cũng chắc chắn sẽ không có người hô phong hoán vũ.” Liễu Dật càng nghĩ càng khó chịu.

“Tôi.....” Thẩm Ninh chột dạ.

“Được rồi được rồi, tôi biết rồi, tôi không nói cậu nữa, cậu ta ngày mai đoán chừng ngày mai sẽ tới đây, cậu xem xảy ra chuyện lớn như vậy, sau giải phẫu có muốn kéo dài hay không?”

Thẩm Ninh có chút do dự, “..... Tôi cũng không biết, anh giúp tôi hẹn Maynard đi, tôi hảo hảo tán gẫu với hắn một chút.”

“Được.” Liễu Dật gật đầu một cái, “Bất quá tôi cảm thấy kéo dài sau này khá tốt, đợi lâu như vậy rồi không cần thiết một hai ngày này, dù sao Lập Nhân đã biết rồi, cậu tốt xấu cũng để cậu ta có tâm lý chuẩn bị a.”

“Cậu là không biết, chuyện này nháo tới đặc biệt lớn, cậu là người trong cuộc dù sao cũng phải lộ diện lên tiếng đi?” Liễu Dật than thở, “Bất quá cậu yên tâm, Lập Nhân bên kia đang tra giúp cậu, xem tới cuối là ai giở trò quỷ, tôi đoán hơn nửa chính là con mụ Hàn Văn Quân kia, cậu chờ tin tức tốt là được.” Liễu Dật an ủi.

“Cái này ngược lại không có gì, cảnh sát khẳng định cũng sẽ điều tra a, tới lúc đó đưa luật sư văn kiện là được.” Thẩm Ninh ngược lại rất trấn định, “Vẫn là phải cảm ơn anh, nếu không phải tôi anh đoán chừng cửa này rất khó qua.”

“Cái này có cái gì khó qua, coi như không có mấy video kia cũng chẳng sao, để người xem bộ dạng cậu vẽ tranh một chút liền biết, cậu đây là có tài thực sự, còn sợ người nhìn a.” Liễu Dật bĩu môi.

Lúc truyện nháo tới sôi sùng sục, Thẩm Ninh rốt cục lộ diện rồi, anh tiếp nhận phỏng vấn của một nhà truyền thông quyền uy, đối phương đặc biệt phái phóng viên tới Nhật Bản phỏng vấn anh, muốn hảo hảo chụp trạng thái hiện tại của anh, làm chủ đề đặc biệt gì đó, nói là sẽ không làm chậm trễ anh quá lâu, Thẩm Ninh sau nhiều lần suy nghĩ đáp ứng.

Phỏng vấn phân ra hai phần công bố, công bố ban đầu chính là video phỏng vấn cá nhân Thẩm Ninh, sau vài tuần sẽ lần lượt đối với sáng tác nghệ thuật của Thẩm Ninh, sinh hoạt cùng với thân thể vân vân các phương diện làm series bản tin chi tiết, người bên cạnh Thẩm Ninh, nhân viên chữa bệnh và chăm sóc, bảo mẫu, bạn bè, giáo viên bạn học, những người khác trong giới nghệ thuật vân vân đều là đối tượng được phỏng vấn, thậm chí còn có Hạ Lập Nhân.

Phỏng vấn cá nhân của Thẩm Ninh ngày thứ hai liền tung ra, đây là lần đầu tiên sau sự kiện thương thủ anh công khai lên tiếng.

“Thầy Thẩm, chào ngài, phi thường cảm ơn ngài có thể tiếp nhận phỏng vấn của chúng tôi.” Phỏng vấn Thẩm Ninh chính là nữ phóng viên xinh đẹp trẻ tuổi, nghe nói là fan của Thẩm Ninh.

“Chào cô.” Thẩm Ninh hướng về nơi phát ra thanh âm lộ ra một nụ cười.

Phỏng vấn là tiến hành ở phòng bệnh của Thẩm Ninh, Thẩm Ninh hôm nay mặc quần áo vô cùng bình thường thoải mái, nhưng anh lớn lên bộ dáng thanh nhã, vóc người lại đẹp, mặc cái gì cũng đẹp, mặc dù mắt không có tiêu cự gì, nhưng nhìn qua có một loại mỹ cảm khác, vui tai vui mắt đồng thời lại khiến cho người đau lòng không thôi, một mỹ nam rất đẹp làm sao lại mù chứ, anh còn có tài hoa như vậy.

“Phi thường xin lỗi thầy Thẩm, thân thể ngài tình trạng không tốt còn phải phiền toái ngài như vậy, tôi sẽ tăng nhanh tốc độ, tận lực không làm lỡ ngài nghỉ ngơi.” Nữ phóng viên xin lỗi.

“Không sao, đây cũng không phải vận động kịch liệt gì, chúng ta làm giống như tán gẫu là được.” Hai người hàn huyên một hồi.

Phỏng vấn chủ yếu nhất là quay xung quanh “Sự kiện thương thủ” triển khai, bởi vì Thẩm Ninh có Hạ Lập Nhân bảo vệ, những vấn đề khác nữ phóng viên cũng không dám hỏi loạn, vấn đề tình cảm một mực không có hỏi, chỉ sợ kích thích Thẩm Ninh.

“Lúc trước trên mạng có người bôi nhọ ngài lừa gạt đại chúng, tác phẩm đoạt giải nhờ thương thủ chấp bút thay, thầy Thẩm ngài có thể nói một chút quan điểm của ngài về chuyện này không?”

Thẩm Ninh cười nói: “Kỳ thực tôi đến bây giờ cũng không hiểu tại sao có người nào động sẽ lớn như vậy, bởi vì tôi không nhìn thấy, cho nên tới hôm qua mới biết chuyện này, bạn bè tôi sợ tôi chịu kích thích vẫn không dám nói với tôi, chờ sau khi chuyện tra ra manh mối mới nói chân tướng với tôi. Tôi rất cảm kích bạn bè tôi, cũng rất cảm kích fan và netizen tin tưởng ủng hộ tôi, nếu như không có bọn họ, tôi e rằng tới bây giờ cũng không thể trong sạch, về phần người khởi xướng bịa đặt, tôi tin cảnh sát sẽ tra ra chân tướng, tôi sẽ chiếu theo thủ tục khởi tố.”

“Tôi tin nhất định rất nhanh sẽ tra ra manh mối, ảnh hưởng của chuyện này phi thường ác liệt, hi vọng người tung tin đồn có thể sớm chịu chế tài của luật pháp, trả lại thầy Thẩm ngài một công đạo.”

“Cảm ơn.”

Hai người sau khi hàn huyên một lát sự kiện thương thủ nữ phóng viên đối đề tài.

“Không vui về chúng ta không nói nữa, nói chút vui vẻ.” Nữ phóng viên đề cập tới tác phẩm đoạt giải, “Chúng ta đều biết, Ánh sáng của thầy Thẩm lần này ở triển lãm mỹ thuật quốc tế cung điện Louvre đạt giải hội họa giải vàng, thành thực mà nói, lúc tôi nhìn thấy bức tranh này cũng bị rung động tới, nếu như tôi có tiền, tôi cũng muốn mua về nhà! Cho nên tôi rất hiếu kỳ, bản thân thầy Thẩm đối với tác phẩm đoạt giải này có ý kiến gì không, là nguyên nhân gì thúc đẩy anh sáng tác ra một tác phẩm tài ba như vậy?”

Nói tới vấn đề này Thẩm Ninh trầm mặc một hồi.

“..... Kỳ thực vấn đề này tôi cũng không biết trả lời cô thế nào.” Thẩm Ninh cười khổ, “Tác phẩm có thể đoạt giải kỳ thực cũng là ngoài dự đoán của tôi, không phải khiêm nhường, thật sự là ngoài ý muốn, bởi vì bản thân cũng không biết tác phẩm tôi sáng tác ra rốt cuộc là cái dạng gì.”

Nữ phóng viên có chút ngốc, trong lòng tự nhủ video chúng ta đều xem a, chính là bản thân anh vẽ đấy a, anh sao có thể không biết chứ.

”Tôi nói như vậy mọi người có thể không rõ, ừm..... Bởi vì tôi không nhìn thấy, cho nên tác phẩm tôi vẽ ra nhất định sẽ chênh lệch rất lớn so với tưởng tượng của tôi, vẽ tranh coi như là cuộc sống tinh tế, tôi lúc nhìn thấy cũng sẽ có hạ bút sai, hướng chỉ tôi hiện tại không nhìn thấy, chỉ dựa vào tay cùng trực giác và kinh nghiệm, không thể nào hoàn toàn phục hồi phác họa trong đầu tôi.

” Tuyệt vọng và Ánh sáng đạt giải đều ngoài ý muốn của tôi, nếu không phải bạn tôi lấy danh nghĩa của tôi mang đi tham gia triển lãm, tôi nghĩ bọn chúng vĩnh viễn đều sẽ ở trong phòng vẽ tranh của tôi, bọn chúng chỉ là hai trong số rất nhiều tác phẩm của tôi mà thôi, cho nên muốn hỏi tâm tình khi đoạt giải, tôi chỉ có thể nói là ngoài ý muốn đi, chính mình cũng không cách nào nói ra chỗ đặc biệt của bọn chúng, tôi nghĩ người từng xem bức tranh này đều có tư cách đánh giá hơn bản thân tôi.”

Mũi nữ phóng viên có chút chua, cô không nghĩ tới một chủ đề vui vẻ như vậy thế nhưng sẽ trở nên nặng nề như vậy, Thẩm Ninh thật là quá đáng thương, anh ấy ngay cả tác phẩm mình vẽ cái dạng gì đều không nhìn thấy.

“Con cô hỏi linh cảm sáng tác Ánh sáng , bức tranh này tôi ban đầu là làm phong bút mà vẽ thôi, sau Ánh sáng tôi liền không tiếp tục cầm bút vẽ nữa.” Thẩm Ninh ăn ngay nói thật.

“Phong bút? Tại sao?!” Nữ phóng viên một chút nghi thái không có, cô bị dọa sợ, một đại tài tử như vậy phong bút, đây cũng là tổn thất siêu cấp lớn của giới nghệ thuật a, Thẩm Ninh hiện tại chính thức vượt lên đỉnh cao sự nghiệp, hần là mài sắt khi còn nóng mới đúng.

“Tôi coi vẽ như chuyện quan trọng nhất trong sinh mệnh, ban đầu mù, tôi cơ hồ mỗi ngày đều sẽ tiến hành sáng tác, bất kể trạng thái có tốt hay không, tôi đều sẽ vẽ lên một hai bức, bởi vì tôi sợ thời gian dài không động tới bút vẽ tôi sẽ từ từ mất đi khả năng vẽ, đối với tôi của lúc đó mà nói, không có chuyện gì đáng sợ hơn việc này.”

“Nhưng lúc ấy bởi vì vừa mới mù, tâm tình vẫn phi thường tiêu cực, luôn là tràn đầy tuyệt vọng, tất cả tác phẩm đều là mang theo tâm tình tiêu cực đi sáng tác, Tuyệt vọng chính là sáng tác ra dưới trạng thái như vậy, bạn tôi lại nói tên tôi đặt không tốt, nên gọi là hi vọng mới đúng, cho nên nói đoạt giải mới ngoài dự đoán của tôi.”

“Sau đó tôi dần dần không nhìn thấy nữa, bác sĩ cũng nói với tôi, tuyệt đối không có khả năng hồi phục thị lực, ai cũng không muốn để tôi tiến hành giải phẫu, sau đó tôi liền từng ngày trở nên tê dại, rất nhiều tác phẩm đều dưới loại trạng thái tinh thần này sáng tác, cho dù tôi không nhìn thấy, tôi cũng biết bọn chúng sẽ bày ra với mọi người một loại khí tức như dạng gì.”

Hốc mắt nữ phóng viên bắt đầu phấp phồng.

“Bất quá lúc đó tôi cũng không có tự giác, cả người đều tê dại, cho đến.....” Thẩm Ninh dừng lại một chút, “Cho đến khi tôi nghe nói người tôi yêu có người yêu khác.” Anh dùng người yêu gọi Hạ Lập Nhân, mặc dù không chỉ tên nói họ, nhưng mọi người đều rất rõ ràng.

“Ngay lúc đó tôi trong lòng tràn đầy ghen tỵ, tâm nghĩ, nếu như tôi nhìn thấy, vậy đứng bên cạnh người đó hẳn là tôi đi? Chúng tôi cũng sẽ không chia tay.”

“Thậm chí tôi hối hận, tại sao ban đầu muốn rời khỏi anh ấy, anh ấy đối với tôi tốt như vậy, chưa từng thương tổn tôi, tôi lại bởi vì ích kỷ và tự ti lừa gạt anh ấy, nhưng chờ anh ấy tìm được hạnh phúc mới tôi lại không có cách nào thẳng thắn đi chúc phúc, tôi bất quá chính là lừa mình dối người, vừa ti tiện lại ích kỷ.”

“Ngay lúc đó tôi điên cuồng muốn hồi phục thị lực, cho nên liền sáng tác Ánh sáng , cho nên nó cũng không phải tác phẩm tốt đẹp gì, có lẽ chính bởi vì tôi không nhìn thấy, nó hiện ra mị lực tôi ngoài ý muốn, cho nên đối mặt với khen ngợi như vậy, tôi cảm giác hổ thẹn.”

“Sau khi phát tiết tôi lập tức thanh tĩnh, nhớ lại tất cả sáng tác sau khi mù, tôi cảm thấy những người khác nhìn thấy bọn chúng cũng sẽ không có bao vui vẻ, tôi lập tức không tìm được ý nghĩa tiếp tục vẽ nữa, cảm giác tôi bất quá chính là tự thỏa mãn chính mình, cũng không phải dùng tâm tình nhiệt tâm để sáng tác.”

“Nếu như có một ngày tôi một lần nữa cầm lên bút vẽ, khẳng định là bởi tôi hồi phục thị lực.” Thẩm Ninh chậm rãi nói.

Nữ phóng viên và nhiếp ảnh gia đều nước mắt rưng rưng, bọn họ chưa từng nghĩ hướng phỏng vấn sẽ là như vậy, thống khổ trong lòng không phải là mấy câu nói ngắn ngủn này có thể biểu đạt ra, nhưng đã đau xót tới mức làm cho bọn họ muốn khóc, rốt cuộc là quyết tâm như thế nào mới khiến cho người này vứt bỏ chuyện quan trọng nhất trong đời, đây chính là cái gọi là chấp nhất của nghệ thuật gia đi, anh thật sự coi vẽ tranh như một chuyện rất thần thánh, không muốn cho phép bản thân không còn thuần túy nữa đi vấy bẩn phần thiêng liêng này.

78. Chương 78

Chương trình vừa truyền ra liền dẫn tới phản ứng nhiệt liệt, trên mạng ùn ùn kéo đến đều là đau lòng đối với Thẩm Ninh, trước kia mọi người đều gọi anh là Thẩm Ninh hoặc là thầy Thẩm, hiện tại rất nhiều người gọi anh là Ninh bảo bảo.

Mở miệng một cái là Ninh bảo bảo nhà ta thật đáng thương, anh ấy đều như vậy còn khi dễ anh ấy, quả thực không phải là người, quả thực táng tận thiên lương!

Đúng rồi, tên tung tin đồn kia nhất định phải bắt được, tuyệt đối phải tống đi ngồi tù! Nghệ thuật gia quốc gia chúng ta mới vừa trên quốc tế ở trên quốc tế đoạt giải liền lòi ra tung tin đồn, đây là muốn làm gì! Biết ảnh hưởng ở bên ngoài có bao xấu không! Hiện tại mọi người đều hoài nghi người tung tin đồn là người quen của Thẩm Ninh, dựa theo nội dung tin đồn phân tích, có thể hiểu Thẩm Ninh tới rõ ràng như thế, vậy hơn phân nửa chính là quen biết.

Là người cùng nghề ghen tỵ với tài hoa của Thẩm Ninh sao? Cảm giác không quá giống a, loại có chút tài ba không có tâm tư lừa bịp ở loại địa phương này, điều tra nhiều tư liệu như vậy nhưng phải phí không ít tâm tư đấy, liền ví dụ tư liệu của bệnh viện đi, người bình thường không dễ làm tới rõ ràng như thế.

Chẳng lẽ Thẩm Ninh có kẻ thù thâm kín gì?

Những thứ liên quan thảo luận ở trên mạng nháo tới sôi sùng sục, ai cũng không nói được chính xác, chỉ có thể mong chờ điều tra chỗ cảnh sát.

Về tin tức sau đó liên quan tới Thẩm Ninh ngày thứ hai video xuất hiện liền vượt lên top đầu, chủ yếu nhất vẫn là xoay quanh tác phẩm triển khai.

Người đại diện của Thẩm Ninh là Ngô Tuyền, hẳn tiết lộ với truyền thông, kỳ thực Thẩm Ninh rất lâu trước đó hợp đồng đã tới kỳ hạn rồi, anh không muốn tiếp tục ký, vốn còn cho rằng tới kỳ cổ chai cấu kỉnh, ai ngờ chân tướng vậy mà lại như vậy.

“Cậu ấy coi như là hoạ sĩ bán chạy nhất trong tay tôi, hành lang triển lãm tranh của chúng tôi lần nào triển lãm tranh của cậu ấy cũng có thể bán rất nhiều tiền, sau đó cậu ấy đột nhiên liền không có tác phẩm gửi qua nữa, khi đó có một khách hàng bằng mọi giá muốn mua tranh của thầy Thẩm, nói mặc kệ tranh như thế nào cũng được, chỉ cần là tác phẩm mới sau Tuyệt vọng đoạt giải của thầy Thẩm, hẳn đều mua giá cao, nhưng đều bị thầy Thẩm cự tuyệt, cậu ấy nói cậu ấy gần đây không có tác phẩm nào mới.”

“Tôi là người làm ăn, khác với nghệ thuật gia bọn họ, tôi nghĩ thâm, chỉ cần là xuất ra từ tay thầy Thẩm, tranh với và tranh cũ có gì khác biệt đâu, tôi liền bảo cậu ấy lấy mấy bức tranh cũ chưa trưng bày trong phòng vẽ tranh của cậu ấy ra bán, không cần áy náy về tiền, bởi vì tôi cảm thấy mấy tác phẩm kia đều rất tuyệt, lấy bức nào ra cũng được.”

“Nhưng thầy Thẩm phi thường kiên định cự tuyệt tôi, nói mấy cái đó đều là sản phẩm thất bại, tuyệt đối sẽ không bán cho bất cứ ai.”

“Giống như mọi người, tôi đến bây giờ mới biết được chuyện thầy Thẩm mù, cậu ấy trước đó muốn hủy hợp đồng hẳn chính là bởi vì mù, cậu ấy sau khi mù cũng sáng tác rất nhiều tác phẩm, nhưng chưa từng nghĩ tới đi bán kiếm tiền.”

“Tôi nghĩ đây chính là cái gọi là tu dưỡng của nghệ thuật gia đi, thầy Thẩm trên loại chuyện vẽ vời này thật sự là người phi thường thuần túy, điều này làm cho tôi rất xấu hổ a, tôi vì lỗ mãng và vô lễ của tôi lúc trước nhận lỗi với thầy Thẩm, thật sự phi thường xin lỗi.”

Phỏng vấn này vừa ra hình tượng Thẩm Ninh ở trong suy nghĩ của mọi người càng cao lớn hơn, nghệ thuật gia thanh cao cỡ nào a, không tiếp tục vẽ quả thực chính là tổn thất của giới nghệ thuật, mọi người đều rất lo lắng mất Thẩm Ninh có phải không còn có khả năng phục hồi thị lực hay không.

Về điểm này cũng xuất hiện tin tức, tin tức nói, Thẩm Ninh đang ở Nhật Bản an dưỡng, một vị bác sĩ ngoại khoa nước Đức có ý vì Thẩm Ninh làm giải phẫu, đối phương mặc dù không nổi danh, nhưng là ngoại khoa quyền uy Fukushima Kenzo cực lực đề cử với Thẩm Ninh, nghe nói y thuật phi thường cao, chỉ bất quá gia thế hiển hách ở bên ngoài cũng không có hoạt động gì, giải phẫu sắp tới sẽ tiến hành.

Cái này cũng coi như là tin tức tốt, nhưng giải phẫu là có nguy hiểm, không thể bảo đảm nhất định có thể thành công, có lẽ tại chỗ liền sẽ chết trên bàn mổ cũng nói không chừng, mà không làm giải phẫu cũng chính là không nhìn thấy mà thôi, cũng sẽ không ảnh hưởng tới sức khỏe tính mạng, cho nên Thẩm Ninh tiếp nhận giải phẫu coi như là nổi lên dũng khí rất lớn, so với tính mạng anh cảm thấy ánh sáng quan trọng hơn, đối với lựa chọn của anh mọi người chỉ có thể lựa chọn cầu nguyện cho anh, hi vọng phẫu thuật của anh có thể thuận lợi, sớm lại lần nữa nhìn thấy ánh sáng, một đôi mắt xinh đẹp như vậy không nhìn thấy rất đáng tiếc a.

Bởi vì náo nhiệt gần đây phẫu thuật của Thẩm Ninh dời lại một tuần, Hạ Lập Nhân mấy ngày trước đã tới Nhật Bản, nhưng lại không dám đi nói chuyện, chỉ hàng ngày lên lên lút lút, còn dặn dò Liễu Dật không nên mật báo.

Liễu Dật đối với việc này rất là có ý kiến, “Hai người các cậu thật là có bệnh, lúc trước là cậu ấy không chịu gặp cậu, hiện tại cậu lại không chịu gặp cậu ấy, còn đều không để cho tớ nói cho đối phương biết, đúng là trời sinh một đôi. Cậu có biết cậu ấy ngày mai phẫu thuật rồi, cậu nếu không gặp cậu ấy sau này sẽ không còn được gặp lại làm sao bây giờ?”

“Ngậm cái mồm quạ của cậu lại!” Hạ Lập Nhân quả thực muốn đánh người, “Cậu nguyện rửa người như vậy sao!”

“A, vậy cũng tốt hơn tiểu quỷ nhất gan cậu đây.” Liễu Dật liếc mắt, “Tớ đều nói với cậu rồi, Thẩm Ninh cậu ấy không có giận cậu, phỏng vấn cậu cũng nhìn thấy đấy, cậu ấy đối với cậu vẫn nhớ mãi không quên, còn lo lắng cậu trách cậu ấy gạt cậu, thật sự một chút không tức giận, trước kia cậu ấy không chịu gặp cậu cậu mặt dày ngồi cửa nhà người ta, hiện tại bằng lòng gặp cậu cậu lại sợ sợ hãi hãi, cậu còn là nam nhân hay không, tớ nhìn đều cảm thấy mất mặt!”

“Nói thì nói như vậy, nhưng là tớ khẩn trương a, tớ không biết nên nói cái gì với em ấy.” Hạ Lập Nhân mỗi ngày chỉ nhìn Thẩm Ninh đã khó chịu tới thở không nổi, hắn không dám đi đối mặt Thẩm Ninh, thời điểm đối phương cần hắn nhất hắn không có ở đây, hiện tại lại có tư cách gì xuất hiện.

Liễu Dật than thở, “Cậu không thể như vậy, cậu không thể chỉ suy nghĩ tâm tình của mình, thời gian dài như vậy tớ vẫn luôn ở bên cạnh Thẩm Ninh, trạng thái tâm lý của cậu ấy tớ rõ ràng nhất, cậu cảm thấy áy náy không dám đi gặp cậu ấy, nhưng chút áy náy này của cậu tính là cái gì, đây không phải Thẩm Ninh hiện tại cần, cậu ấy hiện tại là muốn gặp cậu, cậu vì cái gọi là áy náy để cho cậu ấy chờ đợi để cho cậu ấy thương tâm chính là vì tốt cho cậu ấy? Cậu có biết cậu ấy hiện tại cần nhất cái gì không? Cậu ấy chỉ muốn cậu ở bên cạnh cậu ấy, cậu phải suy nghĩ chính là tâm tình của cậu ấy, không phải là tâm tình của cậu! Cậu ấy bởi vì cậu ngay cả tranh cũng không vẽ, còn công khai thổ lộ với cậu, cậu nhưng ngay cả dũng khí gặp cậu ấy cũng không có?” Quả nhiên yêu đương sẽ làm cho người nhược trí.

“.....” Hạ Lập Nhân bị nói bối rối, đúng vậy a, hắn rốt cuộc đang làm cái gì vậy a, chuyện trước kia đã phát sinh, hối hận cũng vô ích, hiện tại hắn có thể làm chính là bầu bạn ở bên cạnh Thẩm Ninh, nghĩ cái hắn cần nghĩ, làm việc Thẩm Ninh hi vọng hắn làm, mà không phải ở chỗ này tự mình hối hận và ảo não.

“Nghĩ rõ ràng rồi sao?” Liễu Dật mặt đen lên, hắn đều nói tới nước này rồi trí thông minh này nếu còn chưa thông suốt hắn thật sự muốn đánh người.

Hạ Lập Nhân đứng dậy, “Tớ bây giờ liền đi gặp em ấy.”

“Coi như cậu còn cứu được!”

79. Chương 79

“Cộc cộc.” Cửa phòng bệnh của Thẩm Ninh bị gõ vang.

“Vào đi.” Thẩm Ninh ngồi trên ghế dựa, mặc dù anh không nhìn thấy, nhưng nghe thấy âm thanh vẫn là mở mắt theo thói quen.

Cửa phòng bị kéo ra, Thẩm Ninh cho rằng đi vào chính là nhân viên hộ lý, bởi vì không sai biệt lắm đến thời gian mát xa, gần đây người muốn gặp anh rất nhiều, còn có fan của anh đuổi tới Nhật Bản, nhưng đều bị Liễu Dật ngăn cản, nói là sắp giải phẫu không tiện gặp khách.

Người tiến vào không có lên tiếng, chỉ là đóng cửa lại, Thẩm Ninh cau mày, thợ mát xa làm mát xa cho anh đều sẽ đẩy xe tiến vào, bởi vì yêu cầu công cụ, Liễu Dật hoặc là bác sĩ, vào cửa nhất định sẽ đánh tiếng, người này như thế nào không lên tiếng a.

Vừa định lên tiếng Thẩm Ninh phát hiện tay mình vậy mà bị nắm trụ, hơn nữa còn là toàn bộ tay phải đều bị nắm lấy, nhiệt độ và xúc cảm trên tay truyền đến quen thuộc như vậy, cho dù thời gian cách lâu như vậy anh vẫn như cũ nhớ tới rõ ràng.

Hốc mắt trong nháy mắt liền có chút nóng.

“..... Anh cuối cùng tới rồi.” Thân thể Thẩm Ninh căng cứng, mặc dù đã làm tốt chuẩn bị gặp mặt cùng Hạ Lập Nhân, nhưng thật sự gặp rồi nội tâm anh dâng lên chua xót đều sắp khiến anh không thể hô hấp, trái tim vừa trưởng vừa đau, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ nhưng lại không biết nên nói như thế nào ra khỏi miệng.

“Thật xin lỗi.....” Hạ Lập Nhân ngồi xổm người xuống, cầm lấy tay Thẩm Ninh áp vào trên mặt mình, “Thật xin lỗi.....” Hắn lặp đi lặp lại nói xin lỗi, ngoại trừ những lời này hắn không biết nên như thế nào mới biểu đạt hối hận trong lòng.

“.....” Thẩm Ninh phát hiện mu bàn tay có xúc cảm ướt át, Hạ Lập Nhân khóc, phải nói xin lỗi chính là anh mới đúng, anh ích kỷ như vậy, vì cái gọi là tự ái tổn thương người thích mình nhất yêu mình nhất.

Anh nhắm mắt lại, nước mắt ngăn không được chảy xuống, hai người bọn họ quanh đi quẩn lại lâu như vậy, rốt cuộc là vì cái gì a.....

Thật là hai kẻ ngốc.

Cùng người yêu chặt chẽ ôm hôn cùng một chỗ, còn có chuyện gì hạnh phúc hơn nữa sao, nước mắt Thẩm Ninh dừng không được, rất thích..... rất thích người này, lúc đó tại sao mình muốn rời khỏi người này, anh thật sự là người ngu nhất ngốc nhất trên thế giới, bọn họ lẫn nhau bỏ lỡ bao nhiêu thời gian tuyệt vời.

Nụ hôn của Hạ Lập Nhân triển miên lại ôn nhu, tràn đầy thương tiếc, giống như là đang che chở trân bảo yêu thương nhất, qua một lúc lâu hắn mới buông người trong ngực ra, sau đó một lần nữa ôm chặt Thẩm Ninh, hiện tại ngôn ngữ gì cũng đều là dư thừa, hắn chỉ muốn cùng người trong ngực ở chung một chỗ, chỉ cần người này ở bên cạnh hắn, hắn đã cảm thấy thật hạnh phúc.....

Liễu Dật đóng lại cửa sổ đối diện gian phòng, hắn nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, hai người kia rốt cuộc là hòa hảo đi, phí trắc trở lớn như vậy, cuối cùng vẫn là một lần nữa ở chung một chỗ.

“Ai.....” Liễu Dật cảm giác mình cũng coi là Thánh mẫu, kỳ thực hắn đối với Thẩm Ninh thật sự có hảo cảm, nếu không phải cảm thấy hai người kia căn bản dứt không được, hắn nhất định sẽ đi tranh thủ một phen.

Nhưng trong lòng hắn rõ ràng, tình cảm Thẩm Ninh đối với Hạ Lập Nhân hắn căn bản dao động không được.

”Ai..... Thôi vậy, đi tìm Maynard uống chén rượu đi, kỳ thực được người thích đến loại trình độ này cảm giác còn rất tốt, mặc dù phiền chút, nhưng lúc trống rỗng liền cảm giác có người như vậy còn rất không tệ.

.....

Thẩm Ninh tựa vào trong ngực Hạ Lập Nhân, tay cũng bị Hạ Lập Nhân chặt chẽ nắm lấy, đối phương giống như lo lắng anh tùy thời sẽ biến mất, sau đó anh nghe được Hạ Lập Nhân nói như vậy: “A Ninh, chúng ta kết hôn đi.”

“A?” Thẩm Ninh sửng sốt, anh ngẩng đầu lên.

Hạ Lập Nhân buông anh ra, sau đó từ trong túi áo móc ra một cái hộp, cũng không quản Thẩm Ninh có đồng ý hay không, liền trực tiếp đeo một chiếc nhẫn lên ngón áp út tay trái Thẩm Ninh, tiếp theo nhét một cái khác vào trong tay Thẩm Ninh, “Em cũng đeo lên cho anh đi.”

“.....” Thẩm Ninh vuốt chiếc nhẫn trong tay, lại sờ sờ chiếc nhẫn trên ngón vô danh, anh có chút không biết làm sao.

Thấy Thẩm Ninh bất động Hạ Lập Nhân cũng không có tiếp tục chờ, hắn trực tiếp đem chiếc nhẫn cố định giữa hai ngón tay Thẩm Ninh, sau đó cầm tay Thẩm Ninh đeo chiếc nhẫn lên cho mình, còn không đợi Thẩm Ninh lên tiếng chiếc nhẫn liền trượt tới ngón vô danh cuối cùng.

“Xem ra em đáp ứng kết hôn với anh rồi.” Hạ Lập Nhân lộ ra nụ cười.

Thẩm Ninh: “.....” Đây coi là đáp ứng cái gì a.

Hạ Lập Nhân một lần nữa cầm tay Thẩm Ninh, hai người nắm ngón tay chặt chẽ đan xen.

“Anh trước kia chính là quá ngu xuẩn, anh vẫn luôn cảm thấy kết hôn cũng không đại biểu cái gì, chỉ cần có tình cảm, kết hôn hay không đều giống nhau, bất quá chỉ là một nghi thức, cũng không có cái gì quá ghê gớm, hạnh phúc của chúng ta cũng không cần nói cho toàn bộ thế giới, chỉ cần chúng ta tự mình cảm thấy tốt là được.” Hạ Lập Nhân hôn tay Thẩm Ninh, “Anh hiện tại thật sự rất hối hận, chúng ta ở chung một

chỗ bảy năm, kỳ thực đã sớm hẳn là kết hôn, nghi thức sở dĩ thần thánh, cũng bởi vì nó vô hình trung tăng thêm cho chúng ta một tầng trời buộc, vậy có lẽ em lúc ấy cũng sẽ không lựa chọn rời khỏi anh.”

Tình cảm tự do lúc gặp phải khó khăn sẽ trở nên đặc biệt mỏng manh, hẳn không thể cho Thẩm Ninh cảm giác an toàn, sau đó lúc hẳn mất đi Thẩm Ninh phát hiện mình cũng không có cảm giác an toàn, nếu như sớm đã kết hôn, có lẽ tất cả cũng sẽ trở nên không giống nhau.

“..... Được, chúng ta kết hôn.” Thẩm Ninh đưa tay sờ về phía Hạ Lập Nhân, ngón tay từ dưới tiến lên trên, từ từ mò tới mặt, cằm, tai, trán, mũi Hạ Lập Nhân, còn có đôi môi mềm mại.....

Người yêu của anh tuần mỹ như vậy, cho dù anh không nhìn thấy, cũng có thể tưởng tượng được ra, Lập Nhân của anh vẫn là người rất đẹp, người đẹp như vậy cầu hôn với anh, anh tại sao không đáp ứng, anh không nên tiếp tục ích kỷ nữa.

Hôn nhân không chỉ là trói buộc đối phương, cũng là trói buộc chính mình, sẽ vô hình trung chỉ dẫn chính mình tiến lên phía trước, mình vẫn luôn quá nhu nhược rồi, gặp chuyện chỉ biết trốn tránh, nếu như kết hôn có thể làm cho mình trở nên có dũng khí hơn, còn có lòng trách nhiệm, vậy thì kết hôn đi.

Bất kể sinh mệnh của mình còn dư lại bao lâu, hoặc là sau này vĩnh viễn cũng không nhìn thấy ánh sáng, cũng muốn luôn luôn cùng người này ở chung một chỗ, nếu như vậy, liền kết hôn đi.

.....

“Kết hôn?!” Liễu Dật có chút mộng, “Các cậu đây là thần triển khai gì, cũng quá nhanh đi, vừa mới hòa hảo đã tính kết hôn?”

“Âm thanh cậu có thể nhỏ chút không, quá ồn ào, âm ỉ tới A Ninh rồi.” Hạ Lập Nhân hơi có chút ghét bỏ, hẳn gấp hai miếng súp lơ vào trong đĩa nhỏ trên tay Thẩm Ninh, hẳn vốn muốn dứt Thẩm Ninh ăn cơm, nhưng bị đối phương cự tuyệt mãnh liệt.

Trên bàn cơm Liễu Dật và Maynard cũng ở đây, hẳn liền thuận tiện nói tin tức này với bọn họ, thật không nghĩ đến Liễu Dật phản ứng lớn như vậy, hẳn và Thẩm Ninh kết hôn rất kỳ quái sao, còn khiếp sợ như vậy? Quả thực chính là không muốn thấy hẳn tốt.

Maynard ngược lại rất hưng phấn, gã nắm tay Liễu Dật thâm tình nói: “Thân ái, chúng ta cũng kết hôn đi, em muốn nghi thức kết hôn kiểu gì? Ở lâu dài cổ (*) nhà anh thế nào? Anh nhất định sẽ vì em cử hành một hôn lễ long trọng nhất! Hoặc là kiểu Trung Quốc cũng được, anh rất thích phong tục Trung Quốc.”

Liễu Dật đẩy tay Maynard ra, sắc mặt hẳn rất khó coi, “Anh không phải tiếng Trung không tốt sao, lần nào tôi mắng anh anh đều nói nghe không hiểu, bây giờ không phải nghe tới rất hiểu sao, nói tới trơn tru như vậy, quả nhiên bình thường đều là giả đi?”

“Hử? Em nói em muốn ăn cái này?” Maynard cũng gấp miếng súp lơ cho Liễu Dật. (Ôi đm đôi này đáng yêu vl thế này =))) chỉ tiếc bà Oa cho đôi này hơi ít đất diễn)

Liễu Dật: “.....” Tên nước Đức chết tiệt này quả nhiên là cố ý! Da mặt thật là giống như tường đồng vách sắt, bắn không lọt a!

Hạ Lập Nhân đối với Maynard ngược lại rất có hảo cảm, Thẩm Ninh không lâu sau giải phẫu chính là người này mổ chính, mặc dù không biết giải phẫu có thành công hay không, như nếu như không có Maynard, Thẩm Ninh có lẽ sẽ không có hi vọng hồi phục thị lực, riêng một điểm này hẳn liền phi thường cảm kích Maynard.

Giải phẫu liền vào ngày kia, Hạ Lập Nhân so với Thẩm Ninh người trong cuộc này còn muốn khẩn trương hơn, nhưng hẳn ngoại trừ ở bên cạnh Thẩm Ninh cái gì khác cũng không làm được, ngoại trừ cầu nguyện chính là cầu nguyện.

Hẳn sẽ không nói lời gì bảo Thẩm Ninh không nên mạo hiểm, Thẩm Ninh hiện tại khát vọng nhất chính là hồi phục thị lực, hẳn sẽ không thể ích kỷ tước đoạt hi vọng và tương lai của đối phương.

“Sau giải phẫu chúng ta liền cử hành nghi thức, chúng ta phải làm tới náo náo nhiệt nhiệt, mời tất cả người quen tới tham gia, phải lớn hơn hôn lễ của Cảnh Đồng với tên đồ hơi nhà bọn họ kia, em nói có được hay

không, A Ninh?” Hạ Lập Nhân hôn hôn má Thẩm Ninh, ngay trước mặt Liễu Dật và Maynard show lên ân ái.

“Được.” Thẩm Ninh cười khê một tiếng, mùi đã lâu như vậy, anh chưa từng có hạnh phúc như hôm nay.

Liễu Dật quả thực không khoanh tay ngồi nhìn, giữa ban ngày ban mặt, quả bị cảm lạnh!

Hắn một bộ rất ghét bỏ, Maynard bên cạnh dường như còn rất hâm mộ, nhìn ánh mắt giống như cũng nghĩ tới như vậy một chút, bị hắn trừng trở lại.

Liễu Dật kỳ thực chưa tính là miệng rộng, nhưng hắn lúc trước giúp Thẩm Ninh giấu diếm bí mật giấu quá lâu, đều ghen hổng rồi, lần này nghe được tin tức liền khẩn cấp nói ra, lập tức đăng group bạn bè, hơn nữa kết hôn là chuyện vui a, có cái gì bí mật với không bí mật chứ, nên là để cho mọi người đều nghe cùng nhau vui vẻ.

Cho nên một truyền mười mười truyền một trăm, chưa đầy một ngày ở trên mạng truyền khắp, người nên biết đều biết, ảnh chụp màn hình group bạn bè Liễu Dật ở trên mạng được forward đủ kiểu: “Hạ đại mỹ nhân của chúng ta rốt cuộc cầu hôn thành công, bảo bảo coi như là công đức viên mãn rồi, chỉ có thể chúc hắn và Thẩm Ninh trăm năm hảo hợp [hùm] PS: Hôn lễ sẽ sau giải phẫu cử hành, nghe nói lúc đó Hạ đại mỹ nhân sẽ phát hồng bao cho mọi người, mọi người đừng bỏ qua chìa tay ra đi, dù sao hắn cũng không có ưu điểm khác, chính là nhiều tiền tới tiêu không hết [smile]”

Bên dưới lời văn còn đính kèm hai bức ảnh, một bức là Hạ Lập Nhân gấp thức ăn cho Thẩm Ninh, một tấm khác là hắn hôn má Thẩm Ninh, nhìn qua rất hạnh phúc.

“Người có tình cuối cùng sẽ trở thành người nhà, bảo bảo lại tin tưởng tình yêu rồi.”

“Cảm động khóc rồi hu hu hu, thật cao hứng!”

“Thầy Thẩm lại có thể về rồi đi, anh ấy vẫn luôn rất tuyệt vọng, đoán chừng bình thường căn bản cười không nổi đi, có thể gương vỡ lại lành thật sự là quá tốt, chân ái quả nhiên là không phân biệt giới tính [cry]”

“Quá tốt! Hôn lễ hôn lễ, quá tuyệt vời, mị còn nhớ hôn lễ của Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo, được gọi là long trọng, đoán chừng của Hạ Lập Nhân và Thẩm Ninh cũng sẽ không kém chỗ nào đâu.”

“Ế? Còn muốn giải phẫu sao, không phải nói có nguy hiểm sao, vạn nhất gì đó..... Vậy làm sao tốt?”

“Đúng vậy a, đã đều hòa hảo rồi, nhìn qua cũng rất hạnh phúc, không làm giải phẫu cũng không liên quan a, không nhìn thấy mà thôi, dù sao cũng tốt hơn mất mạng đi?”

“Ờ ờ vậy mà có người mỗ quạ, đối với Thẩm Ninh mà nói được thấy ánh sáng so với quan trọng hơn nhiều, anh ấy là người trong cuộc, chẳng lẽ các người còn có thể so với bản thân anh ấy lo lắng tính mạng mình hơn? Đờng vũ nhục tôn nghiêm của anh ấy.”

“Giải phẫu nhất định sẽ thành công! Ta tin nhất định sẽ thành công!”

“Không sai, hai người bọn họ thật vất vả gương vỡ lại lành, còn chuẩn bị muốn kết hôn, cuộc sống tốt đẹp mới vừa muốn bắt đầu, nhất định sẽ thành công, phù hợp.....”

“[phù hộ] [nén]”

“[phù hộ] [nén]”

.....

Ngày hôm sau tin tức kết hôn nổi ra, cũng chính là một ngày trước giải phẫu của Thẩm Ninh, trên mạng rất nhiều người đều khởi xướng cầu phúc đối với giải phẫu của Thẩm Ninh, đều hi vọng anh có thể giải phẫu thuận lợi, sau này tiếp tục vì mọi người mang đến tác phẩm tài ba, còn trẻ như vậy có tài hoa như vậy, mới không nên liền lúc này rơi xuống.

Rất nhanh liền tới ngày Thẩm Ninh giải phẫu.

80. Chương 80

“Giải phẫu thành công tôi liền đáp ứng đi hẹn hò với anh, cho nên anh phải tận tâm tận lực, không thành công liền đi chết đi!” Liễu Dật đối với Maynard đường và gây hỗn hợp thành một lần (*).

((*)ý chỗ này vừa dỗ dành vừa đe dọa)

“Bao ở trên người anh!” Maynard vỗ ngực một cái, sau đó liền tràn đầy tự tin cùng team trợ thủ cực lớn cùng nhau vào phòng giải phẫu, mặc là gã mổ chính, nhưng Fukushima Kenzo và chuyên gia lĩnh vực này cũng đều cùng nhau vào phòng giải phẫu trợ giúp, Hạ Lập Nhân đem tất cả chuyên gia hàng đầu có thể mời đều mời tới, nhất thiết phải để cho giải phẫu tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn.

Mấy cầu nguyện trên mạng kia Hạ Lập Nhân không nhìn thấy, hắn đã mấy ngày không có lên mạng rồi, hắn hiện tại đối với bình luận bên ngoài không có hứng thú, chuyện công ty hắn cũng tạm thời tắt cả đều giao cho em gái Hạ Tình đi xử lý, tất cả tâm tư đều ở trên người Thẩm Ninh, lúc đưa Thẩm Ninh vào phòng giải phẫu cả người hắn đều có chút phát run, nhưng hắn không thể để cho Thẩm Ninh nhìn ra, chỉ có thể cười hờn nhẹ anh để cho anh cố gắng hơn.

Tóc Thẩm Ninh toàn bộ cạo hết rồi, anh sờ sờ đầu trọc của mình, nói không tóc còn rất thoải mái, thật nhẹ nhõm, Hạ Lập Nhân nghe chỉ muốn khóc.

“Em không có tóc sẽ rất xấu hay không?” Thẩm Ninh cảm thấy rất đáng tiếc, anh không nhìn thấy bộ dáng hiện tại của mình.

“Không sao cả, tôi chụp cho em, chờ trở lại cậu hồi phục thị lực liền nhìn thấy, xấu tới không đành lòng nhìn thẳng.” Liễu Dật xấu tâm nhân nói.

“Ế, thật sao?” Thẩm Ninh lại sờ sờ đầu.

“A Ninh em đừng nghe cậu ta nói nhảm, anh cũng chụp cho em, vẫn đẹp như vậy.” Hạ Lập Nhân trợn mắt nhìn Liễu Dật một cái.

“Thật?”

“Thật đấy, anh hôm qua không phải đã bảo đảm với em rồi sao, anh sau này sẽ không lừa em một câu nữa, vào đi thôi, anh chờ em ra ngoài, sau đó chúng ta liền chuẩn bị hôn lễ.”

“Được.”

Hai người chặt chẽ nắm lấy nhau.

Đền phòng giải phẫu sáng lên, Hạ Lập Nhân ngồi ở hành lang, sắc mặt hắn có chút trắng bệch, Thẩm Ninh trước khi giải phẫu không thể ăn gì, hắn cũng theo đó không ăn, chủ yếu nhất là hắn thật sự không có khẩu vị gì, khăn trướng tới dạ dày đều có chút đau, hắn biết mình hắn là ủng hộ quyết định của Thẩm Ninh, nhưng thật sự phải tiến hành giải phẫu rồi hắn lại sợ hãi, hắn sợ, hắn sợ mất đi Thẩm Ninh, bọn họ rất cực có thể một lần nữa ở chung một chỗ, bọn họ còn muốn kết hôn, còn có tương lai tươi đẹp, nhưng ai cũng không thể đảm bảo giải phẫu nhất định sẽ thành công, hắn không biết mình có phải đã làm sai rồi hay không, có phải nên ngăn cản Thẩm Ninh hay không, chỉ cần mình mở miệng, Thẩm Ninh nhất định sẽ suy nghĩ ý kiến của hắn.

“Uống chút nước đi.” Liễu Dật đưa chai nước khoáng tới, “Tớ thấy cậu bắt đầu từ hôm qua vẫn chưa ăn gì, bắt quá nước vẫn phải uống một chút, xem miệng cậu đều tróc da rồi, cậu lại không giống Thẩm Ninh phải vào phòng giải phẫu, đừng mù quáng hành hạ chính mình.

“Cảm ơn.” Hạ Lập Nhân nhận lấy chai nhưng không có vặn mở uống, chỉ chặt chẽ niết ở trong tay, chai cũng bị hắn niết tới biến dạng rồi, “Cậu nói giải phẫu sẽ thành công không? Tớ hiện tại ngăn cản vẫn còn kịp chứ?”

“Cậu đừng như vậy.” Liễu Dật ngồi vào một bên, “Cậu nên biết, cậu ấy có thể tiến vào phòng giải phẫu này cần bao nhiêu dũng khí, trong lòng cậu ấy khẳng định so với bất cứ ai trong chúng ta đều sợ hơn, nhưng cậu ấy một chút cũng không biểu hiện ra, chúng ta ngoại trừ ủng hộ cậu ấy còn có thể làm gì?”

“Tớ biết, tớ biết.....” Hạ Lập Nhân cúi đầu, nước mắt từng giọt từng giọt nhỏ trên mặt đất.

Liễu Dật vỗ vỗ vai Hạ Lập Nhân, “Được rồi, nam nhi có nước mắt không dễ rơi, cậu khuôn mặt đẹp như vậy, khóc cũng quá lãng phí rồi, giải phẫu ít nhất 4-5 tiếng, 70-80 tiếng cũng rất có thể có, đừng căng chặt như vậy, cái gì cũng phải ăn một chút, chờ cậu ấy ra ngoài khỏe mạnh chăm sóc cậu ấy.”

“..... Ừ.” Hạ Lập Nhân cúi đầu.

“Ai.....” Liễu Dật ngẩng đầu nhìn trần nhà, hết thấy chỉ có thể trông cậy vào Maynard thôi, hi vọng tài năng của gã không phải là khoác lác ra, bình thường nhìn gã chỉ biết vây quanh gã gào to mà thôi, ông trời phù hộ đi.....

Giải phẫu bắt đầu từ 1h chiều, từ giữa trưa tới mặt trời xuống núi, cửa sổ cuối hành lang nhìn ra ngoài đã một mảnh đen kịt, màn đêm đã buông xuống, giải phẫu sắp 6 tiếng rồi, nhưng đèn phòng giải phẫu vẫn sáng, cũng không biết còn phải kéo dài bao lâu.

Mọi người ngoài cửa nóng lòng chờ, Hạ Lập Nhân trên mặt đã không có một chút huyết sắc, lúc trước hẳn bị ép ăn chút sandwich và nước trái cây, nhưng sắc mặt vẫn như cũ rất kém, trạng thái tinh thần phi thường hồng bét, bên cạnh có hộ sĩ chăm sóc hẳn, chỉ sợ hẳn xảy ra vấn đề gì.

Liễu Dật nhìn không được, hẳn ăn xong cơm hộp vỗ vỗ vai Hạ Lập Nhân, “Không có tin tức chính là tin tức tốt, một lát tôi đã ra rồi mới là hồng bét đấy.

Hạ Lập Nhân không phản ứng chút nào.

“Ai.....” Liễu Dật thở dài một hơi, chờ đợi thật là chuyện khiến người ta đau khổ.

Hộ sĩ chăm sóc Hạ Lập Nhân đã đổi hai ca, thời gian rất nhanh liền tới 10h tối, người bên ngoài chờ đợi đã rất mệt mỏi, đừng nói là bác sĩ ở bên trong tiến hành giải phẫu.

Lúc này ngay cả Liễu Dật cũng bắt đầu luống cuống, thời gian dài như vậy, gần 10h rồi, tên Maynard kia rốt cuộc có được hay không a, lúc đi vào còn vỗ ngực đảm bảo nói bao ở trên người gã, không phải khoác lác đi? Đây cũng là đại sự liên quan tính mạng, thật là gấp chết người.

Ngay lúc nóng lòng đột nhiên nghe người ở cửa hô: “Ra rồi ra rồi, giải phẫu kết thúc rồi!”

Hạ Lập Nhân và Liễu Dật đều không hên mà cùng đứng lên, Liễu Dật giống như con thỏ chạy tới, cửa lúc này vừa lúc mở ra, Maynard trong mắt nổi lên chút màu sắc mệt mỏi đỡ cửa đi ra, gã đều sắp mệt tới tê liệt rồi.

“Như thế nào như thế nào, giải phẫu sao rồi?!” Liễu Dật đều sắp vội muốn chết.

“Em cũng không trước tiên quan tâm anh một chút sao?” Maynard kéo khẩu trang.

“Nằm trên bàn mổ cũng không phải anh, tôi quan tâm anh có sợi len, anh mau nói a, Thẩm Ninh rốt cuộc thế nào rồi?” Liễu Dật quả thực muốn đi lên cho Maynard hai cái tát, lúc này còn dấu dấu giếm giếm cái gì, quá đặc biệt thiếu đòn rồi!

Maynard lộ ra một nụ cười hơi mệt mỏi, “Chuẩn bị hẹn hò với anh đi, địa điểm hẹn hò do anh định.”

“Ha ha ha ha ha ha!!! Tôi yêu chết anh rồi!” Liễu Dật ôm lấy Maynard ở trên mặt gã nặng nề hôn một cái, “Anh thật là quá tuyệt! Được được được, đi đâu cũng được, anh là lão đại anh nói gì cũng được!”

Bên ngoài phòng giải phẫu vang lên tiếng hoan hô, mọi người đều cực kỳ cao hứng, Hạ Lập Nhân đỡ vách tường, nôn nóng và sợ hãi trong lòng một cái quét sạch, hẳn không nhịn được khóc lên, bất quá lúc này là bởi vì cao hứng.

Maynard một thân mồ hôi, gã vừa cởi quần áo vừa nói: “Giải phẫu rất thành công, bên trong sọ phần lớn máu đông đã lấy ra, còn lại chỉ cần khôi phục thật tốt liền tự hấp thu, bất quá lúc trước thần kinh bị chèn ép cũng không thể một cái liền khôi phục, cái này cần thời gian, ít nhất một hai tháng, ba bốn tháng cũng không phải không có khả năng, tất cả đều phải nhìn bản thân cậu ấy, hai ngày này cậu ấy hẳn là không tỉnh được, bất quá không cần lo lắng, không có nguy hiểm tính mạng, chỉ cần kiên nhẫn chờ, trong tuần lễ

hắn là hồi tỉnh.” Tiếng Trung của gã kỳ thực đã nói tới rất tốt rồi, bởi vì muốn theo đuổi Liễu Dật, gã ở trên ngôn ngữ hạ rất nhiều công phu, cho nên nói tới rất lưu loát, bình thường chỉ là giả bộ hồ đồ mà thôi.

“Thật sao, thật sự mấy tháng sau là cậu ấy có thể nhìn thấy?” Liễu Dật vô cùng hưng phấn.

“Em phải để cho cậu ấy từng bước từng bước tới a, thị lực cho dù muốn khôi phục cũng phải từ từ đi, vừa bắt đầu chỉ có thể nhìn thấy chút ánh sáng, sau đó từ từ càng ngày càng tốt, nóng vội không được, năng lực khôi phục của từng người khác nhau, có lẽ một hai tháng, có lẽ ba bốn tháng, không cần gấp.” Maynard cũng hôn Liễu Dật một ngụm, bất quá gã hôn chính là môi, “Tóm lại bên trong sợ cậu ấy máu đông dề lên thần kinh thị giác đã lấy ra, giải phẫu rất thuận lợi, tin tưởng kỹ thuật của anh, cậu ấy sẽ không có nguy hiểm tính mạng, tóm lại qua thời kỳ dưỡng bệnh cậu ấy khẳng định sẽ tốt hơn trước giải phẫu, yên tâm đi.”

“Gặm loạn cái gì!” Liễu Dật đẩy gã ra, “VẬY mà còn có khí lực động tay động chân, mau cút đi ngủ!”

“Được được được, em sẽ bồi anh sao?”

“Bồi cái đầu anh! Ném mất mặt mũi rồi a!” Liễu Dật đều không mặt mũi gặp người nữa, cửa phòng giải phẫu này đều là người.

“Hạ tiên sinh, Hạ tiên sinh!” Bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng kêu của hộ sĩ.

Liễu Dật ngước, chỉ thấy Hạ Lập Nhân vậy mà té xỉu, hắc liếc mắt, thằng ngốc này người yếu cũng thật sự có đủ khả năng, một ngã một khác cũng đi theo, may là giải phẫu thành công, hắc cuối cùng có thể công thành lui thân, sau này sứ mệnh chăm sóc Thẩm Ninh nên trả lại cho Hạ Lập Nhân rồi.

81. Chương 81: Chương Kết Thúc

“Liễu Dật hình như ở chung một chỗ với Maynard, bất quá Liễu Dật không thừa nhận, nhưng anh cảm thấy cậu ta chính là mạnh miệng, anh hôm trước buổi sáng nhìn thấy Maynard từ phòng cậu ta đi ra.”

“Đúng rồi, hôn lễ đã đang chuẩn bị, in rất nhiều thiệp mời, cha mẹ anh bọn họ cho người viết một phần, còn có một ít chờ em tỉnh dậy chúng ta cùng nhau viết, bạn bè của chúng ta, còn có thầy giáo và bạn học trường em nữa, còn có thương nhân luôn chiêu cổ tranh của em.”

“Nha còn có, triển lãm tranh của em anh đang giúp em chuẩn bị mở, chờ em tỉnh dậy liền mở.”

“Còn có chuyện lớn đặc biệt quan trọng, bên cảnh sát đã có tin tức, quả nhiên chính là Hàn Văn Quân, anh ban đầu thật đối với cô ta quá tốt, ai..... Ánh mắt nhìn người của anh thật sự đã rất tồi tệ, may mà em không sao.”

Hạ Lập Nhân cầm tay Thẩm Ninh áp vào trên khuôn mặt mình, A Ninh của hắn chịu rất nhiều khổ rất nhiều ủy khuất, sau này hắn sẽ luôn bảo vệ bên cạnh anh, không để cho anh chịu một chút thương tổn nào.

Theo Maynard nói, tình hình khôi phục của Thẩm Ninh rất tốt, gã bảo Hạ Lập Nhân tán gẫu nói chuyện với Thẩm Ninh nhiều hơn, kích thích anh não bộ hoạt động, bất quá mỗi ngày thời gian bồi cũng không thể quá dài, cũng phải để cho Thẩm Ninh nghỉ ngơi đủ.

Cho nên Hạ Lập Nhân mỗi ngày khoảng buổi trưa sẽ dành một tiếng để tán gẫu với Thẩm Ninh, hôm nay đã là ngày thứ 12, bác sĩ nói Thẩm Ninh khôi phục được rất tốt, có lẽ tùy thời đều sẽ tỉnh lại.

Hạ Lập Nhân ôn nhu tán gẫu với Thẩm Ninh, trong phòng bệnh ấm áp lại dễ chịu, giống như là mùa xuân sắp đến.....

Mà một nơi khác cách biển lớn, có người trải qua cuộc sống so với mùa đông giá rét còn muốn giày vò hơn.

Hàn Văn Quân đang trong thời gian theo dõi nơi ở lại phạm phải tội phỉ báng, chỉ cần Thẩm Ninh tỉnh lại, tùy thời đều có thể khởi tố cô ta, cô ta hiện tại đang mang thai, nhìn qua không lo ngại gì, nhưng chỉ cần qua kỳ nuôi con bằng sữa mẹ liền sẽ bị bắt, lúc trước Hàn gia một mực giúp cô ta, dù sao giám sát nơi ở

cũng không phải ngồi tù, ra ngoài vẫn có thể ra ngoài, tạo chứng nhận giả đi vài con đường, nghĩ cách xuất ngoại là được, hoàn toàn có thể một lần nữa bắt đầu nhân sinh, có tiền cái gì làm không được.

Nhưng bây giờ biện pháp này không thể thực hiện được rồi, cho dù Hàn Văn Quân không đi nhìn, cũng biết gần nhà đều có người Hạ Lập Nhân phái đang theo dõi cô ta, hơn nữa cô ta hiện tại ba ngày hai đầu liền sẽ bị cảnh sát gọi đến, cho dù cô ta tạm thời không cần ngồi tù, nhưng trong lúc giám sát phải tùy thời chờ đợi triệu đến của cảnh sát, cô ta biết khẳng định là Hạ Lập Nhân ở phía trên hoạt động, nhưng cho dù biết thì có cách gì, hiện tại không ai giúp được cô ta.

Chuyện cô ta phỉ báng Thẩm Ninh đã bộc quang, hiện tại trên mạng đều là chửi cô ta, thậm chí còn có người gọi điện thoại tới nhà cô ta quấy rối, điện thoại di động thường xuyên sẽ nhận được tin nhắn đe dọa, rất nhiều người nguyện rửa cô ta đi chết!

Hàn Văn Quân cũng muốn điên rồi, cô ta tới bây giờ vẫn như cũ không thể tiếp nhận mấy bức tranh kia là Thẩm Ninh tự mình vẽ, tại sao, tại sao, tại sao mà còn có thể vẽ! Dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì người kia trải qua hạnh phúc như vậy, cô ta lại phải chịu khổ như thế, cô ta hiện tại mỗi ngày đều trải qua đặc biệt đau khổ, gầy trơ cả xương, nếu không phải bụng còn phồng lên, ai có thể cảm thấy cô ta là phụ nữ có thai, cả người giống như là già đi mười mấy tuổi, đầu còn có mỹ lệ và rực rỡ trước kia.

Trước kia mẹ ruột mình còn che chở, hiện tại cô ta coi như là bị chúng bạn xa lánh rồi, một người nguyện ý đứng về phía cô ta cũng không có, mọi người đều chửi cô trách móc cô, nói đã chọc Hạ Lập Nhân không vui rồi, ném giáo huấn rồi tại sao còn không thu tay lại, tại sao còn muốn tìm đường chết, mấy người Hàn gia đó còn trách móc cô ta làm liên lụy tới cả Hàn gia, bên ngoài đều đang lan truyền, nghe nói Hạ Lập Nhân muốn bỏ dỡ hợp tác cùng Hàn gia, cổ phiếu Hàn thị gần đây rớt xuống không ít, mấy cổ đông kia hận không thể chửi cô ta ra!

Liên tục bị đè ép nặng nề, Hàn Văn Quân cả người đều sụp đổ.

Hạ Lập Nhân nghe được Hàn Văn Quân bị bệnh tâm thần là chuyện của một tuần sau rồi, hẳn lúc ấy liền cười lạnh nói, “A, điên rồi liền xong sao? Cô ta sẽ không cho rằng điên rồi cũng không cần ngồi tù đi? Bác sĩ nào làm giám định tâm thần cho cô ta, nghĩ cách làm lại một phần cho cô ta.”

“Vạn nhất cô ta thật sự điên rồi?” Liễu Dật cách tường thủy tinh nhìn về phía Thẩm Ninh nằm bên trong, đã ba tuần rồi, sớm tỉnh dậy chút đi, ai.....

“Vậy cũng được, vậy thì đưa vào bệnh viện tâm thần, tớ sẽ cho bác sĩ hảo hảo chiếu cố cô ta.” Hạ Lập Nhân hận không thể Hàn Văn Quân chết, nữ nhân này thật sự là quá ác độc rồi!

“Vẫn là cậu nghĩ tới chu đáo.” Liễu Dật lại nhìn thoáng qua Thẩm Ninh, “Cậu đi vào bồi cậu ấy đi, Maynard nói khôi phục được rất tốt, cũng không có tình trạng bị nhiễm, đoán chừng mấy ngày gần đây sẽ tỉnh.”

“Chúc cậu may mắn.” Hạ Lập Nhân đi vào phòng tiếp tục trông coi Thẩm Ninh.

.....

“A Ninh.” Hạ Lập Nhân cầm tay Thẩm Ninh, “Hôm nay cha mẹ anh nói muốn tới thăm em, đoán chừng hiện tại đã lên máy bay rồi, mẹ anh toàn mắng anh, nói anh vô dụng, nhìn không ra thân thể em có vấn đề, cũng nhìn không rõ Hàn Văn Quân người này, bây giờ còn chăm sóc không tốt em, em nói anh còn có ích lợi gì?”

“Em đã đáp ứng cầu hôn của anh, coi như là vợ anh rồi, hôm nay phải gặp cha mẹ chồng, em nhất định cho anh mặt mũi để anh ở trước mặt cha mẹ tăng chút thể diện, để cho bọn họ biết một chút anh cũng có chút có ích, có được hay không?”

“Em không ní gì anh liền coi như em ngầm thừa nhận a.”

“Ss..... Đây hình như có chút vô lạ, như vậy đi, đổi lại phương thức, em nếu đáp ứng anh, liền động một ngón tay, một ngón là được rồi, để cho anh biết một chút, có được hay không?”

Sau đó Hạ Lập Nhân đợi một lúc lâu, nhưng Thẩm Ninh vẫn như cũ không có bất kỳ phản ứng nào.

Hạ Lập Nhân thở dài, nhìn đồng hồ, thời gian thăm bệnh hôm nay của hắn đã không sai biệt lắm.

“A Ninh, anh đi trước, buổi tối anh lại cùng cha mẹ tới thăm em.” Hạ Lập Nhân hôn hôn tay Thẩm Ninh.

“Anh đi thật a, anh đi thật a.” Hạ Lập Nhân mỗi ngày lúc đi đều muốn một lần như vậy, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Thấy Thẩm Ninh vẫn như cũ không phản ứng hắn mới lưu luyến không rời buông tay ra, nhưng vừa buông tay ra hắn phát hiện lòng bàn tay bị nhẹ nhàng vuốt một cái, hắn mở to mắt quay đầu lại, cho rằng là ảo giác của mình.

“A Ninh?” Hạ Lập Nhân khẩn trương một lần nữa cầm tay Thẩm Ninh, “Em có phải nghe được lời anh nói hay không?”

Đáp lại Hạ Lập Nhân chính là ngón tay nhẹ nhàng trườn động, lông mi mắt của người trên giường nhẹ nhàng rung động.

Vào giờ khắc này, Hạ Lập Nhân nghe được thanh âm hoa nở mùa xuân.

Hạnh phúc lặng lẽ tới.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-hoach-chia-tay-cua-tong-tai-ba-dao>